

กิจการของพวกอัครทูต

เล่ม 1 (บทที่ 1-7)

โดย

ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

ผมได้เข้าสู่การศึกษาค้นคว้านี้ภายใต้การนำ-ไขแล้วครับ-การกระตุ้น-ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในสมัยนี้เมื่อการละทิ้งความจริงได้อ้างสิทธิ์สิ่งซึ่งใช้ชื่อคริสเตียนไปมากแล้ว ผมเชื่อว่ามีคนจำนวนมากที่ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายต้องฉวยวิสัยทัศน์แบบที่ถูกฟื้นฟูขึ้นใหม่ของคริสตจักรยุคต้น คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ที่แท้จริง ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์ เราต้องตระหนักถึงฤทธิเดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรนั้น เพราะว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสานต่องานของพระองค์บนแผ่นดินโลกวันนี้ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

หนังสือกิจการเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ และเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่มีอิทธิพลมากที่สุดตลอดกาล และในหน้ากระดาษต่อไปนี้ ด้วยใจถ่อมและด้วยความสัตย์ซื่อผมได้ขอการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้เมื่อเราเข้าสู่การศึกษาค้นคว้านี้ คำอธิษฐานแบบจริงใจของผมก็คือ ขอให้เราถูกนำพาเข้าสู่การชำระตัวให้บริสุทธิ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ได้รับอิทธิพลที่จะอุทิศตัวโดยสมบูรณ์มากขึ้น และได้รับการดลใจที่จะรับใช้มากยิ่งขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ผู้ได้ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก!”

ผู้แต่ง

บทนำ

ถึงแม้ว่าหนังสือเล่มนี้ที่เราจะศึกษาถูกเรียกว่า *กิจการของพวกอัครทูต* ไม่มีหลักฐานใดเลยที่ชื่อเรียกนี้ถูกตั้งให้โดยสิทธิอำนาจที่มาจากพระเจ้า-และไม่ได้ถูกตั้งให้โดยลูกาด้วยซ้ำ ซึ่งพระเจ้าประทานหนังสือเล่มนี้ผ่านทางเขา อย่างไรก็ตาม พร้อมกับการผันแปรที่เล็กน้อยมากๆ ชื่อมันได้ถูกตั้งให้แก่ส่วนนี้ของพระวจนะของพระเจ้ามาตลอดยุคคริสตจักร ผมคิดว่าชื่อเรียกที่ตีความว่าจะเป็น *กิจการของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วและได้รับสง่าราศีแล้ว*

หนังสือกิจการบันทึกการกระทำต่างๆของพวกอัครทูตตามที่พวกเขาถูกดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และบันทึกกิจการต่างๆของชายสองคนเป็นหลัก-เปโตรและเปาโล แน่แน่นอนว่าคนอื่นๆถูกกล่าวถึงเป็นครั้งคราว แต่เปโตรและเปาโลคืออัครทูตสองคนนั้นที่มีความโดดเด่นมากที่สุดในการก่อตั้งและการจัดระเบียบคริสตจักร พันธสัญญาใหม่ และหนังสือกิจการบันทึกการทำงานหนักของพวกเขา

เปโตรได้รับมอบหมายโดยพระคริสต์ให้ใช้กุญแจเหล่านั้นแห่งอาณาจักรนั้นเพื่อเปิดประตูนั้น-แก่พวกยิวก่อน และจากนั้นแก่พวกคนต่างชาติ ในวันเพ็นเทคอสต์ เขาเทศนาแก่ชนชาติอิสราเอลเป็นหลักและเรียกพวกเขาให้กลับใจใหม่ ต่อมาเขาเทศนาแก่ครัวเรือนของโคเรเนลิอัส ซึ่งเป็นที่ๆชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าถูกรับไว้เป็นครั้งแรกโดยพวกคนต่างชาติ

ในหนังสือชาวประเสริฐที่ใช้ชื่อของเขา ลูกาโดยการดลใจบันทึกชีวิตของพระคริสต์*ในเนื้อหนึ่ง* ในหนังสือกิจการ เขาบันทึก (โดยการดลใจเช่นกัน) ชีวิตของพระคริสต์*ในพระวิญญาณ* มีบางคนที่ตั้งคำถามเรื่องความเป็นผู้แต่งของลูกาสำหรับหนังสือกิจการ แต่ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเจ้าได้ประทานหนังสือเล่มนี้ผ่านทางปลายปากกาที่ได้รับการดลใจของแพทย์ที่รักผู้นั้น หนังสือทั้งสองเล่มขึ้นต้นแทบจะเหมือนกัน ทั้งสองเล่มถูกเขียนถึงบุคคลเดียวกัน:

ในลูกา 1:3 เราอ่านว่า “เรียนท่านเธโอฟีลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้อง ตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับปากให้ท่านด้วย”

ในทำนองเดียวกัน ในกิจการ 1:1 เราอ่านว่า “โอ ข้าแต่ท่านเธโอฟีลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน”

ดูเหมือนว่าหนังสือกิจการเป็นการสานต่อเนื้อหาข่าวประเสริฐของลูกา เพราะว่ามันเล่าเรื่องราวของงานรับใช้ของพระคริสต์ต่อจากจุดที่มันสิ้นสุดในหนังสือลูกาพอติ และกล่าวถึง “หนังสือเรื่องแรก” นั้นซึ่งครอบคลุม “บรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครทูต ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น” (กิจการ 1:1,2)

เราไม่ทราบแน่ชัดว่าหนังสือกิจการถูกเขียนเมื่อไร แต่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่า มันถูกเขียนขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 65 และปี ค.ศ. 70 ข้อพระคำที่เป็นกุญแจถูกพบในบทแรก ข้อ 8: “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

มีผู้เสนอแนะว่าหนังสือกิจการน่าจะถูกเขียนในกรุงโรม เนื่องจากในบทที่ 28 ข้อ 16 ลูกากล่าวถึงการไปถึงในกรุงโรมของเขาที่เปาโล และไม่มีกรกล่าวถึงการออกไปจากเมืองนั้นของเขาเลย

ในหนังสือกิจการนี้เองเราพบบันทึกที่ได้รับการดลใจเกี่ยวกับพระสัญญาที่สำเร็จจริงของการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์ ในยอห์น 14:16-18 พระเยซูทรงสัญญาพวกสาวกว่าพระองค์จะส่งผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งมาผู้จะทรงอยู่กับพวกเขาและจะประทับอยู่ในตัวพวกเขา ในยอห์น 16:7-11 พระองค์ทรงอธิบายว่ามันเป็นการดีสำหรับพวกเขาที่พระองค์จะเสด็จกลับไปยังพระนิเวศของพระบิดา มิฉะนั้นผู้ปลอบประโลมใจคงจะไม่เสด็จมา แต่เมื่อพระองค์เสด็จจากไปแล้ว พระองค์จะส่งพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพมา นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในยอห์น 15:26,27 พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

จากนั้นพระองค์ทรงสั่งพวกอัครทูตให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าการเสด็จมาของพระวิญญาณที่ทรงสัญญาไว้จะสำเร็จจริง จนกว่าพวกเขาได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องบน (ลูกา 24:49)

หนังสือชาวประเสริฐทั้งสี่เล่ม-มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น-บันทึกชีวิต งานรับใช้ การอัศจรรย์ต่างๆ และคำสอนต่างๆ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงตรัสถึงชัยชนะอันเปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดแห่งชาวประเสริฐของพระองค์ว่าเกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้วและพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงใช้อิทธิพลและฤทธิ์เดชของพระองค์ นี่คือนี่ที่พระเยซูทรงหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในยอห์น 14:12 ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา”

ในภาคพันธสัญญาเดิมเราพบจุดประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ถูกพยากรณ์ไว้และถูกชี้ให้เห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแผนการแห่งการไถ่

ชาวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ให้บันทึกเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงกระทำในการทำให้การไถ่สำเร็จ ลุล่วง บันทึกเกี่ยวกับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ซึ่งได้ทำให้ความรอดเป็นจริงได้สำหรับคนบาปทั้งหลายผู้ насоสารและหลงหาย

จากนั้นในหนังสือกิจการ เราพบบันทึกเกี่ยวกับพระราชกิจของพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ในการฟ่องใจคนบาปทั้งหลายและชักนำพวกเขาให้มาหาพระคริสต์ หากไม่มีบันทึกที่ถูกให้ไว้ หนังสือกิจการ เราก็คงไม่สามารถเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ถึงวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำกิจในการฟ่องใจและชักนำผู้คนให้มาหาพระคริสต์ วิธีที่พระองค์ทรงกระทำกิจในการบังเกิดใหม่และเข้าสู่จิตใจของผู้เชื่อหลังจากการบังเกิดใหม่นั้น

หนังสือกิจการบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการแสดงออกอันโดดเด่นที่สุดแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า ความเมตตา และพระคุณที่โลกนี้เคยรู้จัก-*เพ็นเทคอสต์* วันเกิดของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ในหนังสือกิจการเรายังพบบันทึกที่ได้รับการดูแลเกี่ยวกับ*ฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ*ด้วย ผลกระทบของข่าวประเสริฐที่มีต่อความคิดและใจของมนุษยชาติเมื่อมันถูกประกาศในความจริงและความเรียบง่ายของมัน ข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐในหนังสือกิจการได้ถูกประกาศแก่ผู้คนทุกชนชั้นและไม่ใช้*แก้ววาทกรรมเดียว* เหมือนกับที่มันเคยถูกประกาศในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม แต่ถูกประกาศแก่ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา”-พวกขอทาน พวกกษัตริย์ พวกยิว พวกคนต่างชาติ คนรวย คนจน ข้าราชการ ผู้ที่เป็นไท ทาส และนาย

ในหนังสือกิจการ เราพบบันทึกเกี่ยวกับการจัดระเบียบของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ซึ่งถูกก่อตั้งในความเชื่อฟังต่อถ้อยคำของพระคริสต์ พวกอัครทูตได้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มตามที่พระองค์ได้ทรงสั่งพวกเขาไว้ จนกระทั่งวันเพ็นเทคอสต์มาถึงในที่สุด สิ่งที่พระเยซูได้ทรงสัญญาไว้*เกิดขึ้นจริงตามที่ทรงสัญญาไว้* คริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้น*ผ่านทางความเชื่อฟังต่อพระวจนะ* และมีรากฐานอยู่บนข่าวสารอันเรียบง่ายแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

หนังสือกิจการมีคำเทศนาตัวอย่างมากมาย-ตรงไปตรงมา เรียบง่าย และมีพลัง ผู้รับใช้หนุ่มคนใดที่ปรารถนาที่จะเรียนรู้วิธีของพระคัมภีร์ที่จะเทศนาคำเทศนาต่างๆที่มีพลังซึ่งก่อให้เกิดผลลัพธ์จะพบข้อปฏิบัติอันบริสุทธิ์ในหนังสือกิจการ

เราไม่เพียงพบ*คำเทศนา*ตัวอย่างในหนังสือกิจการเท่านั้น เรายังพบ*คริสตจักร*ตัวอย่างด้วย ในเรื่องอุปนิสัย คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ยุคต้นมีลักษณะที่เรียบง่ายมากๆ-ไม่มีความหรูหราหรือความอลังการ ไม่มีพิธีการใหญ่โต ไม่มีอาคารที่ถูกประดับประดาราชาแพง แต่ชายและหญิงเหล่านั้นที่รวมกันเป็นสมาชิกของคริสตจักรนั้นได้มอบถวายหัวใจของตนแด่พระเยซูและยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ ในคริสตจักรแรกนี้ ผู้เชื่อเหล่านั้นไม่เห็นแก่ตัว พวกเขาปฏิบัติเสถียรตัวเอง พวกเขามีความเมตตากรุณา พวกเขาทุกคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และพวกเขาไปทุกแห่งหนโดยประกาศข่าวประเสริฐ พวกเขาสัตย์ซื่อต่อความจริงนั้น-พระวจนะของพระเจ้า-และดังนั้นคริสตจักรจึงเติบโตและแผ่ขยาย

หนังสือกิจการเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม จดหมายฝากเหล่านั้น และส่วนที่เหลือของภาคพันธสัญญาใหม่ มันให้ความกระจ่างที่สำคัญแก่หนังสือเล่มอื่นๆของพันธสัญญาใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจดหมายฝากเหล่านั้นของเปาโล

มันยังให้หลักฐานเช่นกันว่าความเชื่อแบบคริสเตียนคือ หนทางแห่งความรอด หนทางแท้จริงหนึ่งเดียวที่ถูกซื้อแล้วโดยพระเยซูด้วยพระโลหิตของพระองค์ ภายในสามสิบปี ผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรยุคต้นได้ประกาศข่าวประเสริฐไปยังทุกส่วนของโลกที่มีอารยธรรมและเข้าไปในหลายส่วนของโลก*คนที่ไม่นับถือพระเจ้า* พวกเขา*นำ*ข่าวสารนั้นไปยังเมืองใหญ่โตที่สุดหลายเมือง หมู่บ้านขนาดเล็กที่สุดหลายแห่ง และออกไปตามทางหลวงและทางลัดทั้งหลาย เหมือนกับที่เปาโลได้เป็นพยานในบทที่ 26 ข้อ 26 สิ่งที่คริสเตียนยุคต้นเหล่านี้กระทำไม่ได้ “ถูกกระทำในที่ลับ” พวกเขาไม่ได้พยายามปิดซ่อนความเชื่อของพวกเขา ในทางตรงกันข้าม พวกเขาแสดงออกถึงความเชื่อของตนโดยการเทศนาข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า *โดยคาดหวังสิ่งยิ่งใหญ่ต่างๆจากพระเจ้า*-และพระองค์ไม่ทำให้พวกเขาผิดหวัง! ภายในเวลาไม่กี่ปีคริสตจักร

หลายแห่งได้ถูกก่อตั้งในกรุงเยรูซาเล็ม เมืองอันติโอก เมืองโครีนธ์ เมืองเอเฟซัส เมืองฟิลิปปี และกรุงโรม ชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าได้เข้าไปในแคว้นอาระเบีย เอเชียไมเนอร์ กรีซ มาเซโดเนีย อิตาลี และทวีปอันมีตมิตแห่งแอฟริกา

ผู้เชื่อพวกแรกๆ เหล่านี้ไม่ได้ร่ำรวย พวกเขาไม่ก็คนเป็นคนมีการศึกษา และมีน้อยคนจริงๆ ผู้คนอย่างเช่นเปาโล-ที่เป็นผู้มีอิทธิพลก่อนการกลับใจเชื่อของพวกเขา แต่พวกเขา*รู้จักพระคริสต์ พวกเขาถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ พวกเขามีฤทธิ์เดชของพระเจ้าเป็นอาวุธ* และพวกเขาอ้างสิทธิ์ช่วยชนะในพระนามของพระเยซู โลกยอมรับพวกเขาไม่ว่าพวกเขาไปแห่งหนใดก็ตาม! พวกเขาเป็น “หมู่ชนพิเศษเฉพาะ” อย่างแท้จริง พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอยู่กับพวกเขา พระองค์ทรงให้เกียรติความเชื่อของพวกเขาและประทานชัยชนะแก่พวกเขาซึ่งโลกต้องจำใจยอมรับ เราอาจเรียกพวกเขาว่า “เหล่าวิสุทธิชนผู้มีใจกล้า” เพื่อพระเยซูคริสต์

กรุงเยรูซาเล็มอยู่ในฉากหน้าในหนังสือกิจการ เพราะว่าชาวสารนั้นต้องเริ่มต้นที่นั่น-“แก่พวกยิวก่อน” พวกยิวมีชาวสารนั้นก่อน แต่ได้ปฏิเสธมันเสีย จากนั้นชาวดีแห่งความรอดได้ถูกนำไปสู่คนต่างชาติ

เราต้องศึกษาหนังสือกิจการอย่างระมัดระวังมากๆ พร้อมกับการอธิษฐานเอะๆ เราต้องการหนังสือกิจการอย่างมากวันนี้เพราะว่าชาวสารของมันพาเรากลับไปสู่จุดเริ่มต้นของคริสตจักรและแสดงให้เห็นหนทางที่พระเยซูทรงทำเครื่องหมายไว้เพื่อคริสตจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ในระหว่างยุคพระคุณนี้ ผมหวังใจและอธิษฐานขอให้ชีวิตของเราได้รับพระพรขณะที่เราศึกษาข้อพระคำแต่ละข้อในยี่สิบแปดบทของส่วนที่สำคัญที่สุดนี้แห่งพระวาทะของพระเจ้า

บทที่ 1

- 1:1 โอ ข้าแต่ท่านเฮอโปลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน
- 1:2 จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครทูต ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น
- 1:3 ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า
- 1:4 เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครทูต จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ
- 1:5 เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”
- 1:6 เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ”
- 1:7 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ไม่ใช่ฐานะของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์
- 1:8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”
- 1:9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพิงใจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา
- 1:10 เมื่อเขากำลังเขม่นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา
- 1:11 สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม่นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”
- 1:12 แล้วอัครทูตจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม
- 1:13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาพี่น้องชายของยากอบ พักอยู่นั้น
- 1:14 พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย
- 1:15 คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า

- 1:16 “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู
- 1:17 เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้
- 1:18 ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบาเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวใส่ฟุ้งทะเล็กออกมาหมด
- 1:19 เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาก็เรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือทุ่งโลหิต
- 1:20 ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น’ และ ‘ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’
- 1:21 เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา
- 1:22 คือตั้งแต่บัดพิศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์”
- 1:23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายูลัส และมัทธิอัส
- 1:24 แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน
- 1:25 ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ยังที่ของตน”
- 1:26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธิอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

บทนำ

ข้อ 1 และ 2: “โอ ข้าแต่ท่านเฮอโอฟิลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครทูต ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น”

“โอ ข้าแต่ท่านเฮอโอฟิลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น...” เฮอโอฟิลัส (มีความหมายว่า “เพื่อนของพระเจ้า”) ถูกกล่าวถึงในตอนต้นของหนังสือกิจการในลักษณะที่เกือบเหมือนกับที่เขาถูกพูดถึงในข้อต้นๆของข่าวประเสริฐของลูกา ที่เราอ่านว่า “เรียนท่านเฮอโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับปากให้ท่านด้วย เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว” (ลูกา 1:3,4) นี่สนับสนุนความเชื่อที่ว่าลูกาแพทย์ที่รัก ผู้เขียนข่าวประเสริฐของลูกา คือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นเครื่องมือแบบมนุษย์เพื่อบันทึกหนังสือกิจการ

ทั้งข่าวประเสริฐของลูกาและหนังสือกิจการถูกเขียนถึงเฮอโอฟิลัส แต่ไม่ได้หมายความว่าข่าวสารที่ถูกบันทึกในหนังสือเหล่านี้มีถึงเฮอโอฟิลัสแต่เพียงผู้เดียว ข่าวสารของลูกามีถึงผู้เชื่อทุกคนในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับเธโอฟิลัส แต่มีข้อบ่งชี้หลายประการว่าเขาเป็นผู้ชายที่โดดเด่นและมีอิทธิพลมาก ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เล่าถึงชายผู้หนึ่งที่มีชื่อนั้นซึ่งเคยอาศัยอยู่ในเมืองอันท็อก เขาเป็นเจ้าของคฤหาสน์สวยหลังหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า *เดอะ บาชิลิก้า* ซึ่งคฤหาสน์ดังกล่าวเขาอุทิศให้แก่การประกาศข่าวประเสริฐ ลูกาและคนอื่นๆถูกกล่าวว่าได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น-ว่าที่จริง มันเป็นไปได้ที่ลูกาเคยอาศัยอยู่ในเมืองอันท็อกเช่นกัน ถึงแม้ว่าไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ก็ตาม เรารู้ว่าประวัติศาสตร์ไม่ได้รับการดลใจแต่เคยมีนักประวัติศาสตร์หลายท่านในสมัยนั้นเหมือนกับที่มีนักประวัติศาสตร์หลายท่านตลอดหลายยุคสมัย จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้-และเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกบันทึกไว้ในหลายช่วงประวัติศาสตร์ก็เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเชื่อถือได้

ข่าวประเสริฐของลูกาบันทึกการเริ่มต้นของสิ่งที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงกระทำและสิ่งที่พระองค์ทรงสอนบนแผ่นดินโลกในฐานะพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ หนังสือกิจการสานต่อบันทึกนั้น-แต่ฉากเหตุการณ์เปลี่ยนไปเมื่อพระองค์ทรงสานต่อพระราชกิจของพระองค์จากสวรรค์ หนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มไม่บันทึกเรื่องราวแบบเต็มๆของทุกสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและตรัส พวกมันให้แค่บันทึกเรื่องราวของรากฐานเหล่านั้น ซึ่งพระองค์ทรงวางแล้ว รากฐานทั้งหลายซึ่งคริสตจักรควรถูกสร้างบนนั้นในภายหลังตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ในมัทธิว 16:18 จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสในข้อพระคัมภีร์ว่า “บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเรา” เวลานั้นยังมาไม่ถึงในขณะนั้น

ในลูกา 24:19 พวกสาวกที่อยู่ระหว่างทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูสพูดถึงพระเยซูว่าเป็น “ศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการทำงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย” ชีวิตของพระองค์พูดก่อน และจากนั้นพระองค์จึงพูดด้วยถ้อยคำ แต่การทำงานต่างๆของพระองค์พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่าแค่ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง *พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระบุตร พระเจ้าในเนื้อหนัง*

นอกจากนี้ ในบทแรกนี้ของหนังสือกิจการเราพบบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการเสด็จขึ้นไปของพระเยซูที่ครบถ้วนมากกว่าที่ลูกาให้ไว้ในตอนท้ายของข่าวประเสริฐของเขา และนี่ให้การเชื่อมโยงที่ชี้เฉพาะระหว่างข่าวประเสริฐของลูกาและหนังสือกิจการ

จงสังเกตในข้อ 2 พระเยซูทรงถูกรับขึ้นไป “ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ัครทูต ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น” เพื่อที่คริสตจักรพันธสัญญาใหม่จะถูกสั่งโดยพระเจ้าและเป็นของพระเจ้าอย่างแท้จริง พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่บนพระบุตรที่ได้รับการเจิมตั้งของพระเจ้า ในการนี้เช่นเดียวกับในการทำงานและถ้อยคำอื่นๆของพระองค์ พระเยซูทรงกระทำกิจและตรัสตามที่พระวิญญาณทรงสั่งหรือนำพา:

“แล้ว(พระเยซู)เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า ‘พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้

ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของ องค์พระผู้เป็นเจ้า’

“แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลา ก็เพ่งดูพระองค์ พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยื่นกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” คน ทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจาก พระโอษฐ์ของพระองค์...” (ลูกา 4:16-22)

งานรับใช้หลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์

ข้อ 3: “ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลาย อย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า”

เราเห็นข้อพิสูจน์เรื่องการคลี่คลายในวิธีที่พระเยซูเจ้าทรงถูกกล่าวถึงในข้อพระคำเปิดเรื่องของหนังสือ กิจการ ในข้อพระคำสามข้อแรกนี้เราเห็นชีวิต การงานต่างๆ และคำสอนต่างๆ ขณะอยู่บนโลกนี้ของพระองค์ เราเรียนรู้ว่าพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์อย่างแท้จริงหลังจากที่พระองค์ได้ประทานคำบัญชาต่างๆ แก่ เหล่าสาวกของพระองค์โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราเรียนรู้ด้วยว่าในข้อพระคำสามข้อแรกนี้ “ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุด” พระองค์ได้ทรงสำแดงพระองค์เองว่ามีชีวิตอยู่หลังจากการถูกตรึง กางเขนของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยเหล่าสาวกของพระองค์เป็นเวลาสี่สิบวันหลังจากการฟื้นคืน พระชนม์ของพระองค์ และว่าพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขา “เรื่องอาณาจักรของพระเจ้า”

ข้อพระคำเปิดเรื่องของหนังสือกิจการกล่าวอย่างชัดเจนถึงรากฐานของข่าวประเสริฐและของคริสต จักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่-นั่นคือ การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า ว่าที่จริง การ ฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์คือความจริงที่สำคัญที่สุดที่ถูกประกาศในที่นี้ เหมือนกับที่อัครทูต เปาโลประกาศไว้ว่า “ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของ ท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึง พระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรง บันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา และถ้าพระ คริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน และคนทั้งหลายที่ล่วง หลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่า สงเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง” (1 คร. 15:14-19)

พระเยซูทรงนำเสนอพระองค์เองว่ามีชีวิตอยู่ “ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุด”-ข้อ พิสูจน์ต่างๆ ที่ไม่อาจโต้แย้งได้และไม่อาจปฏิเสธได้ พระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยสาวกเหล่านั้นตลอดระยะเวลาสี่ สิบวัน และเปาโลบอกเราใน 1 โครินธ์ 15:6 ว่าครั้งหนึ่งพระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนใน คราวเดียว ตรงนี้เท่านั้นที่เราถูกบอกจำนวนวันที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์เองแก่เหล่าสาวกของพระองค์

ระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ *ตรงนี้เท่านั้นที่เราพบคำกล่าวที่ว่า* พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองว่ามีชีวิตอยู่*ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุด*

เย็นวันต้นสัปดาห์นั้น-วันเดียวกับที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย-สาวกเหล่านั้นอยู่ในห้องชั้นบนและ ประตูทุกบานถูกปิด “เพราะกลัวพวกยิว” จากนั้นอยู่ดีๆพระเยซูก็ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและตรัสแก่พวกเขาว่า “*สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด*” พระองค์ทรงให้พวกเขาดูรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์ และรอยแผลในสีข้างของพระองค์ และ “พวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี” (ยอห์น 20:19,20)

โรมัสไม่ได้อยู่ด้วยตอนที่พระเยซูทรงปรากฏครั้งแรกนั้น แต่แปดวันต่อมาพระองค์ทรงปรากฏอีกครั้ง ตอนที่โรมัสอยู่กับพวกเขาด้วย อีกครั้งที่ประตูเหล่านั้นถูกปิดอยู่ตอนที่พระเยซูทรงปรากฏท่ามกลางพวกเขา และพระองค์ทรงทักทายพวกเขาอีกครั้งด้วย “*สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด*” จากนั้นพระองค์ทรงหันไปหาโรมัสและตรัสว่า “จงยืนขึ้นมาที่นี่และคู่มือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” โรมัสตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์!” จากนั้นพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข” (ยอห์น 20:27-29)

ในข่าวประเสริฐของลูกา เราถูกบอกว่าเมื่อพระเยซูทรงปรากฏแก่พวกสาวกครั้งแรกนั้นและตรัสว่า “*สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด*” พวกเขาก็ตกใจกลัว โดยคิดว่าพวกเขากำลังเห็นผี แต่พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสันทะห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า จงคู่มือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น”

“เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างไหม” เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย พระองค์ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” *ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์*” (ลูกา 24:36-45) ดังนั้นพระเยซูจึงทรงนำเสนอพระองค์เองแก่พวกเขา คือพระคริสต์ผู้ *มีชีวิตอยู่*

ในระหว่างช่วงสี่สิบวันนั้นระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์กับการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ พระเยซูตรัสแก่สาวกเหล่านั้น “*เรื่องอาณาจักรของพระเจ้า*”-แต่ถ้อยคำเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่พวกเขาในวาระเหล่านี้ ข้อปฏิบัติต่างๆที่พวกเขาได้รับ ไม่ถูกให้ไว้แก่เราในที่นี้ นอกเสียจากว่าพวกเขาจะคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้น (อ่านยอห์น 21:25)

มีความเข้าใจผิดและความสับสนมากมายท่ามกลางผู้คนในคริสตจักรเกี่ยวกับ*อาณาจักรแห่งสวรรค์* และ*อาณาจักรของพระเจ้า*ที่ถูกพูดถึงในที่นี้ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ในภาษากรีกอ่านว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เหล่านั้น” และเป็นคำกล่าวหนึ่งที่เป็นลักษณะเฉพาะของข่าวประเสริฐของมัทธิว มันพูดถึงยุคพันปี การครอบครองหนึ่งพันปีนั้นของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกนี้เมื่อพระองค์ทรงครองราชย์ในฐานะบุตรของดาวิด ลูกา 1:32,33 ประกาศว่า “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด *พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศาวานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย*”

อาณาจักรนี้ถูกเรียกว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เหล่านั้น” เพราะว่ามันคือการปกครองของสวรรค์เหล่านั้นบนแผ่นดินโลกนี้ นี่คือช่วงเวลาที่ถูกพรรณนาไว้ในอิสยาห์บทที่ 11 ข้อ 1-9 เมื่อ “แผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดั่งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น” ในวันนั้นจะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลก ความปรารถนาดีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย ดาบจะถูกตีเป็นผลไม้ไถนาและหอกจะกลายเป็นขอลิดเมื่ออาณาจักรแห่งสวรรค์มาอยู่บนแผ่นดินโลกนี้และพระเยซูจอมกษัตริย์ บุตรของดาวิด ประทับบน*พระที่นั่ง*ของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม (อสย. 2:4)

ในดาเนียล 2:34,35 เราอ่านว่า “*ขณะที่พระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทบให้แตกเป็นชิ้นๆ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ*”

จากนั้นในดาเนียล 7:23-27 เราอ่านว่า “*ท่านผู้นั้นกล่าวดังนี้ว่า ‘เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สืบบนพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้นจากราชาอาณาจักรนี้จะมีกษัตริย์สิบองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์ ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาอาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ แต่ผู้พิพากษาที่จะขึ้นนั่งบัลลังก์และจะทรงนำเอาราชาอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลาญและทำลายเสียให้สิ้นสุด และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมชนแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน’*”

ในข้อพระคำทั้งสองตอนนี้จากดาเนียล *อาณาจักรแห่งสวรรค์*ถูกกล่าวถึง “หินซึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ” นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า “ศิลามุมเอก” ที่เปโตรพูดถึงใน 1 เปโตร 2:6: “*เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ รับความอภัย’*”

เวลานี้จะทำลายระบบโลกเหล่านี้นั้นของคนต่างชาติ จากนั้นการปกครองแห่งความชอบธรรมจะถูกสถาปนาบนแผ่นดินโลกนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ถูกทำพันธสัญญาไว้กับเชื้อสายของดาวิด (2 ซมอ. 7:8-10) เราอ่านเกี่ยวกับอาณาจักรนี้เช่นกันในเศคาริยาห์ 12:8

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาปรากฏตัวโดยเทศนาว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2) แต่ชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธกษัตริย์ของพวกเขาและด้วยเหตุนี้อาณาจักรนั้นจึงถูกเลื่อนออกไปจนกว่าจะถึงเวลาหนึ่งในอนาคต กษัตริย์องค์นั้นจะเสด็จมา พระองค์จะเสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และพระองค์จะทรงครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี ใช่แล้วครับ อาณาจักรแห่งสวรรค์จะมาอยู่บนแผ่นดินโลกนี้หลังจากการเสด็จกลับมาของพระเยซูจอมกษัตริย์ในสง่าราศี (จงศึกษามัทธิว 24:29 จนถึง 25:46; ลูกา 19:12-19; และกิจการ 15:14-17)

ในมัทธิว 6:9-13 เราพบคำอธิษฐานซึ่งพระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐาน ข้าพระเสริฐของมัทธิวมิมาถึงชนชาติอิสราเอลเป็นหลักและเกี่ยวข้องกับอาณาจักรนั้น ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นที่ไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นที่ไปนั้น ข้าพระองค์นั้น และขอย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน”

ในตอนที่เราจะพูดคำอธิษฐานตัวอย่างนี้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ คริสตจักรยังไม่มี ดังนั้นคำอธิษฐานนี้จึงใช้กับอาณาจักรแห่งสวรรค์ ไม่ใช่กับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ อาณาจักรแห่งสวรรค์จะอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ เป็นอาณาจักรที่ปรากฏแก่ตา และจะต้องถูกแยกแยะจากอาณาจักรของพระเจ้า ทั้งสองนี้ไม่ใช่อันเดียวกันถึงแม้ว่าทั้งสองมีหลายสิ่งเหมือนกันก็ตาม อาณาจักรของพระเจ้าสามารถถูกเข้าโดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่เท่านั้น:

พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้... ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3,5) อาณาจักรแห่งสวรรค์คือดินแดนฝ่ายโลกของการครอบครองแห่งความชอบธรรมบนแผ่นดินโลกนี้

มันเป็นความจริงที่ว่าคำอุปมาบางเรื่องในมัทธิวพูดถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ และคำอุปมาเดียวกันในมาระโกและลูกาพูดถึงอาณาจักรของพระเจ้า แต่นี่ไม่เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าทั้งสองอาณาจักรนี้ไม่ใช่อันเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น คำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมานที่ถูกให้ไว้ในมัทธิว 13:24-30 และคำอุปมาเรื่องอวนที่ให้ไว้ในมัทธิว 13:47-50 เกี่ยวข้องกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ ไม่ใช่อาณาจักรของพระเจ้า เพราะว่าในอาณาจักรของพระเจ้า ไม่มีทั้งข้าวละมานหรือปลาที่ไม่ดี

อาณาจักรแห่งสวรรค์จะมาพร้อมกับการแสดงออกภายนอก ประชาชาติอิสราเอลจะเห็นและจำกษัตริย์ของพวกเขาได้:

“และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน...และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า ‘ทำไมท่านมีแผลในมือทั้งสอง’ เขาจะตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’” (ศคย. 12:10; 13:6) เมื่อถึงเวลานั้น พระเยซูจะทรงยืนบนภูเขามะกอกเทศ (ศคย. 14:4)

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยการแสดงให้เห็นภายนอก พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตเห็นได้ และเขาจะไม่พูดว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย” (ลูกา 17:20,21) อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใน-อาณาจักรฝ่ายวิญญาณที่อยู่ในมนุษย์ภายใน: “เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (รม. 14:17)

อาณาจักรแห่งสวรรค์จะถูกสำแดงให้ประจักษ์ในสงครามอันยิ่งใหญ่บนแผ่นดินโลกนี้ เมื่อถึงเวลานั้น คำสาปแช่งจะถูกถอนออกไปและจะมีสันติภาพโลก (อีกครั้งผมขอให้คุณอ่านบทที่สิบเอ็ดของอิสยาห์) อาณาจักรแห่งสวรรค์จะผนวกรวมเข้ากับอาณาจักรของพระเจ้าในที่สุดเมื่อพระเยซูทรงครอบครองแล้วจนกระทั่งพระองค์ปราบศัตรูทั้งหมดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว จากนั้นพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรนั้นให้แก่พระเจ้า คือพระบิดา:

“ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แต่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจทั้งหมดแล้ว เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง” (1 คร. 15:24-28)

ในหนังสือกิจการข่าวประเสริฐถูกเสนอให้แก่วัยก่อน เปโตรประกาศแก่วัยในวันฟื้นเทศอสน์นั้น และพวกอัครทูตได้เป็นพยานแก่ชนชาติอิสราเอลจนจบกิจการบทที่ 7 สเทเฟนประกาศข่าวสารหนึ่งแก่วัยเหล่านั้น ข่าวสารหนึ่งซึ่งทำให้พวกเขาโกรธจนถึงขนาดที่พวกเขาวิ่งกรูกันเข้าหาเขา “แล้วจับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง” เขาตายพร้อมกับคำอธิษฐานขอให้พระเจ้ายกโทษให้คนเหล่านั้นที่ฆ่าเขา: “สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้’” เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ล่วงหลับไป” (กิจการ 7:54-60)

หลังจากการเสียชีวิตของสเทเฟน พวกสาวกและคริสเตียนคนอื่นๆก็กระจัดกระจายไปและ “เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น” (กิจการ 8:4) หลังจากการเสียชีวิตของสเทเฟนไม่นาน พระเจ้าทรงช่วยเขาโลแห่งทหาร

ซัสให้รอดและทรงเจิมตั้งเขาให้เป็นอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ (รม. 11:13) อันเป็นการประทานข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดแก่คนเหล่านั้นผู้ซึ่งจนถึงเวลานั้นไม่ได้ถูกรวมเข้าไว้ด้วย “เป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้แก่นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า” (อพ. 2:12)

ข้อ 4: “เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครทูต จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ”

“การชุมนุมกัน” นั้นเกิดขึ้นสิบวันก่อนวันเพ็ญเทศกาลอสต์ พวกเขาได้รับคำบัญชาให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและ “คอยรับตามพระสัญญา” ของพระเจ้าพระบิดาซึ่งพวกเขาได้ยินจากริมฝีปากของพระเยซูพระบุตรแล้ว:

“เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกจับไว้ไม่ได้ เพราะไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:16,17)

เราสังเกตเห็นว่าพระเยซู “กำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม...” (คำกำชับนี้ถูกให้ไว้ในข้อ 49 ของบทสุดท้ายของข่าวประเสริฐของลูกา) พระเยซูไม่ได้เสนอแนะให้ผู้คนเหล่านี้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหากมันไม่ชนกับแผนการอื่นๆหรือหากพวกเขาพบว่ามันเป็นเรื่องที่สะดวก คำสั่งต่างๆของพระองค์ประกอบกันเป็นคำกำชับ ไม่ใช่การเสนอแนะ

ข้อ 5: “เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ในมัทธิว 3:11 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวว่า “เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ”

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ในหนังสือกิจการ พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงบัพติศมาด้วยไฟเพราะว่านี่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับวันเพ็ญเทศกาลอสต์ บัพติศมาด้วยไฟหมายถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์จะ “รวมรวมข่าวสาส์นของพระองค์ไว้ในยู้งฉาง” และจะ “เผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” (มธ. 3:12) นี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้เป็นครั้งที่สอง

“แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” บัพติศมานี้จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนพอๆกับที่พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและพระวาระของพระองค์เป็นความจริง! พวกเขาจะต้องอยู่ต่อในกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับความมั่นใจว่าพวกเขาจะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ไม่กี่วันนับจากนี้” เพ็ญเทศกาลอสต์จะเกิดขึ้นแน่นอนพอๆกับที่กลโกธาได้เกิดขึ้นไปแล้วอย่างแน่นอน

คริสเตียนทั้งหลายวันนี้ไม่ได้ถูกบัญชาให้รอดคอยพระสัญญานี้จากพระบิดาเพราะว่าพระสัญญาของพระบิดาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในวันเพ็ญเทศกาลอสต์นั้น วันนี้เรา

ไม่รอนานสิบวัน หนึ่งวัน หรือหนึ่งนาที ถ้าเราฟังและเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า เราก็คงจะไม่ถูกนำไปหลงผิด โดยประเพณีและหลักคำสอนต่างๆเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น: “เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ยึดต่อพระองค์” (ลูกา 11:13)

พระบิดาในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่คนเหล่านั้นที่ทูลขอพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่หิว และกระหายหาความรอดก็สามารถรับความรอดได้โดยการเพียงแค่ว่าทูลขอพระเยซูเจ้าให้เสด็จเข้ามาในใจของเขา และเมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในใจผู้ใด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาข้างในเช่นกัน ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นผู้มีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน (ศึกษาโรม 8:9-16; 1 โครินธ์ 6:19; กาลาเทีย 4:6; 1 ยอห์น 2:20,27) เราจะอภิปรายเรื่องนี้อย่างเต็มที่มากขึ้นภายหลังในการศึกษาค้นคว้าของเรา

มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอนสำหรับผู้ใดก็ตามในยุคพระคุณนี้ที่จะรอคอย อ้อนวอน และเจ็บปวดรวดร้าวเพื่อขอการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าพระบิดาทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาแล้วในวันเพ็นเทคอสต์นั้น พระองค์ทรงอยู่ในโลกแล้ววันนี้ และทุกคนที่รับพระเยซูก็กลายเป็นผู้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทันที!

ข้อ 6: “เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนีหรือ”

พระเยซูทรงทราบความคิดและความกระวนกระวายใจต่างๆของสาวกเหล่านั้นเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขายังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าอาณาจักรนั้น (อาณาจักรของพระเจ้าที่อยู่ภายในใจ ยุคคริสตจักร ยุคพระคุณ) จะต้องมาก่อนที่พระองค์จะทรงครอบครองจากกรุงเยรูซาเล็มจากพระที่นั่งของดาวิด ดังนั้นเหมือนกับในคราวก่อนๆพระองค์จึงตรัสด้วยความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจ คนเหล่านี้เป็นพวกยิว และในฐานะยิวพวกเขาจึงกำลังคิดถึงแต่อาณาจักรฝ่ายโลกเท่านั้นว่าเป็นความหวังของพวกเขา กษัตริย์ฝ่ายโลกองค์หนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากการตกเป็นทาสและพันธนาการ พวกเขา รอคอยกษัตริย์องค์หนึ่งมาโดยตลอดผู้ซึ่งการเสด็จมาของพระองค์ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ประกาศแล้ว และจนถึงขณะนั้นพวกเขาก็ไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมอาณาจักรที่ถูกคาดหวังนั้นถึงยังไม่ถูกสถาปนา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนีหรือ”

ข้อ 7: “พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ไม่ใช่ฐานะของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์”

จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ทรงตำหนิชายเหล่านี้ พระองค์ไม่ได้กล่าวหาพวกเขาว่าขาดความรู้และพระองค์ไม่ได้บอกพวกเขาว่าพวกเขาเข้าใจผิดไปถนัดเลย พระองค์ทรงตอบคำถามของพวกเขา-แต่ไม่ใช่โดยตรง อาณาจักรนั้นจะถูกฟื้นฟูขึ้นใหม่ มันจะถูกฟื้นฟูจริงๆ แต่เวลาแห่งการฟื้นฟูนั้นจะไม่ถูกเปิดเผยแก่พวกเขา พระบิดาทรงทราบว่าเวลานั้นจะเป็นเมื่อไหร่ และพระองค์ทรงกำหนดสิ่งเหล่านี้ไว้ “ในสิทธิอำนาจของพระองค์เอง” แล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องไม่ถามคำถามต่างๆเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น นี่ไม่ใช่เรื่องที่พวกเขาต้องรู้ ณ ตอนนั้น ความหวังที่ดีกว่าเป็นของพวกเขา-ความหวังฝ่ายวิญญาณในสวรรค์อันเปี่ยมสง่าราศี และ

พวกเขาควรใส่ใจเกี่ยวกับ “ความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทต. 2:13)-โดยเสด็จมาครั้งแรกเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ จากนั้นจึงเสด็จมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์เพื่อที่จะครอบครองแผ่นดินโลกในยุคพันปีนั้น พวกเขาจะต้องใส่ใจเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าที่อยู่ภายในตัวพวกเขาเอง ไม่ใช่ใส่ใจเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ คืออาณาจักรนั้นซึ่งวันหนึ่งจะถูกฟื้นคืนให้แก่ชนชาติอิสราเอล

ชายเหล่านี้กำลังจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ซึ่งจะถูกให้กำเนิดสิบวันต่อมาในวันฟื้นเทคอสต์นั้น และความหวังของพวกเขาเป็นความหวังที่เปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นกว่าความหวังฝ่ายโลกของชนชาติอิสราเอล: “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้องด้วยสำเนียงของเทพตี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 ธส. 4:16-18)

ในทิตัส 2:11-14 เราอ่านว่า “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะอย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชวยกระทำการดี”

จากนั้นในกิจการ 15:13-18 เราอ่านว่า “ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’”

สิบวันนับจากนี้ ชายเหล่านี้จะกลายเป็นสมาชิกพวกแรกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงหันความสนใจของพวกเขาไปเสียจากความหวังฝ่ายโลกของชนชาติอิสราเอลเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก เมื่อสิ้นยุคพระคุณนี้ หลังจากการรับขึ้นไปนั้น จะมีพวกยิวที่เหลืออยู่ที่สัตย์ซื่อที่ได้รับ การทรงเรียก และพวกเขาจะรู้เวลาและวาระเหล่านั้น “ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยลึทธิอำนาจของพระองค์” พวกเขาจะเห็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา กษัตริย์ของพวกเขา และพวกเขาจะจำพระองค์ได้เพราะรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์ (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ ศึกษาโรมบทที่ 11)

คำกรีกที่แปลเป็น “*สิทธิอำนาจ*” ในพระคำข้อนี้ไม่ใช่คำเดียวกันกับที่ถูกใช้ในข้อ 8 ความหมายตรงนี้ก็คือ “*อำนาจที่ใช้ได้อย่างเด็ดขาด*” และแปลได้ว่า *สิทธิอำนาจ* คำถามที่พวกเขาถามในที่นี้เกี่ยวกับอาณาจักรนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการทรงเรียกและกิจธุระในตอนนี และงานรับใช้ในอนาคตของพวกเขา

กฎแจไขสู่นักกิจการ

ข้อ 8: “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

ในพระคำข้อนี้ พระเยซูทรงประกาศอีกครั้งถึงคำบัญชาที่ทรงมอบให้แก่พวกอัครทูต-แต่ก่อนที่คำบัญชานั้นจะถูกปฏิบัติจริงได้ พวกเขาจะต้องได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบน และพวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชนั้นโดยการเสด็จมาของผู้ปลอบประโลมใจนั้น คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามที่ทรงสัญญาไว้ในยอห์น 14 พวกเขาได้รับฤทธิ์เดชนั้นแล้วในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ดังที่เราจะเรียนในบทที่ 2

พระเยซูไม่ได้สัญญาเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชถ้าพวกเขาทำได้ตามเงื่อนไขบางอย่าง หรือถ้าพวกเขาทำได้ตามข้อกำหนดต่างๆในการอธิษฐานและการทำสมาธิ พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า “*ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน*” พวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชสำหรับการเป็นพยานอย่างแน่นอนพอๆกับที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์แล้วบนกางเขนนั้น! พระองค์ทรงประกาศแล้วว่า “*โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น*” (ยอห์น 3:14) การ “*ถูกยกขึ้น*” ของพระเยซูคือเหตุจำเป็นของพระเจ้า และบัดนี้ถ้าพระบัญชาของพระเจ้าจะต้องถูกปฏิบัติ มันก็เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่สาวกเหล่านี้ต้องได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องบน พวกเขาไม่มีฤทธิ์เดชนี้อยู่ภายในตัวพวกเขาเอง มันต้องมาจากพระเจ้า-และมันจะมาเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาตามที่ทรงสัญญาไว้ในวันนั้น ห้าสิบวันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พระองค์ทรงเรียกและทรงแต่งตั้งพวกเขาแล้ว และบัดนี้พระองค์จะประทานฤทธิ์เดชแก่พวกเขาและส่งพวกเขาไปเพื่อที่จะเป็นเหล่าพยาน

พวกเขาจะต้องเริ่มต้นที่**บ้าน**-ในกรุงเยรูซาเล็ม สถานที่ที่พระองค์ได้ทรงถูกจับกุม ถูกปรับโทษ และถูกตรึงกางเขน สถานที่ที่พระองค์ทรงพิชิตความมรณาและทรงเป็นขึ้นแล้ว พวกเขาจะต้องส่งข่าวสารนี้ในกรุงเยรูซาเล็มก่อน จากนั้นในแคว้นยูเดีย จากนั้นในแคว้นสะมาเรีย และจากที่นั่น “*จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก*” **ทำไมนะหรือ?** เพราะว่า “*พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์*” (ยอห์น 3:16) ข่าวสารแห่งความรอดมีไว้สำหรับคนทั้งโลก

งานรับใช้ของพวกอัครทูตถูกจำกัดอยู่ที่พื้นที่ของกรุงเยรูซาเล็มและแคว้นยูเดียจนกระทั่งสเทเฟนเสียชีวิต ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขา “*กระจัดกระจายไปทั่ว*” (กิจการ 8:4) จากนั้นฟิลิปก็ไปยังแคว้นสะมาเรีย โดยเป็นผู้แรกที่รับใช้พร้อมกับสิทธิอำนาจในพื้นที่นั้น หลังจากที่เขาประกาศอยู่ที่นั่น และชาวแคว้นสะมาเรียรับพระวาระของพระเจ้า เปโตรและยอห์นก็เข้าไปในแคว้นสะมาเรียและสอนชาวแคว้นสะมาเรียเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 8:5-25) จากนั้นพวกสาวกก็ไปต่อยังส่วนที่อยู่ปลายสุดของโลกสมัยนั้น เปาโล บารนาบัส สilas มาระโก และทิโมธีคือหนึ่งในคนเหล่านั้นที่กลายเป็น “มิชชันนารีในต่างแดน”

พระเจ้าไม่เคยส่งลูกคนใดของพระองค์-เหล่าผู้รับใช้ พวกผู้ประกาศ หรือเหล่ามิชชันนารี-ไปทำงานชิ้นหนึ่งเพื่อพระองค์โดยไม่เตรียมตัวพวกเขาก่อนสำหรับภารกิจนั้นที่รอคอยพวกเขาอยู่ นี่เป็นความจริงในกรณีของสาวกเหล่านั้น พระเยซูทรงรู้ว่าพวกเขาอ่อนแอจากมุมมองของเนื้อหนังและพวกเขาไม่อาจเผชิญกับสิ่งที่รอคอยพวกเขาอยู่ได้หากพวกเขาไม่ได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบน

การรับฤทธิ์เดชนี้เป็นอะไรที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสิ่งที่สาวกเหล่านั้นเพิ่งทูลขอจากพระเยซู พระองค์จะไม่ประทานอาณาจักรฝ่ายโลกแก่พวกเขา ณ เวลานี้ แต่พระองค์จะประทานบางสิ่งที่ดีกว่านั้นเยอะแก่พวกเขา ในระหว่างสมัยที่พวกยิวเป็นใหญ่ พระพรฝ่ายโลกทั้งหลายในฐานะเป็นบำเหน็จสำหรับความเชื่อฟังได้ถูกเทลงบนอิสราเอลชนชาติที่ถูกเลือกสรรนั้น (พบยู. 28:1-14) แต่นี่คือยุคพระคุณ องค์พระผู้เป็นเจ้าที่เสด็จขึ้นไปแล้วนั้นบัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเพื่อทำการวิงวอนเพื่อลูกๆที่เชื่อของพระองค์ และบัดนี้พระองค์กำลังอวยพรผู้คนของพระองค์ด้วยพระพรต่างๆฝ่ายวิญญาณ ในลูกา 21:15 พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้!” พระองค์จะประทานสติปัญญา ถ้อยคำ และฤทธิ์เดชแก่พวกเขาที่เหล่าศัตรูของพวกเขาจะต้องจำใจยอมรับว่ามาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ สาวกที่อ่อนแอเหล่านี้จะได้รับกำลังเพื่อที่จะกลายเป็นพยานที่สัมฤทธิ์ผลเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าได้

ในลูกา 24:45-53 เราอ่านว่าพระเยซูทรงเปิดความเข้าใจของสาวกเหล่านั้น “เพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” และตรัสแก่พวกเขาว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วยุทธประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาขึ้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

“พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสัญญาแก่สาวกเหล่านั้นว่าจะประทานฤทธิ์เดชแก่พวกเขาเพื่อที่จะกลายเป็นเหล่าพยานที่สัมฤทธิ์ผลในเรื่องพระคริสต์ ไม่ใช่เพื่อที่พวกเขาจะใช้ชีวิตแบบ “ข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า” ท่ามกลางคนอื่นๆ-และแน่นอนว่าไม่ใช่เพื่อที่พวกเขาจะโอ้อวดเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนในวันฟื้นเทคอสต์นั้น! เหตุผลเดียวที่พระเจ้าทรงอวยพรลูกๆของพระองค์วันนี้ก็คือ เพื่อที่เราจะเป็นเหล่าพยานที่สัมฤทธิ์ผล เป็นจดหมายฝากที่มีชีวิตซึ่งคนทั้งหลายอ่าน เป็นเหล่าทหารที่ตีในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยกระทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า! คุณเชื่อใจได้เลยว่าเมื่อผู้รับใช้หรือสมาชิกคนใดให้การอย่างโอ้อวดเกี่ยวกับฤทธิ์

เดชของเขาเอง โดยประกาศว่าคนอื่น ๆ ต้องการ “**ประสบการณ์ของเขา**” ผู้รับใช้หรือสมาชิกคนนั้นก็ได้ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าเลย เขาถูกเติมเต็มด้วยความเยอหยิ่ง

ในเอเฟซัส 5:18-21 เราอ่านเกี่ยวกับหลักฐานของชีวิตที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ: “อย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประคบด้วยพระวิญญาณ จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า”

ตามที่ข้อพระคำเหล่านี้กล่าว ผู้ใดที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ ถูกครอบครอง ถูกควบคุม และถูกนำพาโดยพระวิญญาณ ก็จะไม่โอ้อวดเกี่ยวกับความสำเร็จต่างๆของตัวเอง เขาจะร้องเพลงและสรรเสริญพระเจ้าอยู่เสมอ โดยขอบพระคุณพระบิดาในสวรรค์ในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า บุคคลเช่นนั้นจะสร้างความหิวกระหายหาพระเยซูในใจของบรรดาผู้ที่ยังไม่ได้ได้รับความรอดอย่างแน่นอน ความเยอหยิ่งและพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่สถิตอยู่ในใจดวงเดียวกัน

ข้อ 9: “เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา”

พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์แล้วหลายครั้งก่อนหน้านั้นว่าพระองค์จะเสด็จกลับไปหาพระบิดา และเรามีบันทึกตอนนี้เกี่ยวกับการเสด็จกลับไปของพระองค์ พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปขณะที่พวกเขา กำลังมองดูพระองค์ “และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา” นั่นคงเป็นช่วงเวลาอันยากจะลืมในชีวิตของสาวกเหล่านั้นอย่างแน่นอน!

ขณะที่พระเยซูทรงถูกรับขึ้นไปจากพวกเขา พวกเขาก็มองตามพระองค์ด้วยสายตาที่ตื่นเต้น โดยเฝ้ามองด้วยความอัศจรรย์ใจแบบตกตะลึง พวกเขา กำลังเห็นการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ผู้ที่พวกเขาได้เชื่อแล้ว พระองค์ผู้ที่พวกเขาได้ร่วมเดินทางด้วยมานานกว่าสามปี พวกเขาเคยฟังถ้อยคำแห่งชีวิตอันแสนมหัศจรรย์ของพระองค์ พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆอันน่ามหัศจรรย์ของพระองค์ พวกเขาไม่เพียงอยู่กับพระองค์ในพระกายที่ต่ำต้อยของพระองค์เท่านั้น พวกเขา ยังได้อยู่กับพระองค์มาตลอดสี่สิบวันตามที่พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกเขาหลายคราวในพระกายที่ฟื้นคืนพระชนม์แล้วของพระองค์ด้วย บัดนี้พระองค์กำลังถูกรับขึ้นไปเข้าสู่สง่าราศีเพื่อประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน

ผมชอบที่จะเชื่อว่าพระเยซูค่อยๆลอยขึ้นไปอย่างช้าๆ โดยให้เวลาเหลือเพื่อแก่สาวกเหล่านั้นที่จะเฝ้ามองการเสด็จขึ้นไปของพระองค์และที่จะให้รายงานข่าวที่ชัดเจนและเข้าใจได้เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เห็น ผมชอบที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงถูกยกขึ้นไปสูงขึ้นเรื่อยๆขณะที่พวกเขาจ้องมองพระองค์ โดยเฝ้ามองพระองค์ในรูปกายมนุษย์ และจากนั้นเมฆก้อนหนึ่งก็รับพระองค์ไป โดยปิดบังพระองค์จนพ้นสายตา (เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกรีกที่แปลเป็น “รับ” มีความหมายตรงตัวว่า “รับเข้าข้างใน” ด้วยเหตุนี้ในภาษากรีกพระคำข้อนี้จึงอ่านว่า “และจากนั้นเมฆก้อนหนึ่งก็รับพระองค์เข้าข้างในพ้นจากสายตาของพวกเขา”)

ผมไม่เชื่อว่า “เมฆ” ในที่นี้เป็นแค่เมฆที่เป็นไอปกติเหมือนเมฆที่เราเห็นในท้องฟ้าวันนี้ ผมเชื่อว่ามันเป็นเมฆก้อนเดียวกับที่ปกคลุมพระเยซูบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นเมื่อเปโตรเสนอแนะให้สร้างพลับพลาสามหลัง-หลังหนึ่งเพื่อพระเยซู หลังหนึ่งเพื่อเอลียาห์ และหลังหนึ่งเพื่อโมเสส เอลียาห์และโมเสสเป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่เมื่อเปโตรให้สองคนนั้นอยู่ระดับเดียวกับพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า พระเจ้าก็ปกคลุมภูเขานั้นด้วยเมฆก้อนหนึ่งแห่งสง่าราศีเซคินาห์ “ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มากจงฟังท่านเถิด” ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย” เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว” (มธ. 17:1-8 บางส่วน)

ผมเชื่อว่าเมฆก้อนนั้นที่รับพระเยซูไปในการเสด็จขึ้นไปของพระองค์เป็นเมฆก้อนเดียวกับที่เติมพระวิหารของซาโลมอน: “และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเติมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เติมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” (1 พงศ์กษัตริย์ 8:10,11) นี่เป็นเมฆก้อนเดียวกันซึ่งปรากฏบ่อยครั้งเหลือเกินในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล-“เมฆสง่าราศี” ก้อนหนึ่ง

สำหรับสาวกเหล่านั้น นิมิตนั้นขึ้นสู่จุดสูงสุด ณ จุดนี้ สง่าราศีเซคินาห์ที่ปกคลุมพระเยซูและพาพระองค์ออกไปพ้นสายตาของพวกเขาทำให้การดำเนินโดยการมองเห็นของพวกเขาสิ้นสุดลงแล้ว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป พวกเขาดำเนินโดยความเชื่อ

นี่ไม่เพียงเป็นประสบการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีสำหรับสาวกเหล่านั้นเท่านั้น แต่มันคงเป็นวินาทีที่เปี่ยมสง่าราศีในสวรรค์เช่นกันเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จขึ้นไปสู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาและประทับนั่งบนพระที่นั่งนั้น นั่นคงเป็นภาพเหตุการณ์ที่เปี่ยมสง่าราศีจริงๆ! แน่แน่นอนว่าทูตสวรรค์ทั้งปวง พวกทูตทูตเสราฟิม และเหล่าวิญญาณของพวกวิสุทธิชนได้เห็นการประทับนั่งของพระเยซูในพระที่นั่งสูงสุดแห่งสวรรค์ พระองค์ทรงจากสถานที่ของพระองค์ในสวรรค์มาตลอดหลายปีนั้นนับตั้งแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปกมารีย์ บัดนี้พระองค์เสด็จกลับมายังพระนิเวศของพระบิดาแล้ว และเพราะคุณความดีแห่งพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ บัดนี้พระองค์ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ-ผู้เสนอความแทนเรา มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ที่จะปรากฏตัวที่นั่นเพื่อคุณและเพื่อผม

“เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้ เพราะว่าเราได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้น ขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะนี้ที่ต้องการ” (ฮบ. 4:14-16)

“ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และ

พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:1,2)

“ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

มีมนุษย์ผู้หนึ่งอยู่ในสวรรค์

พระเยซูคริสต์เจ้าเคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ในร่างกายหนึ่งอันต่ำต้อย ในร่างกายนั้นพระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น ทรงถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นอีก พระเยชูองค์เดียวกันนี้ทรงผ่านเข้าไปในฟ้าสวรรค์แล้วในร่างกายมนุษย์ (แต่ได้รับสง่าราศีแล้ว) ที่มีเนื้อหนังและกระดูก ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด-และพระเยชูได้ประทานชีวิตของพระองค์แล้วเพื่อที่เราจะมีชีวิต ดังนั้นพระกายที่ได้รับสง่าราศีแล้วของพระองค์จึงไม่มีโลหิต พระองค์ได้ถวายพระโลหิตของพระองค์แต่พระบิดาแล้วเพื่อการยกโทษบาป ถึงกระนั้น ในพระกายที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่ง พระองค์ทรงเชิญชวนเหล่าสาวกของพระองค์ให้แตะต้องพระองค์ จับพระองค์ และพิสูจน์ด้วยตัวเองว่าพระองค์ไม่ใช่วิญญาณตนหนึ่ง มันเป็นเรื่องที่สำคัญสุดๆที่เราตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงผ่านเข้าไปในฟ้าสวรรค์แล้วด้วยร่างกายหนึ่งที่มีเนื้อหนังและกระดูกจริงๆซึ่งได้รับสง่าราศีแล้ว และในร่างกายนั้นพระองค์ได้เสด็จไปยังสถานที่แห่งหนึ่งจริงๆ-พระนิเวศของพระบิดา-ซึ่งเป็นทีี่พระองค์ทรงได้รับพระที่นั่งหนึ่ง “ณ เบื้องขวาพระหัตถ์” ของพระที่นั่งของพระเจ้าพระบิดานิรันดรในสวรรค์ และบัดนี้มีมนุษย์คนหนึ่งอยู่ในสวรรค์-พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ การปฏิเสธข้อเท็จจริงนี้คือการปฏิเสธรากฐานแท้จริงแห่งข่าวประเสริฐ รากฐานแห่งความรอด เพราะว่าถ้าพระเยชูไม่ได้เสด็จขึ้นเข้าไปในฟ้าสวรรค์เหมือนอย่างที่ลูกบันทึกไว้ตรงนี้ เราก็คงไม่มีความหวัง เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นคนกลางผู้หนึ่ง พระองค์ทรงเป็นมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปของเรา!

พระคำข้อนี้นี้มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะว่ามันนำเสนอข้อพิสูจน์ที่ว่าพระเยชูเจ้าทรงถูกรับขึ้นไปแล้วพร้อมทั้งพระกายต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้วพร้อมทั้งพระกาย พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานบันทึกนี้แก่เราตามที่ลูกาเขียนไว้ โดยได้รับการตลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อที่เราจะเชื่อความจริงอันยิ่งใหญ่และหลักคำสอนของพระเจ้าเรื่องการเสด็จขึ้นไปของพระเยชู และพระภาคของพระองค์ การเสด็จขึ้นของพระองค์ในฝ่ายพระกายไปอยู่ต่อหน้าสง่าราศีของพระเจ้า ควรเป็นจริงแก่ใจของเราวันนี้พอๆกับที่มันเป็นจริงต่อสาวกเหล่านั้นที่เป็นประจักษ์พยานเกี่ยวกับการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายพระกายและการเสด็จขึ้นไปฝ่ายพระกายของพระเยชูก็เป็นเหล่าผู้รับใช้ของซาตาน! โอ้ ใจแล้วครับ-พระเจ้าทรงแต่งตั้งเหล่าผู้รับใช้อย่างแน่นอนอันใด พญามารก็แต่งตั้งผู้รับใช้หลายคนฉนั้น:

“เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ทำยที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 คร. 11:13-15)

พระเยซูองค์เดียวกันนี้จะเสด็จกลับมา แผ่นดินโลกนี้พร้อมพระกาย

ข้อ 10 และ 11: “เมื่อเขากำลังเขม้นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดุเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

เมฆแห่งสง่าราศีเซคินาที่ได้ปิดบังพระผู้ช่วยให้รอดให้พ้นจากสายตา แต่สาวกเหล่านั้นไม่อาจหยุดจ้องมองไปที่จุดนั้นที่พวกเขาเห็นพระองค์เป็นครั้งสุดท้ายได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขายังเห็นเมฆก้อนนั้นขณะที่ยังลอยขึ้นไป โดยค่อยๆเคลื่อนออกไปพ้นสายตาของพวกเขาอย่างช้าๆ และตราบไต่ที่พวกเขายังมองเห็นเมฆก้อนนั้น พวกเขาก็ยังจ้องมองขึ้นไปในฟ้าเหล่านั้นต่อไป

ขณะที่สาวกเหล่านั้นยืนจ้องไปที่ความสว่างจ้าที่พวกเขาได้เห็นพระเยซูเป็นครั้งสุดท้าย “มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา สองคนนั้นกล่าวว่า “... เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์?” พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์อย่างชัดเจนไปแล้วว่าพระองค์จะเสด็จกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ และพระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วเช่นกันว่าพวกเขาจะต้องทำอะไรหลังจากที่พระองค์เสด็จไปจากพวกเขาแล้วและขณะที่พวกเขารอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ นั้น พวกเขาจะต้องเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มและรอคอยที่นั่นจนกว่าจะถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้น และพวกเขาเข้าใจคำสั่งต่างๆของพระองค์อย่างถ่องแท้แล้ว บัดนี้พระองค์ทรงจากพวกเขาไปแล้วจริงๆและเสด็จกลับไปหาพระบิดาตามที่พระองค์ทรงบอกแล้วว่าพระองค์จะไป และไม่มีประโยชน์อันใดในการที่พวกเขายืนจ้องมองขึ้นไปในท้องฟ้า

“พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” นี่คือการสัญญาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เหมือนเคย ซึ่งถูกให้ไว้ในถ้อยคำที่ชัดเจนและเข้าใจได้ ในยอห์น 14:2,3 พระองค์ทรงรับประกันเหล่าสาวกของพระองค์แล้วว่า “ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่อันหลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว **เราจะกลับมาอีก** รับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” และบัดนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาอย่างไร-“เหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” พระองค์จะเสด็จกลับมา**พร้อมพระกาย** ในเมฆก้อนหนึ่งแห่งสง่าราศี และเราจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ-“อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

จะกล่าวให้ชัดเจนมากกว่านี้ได้หรือไม่? จะมีใครเข้าใจถ้อยคำของผู้มาเยือนจากสวรรค์สองท่านนี้ได้ได้อย่างไร ภายใต้พระราชบัญญัติ คำพยานของพยานสองคนก็ประกาศคำพยานหนึ่งว่าเป็นความจริง ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงส่งพยานสองท่านมา และสองท่านนี้ได้ให้คำพยานเดียวกัน จะมีใครไม่เข้าใจข้อเท็จจริงอัน

เรียบง่ายนี้เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ได้เล่า? พระองค์จะเสด็จมาด้วยพระองค์เอง โดยปรากฏแก่สายตา ในสง่าราศี เหมือนกับที่สาวกเหล่านั้นได้เห็นการเสด็จขึ้นไปของพระองค์!

เราต้องไม่สับสนเหตุการณ์นี้กับ “ความหวังอันมีสุข” นั่น คือการรับขึ้นไปของคริสตจักร เมื่อพระเยซูเสด็จมาในรูปร่างที่ปรากฏแก่ตาเหมือนกับที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปนั้น พระองค์จะเสด็จมายังชนชาติอิสราเอลเพื่อสถาปนาอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในรูปร่างที่ปรากฏแก่ตาของพระองค์ถูกพรรณนาในหนังสือศาสนพยากรณ์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิม ยกตัวอย่างเช่น มันถูกพูดถึงในดาเนียล 7:13,14:

“ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒิฉันนั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ราชอาณาจักร สง่าราศีกับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย”

เราอ่านเกี่ยวกับอาณาจักรที่ปรากฏแก่ตาในวิวรณ์ 1:7: “ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรำไห้เพราะพระองค์’ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน”

เมื่อพระเยซูเสด็จมา “เหมือนอย่างที” พวกสาวกได้เห็นการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ วิสุทธิชนทั้งหลายก็จะมาพร้อมกับพระองค์:

“เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย” (คส. 3:4)

“และที่ซึ่งทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราคนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาศนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอานุภาพของพระองค์ ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยานของเรา)” (2 ธส. 1:7-10)

เราต้องไม่สับสนสองระยะนั้นของการเสด็จมาครั้งที่สอง: *ระยแรกนั้น* พระเยซูจะเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้นเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ และผู้เชื่อทุกคนจะถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆเพื่อพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ จากนั้นพระองค์จะเสด็จมากับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์เพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปี *ความหวังของคริสตจักรคือการรับขึ้นไปนั้น* เวลานั้นเมื่อเราจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซู การเสด็จกลับมาของพระองค์ “เหมือนอย่างที” พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปนั้นจะเป็นการเสด็จมาของพระองค์มาสู่ชนชาติอิสราเอล ในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระองค์จะยืนบนภูเขาเมะกอกเทศนอกกรุงเยรูซาเล็ม:

“ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขาเมกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขาเมกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้” (ศคย. 14:4)

การรับขึ้นไปของคริสตจักร (ก่อนพระเยซูเสด็จมาอย่างปรากฏแก่ตาและในการสำแดงให้ประจักษ์ แบบเปี่ยมสง่าราศีแก่ชนชาติอิสราเอล) ถูกเปิดเผยใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาว่า “ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่น ๆ ที่ไม่มีความหวัง เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์ แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หามิได้ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพติ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”

การสืบสนกการรับขึ้นไปของคริสตจักรกับเวลานั้นเมื่อพระเยซูจะทรงถูกเปิดเผยแก่ชนชาติอิสราเอลก็ คงจะสร้างความเสียหายร้ายแรง หากกล่าวแบบเบาๆแล้ว (กรุณาอ่านเศคาริยาห์ 12:10; 13:6; และ 14:4 อีกครั้ง) มีข้อพระคำอื่นๆอีกหลายตอนซึ่งพรรณนาถึงอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นบนแผ่นดินโลก เวลานั้นเมื่อพระเยซูจะทรงครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิดและคริสตจักรจะครอบครองกับพระองค์ (เหมือนกับที่ได้เสนอแนะไปก่อนหน้านี้แล้ว การศึกษาบทที่สิบเอ็ดของหนังสืออิสยาห์จะมีประโยชน์ในการเชื่อมโยงกับการครอบครองยุคพันปีของพระคริสต์)

สาวกเหล่านั้นรอคอยวันฟื้นเทออสต์

ข้อ 12: “แล้วอัครทูตจึงลงจากภูเขาเมกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม”

ลูกา 24:52 บอกเราว่าสาวกเหล่านั้นนมัสการพระเยซูก่อนที่พวกเขาจะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม: “เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก!”

“แล้วอัครทูตจึงลงจากภูเขาเมกอกเทศ ...กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม” พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นไปจากด้านทิศตะวันออกของภูเขาเมกอกเทศ ใกล้กับเมืองเล็กๆที่ชื่อว่าเบธานี: “พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์” (ลูกา 24:50,51)

สถานที่แห่งนี้อยู่ใน “ระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต” จากกรุงเยรูซาเล็ม พระราชบัญญัติของพวกยิวเรียกร้องให้คนๆหนึ่งเดินทางแค่สองพันก้าว (เจ็ดเฟอร์ลองครั้ง) ในวันสะบาโต นี้ไม่ถึงหนึ่งไมล์เท่าที่เรารู้ระยะทาง นี้ไม่ได้ถูกกำหนดตายตัวโดยพระราชบัญญัติของโมเสส แต่เหล่าอาจารย์ยิว

ประกาศว่ามันเป็นการผิดพระราชาบัญญัติที่จะเดินทางเกินสองพันก้าวในวันสะบาโต พวกเขามาถึงที่ระยะทางเท่านี้ผ่านทางประเพณี เพราะว่าเมื่อคนอิสราเอลเดินทางออกมาจากการเป็นทาสคนอียิปต์ ไม่มีส่วนใดของค่าของพวกเขาเลยที่เกินกว่าสองพันก้าวจากปลับปลา พวกเขาได้รับอนุญาตให้เดินทางระยะทางเท่านี้เพื่อนมัสการ ดังนั้น “ระยะทางที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต” จึงไม่เกินสองพันก้าว นอกจากนี้ ตามที่กัณฑ์การวิถิ 35:5 กล่าวไว้ นี่คือขอบเขตชนบทของเมืองต่างๆของคนเลวี

ภูเขามะกอกเทศอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม แต่ในฝั่งทิศตะวันออกแถบชนบทเป็นระยะทางมากพอสมควร ได้ชื่อว่าเป็นเขตแดนของเบธานี และพระเยซูเสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์จากฝั่งทิศตะวันออกของภูเขาภูเขานี้-ประมาณสองพันก้าวจากบริเวณพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 13: “เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กัษยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่ที่นี่”

มี “ห้องชั้นบน” อยู่ในบ้านเกือบทุกหลังในกรุงเยรูซาเล็ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งบ้านของเหล่าผู้นำชาวยิว มันเป็นห้องขนาดใหญ่ ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นห้องชั้นบน และมันถูกใช้สำหรับการเฝ้าเดี่ยวและการอธิษฐาน มันยังเป็นสถานที่ที่พวกคนตายถูกวางศพไว้ก่อนการฝังด้วย ยกตัวอย่างเช่น ในกิจการ 9:36,37 เราอ่านเกี่ยวกับโตรคัส หญิงคนหนึ่ง “เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน”

ในกิจการ 20:7,8 เราอ่านตอนที่เปาโลเทศนา “ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง ... ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น”

ลูกา 24:53 บอกเราว่าหลังจากที่พวกสาวกกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มจากภูเขามะกอกเทศที่พวกเขาได้เห็นการลอยขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูแล้ว พวกเขา “อยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า” แต่ไม่มีหลักฐานว่า “ห้องชั้นบน” นั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อที่เราศึกษาอยู่นี้อยู่ในพระวิหาร

ห้องนี้ (ซึ่งน่าจะเป็นห้องชั้นบนที่ถูกใช้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและเหล่าสาวกของพระองค์สำหรับการกินเลี้ยงปัสกา) ถูกกล่าวถึงว่าเป็น “ที่พัก” ของเปโตร ยากอบ ยอห์น และสาวกคนอื่นๆที่เหลือ “การพัก” นี้เป็นการเข้าอยู่เพียงชั่วคราวและไม่ได้หมายความว่ามันเป็นบ้านหลังที่พวกเขาอาศัยอยู่ นี่คือสถานที่ที่พวกเขา รอคอยอยู่จนกว่าการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามที่พระเยซูเจ้าทรงสัญญาไว้ก่อนการลอยขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

ข้อ 14: “พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย”

ความคิดและจิตใจของคริสเตียนยุคต้นเหล่านี้จัดจ่ออยู่ที่การใคร่ครวญและความสนใจทั้งหมดของพวกเขาพุ่งตรงไปที่พระเจ้าในการอธิษฐาน กิจธุระเดี่ยวสำหรับชั่วโมงนั้นคือการอธิษฐานและการเฝ้าเดี่ยว การนมัสการที่มุ่งตรงไปที่พระเจ้าและพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

ในกิจการ 6:4 ที่ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรกถูกเลือก อัครทูตสิบสองคนนั้นกล่าวว่า “ฝ่ายพวกเราจะ
ชะม้กเขม้นอธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป”

ในโรม 12:12 เปาโลประกาศว่าเราควร “ชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จง
ชะม้กเขม้นอธิษฐาน”

ใน 1 เธสะโลนิกา 5:17 เปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นว่า “จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ”

ใน โคโลสี 4:2 เขาสอนว่า “จงชะม้กเขม้นในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ”

ข้อพระคำเหล่านี้พรรณนาถึงทัศนคติของสาวกเหล่านั้นในห้องชั้นบนตลอดสิบวันนั้นแห่งการรอคอย
การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขา “ร่วมใจกัน” อธิษฐาน พวกเขามีความคิดอย่างเดียวกัน ไม่มี
ความแตกแยกในกลุ่มนี้ พวกเขาเห็นพ้องตรงกันในทุกสิ่งและมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่สมบูรณ์แบบ นี้คือ
จิตวิญญาณซึ่งควรมีอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าในการประชุมนมัสการและการประชุมอธิษฐานทุกวันนี้ แต่
น่าเศร้าที่ต้อกล่าวว่ ที่เป็นแบบนี้มันหายากจริงๆ!

ในใจและความคิดของสาวกเหล่านั้น มีวัตถุประสงค์เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น: *ที่จะสัตย์ซื่อต่อคำสั่งเหล่านี้นั้นที่พระเยซูได้ประทานแก่พวกเขา* ที่จะอยู่ในสถานที่ที่ถูกต้อง ในจิตวิญญาณที่ถูกต้องและทัศนคติที่ถูกต้อง
ชั่วขณะนั้นเมื่อพระสัญญาเรื่องการเสด็จมาของพระวิญญาณจะถูกทำให้สำเร็จจริง พวกเขา “ร่วมใจกัน
อธิษฐานอ่อนนวย” ต่อเนื่อง โดยส่งคำทูลขอต่างๆขึ้นไปสู่พระเจ้าเพื่อขอพระพรเหล่านั้นที่พระองค์กำลังจะเท
ออกมาบนพวกเขา (ผมไม่สงสัยเลยว่าพวกเขากำลังส่งคำทูลขอต่างๆขึ้นไปเกี่ยวกับวันเหล่านั้นที่จะมาถึงด้วย
เพราะแน่นอนว่าพวกเขาไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาในวันเหล่านั้น)

“พวกผู้หญิง” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้แน่นอนว่าเป็นหญิงเหล่านั้นที่ได้ติดตามพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลี
เราอ่านเกี่ยวกับหญิงเหล่านี้ในลูกา 8:2,3-มารีย์ชาวมักดาลา โยอันนาภรรยาของคูซา ซูซันนา “และผู้หญิง
อื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา” ขณะที่พระองค์เสด็จไปทั่วเมืองและ
หมู่บ้านเหล่านั้นในแคว้นกาลิลี

เราอ่านเกี่ยวกับหญิงเหล่านี้อีกครั้งในลูกา 23:49 และ 55 ตอนการตรึงกางเขน: “คนทั้งปวงที่รู้จัก
พระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้...ฝ่ายพวกผู้
หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้
อย่างไรด้วย”

พวกนางถูกกล่าวถึงอีกครั้งในลูกา 24:10 และในมัทธิว 27:55,56 เราอ่านว่า “ที่นั่นมีหญิงหลายคน
ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารี
มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี”

หญิงเหล่านี้-พร้อมกับคนอื่นๆที่ชื่อของพวกนางไม่ถูกกล่าวถึง-อยู่ด้วยในห้องชั้นบนวันนั้น และ “มา
รียมารดาของพระเยซู” ก็อยู่ที่นั่น นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่กล่าวถึงมารดาของพระ
เยซู มันมีนัยสำคัญมากที่สุดตรงที่ว่านางอยู่ท่ามกลางคนกลุ่มนั้นที่รออยู่ในห้องชั้นบนเพื่อรับการเสด็จมาของ
พระวิญญาณ มีคนเหล่านั้นที่ยกย่องนางมารีย์มากเหลือเกินในศาสนาของพวกเขา แต่จากข้อพระคัมภีร์ไม่กี่ข้อ

ที่เราพบเกี่ยวกับนางในพระวาระของพระเจ้า เราทราบว่านางเป็นเพียงคนบาปคนหนึ่งที่รอดโดยพระคุณ เช่นเดียวกับผู้หญิงคนอื่นๆที่เหลือทุกคนที่นั่น นางรออยู่ในห้องชั้นบนนั้นพร้อมกับคนอื่นๆที่เหลือ และนางไม่มีฤทธิ์เดชมากไปกว่าพวกเขาเลย

มารีย์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพระเจ้าตรงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปกเธอและเธอได้คลอดพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า แต่ส่วนเรื่องการอธิษฐานวิงวอนเพื่อเรานั้น คือการอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพวกเรา **ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดเลย**ที่สนับสนุนหลักคำสอนแบบนี้-และผู้ใดที่แสวงหาที่จะไปถึงพระเจ้าผ่านทางนางมารีย์ก็จะผิดหวังอย่างน่าเศร้า! มีคนกลาง**แต่ผู้เดียว**ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5) นางมารีย์ไม่มีความเหนือกว่าท่ามกลางผู้หญิง-หรือผู้ชาย-คนอื่นๆเลย

ใช่แล้วครับ มารีย์หญิงพรหมจารีได้รับเลือกโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้เป็นภาชนะที่ได้รับพระพรซึ่งผ่านทางเธอพระองค์จะทรงส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกในร่างกายมนุษย์-แต่ตามที่ข้อพระคัมภีร์ต่างๆได้เขียนไว้ ภาชนะที่ได้รับพระพรเดียวกันนี้**ได้รอคอยร่วมกับผู้หญิงคนอื่นๆที่เหลือและพวกสาวก**ในห้องชั้นบนนั้นเพื่อรับการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเทออกแล้ว นางมารีย์ก็ได้รับบัพติศมา**โดยพระวิญญาณนั้น**เข้าในพระกายของพระคริสต์ โดยพระคุณของพระเจ้านางได้กลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เหมือนกับสาวกเหล่านั้นและทุกคนที่อยู่ในห้องชั้นบนนั้นในวันเพ็นเทคอสต์! นางมารีย์ทำผิดพลาดได้ เป็นคนบาปคนหนึ่งที่รอดโดยพระคุณเหมือนกับคนอื่นๆที่รอคอยพร้อมกับนาง และผมอยากจะทำอีกทีว่าไม่มีเลยสักครั้งที่นางถูกกล่าวถึงในแง่ใดเลยหลังจากบทแรกนี้ของหนังสือกิจการ จดหมายฝากเหล่านั้นไม่บันทึกชื่อของนางเลยสักครั้ง

ผมเชื่อว่า “พวกน้องชาย” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือพวกน้องชายคนเดียวกันกับที่พร้อมกับนางมารีย์มารดาของพระองค์ ได้พยายามที่จะแทรกแซงงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในมาระโกบทที่ 3 ขณะที่พระเยซูทรงปรนนิบัติปวงชนอยู่ ผู้ชงก็เบียดเสียดรอบตัวพระองค์จนไม่มีเวลาที่จะรับประทานอาหาร และพระคำข้อนั้นก็บอกเราว่า “เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า “พระองค์วิกลจริตแล้ว” ...”

“เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์คอยอยู่ข้างนอก” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา” พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า “ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา” (มาระโก 3:21,31-35)

ในยอห์น 7:5 เราถูกบอกกว่า “แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็**มิได้เชื่อ**ในพระองค์”-แต่ที่โหนกแห่งระหว่างเวลานั้นกับเวลาในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่นี้ พวกเขาได้กลับใจและเชื่อในพระองค์ เพราะว่าพวกเขาอยู่ในห้องชั้นบนนี้กับผู้เชื่อคนอื่นๆ โดยรอคอยการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คงจะดีหากเราได้รู้ความรู้สึกของสาวกเหล่านั้นตอนที่พวกเขาละจากสถานที่อันเปี่ยมสุขนั้นที่พระเยซูเจ้าทรงลอยขึ้นไปพร้อมกับพระกายกลับไปหาพระบิดา มันคงน่าสนใจเป็นที่สุดที่ได้รับ**บทสนทนา**ของพวกเขา

ขณะที่พวกเขาเดินทางสองพันก้าวนั้นกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แต่สิ่งสำคัญก็คือว่าพวกเขาเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระเยซู พวกเขาทำสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งพวกเขาไว้จริงๆ และไปยังห้องชั้นบนนั้นทันทีเพื่อรอคอยการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นี่คือกลุ่มคนที่มีเอกลักษณ์ ไม่เคยมีการชุมนุมแบบนี้อีกเลย และจะ*ไม่มี*การชุมนุมแบบนี้อีกเลย ผู้เชื่อเหล่านี้ยังไม่ใช่*คริสตจักร* เพราะว่าคริสตจักรยังไม่ได้ถือกำเนิดขึ้นจนกระทั่งวันเพ็นเทคอสต์ จนกว่าการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่คนกลุ่มนี้กำลังรอคอยอยู่ ไม่มีการชุมนุมใดของผู้เชื่อทั้งหลายในยุคพระคุณนี้จะเทียบได้กับการชุมนุมกันของสาวกเหล่านั้นในห้องชั้นบนนั้นก่อนวันเพ็นเทคอสต์

มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ที่จะอธิษฐานขอการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะว่าพระองค์ทรงถูกเทออกลงบนผู้เชื่อที่ล่วงแล้ว ผู้คนทั้งหลายที่กำลังอธิษฐานขอและคาดหวังการเกิดขึ้นซ้ำของวันเพ็นเทคอสต์จะผิดหวัง เพราะว่าวันเพ็นเทคอสต์จะ*ไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก*เลยเช่นเดียวกับที่วันแห่งการตรึงกางเขนของพระคริสต์จะ*ไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก!* พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปของคนทั้งโลกแล้ว ในช่วงเวลานั้นที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาวันนั้นที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระองค์ต้องเสด็จมา และพระองค์ได้เสด็จมาแล้วเหมือนกับที่พระเยซูได้ทรง*ประกาศ*ไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมา

ข้อ 15 และ 16: “*คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไม่จับพระเยซู”*

เราถูกบอกในที่นี้ถึงจำนวนผู้เชื่อที่มารวมตัวกันในห้องชั้นบนนั้นเพื่อรอคอยการเสด็จมาของพระวิญญาณ บางคนอาจถามว่า “ถ้าพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนเห็นพระเยซูในคราวเดียวหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เหมือนกับที่เปาโลกล่าวใน 1 โครินธ์ 15:6 แล้วทำไมมีแค่หนึ่งร้อยยี่สิบคนในห้องชั้นบนนั้น?” เราต้องพิจารณาว่าห้าร้อยคนนั้นน่าจะมาจากทั่วแคว้นกาลิลี และพวกเขาหลายคนที่ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้วก็กลับไปยังชุมชนของพวกเขาเองแล้ว หนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นน่าจะมาจากบริเวณโดยรอบกรุงเยรูซาเล็มนั้นโดยตรง

“*เปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก*” และเริ่มพูด มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับผู้พูดที่จะยืนขึ้น แต่ใครบางคนอาจถามว่าทำไมเปโตรเป็นคนที่ยืนขึ้น ใครได้ให้สิทธิอำนาจแก่เขาที่จะเป็นผู้พูดในวาระนั้น? ประการแรก เราทราบจากการได้รู้จักกับเปโตรก่อนหน้านี้ว่าเขาเป็นคนที่หุนหันพลันแล่น เป็นผู้ที่ร้อนรนที่สุดในพวกสาวก และบ่อยครั้งก็ทำหน้าที่เป็นผู้พูดแทนกลุ่มสาวกนั้น นอกจากนี้แล้ว เขาน่าจะเป็นผู้ที่มีอายุมากที่สุดในกลุ่มนั้น และนี่อาจเป็นเหตุผลหนึ่งว่าทำไมเขาถึงทำหน้าที่เป็นผู้พูดแทนในโอกาสนี้โดยเฉพาะแน่นอนว่าเขาเคยเดินกับพระเยซู และทราบมากพอๆกับคนอื่นๆที่เหลือเกี่ยวกับเรื่องที่พูดถึงนี้ มันคงจะสอดคล้องกับลักษณะเฉพาะตัวของเขาที่จะยืนขึ้นและแนะนำให้ลงมติในการเลือกอัครทูตคนหนึ่งเพื่อแทนที่ยูดาอิสคาริโอท

ในที่นี่เราเห็นคนกลุ่มแรกที่มารวมตัวกันเพื่อที่จะทำธุรกรรมหนึ่งเกี่ยวกับคริสตจักรซึ่งกำลังจะถือกำเนิดขึ้น เวลาที่จะเลือกหรือแต่งตั้งคนๆหนึ่งเพื่อรับตำแหน่งที่สำคัญในคริสตจักรหรือที่ประชุม การกระทำดังกล่าวควรถูกกระทำโดยทั้งคริสตจักร ไม่ใช่โดยคนๆหนึ่ง และไม่มีคณะสงฆ์ใดควรมีสติที่จะแต่งตั้งผู้รับใช้คนหนึ่งให้เป็นประมุขของคริสตจักร กิจการ 20:28 บอกเราว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ทั้งหลายที่จะต้องรับใช้ในฐานะผู้เลี้ยงรອງของพระเจ้า: “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง”

บางคนตั้งคำถามเรื่องสิทธิอันชอบธรรมแห่งการกระทำของเปโตรในที่นี่ มันมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าใหม่? มันมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าใหม่ที่คนกลุ่มนี้เลือกตั้งอัครทูตคนหนึ่งเพื่อมาแทนที่ยูดาส? หรือมันเป็นความคิดของเปโตรเองและเขาทำตามอำเภอใจหรือไม่? ผมเชื่อเหมือนกับบรรดาอาจารย์สอนพระคัมภีร์ที่โดดเด่นหลายท่านว่าเปโตรด่วนตัดสินใจไปเล็กน้อยในการกระทำของเขา-ผมเชื่อว่าเขาไม่ควรให้คำเสนอแนะนี้แก่พวกอัครทูต ณ เวลานี้ และว่าพวกเขาไม่ควรเลือกมัทธีอัสให้มาแทนที่ยูดาส ดูเหมือนว่าเปโตรกำลังคิดในแง่ของอาณาจักรฝ่ายโลกอยู่เหมือนเดิมและตำแหน่งที่อัครทูตสิบสองคนนั้นจะครอบครองในอาณาจักรนั้น-เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกพวกเขาแล้วว่า “...ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล” (มธ. 19:28) อย่างไรก็ตาม อาณาจักรนั้นถูกเลื่อนออกไปแล้ว และการเลือกอัครทูตคนที่สิบสองก็ไม่จำเป็นก่อนคริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้น-แต่เปโตรไม่ได้ยอมรับแนวคิดนี้เรื่องอาณาจักรที่ถูกเลื่อนออกไป

ผมเห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงยอมรับการเลือกมัทธีอัส เพราะว่าชายผู้นี้ไม่เคยถูกกล่าวถึงอีกเลยในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ทั้งหมด ผมเชื่อว่าเปาโลควรเป็นผู้ที่แทนที่ยูดาสและกลายเป็นอัครทูตคนที่สิบสอง พระเจ้าทรงพิภักเษการแต่งตั้งของมนุษย์อย่างชัดเจน-และหลังจากเพ็นเทคอสต์ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาแล้ว พระเจ้าก็ทรงเลือกคนของพระองค์เพื่อแทนที่ตำแหน่งที่ถูกทำให้ว่างลงโดยยูดาสอิสคาริโอทผู้ทรยศคนนั้น พระองค์ทรงเรียกเปาโลให้เป็นอัครทูตคนหนึ่ง-อัครทูตหนึ่งเดียว ผู้ได้รับการทรงเลือกสำหรับงานรับใช้ที่พิเศษมากๆ นี่ไม่ใช่การเลือกของมนุษย์ เหมือนอย่างกรณีของมัทธีอัส แต่มันเป็นการทรงเรียก การมอบหมายพันธกิจ และการแต่งตั้งโดยพระเจ้าพระบุตรโดยตรง-พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วและทรงรับสง่าราศีแล้ว-สำหรับตำแหน่งอัครทูต: “เปาโล ผู้เป็นอัครทูต (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง)” (กท. 1:1)

ตำแหน่งอัครทูตของเปาโลแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากตำแหน่งอัครทูตของอีกสิบเอ็ดคนที่เหลือนั้น พวกเขาได้รับการทรงเรียกโดยพระเยซูเจ้าและถูกแต่งตั้งโดยพระองค์ในการเชื่อมโยงกับการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ แต่อัครทูตเปาโลได้รับการทรงเรียกหลังจากวันเกิดของคริสตจักรแล้ว เขาได้รับข่าวสารหนึ่งซึ่งเขาเรียกว่า “ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า” (รม. 2:16) และถูกเจิมตั้งให้เป็นอัครทูตมายังคริสตจักร-เจ้าสาวที่เป็นคนต่างชาติของพระคริสต์ ในโรม 11:13 เขาประกาศว่า “แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะ

ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า” และ 1 ทิโมธี 2:7 ประกาศว่า เปาโล “ได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครทูต ... และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ”

คริสตจักร ข้อลึกลับอย่างหนึ่งซึ่งถูกปิดซ่อนไว้มาตลอดหลายยุคสมัยในกาลก่อน ได้ถูกเปิดเผยแล้วแก่อัครทูตเปาโล:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็เข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์” (อฟ. 3:1-7)

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย...” เปโตรเริ่มต้นคำปราศรัยของตนแก่พวกสาวกที่เหลือ โดยยกข้อพระคัมภีร์ซึ่ง “จะต้องสำเร็จ... ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดา...” (พระคริสต์จะต้องสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ทรงถูกทรยศโดยผู้หนึ่งซึ่งควรจะเป็นเพื่อนของพระองค์) นี่เป็นการอ้างอิงโดยตรงไปยังเพลงสดุดี 41:9: “แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ได้ยกส้นเท้าต่อข้าพระองค์”

ในเพลงสดุดี 109:1-8 ดาวิดก็พยากรณ์เกี่ยวกับยูดาสิธาริโอท: “โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย เพราะปากของคนชั่วและปากของคนหลอกลวงอำใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว พวกเขาได้พุดปรักปรำข้าพระองค์ด้วยลิ้นมูสา เขาทั้งหลายล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำเกลียดชัง และโจมตีข้าพระองค์อย่างไรเหตุ เขาเป็นพวกปฏิปักษ์ต่อข้าพระองค์แทนความรักของข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์ได้อิฐฐานเท่านั้น เขาตอบแทนข้าพระองค์ด้วยความชั่วแทนความดี และความเกลียดชังแทนความรักของข้าพระองค์

“ขอทรงตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือเขาและให้เขาดานยืนอยู่ที่มือขวาของเขา เมื่อพิจารณาคดี ก็ให้เขาปรากฏว่าเป็นผู้กระทำผิด และให้คำอิฐฐานของเขากลายเป็นความบาป ขอให้วันเวลาของเขาน้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา”

ในเพลงสดุดี 69:20-25 ดาวิดพยากรณ์ว่า “การเยาะเย้ยกระทำให้จิตใจข้าพระองค์ขอกข์ ข้าพระองค์จึงหมกกำลังใจ ข้าพระองค์มองหาผู้สงสาร แต่ก็ไม่มี หาผู้เล้าโลม แต่ข้าพระองค์หาไม่พบ เขาให้ตีหมี่แก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย ขอให้สำหรับที่อยู่ตรงหน้าเขาเองกลายเป็นบ่วงแร้ว และสิ่งที่ควรเป็นสำหรับความสุขสบายของเขาให้กลายเป็นเครื่องดัก ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อ

เขาจะได้มองไม่เห็น และทำบันเอวเขาให้สิ้นสะเทือนเรื่อยไป ขอทรงเทความกริ้วลงเหนือเขา และให้ความกริ้วอันร้อนยิ่งตามทันเขา *ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา*”

ข้อ 17: “*เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้ามาในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้*”

จงสังเกตว่ายูดาสถูก “นับ” เข้ากับสิบสองคนนั้น เขาได้รับส่วนในการรับใช้ของพวกเขา-แต่แน่นอนว่านี่ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว! ต่อมาในอรรถาธิบายชุดนี้เราจะอธิบายว่ายูดาสได้รับความรอดหรือไม่และเขาหล่นจากพระคุณหรือไม่

ข้อ 18: “*ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบำเหน็จแห่งการชู้ช้ำของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวไล่ฟุ้งทะเล็กออกมามาก*”

“*ฝ่ายผู้นี้* (ยูดาส) *ได้...ไปซื้อที่ดิน*” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยูดาสได้มาซึ่งทุ่งผืนหนึ่ง-ซึ่งไม่เพียงหมายถึงผู้หนึ่งที่ซื้อทุ่งผืนหนึ่งเท่านั้น แต่หมายถึงผู้หนึ่งซึ่งกลายเป็นโอกาสของการซื้อของอีกคนหนึ่งด้วย ทุ่งนั้นถูกซื้อโดยพวกปุโรหิตใหญ่ด้วยเงินนั้นซึ่งยูดาสเอามาคืนพวกเขา:

“เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์” คนเหล่านั้นจึงว่า “การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง”

“ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย *พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต*” เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า *ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้*” (มธ. 27:3-8)

พวกปุโรหิตใหญ่ไม่อาจเอาเงินที่ยูดาสเอามาคืนไปไว้ในคลังพระวิหารได้เพราะว่ามันเป็นเงินค่าโลหิต ดังนั้นทรัพย์สินที่พวกเขาซื้อก็จะถูกมองว่าเป็นทรัพย์สินของคนทรยศผู้นั้น และเงินที่ถูกใช้แบบนั้นก็ถูกเรียกว่าเป็น “*บำเหน็จแห่งความชู้ช้ำ*” ทรัพย์สินที่ถูกซื้อด้วยเงินค่าโลหิตนี้จึงถูกเปลี่ยนเป็นที่ฝังศพสาธารณะ และชาวกรุงเยรูซาเล็มก็ยอมรับมันเช่นนั้น

“*แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวไล่ฟุ้งทะเล็กออกมามาก*” ช่างเป็นภาพที่น่าสยดสยองจริงๆ! ผมเชื่อว่ายูดาสแขวนคอตายในสถานที่ที่สุดท้ายแล้วพวกปุโรหิตใหญ่ซื้อเขาด้วยเงินที่เขาได้รับมาเป็นค่าในการทรยศพระเยซู สถานที่แห่งนี้ถูกมัทธิวพูดถึงว่าเป็น “*ทุ่งข้างหม้อ*” คือสถานที่ที่พวกช่างปั้นหม้อได้ดินเหนียวมาเพื่อทำภาชนะดินทั้งหลาย ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเป็นสถานที่ที่มีพื้นผิวขรุขระ รกร้างว่างเปล่า โดยมีหินแหลมคมอยู่เต็มไปหมด มันไม่ไร้เหตุผลที่จะคิดว่ายูดาสร่วงลงมาบนหนึ่งในหินเหล่านั้นเมื่อเชือกขาด และหินเหล่านั้นก็เหมือนร่างของเขาขาด ดังนั้นเขาจึง “*แตกกลางตัว*” จริงๆตามที่พระคำข้อนี้บอกเราในที่นี้

นี่อาจเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกรพรรณนาถึงใน 2 พงศาวดาร 25:12: “*คนยูดาห์จับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเขาไปที่ยอดหิน และทิ้งเขาทั้งหลายลงมาจากยอดหินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ!*”

ถึงแม้มัทธิวกว่าถึงเหตุการณ์หนึ่งเดียวในการตายของยูดาส พระวิญญูณบริสุทธิ์โดยปลายปากกาของลูกาในข้อที่เรากำลังศึกษากันอยู่นี้ก็ทรงให้บันทึกเรื่องราวที่มีรายละเอียดมากกว่าเกี่ยวกับการเสียชีวิตแบบ

สยดสยองของเขา บันทึกเรื่องราวในที่นี่ก็สอดคล้องกับคำพยากรณ์ที่ดาวิดให้ไว้ในหนังสือเพลงสดุดีซึ่งเปโตรอ้างถึง

ข้อ 19: “เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือทุ่งโลहित”

“...คนทั้งปวง...ก็รู้” -นั่นคือ มันเริ่มเป็นที่ทราบกัน ชาวเรื่องจุดจบของยูดาสะอิสคาริโอทได้แพร่สะพัดอย่างรวดเร็ว และเนื่องจากเขาเสียชีวิตอย่างน่าสยดสยองในทุ่งซึ่งถูกซื้อด้วยเงินสามสิบเหรียญนั้น ชื่อของทุ่งนั้นจึงถูกเปลี่ยนจากทุ่งช่วงหม้อเป็น “ทุ่งโลहित” คือชื่อหนึ่งที่เหมาะสมมาก

“เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้น...” รูปกาลปัจจุบันที่ถูกใช้ในพระคำข้อนี้บ่งบอกว่าเรากำลังศึกษาเอกสารต่างๆที่ถูกเขียนก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยฮิตสในปี ค.ศ. 70 หนังสือบันทึกเหล่านั้นคงจะแสดงให้เห็นว่าทุ่งนั้นที่ถูกซื้อด้วย “เงินค่าโลहित” นั้นเดิมทีเคยเป็นทุ่งช่วงหม้อ และต่อมาบันทึกนั้นได้ถูกเปลี่ยนให้อ่านว่า “ทุ่งโลहित”

“ตามภาษาของเขา” หมายถึงภาษาที่พวกยิวใช้พูดกัน การเพิ่มถ้อยคำเหล่านี้เข้ามาและคำอธิบายเรื่องชื่อ “อาเคลดามา” ซ้ำไปยังข้อความตอนนี้ว่าถูกแทรกเข้ามาโดยลูกาเพื่อเป็นการให้ข้อมูลแก่เอโอฟิลัส ผู้ซึ่งในตอนนั้น-ตามที่ชื่อของเขาบ่งบอก-น่าจะมีต้นกำเนิดเป็นชาวกรีก และไม่คุ้นเคยกับภาษาของพวกยิวในปาเลสไตน์

ข้อ 20: “ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น’ และ ‘ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’”

เปโตรยกข้อความมาจากเพลงสดุดี 69:25 และ 109:8 อีกครั้ง จงสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปลี่ยนคำพหูพจน์ของพระคำข้อแรกนั้นให้เป็นเอกพจน์ ดาวิดกำลังกล่าวถึงศัตรูหลายคนของเขาเอง แต่เขาก็กำลังพยากรณ์เกี่ยวกับยูดาสะเช่นกัน ซึ่งพระเยซูจะทรงถูกทรยศโดยทางยูดาสะ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงทำอะไรผิดพลาดเลย ดังนั้นรูปพหูพจน์จึงถูกเปลี่ยนเป็นเอกพจน์ในที่นี้ตามที่เปโตรยกข้อความมา

เปโตรกำลังพูดถึงการลงโทษยูดาสะ การลงโทษชนชาติยิวได้มาในภายหลัง ถึงแม้ว่าวันเหล่านั้นของพวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่งเหลือน้อยแล้วตอนที่เปโตรพูดถ้อยคำเหล่านี้-เพราะว่าในปี ค.ศ. 70 ทิตัสชาวโรมันได้มารุกรานกรุงนั้น และประวัติศาสตร์บอกเราว่าเขาไม่เพียงทำลายกรุงนั้น แต่ยังฆ่าพวกยิวมากกว่าหนึ่งล้านคนด้วย เมื่อความพินาศของชนชาติยิวได้มาถึง มันก็สยดสยองพอกันความพินาศของยูดาสะในฐานะบุคคลหนึ่ง

“ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้าง”-หรือ “ขอให้ที่อาศัยของเขากลายเป็น (หรือถูกทำให้) รกร้าง”

“ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา” ในภาษากรีกคำว่า “bishoprick” มีความหมายว่า “ตำแหน่ง” ในข้อ 25 “การปรนนิบัตินี้” ถูกใช้ในการพูดถึงคำกำชับหรือตำแหน่งเดียวกับที่ยูดาสะเคยถือครอง

เรามีข้อพระคำที่ถูกยกมาสองตอนตรงนี้ จากเพลงสดุดีสองบทที่แตกต่างกัน ไม่มีความขัดแย้งใดๆเลยระหว่างข้อพระคำสองตอนนั้นที่เปโตรยกมา เพราะถึงแม้ว่าที่อาศัยของยูดาสะจะกลายเป็นที่รกร้างและจะไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น ตำแหน่งที่เขาเคยถือครองจะต้องถูกครอบครองโดยผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงเลือกให้แทนที่เขาเพื่อ

ทำให้จำนวนของสาวกเหล่านั้นครบถ้วน ทำให้เป็นสิบสองคนแทนที่จะเป็นสิบเอ็ดคน เพลงสดุดี 69 ประกาศถึงคำสาปแช่งของเขา และเพลงสดุดี 109 ว่าผู้สืบทอดคนหนึ่งจะต้องรับตำแหน่งของเขาไป

ข้อ 21 และ 22: “เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านั้นที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา คือตั้งแต่บัดนี้มาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์”

คราวนี้เปโตรให้คุณสมบัติที่สำคัญของผู้นั้นที่แทนที่ยูดา เขาประกาศว่าอัครทูตคนใหม่นั้นจะต้อง “เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายคือความจริงที่เป็นจุดศูนย์กลางที่อัครทูตคนใหม่นี้จะต้องทราบและประกาศ เขาต้องเป็นประจักษ์พยานคนหนึ่งเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงคืนพระชนม์แล้ว ผู้หนึ่งที่เคยพูดคุยและมีสัมพันธภาพกับพระองค์ สำหรับคุณสมบัติข้อนี้ เราควรหมายเหตุอย่างระมัดระวังว่าเปาโลได้พบกับพระเยซูระหว่างทางไปเมืองดามัสกัส (กิจการ 9:1-6) และต่อมาเขาบอกชาวเมืองโครีนธ์เหล่านั้นว่าเขาเคยเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (1 คร. 15:8)

พระวิญญูณบรูสิทธิ์ทรงระมัดระวังที่จะเล่าเรื่องราวอย่างชัดเจนว่าตำแหน่งที่ว่างนั้นถูกคนเข้ารับอย่างไร ว่าพวกสาวกเหล่านั้นเลือกมัทธีอัสเพื่อแทนที่ยูดาอย่างไร แต่เราไม่ทราบเกี่ยวกับพันธกิจของมัทธีอัสหรือเกี่ยวกับหน้าที่พิเศษใดๆที่ถูกกำหนดให้แก่เขา

ข้อ 23: “เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายูลุส และมัทธีอัส”

จงสังเกตว่า “เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน” นี้อาจหมายถึงอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น หรือหมายถึงทั้งหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นที่อยู่ในห้องชั้นบนนั้น ไม่ว่าจะในกรณีใด มันก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเปโตรแต่เพียงผู้เดียว (ผู้ซึ่งนักศาสนบางคนประกาศว่าเป็นองค์สันตะปาปาผู้แรกที่มีสิทธิอำนาจของอัครทูตหรือเป็นผู้ปกครองเหนือกิจการต่างๆของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก) ผมเชื่อว่าอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้นเป็นผู้ที่ใช้อำนาจของพวกเขาก่อนในการแต่งตั้งครั้งนี้ พวกเขาเลือกและเสนอชื่อชายสองคน-“คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายูลุส และมัทธีอัส” ดังนั้นพวกเขาจึงจำกัดองค์พระผู้เป็นเจ้าในการเลือกของพระองค์ให้มีแค่สองคนผู้ซึ่งพวกเขาได้เสนอชื่อขึ้นมา พวกเขาทราบได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงเลือกคนใดคนหนึ่งทั้งสองคนนี้? พวกเขาเลือกชายสองคนและจากนั้นก็ถามองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพระองค์ทรงอยากได้คนไหน ผู้คนมากมายวันนี้มักจะตัดสินใจเองก่อนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาจะทำ และจากนั้นพวกเขาก็ของค์พระผู้เป็นเจ้าให้ประทับตรารับรองของพระองค์บนตัวเลือกหรือการตัดสินใจของพวกเขา

อาจารย์บางคนเชื่อว่า “โยเซฟ” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้เป็นคนเดียวกันกับ “โยเสส” ของกิจการ 4:36 แต่จริงๆแล้วไม่มีข้อสนับสนุนเพียงพอสำหรับการระบุตัวตนเช่นนั้นเลย เราไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับประวัติก่อนหน้าของโยเซฟ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นคนแรกในสองคนที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้อาจบอกเป็นนัยว่าเขาเป็นที่รู้จักในท่ามกลางพวกสาวกมากกว่ามัทธีอัส ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านบอกเราว่ามัทธีอัสคือคนหนึ่งคนในเจ็ดสิบคนนั้นที่ถูกส่งออกไปโดยพระเยซู แต่เรื่องนี้ไม่สามารถถูกพิสูจน์ได้โดยพระคัมภีร์

ข้อ 24: “แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน”

ไม่ว่าเปโตรจะถูกหรือผิดในสิ่งที่เขากำลังทำอยู่นี้ คำอธิษฐานของเขาก็เป็นแบบอย่างทั้งงดงาม-ตรงไปตรงมา เรียบง่าย และสั้น เวลาที่เราอธิษฐานขอการทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราไม่จำเป็นต้องแต่งคำอธิษฐานที่ยาวและใช้คำพูดสละสลวย เราไม่จำเป็นต้องป้อยพระเจ้า เราต้องแค่ตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงทราบทุกสิ่ง ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น และทรงอยู่ทุกแห่งหน และว่า**พระองค์ทรงทราบใจของมนุษย์ทุกคน** พระองค์ไม่เพียงทราบใจของมนุษย์ทุกคนเท่านั้น พระองค์ยังทรงทราบ**ความต้องการ**ของมนุษย์ทุกคนด้วย-และพระองค์ทรงสามารถที่จะตอบสนองความต้องการเหล่านั้นได้ ดังนั้นให้เราทำเหมือนอัครทูตเหล่านี้คือเสนอคำทูลขอต่างๆของเราต่อพระองค์ในแบบที่เรียบง่ายและตรงไปตรงมา

เมื่อสาวกเหล่านั้นอธิษฐานว่า “**พระองค์เจ้าข้า**” ผมเชื่อว่าพวกเขากำลังคิดถึงพระเยซูเจ้า ผู้ซึ่งพวกเขาเคยขอคำแนะนำและสติปัญญาจากพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงเดินกับพวกเขาตัวเป็นๆ “**ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน**” จึงสังเกตว่าพวกเขาใช้คำกริยารูปอดีตกาล-“**ทรงเลือกแล้ว**” (hast chosen)-ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขา**รู้ว่า**องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วทรงตัดสินพระทัยเลือกแล้ว นี่ยิ่งฟ้องว่าพวกเขาทำผิดจริงๆในการเลือกชายสองคนด้วยการตัดสินใจของพวกเขาเอง

นี่คือตัวอย่างแรกของคำอธิษฐานที่มุ่งตรงต่อพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะผู้ที่ทรงถูกยกชู พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น ผู้ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเพื่อทำการวิงวอนเพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย นี่ยิ่งเป็นข้อพิสูจน์เพิ่มเติมถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู เพราะว่าชายเหล่านี้กำลังอธิษฐานต่อ**พระเยซูองค์เดียวกับที่**ถูกพูดถึงในยอห์น 2:24,25; 21:15-17; และวิวรณ์ 2:23

ยูดาสอิสคาริโอทได้บังเกิดใหม่หรือไม่?

ข้อ 25: “ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน”

(ภาษากรีกอ่านตรงนี้ว่า “เพื่อที่เขาจะยึดสถานที่ซึ่งยูดาสได้ละเมิดและล้มจากสถานที่นั้น เพื่อที่เขาจะไปยังสถานที่ของเขาเอง”)

ในการวิเคราะห์พระคำข้อนี้เราสามารถเรียนรู้หลายอย่างเกี่ยวกับยูดาสอิสคาริโอท ประการแรก เราสังเกตเห็นที่ซึ่งเขาล้มจากไปนั้น: “การรับใช้และความเป็นอัครทูต” ไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ที่เสนอแนะว่ายูดาสเคยรับความรอด หรือว่าเขาเคยเชื่อในพระเยซูและวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา คุณจะค้นดูในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มก็ได้ แต่ในบันทึกทั้งหมดเหล่านั้นคุณจะไม่พบที่ใดเลยที่ยูดาสเคยเรียกพระเยซูว่า “**องค์พระผู้เป็นเจ้า**” นี่เป็นจุดที่สำคัญมากๆ เพราะว่าในจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบว่ามีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญูณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า **นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์**” (1 คร. 12:3)

ยูดาสไม่ได้อยู่กับสิบเอ็ดคนนั้นตอนที่พระเยซูทรงระบายลมหายใจบนพวกเขาและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” เขารู้ว่าพระเยซูไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ด้วยเหตุนี้เขาจึงเรียกพระองค์อยู่เสมอว่า “*พระอาจารย์*” เขาไม่เคยเรียกพระองค์เลยสักครั้งว่า “*พระองค์เจ้าข้า*” ยูดาสคือมารคนหนึ่ง และพระเยซูก็ทรงทราบเรื่องนี้ (ยอห์น 6:70) แต่แม้กระทั่งพญามารก็เรียกพระเยซูได้ว่า “*นาย*” เพราะว่า *พระองค์ทรงเป็นนายของพญามาร!* ยากอบบอกเราว่าพวกผี “*เชื่อและกลัวจนตัวสั่น*” (ยากอบ 2:19)-แต่แน่นอนว่าพญามารและพวกผีของมันไม่ได้รับความรอด

ยอห์น 6:67-71 เป็นข้อพระคำตอนที่น่าสนใจมากๆเกี่ยวกับยูดาส: “พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “*ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ*” ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “*พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์*”

“พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “*เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย*” พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครทูตสิบสองคน”

เนื่องจากเหล่าผู้รู้ภาษากรีกยืนยันกันว่าไม่มี “*a*” ในข้อ 70 (ที่บอกว่า “*a devil*”) ดังนั้นสิ่งที่พระเยซูตรัสจริงก็คือ “*คนหนึ่งในพวกท่านคือพญามาร*”-และไม่มีที่ใดอีกในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่มที่พระเยซูเคยเรียกคนอื่นได้ว่า “*มารร้าย*” อันที่จริง มีพญามารหนึ่งเดียวเท่านั้น-ซาตาน จอมหลอกลวง แต่มีพวกผีเป็นล้านๆตัว คนไม่เชื่อทั้งหลายถูกเรียกในพระคัมภีร์ว่าเป็น “*ลูกๆของพญามาร*” แต่ไม่เคยถูกเรียกว่า *พวกมาร*

ข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับยูดาสถูกพบในคำอธิษฐานวิงวอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าในยอห์น 17 ในข้อ 12 ของบทนั้นพระเยซูตรัสว่า “*เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับ(พวกสาวก)ในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ*” เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ” แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอท บุคคลผู้เดียวที่พระองค์เคยเรียกว่า “*ลูกของความพินาศ*”

บางคนอาจกล่าวว่าคนบาปทุกคนเป็นลูกของความพินาศ แต่หากนั่นเป็นความจริง เช่นนั้นแล้วที่ไหนสักแห่ง คงจะมีสักครั้ง ที่พระเยซูจะตรัสว่า “*เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่เรียกลูกทั้งหลายของความพินาศให้กลับใจใหม่!*” แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสเช่นนั้นเลย พระองค์ตรัสว่า “*เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่*” (มธ. 9:13) และพระองค์ตรัสว่า “*บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด*” (ลูกา 19:10) ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเรียกยูดาสว่า “*ลูกของความพินาศ*”

สำนวนนี้ถูกพบแค่สองครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งเล่ม พระเยซูทรงใช้สำนวนนี้ในยอห์น 17:12 และเปาโลใช้มันใน 2 เธสะโลนิกาโดยอ้างอิงถึงคนแห่งการบาปนั้น คือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์: “*อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ*” (2 ธส. 2:3)

“ลูกแห่งความพินาศ” คือลูกของซาตาน พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า คือพระเจ้าผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะเป็นลูกของพญามาร คือซาตานที่รับสภาพมนุษย์ สำหรับทุกสิ่งดีๆ ที่พระเจ้าทรงมี พญามารก็มีของเลียนแบบราคาถูก พระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์นั้นของพระเจ้า (ไม่ใช่ พระบุตร “องค์หนึ่ง” ของพระเจ้า) ฉะนั้น ยูดาสก็เป็นลูกผู้หนึ่งแห่งความพินาศ บุตรของซาตาน พญามารผู้รับสภาพมนุษย์ฉนั้น

ผมรู้ว่าใครบางคนจะถามว่าทำไมพระเยซูทรงเลือกมารตนหนึ่งให้อยู่ท่ามกลางสิบสองคนนั้น ในพระราชาบัญญัติ 29:29 เราอ่านว่า “สิ่งลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์...” นอกจากข้อพระคำตอนนี้ผมก็ไม่สามารถให้คำตอบได้ว่าทำไมพระเยซูถึงเลือกยูดาสให้อยู่ท่ามกลางสิบสองคนนั้น ซึ่งอยู่เหนือข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่เราได้เห็นในการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเราแล้ว เราทราบจากถ้อยคำของพระเยซูเองว่ายูดาสเป็นมารตนหนึ่งตอนที่พระองค์ทรงเรียกเขาให้เข้าร่วมกลุ่มสาวก (ยอห์น 6:70) เราทราบว่าข้อ 12 ในยอห์น 17 ประกาศว่าเขาเป็นผู้ที่เสียไป “เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ” ข้อพระคำทั้งสองตอนนี้ถูกกล่าวโดยพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงทราบทุกสิ่ง แต่มีเปิดเผยมากพอแก่เราแล้วเพื่อรับประกันเราว่ายูดาสไม่เคยเป็นผู้เชื่อเลย เขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย

ไม่มีตรึงไหนเลยในพระคัมภีร์ที่เสนอแนะว่ายูดาสเคยออกผลแม้เพียงเล็กน้อยเพื่อเป็นพยานว่าเขารู้จักสิ่งใดบ้างเกี่ยวกับพระคุณ ทุกสิ่งที่ถูกเปิดเผยเกี่ยวกับเขาบ่งชี้ว่าเขาไม่เคยรู้จักทั้งพระคุณของพระเจ้าและความรักของพระเจ้า พระคัมภีร์บอกเราว่ายูดาสได้ล้ม-แต่เขาไม่ได้ล้มจากพระคุณเพราะว่าเขาไม่เคยอยู่ในพระคุณ เขาไม่มีพระคุณที่จะให้ล้มจากมัน เขาล้มจากตำแหน่งหนึ่ง จากความเป็นอัครทูต

โอ้ ใช่แล้วครับ-ยูดาสเป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง และเขาดำรงตำแหน่งเหรียญของพวกสาวกที่เป็นคนกลุ่มหนึ่ง แต่นั่นไม่ได้พิสูจน์ว่าเขาได้รับความรอด เขาเป็นผู้ติดตามคนหนึ่ง-และแน่นอนว่าใครๆ ก็เป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของผู้นำทางศาสนาคนหนึ่งได้และไม่ได้รับความรอด มีผู้รับใช้หลายคนในธรรมาสันวันนี้-ศิษยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือแม้แต่พวกมิชชันนารี-ที่ไม่ได้ออกผลเหล่านั้นแห่งพระคุณ ข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งซึ่งถูกพิสูจน์โดยข้อพระคำต่อไปนี้:

ในมัทธิว 7:21-23 พระเยซูทรงประกาศว่า “มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ’ เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้าจงไปเสียให้พ้นจากเรา!’ ”

ใน 2 โครินธ์ 11:13-15 อัครทูตเปาโลพูดถึงผู้รับใช้เหล่านี้: “เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา”

คนแบบนี้แน่นอนอาจพยากรณ์ พวกเขาอาจทำการงานยิ่งใหญ่ทั้งหลายในฐานะศิษยาภิบาลที่ได้รับการแต่งตั้งและพวกผู้ประกาศ แต่พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของซาตาน ซึ่งถูกแต่งตั้งโดยมัน พวกเขาเป็นคณาจารย์แห่งความชั่ว เป็นพวกสุนัขป่าในคราบของแกะ ยูดาสอิสคาริโอทคือบุคคลเช่นนั้น-และแยยิ่งกว่า: *เขาเป็นลูกของความพิวาศ* เป็นพญามารที่รับสภาพมนุษย์

เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมยูดาสถึงเกิดมาเป็นมารตนหนึ่งเหมือนกับที่เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมฟาโรห์ถึงเกิดมาเพื่อที่จะจมลงในทะเลแดง-*แต่นั้นคือสิ่งที่พระวาระของพระเจ้าประกาศอย่างชัดเจน:*

ในอพยพ 9:16 พระเจ้าทรงบอกโมเสสให้นำข่าวสารนี้ไปแจ้งแก่ฟาโรห์: “และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก!” (เปาโลใช้ข้อพระคำอ้างอิงนี้ในโรม 9:17)

หากคุณจะศึกษาบันทึกเรื่องราวในหนังสืออพยพเกี่ยวกับโมเสสและการปฏิบัติต่างๆของเขากับฟาโรห์ คุณก็จะสังเกตเห็นว่ามีหลายครั้งที่พระเจ้าทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง และจากนั้นเมื่อฟาโรห์และกองทัพของเขาในการไล่ตามชนชาติอิสราเอลอยู่ในทะเลแดงโดยพยายามที่จะข้ามไปบนดินแห้ง พระเจ้าก็ทรงปล่อยน้ำเหล่านั้นให้ท่วมฟาโรห์และกองทัพของเขา โดยทำให้พวกเขาทุกคนจมน้ำตาย!

เราไม่สามารถเข้าใจทุกประโยคในพระวาระของพระเจ้าได้ แต่เราก็ไม่สามารถตั้งคำถามพระวาระของพระองค์ได้เช่นกัน เรากลามพระเจ้าไม่ได้ว่าทำไมพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์กระทำ เราต้องยอมรับสติปัญญาของพระองค์ การกระทำต่างๆของพระองค์ และพระวาระของพระองค์ เหมือนกับที่เปาโลได้ประกาศในโรม 3:4 ว่า “ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสา ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด”

ข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้มีอีกคำกล่าวหนึ่งที่มีเอกลักษณ์เกี่ยวกับยูดาส:

ยูดาส “*โดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน*” คำกล่าวเช่นนี้ปรากฏแค่ครั้งนี่ครั้งเดียวในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ยูดาสได้ไปยัง “*สถานที่ของเขาเอง*”-แต่สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน? แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่นรก เพราะว่ามันไม่ได้เป็นของยูดาส ตามถ้อยคำของพระเยซูในมัทธิว 25:41 นรกถูก “*เตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าสมุนของมัน*” มันถูกเตรียมไว้แล้วเพื่อลงโทษลูซิเฟอร์เมื่อมันถูกโยนออกจากสวรรค์แล้ว:

“โอ ลูซิเฟอร์เอ๋ย ไอรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า ‘ข้าจะขึ้นไปยังสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาชุมนุมสถาน ณ ด้านทิศเหนือ ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด’ **แต่เจ้าจะถูกนำลงมานรก ยังกี่ลึกของปากแดน**” (อสย. 14:12-15)

ในเริ่มแรกแห่งการเนรมิตสร้าง ไม่มีนรกและไม่มี**ความจำเป็น**ที่จะต้องมีนรก ปฐมกาล 1:1 บอกเราว่า “*ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก*” ไม่มีการกล่าวถึงการเนรมิตสร้างนรกโดยพระองค์เลย แต่ตอนนี้มีนรกแล้ว มันได้ถูกสร้างขึ้นสำหรับพญามารและเหล่าทูตของมัน-แต่มัน**ไม่เป็น**ของพญามาร และมัน**ไม่เป็น**ของยูดาสอิสคาริโอทด้วย

ในพระวาทะของพระเจ้า เมื่อผู้คนจากโลกนี้ไป พวกเขาจะถูกพุดถึงว่าลืมนอนในนรก (เหมือนอย่าง เศรษฐีคนนั้นในลูกา 16:23) หรือไม่ก็ถูกพาไปยังเมืองบรมสุขเกษมซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูและผู้ที่ถูกไถ่แล้วทุกคน อยู่ (เหมือนอย่างลาซารัสขอทานผู้นั้นในลูกา 16:22) พระเยซูตรัสแก่โจรที่สำนึกผิดคนนั้นว่า “*วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม*” (ลูกา 23:43) ไม่มีผู้ใดนอกจากยูดาสที่ถูกกล่าวว่าเป็น “*สถานที่ของเขาเอง*” แล้ว

บัดนี้จึงสังเกต: ยูดาสอิสคาริโอทได้มาจากสถานที่แห่งหนึ่งเพื่อทำส่วนของเขาในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เกี่ยวกับพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า หลังจากทรยศพระเยซูแล้ว เขาก็กลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ซึ่งเป็นผู้ที่เขาได้ต่อรองว่าจะขายองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อแลกกับเงินสามสิบบเหรียญ เขาโยนเงินไปที่เท้าของคนเหล่านั้น และออกไปผูกคอตาย-“*เพื่อเขาจะไปยังสถานที่ของเขาเอง*” คือสถานที่แห่งนั้นที่เขาได้จากมา*เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ* เขายังมีภารกิจอีกอย่างหนึ่งที่ต้องทำให้สำเร็จ และวันหนึ่ง หลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักรแล้ว วิญญาณของยูดาสจะมาจุติในร่างของชายผู้หนึ่งผู้ซึ่งจะเป็นที่รู้จักในฐานะคนแห่งการบาปนั้น ปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้นั้น

ผมรู้ว่ามีบางคนที่จะกล่าวว่าเป็นเรื่องที่เหลือไหล น่าขัน ไร้เหตุผล และกล่าวว่าผมกำลังตีความพระคัมภีร์อย่างผิดๆ แต่จงพิจารณาเรื่องนี้:

ในมาลาคิ 4:5 เราอ่านว่า “*ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังพวกเจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวมาถึง*” มันเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ยอมรับกันว่าเอลียาห์ได้ถูกรับออกไปจากโลกหลายร้อยปีก่อนมาลาคิเขียนถ้อยคำเหล่านี้ (อ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ 2:1-11) แต่เขายังมีภารกิจอีกอย่างหนึ่งที่จะต้องทำในกาลสุดท้าย และเขาจะกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อจุดประสงค์นั้น เรารู้ว่าเอลียาห์ (ด้วยกันกับโมเสส) ได้ปรากฏตัวพร้อมกับพระเยซูบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น (มธ. 17:3) และ*วิญญาณของเอลียาห์*อยู่บนยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้เบิกทางของพระเยซูเจ้า (มธ. 17:12,13; มก. 9:12,13) แต่เขามีงานหนึ่งที่จะต้องทำด้วยตัวเอง และเขาจะเป็นหนึ่งในพยานสองคนนั้นในวิวรณ์ 11:3-12

ท่านที่รัก ผมขอถามคุณว่า ถ้าพระเจ้าสามารถส่งเอลียาห์กลับมายังแผ่นดินโลกนี้ในร่างกายหนึ่งเพื่อทำกิจการที่ขอบรรรมและทำให้พระวาทะของพระเจ้าสำเร็จได้ มันจะเป็นเรื่องยากมากกว่าหรือสำหรับพระองค์ที่จะจัดการให้ยูดาสอิสคาริโอทเกิดจากหญิงแพศยาคคนหนึ่ง และในร่างกายหนึ่งที่ตายได้จะกระทำการงานเหล่านั้นของปฏิบัติต่อพระคริสต์*เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ?*

บัดนี้เพื่อสรุปย่อสิ่งที่เราเพิ่งนำเสนอไปเกี่ยวกับยูดาส ก่อนอื่นเราได้ประกาศว่าเขาไม่เคยได้รับความรอดเลย เขาไม่เคยอยู่ในพระคุณเลย ข้อพระคัมภีร์เป็นพยานอย่างชัดเจนเกี่ยวกับข้อเท็จจริงนี้ เพราะว่ายูดาสเป็นมารร้าย (ยอห์น 6:70) และเพราะเป็นเช่นนั้นเขาจึงไม่เคยได้บังเกิดใหม่

นี่ถูกพิสูจน์เพิ่มเติมโดยข้อเท็จจริงที่ว่ายูดาสไม่เคยเรียกพระเยซูว่า “*องค์พระผู้เป็นเจ้า*” เขาเรียกพระองค์ว่า “*พระอาจารย์*” เสมอ-แม้แต่ในการทรยศนั้น (มธ. 26:49) เขาไม่อาจเรียกพระเยซูว่า “*องค์พระผู้เป็นเจ้า*” ได้เพราะว่าเขาไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน (1 คร. 12:3)

ยูดาสเป็น “ลูกของความพินาศ” (ยอห์น 17:12) ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นเป็นลูกแห่งความพินาศ (2 ธส. 2:3) “ลูกของความพินาศ” จะกลับมา “เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ”

ใน 1 โครินธ์ 2:10-14 เปาโลเขียนถึงความจริงต่างๆฝ่ายวิญญาณว่า “พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความล้ำลึกของพระเจ้า อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระคำริของพระเจ้านี้ ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ”

ในการศึกษาค้นคว้าแบบย่อๆนี้เกี่ยวกับยูดาสอิสคาริโอท เราได้เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์แบบบรรทัดต่อบรรทัด ความจริงต่อความจริง โดยเปรียบเทียบสิ่งต่างๆที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงจากพระคัมภีร์เหล่านี้ ใครเล่าจะเสนอแนะได้ว่ายูดาสเคยได้รับความรอด ว่าเขาเคยเป็นลูกคนหนึ่งซึ่งบังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า? ใช่แล้วครับ ยูดาสได้ล้มลง-แต่เขาได้ล้มจากตำแหน่งของการรับใช้และความเป็นอัครทูต เขาไม่ได้ล้มจากพระคุณ!

มัทธีอัสได้รับเลือก

ข้อ 26: “เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธีอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น” t

การจับสลากเป็นวิธีของพวกยิวในการแสวงหาการทรงนำของพระเจ้า และเป็นวิธีที่พวกสาวกหันไปพึ่งในที่นี้ วิธีนี้ของการแสวงหาการทรงนำของพระเจ้าเป็นวิธีที่พระราชบัญญัติยอมรับ (ลนต. 16:8) และนั่นเป็นวิธีปฏิบัติที่ใช้ก่อนเวลาอันควร เราควรหมายเหตุว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนเห็นเทคอสต์ หลังจากทีพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาแล้ว การจับสลากก็ไม่เคยถูกกล่าวถึงอีกเลย

เราอาจถามว่า “ขั้นตอนเดียวกันนี้จะเหมาะสมสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ไหม?” ไม่ครับ มันคงไม่ถูกต้องสำหรับเราที่จะจับสลากวันนี้ เรามี “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ” (ยากอบ 1:25) “แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป” (1 คร. 13:10) เรามีพระวจนะของพระเจ้าที่ครบถ้วนแล้ว และเรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคพระคุณเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทั้งหลายและทรงนำทางในทุกสิ่ง พระองค์ทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้าแก่เรา และเราไม่จำเป็นต้องจับสลากในการเลือกตั้งศิษยาภิบาล ผู้ช่วยฯ หรือในกิจการอื่นๆของคริสตจักร

“และสลากนั้นได้แก่มัทธีอัส” โดยคำว่า “ตก” (ภาษาอังกฤษคือ สลาก “ตกที่” มัทธีอัส) ในที่นี้ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าข้อพระคำตอนนี้พูดถึง “สลากเหล่านั้น” มากกว่าที่จะหมายถึง การลงคะแนนเสียง

เราไม่ถูกบอกว่าคุณสาวกใช้วิธีจับสลากแบบใดในการเลือกมัดธอส ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าวิธีนี้ถูกกระทำโดยการเขียนชื่อของบุคคลต่างๆบนชิ้นของหินหรือไม้ เอาพวกมันใส่ไว้ในโถดินเผา และจากนั้นใครสักคนก็เลือกมาชื่อหนึ่งแบบสุ่ม ชิ้นต่างๆของไม้หรือหินที่ไม่ได้เขียนชื่อใครเลยก็ถูกใส่ในโถนั้นพร้อมกับชิ้นเหล่านั้นที่เขียนชื่อของผู้คนที่จะให้เลือก และโถนั้นก็ถูกเขย่าจนกระทั่งชื่อหนึ่งหล่นออกมา

ช่างเป็นวิธีการที่น่าใช้จริงๆเพื่อทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเป็นขึ้นแล้วเกี่ยวกับตัวเลือกของพระองค์ที่จะแทนที่ยูดา! ส่วนตัวแล้ว ผมมีข้อสงสัยหลายประการว่าพระเยซูทรงให้เกียรติคำทูลขอของพวกเขาหรือไม่ และผมรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญล้วนๆที่มัดธอสได้รับเลือก และไม่ใช่ว่าการทรงนำของพระเจ้าในใจของสาวกเหล่านั้น ถึงกระนั้น สลากนั้นก็ตกที่มัดธอส-และด้วยเหตุนี้ เขาจึงถูกนับให้เป็นอัครทูตคนที่สิบสอง เราไม่พบบันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับเขา-ว่าเขารับใช้ที่ไหน เขาทำอะไร หรือเขาเดินทางไปที่ไหนในการป่าวประกาศข่าวประเสริฐ

ไม่มีตรึงไหนในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าสาวกเหล่านี้ควรเลือกชายทั้งหลายให้เป็นผู้สืบทอดของพวกเขา ผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้ไม่ใช่ผู้สืบทอดของพวกอัครทูต เราถูกเรียกโดยพระเจ้าให้ประกาศข่าวประเสริฐและเลี้ยงดูลูกแกะและแกะเหล่านั้นแห่งคอกของพระองค์ในระหว่างยุคพระคุณนี้:

“แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกๆคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้ เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์’ (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้เสด็จลงขึ้นไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ) พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นศาสนทายาท บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ต้อนรับ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าเราทุกคนจะบรรลुถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มทีคือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์ เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกขัดไปขัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและผูกพันกันโดยที่ทุกๆข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก” (อฟ. 4:4-16)

บทที่ 2

- 2:1 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง จำพวกสาวกจึงมารวมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน
- 2:2 ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าสั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น
- 2:3 มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน
- 2:4 เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด
- 2:5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
- 2:6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง
- 2:7 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ
- 2:8 เหตุใดเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา
- 2:9 เช่นชาวปารเธียและมิเดีย ชาวเอลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคิปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย
- 2:10 ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นปัมฟีเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว
- 2:11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง”
- 2:12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน”
- 2:13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่”
- 2:14 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชายยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด
- 2:15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า
- 2:16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า
- 2:17 ‘พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น
- 2:18 ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์
- 2:19 เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน
- 2:20 ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- 2:21 และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็จะรอด’

2:22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวาวนาซาเรธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว

2:23 พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย

2:24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้

2:25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้วันไหน

2:26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย

2:27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื้อนเน่าไป

2:28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์’

2:29 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้

2:30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบันเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน

2:31 ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่เปื้อนเน่าไป

2:32 พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้

2:33 เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้งนั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้เห็นและเห็นแล้ว

2:34 เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา

2:35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’

2:36 เหตุฉะนั้นในหัวใจวานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

2:37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครทูตอื่นๆว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี”

2:38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

2:39 ด้วยว่าพระสัญญาที่นิตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์”

2:40 เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยาน และได้เตือนสติเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด”

2:41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณ สามพันคน

2:42 เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของจำพวกอัครทูต และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจกันในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน

2:43 เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครทูตทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ

2:44 บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง

2:45 เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ

2:46 เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาพร้อมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป

2:47 ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกวัน

ไม่เคยเลยในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร-ตั้งแต่การเริ่มต้นของมันจนกระทั่งโม่งนี้-ที่เราต้องศึกษาค้นคว้าบทที่สองนี้ของหนังสือกิจการโดยต้องอธิษฐานเยอะๆ เหมือนกับในเวลานี้ วันนี้มีการขาดความรู้มากมายและความเข้าใจผิดแบบน่าเกลียดท่ามกลางผู้คนในคริสตจักรหลายหมื่นคนเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ผู้คนในคริสตจักรส่วนใหญ่ขาดความรู้อย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ทรงกระทำวันนั้นเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเทออก พวกเขาเรียนรู้จริงๆเกี่ยวกับความหมายอันลึกซึ้งของเหตุการณ์ครั้งสำคัญนั้น มีการตีความ*ประจำนิกาย* และ “ความนิยมทางศาสนา” มากมาย เกี่ยวกับเพ็นเทคอสต์ แต่มีความหมายที่แท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้น ดังนั้นโดยพระคุณของพระเจ้า โดยการเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และการแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง เราจะเรียนรู้สิ่งที่เราจะเรียนรู้ได้จากพระคัมภีร์ ไม่ใช่จากหนังสือต่างๆของหลักคำสอนประจำนิกาย

ก่อนที่เราจะเริ่มการศึกษาค้นคว้าบทนี้แบบทีละข้อของเรา ให้เราดูว่าเกิดอะไรขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และมีสิ่งใดสำเร็จในวันอันน่าจดจำนั้น:

ในมัทธิว 3:11 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ผู้เบิกทางของพระเยซูเจ้า) ได้ประกาศว่า “เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่ง

เราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาน บริสุทธิ์และด้วยไฟ”

นอกจากนี้ มีหลายคราวที่พระเยซูทรงสั่งสอนพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญานบริสุทธิ์ ในลูกา 11:13 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญานบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ยื่นขอต่อพระองค์”

ในยอห์น 7:37-39 เราอ่านว่า “ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่ นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญานซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญานบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)” ตอนที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ พระสัญญาที่ชี้ไปยังอนาคต พระสัญญานี้ไม่อาจสำเร็จจริงได้ก่อนการตรึงกางเขน และการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า

ในระหว่างสี่สัปดาห์นั้นหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์และก่อนการเสด็จขึ้นไปขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงบัญชาพวกสาวกให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ให้อคอยพระสัญญาของพระบิดา คือการเสด็จมาของพระวิญญานบริสุทธิ์ และเมื่อวันเพ็นเทคอสต์นั้นมาถึง พระสัญญาทุกข้อที่พระเยซูทรงให้ไว้แก่พวกสาวก พร้อมกับพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าในหนังสือโยเอล (และอีกหลายแห่งในภาคพันธสัญญาเดิม) ก็ถูกทำให้สำเร็จจริงทั้งหมดในคราวเดียว และจะไม่เกิดขึ้นซ้ำอีกเลย วันเพ็นเทคอสต์ไม่สามารถเกิดขึ้นได้อีกเลย เหมือนกับที่การตรึงกางเขนพระเยซูจะไม่มีวันเกิดขึ้นอีกเลย พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ครึ่งเดียวพอ มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ โดยทางการเสียดสละของพระองค์เพียงครั้งเดียว พระองค์ได้ทรงชำระหนี้บาปแล้วและทรงทำให้ข้อเรียกร้องทุกประการของพระเจ้าสำเร็จจริงซึ่งเกี่ยวข้องกับการยกโทษบาปและการที่ผู้เชื่อถูกทำให้เป็นที่ยอมรับต่อพระบิดาในสวรรค์:

“โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น...เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 10:10,14)

ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วร่วมแบ่งปันในพระสัญญาที่สำเร็จจริงแล้วของพระบิดาในสวรรค์และพระเยซูพระบุตร และผู้เชื่อทุกคนมีพระวิญญานบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน:

“ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีไซ่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญานองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญานองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่” (1 คร. 12:12,13)

“ถ้าพระวิญญานของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาน แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญานของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์...ด้วยว่าพระวิญญาน

ของพระเจ้าได้ทรงนำพาคคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างพาสซึ่ง ทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า “อับบา” คือพระบิดา พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (รม. 8:9,14-16)

ในเอเฟซัส 4:30 เปาโลกล่าวว่า “และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด”

ข้อเท็จจริงจากพระคัมภีร์ที่ว่าผู้เชื่อทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ประกาศว่าพระสัญญาของพระเจ้า พระบิดาได้สำเร็จจริงแล้ว และเป็นพยานรับรองถึงความสัมฤทธิ์ผลของพระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดกของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของเราก็ทรงเป็นพยานรับรองว่าบัดนี้พระเยซูทรงได้รับส่งาราศีแล้วที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน เพราะว่าก่อนพระองค์เสด็จขึ้นงานรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอมประโลมใจจะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน” (ยอห์น 16:7)

มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะอ้อนวอนพระเจ้าให้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เพราะว่าพระองค์ได้ประทานพระวิญญาณให้เราแล้ว มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะอธิษฐานขอพระเจ้าให้ทำตามพระสัญญาต่างๆซึ่งถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตามตัวอักษรในวันเพ็นเทคอสต์นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ที่นั่นแล้ว และพระองค์จะเสด็จเข้ามาในใจของผู้ใดและทุกคนที่ทูลขอพระองค์ ในความเชื่อโดยเชื่อในพระราชกิจที่เสด็จขึ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะอธิษฐานขอ**ปฏิบัติมาอันทรงฤทธิ์**ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอนที่จะทูลขอพระเจ้าให้ประทานพระวิญญาณให้เรา**มากขึ้น**เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็น**บุคคลผู้หนึ่ง**-ไม่ใช่ “อิทธิพล” อย่างหนึ่ง-และเราไม่รับบุคคลผู้หนึ่งเป็นส่วนๆ! การมีพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพอยู่ในคือการมีพระภาคนั้น**ทั้งหมดอยู่ภายใน**

หนังสือกิจการ**ไม่ใช่**หนังสือหลักคำสอนเล่มหนึ่ง**เกี่ยวกับ**พระวิญญาณบริสุทธิ์ และมันไม่มีหลักคำสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์**อยู่ข้างใน** มันแสดงให้เห็นหลักคำสอนที่ถูกเปิดเผยแล้วในแง่มุมเชิงปฏิบัติของมัน มันเป็นหนังสือแห่งพระราชกิจและการสั่งสอนของพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่**ที่ถูกลานต่อโดย**พระวิญญาณบริสุทธิ์**ผ่านทาง**พระกายของพระคริสต์-คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

จุดประสงค์ของการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกเปิดเผยในบทนี้ และจุดประสงค์อื่นๆซึ่งถูกบอกเป็นนัยตรงนี้ก็ถูกเปิดเผยอย่างเต็มที่ในจดหมายฝากสิบสี่ฉบับนั้นซึ่งถูกเขียนโดยอัครทูตเปาโลภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาบนผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นเป็นรายตัว แต่พระองค์ทรงกระทำกิจอย่างหนึ่งในแบบเป็น**หมู่คณะ**เช่นกัน ผู้เชื่อแต่ละคนในห้องชั้นบนนั้นถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระองค์ทรง**เข้าสถิตภายใน**พวกเขาแต่ละคน แต่พระองค์ทรง**เติมเต็มห้องนั้นและบ้านทั้งหลังนั้น**ที่ผู้เชื่อเหล่านั้นมารวมตัวกันด้วย ดังนั้นคนกลุ่มนั้นที่มีหนึ่งร้อยยี่สิบคนจึงกลายเป็นกายเดียว

ผ่านทางบังเกิดมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในความเป็นจริงแล้ว ผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนเข้าไปข้างในห้องชั้นบนนั้น และในแง่มุมมองวิญญาณ มีเพียงผู้เดียวลงมา! พวกเขาถูกรวมเข้าเป็นกายเดียวกันทุกคน ดังที่ถูกระบุใน 1 โครินธ์ 12:13

วันเพ็นเทคอสต์นั้นเป็นวันถือกำเนิดของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชั่วเสี้ยววินาทีที่คนบาปคนใดเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าและยอมรับพระองค์โดยความเชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงให้บังเกิดมาคนๆนั้นเข้าไปในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์

มีหลายคนที่ปฏิเสธคำสอนที่ว่าวันเพ็นเทคอสต์นั้นเป็นวันถือกำเนิดของคริสตจักร พวกเขาแย้งกรานว่า คริสตจักรไม่ได้เริ่มต้นจนกระทั่งหลังจากที่เปาโลเริ่มเทศนาแก่พวกคนต่างชาติแล้ว แต่นี่เป็นคำสอนผิด คริสตจักรได้เริ่มต้นพร้อมกับหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบนนั้น-และตามที่หนังสือเอเฟซัสกล่าว พวกอัครทูตและเหล่าผู้พยากรณ์ของพันธสัญญาใหม่เป็นรากฐานของคริสตจักร (อฟ. 2:20) ต่อมาพวกคนต่างชาติได้ถูกเพิ่มเข้ากับพระกายของพระคริสต์และกลายเป็นทายาทร่วมกันและเป็นผู้ร่วมเข้าส่วนในพระสัญญาเดียวกันนั้น

โดยทางอัครทูตเปาโล ภาชนะที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร *ข้อลึกลับ*ของคริสตจักร ซึ่งไม่ได้ถูกเปิดเผยในยุคก่อนๆ ได้ถูกเปิดเผยแล้ว: “ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนทายาทของพระองค์โดยพระวิญญาณ” (อฟ. 3:5) คริสตจักรมีตัวตนแล้วก่อนเปาโล ถึงแม้ว่าข้อลึกลับของมันไม่ได้ถูกเห็นหรือถูกเข้าใจอย่างชัดเจนจนกระทั่งพระเจ้าทรงเปิดเผยมันแก่เปาโลแล้ว อันที่จริงแล้ว เปาโลยังไม่ได้กลับใจเชื่อเลยด้วยซ้ำจนกระทั่งหลังจากที่คริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว!

ตอนที่ยังเป็นซาโลแห่งทาร์ซัส เขากำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อจับกุมพวกคริสเตียนที่นั่น เมื่อแสงสว่างจากสวรรค์ส่องลงมาบนเขาและเสียงหนึ่งตรัสว่า “ซาโล ซาโลเอ๋ย เจ้าชมเหงเราทำไม” เปาโลตอบในทันทีว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” และพระเยซูตรัสตอบว่า “เราคือเยซู ที่เจ้าชมเหง” (อานักกิจการ 9:1-19)

เรารู้ว่าเปาโลไม่ได้กำลังชมเหงพระเยซูเป็นการส่วนตัว เพราะว่าในขณะนั้นพระเยซูประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในสวรรค์เรียบร้อยแล้ว แต่เปาโลกำลังชมเหงผู้เชื่อทั้งหลาย-และผู้เชื่อทั้งหลายก็เป็นสมาชิกแห่งคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ *พระกายของพระคริสต์* ใน 1 โครินธ์ 15:8,9 เปาโลเป็นพยานเกี่ยวกับตัวเองว่า “ครั้นหลังที่สุด(พระเยซู)ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครทูต และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครทูต เพราะว่า *ข้าพเจ้าได้ชมเหงคริสตจักรของพระเจ้า*” ซาโลแห่งทาร์ซัสจะชมเหงคริสตจักรของพระเจ้าได้อย่างไรถ้าหากว่า คริสตจักรไม่ได้เริ่มต้นจนกระทั่งหลังจากการกลับใจเชื่อของเขาไปแล้ว?

ผมขอกล่าวซ้ำ: คริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาผู้เชื่อทุกคนก็ถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันเข้ากับพระกายนั้นผ่านทางอัครธรรมแห่งการบังเกิดใหม่และบังเกิดมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

มันเป็นความจริงที่ว่าไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนมีปฏิกริยาทางอารมณ์หรือทางภายนอกแบบเดียวกันเวลาที่พวกเขากลายเป็นลูกของพระเจ้า ฤทธิ์เดชของพระองค์อาจถูกสำแดงในหลายรูปแบบและหลายระดับเวลาที่คนๆหนึ่งเชื่อวางใจในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ มีความแตกต่างกันอยู่บ้างในระดับของความชื่นชมยินดีและความตื่นเต้นทางอารมณ์-แต่ไม่มีระดับที่แตกต่างกันในเรื่องการมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลผู้หนึ่ง และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในมนุษย์ภายใน พระองค์ก็เสด็จมาข้างใน *หมดทั้งพระองค์*-ไม่ใช่บางส่วน

ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ผู้คนจากทุกประชาติของโลกสมัยนั้นมาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และหลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้น ทุกคนที่อยู่ที่นั่นก็ได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของเขาเอง-ซึ่งเป็นพยานรับรองว่าข่าวดีเรื่องพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้ามีไว้สำหรับทุกประชาติได้ฟ้าสวรรค์ ถึงแม้ว่าคนเหล่านั้นที่พูดในวันนั้นเป็นยิวทุกคนก็ตาม พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกผู้

เหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งเกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้นมีนัยสำคัญต่อพวกยิวเป็นพิเศษ เหตุการณ์เหล่านั้นพิสูจน์ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นแล้ว และ*หมายสำคัญ*เหล่านั้นในวันเพ็นเทคอสต์ก็พิสูจน์ว่าพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งพวกเขาได้ปฏิเสธเสีย ขณะนั้นประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเยซูเจ้าของพวกเขาแล้ว เพ็นเทคอสต์เป็นการเริ่มต้นของข้อเสนอสองแห่งความเมตตาที่มีมายังชนชาติอิสราเอล แต่พวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์อีกครั้ง และหลังจากสเทเฟนถูกหินขว้างตาย พระเจ้าก็ทรงเรียกอัครทูตเปาโลและมอบหมายหน้าที่เขาให้นำข่าวประเสริฐไปยังพวกคนต่างชาติ

ข่าวประเสริฐถูกให้แก่พวกยิว การใช้กุญแจเหล่านั้นครั้งแรกของเปโตร

ข้อ 1: “เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง จำพวกสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน”

เพ็นเทคอสต์ หนึ่งในเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว ถูกเรียกเช่นนั้นโดยพวกยิวเพราะว่ามันเกิดขึ้นหลังจากปีสกาห้าสิบวัน เครื่องบูชาในเทศกาลเลี้ยงนี้ (เพ็นเทคอสต์) คือ ขนมปังสอนก้อนแรกซึ่งทำจากส่วนแรกของข้าวสาลีที่เก็บเกี่ยวได้ของปีนั้น และมันถูกถวายให้เป็น “เครื่องบูชาโมทนาพระคุณ”

ในภาคพันธสัญญาเดิม เทศกาลเลี้ยงนี้มีสามชื่อ:

ในอพยพ 23:16 มันถูกเรียกว่า “เทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว”

ในอพยพ 34:22 มันถูกเรียกว่า “เทศกาลสัปดาห์”

ในกันดารวิถี 28:26 มันถูกเรียกว่า “วันถวายผลรุ่นแรก”

ในสมัยพันธสัญญาเดิม เทศกาลเพ็นเทคอสต์เป็นการรำลึกถึงการเก็บเกี่ยวข้าวสาลี และหลังจากการตกไปเป็นเชลย มันก็กลายเป็นเทศกาลตามประเพณีที่ชนชาติอิสราเอลรำลึกถึงการประทานพระราชบัญญัติของโมเสส

ในยุคปัจจุบัน พวกยิวที่เคร่งครัดยิ่งถือเทศกาลเลี้ยงนี้อยู่เหมือนเดิม พวกเขาถวายคำอธิษฐาน และในธรรมศาลาของพวกเขา พวกเขาอ่านบันทึกเรื่องราวในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการประทานครบของพระราชาบัญญัติให้แก่โมเสสตามที่บันทึกไว้ในหนังสืออพยพให้ผู้คนฟัง จากนั้นจากหนังสือหมวดผู้พยากรณ์พวกเขาอ่านบทแรกของเอเสเคียลและบทที่สามของฮอบาบุก และบทที่สองของโยเอลเช่นกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าตอนนั้นพวกเขากระทำตามธรรมเนียมปฏิบัตินี้อยู่ตอนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเทออกหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูแล้วห้าสิบวัน และมีนัยสำคัญด้วยที่หมายถึงปรากฏการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นตอนที่พระราชาบัญญัติถูกประทานให้ก็เกิดขึ้นในวันฟื้นเทคอสต์นั้นเช่นกัน-นั่นคือ เสียงเหมือนลมพัดกล้า ไฟนั้นเสียงที่พูดเป็นถ้อยคำ ในฮีบรู 12:18,19 เราอ่านว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ไหมไฟแล้ว และถึงที่ดำ ถึงที่มีมิติ และถึงที่ลมพายุ และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก”

วันฟื้นเทคอสต์นั้นเป็นวันถือกำเนิดของยุคใหม่ และมันได้เกิดขึ้นพร้อมกับหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆตามพระประสงค์ของพระเจ้าเอง (ฮบ. 2:4) มีหมายสำคัญที่ปรากฏภายนอกต่างๆในตอนต้นของยุคพระราชาบัญญัติเช่นกัน แต่หมายสำคัญเหล่านี้ไม่ได้ต่อเนื่องไปตลอดยุคสมัยนั้น นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับการเริ่มต้นของยุคใหม่นี้แห่งพระคุณ มันได้เริ่มต้นพร้อมกับหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์-แต่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในตอนต้นเท่านั้น เมื่อ “พระราชาบัญญัติแห่งเสรีภาพอันบริสุทธิ์” มาแล้ว หมายสำคัญเหล่านั้นก็สิ้นสุดลง เราไม่ต้องกังวลหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆวันนี้ เพราะว่าเรามีพระวาระของพระเจ้าที่ครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว-“สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้น” ได้มาถึงแล้ว ผู้ชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ ความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวาระของพระเจ้า เราสามารถฟังสิ่งที่พระวาระของพระเจ้าประกาศได้ เราสามารถอ้างพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าได้พร้อมกับความไว้วางใจว่าพระองค์จะทรงรักษาพระสัญญาเหล่านั้น

“เมื่อวันเทศกาลฟื้นเทคอสต์มาถึง (เต็มที่แล้ว)...” การที่ฟื้นเทคอสต์ “มาถึงเต็มที่แล้ว” นั้นหมายความว่าอะไร? ฟื้นเทคอสต์ คือคำกรีกที่สื่อความหมายว่าส่วนที่ห้าของสิ่งๆหนึ่งหรือลำดับที่ห้าสิบ ดังนั้นในวันที่ห้าสิบหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ฟื้นเทคอสต์ก็เกิดขึ้น มันไม่ใช่วันที่สี่สิบเก้าหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ หรือวันที่ห้าสิบเอ็ดหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ มันคือวันที่ห้าสิบ ดังที่กล่าวไปแล้วตอนต้นเทศกาลฟื้นเทคอสต์ภายใต้ระบบของพันธสัญญาเดิมเป็นการรำลึกถึงผลแรก และพระเยซูทรงเป็นผลแรกจากพวกคนตาย:

“แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉฉนั้นใด การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉฉนั้นนั่น เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉฉนั้นใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉฉนั้นนั่น แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรกแล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา” (1 คร. 15:20-23)

ข้อ 2: “ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าลั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น”

แน่นอนว่าถ้อยคำของพระเจ้าข้อนี้คงต้องโหมกระพือใจของผู้เชื่อทุกคนที่อ่านพวกมัน คำบรรยายนี้ทำให้เห็นภาพชัดเจนในที่นี้เหลือเกินจนมันคงมาจากผู้หนึ่งที่ได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดเท่านั้น

“ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้า...” คริสตจักรได้ถูกให้กำเนิดในที่ และจากจดหมายฝากเหล่านั้น เราเรียนรู้ว่ามันจะไปจากแผ่นดินโลกนี้ในที่ ในวิวรณ์ 22:20 พระเยซูทรงประกาศว่า “แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว!” วันหนึ่ง-เราไม่รู้วันนั้นหรือชั่วโมงนั้น-“องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบิดร และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนที่ตายไปแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” (1 ธส. 4:16,17)

ใน 1 โครินธ์ 15:51-53 อัครทูตเปาโลบอกเราว่า “ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกซึ้งที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด *ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว* เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย”

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “เสียง” ใช้กับเสียงดังหรือการแจ้วแว่วเสียงดังใดๆ เช่น “เสียงแตร” ในฮีบรู 12:19 เสียงนั้นที่มาก่อนการเต็มเต็มจริงๆของพระวิญญาณคือเสียงหนึ่งที่ต้องความสนใจของสมาชิกแต่ละคนของกลุ่มนั้นในห้องชั้นบนนั้น คือเสียงหนึ่งที่พวกเขาไม่อาจลืมได้เลย

ความสนใจของพวกเขาถูกดึงดูดเช่นกันโดยทิศทางที่เสียงนั้นมา ปกติแล้ว ลมพัดในแนวนอนจากเหนือไปได้ จากตะวันออกไปตะวันตก แต่ “เสียงเหมือนพายุกล้า” นี้ลงมาจากท้องฟ้า และสาวกเหล่านั้นที่รอคอยอยู่ก็รู้ว่ามันมาจากสวรรค์-จากพระเจ้า

เสียงนี้เป็นหมายสำคัญภายนอกของการเสด็จลงมาของพระภาคพระเจ้า คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้จะเสด็จมาเพื่อสถิตในใจของผู้เชื่อเหล่านี้ และก่อร่างพระกายของพระคริสต์ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ อาคารที่ถูกพุดถึงในเอเฟซัส 2:19-22 ว่าเป็น “ที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณ”

เสียงเหมือน “พายุกล้า” นี้เตรียมคนเหล่านั้นในห้องชั้นบนนั้นให้พร้อมสำหรับการเสด็จลงมาของพระวิญญาณ เพราะสำหรับพวกเขาแล้ว *ลมเป็นสัญลักษณ์* ที่คุ้นเคยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเอเสเคียล 37:9,10 เราอ่านว่า “แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงพยากรณ์แก่ลมหายใจ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์เถิด จงกล่าวแก่ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่มาหายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้เพื่อให้เขามีชีวิต” ดังนั้นข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่พระองค์ทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในกระดูกและกระดูกก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกองทัพใหญ่โตจริงๆ”

ในภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงใช้ลมเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระวิญญาณ ตอนพุดกับนิโคเดมัสพระองค์ตรัสว่า “ลมใครจะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” (ยอห์น 3:8) ในยอห์น 20:22 พระเยซูทรง *ระบายลมหายใจ* บนสาวกเหล่านั้นและตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (กรณอ่านเพลงสดุดี 29; 104:3; 18:10; และ 1 พงศ์กษัตริย์ 19:11)

จงสังเกตว่าข้อพระคัมภีร์นี้ของเราไม่ได้กล่าวว่านี้คือ “เสียงของลม” แต่เป็น “เสียงเหมือนพายุกล้า” ไม่มีการบอกเป็นนัยว่าลมมีอยู่ในขณะนั้นจริงๆ นี่ยิ่งทำให้การอัศจรรย์นี้ที่น่าทึ่งยิ่งกว่าหากมีลมพัดแรงในบ้านหลังนั้นซึ่งอาจทำลายมันให้พังได้ มีเสียงดัง “เหมือนเสียง” พายุกล้า แต่ทุกอย่างกลับนิ่งสงบ ไม่มีลมพัดเลย คนเหล่านั้นในห้องชั้นบนนั้นได้เห็นพายุมากมายบนทะเลกาลิลี แต่ไม่มีพายุลูกใดอยู่รอบตัวพวกเขาในขณะนั้นเลย-ไม่มีฟ้าร้องและฟ้าแลบ ไม่มีลมพัด กระนั้นก็มีเสียงดังสนั่นซึ่งลงมาจากสวรรค์-“และมันเต็มเต็มบ้านทั้งหลังที่พวกเขากำลังนั่งอยู่นั้น”

ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 8:10 เราอ่านว่าเมฆนั้น (ในภาคพันธสัญญาเดิมเป็นหมายสำคัญของการสถิตอยู่ด้วยของพระเยโฮวาห์) เต็มทั้งพระนิเวศนั้นหลังจากที่เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นถูกนำมาถวายแด่พระเจ้าแล้วเมื่อทำการอุทิศถวายพระวิหารของซาโลมอน แต่เห็นเทคอสต์เป็นเหตุการณ์ที่ใหญ่โตมากกว่าการอุทิศถวายพระวิหาร บ้านทั้งหลังนั้นที่ผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นรวมตัวกันอยู่ถูกเติมเต็มด้วยเสียงนั้นที่มาจากสวรรค์ อันเป็นการบอกเป็นนัยว่าอาคารที่ใหญ่โตยิ่งกว่าและสูงส่งยิ่งกว่า (คริสตจักรพันธสัญญาใหม่) จะต้องถูกสร้างขึ้นบนแผ่นดินโลกเพื่อเป็นที่สถิตของพระเจ้า

ข้อ 3: “มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาลิ้นทุกคน”

จงสังเกตว่าเสียงนั้นมาก่อนที่ลิ้นไฟเหล่านั้นที่มองเห็นได้ปรากฏขึ้น ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวณะของพระเจ้า (รม. 10:17) สวาทเหล่านั้นได้ยินเสียงเหมือนพายุกล้า-และถึงแม้เสียงนั้นไม่ได้พูด ลมนั้นสำหรับพวกเขาแล้วก็ยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องมาพร้อมกับพระวณะ มิฉะนั้นก็ไม่อาจมีความเชื่อที่มีชีวิตได้เลย ผมเชื่อว่าเสียงนั้นที่มาจากสวรรค์เป็นก้าวแรกในการทำให้แต่ละคนเหล่านั้นเชื่อมั่นข้อเท็จจริงนั้นในใจและความคิดของพวกเขาว่าพระเจ้าทรงอยู่ในการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ ตอนแรกพวกเขาได้ยินเสียงนั้น มันเต็มเต็มบ้านทั้งหลังนั้น และจากนั้นหลักฐานที่ปรากฏแก่ตัวก็มา คือการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา!” ในที่นี้ลิ้น “เป็นแฉก” (cloven) ที่ว่าคือ ลิ้นต่างๆที่ถูกแยกจากกัน-ไม่ใช่ว่าแต่ละลิ้นถูกผ่า แต่ลิ้นเหล่านั้นแยกออกจากกันและกัน และลิ้นเหล่านี้ตั้งอยู่บนแต่ละคนในหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบนนั้น โดยเป็นพยานรับรองว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงเสด็จลงมาบนคนทั้งกลุ่มนั้นและเติมเต็มบ้านทั้งหลังนั้น พระองค์ยังเสด็จลงมาบนแต่ละคนในคนกลุ่มนั้นด้วย แต่ละคนที่อยู่ที่นั่นได้รับพระองค์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ถูกประทานให้ตามขนาด-นั่นคือ พวกเขาที่เก่ากว่าอย่างเช่นเบโตร ยากอบ และยอห์น ไม่ได้รับมากกว่าจากพระวิญญาณเมื่อเทียบผู้เชื่อทั้งหลายที่อายุน้อยกว่า (ใหม่กว่าหรืออ่อนแอกว่า) ผมขอเน้นย้ำอีกทีถึงข้อเท็จจริงของพระเจ้าว่าพระวิญญาณทรงเป็นบุคคลที่สามของตรีเอกานุภาพ พระองค์ไม่ใช่แค่ “อำนาจ” อย่างหนึ่งหรือ “อิทธิพล” อย่างหนึ่ง ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงถูกรับเป็นหลายส่วน! พระองค์เสด็จมาแล้วในฐานะเป็นของประทานของพระเจ้าแก่ผู้เชื่อทุกคน ดังที่สัญญาไว้ในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่

“*ลึนที่เป็นแฉก* (แยกออก)” เหล่านั้นเป็นสัญลักษณ์ต่างๆของภาษาอันหลากหลายที่พวกเขาจะใช้ประกาศพระคุณของพระเจ้าแก่ทุกคนที่อยู่ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น-และจงสังเกต: ลึนเหล่านั้นไม่ใช่ไฟจริงๆอย่างที่เรารู้จักกันในโลกธรรมชาติ พระคัมภีร์ประกาศอย่างระมัดระวังมากกว่าพวกมันเป็นลึนหลายอัน “*เหมือนอย่างไฟ*” จึงเป็นสัญลักษณ์ของความชอบธรรม ความบริสุทธิ์ และ*การพิพากษา*ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

“เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน” (พระราชบัญญัติ 4:24)

“เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ” (ฮบ. 12:29)

ถึงแม้ว่าลึนเหล่านั้นไม่ใช่ไฟจริงๆ พวกมันก็*ปรากฏแก่ตา* คนเหล่านั้นที่อยู่ในห้องชั้นบนนั้นเห็นพวกมันเมื่อพวกมันปรากฏ-ตอนแรกอยู่เต็มห้องนั้นและจากนั้นก็มาหยุดอยู่บนพวกเขาแต่ละคนที่รวมตัวกันอยู่ที่นี่

“*ลึนทั้งหลาย*” เป็นคำๆหนึ่งที่ถูกใช้บ่อยในพระคัมภีร์ บางครั้งมันบ่งบอกถึง*ลึนมนุษย์* ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้รับรสและพูด บางครั้งมันสื่อถึง*ภาษา*หรือการพูด มันยังถูกใช้เพื่อบ่งบอกถึงวัตถุอย่างหนึ่งซึ่งในรูปทรงนั้น*คล้ายคลึงกับลึนมนุษย์*-ยกตัวอย่างเช่น ในโยชูวา 7 ข้อ 21 และ 24 เราอ่านเกี่ยวกับ “*ทองคำแห่งหนึ่ง*” แต่ในภาษาฮีบรู มันคือ “*ทองคำลึนหนึ่ง*” ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นทองคำชิ้นหนึ่งที่มีรูปทรงเรียวยาวคล้ายกับลึนคน ในอิสยาห์ 11:15 เราอ่านเกี่ยวกับ “*ลึนของทะเลแห่งอียิปต์*” และในอิสยาห์ 5:24 ที่เราอ่านว่า “*ดังนั้นเปลวเพลิงกลืนต่อข้าวฉนั้นใด และเพลิงเผาผลาญหญ้าแห่งฉนั้นใด*” ภาษาฮีบรูอ่านว่า “*ลึนของไฟกลืนกินหญ้าแห่ง*”

ในห้องชั้นบนนั้น “*ลึนเหล่านั้นที่เหมือนอย่างไฟ*” แน่แน่นอนว่ามีลักษณะคล้ายกับลึนคน และการอัศจรรย์นี้ก็ใส่ลึนใหม่ (*ภาษาใหม่*) เข้าไปในปากของทุกคนที่อยู่ที่นี่ และพวกเขาพูดถ้อยคำต่างๆที่พวกเขาไม่เคยพูดมาก่อน

มีอยู่*หลายคราว*ที่พระเจ้าทรงปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล (และแก่ยิวแต่ละคน) ในลักษณะเปลวเพลิง พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์ต่อ*โมเสส*ในเปลวเพลิง:

“*ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้* โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป โมเสสจึงกล่าวว่า “*ข้าจะแหวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้*” และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า “*โมเสส โมเสส*” และโมเสสทูลตอบว่า “*ข้าพระองค์อยู่ที่นี้*” พระองค์จึงตรัสว่า “*อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์*” แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า “*เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ*” และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า” (อพย. 3:2-6)

เมื่อพระเจ้าประทานพระราชบัญญัติแก่โมเสส พระองค์ก็เสด็จลงมายังภูเขาซีนายในไฟ: “*อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแตรดั่งสนั่น* จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขาмаายืนอยู่ที่เชิง

ภูเขา ภูเขาซีนาัยมีควันกลุ่มหุ้มอยู่ทั่วไปเพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง ควันไฟพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาใหญ่ ภูเขาที่สะท้านหวั่นไหวไปหมด” (อพย. 19:16-18)

ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เฉพาะพวกยิวอยู่ในห้องชั้นบนนั้น พวกเขาคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและกับวิธีปฏิบัติต่างๆของพระเจ้าที่กระทำต่อบรรพบุรุษของพวกเขา เสียง “เหมือนลมพัดกล้า” นั้นและลิ้นเป็นแฉกเหล่านั้น “เหมือนอย่างไฟ” เป็นสัญลักษณ์ของการสถิตอยู่ด้วยของพระเยโฮวาห์พระเจ้า สัญลักษณ์ของการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ไฟนั้นปรากฏตรงนี้ในลักษณะที่มันไม่เคยปรากฏมาก่อน-เหมือนลิ้น ซึ่งบ่งบอกถึงภาษาต่างๆที่พวกเขาจะสามารถพูดได้ในขณะนั้นต่อหน้าผู้คน “จากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า”

พระเยซูทรงบัญชาพวกเขาแล้วว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ...สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้” (มธ. 28:19,20 บางส่วน) บัดนี้พวกเขาจะได้รับลิ้นทั้งหลายที่จะช่วยให้พวกเขาสามารถพูดภาษาต่างๆได้ซึ่งพวกเขาเองไม่เคยรู้จักและไม่เคยเรียนมาก่อน บัดนี้พวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชเพื่อที่จะสามารถกระทำพระบัญชาของพระองค์ให้สำเร็จ

บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 4: “เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด”

ผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ท่านบันทึกคำพยากรณ์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเมื่อเขาพูดถึงบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งจะต้องมา:

ใน *มัทธิว 3:11* เขาประกาศว่า “เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ”

มาระโก 1:8 บันทึกว่า “จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ใน *ลูกา 3:16* ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาพยากรณ์ว่า “เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ”

และใน *ยอห์น 1:33* เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้คนนั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’”

จากนั้นใน *กิจการ 1:5* พระเยซูเองทรงประกาศแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

คราวนี้กรุณาสังเกต: ข้อพระคำเหล่านี้ที่เพิ่งถูกยกมาครอบคลุมประมาณสามปีครึ่ง ซึ่งในระหว่างช่วงเวลาเวลานั้นบัพติศมาของพระวิญญาณยังมาไม่ถึง กระนั้นในระหว่างช่วงเวลาเวลานั้นพวกอัครทูตก็ก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่โดดเด่น

เด่นมากมายในงานรับใช้ของพวกเขา พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐ รักษาคนเจ็บป่วยให้หาย-แม้แต่พวกผีก็อยู่ใต้อำนาจของพวกเขา:

“เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนเจ็บป่วยทุกแห่งให้หาย”

(ลูกา 9:6)

“ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมันขโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค” (มาระโก 6:12,13)

“ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นก็กลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์” (ลูกา 10:17)

การอัศจรรย์เหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นก่อนเห็นเทคอสต์ ดังนั้นจึงก่อนบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์! อย่างไรก็ตาม มัทธิว 17:14-21 บันทึกเหตุการณ์คราวหนึ่งซึ่งพวกสาวกล้มเหลว-และมันบันทึกเหตุผลสำหรับความล้มเหลวของพวกเขาเช่นกัน ดังที่พระเยซูเองเป็นผู้ตรัส:

ชายคนหนึ่งพาบุตรชายของตนมาหาพระเยซูโดยกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้” พระเยซูทรงรักษาเด็กชายนั้นให้หายทันที และจากนั้นพวกสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่าทำไมพวกเขาถึงไม่สามารถขับผีเหล่านั้นออกจากตัวเด็กได้ พระเยซูทรงตอบกลับว่า “เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย” พระองค์ไม่ได้ตรัสว่าพวกสาวกล้มเหลวในการรักษาเด็กชายนั้นให้หาย เพราะว่าพวกเขายังไม่ได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เพราะความไม่เชื่อ

ข้อพระคำตอนเหล่านี้ให้ข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดว่าบัพติศมาของพระวิญญาณไม่ใช่สิ่งจำเป็นเพื่อที่จะทำการอัศจรรย์ต่างๆ ทำการมหัศจรรย์ทั้งหลาย และประกาศข่าวประเสริฐอย่างสัมฤทธิ์ผลขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่บนแผ่นดินโลก บัพติศมาของพระวิญญาณได้เกิดขึ้นแล้ว ณ เวลาที่กำหนดหลังจากพระเยซูเสด็จขึ้นกลับไปสู่สวรรค์และประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว

หากเราระลึกถึงข้อเท็จจริงนี้ขณะที่เราศึกษาเรื่องบัพติศมาของพระวิญญาณ เราก็จะไม่ถูกชักนำให้หลงไปโดยหลักคำสอนเท็จต่างๆซึ่งใช้พระคัมภีร์นอกบริบทและถูกตีความผิดๆโดยคนเหล่านั้นที่เข้าใจผิดเรื่องบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเรื่องที่ว่ามันเกิดขึ้นทำไม และความหมายของมันในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

การรับบัพติศมาด้วยไฟหมายความว่าอะไร?

มีความเข้าใจผิดมากมายเกี่ยวกับถ้อยคำของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเมื่อเขาพูดถึงพระเยซูที่ทรงให้บัพติศมา “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” สิ่งที่ยอห์นหมายถึงก็คือว่าแต่ละคนที่ได้ยินเขาพูดจะได้รับบัพติศมาด้วยบัพติศมาอย่างใดอย่างหนึ่ง-นั่นคือ คนเหล่านั้นที่ได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะได้**ไม่**ได้รับบัพติศมาในไฟ แต่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะรับพระเยซูและพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะ**ไม่**ได้รับบัพติศมาในไฟ

“ไฟ” นี้บอกเป็นนัยถึงสิ่งใด? ในบทที่สามของมัทธิว ไฟถูกกล่าวถึงสามครั้ง:

ในข้อ 10: “บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ”

ในข้อ 11 พระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงให้บัพติศมา “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ”

ในข้อ 12: “พระองค์จะทรงเผาผลาญด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

คุณสังเกตเห็นว่าในข้อพระคำแต่ละข้อเหล่านี้ ไฟซึ่งอย่างชัดเจนและอย่างเฉพาะเจาะจงไปยังการพิพากษา “ไฟ” จะหมายถึงอย่างหนึ่งในข้อ 10 และ 12 และหมายถึงอีกอย่างหนึ่งที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงในข้อ 11 ได้หรือ? ไม่ได้อย่างแน่นอนครับ!

ใครบางคนอาจถามว่าทำไมยอห์นผู้ให้บัพติศมาถึงกล่าวเยาะเย้ยเกี่ยวกับพิพากษา เรื่องนี้ถูกเข้าใจได้อย่างง่ายดายเมื่อเราพิจารณาว่าคนเหล่านั้นที่เขาพูดด้วยเป็น “ซาตุนุร้าย”:

“ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “โอ เจ้าซาตุนุร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น เหตุฉะนั้นจงพิสูจนการกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น” (มธ. 3:7,8) ถ้าคนเหล่านี้ไม่กลับใจใหม่ พวกเขาที่จะรับบัพติศมาในไฟ-ถูกท่วมท้นอยู่ในบึงไฟนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาจะรับบัพติศมาแห่งการพิพากษา! (ฮบ. 10:27; 12:29)

ลูกากล่าวถึงบัพติศมาด้วยไฟเช่นกัน (ลูกา 3:16) แต่ตรงกันข้าม มาระโกไม่กล่าวถึงมันเลย (มาระโก 1:8) เพราะเหตุใด? มาระโกเขียนถึงคนกลุ่มหนึ่งที่กำลังสารภาพบาปทั้งหลายของตน พวกเขาไม่ใช่ “ซาตุนุร้าย” ในมาระโก 1:5 เราอ่านว่า “คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหายอห์น **สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน**” พวกฟาริสีและพวกสะดูสีผู้ซึ่งยอห์นเรียกว่า “ซาตุนุร้าย” มาหาเขาเพื่อขอรับบัพติศมา แต่เขาปฏิเสธที่จะให้บัพติศมาคนเหล่านั้นเพราะว่าพวกเขา **ไม่ได้กำลังสารภาพบาปทั้งหลายของตนหรือกลับใจใหม่จากความชั่วช้าทั้งหลายของตนเลย!**

ตอนที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาประกาศว่าพระเยซูจะทรงให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ บัพติศมาทั้งสองนั้นจะมีขึ้นในอนาคต บัพติศมาของพระวิญญาณมาภายในสี่ปีหลังจากที่ยอห์นกล่าวถ้อยคำที่เป็นคำพยากรณ์นี้ และคำพยากรณ์เรื่องบัพติศมาแห่งไฟก็ถูกทำให้สำเร็จจริงบางส่วนเมื่อที่ตัสสุกรานกรุงเยรูซาเล็มและทำลายกรุงนั้นเสีย โดยเผาพระวิหารและฆ่ายิวกว่าล้านคน นั่นเป็นบัพติศมาแห่งไฟอย่างหนึ่งจริงๆ แต่การสำเร็จจริงในที่สุดของคำพยากรณ์นี้ชี้ไปยังบึงไฟซึ่งจะท่วมท้นคนทั้งปวงที่ไม่ใช่ผู้ยอมรับพระคุณของพระเจ้าและไม่ใช้ผู้มีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายใน เมื่อพระเยซูเจ้าประทับนั่งในการพิพากษา คนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้าก็จะรับบัพติศมาในไฟ:

“และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (2 ธส. 1:7,8)

“ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เราได้กระทำ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในปีงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในปีงไฟ” (วิว. 20:11-15)

ไฟแห่งการพิพากษาเป็นสิ่งที่แน่นอน ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้กล่าวว่าพระเยซูจะทรงให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยบัพติศมาอย่างหนึ่ง “เหมือนอย่างของไฟ” เขาไม่ได้พูดเป็นนัยเลยว่าบัพติศมานี้จะแค่มีลักษณะคล้ายไฟ เขาประกาศว่าพระเยซูจะทรงให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ “และด้วยไฟ”-ไม่ใช่ด้วย “สิ่งทั้งหลายเหมือนอย่างของไฟ”

“เขาเหล่านั้นทุกคนก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ทุกคนในห้องชั้นบนนั้นอยู่ภายใต้อิทธิพลอันศักดิ์สิทธิ์และฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งหมด การถูกเติมเต็มบ่งบอกว่าทุกคนถูกควบคุมโดยสิ่งที่เข้ามาเติมเต็มนั้น ด้วยเหตุนี้ เมื่อแต่ละคนเหล่านั้นถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ละคนเหล่านั้นก็เริ่มพูดด้วยภาษาอื่นๆ “ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด”

ผมคิดว่ามันคงจะดีหากเราจะดูที่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์และศึกษาข้อพระคัมภีร์ที่ให้ความกระจ่างบางข้อซึ่งถูกให้แก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น (และแก่ผู้เชื่อทุกคน) ผ่านทางปลายปากกาที่ได้รับการดูแลของอัครทูตเปาโล:

1 โครินธ์ 12:12,13 เป็นข้อพระคำที่มีประโยชน์มากเกี่ยวกับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์: “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายทุกคนได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวนั้นนั้นซาบซ่านอยู่ในเราทุกคน”

ในข้อพระคำตอนนี้ เราสังเกตเห็นสองสิ่งที่มีความสำคัญเป็นพิเศษ:

ประการแรก ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นทุกคนได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว พวกเขาทุกคนเต็มเข้าในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว กระนั้นพวกเขาบางคนก็ชอบทะเลาะและมีจิตใจที่ขอบแบ่งพรรคแบ่งพวก: “พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า เกิดมีการทุ่มเถียงกันในระหว่างพวกท่าน ข้าพเจ้าจึงหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคฟาส” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์” พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ” (1 คร. 1:11-13)

คนอื่นๆในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ก็อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เปาโลกล่าวแก่พวกเขาว่า “ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วย น้ามนมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ ด้วย ว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน โต้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง หรือ ไม่ได้ดำเนินตามมนุษย์สามัญตอกหรือ” (1 คร. 3:2, 3)

ยังมีคนอื่นๆท่ามกลางพวกเขาอีกที่จะไปฟ้องร้องกันในศาล อันเป็นการทำลายคำพยานของตนต่อหน้าคนไม่เชื่อทั้งหลาย เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่ง หรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ” (1 คร. 6:5,6)

ในคริสตจักรในเมืองโครินธ์ พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกเปลี่ยนเป็นเวลาแห่งการกินดื่มและสังสรรค์ และเพราะการปฏิบัติอันบาปเหล่านั้น สมาชิกบางคนจึงล้มป่วยและบางคนก็เสียชีวิตไปแล้ว:

“เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมาอะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรื่องที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ซัดสนได้ รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย...ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงเตือนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้” (1 คร. 11:20-22, 30-34)

เมื่อเราศึกษาจดหมายฝากถึงชาวเมืองโครินธ์ทั้งสองฉบับอย่างระมัดระวัง เราจะเห็นว่าเปาโลตำหนิผู้คนเหล่านี้ครั้งแล้วครั้งเล่าเพราะทางทั้งหลายที่ขอบทำตามเนื้อหนังและอยู่ฝ่ายเนื้อหนังของพวกเขา แต่ทั้งๆที่พวกเขาล้มเหลวหลายเรื่อง มีข้อบกพร่อง และขาดการอยู่ฝ่ายวิญญาณ พวกเขาก็ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วอย่างแท้จริง พวกเขาได้รับความรอดแล้ว ถูกล้างชำระในพระโลหิต ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม ถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ และรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เราทราบเรื่องนี้จากข้อพระคำหลายตอน:

“ฝ่ายคริสตป็นายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา” (กิจการ 18:8)

ใน 1 โครินธ์ 6:9-12 เปาโลเขียนว่า “ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผิวเมียเขา คนนิสยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่ เป็น กะเทย คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า ข้าพเจ้าทำสิ่ง

สารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย”

คำสอนที่โดดเด่นเรื่องที่สองในข้อพระคำถึงชาวเมืองโครินธ์ของเราเกี่ยวข้องกับกรอร่างพระกายของพระคริสต์ ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนก็ได้รับบัพติศมาเข้าไปในพระกายของพระคริสต์ พวกเขาไม่ใช่แค่คนกลุ่มหนึ่งที่ถูกนำมาอยู่ด้วยกันและถูกผูกพันโดยพันธะแห่งความรัก การสามัคคีธรรม การนมัสการ และความสนใจที่มีร่วมกัน พวกเขาเป็นมากกว่านั้นเยอะ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และถูกรวมกันเป็นหนึ่งเดียวเข้าไปในกายเดียว

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ภาพประกอบต่างๆที่เรานึกภาพตามได้และเข้าใจได้เสมอ ในที่นี้พระองค์ทรงใช้ร่างกายมนุษย์เป็นภาพเปรียบอย่างหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์ ร่างกายมนุษย์ไม่ใช่ “องค์กรหนึ่ง” มันเป็นสิ่งมีชีวิตอย่างหนึ่งที่มีหลายอวัยวะ-มือ เท้า ตา หู นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คริสตจักรไม่ใช่องค์กรหนึ่ง แต่เป็นสิ่งมีชีวิตอย่างหนึ่งอันประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้ว ในร่างกายมนุษย์ อวัยวะทุกส่วนมีชีวิต อวัยวะทุกส่วนทำงาน อวัยวะทุกส่วนเป็นที่ต้องการ-และนี่เป็นจริงเช่นกันในคริสตจักร พระเยซูทรงเป็นศีรษะ ศีรษะปกครองร่างกาย-และผู้เชื่อทั้งหลายเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ เนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ (อฟ. 5:30)

ผมขอยืนยันว่าในหนังสือกิจการไม่มีผู้ใดเพียงคนเดียวที่เคยถูกกล่าวว่าเป็นบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่มีบุคคลใดเคยถูกเชิญชวนให้แสวงหาบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราพบคนกลุ่มหนึ่งได้รับบัพติศมาเช่นนั้นเสมอ ในวันเพ็นเทคอสต์ คนกลุ่มนั้นประกอบด้วยพวกยิว ไม่มีคนต่างชาติสักคนอยู่ด้วยเลย ในอีกคราวหนึ่ง ทุกคนเป็นชาวแคว้นสะมาเรีย และในบ้านของโครเนลิอัส ทุกคนเป็นคนต่างชาติ ในกิจการ 19:1-7 พวกสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และนี่ก็เป็นคนกลุ่มหนึ่ง-สิบสองคน ในทุกกรณี คนเหล่านี้อยู่เป็นกลุ่ม ไม่เคยมีคนเดียวที่อยู่เพียงลำพังเลย

บัพติศมาหรือเติมเต็ม?

เราไม่พบคำว่า “ให้บัพติศมา” ในบทที่สองของหนังสือกิจการ แต่เราพบบันทึกเรื่องราวอย่างละเอียดของการสำเร็จจริงของพระสัญญาของพระเยซูที่ทรงให้ไว้แก่เหล่าสาวกของพระองค์: “แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 1:5) แต่ถึงแม้ว่าคำว่า “ให้บัพติศมา” และ “บัพติศมา” ไม่ถูกพบอยู่ในบทที่สองจริงๆก็ตาม เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งถูกพรรณนาไว้ก็เป็นความสำเร็จจริงของสิ่งซึ่งพระเยซูทรงสัญญาไว้โดยไม่ต้องสงสัย

มีหลายคนวันนี้ที่สับสนบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์กับการเติมเต็มของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเอเฟซัส 5:18 เปาโลเตือนสติว่า “และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบ (ถูกเติมเต็ม) ด้วยพระวิญญาณ” ตามที่พระคำข้อนี้กล่าว หากมันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะเมาเหล้าองุ่น มันก็เป็นบาปอย่างหนึ่งเช่นกันที่จะไม่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ แต่การเติมเต็มของพระวิญญาณก็แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากบัพติศมาของพระวิญญาณ ดังที่เราจะเรียนต่อไปในอรรถาธิบายชุดนี้ เราได้รับบัญชาให้ถูกเติมเต็ม แต่ไม่มีตรึงไหน

เลยในภาคพันธสัญญาใหม่ซึ่งบัญชาผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ให้รอคอยบัพติศมาของพระวิญญาณ แบบที่พระเยซูทรงบอกสาวกเหล่านั้นให้รอคอย ชั่ววินาทีนั้นที่ผู้ใดเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์เพื่อรับความรอด บุคคลผู้นั้นก็บังเกิดจากพระวิญญาณ (ยอห์น 3:3,5,7) ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณ (รม. 8:9,14,16) ได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณ (1 คร. 12:12,13) ถูกประทับตราโดยพระวิญญาณ (อฟ. 4:30)-และถ้าผู้ใดเชื่อฟังและยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระเยซู เขาก็ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ (อฟ. 5:18)

หลายพันคนวันนี้แสวงหาบัพติศมาอันทรงฤทธิ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มาพร้อมกับหลักฐานที่ปรากฏภายนอก (เช่นการพูดภาษาแปลกๆ) เพื่อที่จะรับฤทธิ์เดชในการทำการอัศจรรย์ต่างๆที่ยิ่งใหญ่หรือการรับใช้ที่โดดเด่นอื่นๆ แต่เราได้เรียนรู้ไปแล้วว่าพวกสาวกเหล่านั้นได้กระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่หลายประการก่อนการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง...ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย” (มธ. 17:20) เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ เรามีชัยชนะโดยความเชื่อ เรามีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น! แต่ผู้รับใช้จำนวนไม่มากนักวันนี้เชื่อจนผู้คนให้อิสรภาพขอความเชื่อที่มากขึ้น ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า (รม. 10:17) เหตุผลประการหนึ่งที่ผู้คนในคริสตจักรมากมายมีความเชื่ออ่อนแอเหลือเกินวันนี้ก็เป็นเพราะว่าพวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐน้อยเหลือเกิน-และสมาชิกคริสตจักรโดยเฉลี่ยก็แทบจะไม่หาเวลาที่จะศึกษาพระคัมภีร์เลย สิ่งที่คุณในคริสตจักรรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์วันนี้ก็คือสิ่งที่พวกเขาได้ยินจากธรรมาสนในการประชุมนมัสการวันอาทิตย์และการประชุมอธิษฐานคืนวันพุธเป็นครั้งคราว

ผมเต็มใจยอมรับว่ามีพันธกิจที่โดดเด่นหลายอย่างวันนี้ที่หลายสิ่งพิเศษเหนือธรรมดาถูกทำให้เกิดขึ้น แต่ไม่จำเป็นต้องบ่งบอกถึงชีวิตที่สัมพันธ์สนิทกับพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือความรักอันหมดสิ้นต่อพระเยซูคริสต์ ตามที่กัณฑ์การวิดิ 24:2 กล่าว บาลาอัมถูกควบคุมโดยพระวิญญาณของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใส่คำพูดในปากของเขาและเขาต้องจำใจเอ่ยสิ่งต่างๆอันแสนวิเศษ-แต่เขาเป็นคนชั่วช้าเลวทราม รักผลกำไร-และในยูดา 11 เราอ่านว่า “วิบัติจึงมีแก่เขา เพราะเขาได้ดำเนินในทางของคานิน และ**ได้วิ่งพล่านไปตามความผิดพลาดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง** และได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์” จากนั้นในวิวรณ์ 2:14 ในข่าวสารที่ส่งถึงคริสตจักรที่เมืองเปอร์แกมัม เราอ่านว่า “แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาอัม ซึ่งสอน**บาลาคให้ก่อเหตุเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลสะดุด** คือให้เขากินของที่ไต่บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขาล่วงประเวณี” ดังนั้นเราจึงเห็นว่าบาลาอัมไม่เพียงเป็นคนชั่วเลวทรามเท่านั้น เขายังทำให้คนอื่นเลวทรามด้วย

ชาวอุลกษัตริย์แห่งอิสราเอล เป็นชายผู้หนึ่งซึ่งถูกครอบงำครั้งหนึ่งโดยฤทธิ์มหัศจรรย์ของพระวิญญาณของพระเจ้า (อ่าน 1 ซามูเอล 10:6-10) ชาอูล “เปลี่ยนเป็นคนละคน”-เขาถูกเปลี่ยนจากชายหนุ่มชาวชนบทที่ยากจนและไม่สำคัญคนหนึ่งกลายเป็นชายผู้มีลักษณะอย่างกษัตริย์ผู้หนึ่งบนพระที่นั่งพร้อมกับยศศักดิ์ เขาผู้เคยเป็นเด็กหนุ่มชนบทที่ขี้เงินๆ อ้าปากของตนและ**กล่าวคำพยากรณ์** ในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอล ชาอูล

กระทำหลายสิ่งทีโหดเด่นพอกับที่บางคนกระทำวันนี้-แต่เขาไปไกลจากพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆจนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลับพระทัยที่ได้ตั้งเขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (1 ซมอ. 15:35) และในท้ายที่สุดซาอูลก็ตายด้วยน้ำมือของตนเอง (1 ซมอ. 31:4)

เมื่อเปรียบเทียบสิ่งต่างๆที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณอย่างที่เราทำกันอยู่มาตลอด ผมขอประกาศโดยอาศัยพระคัมภีร์ว่าตามตัวอย่างของบาลาอัม ซาอูล และคนอื่นๆซึ่งเราไม่มีเวลาและเนื้อที่ที่จะเอ่ยชื่อตรงนี้ การมีฤทธิ์เดชที่จะกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆไม่ใช่ข้อพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์และการอุทิศตัวอย่างแท้จริงต่อพระเจ้า และไม่ใช่ว่าการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างแท้จริงด้วย

อาจมีคนถามว่า “ทำไมพระเจ้าถึงทรงอนุญาตให้มีการพูดภาษาต่างๆได้ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และในแคว้นสะมาเรีย ในบ้านของโครเนลิอัส และในกรณีของสาวกสิบสองคนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา? ทำไมพวกเขาพูดภาษาต่างๆ และทำไมพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์ที่พิเศษต่างๆโดยมีมือของพวกเขาอัศจรรย์?” หมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์เหล่านี้ถูกส่งมาโดยพระเจ้า “ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” (ฮบ. 2:4) และพวกมันมีอยู่ต่อมามาตลอดเกือบชั่วชีวิตของพวกเขาอัศจรรย์ พวกมันเกิดขึ้นในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่าน และต้อนรับเข้าสู่ยุคใหม่

นี่เป็นจริงเช่นกันเมื่อพระเจ้าทรงเรียกชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ การถือกำเนิดของอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งและการช่วยประชาชาตินั้นให้พ้นจากอำนาจกดขี่ของคนต่างชาติถูกบ่งชี้โดยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย:

“พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ เขาทั้งสองกระทำหมายสำคัญท่ามกลางเขาทั้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮาม พระองค์ทรงใช้ความมืดมา กระทำให้แผ่นดินมืด เขาทั้งหลายมิได้กบฏต่อพระวามะของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย กบแพ่กันมาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเขา แม่ห้องในของกษัตริย์ของเขาก็มี พระองค์ตรัส และฝูงเหลือบหลายชนิดก็มาและรืนมีไปทั่วในแผ่นดินของเขา พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฝน และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา พระองค์ทรง نابเอางุ่น และต้นมะเดื่อของเขา และทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก พระองค์ตรัส และตึกแต่นวัยบินก็มา และตึกแต่นวัยคลานมานับไม่ถ้วน มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาสิ้น พระองค์ทรงสังหารบรรดาลูกหาวปีในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของเขา แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ และไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอ เมื่อเขาพราวจากไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั้นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา

“พระองค์ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนาคุ่มมา และให้เขาอิมใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงเปิดหิน และน้ำก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห้งแล้ง เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้ นั้นด้วยความเบิกบานใจ” (เพลงสดุดี 105:26-43)

ในอนาคต เมื่อยุคพระคุณนี้มาถึงสิ้นสุดและยุคพันปีเริ่มต้น จะมีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่อีกครั้ง การเริ่มต้นของยุคพันปีจะถูกบ่งชี้โดยการเทออกครั้งใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมาพร้อมกับหมายสำคัญแสนอัศจรรย์และการมหัศจรรย์สุดวิเศษทั้งหลาย:

“ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของเจ้าทั้งหลายจะพยากรณ์ คนชราของเจ้าจะฝันและคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต ในกาลครั้งนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือกระทั้งคนใช้ชายหญิง เราจะสำแดงกลางมหัศจรรย์ในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและเสาค้อน ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยิ่งและน่าสยดสยองแห่งพระเยโฮวาห์จะมาถึง” (โยเอล 2:28-31)

เราจะศึกษาเกี่ยวกับช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านตลอดหนังสือกิจการ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสิบสองบทแรก ช่วงเวลานั้นถูกบ่งชี้โดยการอัศจรรย์ที่โดดเด่นและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย (การพูดภาษาต่างๆและหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายอย่าง) ซึ่งยืนยันข่าวสารของพวกอัครทูต ในฮีบรู 2:3,4 เปาโลพูดถึง “ความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ไต่ยนพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์”

พระเจ้าทรงส่งหมายสำคัญเหล่านั้นมาเพื่อพิสูจน์ให้คนไม่เชื่อเห็นว่าพระองค์ได้ทรงส่งพวกอัครทูตมา และพวกเขากำลังเทศนาพระวจนะของพระองค์ เนื่องจากพวกเขาไม่มีหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มหรือจดหมายฝากเหล่านั้น (พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบยังมาไม่ถึง) “หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ” จึงถูกประทานให้เพื่อยืนยันข่าวสารนั้นและเพื่อประกาศว่าชายเหล่านี้ถูกแต่งตั้งและถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้าสำหรับวันเหล่านั้น แต่ไม่มีตรึงไหนเลยในคำสั่งต่างๆที่ประทานให้แก่คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ที่เรากล่าวให้แสวงหาบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อย่างไรก็ตาม เรากล่าวให้ “ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ” (อฟ. 5:18) และหลักฐานต่างๆของชีวิตที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณก็ถูกแจกแจงอย่างชัดเจนในข้อ 19 ถึง 21 ของบทเดียวกันนั้นในหนังสือเอเฟซัส: “จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า”

เมื่อผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบนถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์ พวกเขา ก็พูด “ภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด” เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเติมเต็มพวกเขาแต่ละคน พระองค์ก็ประทานฤทธิ์เดชให้พวกเขาพูด และถ้อยคำเหล่านั้นที่พวกเขาควรพูด เราควรหมายเหตุว่า ไม่มีผู้ใดพูดในภาษา “ที่คนไม่รู้” ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ภาษา “ที่คนไม่รู้” ถูกให้กำเนิดในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ ในวันเพ็นเทคอสต์ แต่ละคนพูดภาษาหนึ่งที่ถูกเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบโดยใครสักคนที่กำลังไต่ยนข่าวสาร

วันนั้น-และพื้นเทคอสต์ก็ไม่ได้ใช้ถ่ามเลยสักคน! การแปลภาษาไม่ใช่สิ่งจำเป็นเลยเพราะว่าพวกเขาพูดภาษาต่างๆของคนเหล่านั้นที่อยู่ทีนั้นจากประชาชาติอื่นๆ คือภาษาต่างๆที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 9 ถึง 11 ของบทนี้

มีพยากรณ์ไว้ในอิสยาห์ 28:11 ว่าการอัศจรรย์แบบนั้นจะเกิดขึ้นในสมัยของพระเมสสิยาห์ และในมาระโก 16:17 *พระเยซูเองตรัสว่า*ชายเหล่านั้นจะพูดภาษาต่างๆ: “มีคนที่ไหน หมายถึงคนเหล่านั้นจะบังเกิดขึ้นทีนั้น คือเขาจะขับผ้ออกโดยนามของเรา *เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา*”

ไม่มีสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นได้ในวันพื้นเทคอสต์นั้นที่จะปลุกเร้าผู้คนเหล่านั้นอย่างอัศจรรย์และอย่างถั่ว้นได้ขนาดนั้นเหมือนอย่างฤทธิ์เดชที่จะกล่าวข่าวสารของพวกเขาในทุกภาษาของแผ่นดินโลก คนเหล่านั้นที่นำข่าวประเสริฐไปยังดินแดนต่างๆวันนี้ต้องเอาชนะอุปสรรคด้านภาษาโดยการศึกษาค้นคว้าแบบพิเศษและการทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเป็นเวลาหลายเดือน เพราะว่าของประทานแห่งการอัศจรรย์นี้ถูกยกเลิกเสียแล้ว เราได้รับบัญชาให้นำข่าวดีนี้ไปประกาศแก่ทุกประชาชาติและทุกคน และผมเชื่อว่าถ้าพระเจ้าประทานของประทานแห่งการพูดภาษาต่างๆแก่ผู้ใดวันนี้ มันก็คงเป็นพวกมิชชันนารีที่เต็มใจสละทั้งความสบายของการได้อยู่บ้านและการร่วมสามัคคีธรรมกับคนที่รักและเพื่อนฝูงอย่างแน่นอน เพื่อที่จะเผชิญหน้ากับภัยอันตรายต่างๆและความไม่แน่นอนต่างๆของการรับใช้ในต่างแดน เพื่อที่จะทำงานหนักภายใต้สภาวะต่างๆที่ไม่เป็นใจโดยทนทุกซ์ความขัดสนและความยากลำบากต่างๆ และถวายชีวิตเพื่อประกาศข่าวประเสริฐในมุมที่อยู่ห่างไกลของแผ่นดินโลก ใช่แล้วครับ ถ้าผู้ใดสามารถรับของประทานแบบที่พวกอัครทูตได้รับในวันพื้นเทคอสต์นั้น มันก็คงเป็นพวกมิชชันนารีที่อุทิศตัวเหล่านั้น แต่พวกเขาไม่ได้รับของประทานแบบนั้นเลย พวกเขาต้องใช้เวลาตั้งแต่สี่ถึงหกปีในวิทยาลัยก่อนจะไปรับใช้ในต่างแดน และจากนั้นก็ต้องดิ้นรนเป็นเวลาหลายเดือนเพื่อที่จะกลายเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญมากพอในภาษาพื้นเมืองนั้นๆเพื่อที่จะเทศนาข่าวประเสริฐแบบง่ายสักหนึ่งคำเทศนา

มันเป็นความจริงที่ว่ามีบางคนในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ที่มีของประทานแห่งการพูดภาษาอื่นๆ อย่างแท้จริง (ไม่ใช่ “ภาษาที่คนไม่รู้”) ใน 1 โครินธ์ 12:10,11 เราอ่านว่า “และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆได้” สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์” จากนั้นในข้อ 28 ของบทเดียวกันนั้นเราอ่านว่า “และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครทูต สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัศจรรย์ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง *การพูดภาษาต่างๆ*”

ข้อเท็จจริงที่ว่าชายเหล่านั้นในวันพื้นเทคอสต์พูดทุกภาษาใต้ฟ้าสวรรค์ในตอนนั้นก็ถือว่าเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่แล้ว ในปฐมกาล บทที่ 11 เราเรียนรู้ว่าการทำให้ภาษาเสียไปนั้นเป็นเพราะบาป ตอนที่นิมโรดพยายามที่จะสร้างหอคอยให้ไปถึงสวรรค์ คนทั้งโลกก็พูดภาษาเดียวกัน! แต่ผู้คนเหล่านั้นกล่าวว่า “มาเถิด ให้พวกเราสร้าง...หอให้ยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์...และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตร...หอขึ้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว *ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขา*

คิดจะทำ มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขาอ่อนวายนั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้” ดังนั้น พระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน...” (ปฐมก. 11:1-9 บางส่วน)

มีสำเนียงและภาษาอยู่หลายแสนบนแผ่นดินโลกวันนี้ เรามีภาษาอยู่มากมายจริงๆ! แต่พื้นเทคอสต์ และข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าประทานให้หนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นมีความสามารถที่จะประกาศข่าวประเสริฐในทุกภาษาบนแผ่นดินโลก ณ เวลานั้น ก็พิสูจน์แล้วว่าฤทธิ์เดชของพระองค์สามารถเอาชนะทุกความชั่วร้ายได้ พวกยิวเหล่านั้นที่พูดภาษามากมายเหลือเกินวันนั้นก็ถูกเข้าใจอย่างชัดเจนโดยทุกคนที่ได้ยินพวกเขาพูด

ข้อ 5: “มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม”

คำกรีกที่แปลเป็น “มาอยู่” หมายถึงที่อยู่อาศัยแบบตายตัวและถาวร นอกเหนือจากผู้มาเยือนเหล่านั้นแล้ว ยังมีพวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มในขณะนั้นเช่นกันผู้ซึ่งมาอาศัยอยู่ที่นั่นแบบถาวร โดยได้มาจากทั่วโลกในสมัยนั้น ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่ายิวหลายคนที่มีงมและยำเกรงพระเจ้าจากส่วนอื่นๆของโลกได้ซื้อที่อยู่อาศัยในกรุงเยรูซาเล็มใกล้พระวิหาร เพราะว่าเป็นสิ่งที่น่าปรารถนายิ่งนักที่เขาจะได้ตายและถูกฝังใกล้กับนครศักดิ์สิทธิ์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นว่าผู้คนเหล่านี้เป็น “พวกยิว” (ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาสืบเชื้อสายหรือมีต้นกำเนิดเป็นยิว) และพวกเขามีความเป็นยิวในศาสนาของตน-พวกเขาเป็น “ผู้เกรงกลัวพระเจ้า” คำกรีกนี้มีความหมายว่า “รอบคอบและระมัดระวัง” ลูกาใช้คำเดียวกันนี้ในลูกา 2:25 และมันก็ถูกใช้ในกิจการ 8:2 เช่นกัน โดยในแต่ละครั้งมีความหมายว่า “คนดีที่ดำเนินตามทางพระเจ้า” ตามที่พจนานุกรมของ Webster กล่าว คำว่า “devout” มีความหมายว่า “มีความยำเกรงต่อพระเจ้าในกิจกรรมทางศาสนาต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอธิษฐาน” ความหมายในข้อพระคำที่เราากำลังศึกษากันอยู่นี้จริงๆแล้วก็คือว่า ชายเหล่านี้ดำเนินชีวิตแบบระมัดระวัง พวกเขาดำเนินชีวิตในลักษณะที่รอบคอบ พวกเขาเป็นคนที่เคร่งศาสนาอย่างสุดซึ้ง โดยระมัดระวังตัวสุดๆเกี่ยวกับการรักษาพระบัญญัติต่างๆ โดยกลัวว่าจะทำให้พระเจ้าของพวกเขาไม่พอพระทัย

“ผู้เกรงกลัวพระเจ้า” เหล่านี้ ยิวเหล่านี้ มาจาก “ทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า”-นั่นคือ พวกเขามาจากทุกส่วนของโลกสมัยนั้นที่คนรู้จัก ประเทศเหล่านั้นที่พวกเขามาจากนั้นถูกเอ่ยชื่อในข้อ 9 ถึง 11 ของบทนี้ พวกยิวถูกกระจัดกระจายไปยังเกือบทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก (ตามที่คนสมัยนั้นรู้จัก) แต่ในโอกาสพิเศษต่างๆพวกเขาเดินทางไปยังนครศักดิ์สิทธิ์เพื่อเข้าร่วมเทศกาลเลี้ยงและพิธีการต่างๆ

ในเวลาอันเฉพาะเจาะจงนั้น คงจะมียิวจำนวนมากเป็นพิเศษในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าคนเหล่านั้นส่วนใหญ่ที่มาถือเทศกาลปัสกาคงจะอยู่ต่อเพื่อเข้าร่วมเทศกาลพื้นเทคอสต์ ประวัติศาสตร์บอกเราว่าที่ตัสชาวโรมันล้อมกรุงนั้นในช่วงเทศกาลปัสกา และในขณะนั้นมียิวอยู่ประมาณสามล้านคนที่นี่ โจเซฟัสนักประวัติศาสตร์ ในหนังสือของเขาเกี่ยวกับ “สงครามต่างๆของยิว” กล่าวถึงเหตุการณ์ตอนหนึ่งซึ่งยิวจำนวนมากจากประชาชาติอื่นๆอยู่ที่นั่นในเทศกาลพื้นเทคอสต์

ข้อ 6: “เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและลับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง”

“เมื่อมีเสียงอย่างนั้น...” เป็นธรรมดาที่ข่าวเรื่องการอัศจรรย์แบบนั้นเดินทางไปอย่างรวดเร็ว แพร์สะพัดไปทั่วกรุงนั้นและเข้าไปในชุมชนเหล่านั้นที่อยู่โดยรอบ

“เขาจึงพากันมาและสับสน” คำกรีกที่ใช้ตรงนี้มีความหมายว่า “รู้สึกสับสน” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในกิจการ 21:27 ที่พวกยิว “ยุยงประชาชน” มันถูกใช้ในกิจการ 9:22 เช่นกันในการพูดถึงการประกาศข่าวประเสริฐของเปาโล: “แต่เขาโล่งมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสุจน์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์” คำเดียวกันนี้บางครั้งถูกใช้ในการอ้างอิงถึงผู้คนที่อัศจรรย์ใจยิ่งนัก และผมคิดว่านั่นคือความหมายที่แท้จริงของมันตรงนั้นในข้อ 6 เมื่อข่าวนั้นแพร่สะพัดไปทั่วว่ายิวหนึ่งร้อยยี่สิบคนในห้องชั้นบนนั้นได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชที่จะพูดภาษาอื่นๆได้และกำลังพูดหลายภาษาอยู่ การอัศจรรย์ที่ใหญ่โตขนาดนั้นก็คงทำให้เกิดความสับสน ความอัศจรรย์ใจ และความงุนงงเป็นธรรมดาท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ไม่เข้าใจฤทธิ์เดชของพระเจ้า-และแน่นอนว่าเราไม่อาจอธิบายมันได้จากมุมมองของเหตุผลแบบมนุษย์

“ต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง” นี่คือนี่ที่ทำให้คนเหล่านั้นสับสนงุนงงและอัศจรรย์ใจ การฟื้นฟูครั้งใหญ่ภายใต้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าทำให้ผู้คนอัศจรรย์ใจอยู่เสมอ เมื่อการฟื้นฟูระเบิด มันจะ “ถูกถือไปทั่ว” และฝูงชนจะมาคว่ำก่ากำลังเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าทรงใช้สิ่งนี้บ่อยๆเพื่อนำฝูงชนหมู่ใหญ่มารวมกันเพื่อที่จะนำข่าวประเสริฐให้แก่พวกเขา การรวมตัวกันเช่นนั้นได้เกิดขึ้นในสมัยของ Billy Sunday, Charles Spurgeon, Dwight L. Moody และชายผู้ยิ่งใหญ่คนอื่นๆของพระเจ้า

ผมไม่สงสัยเลยว่ามีพวกคนอยากรู้ อยากเห็นจำนวนมากในวันเพ็นเทคอสต์ นั้นน่าจะเป็นเหตุผลที่คนมหาศาลมาอยู่ด้วยกัน-แต่คนที่จริงใจจำนวนมากก็อยู่ที่นั่นด้วย และนี่ก็เป็นจริงในวันนี้เช่นกัน คนจำนวนมากที่เข้าร่วมการประชุมทางศาสนาเพราะความอยากรู้อยากเห็นก็ได้ยินข่าวประเสริฐ และได้บังเกิดใหม่ การเปิดรับพระวาทะของพระเจ้าคือการเปิดรับฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำมาซึ่งความรอด ข่าวประเสริฐไม่ได้สูญเสียฤทธิ์เดชของมันเลย มันจะยังเข้าถึงหัวใจและเปิดใจเหล่านั้นให้รับข่าวสารแห่งกางเขนของพระเยซูอยู่เหมือนเดิม

ในวันเพ็นเทคอสต์ คนหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบนได้รับบัพติศมาเข้าในกายเดียวกันทุกคน ลิ่นที่แยกกันเหล่านั้นมาอยู่บนพวกเขาแต่ละคน และโดยการคล้อยตามฤทธิ์เดชและฉับพลันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ซึ่งถูกเทออกบนพวกเขาโดยพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์) พวกเขาแต่ละคนจึงพูดด้วยภาษาอื่นๆ พวกเขาเอ่ยถ้อยคำต่างๆไม่ใช่จากความคิดของพวกเขาเอง-บางทีอาจไม่ใช่จากความเข้าใจของพวกเขาเองด้วยซ้ำ-เมื่อพวกเขาแต่ละคนกลายเป็นกระบอกเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์และสรรเสริญพระเจ้าในภาษาต่างๆซึ่งจนถึงตอนนั้นเขายังไม่รู้จักและไม่เคยพูดเลย! เป็นไปได้ว่าชาวแคว้นกาลิลีเหล่านั้นไม่รู้ตัวว่าพวกเขากำลังพูดอะไรอยู่ แต่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพวกเขาเข้าใจ

ดังนั้นเราจึงทราบข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งถูกซื้อโดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ จึงจะต้องถูกประกาศแก่ชนทุกชาติใต้ฟ้าสวรรค์ จนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก และถึงแม้ว่าไม่มีคนต่างชาติสักคนพูดในวันเพ็นเทคอสต์นั้น คนต่างชาติทุกคนที่อยู่ที่นี่ก็ได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของตัวเอง ซึ่งถูกพูดโดยพวกยิวภายใต้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผมแน่ใจว่าหลายคนเคยถามว่า “สาวกเหล่านี้พูดอะไรตอนที่พวกเขาพูดในภาษาอื่น ๆ? ชาวสารที่พวกเขาประกาศคืออะไร?” พระคัมภีร์ไม่บอกเราเกี่ยวกับถ้อยคำที่คนหนึ่งร้อยยี่สิบคนนี้พูดวันนั้น แต่เนื่องจากคำเทศนาของเปโตรที่ตามหลังประสบการณ์นั้นนำสามพันคนมาถึงพระเยซู ผมจึงเห็นว่าไม่ว่าคนทั้งกลุ่มนั้นพูดสิ่งใดก็ตามตอนที่พวกเขาเริ่มพูดเป็นภาษาอื่น ๆ ถ้อยคำของพวกเขาก็นำการพ้องใจอันลึกซึ้งมาสู่ใจของคนเหล่านั้นที่ฟังอย่างจริงใจพร้อมกับใจและความคิดที่เปิดรับ คำเทศนาของเปโตรจึงลากอวนเข้ามา

เราแน่ใจได้อยู่เรื่องหนึ่ง: ไม่ว่าจะเป็นชาวสารใดก็ตามที่ถูกให้เป็นหลายภาษาในวันเพ็นเทคอสต์ ทุกสิ่งก็ถูกกระทำ “ตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย” (1 คร. 14:40) ไม่มีความสับสนใดๆเลย ของประธานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งถูกประธานให้แก่คนเหล่านั้นในห้องชั้นบนวันนั้นไม่ได้ก่อให้เกิดการนั้สการข่าวประเสริฐที่เต็มไปด้วยความไร้ระเบียบและความสับสนวุ่นวาย ไม่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีอำนาจควบคุมอยู่ที่ใดก็ตาม สิ่งต่างๆก็ถูกกระทำตามสมควร และอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่วันนั้นมันไม่ได้เป็นแบบนั้นเลยใน “การประชุมเพื่อขอการอัศจรรย์” สมัยใหม่ตามที่เขาเรียกกัน

ไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์เลยว่าการเห่อกเช่นนั้นของพระวิญญาณเคยเกิดขึ้นอีกครั้งพร้อมกับคนมากมายขนาดนั้น ถ้าหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นยังเทศนาและสั่งสอนเป็นภาษาต่างๆอยู่ต่อไป มันก็ไม่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือกิจการหรือในจดหมายฝากฉบับใดเลย

หนังสือกิจการบันทึกเหตุการณ์สี่ครั้งที่คนหลายกลุ่มได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่แค่สามกลุ่มจากสี่กลุ่มนั้นพูดเป็นภาษาต่างๆ:

คนกลุ่มแรกคือในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ที่ทุกคนในตอนนั้นเป็นยิวและทุกคนพูดด้วยภาษาอื่น ๆ ของประธานแห่งภาษาต่างๆในที่นี้เป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งของการที่พระเจ้าทรงรักษาสัญญาว่าจะส่งพระวิญญาณมา และเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ฝูงชนที่รวมตัวกันอยู่ที่นั่นด้วย

กิจการบทที่ 8 บันทึกการรับใช้ของฟีลิปในแคว้นสะมาเรีย และการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยชาวสะมาเรียเมื่อเปโตรกับยอห์นวางมือของตนบนคนเหล่านั้น แต่ไม่มีการกล่าวถึงของประธานเรื่องภาษาต่างๆเลย

ในบทที่สิบของหนังสือกิจการ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงลงมาบนครีวเรือของโครเนลิอัสเมื่อเปโตรเทศนาข่าวประเสริฐแก่พวกเขา และพวกเขาพูดด้วยภาษาต่างๆ ซึ่งให้หลักฐานแก่เปโตรและพวกอัครทูตคนอื่นๆที่เป็นยิวว่าคนต่างชาติได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วเหมือนกันกับพวกเขา ในกิจการ 11:15 เปโตรกล่าวถึงคนเหล่านั้นในบ้านของโครเนลิอัสว่า “เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น”

จากนั้นในบทที่ 19 พวกสาวกของยอห์นได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เขาจึงพูดภาษาต่างๆและได้พยากรณ์ด้วย” (ข้อ 6) แต่ในเหตุการณ์เหล่านี้ไม่มีสักครั้งที่คนหลายกลุ่มนั้นแสวงหาของประธานในการพูดภาษาต่างๆ และพวกเขาไม่ได้ถูกสอนให้ทำเช่นนั้นด้วย

พวกอัครทูตได้ไปเยือนหลายเมืองและประกาศพระวจนะของพระเจ้าในสถานที่หลายแห่ง แต่พระคัมภีร์ไม่มีบันทึกเลยสักคำเกี่ยวกับผู้ใดที่พูดด้วยภาษาอื่น ๆ ฟีลิปเป็นนักประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่ แต่เมื่อเขานำชนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นมาถึงความรอด ก็ไม่มีการกล่าวถึงของประธานในการพูดภาษาต่างๆเลย

(กิจการ 8:26-39) นางลิเดียได้กลับใจเชื่อภายใต้การเทศนาของเปาโล แต่เขาไม่ได้สั่งสอนนางเกี่ยวกับบัพติศมาของพระวิญญาณหรือของประธานในการพูดภาษาต่างๆเลย (กิจการ 16:14,15) เปาโลและสิลาสนำนายคุกชาวเมืองฟิลิปปีและทั้งครัวเรือนของเขาถึงความรอด แต่พวกเขาไม่ได้กล่าวถึงภาษาต่างๆ ไม่มีการกล่าวถึงบัพติศมาของพระวิญญาณเลย (กิจการ 16:25-34) กระนั้นก็มีคนจำนวนมากวันนี้ที่สอนและเทศนาว่าการที่จะบังเกิดโดยพระวิญญาณ ถูกล้างชำระในพระโลหิต และได้รับความรอดโดยพระคุณนั้น คนๆหนึ่งต้องแสวงหาบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีหลักฐานคือการพูดเป็นภาษาแปลกๆ ผมขอถามด้วยความจริงใจทั้งสิ้นว่า หากต้องสอนแบบนี้ แล้วทำไมฟิลิปถึงไม่สอนเรื่องนั้นแก่ชนที่ชาวเอธิโอเปีย? และทำไมเปาโลถึงไม่ให้คำสั่งสอนเช่นนั้นแก่นายคุกชาวเมืองฟิลิปปีและแก่คนอื่นๆอีกหลายคนทีกลับใจเชื่อภายใต้การรับใช้ของเขา?

มีผู้รับใช้จำนวนมากวันนี้ไม่ใช่แค่ในกระแสดังกล่าวของพวกพื้นเทคอสต์เท่านั้นแต่ในกลุ่มนิกายอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน-ผู้ประกาศว่าผู้เชื่อแต่ละคนจะต้องแสวงหาพื้นเทคอสต์ของตัวเอง พร้อมกับบัพติศมาอันทรงฤทธิ์ของพระวิญญาณซึ่งมีหลักฐานปรากฏเป็นการพูดภาษาแปลกๆ โดยอาศัยพระวาระของพระเจ้าเป็นเกณฑ์ตัดสิน ผมขอประกาศว่าคำสอนแบบนี้ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์! หนังสือกิจการให้บันทึกเกี่ยวกับหลายพันคนที่ได้รับความรอด แต่ไม่มีสักคำเดียวถูกกล่าวเกี่ยวกับการที่พวกเขาพูดด้วยภาษาอื่น ๆ หรือรอคอยบัพติศมาของพระวิญญาณ เราถูกบอกว่าเป็นชายผู้มีความเชื่อ เต็มด้วยพระวิญญาณ เต็มด้วยสติปัญญา เป็นคนของพระเจ้าที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช แต่ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าเขาเคยพูดสักคำเป็นภาษาอื่นนอกจากภาษาของตัวเอง หรือว่าเขาเคยแสวงหาบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์แบบที่ถูกสอนกันวันนี้

แล้ว 1 โครินธ์ บทที่ 14 ล่ะ?

มันเป็นความจริงที่ว่าบทที่สิบสี่ทั้งบทของ 1 โครินธ์ ถูกให้ไว้สำหรับการอธิบายเรื่องภาษาต่างๆ แต่ถ้าคุณจะเปรียบเทียบบทนี้กับการศึกษาค้นคว้าของเรา คุณก็จะค้นพบว่า*ไม่มีความคล้ายคลึงกันเลย*ระหว่างภาษาต่างๆในกิจการ 2 กับภาษาต่างๆใน 1 โครินธ์ 14 แม้กระทั่งใน 1 โครินธ์ บทที่ 12 ที่ของประธานต่างๆของพระวิญญาณถูกเอ่ยชื่อ ของประธานเรื่องภาษาต่างๆที่อยู่ท้ายรายการ (และต้องมาพร้อมกับการแปลภาษา) ซึ่งบ่งบอกถึงตำแหน่งอันด้อยกว่าของมันในของประธานต่างๆฝ่ายวิญญาณ

อัครทูตเปาโลเขียนจดหมายสองฉบับนั้นไปยังคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ และเปาโลก็เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส แต่มีความแตกต่างมหาศาลในคริสตจักรทั้งสองแห่งนั้น:

ในส่วนของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เราอ่านว่าเปาโลเรียกพวกผู้ปกครองให้มาอยู่ด้วยกันและกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพาดติดต่อกับท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า **และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้** แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวง และตามบ้านเรือน ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา... **ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้นให้ท่านทั้งหลายฟัง**” (กิจการ 20:17-27 บางส่วน)

บัดนี้ตามเนื้อหาส่วนนี้ของพระวจนะที่ไม่มีวันผิดพลาดได้ของพระเจ้า เปาโลประกาศทุกสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้น เขาประกาศพระดำริของพระเจ้า**ทั้งสิ้น** และกระนั้นเมื่อเราอ่านทุกคำในหนังสือเอเฟซัส**ทั้งหมด** เราก็ไม่พบการกล่าวถึงภาษาต่างๆหรือภาษาใหม่ๆเลยแม้แต่นิดเดียว! แต่เขากล่าวว่า “...จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 5:19) ซึ่งสิ่งต่างๆเหล่านี้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงชีวิตที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ

อย่างไรก็ตาม ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลมีหลายสิ่งที่ต้องกล่าวเกี่ยวกับภาษาต่างๆ คริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แยกกัน และชอบแบ่งพรรคแบ่งพวก พวกเขาแสวงหาเกียรติยศอันจอมปลอม ความเข้าใจและความรู้ฝ่ายวิญญาณของพวกเขาจำกัดมากๆ เขาบอกคนเหล่านั้นอย่างชัดเจนว่าเขาจำต้องเลี้ยงพวกเขาด้วย**น้ำมัน**แทนที่จะเป็น**อาหารแข็ง**เพราะว่าพวกเขาขาดการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณ (1 คร. 3:1-3)

หนังสือเอเฟซัสมีแค่หกบทและถูกเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ จดหมายฝากฉบับแรกของเปาโลถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์มีสิบหกบท และเนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือฉบับนี้ทั้งหมดถูกยกให้แก่การแก้ไขวิถีปฏิบัติต่างๆที่ชั่วร้ายและการดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์!

ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น หนึ่งในร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบนไม่ได้กำลัง**แสวงหา**บัพติศมาอันทรงฤทธิ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือของประทานแห่งภาษาต่างๆ พวกเขา**กำลังรอคอย** เหมือนกับที่พระเยซูได้ทรงสั่งพวกเขาให้รอคอย จนกว่าพวกเขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบน

ชาวแคว้นสะมาเรียเหล่านั้น ไม่ได้กำลังแสวงหาพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือของประทานแห่งภาษาต่างๆฟิลิปประกาศพระวจนะ พวกเขา**รับพระวจนะ**นั้นไว้ และ**บัพติศมา**อันทรงฤทธิ์แห่งพระวิญญาณก็ถูกเทออกมาบนพวกเขา

คนต่างชาติเหล่านั้นในบ้านของ**โครเนลิอัส** ไม่ได้กำลังแสวงหาบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือของประทานแห่งภาษาต่างๆ โครเนลิอัสใช้คนไปตามเปโตรมาเพื่อที่เขาจะได้**ยื่นถ้อยคำแห่งความรอด** และเมื่อเขาได้ยื่นและเชื่อถ้อยคำแห่งความรอดนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาบนทั้งครัวเรือนของเขา

สาวกเหล่านั้นของยอห์นไม่ได้กำลังแสวงหาบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาไม่ได้กำลังแสวงหาเพ็นเทคอสต์ พวกเขาไปได้ไกลเท่าที่พวกเขาจะไปได้พร้อมกับความสว่างและความเข้าใจอันจำกัดที่พวกเขามีอยู่ และเมื่อเปาโลได้ยินเกี่ยวกับผู้แสวงหาความจริงที่จริงจังเหล่านี้ เขาก็แค่ไปหาพวกเขาและถามพวกเขาว่าพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วหรือยัง พวกเขาตอบกลับไปว่า “เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็คงไม่เคยได้ยินเลย” จากนั้นเปาโลก็ถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับ**บัพติศมา**อันใดแล้ว” พวกเขาตอบกลับไปว่า “**บัพติศมา**ของยอห์น” จากนั้นเปาโลก็บอกพวกเขาว่า “ยอห์นให้รับ**บัพติศมา**สำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์” เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ พวกเขาก็รับ**บัพติศมา**ในพระนามของพระเยซูเจ้า และจากนั้นเมื่อเปาโลวางมือของตนบนพวกเขา

เขาแล้ว “พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย” (อ่านเรื่องราวนี้ได้ในกิจการ 19:1-7)

ถ้าคุณจะศึกษา 1 โครินธ์ คุณก็จะพบว่าผู้เชื่อเหล่านั้นที่นั่นกำลังแสวงหาของประทานแห่งภาษา “ที่คนไม่รู้” - และเมื่อเราอ่านบทที่ 14 ดิๆ เราก็จะพบว่าผู้หญิงเหล่านั้นในคริสตจักรนั้นอยู่แถวหน้าเลย เปาโลตำหนิพวกเขา:

“จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้ นั่น ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใด ก็ให้เขาถามสามีที่บ้าน เพราะว่าคนที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็ นสิ่งที่น่าอาย” (1 คร. 14:34,35)

ผมเชื่อว่าเหล่าผู้อ่านของผมจะเห็นพ้องตรงกันว่าในกระแส “พูดภาษาแปลกๆ” สมัยใหม่ของเรา พวกผู้หญิงเป็นผู้อยู่แถวหน้า โดยแสดงตัวมากกว่าและส่งเสียงดังมากกว่าพวกผู้ชายในการนมัสการที่มีการพูดภาษาแปลกๆ กระนั้นพระคัมภีร์ก็บอกเราอย่างชัดเจนว่าผู้ชายคือศีรษะของผู้หญิง *เหมือนกับที่พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร* (อฟ. 5:23, 24)

ในช่วงต้นๆของการรับใช้ของผม ด้วยความจริงใจและเพื่อเป็นข้อมูลของผมนเอง ผมได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆที่ผู้คนแสวงหาของประทานแห่งภาษาต่างๆ ผมได้เห็นพวกผู้หญิงเริ่มร้องไห้พึมพาย ล้มลงกับพื้นส่งเสียงแปลกๆทุกรูปแบบ และจากนั้นก็ร้องออกมาว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า โปรดส่งฤทธิ์เดชมาเถิด! โปรดส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเถิด!” เรารู้ว่าพระเจ้าทรงส่งฤทธิ์เดชนั้นมาแล้ว พระองค์ทรงเทพพระวิญญาณบริสุทธิ์ออกมาแล้วในวันเพ็นเทคอสต์นั้น-แต่ไม่มีพฤติกรรมทางอารมณ์แบบที่ควบคุมตัวเองไม่ได้และร้องไห้พึมพายในการอัครรย์ของวันเพ็นเทคอสต์นั้นเลย หรือในที่อื่นใดในหนังสือกิจการที่มีบันทึกเกี่ยวกับปกติมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์-“เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุข เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น” (1 คร. 14:33) คำกรีกที่แปลเป็น “ความสับสน” มีความหมายตรงตัวว่า *ความวุ่นวาย*

ตามข้อพระคัมภีร์ที่เราากำลังศึกษาอยู่ใน 1 โครินธ์ 14 การพูดในภาษา “ที่คนไม่รู้” ก็เป็นสิ่งที่ผู้ฟังไม่อาจเข้าใจได้ และแม้หากว่าภาษานั้นเป็นภาษาจริงๆ **พระเจ้า**เพียงผู้เดียวก็ทรงทราบว่าจะไร้กำลังถูกกล่าว และด้วยเหตุนี้ผู้พูดจึงไม่เสริมสร้างที่ประชุมนั้น:

“เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาที่คนไม่รู้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายจิตวิญญาณ” (1 คร. 14:2)

ในข้อ 1 และ 3 ของบทเดียวกันนั้นเราอ่านว่า “จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์...ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ”

ยิ่งกว่านั้น ภาษาต่างๆก็ถูกห้ามอย่างเคร่งครัดในคริสตจักรหากไม่มีคนแปลอยู่ด้วย:

“ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาต่างๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และพูดต่อพระเจ้า” (1 คร. 14:27,28)

ของประทานในการแปลภาษาต่างๆถูกกล่าวถึงใน 1 โครินธ์ 12:10 และหนทางเดียวที่ที่ประชุมนั้นๆ จะได้รับประโยชน์จากการได้ยินใครสักคนพูดเป็นภาษาต่างๆก็จะเป็นการที่ผู้แปลสักคนเปิดเผยว่าสิ่งใดถูกกล่าว ตามที่กล่าวไว้ในเอเฟซัส 4:29 เราจะต้องพูด “คำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง” คนที่พูดเป็นภาษาต่างๆโดยปราศจากผู้แปลก็พูดอย่างไร้ประโยชน์เพราะว่าไม่มีสิ่งใดถูกเปิดเผยเลย ดังนั้นจึงไม่มีการถ่ายทอดความรู้ ไม่มีการพยากรณ์ที่ชัดเจน ไม่มีการเปิดเผยหลักคำสอนใดๆ (1 คร. 14:6)

ในที่ประชุมเราจะต้องพูด “ภาษาพูดที่เข้าใจง่าย” (1 คร. 14:9) ด้วยว่าเปาโลประกาศว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์กระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น” (1 คร. 14:11,12)

เปาโลบอกเป็นนัยว่าการพูดเป็นภาษาต่างๆเวลาที่ไม่มีคนแปลอยู่ด้วยอาจสร้างความเสียหายต่อเหตุของพระคริสต์ด้วยซ้ำแทนที่จะช่วยมัน:

“เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่างๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็จะมิเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ

“แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขารู้สำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตนเอง ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้า กล่าววว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน” (1 คร. 14:23-25)

ไม่มีความสงสัยในหัวของผมเลยว่าเมื่อเปาโลกล่าวว่า “จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร” เขาก็กำลังพูดถึงการพูดเป็นภาษาแปลกๆอย่างแน่นอน เพราะว่าไม่มีตรึงไหนเลยในงานเขียนของเปาโลที่เราพบว่าผู้หญิงจะต้องไม่กล่าวคำพยานของตน หรืออธิษฐาน หรือนมัสการอย่างเสรีเหมือนพวกผู้ชายในที่ประชุมนั้นๆ ผมเชื่ออย่างหนักแน่นว่าเขากำลังพูดถึงผู้หญิงเหล่านั้น “ที่ต้องนิ่งเสีย” ในคริสตจักรเมื่อพูดถึงภาษาที่คนไม่รู้

เปาโลประกาศว่าตัวเขาเองพูดด้วยภาษาต่างๆมากกว่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์คนใด กระนั้นเห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ให้คุณค่าฝ่ายวิญญาณอย่างสูงใดๆเลยแก่ของประทานแห่งภาษาต่างๆ เพราะเขาประกาศอย่างร้อนรนว่า “แต่ว่าในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่น ด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาที่คนไม่รู้!” จากนั้นในข้อพระคำถัดไปเขาก็พรรณนาถึงคนเหล่านั้นที่แสวงหาของประทานแห่งภาษาต่างๆว่าเป็นเหมือนเด็กๆในความเข้าใจ: “พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความซื่อสัตย์จงเป็นอย่างเด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่” (1 คร. 14:18-20)

จากการศึกษาค้นคว้าของเราใน 1 โครินธ์ บทที่ 14 เราเห็นอย่างชัดเจนว่าการพูดภาษาต่างๆไม่ได้มีไว้เพื่อเสริมสร้างคนอื่น ตรงกันข้าม การทำแบบนั้นมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความไม่เป็นระเบียบในคริสตจักร เปิดประตูสู่ความสับสนที่อันตราย การเข้ามาของเหล่าวิญญาณชั่ว และพวกจอมปลอมทางศาสนาที่เลียนแบบของแท้และจึงก่อให้เกิดความแตกแยกในคริสตจักรท้องถิ่นและขัดขวางเหตุของพระคริสต์

จากนั้นในจดหมายฉบับที่สองถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลก้าวไปอีกขั้นและช่วยให้ผู้เชื่อเหล่านั้นคุ้นเคยกับข้อเท็จจริงอันน่าเศร้าที่ว่าพญามารได้แต่งตั้งเหล่าผู้รับใช้ที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม:

“เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงชาตानเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของชาตानจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 คร. 11:13-15)

ในจดหมายฝากฉบับแรกของยอห์น “ลูกเล็กๆ” ของพระเจ้าได้รับคำเตือนให้ระวังพวกครูที่ละทิ้งความจริงและเหล่าวิญญาณชั่ว: “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกๆวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก” (1 ยอห์น 4:1) มีครูสอนเท็จและผู้พยากรณ์เท็จมากมายในสมัยของยอห์น และมีมากกว่าเดิมนั้นในปัจจุบัน เราต้องระวังตัวว่าเราติดตามวิญญาณไหนว่าเป็นของแท้หรือเป็นของเลียนแบบ

เรารู้ว่าของประทานที่แท้จริงแห่งภาษาต่างๆได้ถูกประทานให้แก่คริสตจักรสมัยอัครทูต ศตวรรษแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน และแน่นอนว่าผมไม่สงสัยเลยว่าพระเจ้าสามารถประทานของประทานในเรื่องภาษาต่างๆได้วันนี้ ว่าชาวประเสริฐสามารถถูกประกาศในภาษาต่างๆได้ แต่ผมไม่เชื่อใจของประทานแห่งภาษาต่างๆแบบที่มายังพวกอัครทูตในวันเพ็นเทคอสต์นั้นจะต้องอยู่ในคริสตจักรต่อไปเรื่อยมาจนถึงสมัยปัจจุบัน ผมเชื่อว่าพระคัมภีร์บอกเป็นนัยถึงสิ่งที่ผมเพิ่งกล่าวไปนั้น

ใน 1 โครินธ์ 13:9,10 เปาโลกล่าวว่า “เพราะที่เราเรารู้ก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป” เขากำลังพูดถึง “พระราชาบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ” ในที่นี้-พระวาระของพระเจ้าในความสมบูรณ์ครบถ้วนของมัน และเรามีพระวาระของพระเจ้าที่ครบสมบูรณ์แล้วตอนนี้

ในเอเฟซัส 4:7-16 เปาโลเอ่ยชื่อของประทานฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่คริสตจักรพันธสัญญาใหม่แล้ว:

“แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้ เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์’ (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าอย่างไรประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้เสด็จลงขึ้นไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ) พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครทูต บาง

คนเป็นศาสตราจารย์บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ เพื่อเตรียมวิ
สุทธิชนให้ห้อมล้อม เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าเราทุกคน
จะบรรลุลึถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็น
ผู้ใหญ่เต็มที่คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์ เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกขัดไปขัดมาและหันไป
เหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง แต่ให้
เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศิษยะคือพระคริสต์ คือเนื่องจากพระองค์
นั้น ร่างกายทั้งสี่ที่ติดต่อกันและผูกพันกันโดยที่ทุกๆข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน
ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก”

จงสังเกตว่าไม่มีการกล่าวถึงการพูดเป็นภาษาที่คนไม่รู้เลย เราจะต้องพูดความจริงในความรัก หนัก
แน่นมั่นคงในประสบการณ์ของเราแทนที่จะถูกขัดไปขัดมาด้วยลมแห่งหลักคำสอนทุกอย่าง เห็นได้ชัดว่า
พระเจ้าประทานให้แก่คริสตจักร คือ พวกอัครทูต พวกผู้พยากรณ์ พวกนักประกาศข่าวประเสริฐ พวกศิษยาภิ
บาล และอาจารย์ทั้งหลาย แต่ไม่มีการกล่าวเลยว่าพระองค์ได้ประทานให้แก่คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส (หรือค
ริสตจักรใดหลังจากนั้น) คือคนเหล่านั้นที่มีของประทานแห่งภาษาต่างๆหรือของประทานแห่งการแปลภาษา
ต่างๆ ไม่มีจดหมายฝากสักฉบับสอนว่าของประทานอัครจารย์เหล่านั้นที่เป็นหมายสำคัญจะมีอยู่ต่อไปจนถึงการ
รับขึ้นไปของคริสตจักร เมื่อเห็นเช่นนี้แล้ว ผมขอเตือนสติผู้เชื่อทุกคนให้ “สนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยิน
ได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมีฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น ด้วยว่าถ้าถ้อยคำ
ซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบแทนตามความ
ยุติธรรมแล้ว ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้น
โดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง
ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัครจารย์ต่างๆ และ
โดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์” (ฮบ. 2:1-4)

ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น (สมัยอัครทูต) พระเจ้าได้ประทานหมายสำคัญพิเศษต่างๆ การอัครจารย์
อันหลากหลาย และของประทานต่างๆแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น “ตามพระ
ประสงค์ของพระองค์เอง” ผ่านทางพวกอัครทูตพระองค์ได้ประทานพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์
แบบเช่นกัน คือพระวาทะของพระองค์ที่**สมบูรณ์ครบถ้วน** โดยผู้เขียนคนสุดท้ายคือยอห์นผู้เป็นที่รัก ซึ่งเขียน
หนังสือวิวรณ์จากเกาะปัทมอส บัดนี้เรามีพระวาทะของพระเจ้า “**สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบ**” และเราไม่ต้องการ
หมายสำคัญหรือการอัครจารย์ต่างๆแบบที่ผู้คนประสบในวันฟื้นเทออสต์นั้นและในยุคสมัยของพวกอัครทูต

พระเยซูทรงสัญญาว่าจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ทุกคนที่ทูลขอพระองค์ (ลูกา 11:13) ดังนั้น
เมื่อผู้แสวงหาความจริงที่จริงใจคนใดทูลขอพระเยซูเจ้าให้ช่วยจิตวิญญาณของเขาให้รอด ให้ประทานพระ
วิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในใจของเขา มันก็เป็นการ**ตูลูกพระเจ้า**ที่จะร้องขอ “**หมายสำคัญ**” ในพื้นที่อย่างเช่น
ความรู้สึก ภาษาแปลกๆ แสงสว่างจ้า หรือเสียงฟ้าร้อง สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญา พระเจ้าก็จะ**กระทำ** และการ
ปฏิเสธที่จะเชื่อพระองค์ก็เท่ากับเป็นการ**ตูลูกพระเจ้า**

บางคนเสนอแนะว่ากระแสที่แพร่หลายอย่างกว้างขวางของ “ภาษาแปลกๆ” วันนี้เป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว พวกเขาถือว่าก่อนการเสด็จมาของพระองค์ของประธานแห่งภาษาแปลกๆและหมายสำคัญอื่นๆจะถูกเห็นอีกครั้งในคริสตจักรทั้งหลาย แต่ตามคำสอนของพระคัมภีร์ นี่เป็นคำสอนผิด พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่า “แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย” (2 ทธ. 3:13) ถ้าคุณจะศึกษาค้นคว้าข้อ 1 ถึง 13 ของบทนี้ใน 2 ทิโมธี คุณจะเห็นว่าในสมัยสุดท้ายสภาวะต่างๆของโลกจะไม่มีแนวโน้มที่จะดีขึ้น คริสตจักรจะไม่กลายเป็นผู้มีอำนาจมากขึ้น สิ่งตรงกันข้ามจะเป็นจริง: ความชั่วร้ายจะทวีมากขึ้นเรื่อยๆและคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตาจะเริ่มอ่อน วันที่มีมณที่สุกที่โลกนี้จะเคยรู้จักก่อนถึงยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งจะเป็นวันเหล่านั้นก่อนการรับขึ้นไป หนังสือทุกเล่มในภาคพันธสัญญาใหม่สอนว่าจะมีความเสื่อมถอยฝ่ายวิญญาณและการละทิ้งความจริง แทนที่จะมีการฟื้นฟูของอำนาจแบบอัครทูตและของประธานต่างๆฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 7 และ 8: “คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา”

พวกอัครทูต-ผู้ซึ่งมีความโดดเด่นมากพอสมควรในคนกลุ่มนี้ในท้องถิ่นนั้น-เป็นที่รู้จักในฐานะชาวกาลิลีก่อนพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน (อ่านมัทธิว 26:69-73 และลูกา 22:59) ชาวกาลิลีเป็นคนที่ขาดความรู้และกักขฬะ (ยอห์น 1:46) สำเนียงของผู้คนจากแคว้นกาลิลีมีลักษณะค่อนข้างแปร่ง ดังที่เราเห็นจากคำกล่าวเกี่ยวกับเปโตรในมาระโก 14:70: “แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ล่อไปทางเดียวกันด้วย!” ในยอห์น 7:52 เมื่อนิโคเดมัสทักท้วงการปรับโทษพระเยซูโดยที่ไม่มีการไต่สวนอันเหมาะสม พวกฟาริสีเหล่านั้นก็กล่าวแก่เขาว่า “ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี!”

เนื่องจากชาวแคว้นกาลิลีถูกชนชาติอื่นมองว่าเป็นคนถ้อย ป่าเถื่อน และขาดความรู้ มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่คนเหล่านี้จะอัศจรรย์ใจเมื่อพวกเขาได้ยินคนไร่การศึกษาเหล่านี้พูดหลายภาษาและสรรเสริญพระเจ้าในถ้อยคำที่เข้าใจได้แก่ทุกชนชาติที่มีตัวแทนอยู่ที่นั่น

การอัศจรรย์ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นสนับสนุนคำสอนของ 1 โครินธ์ 1:26-31:

“พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าโงเขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมีได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’”

ใน 2 โครินธ์ 4:7 เปาโลเขียนไว้ว่า “แต่ว่าเรามีทรัพย์สมบัตินี้อยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง”

“เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา” นี่ไม่ใช่คำพรรณนาถึงการพูดภาษาที่คนไม่รู้เรื่องอย่างแน่นอน! ภาษาเหล่านั้นที่ถูกพูดโดยคนเหล่านั้นในท้องถิ่นบนนั้นเป็นภาษาต่างๆที่ผู้มาเยือนเหล่านี้คุ้นเคยมาตั้งแต่เกิด เป็นภาษาที่พวกเขาพูดมาตั้งแต่เด็ก ในประเทศต่างๆของพวกเขาเอง

ผมขอยืนยันกรานว่าคนเหล่านั้นที่อ้างว่ามีบัพติศมาแบบเพ็นเทคอสต์วันนี้ ควรทำตัวและพูดจาเหมือนอย่างผู้คนในวันเพ็นเทคอสต์นั้น! ขอให้เราอย่าอ้างประสบการณ์แบบเพ็นเทคอสต์หากเราไม่อ้างมันทั้งหมด! ขอให้เราอย่าอ้างภาษาต่างๆและตัดเสียง “เหมือนอย่างลมพัดกล้า” ออกไป ซึ่งเติมเต็มทั้งคริสตจักร ห้องเต็นท์ หรือหอประชุมที่ผู้คนนั่งอยู่ ขอให้เราอย่าตัด “สิ่งต่างๆที่แยกออกเหมือนอย่างไฟ” ที่มาอยู่บนแต่ละคนที่ได้รับบัพติศมาอันทรงฤทธิ์และการเติมเต็มภายใน และภาษาต่างๆที่ถูกพูดอย่างเป็นระเบียบและถูกเข้าใจอย่างชัดเจนโดยทุกคนที่ได้ยิน! ใช่แล้วครับ คนเหล่านั้นที่อ้างว่ามีประสบการณ์แบบเพ็นเทคอสต์ควรให้การยืนยันในทุกสิ่งเกี่ยวกับมัน ไม่ใช่แค่ประสบการณ์แห่ง “ภาษาแปลกๆ” เท่านั้น

ข้อ 9-11: “เช่นชาวปารเธียและมีเดีย ชาวเอลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นบิทิเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว ชาวเกาะคริตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านั้นกล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง”

ชาวปารเธียอาศัยอยู่ในประเทศที่อยู่ทางใต้ของทะเลแคสเปียน ซึ่งจากที่นั่นพวกเขาถูกแยกออกโดยอิราเนีย ในสมัยอัครทูตพวกเขาอาศัยอยู่ในดินแดนตั้งแต่อินเดียจนถึงแม่น้ำไทกริส และพวกเขามีชื่อเสียงมากท่ามกลางประชาชาติอื่นๆในสมัยนั้น - ซึ่งน่าจะเป็นเหตุผลที่พวกเขาถูกเอ่ยชื่อก่อนชนชาติอื่นๆในที่นี้

ประเทศของคนมีเดียตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของอัสซีเรีย ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเปอร์เซีย และทางใต้และตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลแคสเปียน ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคนเหล่านี้มักถูกกล่าวถึงโดยเชื่อมโยงกับคนเปอร์เซีย

ดินแดนของชาวเอลามตั้งอยู่ทางทิศเหนือของอ่าวเปอร์เซีย ถูกกั้นเขตทางทิศตะวันตกโดยแม่น้ำไทกริส และมีเดียอยู่ทางทิศเหนือและเปอร์เซียอยู่ทางทิศใต้และทิศตะวันออกของมัน คนเหล่านี้เป็นชาวเซมิติกบางที่อาจได้ชื่อของพวกเขาจากเอลาม บุตรชายของเซม (ปฐมก. 10:22) สุลวาในมณฑลของเอลามถูกกล่าวถึงในดาเนียล 8:2

เมโสโปเตเมียเป็นประเทศที่อยู่ระหว่างแม่น้ำยูเฟรติสและแม่น้ำไทกริส

ชาวแคว้นยูเดีย แน่แน่นอนว่าเป็นพวกยิวจากเมืองต่างๆที่อยู่ใกล้เคียงรอบกรุงเยรูซาเล็ม

มีผู้คนจากแคว้นคัปปาโดเซียและแคว้นบิทิเลีย-ทุกประเทศที่อยู่ภายในทวีปเอเชียไมเนอร์ เมื่อเราอ่านเกี่ยวกับเอเชีย-ในข้อพระคัมภีร์และที่อื่นในหนังสือกิจการ-มันก็หมายถึงแคว้นของโรมซึ่งเป็นรู้จักในชื่อเอเชียของโปรกอสตัส ซึ่งรวมกันเป็นเขตแดนฝั่งตะวันตกทั้งหมดของเอเชียไมเนอร์และครอบคลุมประเทศต่างๆอย่างมีเซีย ลีเซีย และคารเรีย เมืองหลวงของมันคือ เอเฟซัส และในเขตนี้คือคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือวิวรณ์

คนอียิปต์อยู่ที่นั่น พวกยิวจำนวนมากอาศัยอยู่ในอียิปต์ในขณะนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองเล็กชานเดรีย

ลิเบียเป็นชื่อที่ใช้กับทวีปแอฟริกาในสมัยของเพ็นเทออสต์ มันตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของเซอร์ทิสใหญ่ และมีเมืองหลักอยู่ท่าเมือง ซึ่งเมืองไซรินเป็นที่รู้จักมากที่สุด มัทธิว 27:32 บอกเราว่าซีโมน ชาวไซรินเป็นผู้ที่ถูกเกณฑ์ให้แบกกางเขนของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงถูกนำออกไปยังกลโกธาเพื่อที่จะถูกตรึงกางเขน โจเซฟสบอกเราว่าในระหว่างสมัยที่พวกยิวถูกกระจัดกระจายไป หลายพันคนในพวกเขาเข้าไปอยู่ในอียิปต์และบางส่วนของลิเบียที่อยู่รอบไซริน

“และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว” หมายถึงผู้ที่เดินทางสัญจรมาจากกรุงโรม ซึ่งรวมถึงทั้งพวกยิวและคนเข้าจารีตยิว เราเรียนรู้จากเหล่านักประวัติศาสตร์และเหล่านักเขียนลาตินว่ามียิวจำนวนมากที่อาศัยอยู่ในกรุงโรมขณะนั้น เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเหล่าผู้ที่กลับใจเชื่อจากท่ามกลางชาวกรุงโรมเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เราอ่านถึงในกิจการ 28:14,15 เพราะว่าคริสตจักรในกรุงโรมกำลังเติบโตอยู่แล้วตอนที่เปาโลไปยังกรุงนั้นเป็นครั้งแรก “คนเข้าจารีตยิว” (proselytes) มาจากคำกรีกที่มีความหมายว่า “คนหนึ่งที่เข้ามาแล้ว” ความหมายโดยทั่วไปของ “proselyte” ในภาคพันธสัญญาใหม่ก็คือ ผู้หนึ่งที่ได้เปลี่ยนจากการนับถือพระอื่นมาสู่ศาสนาของพวกยิว-ศาสนายูดา

ชาวเกาะครีตอาศัยอยู่ในเกาะครีตที่มีชื่อเสียง ซึ่งตั้งอยู่ทางใต้ของซีคลาเดสในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน สถานที่แห่งเดียวกันนี้บัดนี้มีชื่อว่าแคนเดีย เป็นไปได้ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนแพร่กระจายไปยังเกาะครีตจากผู้คนที่กลับใจเชื่อในวันเพ็นเทออสต์นั้นเมื่อเปโตรเทศนา เราทราบจากที่ดัสตุกละไว้เพื่อดูแลคริสตจักรในเกาะครีตโดยอัครทูตเปาโล: “เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว” (ทิตัส 1:5)

ชาวอาระเบียเป็นผู้อาศัยอยู่ในแหลมขนาดใหญ่ซึ่งทอดยาวอยู่ระหว่างทะเลแดงกับอ่าวเปอร์เซีย มีคนอย่างน้อยสิบหกกลุ่มที่แตกต่างกันถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ ซึ่งบ่งบอกถึงสำเนียงหรือความหลากหลายของการพูดที่แตกต่างกันในจำนวนที่เท่ากัน กระนั้นผู้คนแต่ละกลุ่มเหล่านี้ก็ได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาพื้นเมืองของเขาเอง ซึ่งถูกพูดโดยพวกยิวเหล่านั้นภายใต้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 12: “เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน”

ภาษาเดิมในพระคำข้อนี้บ่งบอกถึงความกระวนกระวายใจ ความลังเลใจ เหมือนกับคนๆหนึ่งที่เดินทางแต่ไม่รู้แน่ชัดว่าจะไปทางไหนหรือจะเดินตามเส้นทางไหน คนเหล่านี้สับสนงงง เต็มไปด้วยความกระวนกระวายใจ พวกเขาตกตะลึงกับสิ่งที่พวกเขาเห็นและได้ยิน พวกเขาไม่เข้าใจหรือรู้ว่าอะไรจะอธิบายสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นได้อย่างไร

ข้อ 13: “แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “คนเหล่านั้นมาเหล่าอู้งุ่นใหม่”

คำกรีกที่แปลเป็น “เยาะเย้ย” มีความหมายว่า “ดูถูก เยาะเย้ย เย้ยหยัน” และอีกหนเดียวเท่านั้นที่มันถูกใช้ในภาคพันธสัญญาใหม่คือในกิจการ 17:32: “ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆว่า “เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป”

ผู้คนเย้ยหยันเสมอเมื่อฤทธิ์เดชของพระเจ้านำการฟื้นฟูยิ่งใหญ่มาให้ ถึงแม้ว่าคนส่วนใหญ่ในชุมชนอาจเชื่อในฤทธิ์เดชของพระเจ้าและรับรู้ว่าการฟื้นฟูนั้นเป็นของแท้ มีอยู่สองสามคนเสมอที่จะเย้ยหยัน-หรือ “ดูถูก” แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าสักวันหนึ่งพระองค์จะทรงหัวเราะเยาะหยามของคนที่เป็นอย่างนั้น:

“คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมักเยาะเย้ยจะปิติยินดีในการเยาะเย้ยนานเท่าใด และคนโง่จะเกลียดความรู้านเท่าใด จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญาณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแจ้งแก่เจ้า

“เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย ฝ่ายเราจะหัวเราะเยาะความหยามของเจ้า **เราจะเยาะเมื่อความหวาดกลัวลามกกระทบเจ้า** เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการรกร้างว่างเปล่า และความพิณาศของเจ้ามาถึงอย่างลมหมุน เมื่อความซิมเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า แล้วเขาจะทุลเรา **แต่เราจะไม่ตอบ** เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง **แต่จะไม่พบเรา เพราะว่าเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์**” (สภษ. 1:22-29)

ใช่แล้วครับ คนส่วนน้อยเย้ยหยันพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระเจ้าอยู่เสมอ-และคนส่วนน้อยนั้นจะอยู่กับเราไปตลอด ในวันฟื้นเทคอสต์นั้นเมื่อพวกเขาและคนอื่นๆ พูดด้วยภาษาต่างๆ และสรรเสริญพระเจ้า *คนส่วนใหญ่ที่ได้ยินพวกเขาก็เชื่อว่าการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นแล้ว แต่มีคนชอบจับผิดบางคนที่ยังว่า “คนเหล่านั้นมาเหล้าอุ่นใหม่!”*

“เหล้าอุ่นใหม่” อ่านตรงตัวว่า “เหล้าอุ่นหวาน” คือเหล้าอุ่นซึ่งทำจากน้ำอุ่นที่หยดจากพวงอุ่น ก่อนที่พวกมันถูกบดขยี้และถูกกลั่นทั้งหมด เหล้าอุ่นหวานถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาเดิม (อสย. 49:26; อาโมส 9:13) *ไม่ว่าจะมีเหล้าอุ่นใหม่ในวันฟื้นเทคอสต์นั้นได้เลยเพราะว่าเดือนสิงหาคมเป็นเวลาเก็บเกี่ยวผลอุ่น และฟื้นเทคอสต์เกิดขึ้นแค่ห้าสิบวันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีทางที่จะมีอุ่นพร้อมเก็บเกี่ยวและถูกทำให้เป็นเหล้าอุ่นในช่วงเวลานั้นของปี*

คำเทศนาของเปโตรในวันฟื้นเทคอสต์

ข้อ 14: “ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชายผู้เดียวและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด”

เรารู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานคำเทศนาที่เขาเทศนาวันนั้นให้แก่เปโตร ซึ่งใจความหลักของมันถูกกล่าวอย่างชัดเจนในข้อ 36:

“เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า **พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูขึ้น** ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็น**ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์!**”

มันน่าสนใจที่เปโตรไม่ได้ประกาศใจความหลักของเขาจนกระทั่งเขาได้ครอบคลุมข้อโต้แย้งทุกข้อของพวกเขาอย่างถี่ถ้วนแล้ว และได้ให้ความจริงเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์แล้ว-ประการแรกในฐานะ *พระผู้ช่วยให้รอด* ต่อมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย เขาคงไม่สามารถกล่าวคำเทศนาใดๆ ได้ที่ผู้ฟังของเขาจะไม่อยากฟัง! พวกเขาเหล่านั้นได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตนแล้ว พวกเขาได้เลือกบารับบัสและเรียก

ร้องไห้ตรงกางเขนพระเยซู พวกเขากำลังรอคอยและคาดหวังกับผู้ที่ทรงฤทธิ์องค์หนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจของโรม และพวกเขาไม่เข้าใจว่าทำไมพระเยซูถึงได้เสด็จมาอย่างต่ำต้อยและอ่อนสุภาพในเมื่อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของพวกเขาได้พยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์องค์หนึ่งที่จะรวบรวมชนชาติอิสราเอลจากทุกประชาชาติใต้ฟ้าสวรรค์และจากเกาะทั้งหลายแห่งทะเลและสถาปนาพวกเขาในแผ่นดินของพวกเขาเอง โดยประทานอาณาจักรหนึ่งที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีแก่พวกเขา

มีหลายคนวันนี้ที่ตีความอาณาจักรนั้นให้เป็นฝ่ายวิญญาณ พวกเขาตีความพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่มีแก่อับราฮัมและดาวิดให้เป็นฝ่ายวิญญาณ; แต่ในคำเทศนาของเขาในวันฟื้นเทคอสต์นั้น-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อ 25 ถึง 32 ของบทนี้-เปโตรแสดงให้เห็นว่าดาวิดเข้าใจอย่างไรว่าพระเมสสิยาห์จะทรงถูกตรึงกางเขนและเป็นขึ้นอีก ว่าพระองค์จะทรงทำให้พันธสัญญาของพระเจ้าที่มีแก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขาสำเร็จจริงในที่สุด และว่าในฐานะกษัตริย์พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองแว่นแคว้นของยูดาห์ ดังที่ลูกเสนาอในการแจ้งข่าวเรื่องการประสูตินั้น:

“บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองแว่นแคว้นของยาโคบสืบไปเป็นนิรันดร์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” (ลูคา 1:32-33)

เป็นธรรมดาที่เปโตรจะเป็นผู้ที่ก้าวออกมาข้างหน้าและกล่าวคำเทศนานี้ในวันฟื้นเทคอสต์นั้น เขาเป็นคนใจกล้า เขาเป็นคนที่ตื่นตัว เขาเป็นคนที่ร้อนรน และเขาลุกขึ้นเพื่อปกป้องพระนามของพระเยซูและปกป้องอัครทูตเหล่านั้นจากข้อกล่าวหาเรื่องการเมาเหล้า การเย้ยหยันและคำวิจารณ์ของพวกเขาชอบจับผิดไม่ได้รับกวนจิตใจเขาเลย เพราะว่าในชนหมู่นี้เขาเห็นโอกาสทองที่จะกล่าวคำเทศนาเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้นั้น แท้จริงแล้ว ไม่นานก่อนหน้านั้นในลานพระวิหาร เขาสิ้นเติมต่อหน้าคำกล่าวหาของสาวใช้ตัวน้อยคนหนึ่งและได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา แต่เขามีอุปนิสัยแตกต่างไปจากเดิมแล้วตอนนี้ และพร้อมกับความกล้าหาญแห่งใจของเขาที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ เขาสามารถมองหน้าพวกยิวเหล่านั้นและประกาศว่าพระเยซู ผู้ซึ่งพวกเขาได้ตรึงกางเขน **พระเจ้าได้ทรงทำให้เป็นขึ้นและยกขึ้นแล้ว** โดยทำให้พระองค์เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์

เปโตรยืนขึ้น “กับอัครทูตสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชาวยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม...” เปโตรกำลังพูดกับคนเหล่านั้นที่เป็นพวกยิวโดยกำเนิด ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้อาศัยอยู่ถาวรในแคว้นยูเดียและกรุงเยรูซาเล็มหรือไม่ก็ตาม พวกเขาเป็นสมาชิกของครอบครัวชาวยิวทั้งหลาย และภาษากรีกตรงนี้อ่านตรงตัวว่า “คนทั้งหลาย พวกยิว”

“ฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด” จงสังเกตว่าเปโตรเลือกใช้ถ้อยคำของตนอย่างระมัดระวังขนาดไหน ภายใต้อารมณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาพูดอย่างให้ความเคารพ แต่ก็หนักแน่น เขาไม่ได้ตื่นเต้นเหมือนอย่างในคืนนั้นที่เขาปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เขาพยายามชักจูงคนเหล่านี้อย่างใจเย็นแต่หนักแน่นว่าพวกเขา กำลังคิดผิดและต้องกลับใจใหม่จากบาปทั้งหลายของพวกเขาและเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า

ต่อมาในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา เปโตรเขียนตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำว่า “แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง มีใจวินิจฉัยผัดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติของท่านในพระคริสต์จะได้รับความละอาย” (1 ปต. 3:15,16)

ข้อ 15: “ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้มาเหล่าอู้งนเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า”

มันไม่มีเหตุผลที่จะแม้แต่สันนิษฐานว่าสาวกเหล่านี้มาเหล่านี้มาจากตอนนั้นเป็นเวลา “สามโมงเช้า” เท่านั้น พวกเขาหนีบช่วงกลางวันของตนตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงดวงอาทิตย์ตก และชั่วโมงที่สามก็จะตรงกับเก้านาฬิกาตรงในตอนเช้าตามแบบที่เรานับเวลา ดังนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่า เช่นเดียวกับสมัยนี้ ผู้คนที่มีความผิดในเรื่องเมาเหล้าก็มาเหล่าตอนกลางคืน เพราะว่าใน 1 เธสะโลนิกา 5:7 เราอ่านว่า “เพราะว่าคนนอนหลับก็ย่อมหลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ย่อมเมาในเวลากลางคืน” (ผู้รู้บางท่านกล่าวว่า พวกเขาดื่มเหล้าอู้งนพร้อมกับเนื้อเท่านั้น-และโดยการสร้างธรรมเนียมปฏิบัติโดยอิงจากอพยพ 16:8 พวกเขารับประทานขนมปังในตอนเช้าและเนื้อในตอนเย็น และดังนั้นจึงไม่ดื่มเหล้าอู้งนจนกระทั่งช่วงเย็นๆของวัน)

นี่ไม่เพียงเป็นช่วงเวลาที่เขาเกินกว่าจะเมาเหล้าเท่านั้น มันยังเป็นชั่วโมงที่ถูกห่มเทให้กับการนมัสการในที่ประชุมด้วย และแม้กระทั่งก่อนเห็นเทศกอสต์คนเหล่านี้ก็เป็นยิวที่เกรงกลัวพระเจ้าและพวกเขาจะจะไม่มาภายในชั่วโมงแห่งการนมัสการอย่างแน่นอน! พวกเขาที่เคร่งศาสนาเหล่านี้มีธรรมเนียมปฏิบัติคือไม่รับประทานหรือดื่มสิ่งใดจนกระทั่งหลังจากชั่วโมงที่สามของวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันสะบาโตและในวันเทศกาลเลี้ยงทุกอย่าง ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์และบันทึกเรื่องราวสมัยโบราณบอกเราว่าพวกเขาหลายคนเว้นจากอาหารและเครื่องดื่มจนกระทั่งชั่วโมงเที่ยง

ยิวทุกคนถูกถือว่าเป็น “คนเคร่งศาสนา” จากมุมมองของพิธีกรรมและประเพณี และถึงแม้ว่าพวกเขาอาจเป็นคนชั่วมากในชีวิตประจำวัน เมื่อวันสะบาโตและวันเทศกาลเลี้ยงต่างๆมาถึง พวกเขาให้ความสำคัญอย่างเคร่งครัดต่อธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาจนถึงตัวอักษรของพระราชบัญญัติ เมื่อรู้เช่นนี้ เปโตรจึงชักจูงพวกเขาโดยชี้พวกเขาไปยังธรรมเนียมและวิถีปฏิบัติต่างๆทางศาสนาของพวกเขาเอง เพราะว่าคนเยะเย้ยเหล่านี้รู้ว่าแม้แต่ยิวที่ไม่ระวังตัวก็คงไม่ดื่มเหล้าอู้งนก่อนชั่วโมงที่สามของตอนเช้า นักประวัติศาสตร์ยิวผู้หนึ่งในสมัยนั้นบอกเราว่า “มันเป็นธรรมเนียมของผู้คนที่เคร่งครัดในสมัยโบราณที่พวกเขาแต่ละคนควรอธิษฐานในตอนเช้า โดยอาจเข้าไปในธรรมศาลาด้วย และจากนั้นก็กลับบ้านไปกินดื่ม”

คำพยากรณ์ของโยเอลสำเร็จจริง

ข้อ 16: “แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า”

ในที่นี้เปโตรนำเสนอส่วนที่สองของข้อโต้แย้งของเขาเพื่อพิสูจน์ว่าชายพวกนี้ไม่ได้มาเหล่า จะว่าไปแล้วเขาก็กล่าวหาพวกยิวเหล่านั้นว่าขาดความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ของพวกเขาเอง เพราะว่าถ้าพวกเขารู้คำ

พยากรณ์อย่างที่เราเชื่อว่าจะรู้ พวกเขาก็คงยอมรับเรื่องนี้ว่าเป็นการสำเร็จจริงของถ้อยคำของโยเอลศาสดา พยากรณ์ของพวกเขาเอง นี่อ้างอิงไปยังโยเอล 2:28-32:

“ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของเจ้าทั้งหลายจะพยากรณ์ คนชราของเจ้าจะฝันและคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต ในกาลครั้งนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือทุกคนใช้ชายหญิง เราจะสำแดงกลางมหัทศจรรย์ในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและเสาค้อน ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยิ่งและน้ำสยดสยองแห่งพระเยโฮวาห์จะมาถึง และอยู่มาจะเป็นอย่างนี้ คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์จะรอดพ้น เพราะจะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ และในพวกคนที่รอดนั้นจะมีบรรดาบุคคลที่พระเยโฮวาห์ทรงเรียกด้วย”

ข้อ 17: “พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น”

“ต่อมา”-มีความหมายว่า “มันจะเกิดขึ้น” สิ่งเหล่านั้นที่ชายเหล่านั้นกำลังเห็นและได้ยินได้ถูกประกาศแล้วโดยโยเอลว่าจะเกิดขึ้น “ในวันสุดท้าย”-สำนวนหนึ่งที่ถูกใช้หลายครั้งในภาคพันธสัญญาเดิม ยกตัวอย่างเช่น ในปฐมกาล 49:1 ยาโคบให้บุตรทั้งหลายของเขามารวมตัวกันเพื่อที่เขาจะสั่งสอนพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา “ในวันสุดท้าย”-นั่นคือ ในอนาคตที่รอคอยพวกเขาอยู่ อีสายห์ 2:2 ก็พูดถึง “วันสุดท้าย” เช่นกัน

สำหรับยิว การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์เป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดในยุคเหล่านั้นที่จะมา และ “วันสุดท้าย” สำหรับยิวก็เป็นคำกล่าวหนึ่งที่ตรงข้ามกับวันเหล่านั้นของพวกอัครบิดร เหล่ากษัตริย์และพวกศาสดา พยากรณ์ พวกเขาเหล่านั้นไม่ได้คิดถึงวันสุดท้ายว่าเป็น *อวสานของโลก* พวกเขากำลังรอคอยการปกครองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเมื่อจะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลกและความปรารถนาดีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย พวกเขากำลังรอคอย-และคาดหวัง-ผู้ปกครองที่ทรงฤทธิ์ซึ่งจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากศัตรูทั้งหลายของพวกเขาและฟื้นฟูอิสราเอลกลับคืนสู่สง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พวกเขาเคยรู้จัก

ใน *นัยสำคัญที่แท้จริง* ของคำๆนี้ เรากำลังมีชีวิตอยู่ใน “วันสุดท้าย” แล้วตั้งแต่การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้า *วันเหล่านี้* คือวันสุดท้าย วันเหล่านี้แห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า นี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนในฮีบรู 1:1,2:

“ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลาย *ทางพระบุตร* ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลโดยพระบุตร”

1 เปโตร 1:20 เป็นพยานรับรองว่าพระคริสต์ “แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ *ในวาระสุดท้ายนี้*” เพื่อเราทั้งหลาย”

2 เปโตร 3:3 ประกาศว่า “คือ *ในวันสุดท้าย* คนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจปรารถนาชั่วของตน”

ยูดาส 18 กล่าวว่า “**ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเยาะเย้ยบังเกิดขึ้น** เขาเป็นคนที่ดำเนินตามคัมภีร์อันชั่วของตัว” และใน 1 ยอห์น 2:18 เราอ่านว่า “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย **บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว** และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิบัติต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว **ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว**”

เราต้องสังเกตความแตกต่างอยู่เสมอระหว่าง “วันสุดท้าย” ที่เกี่ยวข้องกับ**ชนชาติอิสราเอล**กับ “วันสุดท้าย” ที่เกี่ยวข้องกับ**คริสตจักร** นอกเหนือจากข้อพระคำเหล่านั้นที่ถูกยกมาแล้ว กรุณาศึกษา 1 ทิโมธี 4:1-3, 2 ทิโมธี 3:1-8, 1 เปโตร 1:3-5, 2 เปโตร 3:1-9

เราต้องแยกแยะความแตกต่างระหว่าง “วันสุดท้ายเหล่านั้น” (พหุพจน์) กับ “วันสุดท้าย” (เอกพจน์) “**วันสุดท้าย**” หมายถึงการเป็นขึ้นจากตายครั้งสุดท้ายและการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว: “ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา **คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว** **นั่นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย**” (ยอห์น 12:48)

“วันสุดท้ายเหล่านั้น” สำหรับ**คริสตจักร**ได้เริ่มต้นเมื่อพระเยซูทรงประสูติ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อประกาศพระบิดา (ยอห์น 1:18) พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต (ยอห์น 10:18) พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อชำระหนี้บาป เพื่อสิ้นพระชนม์เพื่อ**คริสตจักร** (อฟ. 5:25-32)

เรามีชีวิตอยู่ใน “วันสุดท้ายเหล่านั้น” มาเกือบสองพันปีแล้ว แน่ใจว่าการรับขึ้นไปของ**คริสตจักร**เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ พระเยซูอาจเสด็จมาในวินาทีใดก็ได้ของนาที่ใดก็ได้ **คุณพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ไหม?**

“เราจะเทพระวิญญาณของเราเหมือนเนื้อหนังทั้งปวง” นี้สื่อถึงการติดต่อสื่อสารอย่างเสรีและอย่างบริบูรณ์ เหมือนน้ำถูกเทมาจากน้ำพุ: “พระองค์ได้ทรงช่วยให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดย**พระวิญญาณบริสุทธิ์** พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลาย**อย่างบริบูรณ์** โดย**พระเยซูคริสต์**พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทต. 3:5,6)

ในโยบ 36:27,28 เราอ่านว่า “เพราะพระองค์ทรงดิ่งหยดน้ำขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากไอน้ำของพระองค์ ซึ่งเมฆก็เทลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม”

ในอิสยาห์ 44:3 เราพบคำพยากรณ์ที่ว่า “เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และ**สำราญ**ลงบนดินแห้ง เราจะ**เทวิญญาณ**ของเราเหมือนเชื้อสายของเจ้า และ**พร**ของเราเหมือนลูกหลานของเจ้า”

ในมาลาคี 3:10 ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิบชักหนึ่งและการถวายแด่พระเจ้าสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์อย่างชอบธรรม พระองค์ทรงสัญญาว่า “...จงลองดูเราในเรื่องนี้ว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า **และเทพอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่**”

“เราจะเทพระวิญญาณของเรา” จึงสื่อถึง**ความบริบูรณ์**ของพระพร อิทธิพลที่ไม่อาจวัดได้ของการเสด็จมาของ**พระวิญญาณบริสุทธิ์**ในวันฟื้นเทคอสต์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพบริสุทธิ์ ทรงเป็นแหล่งที่มาของพระพรทั้งปวง ซึ่งผู้เชื่อทั้งหลายประสบ พระองค์ทรงพ้องใจเราเรื่องบาป ทรงชักนำเราให้มาถึงพระผู้ช่วยให้รอด “ทรงให้กำเนิด” เราเข้าไปในครอบครัวของพระเจ้า ทรงสถิตอยู่ภายในและให้ความสว่างเรา พระองค์ทรงนำเรา ทรงประทับตราเรา และทรงก่อเกิดพระคุณต่างๆแบบคริสเตียนในชีวิตของเรา (ยอห์น 3:5; 6:44; 16:7-9; โรม. 8:9, 14, 16; กท. 5:22-25; ทต. 3:5-7; อฟ. 4:30; 1 ยอห์น 3:24; 4:13) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นครูของเรา (1 ยอห์น 2:20, 27)

ที่ว่าพระวิญญาณจะทรงถูกเทออก “เหนือเนื้อหนังทั้งปวง” ไม่ได้หมายความว่าทุกคน แต่มนุษย์ทุกคนชั้นหรือฐานะ-นั่นคือ การเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะต้องไม่ถูกจำกัดแค่พวกยิวเท่านั้น ในระบบของภาคพันธสัญญาเดิม ประชาชาติอิสราเอลคือประชาชาติที่ถูกเลือกสรร และแม้กระทั่งในสมัยของพวกอัครทูต พวกคนต่างชาติก็ถูกเรียกว่าเป็น “พวกสุนัข” แต่ในวันฟื้นเทออสต์นั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อสถิตอยู่ภายในใจของทุกคนที่เชื่อ-พวกยิวหรือคนต่างชาติ คนรวยหรือคนจน ทาสหรือไท มีปัญญาหรือไร้ปัญญา ข้ารับใช้หรือนาย-ทุกคนที่เชื่อและรับพระเยซูคริสต์เจ้า นั่นเป็นเหตุว่าทำไมเปาโลถึงเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายให้อธิษฐานเผื่อคนทั้งปวง:

“เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วิงวอนอธิษฐานทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง เพื่อภักดิ์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเจียมใจและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่อสัตย์ การเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น ด้วยเหตุว่ามีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม” (1 ทธ. 2:1-6)

“บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์” คนหนุ่มและหญิงสาวทั้งหลายร่วมแบ่งปันในพระพรอันน่าทึ่งนี้แห่งการประทานฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในกิจการ 21:8, 9 เราเรียนรู้ว่าฟิลิปนักประกาศชาวประเสริฐมีลูกสาวสี่คนที่พยากรณ์:

“ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซาริยา เราก็เข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศชาวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็อาศัยอยู่กับท่าน ฟิลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์”

ในพระคัมภีร์ คำว่า “พยากรณ์” ถูกใช้พร้อมกับการประยุกต์ใช้อื่นหลากหลาย มันหมายถึงการบอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่างๆในอนาคต เช่นในมัทธิว 11:13 และ 15:7 โดยทั่วไปแล้ว มันสื่อถึงการพูดภายใต้อิทธิพลของพระเจ้าหรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการพยากรณ์เหตุการณ์ต่างๆในอนาคต การสั่งสอนผู้อื่น หรือการกล่าวออกไปถึงสิ่งที่ถูกบอกล่วงหน้าไว้แล้ว ในกิจการ 19:6 เมื่อเปาโลวางมือของตนบนพวกสาวกของยอห์นและพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขา ก็พยากรณ์

ในความหมายอย่างหนึ่ง ผู้รับใช้ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์ (และเรากล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับอาวจาร์ย์ทุกคนได้เช่นกัน):

“จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์ เพราะว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาต่างๆได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกกลับฝ่ายจิตวิญญาณ ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ ฝ่ายคนที่พูดภาษาต่างๆนั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นย่อมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาต่างๆได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่ามีผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่างๆได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความจำเริญขึ้น” (1 คร. 14:1-5)

“คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต” ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าตรัสแก่เหล่าบรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์-และในวิธีอื่นๆอีกหลากหลาย เช่นนิมิตต่างๆและความฝันต่างๆ เพราะเหตุนี้ พวกศาสดาพยากรณ์จึงเป็นที่รู้จักในฐานะ “พวกผู้ทำนาย” ชื่อนี้ถูกแทนที่โดย “ศาสดาพยากรณ์”:

“ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน” เพราะผู้ที่ในสมัยนี้เราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย)...ขณะเมื่อเขาขึ้นภูเขาไปยังเมื่อนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า “ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ”...แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า “ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน” (1 ซมอ. 9:9, 11, 18) อ่าน 2 ซามูเอล 24:11 เช่นกัน

ชื่อเรียก “ผู้ทำนาย” ถูกตั้งให้เพราะลักษณะที่พระประสงค์ของพระเจ้าถูกสื่อสารแก่ผู้พยากรณ์คนนั้น ปกติแล้วขณะที่ผู้พยากรณ์คนนั้นอยู่ในสภาวะเคลิบเคลิ้ม พระเจ้าทรงทำให้นิมิตหนึ่ง (การปรากฏของวัตถุสิ่งของต่างๆหรือเหตุการณ์ต่างๆ) เข้ามาในความคิดของเขาหรือเกิดขึ้นต่อหน้าเขา และดังนั้นเขาจึงได้รับสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากสื่อสารแก่เขา เมื่อเราไปถึงบทที่ 10 ของหนังสือกิจการ เราก็จะศึกษาค้นคว้านิมิตที่พระเจ้าประทานให้แก่เปโตรเพื่อเปิดเผยแก่เขาเรื่องการรวมคนต่างชาติเข้าไว้ใน “ผู้ใดก็ตาม” ของชาวประเสริฐแห่งพระคุณ

บางครั้งพระเจ้ายิ่งประทานนิมิตต่างๆแก่พวกผู้พยากรณ์ขณะที่พวกเขาอนหลับอยู่ในบางครั้งนิมิตนั้นก็ปรากฏขณะที่ผู้พยากรณ์ตื่นอยู่อย่างเห็นได้ชัด และในบางครั้งนิมิตนั้นก็ถูกประทานให้ในระหว่างการเคลิบเคลิ้มของผู้พยากรณ์ จงศึกษาค้นคว้าดาเนียล 2:28; 7:1,2,15; 8:2; เอเสเคียล 1:1; 8:3; 11:24; ปฐมกาล 15:1; กัณดารวิถี 12:6; โยบ 4:13; 7:14

ในช่วงเวลาเปลี่ยนผ่าน พระเจ้าได้ประทานนิมิตต่างๆแก่ผู้พยากรณ์ของพระองค์หลายคน ในกิจการ 9:10 พระองค์ทรงปรากฏแก่อานาเนียในนิมิตหนึ่ง ในกิจการ 9:12 เปาโลเห็นอานาเนียในนิมิตหนึ่ง ในกิจการ 10:3 ทูตสวรรค์ของพระเจ้าพูดคุยกับโครเนลิอัสในนิมิตหนึ่ง

ในวิวรณ์ 1:9,10 เราอ่าน “ข้าพเจ้า ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอส เนื่องด้วยพระวอนขอของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์ พระวิญญาณได้ทรงดลใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร”

ในวิวรณ์ บทที่ 1 ข้อ 1 ถึง 20 ยอห์นผู้ทำนายอยู่บนแผ่นดินโลก-แต่ในพระวิญญูณเขากำลังมองไปที่
นิมิตของพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้ขึ้น คือองค์พระผู้เป็นเจ้า

ในวิวรณ์ บทที่ 2 ข้อ 1 ถึงบทที่ 3 ข้อ 22 ยอห์นอยู่บนแผ่นดินโลกโดยมองไปข้างหน้าไปจนจบยุคค
ริสตจักรและเรื่อยไปจนถึงการรับขึ้นไปนั้น

ในวิวรณ์ 4:1 จนถึงบทที่ 11 ยอห์น (ในพระวิญญูณ) กำลังเฝ้าสังเกตการณ์สิ่งต่างๆในสวรรค์และสิ่ง
ต่างๆบนแผ่นดินโลก

ในวิวรณ์ 11 ข้อ 1 ถึง 12 ยอห์นอยู่ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ์ พร้อมกับพยานสองคนนั้น โดยเฝ้าดูสิ่ง
ต่างๆที่เกิดขึ้นที่นั่น

และในบทที่ 11 ข้อ 13 ถึงบทที่ 22 ข้อ 21 ยอห์นอยู่ในสวรรค์โดยเฝ้าสังเกตการณ์และบันทึกสิ่งต่างๆ
ในสวรรค์และสิ่งต่างๆที่กำลังเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกในขณะเดียวกัน แต่จงจำให้ขึ้นใจว่ายอห์นเป็นผู้พยากรณ์
คนสุดท้าย เป็นผู้ทำนายคนสุดท้าย เราไม่ต้องการผู้พยากรณ์ทั้งหลายวันนี้เพราะว่าเรามีพระประสงค์ที่ถูกเปิด
เผยของพระเจ้าที่ถูกบันทึกไว้แล้วในพระวจนะของพระเจ้า และพระวจนะของพระเจ้านี้ถูกทำให้สำเร็จครบ
ถ้วนแล้วด้วยบันทึกของยอห์นที่ได้รับการดูแลคือหนังสือวิวรณ์

“คนแก่จะฝันเห็น” ผมชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าในระหว่างสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พระประสงค์ของพระเจ้า
ถูกเปิดเผยอย่างผ่านทางนิมิตต่างๆและความฝันต่างๆ มีหลายกรณีที่เป็นแบบนี้ซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์
ภาคพันธสัญญาเดิม:

ในปฐมกาล 20:3 พระเจ้าทรงเตือนอับราฮัมเมเลคว่านางซาราห์เป็นภรรยาของอับราฮัม: “แต่พระเจ้า
เสด็จมาหาอับราฮัมเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะ
หญิงนั้นซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว”

ในปฐมกาล 31:11 พระเจ้าทรงพูดกับยาโคบ: “ในความฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า
‘ยาโคบเอ๋ย’ ข้าพเจ้าตอบว่า ‘ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า’”

ในปฐมกาล 31:24 พระเจ้าทรงพูดกับลาบาน: “แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบานคน
ซีเรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า “จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย”

ในปฐมกาล 37:5 พระเจ้าทรงพูดกับโยเซฟ: “คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชาย
ยิ่งชิงโยเซฟมากขึ้น”

ในปฐมกาล 40:5 พระเจ้าทรงพูดกับพนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมของฟาโรห์: “คืนหนึ่ง
ข้าพเจ้าเห็นทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่าง
คนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน”

ในปฐมกาล 41:1-7 พระเจ้าทรงพูดกับฟาโรห์: “ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน...แล้วฟาโรห์ก็
ตื่นบรรทม พระองค์ก็บรรทมหลับไปและสุบินครั้งที่สอง...แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด รู้ว่าเป็นพระ
สุบิน” ในข้อ 1 ถึง 44 เราพบเรื่องราวของการที่โยเซฟถวายคำแก้ฝันสำหรับความฝันนี้ของฟาโรห์ ซึ่งทำให้เขา
เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์และยกเขาขึ้นสู่อำนาจ โดยเป็นรองกษัตริย์ในเรื่องสิทธิอำนาจ

ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 3:5 พระเจ้าทรงพบกับซาโลมอน: “พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนที่เมื่อกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระเจ้าตรัสว่า “เจ้าอยากให้เราทำอะไรเจ้าก็จงขอเถิด” ซาโลมอนตอบกลับคำถามนี้โดยทูลขอ “ความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกกระหว่างดีและชั่ว” เขาได้รับตามคำขอของเขา พระเจ้าประทานให้เขามี “จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า” (อ่านข้อ 5 ถึง 15)

ในกัณดารวิถี 12:5,6 “พระเยโฮวาห์ก็เสด็จลงมาในเสาเมฆ ประทับยี่นที่ประตูลับปลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรนและมิเรียม เขาทั้งสองก็มาข้างหน้า พระองค์ตรัสว่า “จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโฮวาห์จะสำแดงตัวแก่ผู้หนึ่งเป็นนิมิต เราจะพบกับเขาทางฝัน”

เมื่อเคลื่อนเข้าสู่ยุคพระคัมภีร์ใหม่ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่าน พระเจ้าทรงพบกับโยเซฟในความฝันหนึ่ง: “แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ตูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า “โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มธ. 1:20) ในมัทธิว 2:13 ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่โยเซฟอีกครั้งในความฝันหนึ่ง โดยเตือนเขาให้พามารีย์และพระกุมารเยซูไปและหนีเข้าไปในอียิปต์เพื่อหนีให้พ้นจากการเข่นฆ่าของเฮโรดที่กระทำต่อเด็กทุกคนที่อายุต่ำกว่าสองปีลงมา อีกครั้งในข้อ 19 และ 22 ของบทนั้น พระเจ้าทรงพบกับโยเซฟในความฝันต่างๆ โดยเรียกเขาออกมาจากอียิปต์และนำเขากลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

ในมัทธิว 27:19 พระเจ้าทรงพบกับหญิงที่ไม่เชื่อคนหนึ่ง (ภรรยาของปีลาต) เกี่ยวกับพระเยซู: “ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น”

แต่ในสมัยนี้แห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าเมื่อเรามีพระวาทะของพระเจ้าที่ครบสมบูรณ์ พระองค์ก็ไม่ตรัสอีกต่อไปในแบบที่พระองค์ได้ตรัส “ด้วยวิธีต่างๆมากมาย” ทั้งหมดที่เราต้องรู้เกี่ยวกับเวลาและนิรันดร์กาล สวรรค์และนรก พระเจ้าและพญามาร ความรักของพระเจ้าและพระพิโรธของพระเจ้า ความรอดจากบาป และชัยชนะเหนือบาป เราสามารถพบได้ในพระวาทะของพระเจ้า “ทางที่ยอดเยียมมากกว่า” เป็นของเรา (1 คร. 12:31)-ทางแห่ง**ความเชื่อ**: “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์” (ฮบ. 11:6)

“พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า “จงเชื่อในพระเจ้าเถิด”” (มาระโก 11:22)

ข้อ 18: “ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์”

ในที่นี้คำพยากรณ์ของโยเอลชี้ให้เห็นว่าฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ชนชั้นใดหรือสถานะใดของสังคมเท่านั้น แต่ว่าพวกเขาคนใช้และพวกสาวใช้-รวมถึงพวกเจ้านายด้วย-จะเป็นผู้รับฤทธิ์เดชนี้

ความหมายนี้ไม่ใช่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกเทออกเหนือทุกคน ทั้งคนดีและคนชั่ว แต่หมายความว่าผู้รับใช้ของกษัตริย์สามารถรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อย่างแน่นอนนอกๆกับกษัตริย์เองสามารถรับพระองค์ได้ในยุคพระคุณนี้คำเชิญชวนมีมายัง “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” ข่าวสารนี้ไม่ได้มีมายัง “บรรดาแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล” อีกต่อไปแล้ว เหมือนกับตอนที่พระเยซูได้เสด็จมาและทรงเสนออาณาจักรนั้นและข่าวประเสริฐ “แกยิวก่อน” (รม. 1:16) **บัดนี้**พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเทออกลงบนทุกคนที่ยอมเชื่อในพระเยซู ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ ชาวนา คนใช้ หรือนาย คนใช้ที่เชื่อก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่นอนนอกๆกับนายของเขาที่เชื่อ

“ทาสี” ในที่นี้หมายถึง พวกหญิงคนใช้ คำนี้ถูกใช้กับหญิงทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้าในหลายแห่งในหนังสือเพลงสดุดี และถูกใช้ในลูกา 1:38 และ 48 เช่นกัน:

“ส่วนมารีย์จึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์นั้นก็จากเธอไป... เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากต่ำแห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก”

ในยุคพระคุณนี้ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” ก็ดื่มน้ำแห่งชีวิตได้อย่างเสรี “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” ก็ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าและรับความรอดได้-และพร้อมกับความรอด พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเสด็จเข้ามาในใจเพื่อที่จะสถิตอยู่ด้วย (ยอห์น 3:5; รม. 8:9)

“และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์” การสำเร็จจริงบางส่วนของคำพยากรณ์นี้สามารถถูกเห็นได้ในกิจการ 19:6 ที่พวกสาวกของยอห์นได้พยากรณ์ และในกิจการ 21:9 ที่บุตรสาวเหล่านั้นของฟิลิปพยากรณ์ และในกิจการ 11:28 ที่อากาบัสพยากรณ์ ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น มีหลายคนที่มี**ของประทานอันเฉพาะ**เจาะจงแห่งการพยากรณ์ และของประทานนี้ได้ถูกประทานให้แก่พวกเขาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 19 และ 20: “เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่าง เป็นเลือด ไฟและไอควัน ดวงอาทิตย์จะมีมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่ นั้น คือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

“เราจะสำแดงการมหัศจรรย์” อ่านตรงตัวว่า “เราจะให้หมายสำคัญต่างๆ” คำนี้ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “สิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นอันแสนวิเศษ”-การอัศจรรย์ต่างๆที่ถูกกระทำโดยพระเจ้าหรือเหล่าผู้สื่อสารของพระองค์ มันเป็นคำปกติที่สื่อถึงการอัศจรรย์อย่างหนึ่งในภาคพันธสัญญาเดิม ตัวอย่างต่างๆของการอัศจรรย์นี้อาจถูกพบในอพยพ 4:21 ที่พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เมื่อเจ้ากลับไปถึงอียิปต์จงกระทำมหัศจรรย์ต่างๆซึ่งเรามอบไว้ในมือของเจ้าแล้วนั้นต่อหน้าฟาโรห์...” และในอพยพ 7 ข้อ 3 และ 9: “เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป และเราจะกระทำหมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์...เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า ‘จงแสดงอัศจรรย์พิสดารงานของเจ้า’ เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์’ และไม้เท้า นั้นจะกลายเป็นงู”

จากนั้นในอพยพ 11:9 พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า *เพื่อมหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์*” และในพระราชบัญญัติ 4:33,34 เราอ่านว่า “มีชนชาติใดได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิง ดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้

4:34 หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการลงใจ *ด้วยการทำหมายสำคัญ ด้วยการมหัศจรรย์* ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุน่ากลัวยิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน”

ในที่นี้-และในที่อื่นๆในภาคพันธสัญญาใหม่ เช่น ยอห์น 4:48-มันหมายถึง “บางสิ่งที่แปลก ทำให้ผู้มองดูอัศจรรย์ใจ มักถูกใช้ในรูปพหูพจน์ และโดยทั่วไปแล้วเชื่อมโยงกับคำว่า ‘หมายสำคัญต่างๆ’ ในภาคพันธสัญญาใหม่ หมายสำคัญมีไว้เพื่อดึงดูดความเข้าใจ การมหัศจรรย์ดึงดูดจินตนาการ พลัง (ดูนามิส) บ่งบอกถึงแหล่งที่มาของมันว่าเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ ‘การมหัศจรรย์ต่างๆ’ ถูกสำแดงให้ประจักษ์ในฐานะเป็นการประกอบกิจของพระเจ้าในเหตุการณ์สิบสามครั้ง (เก้าครั้งในหนังสือกิจการ); สามครั้งพวกมันถูกยกให้เป็นการทำงานของชาตानผ่านทางเหล่าตัวแทนที่เป็นมนุษย์ (มธ. 24:24; มก. 13:22; และ 2 ธส. 2:9)” (Vine’s Dictionary of New Testament Words)

มีความเข้าใจผิดมากมายเกี่ยวกับข้อ 19 และ 20 ของบทที่เราศึกษากันอยู่ตอนนี้ นักศาสนศาสตร์บางท่านและอาจารย์บางท่านในสาขาของศาสนาไม่เข้าใจความหมายนี้เพราะการตีความผิดในเรื่อง “*วันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า*” แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกในที่นี่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เพราะว่าในเพ็นเทคอสต์นั้นไม่มี “*เลือด ไฟและไอควัน*” ดวงอาทิตย์ไม่ได้กลายเป็นความมืดและดวงจันทร์ไม่ได้กลายเป็นเลือด แต่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นจริงๆในอนาคต “ในวันสุดท้าย” (ข้อ 17)

“วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คือวันนั้นในอนาคตเมื่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงสำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์ในลักษณะที่แน่ชัด ทรงฤทธิ์ และพิเศษเฉพาะ วันนั้นเมื่อการพิพากษาจะถูกเทออกบนเหล่าคนชั่ว และพระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงได้รับเกียรติ ในวันนั้นพระองค์จะเสด็จมา-ไม่ใช่ในฐานะลูกแกะตัวหนึ่ง ไม่ใช่ในฐานะทารกน้อยในรางหญ้า-แต่ในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย:

“ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์” (ลูกา 17:24)

“เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มากในเวลากลางคืน” (1 ธส. 5:2)

“ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำสำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” (ฟป. 1:6)

“แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะล่องหายไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุนั้นจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย” (2 ปต. 3:10)

“วันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า” หมายถึงเวลานั้น ซึ่งยังไม่มาถึง เมื่อพระเจ้าจะทรงสำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์ในการพิพากษาอันทรงฤทธิ์ต่อศัตรูเหล่านั้นของชาวประเสริฐและเหล่าศัตรูของพระเยซูเจ้า นั่นจะเป็นวันที่ “*การมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่าง*” เหล่านี้จะเกิดขึ้น วันนั้นที่ถูกพรรณนาโดยอาโมสในบทที่ 5 ข้อ 16 ถึง 20 ของคำพยากรณ์ของเขา:

“เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า “ตามถนนทุกสายจะมีการร่ำไห้ และตามบรรดาถนนหลวงจะมีคนพูดว่า ‘อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย’ เขาจะร้องเรียกขานนาให้ไว้ทุกข์ และให้ผู้ชำนาญเพลงโศกเศร้าร้องโอดครวญ ในสวนองุ่นทั้งสิ้นจะมีการร่ำไห้ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ วิบัติแก่เจ้า ผู้ปรารถนาวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมืด ไม่ใช่เป็นความสว่าง อย่างกับคนหนีสิงโตไปปะหมี่ หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอามือเท้าผาผนังและงูกัดเอา วันแห่งพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมืดคลุม ไม่มีความแจ่มใสเลยไม่ใช่หรือ”

คำพยากรณ์ของโยเอลจึงเชื่อมโยงกับวันสุดท้ายเหล่านั้นและจะมีการสำเร็จจริงของมันที่สุดในพระเมสสิยาห์ เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในฐานะกษัตริย์และสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ ในความหมายนี้เองเปโตรใช้วลีนั้นตรงนี้ เขาบอกฝูงชนเหล่านั้นที่มาชุมนุมกันว่าบางสิ่งที่คล้ายกันกับสิ่งที่พวกเขากำลังเห็นอยู่ตอนนี้ พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แล้วในการเชื่อมโยงกับวันเหล่านั้นของพระเมสสิยาห์-พร้อมกับการเสด็จมาของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ เมื่อพระวิญญาณจะทรงถูกเทออกเหนือเนื้อหนังทั้งปวง สิ่งซึ่งพวกเขาได้เห็นและได้ยินคือการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง แต่ไม่ใช่ในความหมายอันครบถ้วนแบบที่ถูกให้ไว้ในคำพยากรณ์ของโยเอล สิ่งที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเป็นหลักฐานว่าพระเยซู ผู้ซึ่งพวกเขาได้ตรึงกางเขนนั้น ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง และเพราะว่าคำพยากรณ์นั้นถูกทำให้สำเร็จจริงบางส่วนแล้ว มันจึงเป็นเครื่องรับประกันว่าในเวลาที่เราครบกำหนดคำพยากรณ์นั้นทั้งหมดที่มีอยู่ในหนังสือโยเอลจะถูกทำให้สำเร็จจริง

“*เลือด ไฟและไอควัน*” เลือดถูกใช้โดยทั่วไปเพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงสงครามและการเข่นฆ่า และไม่มีเลือดในวันเพ็นเทคอสต์นั้น แต่ในระหว่างช่วงเวลาอันน่ากลัวนั้นเมื่อการพิพากษาจะถูกเทออกบนแผ่นดินโลก **จะมีเลือด:**

ดวงจันทร์จะกลายเป็นเหมือนเลือด: “เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ดุเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดุจผ้ากระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด” (วิว. 6:12)

ในการสู้รบแห่งอารมาเกดโดน เลือดจะไหลนองจนถึงบังเหียนม้า: “ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์ สวมมงกุฎทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเคียวอันคม และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “จงใช้เคียวของพระองค์เกี่ยวไปเถิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเก็บ

เกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสูงแล้ว” และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงวัดเศวตฉัตรนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว

“และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเศวตฉัตรอันคมเช่นเดียวกัน และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกทูตองค์นั้นที่ถือเศวตฉัตรนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านจงใช้เศวตฉัตรของท่านเกี่ยวเก็บพวงองุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกองุ่นนั้นสุกดีแล้ว” ทูตสวรรค์นั้นก็วัดเศวตฉัตรบนแผ่นดินโลก และเกี่ยวเกี่ยวผลองุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไป**ในบ่อย่ำองุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า** บ่อย่ำองุ่นถูกย้ายภายนอกเมือง และ**โลหิตไหลออกจากบ่อย่ำองุ่นนั้นสูงถึงบังเหียนม้า** ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร” (วิว. 14:14-20)

เมื่อขึ้นเหล่านั้นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าถูกเทออกบนแผ่นดินโลก **มนุษย์จะได้รับโลหิตเพื่อดื่ม**: “เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิตของพวกเขาวิสุทธิชนและของพวกเขาศาสดาพยากรณ์ไหลออก **และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้เขาดื่ม** ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว” (วิว. 16:6)

ทะเลจะเปลี่ยนเป็นโลหิต: “ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขันของตนลงในทะเล **และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือดของคนตาย** และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น” (วิว. 16:3)

แม่น้ำและน้ำจืดทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นเลือด: “ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง **และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด**” (วิว. 16:4)

กรุณาศึกษาบทที่สิบหกของวิวรณ์ในการเชื่อมโยงกับข้อพระคำเหล่านี้ที่ถูกยกมา หลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร พระเมสสิยาห์ปลอมจะปรากฏตัวและจะมีช่วงเวลาแห่งสันติสุขนานสามปีครึ่งบนแผ่นดินโลก **จากนั้น-ตามที่วิวรณ์ 6:3,4** กล่าวไว้-แผ่นดินโลกจะกลายเป็นนรกจริงๆ:

“เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สองร้องว่า “มาดูเถิด” **และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่ม้านี้ได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง**”

“...**ไฟและไอควัน**” ไฟเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของสงครามเช่นกัน ภาษากรีกตรงนี้บอกเป็นนัยว่าเสาควันจะลอยขึ้น-อีกสัญลักษณ์หนึ่งของการเข่นฆ่าอันน่ากลัวแห่งสงคราม พร้อมกับควันที่ลอยขึ้นจากเมืองและแถบชนบททั้งหลายที่ลุกไหม้ ตั้งแต่**การเริ่มต้น**ของสงครามมันก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะจุดไฟเผาบ้านเรือนของศัตรู ทำลายแหล่งอาหารและเสบียงแห่งสงคราม ในระหว่างช่วงเวลานั้นที่ถูกพยากรณ์ในข้อพระคัมภีร์ตรงนี้ จะมีไฟทั้งหลายพร้อมกับเสาควันใหญ่ๆลอยขึ้น โดยมาพร้อมกับความเจ็บปวดและความทุกข์ระทมในแบบที่โลกนี้ยังไม่เคยรู้จักเลย

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยฮิตสชาวโรมันในปี ค.ศ. 70 เป็น**การบุกเบิก**ของการพิพากษาอันน่ากลัวนี้ แต่มันยังไม่ใช่การสำเร็จจริงทั้งหมดของมันเพราะว่าสิ่งต่างๆที่ถูกพูดถึงในที่นี้ไม่ได้เกิดขึ้นทั้งหมดในขณะนั้น และแน่นอนว่าไม่เคยมีการสำแดงแบบที่จะเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงเทพะพิโรธของพระองค์ออกมาบนปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และบนหลายพันล้านคนที่จะถูกเขานำให้หลงไป!

ในคำเทศนาบนภูเขาเมกอกเทศพระเยซูตรัสถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์จะทรงได้รับเกียรติในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย:

“ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกอันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉับนั้น ด้วยว่าซากศพอยู่ที่ไหน ผุ่สกนอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น

“แต่พอลิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมีมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’ เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์’ แล้วเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” (มธ. 24:27-31)

ข้อ 20 ในการศึกษาค้นคว้าขณะนี้ของเราบอกเราว่า “ดวงอาทิตย์จะมีมืดไป” ในพระวจนะของพระเจ้า การส่องแสงของดวงอาทิตย์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความเจริญรุ่งเรืองและพระพรต่างๆของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ ตรงกันข้าม การอัสดงของดวงอาทิตย์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการพิพากษาอันเต็มไปด้วยหายนะและมักถูกพูดถึงในพระคัมภีร์:

ในเยเรมีย์ 15:9 เราอ่านว่า “เธอที่คลอดบุตรเจ็ดคนก็อ่อนกำลัง เธอตายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ของเธอตกเมื่อยังวันอยู่ เธอได้รับความละอายและขายหน้า เราจะมอบผู้ที่เหลืออยู่ให้แก่ดาบต่อหน้าศัตรูของเขา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

เอเสเคียล 32:7 ประกาศว่า “เมื่อเราดับท่าน เราจะคลุมฟ้าสวรรค์ไว้ และกระทำให้ดวงดาวมืดไป เราจะเอาเมฆบังดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะไม่ทอแสง”

อาโมส 8:9 ประกาศเช่นกันว่า “และต่อมาในวันนั้นเราจะกระทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเพียงวัน กระทำให้โลกมืดไปในกลางวันแสดๆ”

เมื่อเราดูในภาคพันธสัญญาใหม่ เราก็อ่านว่า:

“เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมีมืดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน” (วว. 8:12)

“เมื่อเขาเปิดเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น ก็มีควันพลุ่งขึ้นมาจากเหวนั้นดุจควันที่เตาใหญ่ และดวงอาทิตย์และอากาศก็มีมืดไป เพราะเหตุควันที่ขึ้นมาจากเหวนั้น” (วว. 9:2)

“ทูตสวรรค์องค์ที่สี่ที่เข็นของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อำนาจแก่ดวงอาทิตย์นั้นที่จะคลอกมนุษย์ด้วยไฟ ความร้อนแรงกล้าได้คลอกคนทั้งหลาย และพวกเขาพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์” (วว. 16:8,9)

กรุณาอ่านวิวรณ์ 6:12-17 เรามีเวลาและเนื้อที่ไม่พอที่จะยกข้อพระคำเหล่านั้นทั้งหมดมาตรงนี้ แต่มันจะให้ความสว่างเยอะมากเกี่ยวกับข้อพระคำตอนที่เรากำลังศึกษาอยู่

เปโตรใช้คำพยากรณ์ของโยเอลเพื่อให้ชาวแคว้นยูดาห์เหล่านั้นรู้ว่าการอัศจรรย์แห่งแผ่นดินคอสด์ เป็นเพียงการเริ่มต้นของการมหัศจรรย์และหมายสำคัญเป็นชุดซึ่งจะเกิดขึ้นในระหว่างช่วงเวลาเหล่านั้นของ พระเมสสิยาห์ เขาไม่ได้บอกเป็นนัยว่าแผ่นดินคอสด์จะเป็นจุดสิ้นสุดของหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรง ฤทธิ์เหล่านี้ มีหมายสำคัญอีกมากมายซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตเมื่อ “วันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า” จะมาถึง- แต่พระบิดาในสวรรค์เพียงผู้เดียวทรงทราบว่าวันนั้นจะเป็นเมื่อไร

ความหมายที่ถูกรู้อยู่ของข้อ 19 และ 20 ก็คือนี้: ก่อนพระเยซูเสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์และ จอมเจ้านายเพื่อประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองในความชอบธรรมตลอดไปเป็นนิรันดร์ การ มหัศจรรย์และหมายสำคัญใหญ่โตต่างๆจะเกิดขึ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ดวงอาทิตย์จะถูกเปลี่ยนเป็น ความมืด ดวงจันทร์จะกลายเป็นเหมือนโลหิต และแผ่นดินโลกจะอาบด้วยเลือดเช่นเดียวกับการอาบของ “ไฟ และไอควัน” สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนพระเยซูเสด็จมาเพื่อครอบครองในสง่าราศี

อย่างไรก็ตาม *ไม่ใช่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนยุคพันปี* พระเยซูจะทรงครอบครองเป็นเวลาหนึ่ง พันปี และเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าจะครอบครองกับพระองค์ จากนั้นเมื่อครบกำหนดของสิ่งสารพัดพระองค์ จะทรงรับพระที่นั่งเพื่อครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์: “เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และ สันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และ เชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้” (อสย. 9:7)

2 เปโตร 3:12 พรรณนาถึงการเริ่มต้นของยุคนิรันดร์ “วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้า อากาศให้ละลายไป และโลกธาตุนั้นจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง” จากนั้นร่องรอยทุกอย่างของบาปก็จะหมดสิ้น ไป! จะมีแผ่นดินโลกใหม่ที่เปี่ยมสง่าราศีซึ่งเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ และพระเจ้าเองจะทรงเป็นศูนย์กลางของ ทุกสิ่ง:

“จะไม่มีมีการสาปแช่งใดๆอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์” (วิว. 22:3)

“เมื่อสิ่งสารพัดถูกรับไปให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่ง สารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง” (1 คร. 15:28)

วันแห่งความสมบูรณ์แบบและความครบบริบูรณ์ของพระเจ้าจะไม่มีวันสิ้นสุดเลย มันจะสืบต่อไป ตลอดทุกยุคสมัย นิรันดร์กาลตลอดชั่วนิรันดร์กาล แต่ก่อนวันนั้นมาถึง ทุกรายละเอียดของคำพยากรณ์ของโย เอลจะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร เรากำลังเคลื่อนที่เข้าสู่วันนั้นมากขึ้นทุกวินาที และเราควรดำเนินชีวิต ในแบบที่เราสามารถอธิษฐานได้อย่างจริงใจว่า “พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาโดยเร็วเถิด!”

ข้อ 21: “และจะเป็นเช่นนั้นคือผู้ใดที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด”

ถ้อยคำเหล่านี้คงน่าชื่นใจจริงๆแก่เหล่าผู้ฟังของเปโตรในวันแผ่นดินคอสด์นั้น เพราะว่ามันไม่ใช่ความจริง ภายใต้อารมณ์ของภาคพันธสัญญาเดิม ภายใต้อารมณ์ของบัญญัติของเลวี ประชากรก็นำสัตว์ต่างๆมาเป็นเครื่องสัตว บูชาอยู่ตลอด ปีแล้วปีเล่า เปาโลบอกเราในฮีบรู 10:11 ว่าหลายครั้งพวกเขานำเครื่องสัตวบูชาเดิมๆมาเพราะ

บาปเดิมๆซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่เปโตรประกาศในคำเทศนาวันฟื้นเทออสต์นั้นของเขาว่า *พระเยซูทรงชำระหนี้บาปนั้นแล้ว* ครั้งเดียวพอ ว่าพระองค์ทรงถูกยกชูขึ้น ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาและบัดนี้ทรงเป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสตแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง *คำถามเรื่องบาปถูกจัดการไปแล้ว* บัดนี้มันคือ*คำถามเรื่องพระบุตรแล้ว*: “ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของผู้ใด?” ถ้าเราเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า-ผู้ถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นไป ถูกยกชูขึ้น และประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว จากนั้นเรารับพระองค์ ร้องออกพระนามประเสริฐของพระองค์ และเราก็มั่นใจได้เรื่องความรอด

การร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับความรอดไม่ได้หมายความว่าคนๆหนึ่งที่ตกเป็นเหยื่อของอุบัติเหตุร้ายแรงและเหลือเวลาใช้ชีวิตอยู่อีกไม่กี่นาที สามารถร้องออกมาได้ว่า “โอ พระองค์เจ้าข้า! โอ พระองค์เจ้าข้า!” และรับความรอด มันไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นเลยแม้แต่นิดเดียว การร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับความรอดหมายความว่าคนๆหนึ่งที่ร้องทูล*ได้ยินและเชื่อพระวาจาแล้ว* พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

ยากอบ 1:18, 21 ประกาศว่า “พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวาจาแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น... เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษต้น และจง*น้อมใจรับพระวาจาที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น* ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้”

จากนั้นใน 1 เปโตร 1:23-25 เราอ่านว่า “*ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวาจาของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์* เพราะ ‘บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป แต่พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังยืนอยู่เป็นนิรันดร์’ และนี่คือพระวาจาที่นั่นซึ่งโดยข่าวประเสริฐได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว”

*ไม่อาจมีความรอดได้*เลยจนกว่าคนๆหนึ่งได้ยินพระวาจา การได้ยินพระวาจนำมาซึ่ง*ความเชื่อ* จากนั้นคนๆนั้นก็ใช้ความเชื่อในพระคริสต์ซึ่งพระวาจาพุ่งถึงพระองค์-*พระเยซูคริสต์เจ้า* ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นไป และประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาแล้ว เมื่อบุคคลเช่นนั้น ซึ่งได้ยินและเชื่อคำพยานที่พระเจ้าได้ประทานเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์แล้ว ร้องทูลต่อพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อขอความรอด พระเจ้าก็จะช่วยคนๆนั้นให้รอดอย่างแน่นอน

ในโรม 10:13-17 อัครทูตเปาโลให้คำอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับการร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับความรอดนั้นหมายความว่าอะไร:

“เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แต่ผู้ที่ยัง*ไม่เชื่อ*ในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยัง*ไม่ได้ยิน*ถึงพระองค์จะ*เชื่อ*ในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะ*ได้ยิน*อย่างไรได้ และถ้าไม่มี*ใครใช้เขาไป* เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียน

ไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’ แต่มีใช้ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย’ ฉะนั้น**ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวาทะของพระเจ้า**”

ในข้อพระคำตอนนี้ ซึ่งถูกเขียนภายใต้การตลใจโดยอัครทูตของพระเจ้าที่มายังพวกคนต่างชาติ เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าพระคุณของพระเจ้าช่วยให้รอด-แต่พระคุณที่ช่วยให้รอดกลายเป็นของเราโดย**ความเชื่อ** และเนื่องจากความเชื่อมาโดยการได้ยินพระวาทะของพระเจ้า **หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่ใครสักคนจะใช้ความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูก็คือ การได้ยินข่าวสารข่าวประเสริฐ**

แต่-“**ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้**” ดังนั้น**การเชื่อจึงมาก่อนการร้องทูล**-แต่ “**ผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้**” การเชื่อมาก่อนการร้องทูล **การได้ยินมาก่อนการเชื่อ**-แต่ “**เมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินอย่างไรได้**” พระวาทะของพระเจ้าต้องถูกประกาศ และมันเป็นสิ่งที่พอพระทัยพระเจ้าในยุคพระคุณนี้ที่จะเรียกคนทั้งหลายให้ประกาศพระวาทะของพระองค์แก่คนที่ยังไม่รอด และเมื่อคนบาปทั้งหลาย**ได้ยินพระวาทะและเชื่อในพระเยซู** พวกเขา ก็จะร้องออกพระนามของพระองค์เพื่อรับความรอด-และเรามีการรับประกันของพระคัมภีร์ว่าความรอดจะถูกประทานให้:

ในยอห์น 6:37 พระเยซูทรงสัญญาว่า “สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย”

ในมัทธิว 11:28 พระองค์ทรงเชิญชวนว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข”

คำเชิญชวนสุดท้ายในพระคัมภีร์ถูกพบในวิวรณ์ 22:17: “พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “**เชิญมาเถิด**” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “**เชิญมาเถิด**” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา **ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย**” ขอขอบคุณพระเจ้า ที่ “**มันเกิดขึ้นแล้ว**” ที่ว่าผู้ใดก็ตามและทุกคนที่ร้องออกพระนามของพระเยซูเจ้า โดยเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ ก็ได้รับความรอด

การงานต่างๆอันแสนวิเศษของพระเยซูพิสูจน์ว่า พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์

ข้อ 22: “ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวาวาซาเรีธ เป็นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว”

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด” ชาวอิสราเอลเหล่านั้นที่ถูกพูดด้วยตรงนี้เป็นลูกหลานของยาโคบ คือพวกยิวเป็นหลัก เปโตรเริ่มพิสูจน์แก่พวกเขาว่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเป็นข้อพิสูจน์ของพระเจ้าว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว ซึ่งจากที่นั่นพระองค์ได้ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาแล้วตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้

“พระเยซูชื่อนาซาเรธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ...” พระเยซูทรงแสดงให้เห็นแล้วโดยการอัศจรรย์ต่างๆและการงานต่างๆของพระองค์ว่าพระองค์ทรงถูกส่งมาจากพระเจ้า ได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้า และทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง การอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำ สิ่งพิเศษต่างๆที่พระองค์ทรงกระทำ หมายสำคัญเหล่านั้นที่พระองค์ทรงสำแดง พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ แม้แต่ผู้นำทางศาสนาบางคนเหล่านั้นก็กล่าวยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า นิโคเดมัส-บางทีอาจเป็นอาจารย์ที่โดดเด่นในอิสราเอลทั้งสิ้น-ได้ประกาศว่า “รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” (ยอห์น 3:2)

ในหลายคราวพระเยซูทรงบอกพวกยิวเหล่านั้นว่าพระองค์เสด็จมาจากพระเจ้า พระองค์ทรงประกาศว่าพระเจ้าได้ส่งพระองค์เข้ามาในโลก และว่ากรงานเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำเป็นการงานที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำ พระองค์ทรงประกาศเพิ่มเติมอีกว่าถ้อยคำของพระองค์เป็นถ้อยคำที่พระเจ้าได้ประทานให้พระองค์ตรัส (อ่านยอห์น 5:19-30) ดังนั้นเปโตรจึงเตือนใจพวกยิวเหล่านั้นในตอนนี้ว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นโดยพระเยซู และจากนั้นเขาเสริมว่า “ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว”

การงานอันทรงฤทธิ์เหล่านั้นซึ่งพระเจ้าทรงกระทำมาตั้งแต่ต้น-ในการเนรมิตสร้างเช่นเดียวกับในการไถ่-พระองค์ได้ทรงกระทำโดยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์:

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็มานั้น ไม่มีสิ่งใดสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์” (ยอห์น 1:1-3)

พระเยซูทรงเป็น “พระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์” (คส. 1:15-17)

“ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลโดยพระบุตร” (ฮบ. 1:1,2)

ในคำเทศนาของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์นั้นพวกยิวได้เข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้คำพยากรณ์เหล่านั้นสำเร็จซึ่งถูกเขียนโดยพวกศาสดาพยากรณ์สมัย

ภาคพันธสัญญาเดิมของพวกเขา และว่าทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำและตรัสพิสูจน์แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา ในยอห์น 15:24,25 พระเยซูเองทรงประกาศว่า “ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามิได้กระทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’”

การอัศจรรย์ต่างๆอันอเนกอนันต์ของพระเยซูมีความโดดเด่นเหลือเกินจนเปโตรขอร้องพวกยิวเหล่านั้นให้ระลึกถึงการอัศจรรย์เหล่านั้นและพิจารณาว่า**พระเจ้าเพียงผู้เดียว**สามารถกระทำสิ่งเหล่านั้นได้ ต่อหน้าพวกเขาพระองค์ได้ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้น ทรงเปิดตาของคนตาบอด และทรงชำระพวกคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด-การอัศจรรย์ต่างๆแบบที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน “ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา **เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์**” (ยอห์น 12:37) เปโตรขอร้องพวกเขาให้ตระหนักและรับสารภาพว่าพวกเขาได้**ตริ้งกางเขนพระเมสสิยาห์**ของพวกเขา และดังนั้นพวกเขาต้องกลับใจจากบาปอันเลวร้ายของพวกเขา

ข้อ 23: “**พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตริ้งที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย**”

คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “**มอบไว้**” ถูกใช้หลายครั้งเพื่อพูดถึงคนเหล่านั้นที่ “ถูกยอมจำนน” ในมือของพวกศัตรู-และถ้าพระเจ้าไม่ทรงจำนนพระเยซูไว้ในมือของพวกศัตรูของพระองค์และอนุญาตพวกเขาให้จับพระองค์ไป พวกเขาก็ไม่มีทางจะต้องพระองค์ได้เลย! เมื่อปีลาตกล่าวแก่พระเยซูว่า “ท่านไม่รู้หรือว่ามีอำนาจที่จะตริ้งท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” พระเยซูตรัสตอบว่า “**ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน**” (ยอห์น 19:10,11)

พระเยซูทรงถูกจำนน (ถูกมอบไว้) แก่พวกศัตรูของพระองค์เพื่อที่จะถูกตริ้งกางเขนเพียงเพราะว่า มันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าว่ามันควรเป็นเช่นนั้นเพื่อที่พระองค์จะชำระหนี้บาปนั้นได้ ในมาระโก 10:33,34 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “**ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ คนต่างชาติเหล่านั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเชี่ยนตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่**”

พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต: “**เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทีอัสปีลาตเจ้าเมือง**” (มธ. 27:2)

ปีลาตมอบพระองค์ให้ถูกตริ้งกางเขน: “**ท่านจึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อท่านได้โดยดีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตริ้งที่กางเขน**” (มธ. 27:26) “แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตริ้งที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป” (ยอห์น 19:16)

ในลักษณะนี้การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (ซึ่งถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าก่อนการวางรากฐานของโลก) ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว บัดนี้เราสามารถเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ถึงความหมายของยอห์น 3:16:

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

นอกจากนี้ ใน 1 ยอห์น 4:8-10 เราถูกบอกว่า “ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ยอมรับแล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา”

เปโตรกล่าวชัดเจนแก่พวกยิวเหล่านั้นว่าสิ่งที่พวกเขากระทำต่อพระเยซู พวกเขาได้กระทำ “ตามทีพระเจ้าได้ทรงดำรงแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน” คำกรีกที่แปลเป็น “แน่นอน” มีความหมายว่า “แน่ชัด เด่นชัด หรือมีขอบเขตชัดเจน” แบบที่เราจะตีเส้นกำกับขอบเขตของที่ดินแปลงหนึ่ง คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในกิจการ 10:42 ที่มันถูกแปลเป็น “ตั้ง” ซึ่งบ่งบอกถึงจุดประสงค์ของพระเจ้าว่ามั่นคงเป็นเช่นนั้น คำนี้ถูกใช้อีกครั้งในลูกา 22:22 ที่พระเยซูตรัสว่า “เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำรงไว้แต่ก่อนแล้ว ...” ซึ่งหมายความว่าอย่างแน่นอนว่าพระเจ้าทรงประสงค์ (หรือตั้งพระทัยไว้) ก่อนโลกนี้ได้มีขึ้นมา ว่าพระเยซูควรสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไม่ใช่เหตุบังเอิญ ในเริ่มแรกนั้น ก่อนรุ่งอรุณแห่งการเนรมิตสร้าง พระเจ้าได้ทรงออกแบบและทรงทำให้แผนการแห่งความรอดสมบูรณ์แบบแล้ว และทั้งสามพระภาคแห่งตรีเอกานุภาพ ทรงเห็นพ้องตรงกันว่าพระเยซูพระบุตรจะทรงรับโทษแทนมนุษย์ชาติที่หลงหายและน่าสงสาร และในร่างกายอันต่ำต้อยพระองค์จะทรงชำระหนี้บาปนั้น พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นจริงๆ-และถึงแม้ว่าผมไม่สามารถเข้าใจมันหรืออธิบายมันได้ ผมก็เชื่อมั่นจริงๆเพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าประกาศมัน!

ผมรู้ว่ามีหลายคนที่จะกล่าวว่าพวกยิวเหล่านั้นฆ่าพระเยซู บางคนจะกล่าวว่าพวกโรมันเหล่านั้นฆ่าพระองค์ ยังมีคนอื่นอีกที่จะประกาศว่าเราฆ่าพระองค์ ว่าบาปของเราได้ทำให้พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ มันเป็นเรื่องจริงที่บาปเรียกร้องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์-มันเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่คนหนึ่งต้องตาย หากคนบาปทั้งหลายจะต้องได้รับความรอดและเป็นที่ยอมรับได้ต่อพระเจ้า แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงจัดหาให้ได้ ดังนั้นพระองค์จึงทรงจัดหากายหนึ่งและทรงเข้าครอบครองกายนั้นในพระภาคของพระเยซูเจ้า “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง” (2 คร. 5:19) ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง

อย่างไรก็ตาม ตามที่พระคัมภีร์ว่าไว้ ไม่มีมนุษย์คนใดฆ่าพระเยซู อีสายห์ 53:4 ประกาศว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ตีลูกแกะนั้น พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” (ยอห์น 10:18) พระเยซูทรงสละวางชีวิตของพระองค์ด้วยความเต็มใจ โดยถูกพระเจ้าตี พระองค์ทรงเอาชีวิตของพระองค์ใส่ในพระหัตถ์ของพระองค์เองและทรงคืนมันให้แก่พระเจ้า: “พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า

“พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป” (ลูกา 23:46)

ท่านที่รัก **พระเจ้าไม่ได้ถูกบังคับ**ให้ต้องยอมจำนนพระบุตรของพระองค์ให้มาตายบนกางเขนเพื่อเรา! พระคุณของพระเจ้าเป็นสิ่งที่นำความรักของพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์ พระเยซูทรงเป็นความรักของพระเจ้าที่ถูกห่อหุ้มในเนื้อหนัง (ฮบ. 2:9; 1 ยอห์น 4:8-10) **พระเจ้าไม่ได้เสด็จไปจากมนุษย์ มนุษย์ต่างหากที่เป็นผู้ที่ได้ไปจากพระเจ้า** ดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะอ้างได้ในพระเยซูเลย **พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงมีสิทธิ์ที่จะวางแผนว่าหน้บาปนั้นควรถูกชำระเมื่อไรและอย่างไร** **พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงมีสิทธิ์ที่จะกำหนดว่าพระเยซูจะทรงสิ้นพระชนม์เมื่อไรและอย่างไร** ข้อเท็จจริงที่ว่า การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (และลักษณะแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์) ถูกประกาศแล้วโดยพวกศาสนพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมก็ให้ข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจลบล้างได้ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าและถูกชี้ขาดแล้วก่อนโลกนี้ได้เริ่มต้น-มิฉะนั้น คำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมก็ไม่อาจสำเร็จจริงได้เลย!

คำกรีกที่แปลเป็น “**ดำริ**” บ่งบอกถึง “ประกาศิต เจตจำนง หรือจุดประสงค์” มันเป็นประกาศิตของพระเจ้า มันเป็นพระประสงค์ของพระองค์ มันอยู่ในแผนการและจุดประสงค์ของพระองค์ที่จะจัดการโลกให้แก่มวลมนุษยชาติที่หลงหาย มันเป็นประกาศิตของพระเจ้า มันเป็นพระประสงค์ของพระองค์และจุดประสงค์ของพระองค์ที่พระเยซูทรงถูกมอบไว้ในมือของเหล่าคนชั่ว และถูกตรึงกางเขน

ในกิจการ 4:28 เราอ่านว่า “ให้กระทำการสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์ และ**พระดำริ**ของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น”

ในเอเฟซัส 1:11 เปาโลเขียนว่า “และในพระองค์นั้น (พระคริสต์) เราได้รับมรดกที่ทรง**ดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์** ผู้ทรงกระทำทุกสิ่ง**ตามที่ได้ทรงตรึงตรองไว้** สอดคล้องกับพระทัยของพระองค์”

ในฮีบรู 6:17 เราอ่านว่า “ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้รับคำทรงสัญญา นั้นเป็นมรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า **พระดำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้** พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย”

แผนการของพระเจ้าในชีวิตและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูถูกยืนยันโดยเปโตรในความพยายามที่จะชักจูงพวกยิวเหล่านั้นให้เชื่อว่าพระเยซู**ไม่ได้ถูกมอบไว้ในมือของพวกเขา** เพราะความอ่อนแอของพระองค์ และพวกเขาไม่ได้จับพระองค์ไปเพราะพระองค์ไม่สามารถที่จะปกป้องพระองค์เองได้ด้วย ตรงกันข้าม พระองค์ทรงถูกมอบไว้โดยจุดประสงค์ที่จิตใจของพระเจ้า เมื่อพระเยซูทรงตำหนิเปโตรที่ชักดาบของเขาและฟันหูของผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตชาดเมื่อคนเหล่านั้นมาจับกุมพระองค์ในสวนนั้น พระองค์ก็ตรัสแก่เปโตรว่า “ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา **และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เราว่า** **สิบสองกองไม่ได้หรือ** แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร” (มธ. 26:53,54)

พวกยิวเหล่านั้นต้องเข้าใจว่าพระเยซูทรงถูกมอบไว้ในมือของพวกเขาโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ มันเป็นแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าที่พระบุตรของพระองค์ต้องถูกตรึงกางเขนเพื่อที่คนบาปทั้งหลาย (รวมถึงยิวเหล่านั้นด้วย) จะได้รับความรอดโดยการเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

เนื่องจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า เนื่องจากมันอยู่ในแผนการและการออกแบบของพระเจ้าที่จะจัดหาความรอดให้ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์จึงไม่ขัดแย้งกับคำกล่าวอ้างของพระองค์ในการเป็นพระเมสสิยาห์เลย

คำกรีกที่แปลเป็น “การทรงทราบล่วงหน้า” บ่งบอกถึง “การเห็นเหตุการณ์หนึ่งล่วงหน้าซึ่งยังไม่ได้เกิดขึ้นจริง” ดังนั้นเปโตรจึงประกาศในที่นี้ถึงความทรงสัมพัทธ์ของพระเจ้าและของพระเยซู “การทรงทราบล่วงหน้า” ตามที่ถูกใช้ในที่นี่บ่งบอกว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพราะพระองค์ทรงเห็นล่วงหน้าว่าสิ่งใดจะดีที่สุดสำหรับมนุษยชาติ พระองค์ทรงเห็นล่วงหน้าถึงเวลา สถานที่ และลักษณะที่ดีที่สุดของการทำสิ่งที่ต้องถูกกระทำหากพระองค์จะทรงเป็นผู้ชอบธรรมและยังทำให้คนชั่วเป็นคนชอบธรรม:

“แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

“เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมารอด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพุดหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ **เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพุดตามพระราชบัญญัติ**” (รม. 3:21-28)

เนื่องจากพระเจ้าทรงสัมพัทธ์ พระองค์จึงทรงทราบว่า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู—ซึ่งน่ากลัวอย่างที่ยิ่งเป็น—จะปรากฏว่าเป็นพรใหญ่ยิ่งที่สุดที่จะมาถึงมนุษย์ได้ ดังนั้นไม่ว่ามนุษย์จะ**ทำอะไรหรือไม่ทำอะไร** พระดำริริรันดรของพระเจ้าก็จะตั้งมั่นคง พระเจ้าจะทรงทำให้แผนการและพระประสงค์ของพระองค์สำเร็จเพื่อความรอดของทุกคนที่จะมาหาพระองค์โดยและผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ในอิสยาห์ 46:8-13 พระองค์ทรงประกาศว่า:

“จำชื่อนี้ไว้และจงเป็นลูกผู้ชายแท้ โอ เจ้าผู้ละเมิดทั้งหลาย จงนึกไว้ในใจ จงจำสิ่งล่วงแล้วในสมัยก่อนไว้ เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดเหมือนเรา ผู้แจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งถึงสิ่งที่ยังไม่ได้ทำเลยให้ทราบตั้งแต่กาลโบราณ กล่าวว่ **‘แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะกระทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น’** เรียกเหยี่ยวมาจากตะวันออก คือเรียกชายที่ทำตามแผนงานของเราจากเมืองไกล เออ เราพูดแล้ว และเราจะให้เป็นไป **เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำด้วย** เจ้าผู้จิตใจตื้อตึง เจ้าผู้ห่างไกลจากความชอบธรรม จงฟังเราซิเราจะนำความชอบธรรมของเรามาใกล้ มันจะไม่ไกลเลย และความรอดของเราจะไม่รอช้า เราจะใส่ความรอดที่ศิโยนเพื่ออิสราเอล สง่าราศีของเรา”

ถึงแม้ว่าพระเยซูทรง “ถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน” เปโตรก็ประกาศแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายได้ให้คนจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย” อาจเป็นได้ว่าในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เปโตรกำลังพูดด้วยมีบางคนที่ได้อยู่ด้วยตอนที่พระเยซูทรงถูกจับกุมและถูกนำไปเสียเพื่อที่จะถูกไต่สวน-อาจเป็นได้ว่าบางคนในคนเหล่านั้นที่ฟังเปโตรอยู่ได้ร้องออกมาด้วยซ้ำว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน! ตรึงเขาเสียที่กางเขน!”

เปโตรไม่ได้พูดแบบเหมารวมในที่นี้ และไม่ได้อ้างหาแบบเหมารวมด้วย เขานำข้อกล่าวหานี้มาปรักปรำพวกยิวเหล่านั้นโดยตรงและอย่างเฉพาะเจาะจง โดยประกาศว่าด้วยมือชั่วพวกเขาได้จับพระเยซูและนำพระองค์ไปเสียเพื่อที่จะตรึงกางเขน การเทศนาที่ชัดเจนนี้เป็นอย่างที่มีนัยจะเป็นกับนักเทศน์ทั้งหลายวันนี้ เราต้องไม่จัดการแบบเหมารวม เราต้องเทศนาไปที่ผู้คน ไปที่คนๆ นั้น เพราะความรอดเป็นเรื่องส่วนบุคคล เราแต่ละคนมีความผิดในเรื่องบาป และเราต้องถูกจัดการเป็นรายบุคคล

ในภาษากรีก “มือชั่ว” อ่านว่า “ผ่านทางหรือโดยมือของคนชั่ว คนนอกกฎหมาย” พวกยิวเหล่านั้นไม่ได้ตรึงพระเยซูที่กางเขนนั่นด้วยมือของพวกเขาเอง แต่พวกเขาเรียกร้องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์และพวกทหารโรมันก็ทำตามข้อเรียกร้องของพวกเขา พวกยิวเหล่านั้นไม่ได้มีสิทธิอำนาจที่จะประหารชีวิตผู้ใด และถ้าพวกเขาสามารถประหารชีวิตใครได้ มันก็คงเป็นโดยการเอาหินขว้างให้ตาย การประหารชีวิตโดยการตรึงกางเขนเป็นวิธีแบบชาวโรมันอย่างชัดเจน แต่ถึงแม้ว่าทหารโรมันเหล่านั้นเป็นผู้ที่ตรึงพระเยซูที่กางเขนจริงๆ พวกเขาก็ทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกยิวเรียกร้อง คนที่กระทำการหนึ่งโดยใช้อีกคนหนึ่งเป็นเครื่องมือก็ต้องรับผิดชอบสำหรับการกระทำนั้นๆ พวกยิวเหล่านั้นวางแผนฆ่าพระเยซู พวกเขาเรียกร้องการกระทำนั้น-แม้ผู้ว่าราชการโรมจะทักท้วงก็ตาม ดังนั้นพวกเขาจึงมีความผิดในเรื่องความมรณาของพระองค์

เปโตรกล่าวหาพวกเขาว่ามีความผิดในอาชญากรรมนี้โดยตรง-และก็ถูกต้องแล้วด้วย ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่ได้เป็นผู้ตรึงพระเยซูที่กางเขนนั่นจริงๆ ไม่ได้ทำให้ความผิดของพวกเขาลดน้อยลงเลย

ในข้อพระคำที่เฉพาะเจาะจงนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานภาพประกอบที่เด่นชัดของหลักคำสอนที่ว่า การทรทราบล่วงหน้าของพระเจ้าไม่ได้แทรกแซงกับเจตจำนงเสรีของมนุษย์ที่ตายได้เลย การตรึงพระเยซูที่กางเขนได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้า-ไม่มีสิ่งใดในพระวาระของพระเจ้าชัดเจนกว่าความจริงนี้แล้ว แต่พระวาระก็ประกาศอย่างชัดเจนเช่นกันว่าพวกยิวเหล่านั้นด้วย “มือชั่ว” ได้จับพระองค์และตรึงพระองค์ที่กางเขน เพราะแผนการอันเปี่ยมพระคุณและจุดประสงค์ของพระเจ้าพระบิดานิรันดร์ พระองค์จึงทรงกำหนดไว้แล้วในพระดำริของพระองค์เองว่าพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์จะต้องเสด็จเข้ามาในโลกนี้โดยประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง เพื่อที่พระองค์จะต้องครอบครองกายที่ต่ำต้อย และในกายนั้นพระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ ณ เวลาที่กำหนด ในลักษณะที่กำหนด

การตรึงพระเยซูที่กางเขนได้ถูกกำหนดไว้แล้วโดยพระเจ้าอย่างแน่นอนพอๆ กับที่สภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นในการประสูติของพระองค์และชีวิตของพระองค์ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า และสภาพการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการประสูติ ชีวิต การรับใช้ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ถูกพยากรณ์ไว้แล้วโดยพวกศาสดาพยากรณ์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม แต่ทั้งๆ ที่พระเจ้าทรงมี

แผนการที่กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วเช่นนั้น พวกยิวเหล่านั้นก็ทำสิ่งที่พวกเขาเลือกที่จะกระทำ ไม่มีความไม่ลงรอยกันระหว่างประกาศิตต่างๆของพระเจ้ากับเจตจำนงเสรีของมนุษย์เลย พระเจ้าไม่เคยบังคับมนุษย์ให้กระทำสิ่งที่ขัดกับเจตจำนงเสรีของเขาเอง เพราะหากเป็นเช่นนั้นก็คงไม่มีสิ่งที่เรียกว่าเจตจำนงเสรีของมนุษย์เลย

การตรึงพระเยซูที่กางเขนเป็นอาชญากรรมที่เลวร้ายที่สุดเท่าที่เคยถูกกระทำ และกระนั้นมันก็นำพระพรยิ่งใหญ่ที่สุดมาสู่ผู้คนจำนวนมากที่สุด มากกว่าสิ่งใดที่เคยเกิดขึ้นหรือที่จะเกิดขึ้น จุดประสงค์ของพระเจ้าในการอนุญาตให้มือชั่วแตะต้องพระเยซู นำพระองค์ไปเสียที่กลโกธาและตรึงพระองค์ที่กางเขน ไม่ได้ทำลายลักษณะเฉพาะตัวของอาชญากรรมนั้นหรือปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่ก่ออาชญากรรมนั้นจากความผิดเลย จุดประสงค์ของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะเฉพาะตัวของสิ่งที่คนทั้งหลายกระทำ การกำหนดไว้ล่วงหน้าของพระเจ้าเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูจะไม่ลดทอนความรับผิดชอบของมนุษย์เรื่องการกระทำต่างๆของเขาเอง และถ้าการกระทำเหล่านั้นสมควรถูกลงโทษ *คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าพระเจ้าจะทรงตวงการลงโทษนั้นออกให้ ณ เวลาที่กำหนด!*

สิ่งที่เราพิจารณาอยู่ตรงนี้ตรงกับข้ออ้างทุกอย่างของคนบาปทุกคนตลอดทุกยุคสมัย **ไม่มีผู้ใด**จะพ้นผิดได้จากความผิดในการอ้างว่าตน “ไม่มีความผิดเพราะว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุด” และเพราะว่าพระดำริที่กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วของพระองค์ต้องถูกทำให้สำเร็จ คนเหล่านั้นที่จะยกข้ออ้างต่างๆในวันแห่งการพิพากษาจะพบว่าข้ออ้างเหล่านั้นไม่มีประโยชน์อันใดเลย เหมือนกับที่ข้ออ้างของอาดัมไม่มีประโยชน์เลยในสวนเอเดนเมื่อเขากล่าวแก่พระเจ้าว่า “หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน” (ปฐม. 3:12) พระเจ้าทรงปฏิเสธข้ออ้างของอาดัม-และนี่จะเป็นจริงเช่นกันกับทุกคนที่จะยกข้ออ้างต่างๆที่การพิพากษานั้น

พระเจ้าทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เพื่อชำระหนี้บาปนั้นสำหรับคนทั้งโลก และเนื่องจากความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระเจ้าถูกตอบสนองแล้วในชีวิตการรับใช้ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ **มนุษย์จึงไม่มีข้ออ้างใดๆเลยต่อพระพักตร์พระเจ้า:**

“เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติดูอยู่อย่างเดียวกับเขา...เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย” (รม. 2:1,11)

ในอีกบทหนึ่งของจดหมายของเขาที่ส่งถึงชาวโรมันเหล่านั้น เปาโลประกาศอย่างชัดเจนว่าความเมตตาของพระเจ้าอยู่ที่พระประสงค์อันเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์:

“ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า ‘เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น’ เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกายของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรง

สำแดงพระกรุณา เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก’

“เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรงทรงให้ผู้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระองค์ได้” โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า “ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม” ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ

“แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย” (รม. 9:14-24)

ข้อ 24: “พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้”

คราวนี้เปโตรให้ประเด็นหลักในคำเทศนาของเขา ทุกคนในกรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และตลอดทั่วส่วนนั้นของโลกทราบถึงความมรณาอันน่ากลัวที่พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น แต่ในที่นี้เปโตรประกาศว่าพระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว อันเป็นการใช้การฟื้นขึ้นจากตายเป็นข้อพิสูจน์ของพระเจ้าว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมสัญญาไว้ว่าจะเสด็จมา

พระเจ้าพระบิดานิรันดร์ “ทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย” และทรงนำพระเยซูกลับคืนมา จากแดนคนตาย คำกรีกที่แปลเป็น “ทรงกำจัด” หมายความว่า “ปลดปล่อยเป็นอิสระหรือทำให้เป็นไท” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในลูกา 13:16 และใน 1 โครินธ์ 7:27

คำกรีกที่แปลเป็น “ความเจ็บปวด” บ่งบอกถึงความทุกข์ทรมานสุดขีด ความเจ็บปวดรวดร้าวแบบแสนสาหัส คำเดียวกันนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ความเจ็บปวดรวดร้าวสุดขีดภายใต้เครื่องพันธนาการหรือเชือกที่รัดเหยื่อจนแน่น โดยมัดแขนขาไว้ ซึ่งทำให้เกิดความเจ็บปวดอันยากจะทานทน” ความมรณาของพระเยซูถูกเป็นตัวแทนภายใต้ความเจ็บปวดชนิดนี้ แนวคิดนี้ในทั้งภาษากรีกและภาษาฮีบรูทำให้เห็นภาพของชายคนหนึ่งที่ถูกมัดไว้แน่นด้วยเชือกหลายเส้น ถูกเครื่องพันธนาการมัดไว้ตั้งแต่หัวจรดเท้า ซึ่งทำให้เขาไม่อาจหนีพ้นความตายอันน่ากลัวไปได้เลย นี่คือภาพที่แท้จริงของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู พระองค์ทรงทนทุกข์ความเจ็บปวดรวดร้าวอันน่ากลัวมากที่สุดเท่าที่ผู้ใดเคยทนทุกข์ หรือที่จะต้องทนทุกข์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน โดยถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างพวกพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ กระนั้น หากหนีบาปนั้นจะต้องถูกชำระ มันก็เป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะหนีพ้นความตายอันน่ากลัวนี้ นี่คือจุดประสงค์

ของพระองค์ในการเสด็จเข้ามาในโลก ตั้งแต่วัยทารกจนวัยผู้ใหญ่พระองค์ทรงขยับเข้าใกล้กางเขนนั่นมากขึ้นเรื่อยๆ

ความทุกข์ทรมานของพระเยซูคริสต์เจ้าได้เกิดขึ้นก่อนพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และฝากวิญญาณของพระองค์ไว้กับพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทนทุกข์ทรมานหลังจากสิ้นพระชนม์ แดนคนตายกักตัวพระองค์ไว้ไม่ได้ พระเจ้าทรงปลดพันธนาการ (หรือเชือก) เหล่านั้นซึ่งรั้งพระองค์ไว้ และทรงช่วยพระองค์ให้พ้นจากความมรณา “เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้” เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง มันจึงเป็นไปได้ที่พระองค์จะอยู่ต่อไปในแดนตาย เพราะสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นซึ่งถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก (สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความมรณาของพระองค์) ถ้าพระเยซูทรงอยู่ในแดนคนตายต่อไป คำพยากรณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ก็คงไม่สำเร็จจริง และมันเป็นแบบนี้ไม่ได้ พระคัมภีร์จะไม่สำเร็จจริงก็หาไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะตรัสสุสา (ฮบ. 6:18; ทต. 1:2)

พระเยซูตรัสไว้อย่างชัดเจนว่าไม่มีผู้ใดเอาชีวิตของพระองค์ไปได้ แต่ว่าพระองค์ทรงมีอำนาจที่จะสละวางชีวิตนั้น และพระองค์ทรงมีอำนาจที่จะเอามันกลับคืนมาอีก (ยอห์น 10:18) พระองค์ทรงเป็น “เจ้าชีวิต” (กิจการ 3:15) และ “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น” (ยอห์น 5:26) พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่ “โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงขมิความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9) พระองค์ได้เสด็จมา “เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร” (ฮบ. 2:14)

เนื่องจากพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อพิชิตความตาย นรก และหลุมศพ และเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง มันจึงเป็นไปได้ที่พระองค์จะพ่ายแพ้ ความตายไม่อาจฉุดรั้งพระองค์ไว้ได้ ในวิวรณ์ 1:18 พระองค์ทรงประกาศว่า “และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และเรากลือถูกกุญแจแห่งนรกและแห่งความตาย”

ดาวิดได้พยากรณ์เกี่ยวกับความเป็นกษัตริย์ของพระเมสสิยาห์ หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ข้อ 25: “เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หวันไหว’”

เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ถึงการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เปโตรจึงใช้ข้อพระคัมภีร์ที่พวกยิวคุ้นเคยในที่นี้-คำพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งดาวิดกล่าวโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะเห็นว่าเพลงสดุดีบทนี้ใช้กับพระคริสต์ในความหมายใดเมื่อเราตรวจสอบข้อความที่เปโตรยกมาจากเพลงสดุดี 16:8-11 ซึ่งอ่านว่า:

“ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื้อนเน่าไป พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลितเปล็นอยู่เป็นนิตย์”

“ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” ในภาษาฮีบรู อ่านตรงตัวว่า “ข้าพเจ้าได้คาดหวัง ข้าพเจ้าได้รอคอย องค์พระผู้เป็นเจ้า” นี่คือการร้องทูล คำอธิษฐาน ของผู้หนึ่งที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ที่พึ่งพาอีกผู้หนึ่ง คำอธิษฐานของผู้หนึ่งที่รอคอยความช่วยเหลือจากพระเจ้า คำกล่าวนี้ถูกใช้บ่อยครั้งในภาคพันธสัญญาเดิม

“ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ” -นั่นคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ด้วยเสมอ เพื่อที่จะช่วยเหลือ ความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่เสมอในเวลาที่เราเดือดร้อนหรือจำเป็น พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อช่วยเราให้พ้นจากความยุ่งยาก เพื่อยกเราขึ้นจากเลนตมและวางเท้าของเราบนศิลามั่นคง ดาวิดรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าและวางใจในพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา เขาเชื่อในพระเจ้าว่าสามารถตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเขาได้ ถึงอย่างไรแล้ว ดาวิดก็เป็นผู้ที่ประกาศว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า **ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน**” (เพลงสดุดี 23:1)

“พระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หวั่นไหว” ในพระคัมภีร์ คำว่า “มือขวา” บ่งบอกถึงยศศักดิ์และเกียรติ ดังนั้นดาวิดจึงประกาศว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทรงดำรงตำแหน่งสูงสุดในความรักต่างๆของเขา ตำแหน่งแห่งเกียรติยศสูงสุดและยศศักดิ์ที่ได้รับความยำเกรง ในเพลงสดุดี 109:31 ดาวิดเขียนไว้ว่า “เพราะพระองค์จะทรงประทับขวามือของคนขัดสน เพื่อทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนที่ปรับโทษจิตใจเขานั้น”

เราทั้งหลายที่เชื่อ ลูกๆของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า ควรยกชูพระองค์เหนือสิ่ง**สารพัด** เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็น “ผู้ช่วยเหลือ” ของเรา-และแน่นอนว่าเราทำอะไรไม่ได้เลยหากปราศจากพระองค์ แต่เราควรถวายเกียรติพระองค์โดยการให้พระองค์ดำรงตำแหน่งสูงสุดในชีวิตของเรา เราควรยอมให้พระองค์ครอบครองบัลลังก์แห่งใจของเรา และไม่ว่าเราทำอะไรก็ตาม-**ทุกสิ่งที่เรากระทำ**-ควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าและเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์

องค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิดทรงอยู่ตรงหน้าเขาเสมอ-อยู่ด้วยตลอด พระองค์ทรงอยู่ข้างขวามือของเขาเสมอ-ตำแหน่งแห่งยศศักดิ์ เกียรติ และความรักสูงสุด และยังเป็นที่แห่งความช่วยเหลือด้วย และจากนั้นดาวิดก็ประกาศว่า “เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หวั่นไหว” นั่นคือ “เพื่อที่จะไม่มีเหตุร้ายใหญ่โตใดๆเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าได้” ภาษาฮีบรูในที่นี้บ่งบอกถึงการจมลงสู่หลุมอันน่ากลัวหรือการถูกเอาชนะโดยหายนะ การตกเป็นเหยื่อของอำนาจของพวกศัตรูที่มีกำลังมาก นิสัยและความปรารถนาเหล่านั้นของพวกศัตรูของดาวิดถูกพรรณนาในเพลงสดุดี 56:6:

“เขาร่วมหัวกัน เขาซุ่มอยู่ เขาเฝ้ารอยเท้าของข้าพระองค์อย่างกับคนที่ซุ่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์” ถ้อยคำของดาวิด-ซึ่งเปโตรใช้ในที่นี่ในคำเทศนาวันฟื้นเทออสต์ของเขา-แสดงออกถึงความมั่นใจที่ไม่อาจหวั่นไหวได้ของผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ในภัยอันตรายร้ายแรง และในโมงยามแห่งภัยอันตรายนั้นเขามีความไว้วางใจอันสมบูรณ์และไม่ตั้งคำถามในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ โดยรู้ว่าพระเจ้าสามารถและจะช่วยเขาให้รอดพ้นในโมงยามเช่นนั้น

ข้อ 26 และ 27: “เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ ยิ่งกว่านี้ เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื้อนเน่าไป”

“เพราะฉะนั้น”-นั่นคือ “เพราะสิ่งที่มาก่อนหน้านั้น สิ่งที่มาตอนนี้จึงเป็นความจริง” เปโตรยกให้คำพูดเหล่านี้เป็นคำตรัสของพระเยซูเจ้า พระเมสสิยาห์ผู้สิ้น เขายกเหตุผลว่าผู้แต่งเพลงสดุดีไม่ได้พูดถึงตัวเขาเอง เพราะว่าพวกยิวมีหลักฐานว่าถ้อยคำเหล่านี้ไม่อาจเป็นคำกล่าวของดาวิดอย่างแท้จริงได้เลย เนื่องจากดาวิดตายไปแล้วและเห็นความเปื้อนเน่า แต่ผู้แต่งเพลงสดุดีท่านนี้พูดถึงพระองค์ผู้จะต้องประสูติจากเชื้อสายของเขา (ของดาวิด) และดังนั้นจึงเหมือนกับตัวเขาเอง เหตุผลที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงชื่นชมยินดีก็เพราะความไว้วางใจอันเด็ดขาดของพระองค์ว่าพระองค์จะทรงถูกพิทักษ์รักษาไว้ในท่ามกลางความเศร้าโศก ความเจ็บปวด อันไม่อาจพรรณนาได้และวิบัติที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์กำลังมองเลยพ้นความมืดแห่งกลโกธาไป โดยมองเห็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่อยู่อีกฟากนั้น พระเยซูไม่ได้มีความสุขกับกางเขนนั้น แต่พระองค์ทรงสู้ทนมัน “ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:2)

ในฟิลิปปี 2:5-9 เปาโลพูดถึง “พระเยซูคริสต์ พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้านั้นได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน

“เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์”

เปาโลยังพูดถึงการทำงานของฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าเช่นกัน “ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์เทพ เหนืออหิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ๋ยขึ้น มิใช่ในยุคนี้นี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย” (อฟ. 1:20,21)

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าตลอดทั่วภาคพันธสัญญาใหม่ การทนทุกข์และความเศร้าโศกเหล่านั้นของพระเยซูเกี่ยวข้องกับชัยชนะของพระองค์และสง่าราศีของพระองค์เสมอ ในการนี้พระเยซูทรงวางแบบอย่างให้เราเดินตามแล้ว เราถูกรับประกันเรื่องความทุกข์ลำบากในโลกนี้ (ยอห์น 16:33) และถ้าเรา “ดำเนินชีวิตตามทางของ

พระเจ้าในพระเยซูคริสต์” เราก็จะทนทุกข์ทรมานอย่างแน่นอน (2 ทธ. 3:12) แต่ “ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยให้เราทั้งหลาย” (รม. 8:18)

“เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี” หรือตรงตัวก็คือ “ใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดี” “ใจ” ที่ว่านี้ พุดถึงคนๆ นั้นอย่างแน่นอน ในการนี้พระคริสต์ก็ทรงวางแบบอย่างเช่นกัน ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นบุคคลผู้เดียวที่สามารถร้องไห้และชื่นชมยินดีในเวลาเดียวกันได้ เขาเป็นบุคคลผู้เดียวที่สามารถสู้ทนความเจ็บปวดและความทุกข์ระทมได้ และชื่นชมยินดีขณะที่เขาลู้หน! เหตุผลที่เขาทำเช่นนี้ได้ก็คือว่าเขามีใจใหม่ (อสค. 36:26) สภภาพแบบพระเจ้า (2 ปต. 1:4) พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่ละทิ้งเราหรือทอดทิ้งเราเลย “เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า’” (ฮบ. 13:5,6) ใช่แล้วครับ ผู้เชื่อแท้สามารถกล่าวกับดาวิดได้ว่า “แม้ข้าพระองค์เดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์จะไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 23:4)

“ลึนของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์” สิ่งต่างๆ ของชีวิตล้วนออกมาจากใจ (สภษ. 4:23)-แต่ลึนอยู่สิ่งที่อยู่ในใจ! ในเพลงสดุดี 30:12 คำว่า “จิตวิญญาณ” (glory) ถูกใช้เพื่อหมายถึงลึนอย่างชัดเจน-“เพื่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์ (ลึนของข้าพระองค์) จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์และไม่นิ่งเงียบ” เราร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าและถวายเกียรติพระองค์ด้วยลึนของเราเมื่อใจของเราถูกเติมเต็มด้วยการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์

“ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย” เนื้อหนังในที่นี้หมายถึงร่างกาย ข้อความตรงนี้หมายความว่า “ข้าพเจ้าจะฝากร่างกายของข้าพเจ้าไว้กับหลุมศพด้วยความคาดหวังอันมั่นใจเกี่ยวกับอนาคต นั่นคือ ด้วยความเชื่อมั่นว่าฉันจะไม่เห็นความเปื่อยเน่า” มันจึงแสดงออกถึงความมั่นใจของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกตรึงกางเขนว่าการนอนพักของพระองค์ในอุโมงค์ฝังศพจะไม่นานนัก ข้อ 31 ของบทนี้มีข้อความแบบเดียวกัน: “ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในรก ทั้งพระมิ่งสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป”

ความมรณาของคริสเตียนคนหนึ่งถูกเป็นตัวแทนในภาคพันธสัญญาใหม่ว่าเป็นการนอนหรือการพัก (กิจการ 7:60, 1 คร. 15:6, 1 ธส. 4:13) ที่ว่า “เนื้อหนัง” นั่นคือร่างกาย เราเห็นใน 1 โครินธ์ 5:5 ที่เปาโลสอนคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้นให้มอบพี่น้องคนหนึ่งของพวกเขา “ไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเจ้า”

เราเห็นในที่นี้ว่าร่างกายแยกออกจากจิตวิญญาณอย่างชัดเจน เมื่อผู้เชื่อคนหนึ่งตาย ร่างกายก็กลับไปสู่ผงคลีดินและวิญญาณก็กลับไปหาพระเจ้าผู้ประทานมัน (ปญจ. 12:7) แต่เพราะว่าพระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว ร่างกายจึงจะพักผ่อน (หรือนอนหลับ) ในหลุมศพในความหวังจนกว่าพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้นและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก (1 ธส. 4:13-18) จากนั้นร่างกายของวิสุทธิชนทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นขึ้นปราศจากเปื่อยเน่าและผู้เชื่อทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง “ในช่วงขณะเดียว ในพริบตาเดียว” (1 คร. 15:51,52) และร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายของเราจะเป็นเหมือนกับพระกายของพระเยซูที่ได้รับสง่าราศีและเป็นขึ้นจากตายแล้ว (1 ยอห์น 3:1-3)

เนื่องจากพระเยซูทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพแล้ว จากนั้นก็เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และ (ในกายหนึ่งซึ่งมีเนื้อหนังและกระดูก) ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ เบื้องสูงแล้ว **จึงมีมนุษย์คนหนึ่งในสวรรค์** (ฮบ. 1:3; 1 ทธ. 2:5) และผู้เชื่อทุกคนมีความหวังเดียวกันนี้ เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ เราจะเป็นอย่างพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็น “เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย” (1 คร. 15:53)

ในข้อ 27 คำฮีบรูที่แปลเป็น “จิตวิญญาณ” คือ *เนเฟซ* และมีความหมายว่าส่วนที่เป็นอมตะและไม่ปรากฏแก่ตาของมนุษย์ ความหมายก็คือ “พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ไปอยู่ หรือมอบข้าพระองค์ไว้กับหรือยอมให้ข้าพระองค์ถูกกักตัวไว้ภายใต้อำนาจของนรก”

คำกรีกที่แปลเป็น “นรก” คือ *ฮาเดส* เขตแดนของวิญญาณเหล่านั้นของผู้ที่ไม่รอด (แต่รวมถึงคนตายที่เชื่อพระเจ้าด้วยในสมัยก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์) ในภาคพันธสัญญาใหม่ *ฮาเดส* คือสถานที่ที่เหล่าวิญญาณคนชั่วอยู่ตอนนี้ และที่ที่พวกเขาจะอยู่ต่อไปจนกว่าความตายและนรกจะถูกโยนลงไปในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน-ที่อยู่สุดท้าย (และเป็นนิรันดร์) ของคนชั่ว ในวิวรณ์ 20:13,14 เราอ่านว่า “ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรก (ฮาเดส) ก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในวิวรณ์ 1:18 และ 6:8

“พระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก” คือพระเมษโปดกของพระเจ้ากำลังพูดอยู่ (คราวนี้ผมได้ยินใครบางคนอุทานขึ้นมาทันทีว่า “คุณตั้งใจจะบอกฉันว่าจิตวิญญาณของพระเยซูได้เข้าไปในนรกจริงๆหรือ?”) จิตวิญญาณของพระเยซูได้ลงไปเฝ้าที่ *เป็นเมืองบรมสุขเกษม* ของนรก ในภาคพันธสัญญาเดิม นรกมีสองส่วน-และระหว่างปากที่เป็น *ความทรมาณ* กับปากที่เป็น *เมืองบรมสุขเกษม* มี *เหวใหญ่* ตั้งขวางอยู่

นี่ถูกให้ภาพประกอบอย่างสัมฤทธิ์ผลในบันทึกเรื่องราวที่ถูกให้ไว้ในลูกา 16:19-31 ที่เศรษฐีคนหนึ่งกินอยู่อย่างหรูหราทุกวัน และแต่งตัวด้วยผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด ขอบทานคนหนึ่งชื่อลาซารัสนอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐีและอ่อนนวยพรขอเศษอาหารซึ่งตกจากโต๊ะของเศรษฐี

“อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน” เศรษฐีคนนี้ร้องขอความเมตตาต่ออับราฮัม โดยอ่อนนวยพรอับราฮัมให้ “ใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้!”

แต่อับราฮัมกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย **เจ้าจงระลึกว่า** เมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว **แต่เดี๋ยวนี้** เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน!” กรุณาสังเกตว่า อับราฮัมกล่าวว่า “**เดี๋ยวนี้**” **ข้อพระคำข้อเดี๋ยวนี้** ทำลายหลักคำสอนเรื่องการหลับใหลของจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้นที่ไม่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว

จากนั้นอับราฮัมกล่าวแก่เศรซฐีคนนั้นว่า “นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่” เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี้ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั้นมาถึงเราก็ไม่ได้”

แล้วเศรซฐีก็อ้อนวอนอับราฮัมให้ส่งลาซารัสกลับไปเพื่อเตือนพี่น้องห้าคนของเขา เกรงว่าพวกเขาจะมายังสถานที่แห่งความทรمانที่เขาอยู่ตอนนี้เช่นกัน อับราฮัมกล่าวแก่เขาว่า “เขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด” แต่เศรซฐีผู้นั้นยืนยันกรานว่าถ้าผู้หนึ่งไปหาพี่น้องของเขาจากพวกคนตายและเตือนพวกเขา พวกเขาจะกลับใจใหม่ จากนั้นอับราฮัมกล่าวแก่เขาว่า “ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ”

จุดประสงค์ในการให้บันทึกเรื่องราวนี้ก็คือ เพื่อชี้ให้เห็นว่าในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม วิญญาณเหล่านั้นของผู้ชอบธรรมและวิญญาณเหล่านั้นของคนชั่วไปยังนรก แต่วิญญาณของคนชั่วอยู่ในสถานที่แห่งไฟและความทรمان และวิญญาณของผู้ชอบธรรมอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม ยิ่งกว่านั้น ระหว่างสถานที่สองแห่งนั้น มีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ แต่คนอธรรมสามารถมองข้ามมาในเมืองบรมสุขเกษมได้ เหมือนกับที่เศรซฐีผู้นั้นมองเห็นลาซารัสและจำเขาได้

พระเยซูตรัสแก่โจรที่สำนึกผิดผู้นั้นบนทางเขาวว่า “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43) เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ มันยังเป็นยุคสมัยภาคพันธสัญญาเดิมอยู่-ยุคพระคุณยังไม่ได้เริ่มต้น ดังนั้นเมื่อพระเยซูตรัสถึงเมืองบรมสุขเกษม พระองค์ก็ตรัสถึงใจกลางของแผ่นดินโลก นั่นคือที่ๆพระองค์เสด็จไป และนั่นเป็นที่ๆโจรที่สำนึกผิดผู้นั้นไป (โจรอีกคนนั้นเข้าไปในปากที่เป็นความทรมานของฮาเดสที่ซึ่งมีไฟ และการร้องไห้และการคร่ำครวญ)

พระเยซูเสด็จลงไปใจกลางของแผ่นดินโลกเหมือนกับที่พระองค์ทรงประกาศแล้วว่าพระองค์จะเสด็จไป: “ด้วยว่า โยนหาที่ได้อยู่ในท้องปลาวาฬสามวันสามคืน” ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดิน (ในใจกลางของแผ่นดินโลก) สามวันสามคืนฉนั้น” (มธ. 12:40)

พระองค์ทรงประกาศแก่วิญญาณเหล่านั้นที่ติดคุกอยู่ (พวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิม) ว่าหนีบอบาได้ถูกชำระแล้ว ชัยชนะถูกได้มาแล้ว และว่าบัดนี้พระองค์จะปลดปล่อยพวกเขาจากเมืองบรมสุขเกษมที่อยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลกและพาพวกเขาไปกับพระองค์ไปยังเมืองบรมสุขเกษมที่อยู่สูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย:

“ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกันก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ และโดยพระวิญญาณเช่นกัน **พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่** ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดดงโทษไว้นาน คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน” (1 ปต. 3:18-20)

เปาโลบอกเราในเอเฟซัส 4:7-10 ว่า “แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้ เหตุฉนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์’ (ที่กล่าวไว้ว่าพระองค์เสด็จขึ้นขึ้นไปนั้น จะ

หมายความว่าอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย
พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่ง
สารพัดสำเร็จ)”

ตั้งแต่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นต้นมา นรกก็เป็นที่อยู่ของเหล่าคนชั่วเท่านั้น เมื่อพระเยซู
ทรงนำวิญญาณของผู้ชอบธรรมเหล่านั้นออกมาจากปากที่เป็นเมืองบรมสุขเกษมของนรก เหวใหญ่นั้นก็หายไป
และใจกลางทั้งหมดนั้นของแผ่นดินโลกนี้ก็กลายเป็นนรกที่ลุกไหม้ที่เหล่าวิญญาณของคนชั่วอยู่ตอนนี้-และเป็นที
ซึ่งพวกเขาจะอยู่ต่อไปจนกว่านรกเองถูกโยนลงไปในปีที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน: **“เพราะฉะนั้นนรกก็
ขยายที่ของมันออก และอ้าปากเสียโดยไม่จำกัด และสง่าราศีของเขา และมวลชนของเขา และเสียงอึง
คะนึงของเขา และผู้สิงโลดอยู่ ก็จะมีลงไป”** (อสย. 5:14)

เมื่อถึงคราวครบกำหนดของสิ่งสารพัด เมื่อนิรันดร์กาลแห่งนิรันดร์กาลทั้งหลายเริ่มต้น พระเยซูจะทรง
จัดการด้วยพระองค์เองว่าความตายและนรกถูกโยนลงไปในปีไฟนั้น: “แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลง
ไปในปีไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในปี
ไฟ” (วิว. 20:14,15)

พญามารจะอยู่ในปีไฟนั้น สัตว์ร้ายนั้นและผู้พยากรณ์เท็จจะอยู่ที่นั่น คนชั่วทุกคนจะอยู่ที่นั่น จะไม่มี
บาปอีกต่อไป ไม่มีกรรมเศร้าโศกอีกต่อไป ไม่มีกรรมผิดหวังอีกต่อไปในยุคนิรันดร์อันยาวนานนั้นแห่งสันติสุข
เมื่อเราจะอยู่กับพระเยซูในนครขาวดุจดอกดอานัน สิ่งสารพัดจะถูกสร้างใหม่ จะมีแผ่นดินโลกใหม่ที่จะไม่มีบาป
อีกต่อไป ฟ้าเหล่านั้นจะถูกสร้างใหม่และจะไม่มีเหล่าวิญญาณชั่วในชั้นบรรยากาศ ความชอบธรรมจะเต็มอยู่
ทั่วสิ่งทรงสร้างใหม่ของพระเจ้า ท่านที่รัก นั่นคือวันที่ผู้เชื่อทั้งหลายกำลังเฝ้าคอย!

“ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื้อนเนาไป” เราไม่ต้องประหลาดใจเลยว่า **“องค์บริสุทธิ์”**
ในที่นี้คือผู้ใด พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนมากๆ:

ในมาระโก 1:23,24 เราอ่านว่า “มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออก
มาว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอ่ยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ **เรารู้ว่า
ท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”**

ในกิจการ 3:14 เปโตรกล่าวว่า **“ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม
และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย”**

ในลูกา 1:35 ทูตสวรรค์กาเบรียลประกาศแก่มารีย์หญิงพรหมจารีผู้นั้นว่า **“พระวิญญาณบริสุทธิ์จะ
เสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้น**องค์บริสุทธิ์**ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า
พระบุตรของพระเจ้า”**

“ความเปื้อนเนา” ในที่นี้หมายถึงการเนาเหม็นในหลุมศพ คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในกิจการ 13:34-37:
“ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื้อนเนาอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า ‘เราจะ
ให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน’ เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสวดที่อื่นว่า
‘พระองค์จะไม่ทรงให้**องค์บริสุทธิ์**ของพระองค์เปื้อนเนาไป’ ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตาม

พระทัยของพระเจ้า และได้ล่องลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย”

ข้อ 28: “พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์”

ข้อพระคำต่างๆที่มาก่อนหน้าอ้างอิงถึงการสิ้นพระชนม์และการถูกฝังของพระเยซูคริสต์เจ้า พระเมสสิยาห์ พระคำข้อนี้พูดถึงการฟื้นคืนพระชนม์จากพวกคนตาย-พระเยซูทรงฟื้นคืนสู่ชีวิตหลังจากการถูกตรึงกางเขนและการถูกฝังในอุโมงค์ของพระองค์ ข้อความที่เปโตรยกมาในที่นี้มาจากเพลงสดุดี 16:11:

“พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้นในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลิดเปลินอยู่เป็นนิรันดร์” คำพยากรณ์นี้เชื่อมโยงกับพระเมสสิยาห์ และหมายความว่า “พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์กลับคืนสู่ชีวิต พระองค์จะทำให้ข้าพระองค์รู้จักชีวิตเอง” ความตายไม่สามารถรั้งพระองค์ไว้ได้ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นชีวิต: พระองค์ทรงประกาศแก่มารธาว่า “เราคือการเป็นขึ้นจากตายนั่น และชีวิตนั้น ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก และผู้ใดที่มิเชื่อในเราจะไม่ตายเลย” (ยอห์น 11:25,26)

“พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยม” นี้พูดถึงความรู้สึกเหล่านั้นของพระเมสสิยาห์เมื่อเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายและได้รับที่นั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา พระเยซูทรงสัพพัญญู พระองค์ทรงรู้ว่าความตายฉุดรั้งพระองค์ไว้ไม่ได้ และการทราบล่วงหน้าเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นสิ่งที่นำความชื่นชมยินดีมาให้: “เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทั้งหลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ขัดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ้งแวงกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ้งด้วยความเพียรพยายาม หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:1,2)

เพราะความยินดีที่อยู่ตรงหน้าพระองค์ พระองค์จึงทรงสู้ทนกางเขนนั่นและทนทุกข์ความอับอายอันน่ากลัวแห่งกางเขนนั่น โดยทรงเต็มพระทัยรับโทษแทนเราเพื่อที่เราจะได้มีชีวิตในพระองค์: “...พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจาก็ไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:11, 12)

“ด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์” อ่านตรงตัวว่า “ด้วยใบหน้าของพระองค์”-นั่นคือ “ต่อหน้าพระองค์ โดยมองดูพระพักตร์ของพระองค์” ซึ่งบอกเป็นนัยถึงความโปรดปราน ความยินดี เกียรติยศ และความสุขซึ่งมีให้แก่พระเยซูคริสต์เจ้าเพราะตำแหน่งที่ถูกยกชูที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ตอนนี้ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าพระบิดานิรันดร์

เมื่อเห็นสง่าราศีเหล่านั้นที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ พระเยซูจึงทรงชื่นชมยินดีทั้งๆที่มีความทุกข์ทรมาน ความเจ็บปวด และความทุกข์ระทมรอคอยพระองค์อยู่ เช่นนั้นแล้วผู้เชื่อทั้งหลายจึงควรชื่นชมยินดี

เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเราและ “เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2) เราควรชื่นชมยินดี เพราะว่าพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าเราจะนั่งกับพระองค์บนพระที่นั่งของพระองค์เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงมีชัยชนะและนั่งลงกับพระบิดาบนพระที่นั่งของพระองค์แล้ว (วิว. 3:21) ความหวังเช่นนั้นควรให้เรามีความมั่นใจเต็มที่ มันควรค้ำจุนและหนุนใจเราในยามที่เราถูกข่มเหงหรือยามที่เราเผชิญหน้ากับการทดสอบอันตึงเครียด เราควรชื่นชมยินดี โดยรู้ว่าสักวันหนึ่งเราจะอยู่กับพระองค์ในที่ๆพระองค์ทรงอยู่ และเนื่องจากเราจะเหมือนพระองค์ เราจึงจะมีความยินดีเต็มเปี่ยมเหมือนกับที่พระองค์ทรงมีความยินดีเต็มเปี่ยม!

ในข้อ 22 ถึง 28 เปโตรเปิดเผยต่อหน้าบรรดาผู้ฟังของเขาถึงเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งพวกเขาได้ปฏิเสธและตรึงที่กางเขน ในยอห์น 6:69 เปโตรได้รับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็น “พระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” แต่ในการศึกษาค้นคว้าของเราตอนนี้เขาเรียกพระองค์ว่า “พระเยซู ชาวนาซาเร็ธ” (ข้อ 22) และใช้ชื่อที่ต่ำต้อยนั้นที่พวกยิวรู้จักพระองค์โดยชื่อนั้น พระเยซูทรงออกมาจากเมืองนาซาเร็ธจริง ชื่อนั้นถูกเขียนไว้เหนือกางเขนของพระองค์ และชื่อนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้สะอึกแก่พวกยิว เปโตรใช้ชื่อนั้นตรงนี้-และอย่างถูกต้องแล้ว-ในการแสดงให้เห็นความผิดของชนชาติอิสราเอล และพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขามีความผิดในเรื่องความตายของพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ใจความหลักของคำเทศนาของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์นั้นคือ “ผู้ที่ถูกตรึงกางเขนนั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์” ดังนั้น “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ” จึงเป็นชื่อเดียวที่ถูกใช้ได้ในที่นี้

จริงๆแล้ว มันไม่เหมาะสมสำหรับเราวันนี้-ซึ่งอยู่ห่างจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์มาแล้วหนึ่งพันเก้าร้อยปี-ที่จะเรียกพระองค์ว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เราควรเรียกพระองค์โดยพระนามแห่งการฟื้นคืนพระชนม์แล้วของพระองค์: *พระเยซูคริสต์เจ้า* เปโตรประกาศว่า “เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า **พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูขึ้น** ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็น **ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์**” (ข้อ 36) เราควรพูดถึงพระเยซูวันนี้ในฐานะพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพ และเป็นผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทำการวิงวอนเผื่อเรา (รม. 8:34)

ในข้อพระคำเหล่านี้เปโตรครอบคลุมเหตุการณ์เหล่านั้นในช่วงสามปีหลังอย่างย่อๆ-เหตุการณ์ต่างๆซึ่งคนเหล่านั้นทุกคนที่อยู่ที่นี่วันนั้นคุ้นเคยดี เนื่องจากพระเจ้าพระบิดาทรงเป็นพยานถึงพระเยซูชาวนาซาเร็ธผ่านทางการทำงานต่างๆที่พระองค์ทรงกระทำ ผ่านทางฤทธิ์เดชที่พระองค์ทรงสำแดง และผ่านทางหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่แสนมหัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำ จึงไม่มีความสงสัยในความคิดของผมเลยว่าหลายคนที่ได้ยินคำเทศนาของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์นั้นก็เคยได้ยินพระเยซูตรัสเช่นกันและเป็นประจักษ์พยานถึงการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ถูกกระทำโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าผ่านทางพระองค์

พระเยซูเองทรงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ ว่าพระองค์ทรงถูกส่งมาจากพระเจ้าและกำลังกระทำการงานต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงส่งพระองค์มาให้กระทำ:

“แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น (ผู้ให้รับบัพติศมา) เพราะว่ามันที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเรารู้ว่าพระบิดาทรงใช้เรามา...จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา **หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด**” (ยอห์น 5:36; 14:11)

แต่พระองค์ผู้ทรงกล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้าแท้จริงได้ถูกตรึงที่กางเขนอันหนึ่งแล้ว พระองค์จะเป็นพระเมสสิยาห์ได้จริง ๆ อย่างที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างหรือ? เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์หลายประการแบบที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน แต่พระองค์ก็ทรงยอมจำนนต่อถ้อยคำดูถูกและการเยาะเย้ยของพวกเขา พระองค์ทรงยอมจำนนต่อมงกุฏหนามแทนที่จะเป็นมงกุฏแห่งสง่าราศี และแทนที่จะได้พระที่นั่งของดาวิด พระองค์กลับต้องสิ้นพระชนม์อย่างน่าอัศจรรย์โดยการถูกตรึงกางเขนบนภูเขากัลโกธา! บุคคลผู้นี้ ชาวนาซาเร็ธผู้นี้ จะเป็นกษัตริย์ที่พวกเขายิวรอคอย พระเมสสิยาห์ของพวกเขา ได้จริง ๆ หรือ?

โดยการยกเหตุผลเช่นนั้นกางเขนนับจึงกลายเป็นหินสะดุดแก่พวกยิว และบัดนี้ เมื่อพุดกายใต้การคลางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรบอกพวกเขาว่าทำไมพระเยซูจึงถูกตรึงที่กางเขนอันหนึ่ง เขาประกาศว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูชาวนาซาเร็ธเป็นผลมาจากพระดำริที่แน่นอนและการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า-พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ การทบทวนทุกข้อของพระเมสสิยาห์ถูกบอกไว้ล่วงหน้าอย่างเต็มที่แล้วในภาคพันธสัญญาเดิม และถ้าพวกยิวเหล่านั้นเข้าใจอิสยาห์ บทที่ 53 พวกเขาก็คงทราบว่าจะต้องถูกนำไปในฐานะลูกแกะตัวหนึ่งไปสู่การฆ่าและดังนั้นจึงเข้าสู่สง่าราศี-แต่การทบทวนทุกข้อต้องมาก่อนสง่าราศีนั้น

จากนั้นเปโตรประกาศว่าทั้งหมดนี้ต้องเกิดขึ้นเหมือนกับที่ถูกพยากรณ์ไว้ และสอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า ทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้นกับพระเยซูชาวนาซาเร็ธได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วและถูกจัดแจงแล้วในพระดำรินิรันดรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (1 ปต. 1:18-20) แต่พวกยิวเหล่านั้นเป็นเครื่องมือที่ถูกใช้ในความมรณาของพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงมีความผิดในเรื่องความมรณาของพระองค์

อับราฮัมพุดถึงพระเยซู แต่คนเหล่านี้เป็นคนชั่ว ไร้กฎหมาย ผู้ซึ่งไม่ได้ยินพระราชาบัญญัติของโมเสสในใจของตนและพวกเขาได้เรียกร้องความมรณาของชาวนาซาเร็ธผู้ต่ำต้อยคนนั้น พวกเขาต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์ ไม่ว่าจะการกำหนดและการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้าจะเป็นเช่นไรก็ตาม นี่คือความจริงของพระเจ้าที่คำเทศนาของเปโตรตีแผ่ต่อหน้าพวกยิววันนั้น จากนั้นเขานำคำเทศนาของเขามาสู่จุดสูงสุดโดยการประกาศถึงคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น! แท้จริงแล้ว พวกยิวเหล่านั้นมีความผิดในเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ แต่พระเจ้าแห่งเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายเพราะว่าเป็นไปไม่ได้ที่ความตายจะรั้งพระองค์ไว้ พระองค์ทรงพิชิตความตายและทรงเป็นขึ้นอีก ทรงเป็น “ผลแรก” นั้น โดยประกาศชัยชนะเหนือความตาย นรก และหลุมศพ

ขอขอบคุณพระเจ้าที่ พระเยซูทรงถูก “ทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียวนั้น ... ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงขิความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน...เหตุฉะนั้นครั้งบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือด

อยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้คนที่มีความ
อำนาจแห่งความตาย คือพญามาร และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุ
กลัวความตาย” (ฮบ. 2:9, 14, 15) บัดนี้ ผู้เชื่อทุกคนสามารถให้อภัยได้ว่า “โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน” (1 คร. 15:55)

มีอยู่สามประเด็นหลักในคำเทศนาของเปโตรในวันฟื้นเทคอสต์นั้น ข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดสามประการว่า
พระเยซูชื่อนานาชาเรีตรงเป็นพระเมสสิยาห์:

ชีวิตของพระองค์ พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เพราะแน่นอนว่าไม่มีมนุษย์คนใดเคยมีชีวิต
(หรือสามารถมีชีวิตได้) เหมือนอย่างพระเยซูเคยมีชีวิต

ความตายของพระองค์ พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์
เหมือนอย่างข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ไว้

การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์

พระองค์ได้เสด็จมาเหมือนอย่างข้อพระคัมภีร์ไว้ ชีวิตของพระองค์และการงานต่างๆของพระองค์คือ
หลักฐานที่แสดงถึงตัวตนของพระองค์ พระองค์ทรงบอกผู้คนเหล่านั้นอย่างเปิดเผยและอย่างชัดเจนว่าพระองค์
ทรงเป็นผู้ใด-แต่พวกเขาปฏิเสธพระองค์และตรึงพระองค์ที่กางเขน

เปโตรแสดงให้เห็นแก่ผู้คนเหล่านั้นเห็นอย่างชัดเจนถึงเส้นทางที่พระเยซูทรงดำเนิน-ตั้งแต่การดูหมิ่นเหยียด
หยามแห่งการสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น ไปจนถึงการสิ้นพระชนม์และการเสด็จขึ้นไปยังของพระองค์สู่เบื้องขวา
พระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา จากนั้นหลังจากได้นำเสนอข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจตั้งคำถามได้ว่าเป็นพระเมสสิยาห์
ของพวกเขา เขาก็กล่าวคำเทศนาของเขาต่อไปโดยแสดงให้เห็นพระเยซูผู้ทรงถูกยกชูและประทับที่เบื้องขวา
พระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน พระเจ้าพระบิดานิรันดรทรงถูกสำแดงให้เห็นในพระภาคของพระเยซู
คริสต์ พระดำริอันแน่นอนของพระเจ้าก็คือว่า พระเยซูต้องถูกมอบไว้กับความมรณา พระองค์ทรงถูกทำให้เป็น
ขึ้นจากพวกคนตายโดยฤทธิ์เดชมหันต์ของพระเจ้า และในที่สุดโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าพระบิดานิรันดร
พระองค์เสด็จขึ้นไปและทรงถูกทำให้เป็น “**ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์**” (ข้อ 36)

ข้อ 29: “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า
ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้”

คราวนี้เปโตรเริ่มอธิบายแก่พวกยิวเหล่านั้นว่าทำไมข้อความที่ยกมาจากเพลงสดุดีจึงไม่มีทางหมายถึง
ดาวิดได้ แต่ต้องถูกใช้ในเชิงคำพยากรณ์กับพระเมสสิยาห์

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย...” แต่ไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ คนเหล่านี้ได้ประกาศว่าเปโตรและผู้เชื่อคนอื่นๆที่
เหลือมาเหล่า แต่จงสังเกตว่าเขาเรียกคนเหล่านั้นในที่นี้ว่า “**พี่น้องทั้งหลาย**” ทั้งๆที่คนเหล่านี้ก็กล่าวหาเขา
เขาก็เคารพพวกเขาเพราะว่าพวกเขาเป็นพี่น้องของเขาตามฝ่ายเนื้อหนัง เราควรใช้แบบอย่างนี้กับชีวิตของเรา
เอง เพราะว่าถ้าเราหวังจะทำให้คนบาปทั้งหลายเชื่อว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า ทศนคติของเราก็มีต่อพวกเขา
ก็จะเป็นแบบเหยียดหยามไม่ได้ คนเหล่านั้นที่เราปรารถนาที่จะชนะมาเพื่อพระคริสต์ เราต้องปฏิบัติด้วยความ
เคารพ

“ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าว” โทนของภาษากรีกคือ “มันเหมาะสมและถูกต้องตามพระราชบัญญัติที่ข้าพเจ้าจะกล่าวด้วยใจกล้าเกี่ยวกับดาวิด ถึงแม้ว่าเขาเป็นคนชอบธรรมและกษัตริย์ กระนั้นมันก็เหมาะสมที่จะกล่าวว่าเขาตายไปแล้ว ถูกฝังไว้ และศพของเขาก็กลับคืนสู่ผงคลีดินแล้ว”

เนื่องจาก “องค์บริสุทธิ์” ผู้ที่ดาวิดเขียนถึงจะไม่ “เห็นความเปื่อยเน่า” เขาจึงไม่มีทางพูดถึงตัวเองได้ พวกยิวเหล่านี้มีความเคารพอย่างสูงต่อดาวิด เปโตรทราบเรื่องนี้ และหากเขาหวังจะทำให้คนพวกนี้เข้าใจสารที่เขาต้องการจะสื่อ เขาก็ไม่กล้าแสดงความไม่เคารพต่อกษัตริย์ผู้ซึ่งพวกเขานับถืออย่างสูงขนาดนั้น ดังนั้นเขาจึงแสดงความเคารพต่อดาวิดในฐานะเป็นชายผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าและกษัตริย์องค์หนึ่งแห่งอิสราเอล-แต่เขาก็มีใจกล้าเช่นกันในการปกป้องพระคัมภีร์โดยการประกาศว่าพระคำในภาคพันธสัญญาเดิมที่เขาเพิ่งยกมานั้นไม่มีทางหมายถึงดาวิดได้ เพราะว่า “ดาวิดบรรพบุรุษ...สิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้”

“บรรพบุรุษ” (อัครปีตา) หมายถึงหัวหน้าหรือประมุขของครอบครัว หรือหมายถึงบรรพบุรุษผู้หนึ่งที่โดดเด่น มันบ่งบอกถึงพวกคนสำคัญในเผ่าต่างๆของชนชาติอิสราเอล (1 พศด. 24:31; 2 พศด. 19:8) คำนี้ถูกใช้เพื่ออ้างถึงอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ เหล่าผู้ก่อตั้งและประมุขของชนชาติยิว (จงศึกษาฮีบรู 7:4 และกิจการ 7:8,9) เปโตรใช้คำนี้เพื่อแสดงออกถึงการให้เกียรติและความเคารพต่อกษัตริย์ดาวิด กษัตริย์ที่โดดเด่นที่สุดของอิสราเอลและผู้ก่อตั้งราชวงศ์กษัตริย์ซึ่งพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะเสด็จมาจากเชื้อพระวงศ์นั้น

แต่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมข้อนั้นประกาศว่าดาวิดตายไปแล้ว ว่าเขา “ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา” ในกรุงเยรูซาเล็ม (1 พงศ์กษัตริย์ 2:10) และไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าเขาได้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ในกรุงเยรูซาเล็ม-แม้กระทั่งวันนี้-พวกนักประวัติศาสตร์และพวกนักโบราณคดีชี้ให้เห็นอุโมงค์ฝังศพของเขา ผมได้ไปเยือนอุโมงค์ฝังศพของดาวิดตอนที่ผมอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้น และผมเป็นพยานรับรองได้ด้วยตัวเองว่ามันยังเป็นที่รู้จักและได้รับเกียรติจากพวกยิวเหมือนเดิม พวกเขาจะไม่เข้าไปในอุโมงค์ฝังศพนั้นโดยไม่สวมผ้าคลุมศีรษะ และพวกเขาทิ้งของถวายไว้ทุกครั้งที่พวกเขาเข้าไปที่นั่น

ซาโลมอนฝังศพดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมกับเกียรติยศและความยิ่งใหญ่เท่าที่เขาคouldจะประเคนให้แก่ดาวิดได้ โจเซฟนักประวัติศาสตร์บอกเราว่าความมั่งคั่งมหาศาล-ทองคำและเงินมากมาย-ถูกฝังไว้กับพระองค์ต่อมาในภายหลัง (ตามที่โจเซฟกล่าวเช่นกัน) หนึ่งในห้องเหล่านั้นในอุโมงค์ฝังศพนั้นได้ถูกเปิดออกและเงินสามพันตะลันต์ถูกเอาออกไป-ซึ่งคงจะเท่ากับเงินปริมาณมหาศาล หลายปีต่อมา เฮโรดได้เปิดอีกห้องหนึ่งและเอาเงินปริมาณมหาศาลออกไป นี่เป็นเรื่องของประวัติศาสตร์

อุโมงค์ฝังศพของดาวิดเป็นสถานที่ที่พวกยิวเหล่านี้คุ้นเคยดี และแน่นอนว่าคงไม่มียิวคนใดจะบอกเป็นนัย-หรือแม้แต่สันนิษฐาน-ว่าเขาถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว! เมื่อเห็นข้อเท็จจริงนี้แล้ว เปโตรจึงรับประกันพวกเขาได้ว่าในข้อพระคำจากภาคพันธสัญญาเดิมที่เขาได้ใช้ ดาวิดไม่ได้กำลังพูดถึงตัวเอง แต่พูดถึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาผู้ซึ่งพวกเขาได้ตรึงเสียที่กางเขนและฝัง แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว

ข้อ 30: “เหตุฉะนั้นท่านเป็นศาสตาศาพยากรณ์และทราบว่าคุณเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฎิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน”

“เหตุฉะนั้นท่านเป็นศาสตาศาพยากรณ์...” ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าดาวิดได้รับการดูแลจากพระเจ้า เขากล่าวเช่นนี้ในคำพยากรณ์ส่วนตัวใน 2 ซามูเอล 23:2 ที่ในฐานะเป็น “นักแต่งสดุดีอย่างไร้พารของอิสราเอล” เขาประกาศว่า “พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสโดยข้าพเจ้า และพระวามะของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า” หนังสือเพลงสดุดีมีข้อพระคำที่เป็นคำพยากรณ์หลายตอนเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเยซู และพวกยิวเหล่านั้นยอมรับดาวิดในฐานะศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่ง

เราอาจสละเวลาตรงนี้เพื่อเปรียบเทียบคำพยากรณ์บางเรื่องของดาวิดที่เกี่ยวข้องกับพระเมสสิยาห์และการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านั้นในภาคพันธสัญญาใหม่:

เพลงสดุดี 22:1: “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์”

จงเปรียบเทียบข้อนี้กับมัทธิว 27:46: “ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย”

เพลงสดุดี 22:18: “เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน”

จงเปรียบเทียบข้อนี้กับมัทธิว 27:35: “ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวามะโดยศาสตาศาพยากรณ์ซึ่งว่า ‘เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน’”

เพลงสดุดี 69:25: “ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา”

จงเปรียบเทียบข้อนี้กับกิจการ 1:20: “ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น’ และ ‘ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’” (แน่นอนว่านี่หมายถึงยูดาส)

“และทราบว่าคุณเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฎิญาณว่า...” พระเจ้าทรงให้คำสัญญาต่างๆแก่ดาวิดเกี่ยวกับชนรุ่นหลังของเขา-นั่นคือ “พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน” เท่าที่เกี่ยวข้องกับสภาพมนุษย์ของพระเยซู พระองค์ทรงถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะสืบเชื้อสายมาจากดาวิด หรือผ่านทางเชื้อสาย (วงศ์วาน) ของดาวิด

ในเพลงสดุดี 89:3,4 พระเจ้าตรัสว่า “เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่เลือกของเรา เราได้ปฎิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘เราจะสถาปนาเชื้อสายของเจ้าไว้เป็นนิรันดร์และจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ’”

ในเพลงสดุดี 132:11 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงปฎิญาณเป็นความจริงกับดาวิด ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า ‘เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า’”

ใน 2 ซามูเอล 7:12-16 พระเจ้าทรงส่งข้อความต่อไปนี่ยังดาวิดผ่านทางนาธาน: “เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบันเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขียนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้าราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์”

พระสัญญาเหล่านี้ซึ่งทรงกระทำกับดาวิดถูกทวนซ้ำเมื่อกาเบรียลประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะเป็นมารดาของพระบุตรของพระเจ้า:

“แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่างกลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว คุณเกิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า **เยซู** บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด **พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิด บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศาวานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย**” (ลูกา 1:30-33)

ข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่เราได้ศึกษาไปในที่นี้มีการอ้างอิงโดยตรงไปยังซาโลมอน โอรสของดาวิดผู้ซึ่งครอบครองหลังจากเขา แต่การอ้างอิงในที่สุดนั้นมีไปยังพระเยซูคริสต์เจ้า พระเมสสิยาห์ และพวกยิวเหล่านั้น **เข้าใจว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาคงจะต้องเสด็จมาโดยทางวงศาวานของดาวิด** (มธ. 12:23; 21:9; 22:42-45; มาระโก 11:10; ยอห์น 7:42) แต่พวกเขาไม่ได้กำลังรอคอย **พระผู้ช่วยให้รอดที่ต่ำต้อยและนบถ** เชื่อฟังที่ถูกทำให้เป็นเหมือนมนุษย์ ผู้จะทนทุกข์ความมรณาและสวมมงกุฎหนาม พวกเขา กำลังรอคอยผู้ครอบครองที่ทรงอำนาจที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากการตกเป็นทาสของโรม

พวกยิวเหล่านั้นเข้าใจคำพยากรณ์เหล่านี้ว่าหมายถึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้อย่างไรนั้น เราไม่สามารถเข้าใจได้อย่างถ่องแท้หรือชี้ชัดได้ **แต่พวกเขาเชื่อข้อเท็จจริงเรื่องพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น และพวกเขาก็เชื่อด้วยว่าพระองค์จะเสด็จมาเป็นลูกหลานคนหนึ่งของดาวิด เพื่อปกครองอาณาจักรหนึ่งที่ไม่รู้จักสิ้นสุด** ตามที่ทรงสัญญาไว้ในอิสยาห์ 9:6,7:

“ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน และจะเรียกนามของท่านว่า “ผู้ที่มีหัตถ์จรรย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช” **เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีการสิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้**”

พระสัญญาของพระเจ้าที่มีแก่ดาวิดได้ถูกให้ไว้แก่ดาวิดแต่ผู้เดียว และไม่ใช่ว่าแก่ษัตริย์องค์อื่นหรืออาณาจักรอื่น ในคำเทศนาของเขาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เปโตรประกาศว่าดาวิด **ทราบอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับสิ่ง**

สารพัดที่เขาได้พยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และกล่าวชัดเจนว่าดาวิดเชื่อพระสัญญาของพระเจ้าว่าขึ้นไปข้างหน้า-ไม่ใช่ไปยังซาโลมอนเท่านั้น แต่ไปไกลเกินกว่าซาโลมอนไปจนถึงพระเมสสิยาห์ ภาคพันธสัญญาเดิมมี อรรถาธิบายเกี่ยวกับมุมมองต่างๆของดาวิดเกี่ยวกับพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าประทานให้แก่เขา กรุณา ศึกษาบทเหล่านี้ทั้งหมด: เพลงสดุดี 2, เพลงสดุดี 22, เพลงสดุดี 45 และเพลงสดุดี 16 เป็นพิเศษ

ดาวิดมองล่วงหน้าไปยังการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ เขาเข้าใจว่าพระสัญญาเหล่านั้นที่เขาได้รับชี้ไป ยังพระเมสสิยาห์และเวลานั้นเมื่อพระเยซูจอมกษัตริย์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและจะทรงครอบครองเหนือทั้งพิภพ

ใช่แล้วครับ วันหนึ่งพระเยซูคริสต์เจ้าจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด-และท่านที่รัก พระที่นั่งของดาวิดเป็นพระที่นั่งที่มีอยู่จริงตามประวัติศาสตร์อย่างแน่นอนพอๆกับพระที่นั่งของซิวาร์เป็นพระที่นั่งที่มีอยู่จริงตามประวัติศาสตร์ นักอรรถาธิบายและอาจารย์บางท่านประกาศว่าพระคำข้อนี้พูดถึงพระที่นั่งฝ่ายวิญญาณ แต่ไม่ใช่แบบนั้นเลย ดาวิดไม่ได้นั่งบนพระที่นั่งฝ่ายวิญญาณ เขานั่งบนพระที่นั่งของจริงในสถานที่แห่งหนึ่งจริงๆ-กรุงเยรูซาเล็ม และพระเยซูคริสต์เจ้าจะประทับบนพระที่นั่งหนึ่งจริงๆ ในพระวิหารซึ่งจะถูกสร้างขึ้นใหม่ในกรุงเยรูซาเล็มหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาอ่านกิจการ 15:13-18 ซึ่งเราจะศึกษาอย่างละเอียดเมื่อเราไปถึงข้อพระคำตอนนั้น

ชนชาติอิสราเอลของกษัตริย์องค์หนึ่ง และพระเจ้าประทานซาอูลให้แก่พวกเขา (1 ซมอ. บทที่ 8 และ 9) แต่อำนาจของซาอูลถูกเอาไปเสียจากเขาและลูกหลานของเขา และถูกยกให้แก่ดาวิด จากนั้นพระเจ้าทรงประกาศและกำหนดให้อำนาจนั้นควรดำรงสืบต่อไปผ่านทางวงศ์วานของดาวิด ข้อเท็จจริงประการหนึ่งแบ่งแยกดาวิดออกจากกษัตริย์ฝ่ายโลกองค์อื่นๆทุกองค์: **เขาได้ครอบครองเหนือชนชาติอิสราเอล ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า** และเนื่องจากเขาได้ครอบครองเหนือประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า องค์บริสุทธิ์ผู้จะเสด็จมาวันหนึ่งในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านายจึงควรครอบครองเหนือประชากรของพระเจ้าเช่นกัน และควรครอบครองพระที่นั่งของดาวิด วันหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศี พระเยซูผู้เป็นกษัตริย์องค์หนึ่งจริงๆจะประทับบนพระที่นั่งจริงๆของดาวิด และจะทรงครอบครองเหนือพิภพนี้ ดังที่ทรงสัญญาไว้ในพระคัมภีร์

ข้อ 31: “ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมั่งสละของพระองค์ก็ไม่เปื้อยเน่าไป”

“ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน” หมายความว่าดาวิด โดยพระวิญญาณแห่งการพยากรณ์ พูดถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ผ่านทางพระเนตรของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาเห็นล่วงหน้าถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเมสสิยาห์-“จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมั่งสละของพระองค์ก็ไม่เปื้อยเน่าไป” คำกล่าวในพระคำข้อนี้สอนอย่างชัดเจนว่าดาวิดมีความเข้าใจเชิงลึกฝ่ายวิญญาณที่ไม่ธรรมดา และพระเจ้าได้เปิดเผยให้เขาทราบในแบบที่พิเศษมากๆถึงหลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์-ไม่ใช่แค่การเสด็จมาของพระองค์ในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านายเท่านั้น แต่การเสด็จมาของพระองค์เพื่อทนทุกข์และสวมมงกุฎหนามด้วย เพื่อที่เราจะได้สวมมงกุฎแห่งชีวิต คำพยากรณ์เหล่านี้จึงถูกให้ไว้แก่พวกบรรพบุรุษผ่านทางปลายปากกาที่ได้รับการใส่ใจของดาวิด พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของ

พระองค์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสตาศาพยากรรม และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” (ลูกา 24:44)

การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู

พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์

ข้อ 32: “พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้”

เปโตรแสดงให้พวกยิวเหล่านั้นเห็นอย่างชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่า การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นคำพยากรณ์ของภาคพันธสัญญาเดิมที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ของพวกเขา และการปฏิเสธความจริงนั้นก็เท่ากับปฏิเสธข้อพระคัมภีร์ที่ประทานให้แก่พวกบรรพบุรุษผ่านทางพวกศาสตาศาพยากรรมเช่นดาวิด ผู้ซึ่งพวกเขาเคารพนับถืออย่างสูง เนื่องจากการฟื้นคืนพระชนม์เป็นเรื่องหนึ่งในคำพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิม เปโตรจึงเริ่มนำเสนอหลักฐานที่ไม่อาจปฏิเสธได้เพิ่มเติมว่าพระเยซูชวาณาซาเร็ธทรงฟื้นคืนพระชนม์จากพวกคนตายแล้ว

“ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้” เปโตรอาจกำลังพูดถึงเฉพาะพวกอัครทูตในที่นี้ แต่ที่น่าจะเป็นมากกว่าก็คือว่า เขาหมายถึงคนหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นที่อยู่ในห้องชั้นบนนั้นตอนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา และที่ตอนนี้กำลังเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้า-และข่าวประเสริฐคือการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4) เป้าหมายของเปโตรตอนนี้ก็คือ เพื่อพิสูจน์ให้พวกยิวเหล่านั้นเห็นว่าพระเยซูทรงถูกพบเห็นว่ามีชีวิตอยู่หลังจากการถูกตรึงกางเขนและการถูกฝังของพระองค์ และพระเจ้าทรงแต่งตั้งพวกอัครทูตให้เป็นพยานเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์นั้น

เปาโลยังให้คำอธิบายย่อๆเกี่ยวกับความแน่นอนเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูเช่นกัน:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ... เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น พระองค์ทรงปรากฏแก่เศฟาส แล้วแก่อัครทูตสิบสองคน ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครทูตทั้งหมด ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:1-8)

ในที่นี้เปาโลประกาศว่าผู้เชื่อห้าร้อยคนได้เห็นพระเยซูในคราวเดียว และผมเชื่อว่าพยานหนึ่งร้อยยี่สิบคนในห้องชั้นบนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของห้าร้อยคนนั้น พวกยิวอาจปฏิเสธคำพยานของเปโตร พวกเขาอาจปฏิเสธ

คำพยานของพวกอัครทูต แต่คำพยานของคนห้ำร้อยคนไม่อาจถูกเพิกเฉยได้อย่างง่ายดาย ถ้าพวกยิวเหล่านั้น ปฏิเสธที่จะเชื่อคำพยานของพี่น้องห้ำร้อยคน-หรือแม้แต่คำพยานของหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้น-ก็ไม่มีทางที่จะพิสูจน์ข้อเท็จจริงใดๆแก่พวกเขาแล้ว

เปโตรไม่ได้กล่าวว่าพวกอัครทูตได้เห็นการฟื้นคืนพระชนม์จริงๆ เขากำลังพยายามทำให้พวกยิวเหล่านั้นเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าเขาและคนอื่นๆอีกหลายคนได้เห็นพระเยซูหลังการฟื้นคืนพระชนม์นั้น พระองค์ได้ดำเนินและสนทนากับพวกเขา พระองค์ได้รับประทานกับพวกเขา และพระองค์ได้ทรงเชิญชวนพวกเขาให้แต่จะต้องพระองค์และเชื่อแน่ว่าพระองค์ไม่ใช่ผี เหมือนอย่างที่บางคนคิดตอนที่พวกเขาได้เห็นพระองค์ครั้งแรกหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (ลูกา 24:39)

มันเป็นเรื่องบันทึกเหตุการณ์ที่ว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ข้อเท็จจริงเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นเรื่องที่มีนัยคั่งแน่นอนแล้ว เปโตรอยากให้พวกยิวเหล่านั้นทราบอย่างแน่นอนว่าพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาเรียกว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธ” ได้ทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพแล้ว ว่าเหล่าผู้ติดตามของพระองค์หลายคนได้เห็นพระองค์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และพวกเขาเต็มใจที่จะเป็นพยานถึงเรื่องนี้

มันน่าจะปรากฏชัดเจนแก่พวกยิวเหล่านั้นแล้วว่าเปโตรและผู้เชื่อคนอื่นๆที่เหลือในวันฟื้นเทคอสต์นั้น ไม่ได้กำลังแสวงหาชื่อเสียงหรือลาภยศ เพราะว่าพระเยซูทรงถูกประหารชีวิตเพราะการประกาศข่าวประเสริฐนั้นที่พวกเขา กำลังประกาศอยู่ตอนนี้ พวกเขา กำลังเสี่ยงชีวิตของตนโดยการประกาศว่าพวกเขาได้เห็นพระเยซูว่ามีชีวิตอยู่หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกเขา กำลังยอมให้ตัวเองอยู่ใต้การทรมานทุกข์ การข่มเหง บางทีอาจถึงความมรณบนกางเขนหนึ่งเหมือนอย่างที่เราได้ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ไม่ว่าจะต้องเสี่ยงชีวิตของตนหรือไม่ เปโตรก็ประกาศด้วยใจกล้าว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธทรงมีชีวิตอยู่ เราทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เพราะว่าเราได้เห็นพระองค์ และเราเป็นพยานรับรองข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์”

ข้อ 33: “เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลาย ได้ยินและเห็นแล้ว”

สำหรับคนฮีบรูเหล่านั้น “ขวามือ” บ่งบอกถึงอำนาจ และคำประกาศของเปโตรที่ว่าขณะนี้พระเยซูทรงนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าก็เป็นคำประกาศที่ว่าพระองค์นั่งอยู่ในสถานที่แห่งอำนาจ ในตำแหน่งเดียวกับที่พระองค์ทรงเคยครอบครองก่อนโลกนี้ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ (ฮบ. 1:1-3; ยอห์น 17:5)

การใช้คำว่า “ขวามือ” เพื่อบ่งบอกถึงอำนาจเป็นเรื่องปกติธรรมดาในพระคัมภีร์:

ในเพลงสดุดี 17:7 ดาวิดเขียนไว้ว่า “โอ ข้าแต่พระผู้ช่วยของบรรดาผู้แสวงหาที่ลี้ภัยจากปฏิปักษ์ของเขา ณ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์”

ในเพลงสดุดี 18:35 เขาเขียนไว้ว่า “พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงค้ำจุนข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลง ก็กระทำให้ข้าพระองค์ เป็นใหญ่ขึ้น”

จากนั้นในเพลงสดุดี 20:6 เราอ่านว่า “บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบว่าจะโยวาทว่าจะทรงช่วยผู้ที่พระองค์ทรง เจริญไว้ พระองค์จะทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโดยชัยชนะอันทรงอำนาจด้วย พระหัตถ์ขวาของพระองค์”

ในเพลงสดุดี 21:8 เราอ่านว่า “พระหัตถ์ของพระองค์จะค้ำคั่นพบเหล่าศัตรูทั้งหลาย พระหัตถ์ขวาของ พระองค์จะพบบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์”

เพลงสดุดี 44:3 กล่าวว่า “เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้แผ่นดินนั้นมาครอบครองด้วยดาบของเขาเอง มีไฉ่ แขนของเขาที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์ขวา และพระกรของพระองค์ และโดยความสว่างจากสีพระ พักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเขาทั้งหลาย”

“ครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญานบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา...” พระวิญญานบริสุทธิ์ ทรงถูกสัญญาแก่พวกสาวกโดยพระเยซูเจ้าก่อนพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน:

“แต่พระองค์ผู้ลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญานบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว...แต่เมื่อ พระองค์ผู้ลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญานแห่งความจริง ผู้ทรง มาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา...เมื่อพระองค์ พระวิญญานแห่งความ จริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่รัสถ์โดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย ทุก สิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญานทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดง แก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:26; 15:26; 16:13-15)

เปโตรกำลังประกาศในที่นี้ว่าพระสัญญาเหล่านั้นซึ่งพระเยซูทรงให้ไว้ก่อนการถูกตรึงกางเขนของ พระองค์ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้ว ของประทานแห่งพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงถูกประทานให้แล้ว ตอนนี้อยู่ และแน่นอนว่าคนเหล่านั้นที่ได้เห็นสิ่งพิเศษเหนือธรรมดาเหล่านั้นที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้นต้อง ตระหนักถึงเรื่องนี้ หนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบนเป็นภาษาคนที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าซึ่งโดยทางพวกเขา ข่าวประเสริฐเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูจะถูกประกาศ-ไม่ใช่แค่แก่ ชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่ไปถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลก

“พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา” พูดถึงภาษาต่างๆเหล่านั้นที่พวกยิวเหล่านั้นพูดวันนั้น จนทุกคนที่ อยู่ที่นั่นได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของพวกเขาเอง การอัศจรรย์เช่นนั้นจะมาได้โดยทางการสำเร็จจริงของคำ พยากรณ์ของโยเอลที่ว่าพระวิญญานบริสุทธิ์จะทรงถูกเทออก มันไม่ใช่ผลลัพธ์ของการดื่ม “เหล้าองุ่นใหม่” อย่างที่พวกชอบเยาะเย้ยกล่าวอ้าง มันคือข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ได้เสด็จมาแล้ว

ตามที่ทรงสัญญาไว้ เพื่อประทานฤทธิ์เดชแก่พยานเหล่านี้ให้เผยแพร่ว่างประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่ทุกคนทั่วทุกหนทุกแห่ง

ข้อ 34 และ 35: “เหตุที่ท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’”

เปโตรรู้-เหมือนกับที่พวกยิวเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าดาวิดไม่ได้เป็นขึ้นจากพวกคนตายและไม่ได้ลอยขึ้นเข้าในสวรรค์ ไม่มีคนอิสราเอลคนใดกล้าบอกเป็นนัยเช่นนั้นเลย ข้อเท็จจริงนี้เพียงอย่างเดียวก็เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ว่าเพลงสดุดี 16 ไม่ได้กล่าวถึงดาวิด แต่กล่าวถึงพระเยซูคริสต์เจ้า พระเมสสิยาห์ และในที่นี้เปโตรก็เตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่าดาวิดเองให้คำพยานเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวที่ถูกยกชูและยศศักดิ์แบบพระเจ้าของพระเมสสิยาห์ การยกชูและยศศักดิ์ที่ไกลเกินกว่าที่ดาวิดได้รู้จักและจะสามารถรู้จักได้

(นี่ไม่ได้หมายความว่าดาวิดไม่ได้รับความรอด ว่าวิญญาณของเขาไม่ได้เข้าในเมืองบรมสุขเกษมเมื่อเขาจากโลกนี้ไป มันหมายความว่าเขาไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแบบพระเยซู และว่าเขาไม่ได้ถูกยกชูในฟ้าสวรรค์ในความหมายเดียวกับที่พระเยซูทรงได้รับการยกชู)

“แต่ท่านได้กล่าวว่า...” สิ่งที่ดาวิดกล่าวถูกบันทึกไว้ในเพลงสดุดี 110:1: “พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า’” จงสังเกตว่า “LORD” อันแรกในพระคำข้อนี้เป็นตัวพิมพ์ใหญ่ ซึ่งบ่งบอกว่าในภาษาเดิมคำๆ นี้คือ พระเยโฮวาห์ พวกยิวถือว่าพระเยโฮวาห์เป็นพระนามพิเศษเฉพาะของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระนามนี้ไม่เคยถูกใช้กับผู้ใดเลยแม้แต่พระเจ้าพระบิดา ดังนั้นเราจึงเห็นว่าดาวิดกำลังยกข้อความที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ตรัส-นั่นคือ “พระเยโฮวาห์ตรัสแก่บุคคลผู้ที่ข้าพเจ้า ดาวิด เต็มใจยอมรับว่าเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้าในเรื่องยศศักดิ์และอำนาจ เป็นผู้ที่อยู่เหนือข้าพเจ้าและทรงฤทธิ์อำนาจสูงสุด ว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า’” ถึงแม้ว่าดาวิดพยากรณ์เกี่ยวกับพระเยซูว่าทรงสืบเชื้อสายมาจากเขา (ผ่านทางวงศ์วานของเขาตามฝ่ายเนื้อหนัง) เขาก็ถือว่าพระเมสสิยาห์ทรงเป็นผู้ที่เหนือกว่าเขา เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

พระเยซูเองทรงใช้ชื่อพระคำตอนนี้เมื่อพระองค์ทรงตอบคำถามข้อหนึ่งที่พวกฟาริสีถามพระองค์:

“เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นี่ พระเยซูทรงถามพวกเขาว่า “พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” เขาตอบพระองค์ว่า “เป็นบุตรของดาวิด”

“พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า (The LORD) ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า (my Lord) ว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้” ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป” (มธ. 22:41-46)

พระเยซูทรงใช้ข้อพระคำตอนนี้ในลักษณะที่แสดงให้เห็นว่านี่คือหลักคำสอนที่พวกยิวเหล่านั้นยอมรับ- นั่นคือ พระเมสสิยาห์จะทรงครอบครองจนกว่าพระองค์ทรงปราบศัตรูทั้งหมดของพระองค์ได้พระบาทของพระองค์ โดยทำให้ศัตรูเหล่านั้นเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์ จากนั้นพระองค์จะทรงกลายเป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย ประชาชาติยิวตั้งตาคอยการเสด็จมาของกษัตริย์องค์หนึ่งที่เป็นแบบนี้

ข้อ 36: “เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

“เหตุฉะนั้น”-เนื่องจากคำพยากรณ์เหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้วในพระเยซู และเนื่องจากเปโตรและสาวกคนอื่นๆที่เหลือได้เห็นการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์เหล่านั้นของพระเยซูตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์แล้ว และเนื่องจากการอัศจรรย์อันโดดเด่น เช่นนั้นได้ถูกสำแดงในวันเพ็นเทคอสต์แล้ว-“ให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอน” ว่าบัดนี้พระเยซูประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาแล้ว-ไม่ใช่ชาวนาซาเร็ธผู้ต่ำต้อยคนนั้นอีกต่อไป แต่เป็น **พระคริสต์ของพระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด!**

“วงศ์วานอิสราเอล” รวมประชาชาติยิวทั้งหมดเข้าไว้ด้วย แน่แน่นอนว่าคำเชิญชวนเช่นนั้นถูกกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลได้เพียงพวกเขาเท่านั้น เพราะว่าพวกเขาพวกเขาเดียวทราบคำพยากรณ์เหล่านั้นและรับพระสัญญาเหล่านั้นไว้ ให้พวกเขา “ทราบแน่นอน” (จนไม่มีความสงสัยใดๆอีก) ว่า “**พระเยซูนี้**” ผู้ที่พวกเขาตรึงกางเขนได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้วโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ทรงถูกยกชูขึ้นสู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงถูกทำให้เป็น “**ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์**”-ถูกมนุษย์ปฏิเสธ แต่พระเยซูฮาวาห์พระเจ้าทรงรับไว้และได้ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

คำที่แปลเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ในที่นี้บ่งบอกถึงอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุด ดังนั้นความหมายจึงชัดเจน: **พระเจ้าทรงยกชูพระเยซูให้เป็นกษัตริย์** พระองค์ได้ประทานอำนาจครอบครองในฟ้าสวรรค์ให้แก่พระเยซูและทรงตั้งพระเยซูเป็นผู้ปกครองแห่งสิ่งสารพัด:

“พระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ **ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเหนือหนึ่งทั้งสิ้น** เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น” (ยอห์น 17:1,2)

เปาโลพูดถึงการกระทำกิจแห่งฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระเจ้า “ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์ **สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์เทพ เหนืออภินิหาร เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ่ยขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย**” (อฟ. 1:20,21)

ในอนาคต พระเยซูจะเสด็จมาเพื่อพิพากษาโลก พระองค์จะพิพากษาในความชอบธรรม และการพิพากษาของพระองค์จะเป็นตาม**พระวาทะ**ของพระองค์:

“ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา **คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้น** และจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:48)

เปโตรกล่าวคำประกาศนี้ว่าพระเยซูบุตรนี้ทรงเป็น “ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” ในความพยายามที่จะนำพวกยิวเหล่านั้นมาสู่การกลับใจใหม่และทำให้พวกเขาหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า แทนที่จะไปห่างไกลจากพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ *อาโมสได้เตือนประชากรยิวในถ้อยคำเหล่านี้:*

“เรากล่าวเจ้าเสียบ้าง อย่างที่พระเจ้ากล่าวเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เจ้าเหมือนดินพินที่เขาหยิบออกมาจากกองไฟ **เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ** “โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะต้องกระทำกับเจ้าดังนี้ เพราะเราจะต้องกระทำเช่นนี้แก่เจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย จงเตรียมตัวเพื่อจะเผชิญพระเจ้าของเจ้า” (อาโมส 4:11,12)

ใช่แล้วครับ พวกยิวเหล่านั้นมีเหตุผลอันดีที่จะกลัว และที่จะหวาดผวาววันนั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จมาในการแก้แค้นและการพิพากษาเพื่อลงโทษพวกเขาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาได้ตรึงความหวังแห่งประชาชาติของพวกเขาที่กางเขน-พระองค์ผู้ที่เหล่าศาสตราจารย์ของพวกเขาได้เขียนถึง พระองค์ผู้ที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้มีความหวัง *ไม่แปลกเลย* ที่พวกเขา รู้สึกกังวลใจเมื่อพวกเขาตระหนักถึงความอัปยศที่พวกเขาได้นำมาสู่ประชาชาติของตนและความผิดที่ตกอยู่เหนือพวกเขาอย่างหนักหน่วง *ไม่แปลกเลย* ที่พวกเขาร้องออกมาว่า “**ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี**”

มีจุดประสงค์ที่แน่ชัดในการที่เปโตรขยายความเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของดาวิดในคำเทศนานี้ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น: *คำพยากรณ์นั้นคือรากฐานของคำวิงวอนของเปโตรต่อพวกยิวเหล่านั้น* พวกเขาไม่เคยคิดถึงการใช้เพลงสดุดีบทที่สิบหกกับพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมาของพวกเขา แต่คิดว่าข้อพระคำตอนนั้นหมายถึงดาวิดโดยตรง แต่เปโตรแสดงให้พวกเขาเห็นว่าความเชื่อแบบดั้งเดิมเช่นนั้นผิดและอธิบายว่า*ทำไมถ้อยคำของเพลงสดุดีบทนั้นจึงไม่อาจหมายถึงดาวิดได้* พวกเขาทุกคนทราบเกี่ยวกับบ่อฝังศพของดาวิด พวกเขาทุกคนรู้ว่าดาวิดไม่ได้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย เขาถูกฝังไว้ และศพของเขาก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้ที่คำพยากรณ์นี้จะหมายถึงเขา “**ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์**” เมื่อเห็นสิ่งนี้โดยพระวาระของพระเจ้า ดาวิดจึงพูดเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเมสสิยาห์ และ*ในพระคริสต์เพียงผู้เดียว* ถ้อยคำเหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จจริงได้

มีหลายหมื่นคนวันนั้นที่ปฏิเสธการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู แต่เพื่อที่จะรับความรอดมันเป็นความจำเป็นของพระเจ้าที่เราต้องเชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์: “**คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด**” (รม. 10:9)

เปาโลบอกเราว่า “**ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย...และถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน และคนทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย**” (1 คร. 15:14-18)

การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันฟื้นเทออสต์นั้น (ตามที่ถูกพยากรณ์ไว้โดยโยเอลและถูกสัญญาไว้โดยพระเยซู) เป็นหลักฐานของพระเจ้าและเป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดว่าพระเยซูทรงถูกยกชูขึ้นสู่สถานที่ของพระองค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาแล้ว ข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาแล้วก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าพระเยซูได้เสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้ว เพราะพระองค์ทรงสัญญาว่าเมื่อพระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้ว พระองค์จะส่งผู้ปลอบประโลมใจมา ดังนั้นการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงพิสูจน์เรื่องการเสด็จขึ้นไปและการถูกยกชูของพระเยซู

พวกยิวเหล่านั้นจะถามเปโตรก็ได้ว่า “ถ้าชวาณาซาเร็ธที่ถูกตรึงกางเขนนั้นเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆ ทำไมพระองค์ไม่เสด็จมาและนั่งบนพระที่นั่งของดาวิดเลยตอนนี้? ทำไมพระองค์ไม่ครอบครองเหนืออาณาจักรของพระองค์เลย?” คำตอบอยู่ในเพลงสดุดี 110: พระเยซูจะต้องเสด็จกลับไปหาพระบิดา ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา และอยู่ที่นั่นต่อไปจนกว่าเหล่าศัตรูของพระองค์ถูกทำให้เป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์ จากนั้น-และจนกว่าจะถึงตอนนั้น-พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองเหนือแผ่นดินโลก เพื่อให้เป็นไปตามแผนการและแผนงานของพระเจ้า

ใจความหลักของข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้านี้ก็คือว่า พระเยซูทรงถูกทำให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปทั้งหลายของเรา “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” พระองค์ทรงเป็นขึ้นในวันที่สาม “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” พระองค์ทรงถูกยกชูขึ้นแล้วตอนนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์-ในสง่าราศีโดยประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” และพระองค์จะเสด็จมาอีกที เป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” เปาโลบอกที่ดัสว่าพระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ตั้งตัวคอย “ความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา...” (ทต. 2:13,14) คำเทศานี้จะกระตุ้นใครก็ตามที่ยอมฟังด้วยใจที่เปิดรับและความคิดที่เปิดรับ มันกระตุ้นพวกยิวเหล่านั้นในวันฟื้นเทออสต์ และพวกเขาร้องออกมาว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี”

สิ่งที่ชนชาติอิสราเอลต้องกระทำ

ข้อ 37: “เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลกปลາบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครทูตอื่นๆว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี”

เมื่อพวกยิวเหล่านั้นได้ยินคำเทศนาของเปโตรและคำประกาศทั้งห้าของเขา โดยเชื่อว่าพวกเขาได้ตรึงพระเมสสิยาห์ของตนที่กางเขน พวกเขา ก็ “รู้สึกแปลกปลาบใจ” คำกรีกที่แปลเป็น “แปลกปลาบ” ไม่ถูกใช้ในที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ มันมีความหมายตรงตัวว่า “ทิ่มแทงหรือทะลุทะลวง เหมือนกับเข็มเล่มหนึ่งหรือเครื่องมือที่แหลมคมอันหนึ่ง และทิ่มแทงด้วยความทุกข์ใจหรือความเจ็บปวดอย่างยิ่ง”

ความหมายโดยนัยในที่นี้ก็คือว่า หลังจากคำเทศนาของเปโตร พวกยิวเหล่านั้นถูกทิ่มแทงด้วยความกลัวอย่างลึกซึ้งเพราะสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้พิสูจน์จากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ไม่ใช่ทุกคนที่อยู่ในวันนั้นเป็นทุกข์ใจเพราะพวกเขาตระหนักว่าพวกเขาได้ประหารชีวิตพระเมสสิยาห์ของตนแล้ว แต่พวกเขาหลายคน

รู้สึกถึงความผิดอยู่ลึกๆ เพราะสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ พวกเขาเริ่มรู้ตัวแล้วว่าชาวนาซาเร็ธผู้นั้นที่พวกเขาได้ตรึงกางเขนในฐานะเป็นคนลงโลกคนหนึ่งแท้จริงแล้วเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา และผลลัพธ์ของการตระหนักรู้นี้ก็คือความเจ็บปวดและความตระหนกแบบฉับพลัน พระเจ้าอาจเทพะพิโรธอันร้ายแรงลงมาบนพวกเขาในทันที! พระเยซูทรงมีชีวิตอยู่ ทรงถูกยกชูขึ้นสู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทรงมีอำนาจ พวกเขากลัวการแก้แค้นของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงดงการพิพากษาและเทการแก้แค้นของพระองค์ให้แก่พวกเขาทันที

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “กรุณาบอกเราทั้งหลายเถิดว่าเราทำอะไรได้เพื่อทำให้พระเจ้าระงับพระพิโรธของพระองค์เสีย!”

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย” คือสำนวนหนึ่งที่แสดงออกถึงความรัก ความจริงใจ และความทุ่มเท แต่หลายนาทีก่อนหน้านี้ ผู้ชนกลุ่มเดียวกันนี้ได้ล้อเลียนพวกเขาและกล่าวหาพวกเขาว่าเมาเหล้า คำเทศนาของเปโตรให้ความสว่างแก่พวกเขาและฟุ้งเฟ้อใจพวกเขาอย่างลึกซึ้งในเรื่องบาปอันใหญ่โตของพวกเขา จนในที่นี้พวกเขาพูดกับพวกเขาพร้อมกับการยอมรับและการให้ความเคารพ พวกเขาไม่ได้ล้อเลียนอีกต่อไป ไม่เป็นคนหน้าซื่อใจคดอีกต่อไป พวกเขาอยากรู้อย่างจริงจังว่าพวกเขาจะทำอะไรได้เพื่อป้องกันไม่ให้พระเจ้าปลดปล่อยพระพิโรธอันบริสุทธิ์ของพระองค์ลงมาบนพวกเขา!

ข้อ 38: “ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“**จงกลับใจเสียใหม่!**” การกลับใจใหม่ที่แท้จริงคือ ความเสียใจเพราะบาปที่กระทำต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง-และไม่ใช่แค่ความเสียใจเพราะบาป แต่เป็นการหันไปจากบาป การละทิ้งบาปและการหันมาหาพระเจ้า การทำสิ่งเดิมที่คิดว่าได้กลับใจใหม่แล้วอีกทีก็ไม่ใช่การกลับใจใหม่ที่แท้จริง

การกลับใจใหม่ไม่ใช่ความกลัวผลที่ตามมาทั้งหลายของบาปและการปรับโทษในนรก มันไม่ใช่ความกลัวพระพิโรธของพระเจ้าที่จะถูกเทออกลงบนเหล่าคนชั่ว การกลับใจใหม่ที่แท้จริงในใจยอมมองบาปในความสว่างที่แท้จริงของมันและตระหนักว่าบาปได้ตรึงพระเยซูที่กางเขนนั่น การกลับใจใหม่ที่แท้จริงคือความเกลียดชังที่มีต่อบาปจนถึงขนาดที่ผู้ที่สำนึกผิดนั้นละทิ้งบาปและหันมาดำเนินกับพระเจ้า บาปคือความชั่วร้าย พระเจ้าทรงเกลียดชังบาป บาปได้ตรึงพระผู้ช่วยให้รอดที่กางเขนนั่น-และแน่นอนว่าข้อเท็จจริงนั้นเพียงอย่างเดียวเป็นเหตุผลที่เพียงพอว่าทำไมทุกคนที่กลับใจใหม่แล้วอย่างแท้จริงยอมเกลียดชังบาปและละทิ้งทางทั้งหลายที่บาปหนา

บางคนเข้าใจผิดเรื่องการฟุ้งเฟ้อว่าเป็นการกลับใจใหม่ แต่มีความแตกต่างอันมหาศาลระหว่างการฟุ้งเฟ้อกับการกลับใจใหม่ด้วยความเชื่อมาหาพระเจ้า การฟุ้งเฟ้ออาจผ่านไปอย่างรวดเร็วและปล่อยดวงวิญญาณดวงหนึ่งให้อยู่ในสภาพที่หลงหายและสิ้นหวังเหมือนแต่ก่อน คนๆหนึ่งอาจเกรงกลัวพระเจ้า-แม้แต่พวกปีศาจก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น (ยากอบ 2:19) แต่แน่นอนว่าพวกมันไม่ได้รับความรอด! ความกลัวผลที่ตามมาต่างๆของการดำเนินชีวิตในทางชั่วไม่ใช่การกลับใจใหม่ คนซีเมาเป็นที่ติดคุกในเช้าวันถัดมาหลังจากที่เขาถูกจับกุมเพราะเมา

เหล่าและการประพุดิตัวเกะกะก็กลับใจจากการกระทำของตน เขาเสียใจที่เขาติดคุก แต่*เก้าสิบเก้าครั้ง*จากหนึ่งร้อยครั้งเขาจะทำแบบเดิมอีกเมื่อเขาออกมาจากคุก! การเสียใจเพราะเราถูกจับได้ว่าทำผิด หรือการกลัวเพราะเรารู้ว่า “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” **ไม่ใช่**การกลับใจใหม่ที่แท้จริงจากหัวใจซึ่งนำไปสู่การละทิ้งบาปและติดตามความชอบธรรม *คนมากมายตื่นตระหนก*เกี่ยวกับบาปทั้งหลายของตน แต่พวกเขาไม่เคยกลับใจใหม่ พวกเขาดำเนินชีวิตในความกลัวและการตัวสั่น-แต่พวกเขาไม่เคยรู้จักความเสียใจตามแบบพระเจ้า เพราะบาปทั้งหลายของตน พวกเขาไม่เคยหันมาหาพระเจ้าในการกลับใจใหม่ที่แท้จริง การ*หันมาหาพระเจ้า*คือการ*หันเสียจากบาป*อย่างอัตโนมัติ นี่คือการกลับใจใหม่อย่างเดียวกันที่นั่นที่จะนำสันติสุขมาสู่หัวใจและความคิดของมนุษย์

ผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้สามารถเรียนรู้บทเรียนที่สำคัญในที่นี้ได้หากพวกเขาจะเพียงฟังพระวจนะของพระเจ้า: เมื่อพวกเขาเหล่านั้นร้องถามว่า “เราจะทำอย่างไรดี?” เปโตรตอบกลับทันทีว่า “จงกลับใจเสียใหม่!” เขาไม่ได้บอกคนเหล่านั้นให้เลิกทำบาปและพยายามปรับปรุงตัว เขาไม่ได้บอกคนเหล่านั้นให้ “กลับเนื้อกลับตัว” และสัญญาว่าจะดำเนินชีวิตให้ดีขึ้น และเขาไม่ได้บอกเป็นนัยให้พวกเขาเลื่อนการตัดสินใจออกไปจนกว่าจะถึงเวลาที่ “สะดวก” กว่านี้ เราควรเตือนคนเหล่านั้นที่เราได้รับใช้ว่า *วันนี้* คือวันแห่งความรอด *บัดนี้*คือเวลาอันชอบ (2 คร. 6:2) เราไม่มีคำสัญญาเรื่องวันพรุ่งนี้ และเมื่อเราพูดคุยกับคนเหล่านั้นที่รู้สึกฟุ้งเฟ้อเรื่องบาปแล้ว เราก็ควรคะยั้นคะยอพวกเขาให้กลับใจทันทีและแสดงออกซึ่งความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

*คนของพระเจ้า*ทุกคนเทศนาการกลับใจใหม่ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาปรากฏตัวโดยเทศนาว่า “*ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว*” (มธ. 3:2) *พระเยซูเอง*ทรงเทศนาการกลับใจใหม่: “*ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน*” (ลูกา 13:3,5) ในวันฟื้นเทคอสต์ *เปโตร*เทศนาการกลับใจใหม่ *ผม*รู้ว่าในยุคสมัยนี้มันไม่ “เป็นที่นิยม” ที่จะบอกคนบาปทั้งหลายให้กลับใจใหม่และร้องทูลขอความเมตตาต่อพระเจ้า แต่ถึงแม้เรารู้ว่าหลักคำสอนเรื่องการกลับใจใหม่ไม่เป็นที่นิยมสักเพียงใด มันก็เป็นประโยชน์ เพราะว่า “*ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่-ยิว คนต่างชาติ ทาส ไท คนปัญญา คนอปัญญา-ท่านทั้งหลายก็จะพินาศในบึงไฟ!*”

“*จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมา...สิ้นทุกคน...*” พระเยซูประทานพระมหาบัญชาแก่เหล่าสาวกของพระองค์ให้ไป “*สั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์*” (มธ. 28:19) ผู้คนเหล่านั้นที่เปโตรเทศนาให้ฟังในวันฟื้นเทคอสต์นั้นยังไม่ได้รับบัพติศมา แต่กรุณาสังเกตว่าเขาคะยั้นคะยอพวกเขาให้กลับใจเสียใหม่-และจากนั้นจึงรับบัพติศมา การกลับใจใหม่มาก่อนการรับบัพติศมา

บัพติศมาคือการสารภาพออกมาว่าเราตายแล้วกับพระคริสต์ ถูกฝังไว้กับพระคริสต์ และถูกทำให้เป็นขึ้นกับพระองค์เพื่อเดินในความใหม่ของชีวิต เปโตรบัญชาพวกเขาเหล่านั้นให้กลับใจใหม่ จากนั้นจึงติดตามพระคริสต์ในการรับบัพติศมา อันเป็นการบ่งบอกว่าพวกเขาตัดขาดจากลัทธิยิวและยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว

โดยการยอมรับบาปผิดของคริสเตียน พวกเขาก็เป็นพยานรับรองว่าพวกเขาได้ต้อนรับพระคริสต์เป็นพระเมสสิยาห์และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตนแล้ว

การรับบาปผิดมานั้นไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการได้ *ความเชื่อฟัง* ใจใหม่? ใช่แล้วครับ เราควรเชื่อฟังพระเจ้า เราควรปฏิบัติตามอย่างพระองค์ในการรับบาปผิดมา แต่น้ำไม่ล้างบาปออกไป มันไม่ช่วยในการช่วยเราให้รอด มันไม่ทำให้เรารอดอย่างดีขึ้น (หรืออย่างเต็มเปี่ยมมากขึ้น) มีหลายหมื่นคนวันนี้ที่กำลังฟังพาสต้ามาเพื่อที่จะพาพวกเขาไปสวรรค์-และพวกเขากำลังมุ่งหน้าไปสู่ความผิดหวังอันน่าเศร้า! ถ้าพวกเขายังไม่ได้รับการชำระล้างในพระโลหิตอันประเสริฐของพระเจ้า การล้างชำระด้วยน้ำในอ่างบาปผิดมาก็จะไม่ทำให้พวกเขาเหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้าอย่างแน่นอน

นิโคเดมัส คือสุดยอดอาจารย์คนหนึ่งในศาสนาของพวกยิว กระนั้นพระเจ้าทรงบอกเขาว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” *นิโคเดมัส* จึงถามว่า “คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้” และพระเจ้าทรงตอบกลับว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:1-6 บางส่วน)

มีหลายคนที่ยืนยันว่า “น้ำ” ที่พระเจ้าตรัสถึงนั้นคืออ่างบาปผิดมา และบาปผิดมานั้นล้างบาปทั้งหลายออกไป แต่โดยการศึกษาพระวจนะและเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์อย่างระมัดระวัง เราก็จะเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้บอก*นิโคเดมัส* ว่าเขาต้องรับบาปผิดมาในน้ำและในพระวิญญาณ หรือว่าเขาต้องบังเกิดในน้ำและในพระวิญญาณ เพื่อที่จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

ในพระคัมภีร์ น้ำเป็นภาพเล็งหรือสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระวจนะของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น ในยอห์น 15:3 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน”

ในยากอบ 1:18 เราอ่านว่า “พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น”

ในเอเฟซัส 5:25, 26 เปาโลบอกเราว่าพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร “และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ”

ใน 1 เปโตร 1:23 เราถูกบอกว่าเรา “ได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

คราวนี้เมื่อย้อนกลับมาที่ถ้อยคำของพระเจ้าในยอห์น 3:6 ที่พระองค์ทรงบอก*นิโคเดมัส* ว่า “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” จริงๆแล้วพระองค์กำลังตรัสแก่*นิโคเดมัส* ว่า “มันไม่ใช่การเกิดฝ่ายเนื้อหนังแต่เป็นการเกิดฝ่ายวิญญาณที่ท่านต้องเข้าอาณาจักรของพระเจ้าโดยวิธีนั้น” ท่านที่รัก น้ำในอ่างบาปผิดมาไม่แต่ต้องจิตวิญญาณ มันแต่ต้องแค่เนื้อหนัง-สิ่งซึ่งไม่ได้บังเกิดจากพระเจ้า!

ถ้าเราตายก่อนการรับขึ้นไปนั้น เนื้อหนังของเราก็ถูกลิขิตไว้ให้เปื่อยเน่าและกลับคืนสู่ผงคลีดิน หากเรามีชีวิตอยู่จนได้เห็นการรับขึ้นไปนั้น เราก็จะถูกเปลี่ยนแปลงในชั่วขณะเดียวและสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าได้จะสวมความไม่เปื่อยเน่า สิ่งซึ่งตายได้จะสวมความเป็นอมตะ (1 คร. 15:51-53) มันคือมนุษย์ภายใน *จิตวิญญาณ* ที่บังเกิดจากพระเจ้าโดยทางเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่าแห่งพระวาทะ

ในยอห์น 5:24 พระเยซูทรงประกาศว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเรา (ไม่ใช่ผู้ที่รับบัพติศมาในน้ำ) และเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

ยอห์น 3:18 ประกาศว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” ไม่มีการกล่าวในที่นี้เลยเกี่ยวกับการถูกพิพากษาลงโทษเพราะว่าเราไม่ได้รับบัพติศมา หรือการได้รับความรอดเพราะว่าเราได้รับบัพติศมา ผู้คนได้รับความรอดโดยการเชื่อในพระเยซูคริสต์ พวกเขาพิพากษาโดยการปฏิเสธที่จะเชื่อ

ในโรม 11:13 เปาโลประกาศว่าพระเจ้าทรงเรียกเขาให้เป็นอัครทูตพิเศษคนหนึ่งไปยังพวกคนต่างชาติในเอเฟซัส บทที่ 3 เขาเปิดเผยความจริงแสนมหัศจรรย์ที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เขาถึงข้อลึกลับแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ข้อลึกลับหนึ่งที่ถูกซ่อนไว้ตั้งแต่ช่วงรัตนครีกัลแต่ถูกเปิดเผยแก่เปาโลแล้วโดยการทรงสำแดง จากนั้นใน 1 โครินธ์ 1:17 ยักซีใหญ่ฝ่ายวิญญาณผู้นี้ร้องประกาศว่า “**พระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ** แต่มีใช้ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช”

ผมขอถามคุณ ท่านที่รัก-ถ้าบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความรอด ถ้าน้ำล้างบาปทั้งหลายออกไปได้ **ทำไมเปาโลถึงกล่าวว่า “พระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพติศมา”?** ในกาลาเทีย 6:14 เขากล่าวว่า “**พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดตัวนอกรอกเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา** ซึ่งโดยพระองค์โลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก”

เขากล่าวแก่คริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ว่า “**ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน**” (1 คร. 2:2) ดังนั้นเปาโล ภาชนะที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าเพื่อนำข่าวประเสริฐไปยังพวกคนต่างชาติ จึงประกาศอย่างชัดเจนว่า**กางเขนนั่นและพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคือข่าวสารที่ทำให้ผู้คนสะอาดและเหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า** ยอห์นผู้เป็นที่รักสอนเช่นกันว่า**พระโลหิตของพระเยซูชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น** (1 ยอห์น 1:7) เพราะนี่เป็นความจริง จึง**ไม่มีบาปที่น้ำจะชำระล้างออกไปได้!**

บัพติศมาคือสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง: มันสื่อถึงความมรณา การถูกฝัง และการเป็นขึ้นจากตาย เมื่อเราใช้ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า-ตายต่อบาปแต่มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า เป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์:

“เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่ พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตาม ชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น” (รม. 6:4)

บัพติศมาในน้ำไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการไถ่ มันไม่ล้างบาปทั้งหลายออกไป พระวจนะบริสุทธิ์ของ พระเจ้าประกาศอย่างชัดเจนว่า “ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮบ. 9:22)

“ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์...” คนมากมายวันนี้ประกาศว่าการที่คนๆหนึ่งจะรอดได้ การรับบัพติศมาในน้ำต้องถูกทำให้ในพระนามของพระเยซูเท่านั้น แต่คำสอนเช่นนั้นเป็นคำสอนเท็จและไม่ใช้ตามข้อพระคัมภีร์ที่ถูกแยกแยะอย่างถูกต้อง ผมแน่ใจว่าใครบางคนจะถามว่า “ทำไมเปโตรใช้พระนามพระเยซูแทนที่จะใช้ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์?” คำตอบนั้นเรียบง่ายที่จะเห็นหากเราศึกษาพระวจนะของ พระเจ้าด้วยความคิดที่เปิดรับ:

พวกยิวเหล่านั้นเชื่อในพระเจ้าพระบิดา-พระเยซูฮาวาห์พระเจ้า พวกเขาเชื่อในพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขารู้ว่าพระองค์ได้เสด็จมาบนผู้คนในสมัยพันธสัญญาเดิม แต่สำหรับพวกเขา พระเยซูชวาวาซาเรีธคือคน ลวงโลกคนหนึ่ง เป็นผู้พยากรณ์เท็จที่หวานความแตกร้าง ด้วยเหตุนี้เปโตรจึงสั่งพวกเขาให้รับบัพติศมาใน พระนามของพระเยซูคริสต์

การอัศจรรย์แห่งฟื้นเทออสต์ได้เกิดขึ้นเพราะพระเยซูชวาวาซาเรีธทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคน ตายแล้ว พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปหาพระบิดาแล้ว และขณะนี้พระองค์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระ เยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พวกยิวเหล่านั้นต้องยอมรับพระเยซูคริสต์เช่นเดียวกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือไม่ก็ตกนรกชั่วนิรันดร์ เพราะว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อ ได้รับความชอบธรรม” (รม. 10:4) “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตร ของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ...” (รม. 3:20) พวกยิวเหล่านี้ต้องรับบัพติศมา-ไม่ใช่แค่ใน พระนามของพระบิดาและในพระนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น แต่ในพระนามของพระเยซูคริสต์เช่น กัน

พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ให้ไปทั่วโลกและประกาศข่าวประเสริฐ โดยให้บัพติศมาผู้เชื่อ ในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรอยากให้พวกยิวเหล่านั้น ตระหนักว่ามันเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับพวกเขาที่จะยอมรับตรีเอกานุภาพ-พระบิดา พระบุตร และพระ วิญญาณบริสุทธิ์-หากพวกเขาหวังว่าจะอยู่ในอาณาจักรนั้นในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูจอมกษัตริย์ทรง ครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิด

ผู้เชื่อแท้ทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันทีที่พวกเขา เชื่อ (1 คร. 12:13) แต่เราควรปฏิบัติตามพระคริสต์ในการรับบัพติศมาเช่นกัน ผู้เชื่อบางคนไม่เคยมีบัพติศมา แบบคริสเตียนเลย พวกเขา “เข้าร่วมกับคริสตจักร” ขณะที่พวกเขายังเป็นคนบาปอยู่เหมือนเดิม พวกเขา รับ บัพติศมาขณะที่พวกเขายังเป็นคนบาปอยู่เหมือนเดิม และพวกเขาดำเนินชีวิตเหมือนคนบาปจนถึงเวลาที่พวกเขาต้อนรับพระเยซูในที่สุดและได้บังเกิดใหม่ ดังนั้น ถ้าพวกเขายังไม่ได้รับบัพติศมาตั้งแต่พวกเขาได้เชื่อ พวกเขา

เขาก็ยังไม่มีบัพติศมาของผู้เชื่อทั้งหลายเลย เราต้องกลับใจใหม่และเชื่อก่อนที่เราจะสามารถรับ**บัพติศมาแบบคริสเตียน**ได้

พวกยิวเหล่านี้มีวาทะกึ่งวลเกี่ยวกับบาปของพวกเขาในการตรึงพระเยซูที่กางเขน-พวกเขาบอกว่าพระเจ้าจะเทพะพิโรธของพระองค์ลงมาบนพวกเขาในทันที แต่เปโตรกล่าวว่า “จงกลับใจเสียใหม่และรับ**บัพติศมา... เพราะว่าพระเจ้าทรงยก**ความผิดบาป** (sins) ของท่านเสีย**”-ไม่ใช่แค่บาปของการตรึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่กางเขนเท่านั้นแต่บาปอื่นๆทั้งสิ้นเช่นกัน “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

“และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ช่างเรียบง่ายจริงๆ! จงกลับใจเสียใหม่ เชื่อในพระเยซู วางใจพระองค์เพื่อรับความรอด และคุณจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงกระนั้นวันนี้ผู้เชื่อหลายคนที่ยังใจและประสงค์ดียังร้องให้อ้อนวอนและอธิษฐานขอการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์-และจากนั้นก็กลับบ้านไปอย่างผิดหวังในใจเพราะว่าพวกเขาไม่ได้มีประสบการณ์ที่พวกเขา**คาดหวัง**ว่าจะมี ประสบการณ์หนึ่งที่ผู้รับใช้หรือที่ปรึกษาของพวกเขาบอกพวกเขาว่าพวกเขา**ควรมี**ในฐานะเป็นผู้หนึ่งที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์!

พระวาทะของพระเจ้ากล่าวชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้: “เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน **ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้**ที่ขอร้องต่อพระองค์****” (ลูกา 11:13) ไม่มีผู้ใดจะ**ขอล**พระวิญญาณบริสุทธิ์นอกเสียจากว่าเขาถูกฟ่องใจเรื่องบาปและกลับใจใหม่อย่างแท้จริง โดยแสวงหาความรอดโดยความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ดังนั้นพระเจ้าจึง**ประทาน**พระวิญญาณแก่คนเหล่านั้นที่**ขอ**พระวิญญาณ-และพระวาทะที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ของพระองค์ก็ประกาศว่าผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็น**ผู้ถือครอง**พระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9,14,16; อฟ. 4:30)

เมื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบนในวันเพ็นเทคอสต์ได้รับ**บัพติศมา**ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขา ก็พูดด้วยภาษาอื่นๆ “ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด” ข้อ 41 ประกาศว่าสามพันคนได้รับความรอดเมื่อเปโตรเทศนาจบวันนั้น แต่ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าคนใดในพวกเขาพูดด้วยภาษาอื่นๆ-และเปโตรไม่ได้บอกเป็นนัยใดๆเลยว่าพวกเขา**ควรพูด** เขาแค่สั่งคนเหล่านั้นให้กลับใจใหม่ ทำตามพระเยซูในการรับ**บัพติศมา** และพวกเขาจะได้รับการยกโทษบาปและ “ของ**ประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์**”

มีผู้เชื่อจำนวนมากที่ไม่ยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจต่อพระวิญญาณ พวกเขาไม่ได้ถูก**เติมเต็ม**ด้วยพระวิญญาณ และพวกเขาไม่ได้ถูก**นำ**โดยพระวิญญาณอย่างสมบูรณ์ด้วย พวกเขาเอาสิ่งที่ดีที่สุดในอันดับสองของพระเจ้าสำหรับชีวิตของตนแทนที่จะยอมให้พระองค์**ประทานชีวิตอันบริบูรณ์**ให้แก่พวกเขา (ยอห์น 10:10) แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์**ทรงสถิตอยู่**ภายในใจของผู้เชื่อแท้ทุกคน ไม่ว่าพระองค์จะได้รับอนุญาตให้**ควบคุม**ชีวิตของผู้เชื่อ**อย่างเต็มที่**หรือไม่ก็ตาม พระองค์สถิตอยู่ด้วยเพื่อ**ประทาน**ฤทธิ์เดชแก่เรา เพื่อ**ปลอบประโลม**ใจเรา เพื่อให้ความสว่างเรา เพื่อทำให้เราระลึกถึงสิ่งเหล่านั้นที่เราต้อง**รู้**ฝ่ายวิญญาณ และเพื่อ**ประทานสันติสุข**แก่เรา

พระองค์ทรงนำเราในวิถีที่ทั้งหลายแห่งความชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระเยซู พระองค์ทรงเติมเต็มเราหากเราจะยอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น และพระองค์ทรงประทับตราเราจนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีพันธกิจที่ชี้เฉพาะมากมายในใจของผู้เชื่อ เปาโลให้รายการผลของพระวิญญาณในกาลาเทีย 5:22,23:

“ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย”

ช่างน่าเศร้าจริงๆที่คริสเตียนจำนวนมากที่ประสงค์คืออิสรภาพและอ่อนน้อมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์คงเสียพระทัยจริงๆ เพราะว่าแม้กระทั่งในขณะที่พวกเขาวิงวอนและร้องไห้ โดยอ่อนน้อมของพระองค์ ให้เสด็จมา พระองค์ก็ประทับอยู่ในใจของพวกเขาอยู่แล้ว! ผู้ใดที่กลับใจจากบาปแล้วและต้อนรับพระเยซูโดยความเชื่อก็เป็นผู้ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงให้ข้อพิศมามผู้เชื่อทุกคนเข้าในพระกายของพระคริสต์ พระองค์ทรงนำผู้เชื่อทุกคน พระองค์ทรงประทับตราผู้เชื่อทุกคน พระองค์ทรงเป็นผู้ปลอบประโลมใจของเรา-และเมื่อเรามีภาระใจหนักมากจนเราอธิษฐานไม่ไหวอย่างที่เราควรอธิษฐาน พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงอธิษฐานเพื่อเรา โดยบอกพระเจ้าถึงสิ่งที่เราอยากบอกพระองค์แต่ไม่รู้จะบอกอย่างไร:

“พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า” (รม. 8:26,27)

ข้อ 39: “ด้วยว่าพระสัญญาที่ตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์”

ในโรม 11:1-5 เราพบว่าพระสัญญานั้นมีมายังพวกยิวและลูกหลานของพวกเขาอยู่เหมือนเดิม:

“เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสนทายากรณ์ของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์เขาก็ได้ขุดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์’

“แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ ‘เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาลล’ เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ”

วันหนึ่งในอนาคต พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงถูกเทลงบนชนชาติอิสราเอลและจะมีการกลับใจใหม่ระดับประชาชาติ ในฐานะประชาชาติหนึ่งพวกเขาจะคร่ำครวญเพราะว่าพวกเขาจะตระหนักว่าพวกเขาได้ตรึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่กางเขน:

“ต่อมาในวันนั้น เราจะแสวงหาที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม และเราจะเทวิญญูณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม *เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน*

“ในวันนั้น การไว้ทุกข์ในเยรูซาเล็มจะใหญ่โตอย่างการไว้ทุกข์เพื่อฮาดีดริโมน ณ ที่ราบเมกิดโด แผ่นดินจะไว้ทุกข์ ตามครอบครัวแต่ละครอบครัว ครอบครัวราชวงศ์ดาวิดต่างหากและบรรดาภรรยาของท่านต่างหาก ครอบครัวของวงศ์วานนาธันต่างหาก และบรรดาภรรยาของเขาต่างหาก ครอบครัวของวงศ์วานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ครอบครัวซิมเอีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก และครอบครัวที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น แต่ละครอบครัวต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก” (ศคย. 12:9-14)

ในเอเสเคียล 39:28,29 เราอ่านว่า “แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ แล้วก็รวบรวมเขาเข้ามาในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เราจะปล่อยให้สักคนหนึ่งในพวกเขาเหลืออยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติอีกเลย *และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเขาทั้งหลายอีกเลย เพราะเราได้เทวิญญูณของเราเหนือวงศ์วานอิสราเอลแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ*”

ใช่แล้วครับ พระสัญญาอันมีมายังพวกยิวเหล่านั้นที่ได้ตรึงพระเยซูที่กางเขน และมายังลูกหลานของพวกเขา (ทายาทของพวกเขา) คำพยากรณ์ของโยเอลได้ประกาศว่าบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของพวกเขาจะพยากรณ์ คนหนุ่มๆของพวกเขาจะเห็นนิมิต และพวกเขาขายธราของพวกเขาจะฝันความฝันต่างๆ อีสยาห์ได้ป่าวร้องเช่นกันว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า...เราจะเทวิญญูณของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า” (อสย. 44:2,3 บางส่วน)

ในอิสยาห์ 59:20,21 พระเจ้าทรงสัญญาว่า “พระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน มายังบรรดาผู้อยู่ในยาโคบผู้หันจากการละเมิด” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “และฝ่ายเรา นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย คือวิญญูณของเราซึ่งอยู่เหนือเจ้า และคำของเราซึ่งเราใส่ไว้ในปากของเจ้าจะไม่พราวไปจากปากของเจ้า หรือจากปากเชื้อสายของเจ้า หรือจากปากของเชื้อสายแห่งเชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่เวลานี้ไปจนกาลนิรันดร์” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้”

พระสัญญาของพระเจ้าในตอนนั้น-และในตอนนี้อยู่เหมือนเดิม-มีแก่อิสราเอลและลูกหลานของอิสราเอล แต่เดี๋ยวนี้คำเชิญชวนนี้ไม่ได้มาถึงแต่พวกยิวเท่านั้น แต่มาถึงผู้ใดก็ตามที่จะเชื่อ พระเจ้าได้ประทานพระบุตรของพระองค์ให้สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคนทั้งโลก และพวกคนต่างชาติไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนจากประโยชน์สุขร่วมกันนั้นอีกต่อไป ไม่ใช่คนแปลกหน้าต่อพันธสัญญาและพระสัญญาเหล่านั้นแล้ว เราเป็นผู้รับมรดกร่วมกันกับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงรักยิว พระองค์ทรงรักคนต่างชาติ พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน ดังนั้นคำเชิญชวนนี้จึงมีมายังทุกคน-*มายังเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด*

“และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล” หมายถึงจนสุดปลายแผ่นดินโลก จนถึงทุกดินแดน เปโตรกำลังพูดภายใต้การดลใจของพระวิญญูณบริสุทธิ์และน่าจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าเขากำลังกล่าวอะไรอยู่ จนเมื่อพระเจ้าทรง

ใช้เขาให้นำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่ครัวเรือนของโครเนลิอัส เขาจึงตระหนักว่าข่าวสารนี้มีมาถึงพวกคนต่าง
ชาติเช่นเดียวกับยิว และผู้ที่พระเจ้าทรงชำระให้สะอาดแล้วไม่ควรถูกเรียกว่ามลทินเลย เราจะศึกษาเรื่องนี้
อย่างครบถ้วนมากขึ้นเมื่อเราไปถึงบทที่ 10 ที่พระคัมภีร์บันทึกการทรงเรียกและพันธกิจของเปโตรไปยังครัว
เรือนของโครเนลิอัส

พวกคนต่างชาติถูกรวมเข้าไว้ด้วยในคนเหล่านั้นที่ “อยู่ไกล” ในเอเฟซัส 2:11-18 เปาโลพูดถึงพวกคน
ต่างชาติว่าแต่ก่อนนั้นเคย “เป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนใน
บรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ นั้นไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์
ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์” พระเยซูทรงทำลายกำแพง “ที่กั้น
กลาง” ระหว่างยิวกับคนต่างชาติแล้ว และทรงทำให้พวกเราทั้งสองพวกเรากลับคืนดีกับพระเจ้า “ในกายเดียว
โดยทางเขมนั้น” และบัดนี้ โดยทางพระองค์ ทั้งยิวและคนต่างชาติ “มีโอกาสดำเนินพระบิดา โดยพระ
วิญญาณองค์เดียวกัน”

“คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาฝ่าพระองค์” ไม่ได้หมายความว่าบางคนได้
รับการทรงเรียกและคนอื่นๆไม่ถูกเรียก มันไม่ได้หมายความว่าบางคน “ถูกเลือก” ให้ได้รับความรอดและคน
อื่นๆ “ถูกเลือก” ให้พินาศ พระเจ้าไม่ลืมหูลืมตาว่าบางส่วนของมนุษยชาติให้ตกนรกชั่ววันรันดร์และคนอื่นๆให้
อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมกับพระองค์ชั่ววันรันดร์ ไม่ใช่อย่างแน่นอนครับ! พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกของ
พระองค์ให้ออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกคน พวกเขาจะต้องประกาศที่บ้านก่อน-ในกรุง
เยรูซาเล็มและแคว้นยูเดีย-และจากนั้นจึงไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลก

พระเจ้าทรง “เรียก” มนุษย์ให้กลับใจใหม่อย่างไร? ในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่มไม่มีภาพประกอบ
ใดดีไปกว่าโรม 10:13-17 ของการที่พระเจ้าทรงเรียกมนุษย์:

“ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด”-คำเชิญชวนนี้มีมายังผู้ใดก็ตามที่ไม่ใช่
มายังคนกลุ่มเล็กๆที่ถูกเลือกสรร แต่การเชื่อในพระเยซูมาก่อนการร้องทูลพระองค์เพื่อขอความรอด และคนๆ
หนึ่งต้องได้ยินพระวจนะก่อนที่เขาจะเชื่อได้ การที่พระวจนะจะถูกได้ยินนั้น มันต้องถูกประกาศก่อน

ในยุคพระคุณนี้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะเรียกคนทั้งหลายให้ประกาศพระวจนะเพื่อที่คนบาปทั้ง
หลายจะได้ยินพระวจนะ เชื่อพระวจนะ และร้องออกพระนามของพระเยซูเพื่อรับความรอด แต่-“ถ้าไม่มีใคร
ใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้?”

ความรับผิดชอบในการประกาศข่าวประเสริฐตกอยู่กับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วในคริสตจักรของ
พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เราที่ได้ยินข่าวสารนี้แล้วและบังเกิดใหม่แล้วมีหน้าที่ในการส่งผู้รับใช้และมิชชันนารี
ทั้งหลายไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลกเพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ เพื่อที่คนเหล่านั้นที่ยังอยู่
ในความมืดแห่งบาปจะได้ยินข่าวประเสริฐ ถูกพ้องใจเรื่องบาปและปึกใจเชื่อว่าตนต้องการพระผู้ช่วยให้รอด
จากนั้นพระเจ้าจะทรงเรียกพวกเขามาสู่การกลับใจใหม่โดยทางข่าวประเสริฐ พวกเขาจะกลับใจใหม่จากบาป
ทั้งหลายของตน เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และร้องออกพระนามของพระองค์เพื่อขอความรอด

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้ใดจะรอดได้โดยที่ไม่ได้ยื่นพระวาระของพระเจ้า แต่**ขั้นตอนแรก**ก็คือ คริสตจักรต้องส่งผู้ประกาศทั้งหลายไป**ประกาศ**พระวาระ พระเจ้าทรงเรียกคนทั้งหลายผ่านทางพระวาระของพระองค์ และเมื่อ**ได้ยื่น**พระวาระ คนบาปทั้งหลายก็ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของตน “ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของตน**ก็รอด**”

พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกพวกคนป่าวันนี้**เพราะว่า**คริสตจักรยัง**ไม่ได้**นำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พวกคนป่า! พระเจ้าไม่ทรงถูกจำกัดอย่างแน่นอนในการประทานพระคุณของพระองค์ แต่ตามแผนการของพระองค์ พระองค์ไม่สามารถเรียกผู้คนมาสู่การกลับใจใหม่ได้นอกจากโดยทางพระวาระของพระองค์ พระสัญญาเรื่องพระคุณของพระองค์มีให้**ฟรีแก่ทุกคน** มันเพียงพอสำหรับทุกคน และมันพอดีสำหรับทุกคน คำเชิญชวนนี้มีมายังทุกคน ทั่วทุกหนทุกแห่ง และพระเจ้าทรง**สามารถที่จะช่วยให้รอดได้**จนถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลก คือผู้ใดก็ตามและทุกคนที่มาหาพระองค์ด้วยความเชื่อ แต่หนทางเดียวที่พวกเขาจะสามารถมาหาพระองค์โดยความเชื่อได้ก็คือ โดยการ**ได้ยื่น**ข่าวสารแห่งพระวาระ! แผนการแห่งความรอดใช้ได้กับมนุษยชาติทุกคน และมันเป็นจุดประสงค์และแผนการของพระเจ้าในยุคพระคุณนี้ที่จะส่งข่าวสารของพระองค์ไปยังมนุษยทุกคน **พระเจ้าไม่เคยล้มเหลว** แต่**คริสตจักร**ทำให้ทั้งพระเจ้าและมนุษย์**ผิดหวัง!**

ข้อ 40: “เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด”

สังเกต: มันคือด้วย “หลายคำ” -ไม่ใช่ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆที่เปโตรเป็นพยานเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้าที่มีแก่มนุษยชาติ “อีกหลายคำ” ที่เขากล่าวไม่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ แต่ถ้อยคำของเขาที่**มากพอ**ก็ถูกบันทึกไว้เพื่อแสดงให้เราเห็นว่าความรอดมาโดยการ**ได้ยื่น**พระวาระของพระเจ้า เปโตรให้การ (เป็นพยาน) เกี่ยวกับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่มีแก่มนุษย์ทั้งปวง โดยชี้ให้เห็นภัยอันตรายของบาป เชิญชวนคนทั้งหลายให้มาหาพระเยซูในการกลับใจใหม่และรับการช่วยให้พ้นจากโทษของบาป

คำเตือนสติและคำเตือนของเขาขอรับรองพวกเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด” นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาสามารถ**ได้**จิตวิญญาณของตนเองได้ แต่หมายความว่าพวกเขา**ควร**รักษาตัวให้พ้นจาก**หายนะ**ของคนชั่วอายุนี้โดยการออกมาจากท่ามกลางคนเหล่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “อย่ายอมให้ตัวพวกท่านตกอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งนิสัยต่างๆและวิธีการดำเนินชีวิตแบบต่างๆของพวกเขา”

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นผู้ที่**ตัดสินใจ**เลือกได้อย่างเสรีและประทานให้เขามีสิทธิ์ที่จะเลือกทางแห่งชีวิตของตนได้ และพระองค์ทรงปฏิบัติกับมนุษย์ในฐานะเป็นผู้ที่**ตัดสินใจ**เลือกได้อย่างเสรีเหมือนเดิม พระองค์ประทานให้**อาดัม**มีสิทธิ์เลือก พระองค์ประทานให้**มนุษย์ทุกคน**มีสิทธิ์เลือก มนุษย์ถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้า และถึงแม้ว่าเขา**สูญเสีย**แบบพระฉายนั้นไปเยอะแล้วในการล้มลงนั้น เขาก็ยังมีร่างกายจิตใจและวิญญาณอยู่เหมือนเดิม มนุษย์**อาจยกเหตุผล** เขาอาจ**วางแผน** และเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างสูงสุดของพระเจ้าผู้ทรง**มหิทธิฤทธิ์**

เราไว้วางใจพระเจ้าได้ว่าจะทรง**ทำ**สิ่งใดและทุกสิ่งเพื่อเราที่เรา**ทำ**เพื่อตัวเองไม่ได้ แต่พระองค์จะ**ไม่**ทำเพื่อเราสิ่งที่เรา**ทำได้**เพื่อตัวเอง ยกตัวอย่างเช่น เปาโลเรียกชาวโรมันเหล่านั้นให้ถวายร่างกายของพวกเขา

เขาเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของ พวกเขา (รม. 12:1) พระเจ้าไม่ทรงบังคับลูกๆของพระองค์ให้เชื่อฟังและอุทิศตัว พระองค์ประทานให้เรา มีสิทธิ์เลือก-และคนเหล่านั้นที่เลือกความเชื่อฟังและการปรนนิบัติด้วยสิ้นสุดใจ โดยทุ่มเททั้งหมดถวายแด่พระองค์ ก็ได้รับการอวยพรมากกว่ามนุษย์เดินดินจะคิดหรือฝันได้ คนเหล่านั้นที่เลือก-เหมือนอย่างคนมากมายเลือก-ที่จะทำตามอำเภอใจและสงวนบางส่วนของชีวิตตนไว้กับตัวเองก็ไม่เคยได้รับการอวยพรในแบบที่พระเจ้าทรงอยากที่จะอวยพรพวกเขาหากเพียงพวกเขาจะยอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่ง**สารพัด**ซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น’” (ลูกา 17:10)

“คดโกง” (*untoward* ตามพจนานุกรม Webster) มีความหมายว่า “วิปลาส ต้อรั้น ไม่ถูกนำพาหรือถูกสอนโดยง่าย” คำว่า “ยุค” ที่เปโตรหมายถึงนี้คือ เหล่าคนฉ้อฉล วิปลาส ชั่วและไม่ดำเนินตามทางพระเจ้านั้นคืออุปนิสัยของคนกลุ่มนั้นที่ถูกพรรณนาถึงในมัทธิว 11:16-19:

พระเยซูตรัสว่า “เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน กล่าวว่ ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปร่ำไห้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ’ ด้วยว่าโยห์น (ผู้ให้รับบัพติศมา) มาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’ ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นคนกินและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป’ แต่พระปัญญา ก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น”

มีข้อพระคำอีกหลายตอนในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มที่พรรณนาถึง “ชั่วอายุที่คดโกง” ที่เปโตรพูดถึงถึง (อ่า มัทธิว 12:30; 16:4; และมาระโก 12:38-40 เป็นตัวอย่าง) คนเหล่านี้เป็นพวกคนชั่วที่เจ้าเล่ห์ ซึ่งถูกขับเคลื่อนโดยพญามาร ดูภายนอกพวกเขาสวมคราบแกะ แต่ภายในพวกเขา คือ “สุนัขป่าร้ายกาจ” -ฉ้อฉลในหลักการ พร้อมกับหัวใจที่ดำทะมึนดุจกำแพงของนรก ด้วยเหตุนี้เราจึงอาจสงสัยว่าทำไมเปโตรกล่าวคำเตือนเช่นนั้นแก่คนเหล่านั้นที่ร้องถามว่า “เราต้องทำอย่างไรดี?”

เราต้องจำไว้ว่าพวกฟาริสีในสมัยนั้นมีอิทธิพลเกือบเด็ดขาดเหนือผู้คน ประชากรยิวส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้ที่ตรงกลางเช่นพระเยซู (มาระโก 12:37 ประกาศว่า “ประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี”) แต่เป็นพวกผู้ปกครอง-พวกฟาริสี พวกบรูหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์-ที่เรียกร้องให้ประหารชีวิตพระเยซู บัดนี้เปโตรเตือนสติคนเหล่านั้นที่กลับใจจากบาปของตน ให้แยกตัวออกมาและช่วยเหลือตัวเองให้รอดพ้นจากคนกลุ่มนั้น และเลิกการสมาคมกับคนเหล่านั้น โดยไม่มีส่วนในวิธีการดำเนินชีวิตของคนเหล่านั้น

ผมขอกล่าวซ้ำว่า-พระเจ้าไม่ทรงบังคับผู้คนให้ปรนนิบัติพระองค์เหมือนกับที่พระองค์ไม่ทรงบังคับผู้คนให้รับความรอด แต่เมื่อผู้ใดได้ยินข่าวประเสริฐ กลับใจจากบาปและวางใจพระเยซูเจ้า เขาก็มีความปรารถนาโดยอัตโนมัติที่จะตัดความสัมพันธ์ต่างๆกับวิถีชีวิตแบบเดิมของตนและการคบหาสมาคมแบบเดิมๆ บางครั้งนั้นหมายถึงการตัดสัมพันธ์กับญาติสนิทมิตรสหาย แต่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วก็มีใจใหม่ เขาเป็นผู้

ถูกสร้างใหม่คนหนึ่งในพระคริสต์ เขาดำเนินในความสว่างนั้น และด้วยเหตุนี้เขาจึงแสวงหาการร่วมสามัคคีธรรมกับลูกทั้งหลายแห่งความสว่าง (อ่าน 1 เธสะโลนิกา 5:1-10)

พระเจ้าทรงบัญชาบุตรทั้งหลายของพระองค์วันนี้ให้ออกมาจากโลก เอเฟซัส 5:11 บอกเราว่า “อย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า”

ใน 2 โครินธ์ 6:14-18 เราได้รับคำบัญชาว่า “ท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร พระคริสต์กับเบลีอัลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นตรัสดังนั้น”

และสุดท้าย ยอห์นผู้เป็นที่รักเตือนสติว่า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าย่อมดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยน. 2:15-17)

ข้อ 41: “คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน”

“ด้วยความยินดี” หมายถึง อย่างอิสระ คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะที่ถูกเทศนาโดยเปโตรไม่ได้ถูกบังคับให้รับถ้อยคำนั้น แต่พวกเขาได้รับมันไว้อย่างอิสระ ด้วยความยินดี และรับบัพติศมา ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขา รับข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐแล้วและยอมรับพระคริสต์ว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระเจ้าผู้ช่วยให้อรอด

นี่เป็นจริงสำหรับวันนี้เช่นกัน ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่การบังคับ แต่มันคือศาสนาที่แท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้น คนเหล่านั้นที่มาหาพระเยซูก็มาด้วยความยินดีและด้วยความสมัครใจ โดยชื่นชมยินดีในสิทธิพิเศษของการกลายเป็นคริสเตียนผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

“คำ” ที่ว่านี่ไม่ใช่คำของเปโตร แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกพูดผ่านทางเปโตรภายใต้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยประกาศว่าการกลับใจใหม่และความเชื่อในพระเจ้านำมาซึ่งการอภัยโทษจากบาป โดยทางพระเยซูคริสต์

คนเหล่านั้นที่รับพระวจนะด้วยความยินดี “ก็รับบัพติศมา” แน่แน่นอนว่านี่บอกเป็นนัยว่าผู้ที่กลับใจเชื่อเหล่านั้นรับบัพติศมาในวันเดียวกับที่พวกเขาได้รับความรอด อย่างไรก็ตาม ผมไม่สนับสนุนให้ผู้คนรับบัพติศมาในเสี้ยววินาทีที่พวกเขาบังเกิดใหม่ ตรงกันข้าม ผมคิดว่ามันคงจะดีกว่าเยอะในหลายๆกรณีหากคริสตจักรทั้งหลายจะรออย่างน้อยสามสัปดาห์ก่อนที่จะให้บัพติศมาผู้เชื่อใหม่ เพราะว่าหากพวกเขาบังเกิดใหม่แล้วอย่าง

แท้จริง พวกเขาที่จะดำเนินกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและจะ *อยากรับ* บัพติศมา และถ้าพวกเขาหลงเสียไป มันก็ดีกว่าเยาะที่พวกเขา *ไม่* รับบัพติศมาเลย ความรอดที่แท้จริงยอมใส่ความปรารถนาที่จะเชื่อฟังพระเยซูไว้ในหัวใจ และการรับบัพติศมาคือความเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระองค์ เรา *ไม่* รับบัพติศมา *เพื่อที่จะรับ* ความรอด เรา *รับ* บัพติศมา *เพราะว่าเราได้รับ* ความรอดแล้ว

พระวิญญูณบิริสุทธ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะบอกเราว่าคนเหล่านี้รับบัพติศมาที่ *ไหน* และไม่บอกด้วยว่าในลักษณะใด พระเจ้าทรงมีเหตุผลต่างๆของพระองค์ในการไม่เปิดเผยข้อมูลนี้ ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อในการจุ่มลงให้มิดว่าเป็นรูปแบบอันเหมาะสมของการให้รับบัพติศมา ผมเชื่อว่าพระคัมภีร์สอนว่า *พระเยซู* ทรงรับบัพติศมาโดยวิธีจุ่มลงให้มิดในแม่น้ำจอร์แดน-อย่างไรก็ตาม หากผมจะเดินทางไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์และถูกจุ่มลงในแม่น้ำจอร์แดน มันก็คงจะไม่ทำให้ผมได้รับความรอดดีกว่าที่ผมได้รับแล้วตอนนี้เลย! มันคงจะไม่ช่วยในสถานะแห่งการไถ่ของผมเลยแม้แต่นิดเดียว! ผมไม่ทะเลาะกับเพื่อนคริสเตียนทั้งหลายของผมเกี่ยวกับวิธีการรับบัพติศมา ผมเชื่อจริงๆว่าพระเยซูทรงถูกจุ่มลงให้มิด ผมเชื่อเช่นกันว่าขันที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นถูกจุ่มลงให้มิดตอนที่ฟิลิปนำเขามาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า “*คนทั้งสองลงไป* ในน้ำทั้งฟิลิปกับขันที่” ฟิลิปก็ให้ขันที่ผู้ใช้นั้นรับบัพติศมา จากนั้นเราถูกบอกว่า “*เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว* พระวิญญูณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย และขันที่นั่นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี” คุณสามารถอ่านบันทึกเรื่องราวทั้งหมดได้ในกิจการ 8:26-39 เราจะเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้เมื่อเราไปถึงส่วนนั้นของการศึกษาค้นคว้าของเรา

ผมไม่เชื่อว่าถ้าคริสเตียนทั้งหลายไม่ถูกจุ่มลงให้มิด พวกเขา *ก็* *ไม่* ได้รับความรอด-ไม่เลยสักนิดเดียวครับ ผมเชื่อจริงๆว่าเท่าที่ทำได้เราควรเชื่อฟังพระคัมภีร์ และผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในวันเพ็นเทคอสต์อาจให้บัพติศมาคนสามพันคนได้ภายในระยะเวลาที่มากพอสมควร ผมขอกล่าวซ้ำ-พระเจ้าทรงมีเหตุผลหลายประการของพระองค์ที่ไม่ให้ข้อมูลเราเพิ่มเติมเกี่ยวกับบัพติศมาของผู้เชื่อใหม่สามพันคนนี้

“*ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน*” เมื่อคนใดกลับใจจากบาป ต้อนรับพระเยซูเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และประสบกับการบังเกิดใหม่ผ่านทาง การอัครธรรม์ที่ถูกกระทำโดยพระวิญญูณบิริสุทธ์ คนๆนั้นก็ควรเข้าร่วมกับที่ประชุมท้องถิ่น-แต่เฉพาะกับที่ประชุมที่ผู้รับใช้ที่ถูกเจิมตั้งและถูกแต่งตั้งของพระเจ้าเลี้ยงดูฝูงแกะนั้นด้วยพระวจนะอันบิริสุทธ์ของพระเจ้าเท่านั้น เปาโลเตือนสติผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่า “*จงรู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน* และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ...” (1 ธส. 5:12,13)

ไม่มีคริสเตียนคนใดควรเข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่ง-หรืออยู่ต่อไปในคริสตจักรหนึ่ง-หากศิษยาภิบาลของที่ประชุมนั้นไม่เทศนาว่า “*องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้!*” มันเป็นเรื่องที่อันตรายและมีราคาแพงที่จะสนับสนุนชายคนหนึ่งที่ไม่เทศนาพระวจนะของพระเจ้า ยอห์นเตือนในจดหมายฝากฉบับที่สองของเขาว่า:

“*เพราะว่ามีผู้ล่องลงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์* คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่

“ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น” (2 ยอห์น 7-11)

ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 15 ข้อกิจการบทที่ 2 เปโตรเริ่มคำเทศนาของตนเข้าวันนั้นประมาณเก้าโมงตรง เราไม่รู้ว่าเขาเทศนานานขนาดไหน แต่ส่วนที่ถูกบันทึกไว้ของคำเทศนาของเขาก็เป็นแบบย่อมากๆ เราอ่านมันจบได้อย่างง่ายดายในห้านาที แต่ไม่ว่าเขาเทศนานานขนาดไหน คนประมาณสามพันคนก็กลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม ผมเชื่อว่าไม่มีคริสตจักรอื่นใดเคยเติบโตอย่างรวดเร็วขนาดนั้น-จากที่ประชุมหนึ่งที่มีสมาชิกหนึ่งร้อยยี่สิบคน จนกลายเป็นสมาชิกมากกว่าสามพันคนในวันเดียว!

จากแง่มุมเชิงปฏิบัติ ผมไม่เชื่อว่าคนสามพันคนเดินออกมาข้างหน้าและยืนเป็นกลุ่มขณะที่เปโตรอธิษฐานกับพวกเขา ผมเชื่อว่าคนเหล่านี้มาจากทั่วทั้งกรุงเยรูซาเล็มขณะที่ผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นกระจายไปทั่วทั้งกรุงและประกาศข่าวสารเหล่านั้นแก่คนหลายกลุ่มที่รวมตัวกันในหลายส่วนของกรุงเยรูซาเล็ม และเป็นผลมาจาก การรับใช้วันแรกนั้นสามพันคนจึงได้รับความรอดและถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระวาระของพระเจ้าเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าอันนำไปสู่ความรอด และเมื่อพระวาระนั้นถูกประกาศอย่างสัตย์ซื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงได้ตามวิธีของพระองค์ คริสตจักรก็เติบโตเมื่อใจของผู้คนถูกเปลี่ยนแปลงและพวกเขากลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นทรงเริ่มก่อร่างพระกายของพระคริสต์ (คริสตจักรพันธสัญญาใหม่) ไม่ได้ถูกเปิดเผยแก่พวกเขาในขณะนั้น มันอยู่เหนือความคิดของมนุษย์ที่จะจินตนาการได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นวันนี้หากผู้ใช้ทั้งหลายของคริสตจักรมีความสัตย์ซื่อมาตลอดหลายปีพอๆกับคริสเตียนหนึ่งร้อยยี่สิบคนในวันนั้น หากเราได้ประกาศข่าวประเสริฐและชนะดวงวิญญาณต่อไปในอัตราที่เร็วขนาดนั้น เราก็คงอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมไปแล้ววันนี้ แทนที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกที่บาปหนา ชั่วร้าย และน่าสังเวช! ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะตระหนักว่ามันยังเป็นโดยทาง “ความโง่เขลา” ของการประกาศข่าวประเสริฐอยู่เหมือนเดิมที่พระเจ้าทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด พระองค์ไม่สามารถเรียกพวกเขาได้ ยกเว้นโดยทางข่าวประเสริฐของพระองค์ และพระองค์ทรงบัญชาเราให้ประกาศข่าวประเสริฐไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลก เราทุกคนไม่สามารถไปประกาศในต่างแดนได้ เราทุกคนไม่สามารถเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรหลายแห่งได้ แต่เราสามารถประกาศข่าวประเสริฐที่บ้านได้ และโดยไม่มีข้อยกเว้นเราสามารถอธิษฐานเมื่อคนเหล่านั้นที่ไปรับใช้ในต่างแดนได้

คริสตจักรแห่งแรกนี้ที่เพิ่มขึ้นจากสมาชิกเพียงไม่กี่คนจนกลายเป็นมากกว่าสามพันคนเป็นผลมาจากการทำงานหนึ่งวันของคริสเตียนไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบคน ซึ่งประกาศข่าวประเสริฐขณะที่พวกเขาได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคำสอนของพวกเขาอัครทูต-พระวาระของพระเจ้าซึ่งพวกเขาประกาศเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที่-กลายเป็นรากฐานของอาคารฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่นั้น:

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่ง**พวกอัครทูตและพวกศาสตาทพยากรณ์** พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็น**วิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า** และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย” (อฟ. 2:19-22)

คริสตจักรท้องถิ่นแห่งแรก

ข้อ 42: “เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของ**จำพวกอัครทูต** และในการ**สามัคคีธรรม** และร่วมใจกันในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน”

ไม่มีอะไรปกติธรรมดาเกี่ยวกับคริสตจักรแห่งแรกนี้ มันไม่ปกติธรรมดาในทุกแง่มุม ผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นที่รวมกันเป็นสมาชิกของคริสตจักรนั้นได้กลับใจเชื่อในทันที และเท่าที่บันทึกนั้นบอกเรา**ไม่มีผู้ใด** โลกกลับ ไม่มีสักคนเดียวละ**ทั้งความจริง** แต่ละคนที่ประกาศตัวว่ามีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นวันนั้นก็ดำรงอยู่ต่อไปในความเชื่อนั้น โดยติดตามพระเยซูวันต่อวัน

ที่ว่าพวกเขา “**ตั้งมั่นคงอยู่**” หมายความว่าคริสเตียนยุคต้นเหล่านี้ร่วมเทียมแอกกับพระเยซูและเดินเคียงข้างกับพระองค์ ในมัทธิว 11:29,30 พระองค์ทรงเชิญชวนว่า “จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน **ด้วยว่าแอกของเรา**ก็**แบกง่าย และภาระของเรา**ก็เบา”

พวกเขาตั้งมั่นคงอยู่ต่อไป “**ในคำสอนของจำพวกอัครทูต และในการสามัคคีธรรม**” นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาดำเนินตามหลักคำสอนที่ถูกกำหนดหรือถูกประกาศโดยพวกอัครทูต คำที่แปลเป็น “**doctrine**” มีความหมายตรงตัวว่า**คำสอน** และคำกล่าวนี้มีความหมายเพียงว่าพวกเขาดำเนินตามคำสอนและการสั่งสอนของพวกอัครทูต โดยเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าตามที่พวกอัครทูตสอนพวกเขาวันต่อวันและตามบ้าน หลักฐานอย่างหนึ่งของการกลับใจเชื่อที่แท้จริงคือความปรารถนาของคนๆนั้นที่จะรับการสั่งสอนในพระวจนะของพระเจ้า ที่จะเรียนรู้หน้าที่ต่างๆของผู้เชื่อที่มีต่อพระเจ้าและต่อมนุษยชาติ

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “**การสามัคคีธรรม**” บ่อยครั้งถูกแปลเป็น**การร่วมสนิท** มันบ่งบอกถึงการมีสิ่งต่างๆเหมือนกัน-ถึงอย่างไรแล้ว “สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน” (อาโมส 3:3) ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจะเห็นพ้องตรงกันเรื่องหลักพื้นฐานต่างๆแห่งความเชื่อนั้น เราอาจไม่เห็นพ้องตรงกันในหลักคำสอน**ปลีกย่อย**ทุกเรื่อง แต่เราเห็นพ้องตรงกันในเรื่องหลักคำสอนที่**สำคัญ**เหล่านั้น เช่น การคล้อยตามถ้อยคำของพระคัมภีร์ ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ การลบมลทินด้วยโลหิต ความรอดโดยพระคุณ และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วมีสิ่งเหล่านี้เหมือนกัน เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยเราให้รอดก็**สั่งสอน**เราเช่นกัน (ทต. 2:11-14)

ผู้เชื่อทั้งหลายมีความ**หวัง**เดียวกัน เรากำลังตั้งตาคอยวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเราจะเห็นพระเยซูในสวรรค์ ผู้เชื่อทุกคนที่ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะทนทุกข์การขมเหง ดังนั้นเราจึงมีศัตรูเหล่า

นั้นเหมือนกัน ใช่แล้วครับ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายมีหลายสิ่งเหมือนกัน และ “แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน” (1 ยน. 1:7)

“และร่วมใจกันในการหักขนมปัง...” เป็นไปไม่ได้เลยที่จะชี้ขาดได้ว่าคำกล่าวในที่นี้กำลังพูดถึงอาหาร ปกติธรรมดาหรือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า “การหักขนมปัง” ดูเหมือนจะบ่งบอกถึงขนมปังแบบยิว ซึ่งถูกอบในรูปเค้กชิ้นเล็กๆหรือขนมปังกรอบบางๆ ซึ่งมีลักษณะแข็ง บาง และเปราะ ผมเชื่อว่าคริสเตียนเหล่านี้รับประทานอาหารปกติของตนด้วยกัน การร่วมสนิทและการร่วมสามัคคีธรรมของพวกเขานั้นมีความใกล้ชิดกันเหลือเกิน พวกเขาหักขนมปังด้วยกันวันต่อวัน การหักขนมปังจริงๆถูกกระทำโดยหัวหน้าครอบครัว และเกิดขึ้นทันทีหลังจากการขอบคุณพระเจ้า

“และการอธิษฐาน” คริสตจักรแห่งแรกนั้นเป็นคริสตจักรที่ขออธิษฐาน-พวกเขาดำรงอยู่อย่างหนักแน่นมั่นคงในการอธิษฐาน หากศิษยาภิบาลอยากทราบอุดมการณ์ฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรของเขา เขาก็ควรวัดอุดมการณ์นั้นในคืนประชุมอธิษฐาน-ไม่ใช่ในการประชุมนมัสการเช้าวันอาทิตย์ คริสตจักรที่ขออธิษฐานคือคริสตจักรที่กำลังเติบโต คริสตจักรที่เกิดผล และคริสเตียนทั้งหลายที่ไม่รักการประชุมอธิษฐานก็ไม่อยู่ในที่ๆพวกเขาควรอยู่ในฝ่ายวิญญาณ พวกเขาอาจเป็นบุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระประสงค์ของพระองค์

ข้อ 43: “เรามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครทูตทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ”

“ความเกรงกลัว”ในที่นี้ไม่ใช่ความกลัวแบบที่เด็กเล็กๆคนหนึ่งมีต่อความมืด คริสตจักรยุคต้นดำเนินชีวิตในความเคารพยำเกรงและความตะลึงพรึงเพริดอย่างมาก คริสเตียนยุคต้นเหล่านี้เคยไม่เชื่อ เคยเยาะเย้ย, เคยกล่าวหาพวกอัครทูตว่าเมาเหล้า แต่บัดนี้ฤทธิ์เดชของพระเจ้ายิ่งใหญ่ในชีวิตของพวกเขาเหลือเกินจนมันทำให้เสียงเยาะเย้ยนั้นสงบลงและก่อให้เกิดการกลับใจใหม่และความยำเกรงพระเจ้า การกระทำกิจอันทรงฤทธิ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์-ไม่ว่าจะในชุมชนหนึ่ง ในบ้านหลังหนึ่ง หรือในชีวิตคนๆหนึ่ง-จะก่อให้เกิดความเลื่อมใสและความเคารพยำเกรง หลายครั้งการเทออกของฤทธิ์เดชของพระเจ้าอันทรงฤทธิ์ในชุมชนหนึ่ง การโหมกระพืออันทรงฤทธิ์ของพระวิญญาณ จะทำให้แม้แต่เหล่าคนบาปที่ชั่วช้าที่สุดต้องยืนด้วยความตกตะลึงพรึงเพริดและความอัศจรรย์ใจ และถึงแม้ว่าพวกเขาอาจไม่ต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียน พวกเขา ก็จะยอมรับว่าการกระทำกิจของพระวิญญาณนั้นปรากฏชัดเจน ฤทธิ์เดชของพระเจ้ายับยั้ง กำราบ และหลายครั้งก็ทำให้การต่อต้านขัดขวางสงบลง

“พวกอัครทูตทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ” พระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์หลายประการโดยมือของพวกอัครทูต ขณะที่เราศึกษาค้นคว้าต่อไป เราจะเรียนรู้ว่าพวกเขากระทำการอัศจรรย์ต่างๆในแบบที่มนุษย์ธรรมดาทำไม่ได้ นี่สอดคล้องกับพระสัญญาที่พระเยซูทรงให้ไว้แก่พวกเขาในมาระโก 16:17,18:

“มีคนที่ไหน หมายถึงคนเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับมือออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาดมยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค”

ในยอห์น 14:12 พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “...ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา”

ข้อ 44 และ 45: “บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ”

“บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้น” หมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐและให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระเยซูเพื่อรับความรอด ผู้เชื่อเหล่านี้ “อยู่พร้อมกัน”-ไม่ใช่ว่าพวกเขาอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันหรือได้ขายคาเดียวกัน แต่ว่าพวกเขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ร่วมใจกันในสายใยแห่งความรักและความเป็นหนึ่งเดียวกันแบบคริสเตียน ผู้เชื่อทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ ได้รับบัพติศมาเข้าในกายเดียวโดยพระวิญญาณองค์เดียว ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า **ครบบริบูรณ์ในพระเยซู**

คนเหล่านี้ทุกคนเป็นผู้ติดตามของพระเยซู พวกเขาสนใจในการสร้างสาวกโดยการประกาศข่าวดีว่าพระเยซูทรงช่วยให้รอด พวกเขา “อยู่พร้อมกัน” ในความคิดและเป้าหมาย ในทุกแง่มุมของการดำเนินชีวิต พวกเขามีการอธิษฐานและการสรรเสริญด้วยกันทุกวัน ผมขอเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่า **การร่วมสามัคคีธรรมและการอธิษฐานกับผู้คนของพระเจ้าจะเสริมกำลังผู้เชื่อใหม่ทั้งหลายมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งอื่นใด** ผ่านทางการสามัคคีธรรมเช่นนั้น เช่นเดียวกับผ่านการอธิษฐานและการศึกษาค้นคว้าพระวจนะ คริสเตียนใหม่ทั้งหลายก็ถูกเสริมสร้างและถูกช่วยเหลือให้เติบโตในพระคุณ นั่นเป็นเหตุว่าทำไมเราถึงได้รับคำเตือนสติว่า “ให้เราพิจารณาด้วยกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำการดี ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” (ฮบ. 10:24,25)

ผู้เชื่อกลุ่มแรกเหล่านี้ “เอาทรัพย์สินของของเขามารวมกันเป็นของกลาง” พวกเขาขายทรัพย์สินของตนและเอาเงินของตนมาใส่ในกองกลาง (ศึกษาบทที่ 4 ข้อ 32-37 และบทที่ 5 ข้อ 1-10 เราจะศึกษาข้อพระคำตอนเหล่านี้อย่างละเอียดเมื่อเราไปถึงพวกมัน แต่มันจะเป็นประโยชน์ที่จะอ่านพวกมันเลยตอนนี้ในการเชื่อมโยงกับข้อ 45)

พวกสาวกมีเงินของพวกเขายู่ในกองกลาง โดยมียูดาสเป็นเลขา-เหรียญ (ยอห์น 12:6; 13:29) และเนื่องจากพวกเขาดำเนินชีวิตในลักษณะนี้เหมือนกับที่พวกเขาเคยเดินกับพระเยซู จึงเป็นไปได้ว่าพวกเขานำผู้เชื่อยุคต้นเหล่านี้ให้เดินตามรอยพวกเขาเช่นนี้ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้บังคับคนเหล่านี้ให้ทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ในเวลาต่อมา เมื่อคริสตจักรใหม่ทั้งหลายถูกก่อตั้งทั่วเอเชียไมเนอร์และในสถานที่อื่นๆ ผู้เชื่อทั้งหลายก็เป็นเจ้าของทรัพย์สินและสนับสนุนคริสตจักรผ่านทางของถวายด้วยใจสมัครต่างๆ เหมือนกับที่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับการสนับสนุนวันนี้ เรารู้ว่ายอห์นผู้เป็นที่รักเป็นเจ้าของทรัพย์สิน เพราะว่าหลังจากการ

ตรึงกางเขนนั้น เขารับมารดาของพระเยซู “มาอยู่ในบ้านของตน” (ยอห์น 19:27) พระเยซูไม่ได้สั่งยอห์นให้ขายทรัพย์สินของเขา และพวกอัครทูตไม่ได้สั่งผู้เชื่อเหล่านั้นในที่นี้ให้ขายทรัพย์สินของพวกเขา (กิจการ 5:4)

เหล่าสมาชิกของคริสตจักรแห่งแรกนี้มองตัวเองว่าเป็นเหมือนครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งเดียวกันในการร่วมสามัคคีธรรม ในความรัก และในความต้องการต่างๆที่เหมือนกัน ดังนั้นพวกเขาจึงนำความมั่งคั่งของตนมาไว้ด้วยกันและแบ่งปันกัน พวกเขาขายสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นเพื่อจัดหาสำหรับความต้องการของคนกลุ่มนั้น

คำกรีกที่แปลเป็น “ทรัพย์สินสมบัติ” บ่งบอกถึงทรัพย์สิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอสังหาริมทรัพย์ มันชี้ไปยังทรัพย์สินที่อยู่กับที่ เช่น บ้าน ที่ดิน และสวนองุ่น “สิ่งของ” หมายถึงทรัพย์สินส่วนตัว สิ่งของต่างๆซึ่งสามารถเคลื่อนย้ายหรือพกติดตัวได้ พวกเขาขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของของตน “มาแบ่งให้แก่คนทั้งปวง”

ผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นเป็นคนยากจนมากอย่างไม่ต้องสงสัย ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นผู้คนมาจากทุกประเทศชาติ และพวกเขาบางคนที่ตัดสินใจที่จะอยู่ต่อในกรุงเยรูซาเล็มก็ไม่ได้นำเงินทุนมามากพอที่จะเลี้ยงชีพเป็นระยะเวลาไม่นาน เพราะพวกเขาไม่ได้วางแผนไว้ว่าจะอยู่ต่อ ผู้เชื่อเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในและใกล้พื้นที่นั้นจึงขายทรัพย์สินของตน นำเงินของตนมาไว้ในกองกลาง และแบ่งปันกับคนอื่น ๆ จนกว่าคนเหล่านั้นจะสามารถหาวิธีเลี้ยงชีพตัวเองได้

“ตามซึ่งทุกคนต้องการ” บอกเป็นนัยว่าบางทีพวกเขาอาจขายทรัพย์สินมากพอที่จะตอบสนองความต้องการวันต่อวัน ผู้เชื่อคนหนึ่งขายทรัพย์สินวันหนึ่ง และเมื่อกองทุนเหล่านั้นหมดเกลี้ยง ผู้เชื่ออีกคนหนึ่งก็ขายทรัพย์สินเพื่อนำกองทุนเข้ามาเพื่อดูแลความต้องการต่างๆของพี่น้องที่เคราะห์ดีน้อยกว่า

ข้อพระคำของเราไม่จำเป็นต้องบอกเป็นนัยว่าผู้คนเหล่านี้ขายทุกสิ่งที่มี หรือว่าพวกเขาสละสิทธิ์ความเป็นเจ้าของทุกสิ่งที่มี พวกเขาขายตามที่เกิดความต้องการ และดังนั้นจึงนำกองทุนเข้ามาเพื่อตอบสนองความต้องการนั้น การจัดการกองทุนเหล่านั้นถูกมอบให้แก่พวกเขา ดังที่เราอ่านในบทที่ 4 ข้อ 34, 35:

“และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้้นำเงินค่าของที่ยขายได้นั้นมา วางไว้ที่เท้าของอัครทูต อัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ”

มีบทเรียนหนึ่งที่ถูกละเลยอย่างชัดเจนในที่นี้: ทรัพย์สินคือหนึ่งในสิ่งต่างๆของชีวิตที่ตัดใจทิ้งได้ยากที่สุด เมื่อคนๆหนึ่งกลายเป็นคริสเตียน เมื่อคนๆหนึ่งขายธุรกิจของตนและบ้านเรือนของตนเพื่อที่จะเตรียมพร้อมสำหรับชีวิตในการรับใช้ต่างแดนหรือสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าเขาได้ประสบความสำเร็จที่แท้จริงแห่งพระคุณของพระเจ้าในใจของเขา! ความรักที่มีต่อทรัพย์สินคือความรักอย่างหนึ่งที่ทรงพลังมากที่สุดของมนุษย์ และความรอดคือสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เขาเต็มใจตัดขาดจากทรัพย์สินสมบัติฝ่ายโลกทั้งหมด เมื่อคริสเตียนกลุ่มแรกเหล่านี้ถูกทดสอบ พวกเขาพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้เชื่อแท้

ผมเชื่อว่าพระคำตอนนี้สอนเช่นกันว่าคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ควรจัดหาสำหรับความต้องการของคนยากจน น่าเศร้าแต่ก็เป็นเช่นนั้นที่องค์กรฝ่ายโลกมากมายวันนี้กำลังได้รับคำสรรเสริญเกียรติยศ และสง่าราศีที่ควรตกเป็นของคริสตจักร แน่แน่นอนว่าคริสตจักรไม่ได้กำลังแสวงหาคำสรรเสริญของ

มนุษย์ แต่สิ่งที่คริสตจักรแห่งกระทำที่ถูกระทำในพระนามของพระเยซู เพื่อถวายเกียรติยศและสง่าราศีแด่พระเจ้า แทนที่จะเป็นองค์การฝ่ายพลเรือนทั้งหลายที่ได้รับความดีความชอบสำหรับการดูแลคนยากจนและการเลี้ยงดูพวกเด็กกำพร้าและคนไร้บ้าน คริสตจักรควรรับหน้าที่นั้น เพราะว่าโดยการให้อาหารคนยากจน เราก็จะเปิดประตูที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่คนจำนวนมากที่ไม่รู้จักพระเยซูเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด (1 ยอห์น 3:16-18)

มีคนจำนวนมากในชุมชนทั้งหลายของเราวันนี้ที่ต้องการความช่วยเหลือ และโดยการช่วยเหลือพวกเขาคริสตจักรก็จะเทศนาคำเทศนาที่มีภาพประกอบ โดยพิสูจน์ว่าคริสเตียนทั้งหลายมีความรักของพระเจ้าอยู่ภายในจริงๆ พระเจ้าทรงพิสูจน์ความรักของพระองค์ที่มีต่อเราโดยประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูทรงพิสูจน์ความรักของพระองค์ที่มีต่อเราโดยประทานชีวิตของพระองค์ เราควรพิสูจน์อย่างแน่นอนว่า*เรามีความรักของพระเจ้าอยู่ภายใน*โดยการให้สิ่งของที่เป็นวัตถุ (เช่นเดียวกับสิ่งที่เป็นฝ่ายวิญญาณ) แก่คนเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อยกว่าเรา

พระคัมภีร์ไม่บ่งบอกว่าการปฏิบัติเช่นนี้ดำเนินต่อไปเป็นเวลานานมากๆ การมี “*สิ่งสารพัดเป็นของกลาง*” ถูกกล่าวถึงอีกครั้งในบทที่ 4 ข้อ 32-37 และในบทที่ 5 ข้อ 1-10 ซึ่งเป็นข้ออ้างอิงที่ถูกให้ไว้แล้ว มันไม่ถูกกล่าวถึงอีก และไม่มีหลักฐานว่าผู้เชื่อทั้งหลายมีการแบ่งปันทรัพย์สินของในคริสตจักรในเมืองอันท็อก เมืองฟิลิปปิ กรุงโรม เมืองเอเฟซัส หรือในคริสตจักรอื่นใดอีกที่ถูกก่อตั้งโดยเปาโลและคนอื่นๆ ถึงแม้ว่ามีการสอนว่าคริสเตียนทั้งหลายควรมีใจกว้างขวางต่อคนเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อยกว่า (ศึกษา 1 โครินธ์ 16:2; กาลาเทีย 2:10)

ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่เรียกร้องให้เราขายทรัพย์สินสมบัติของเราและตัดขาดความสัมพันธ์ต่างๆกับธุรกิจและการถือครองทรัพย์สินทุกอย่าง แต่เราควร*เต็มใจ*ที่จะสละทิ้งสิ่งใดก็ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเราให้สละทิ้ง สิ่งใดก็ตามที่อาจจุดรั้งการรับใช้แบบคริสเตียน เราต้องเต็มใจที่จะให้พระเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่ง หากเราอยากที่จะเป็นผู้ชนะวิญญาณที่สัมฤทธิ์ผล พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี (2 คร. 9:6-15) และหากเราให้ด้วยความยินดี พระองค์ก็จะประทานบำเหน็จแก่เรา พระองค์ทรงสามารถที่จะตอบสนองทุกความต้องการของเราได้ และพระองค์จะ*ตอบสนอง*ความต้องการต่างๆของเราหากเราไว้วางใจพระองค์

ข้อ 46: “*เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาพร้อมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป*”

ในบทที่ 1 ข้อ 14 เราหมายเหตุแล้วว่าขณะที่พวกสาวกรอคอยวันเพ็นเทคอสต์ตามที่พระเยซูทรงสั่งพวกเขาให้รอคอย พวกเขา “*ร่วมใจกันอธิษฐานอ่อนน้อมต่อเนื่อง*” ในข้อ 1 ของบทที่เราศึกษากันอยู่ “*จำพวกสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน*” และบัดนี้พวกเขา “*ร่วมใจกันไปในพระวิหาร*” ไม่แปลกเลยที่คริสตจักรนี้เติบโตอย่างรวดเร็วเหลือเกินและทำการอัศจรรย์ต่างๆเช่นนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า!

พระวิหารคือสถานที่นมัสการสาธารณะสำหรับพวกยิว พวกสาวกเคยไปที่นั่นกับพระเยซูหลายครั้ง และพวกเขาก็ไม่พร้อมที่จะไปจากสถานที่แห่งนั้นที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้มาพบปะกันเพื่อนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้า นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาใช้เวลาสิบสองหรือยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวันในพระวิหาร พวกเขา

อยู่ที่นั่นในชั่วโมงเหล่านั้แห่งการอธิษฐานและการนมัสการ-เก้าโมงตรงในตอนเช้าและบ่ายสามโมงตรง-ตามศาสนาแห่งเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา เพราะถึงแม้ว่าสาวกเหล่านั้เป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว พวกเขาก็ยังใหม่อยู่ในวิถีทางแบบคริสเตียนและพวกเขายังไม่ได้ตัดขาดอย่างสิ้นเชิงจากชั่วโมงแห่งการอธิษฐานแบบดั้งเดิม

ในข้อ 1 ของบทที่ 3 เราอ่านว่าเปโตรและยอห์น “ขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง” คริสตจักรหลายแห่งวันนี้*ไม่มี*แม้แต่การประชุมอธิษฐานกลางสัปดาห์-หรือการประชุมอธิษฐานคืนวันอาทิตย์เลยด้วยซ้ำ คริสตจักรทุกแห่งควรมีเวลาอธิษฐานต่างๆที่ถูกกำหนดไว้ เปาโลกล่าวว่าเราควร “อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส. 5:17) ซึ่งหมายความว่าเราควรอยู่ใน*ท่าที่*แห่งการอธิษฐานอยู่ตลอดเวลา แต่ควรมีวันต่างๆและชั่วโมงต่างๆที่ถูกกำหนดไว้เช่นกันเมื่อผู้คนของพระเจ้ามาพบปะกัน*โดยร่วมใจกัน*เพื่อที่จะอธิษฐาน

“*และหักขนมปังตามบ้าน*” ผู้รู้และนักอรรถาธิบายบางท่านในอดีตแปลตรงนี้ว่า “*หักขนมปังที่บ้าน*” ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าการหักขนมปังนี้ไม่เกี่ยวข้องกับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่แค่หมายความว่าพวกเขาได้รับประทานอาหารของตนในบ้านต่างๆ จากบ้านนี้ไปบ้านนั้น ที่ว่าพวกเขาได้รับประทาน “*meat* ของพวกเขา” ก็บอกเป็นนัยด้วยว่านี่คืออาหารปกติ เพราะว่า*ไม่มีเนื้อสัตว์* (*meat*) ในการเชื่อมโยงกับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย เมื่อพระคัมภีร์พูดถึง *meat* มันไม่จำเป็นว่าจะต้องหมายถึงเนื้อสัตว์ แต่ในกรณีนี้เฉพาะเจาะจงนี้ มันถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าผู้คนเหล่านั้หักขนมปังและ*รับประทานเนื้อสัตว์*

ในการเชื่อมโยงกับข้อพระคำตอนนี้ เราควรศึกษา 1 โครินธ์ 11:17-34 เรายกข้อ 33 และ 34 มาไว้ในที่นี้: เมื่อเปาโลตำหนิคริสตจักรที่เมืองโครินธ์สำหรับการประพฤติที่ไม่เป็นระเบียบที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็กล่าวว่า “พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน *ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน* เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้”

คริสตจักรแห่งแรกนั้นเป็นคริสตจักรที่มีความสุข-สมาชิกเหล่านั้รับประทานขนมปังและเนื้อสัตว์ของตนในความเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยร่วมใจกัน “*ด้วยความชื่นชมยินดี*” การชื่นชมยินดีเป็นหนึ่งในผลเหล่านั้ของความรอด เปโตรบอกเราว่าผู้เชื่อทั้งหลายชื่นชมยินดีด้วยความชื่นบานที่ไม่อาจพรรณนาเป็นคำพูดได้ (1 ปด. 1:8) ผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรแห่งแรกนั้นมีความสุข มีใจขอบพระคุณ พึงพอใจ เต็มเปี่ยมด้วยความชื่นบาน เพราะว่าพวกเขาได้พบพระเมสสิยาห์ของตนแล้ว คือพระผู้ช่วยให้รอด เรื่องรองๆไม่มีความสำคัญต่อพวกเขา อีกต่อไป พวกเขาขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งใดก็ตามที่พวกเขามี-ไม่ว่าจะน้อยหรือเยอะ-และรับประทานอาหารของพวกเขาด้วยใจที่ขอบพระคุณและที่จริงใจ โดยอุทิศตนแต่พระเจ้า อาหารและเสื้อผ้าเป็นสิ่งจำเป็น-เราต้องกิน เราต้องมีเสื้อผ้าสวมใส่ *แต่ถ้าเราให้พระเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่ง พระองค์ก็จะทรงเพิ่มเติมสิ่งจำเป็นเหล่านั้ให้*

พระเยซูทรงสัญญาว่า “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านั้ให้แก่ท่าน” (มธ. 6:33) ในฟิลิปปี 4:19 อัครทูต

เปาโลประกาศว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์สินอันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์”

ข้อ 47: “ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน”

“ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้า” ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อเหล่านี้ให้ร้อง ปรบมือ หรือวิ่งขึ้นลงตามท้องถนน โดยตะโกนคำสรรเสริญต่างๆ มีหลายวิธีที่จะสรรเสริญพระเจ้า คนบางคนหัวเราะเวลาที่พวกเขามีความสุข คนอื่นๆก็ร้องไห้ แต่คนเหล่านั้นที่ร้องไห้ก็มีความสุขพอๆกับคนเหล่านั้นที่หัวเราะ พวกเขาแคว่มีปฏิริยาแตกต่างกันไปภายใต้ความกดดันทางอารมณ์ มันเป็นสิ่งผิดสำหรับเราที่จะให้คนอื่นเป็นเหมือนอย่างเราเมื่อพูดถึงการสรรเสริญพระเจ้า หรือในความชื่นชมยินดีและความสุขของความรอด เราทุกคนได้รับความรอดเหมือนกัน-มีทางแห่งความรอดเพียงทางเดียวเท่านั้น แต่เราทุกคนไม่แสดงปฏิริยาออกมาภายนอกในแบบเดียวกัน เราไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ผู้เชื่อคนอื่นเพราะว่าเขาหรือหล่อนไม่สรรเสริญพระเจ้าในแบบที่เราสรรเสริญพระองค์

เหนือสิ่งอื่นใด คำสรรเสริญของเรา-ไม่ว่าจะในการอธิษฐาน ในคำพูดแบบเจียบๆแห่งคำพยานถึงความดีงามและความเมตตาของพระเจ้า หรือในการร้องประกาศเสียงดังแห่งการเทิดทูนและความชื่นชมยินดี-ควรเป็นของแท้ มาจากใจที่ซื่อตรง

ผู้เชื่อกลุ่มแรกเหล่านั้นไม่เพียงมีความสุขและสรรเสริญพระเจ้า แต่พวกเขาดำเนินชีวิตและประพฤติตัวในแบบที่พวกเขา “ได้รับความโปรดปรานจากคนทั้งปวง” นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาได้รับความโปรดปรานจากทุกคน แต่กับคนส่วนใหญ่โดยทั่วไป มันไม่ได้หมายความว่าฝูงชนหมูใหญ่เหล่านั้นกลับใจเชื่อ แต่ว่าคนเหล่านั้นยอมรับว่าผู้เชื่อเหล่านี้มีชีวิตที่ถ่อมใจ จริงจังและทุ่มเทซึ่งพวกเขาต้องจำใจนับถือ เปาโลเตือนสติพี่น้องที่กรุงโรมเหล่านั้นว่า “ฉะนั้นอย่าให้การตีของท่านเป็นที่ให้เขาตีเสียได้” (รม. 14:16) เราควรดำเนินชีวิตในแบบที่ชีวิตของเราจะช่วยให้เราสามารถชนะผู้คนมาถึงพระคริสต์ได้ แทนที่จะทำให้พวกเขาออกห่างไปจากความเชื่อแบบคริสเตียน

“ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มผู้เชื่อทั้งหลายเข้ากับคริสตจักรแห่งแรกนี้ และองค์พระผู้เป็นเจ้ายังทรงเพิ่มทุกคนที่ได้รับความรอดเข้ากับคริสตจักรของพระองค์อยู่เหมือนเดิม เราจะศึกษาเรื่องคริสตจักรอย่างถ่องแท้เมื่อเราไปถึงบทที่ 20

มีคริสตจักรแต่อยู่เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น คริสตจักรท้องถิ่นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และผมเชื่อว่าคริสเตียนทุกคนควรเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่น-แต่ถ้าการเข้าร่วมกับที่ประชุมท้องถิ่นแห่งหนึ่งคือขีดสุดแห่งประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของคนหนึ่ง คนๆนั้นก็ไม่รอด! ผ่านทางการบังเกิดใหม่และบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มสมาชิก (อวัยวะทั้งหลาย) เข้ากับพระกายของพระคริสต์ทันทีที่พวกเขาใช้ความเชื่อในพระเยซู แต่ไม่มีผู้ใดมีอำนาจที่จะเพิ่มเหล่าสมาชิกเข้ากับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้

ในกิจการ 20:28 เปาโลเตือนเหล่าผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นว่า “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า *ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง*” คริสตจักรของพระเจ้าประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว และถูกชำระล้างในพระโลหิตแล้ว แต่เราถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรของพระเจ้า เราไม่ได้ “เข้าร่วม” กับคริสตจักร เราเข้าร่วมกับคริสตจักร *ท้องถิ่น* และสมาชิกของคริสตจักรเพิ่มชื่อของเราเข้ากับรายชื่อสมาชิก แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์องค์เดียวเท่านั้นสามารถเพิ่มชื่อของเราเข้ากับสมุดทะเบียนแห่งสวรรค์เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้ว-และด้วยเหตุนี้เราจึงกลายเป็นสมาชิก (อวัยวะ) แห่งพระกายของพระคริสต์

คำกรีกที่แปลเป็น “คริสตจักร” มีความหมายว่า “คนทั้งหลายที่ถูกเรียกออกมา” ผู้เชื่อทั้งหลายถูกเรียกออกมาและถูกแยกขาดจากโลก-*สิ่งทรงสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์* คำๆนี้ถูกพบแค่สามครั้งในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม-หนึ่งครั้งในมัทธิว 16:18 สองครั้งในมัทธิว 18:17 “คริสตจักร” ปรากฏหลายครั้งในส่วนอื่นๆของภาคพันธสัญญาใหม่และในส่วนใหญ่เหล่านั้นมันหมายถึงเหล่าผู้ติดตามของพระเยซูเจ้า-ผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย (อ่านกิจการ 5:11; 8:1-3; 9:31; 11:22,26; 12:1)

ในวรรณกรรมอังกฤษสมัยเก่า คริสตจักรถูกกล่าวถึงหลายครั้งในการพูดถึงที่ประชุมหนึ่ง โดยไม่จำเป็นต้องหมายถึงที่ประชุมของผู้เชื่อทั้งหลาย มันถูกใช้สองครั้งในกิจการในลักษณะนี้: ในบทที่ 19 ข้อ 39 เราอ่านว่า “แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย” จากนั้นในข้อ 41 ของบทเดียวกันนั้น “ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม”

“ผู้ที่กำลังจะรอด” ในภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “คนเหล่านั้นที่อยู่ในทางแห่งความรอด” วันต่อวัน คนเหล่านั้นที่เชื่อก็ถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรในวันนั้นๆ วันที่ประชุมท้องถิ่นบางแห่งรับสมาชิกเข้ามาในช่วงฟื้นฟู-และพวกเขาจัดงานฟื้นฟูแค่ปีละครั้งเท่านั้น คริสตจักรอื่นๆมีงานฟื้นฟูหลายงานทุกปี และกระนั้นคริสตจักรอื่นๆก็เชิญชวนเหล่าสมาชิกให้ร่วมสามัคคีธรรมทุกวันอาทิตย์

คริสตจักรบางแห่งมีการประชุมเพื่อรับบัพติศมาทุกคืนวันอาทิตย์ ผมไม่มีคำวิจารณ์ใดๆสำหรับผู้รับใช้ที่อยากให้บัพติศมาเหล่าสมาชิกใหม่ทุกคืนวันอาทิตย์-หรือทุกคืนของงานฟื้นฟูหากเขาปรารถนาเช่นนั้น ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่ห้ามไม่ให้ทำเช่นนั้น แต่ไม่มีประโยชน์ที่แท้จริงในการรับทำเช่นนั้น และผมเชื่อว่าศิษยาภิบาลส่วนใหญ่จะเห็นพ้องตรงกันว่าหากพวกเขาขอให้บัพติศมาสมาชิกบางคนของพวกเขา พวกเขาก็คงไม่ให้บัพติศมาคนเหล่านั้นเลย การประกาศแก่คนบาปที่น่าสงสารและหลงหายที่ไม่เคยรับบัพติศมาและเข้าร่วมกับคริสตจักรใดมาก่อนเลยก็ง่ายกว่าการประกาศแก่คนบาปที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่น ซึ่งเคยรับบัพติศมาและเคยเป็นสมาชิกคริสตจักรแล้วโดยไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย

คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ไม่ใช่ “องค์กร” หนึ่ง แต่เป็น *สิ่งมีชีวิตหนึ่ง* และบทนี้ก็พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยใดๆว่าคริสตจักรได้เริ่มต้นพร้อมกับเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์ซึ่งเกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เปโตรให้คำพยานแก่ผู้คนเหล่านั้นเกี่ยวกับชาวนาซาเร็ธผู้นั้นที่พวกเขาปฏิเสธและตรึงกางเขน แต่เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงให้

เป็นขึ้นจากพวกคนตายและทรงตั้งให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ คนเหล่านั้นที่ได้ยินและเชื่อข่าวสารนั้นก็ได้รับความรอดและถูกเพิ่มเข้ากับพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโลที่ส่งถึงทิโมธี เขาเตือนนักเทศน์หนุ่มว่าหลายคนจะไปจากความเชื่อนั้นและจากหลักคำสอนแห่งพระคริสต์ มันอาจเป็นประโยชน์ที่จะมองไปที่คำเตือนสติของเปาโลก่อนที่เราปิดท้ายบทนี้ที่กล่าวถึงการก่อตั้งและการสร้างคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ใน 2 ทิโมธี 4:1-5 เปาโลกล่าวว่า:

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์ ว่า จงประกาศพระวจนะ ให้เข้มแข็งแม้ในเวลาที่ท่านมีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง และเขาจะบ่ายหูจากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการที่ปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ”

แน่นอนว่าเราทราบว่าคุณพยากรณ์นี้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว หลายหมื่นคนวันนี้ปฏิเสธที่จะรับคำสอนที่ถูกต้อง พวกเขาจ้างอาจารย์ต่างๆที่จะทำให้หูของพวกเขามีความสุขกับสิ่งที่พวกเขาอยากได้ยิน พวกเขาหันไปเสียจากความจริงแล้ว และคนทั้งหลายที่เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรแบบนั้นก็เป็นเหล่าคนนำทางที่ตาบอดที่นำทางคนตาบอด ซึ่งมุ่งหน้าสู่ความพินาศที่แน่นอน

หากคุณกำลังสงสัยว่าคุณจะทราบได้อย่างไรว่าคุณกำลังสนับสนุนนักเทศน์คนหนึ่งเทศนาหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์หรือไม่ พระคัมภีร์ก็บอกวิธีที่คุณสามารถทราบได้:

1 เปโตร 2:6: “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งในศิโยน เป็นศิลามุมอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้รับความอภัย’”

ยอห์น 14:26: “แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว”

และสุดท้าย โรม 8:16 ประกาศว่า “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” และพระวิญญาณองค์เดียวกันที่ทรงเป็นพยานว่าเราได้บังเกิดใหม่แล้ว พระวิญญาณองค์เดียวกันที่ประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน จะทรงเป็นพยานถึงความจริงแห่งข่าวสารที่ถูกเทศนาจากธรรมาสำนั้น!

บทที่ 3

- 3:1 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง
- 3:2 มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูดงาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่เข้าไปในพระวิหาร
- 3:3 คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน
- 3:4 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นฟังดูเขาบอกว่า “จงดูพวกเราเถิด”
- 3:5 คนขอทานนั้นได้เข้มนัดดู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน
- 3:6 เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด”
- 3:7 แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพยุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง
- 3:8 เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเต็มโลดสรรเสริญพระเจ้าไป
- 3:9 คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า
- 3:10 จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดแก่คนนั้น
- 3:11 เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก
- 3:12 พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เข้มนัดเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง
- 3:13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแก่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาตเมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป
- 3:14 แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตรกรให้ท่านทั้งหลาย
- 3:15 จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้
- 3:16 โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย
- 3:17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่ท่านทั้งหลายได้กระทำกรณั้้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย
- 3:18 แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

3:19 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลา
ขึ้นใจยินดีจะได้อาจมาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

3:20 และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว

3:21 พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปาก
บรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก

3:22 ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรด
ประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้
นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน

3:23 และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจาก
ท่ามกลางประชาชน’

3:24 และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ชาวมูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้

3:25 ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับ
บรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสาย
ของเจ้า’

3:26 ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลาย
ก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน”

สองบทแรกของหนังสือกิจการมีบันทึกเกี่ยวกับคำสั่งสอนต่างๆที่พระเยซูประทานแก่เหล่าสาวกของ
พระองค์ก่อนการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ พระองค์ทรงบอกพวกเขาให้รอคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพระ
วิญญาณบริสุทธ์จะเสด็จลงมาบนพวกเขาและประทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบนแก่พวกเขา เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นใน
วันเพ็ญเทศกาลนั้น พวกเขาทุกคนได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธ์ พวกเขาได้รับฤทธิ์เดชที่จะพูดด้วย
ความกล้าและด้วยภาษาอื่นๆจนทุกคนที่อยู่ที่นั่นวันนั้นได้ยืนยันว่าประเสริฐในภาษาของเขาเอง ดังนั้นคริสตจักร
แห่งแรก ซึ่งประกอบด้วยผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคน จึง
เริ่มพันธกิจแห่งการประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกผู้ โดยสร้างสาวกจากคนทั้งปวง และด้วยเหตุนี้คน
ประมาณสามพันคนจึงได้รับความรอดและรับบัพติศมาเข้าในคริสตจักรนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม

บัดนี้ในบทที่ 3 เราพบบันทึกเกี่ยวกับการรักษาชายง่อยคนนั้น การอัศจรรย์หนึ่งซึ่งนำเสนอภาพอัน
งดงามของการกลับใจเชื่อของคนบาปคนหนึ่ง

นอกจากนี้ในบทนี้เราพบคำปราศรัยและคำวิงวอนที่สองของเปโตรต่อชนชาติอิสราเอล ในคำปราศรัย
นี้เขาพูดกับพวกยิว-ในระดับประชาชาติและในระดับบุคคล-และวิงวอนพวกเขาให้กลับใจจากบาปทั้งหลายของ
พวกเขาและรับพระเยซูเป็นพระคริสต์องค์นั้น พระบุตรของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา
พระองค์ทรงสัญญาพระระดับประชาชาติแก่ชนชาติอิสราเอลหากพวกเขายอมกลับใจใหม่ และพูดถึง “เวลา
ขึ้นใจยินดี” และ “สิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่” (ข้อ 19,21) สำนวนทั้งสองนี้ถูกใช้เพื่อเชื่อมโยงกับอาณาจักรนั้นที่

ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัมและลูกหลานของเขาในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม แต่เพื่อที่จะรับ “เวลาชื่นใจยินดี” และ “สิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่” นั้น คนชาติอิสราเอลต้องกลับใจใหม่ในฐานะประชาชาติหนึ่ง

นอกจากนี้ ในข้อ 20 และ 21 ของบทนี้ เราพบคำประกาศแรกเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์หลังจากบันทึกเรื่องการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ในบทที่ 1

การอัศจรรย์แรกที่ถูกกระทำโดยพวกอัครทูต

ข้อ 1: “ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง”

ในข้อ 46 ของบทก่อนหน้าเราได้เรียนรู้ว่าพวกเขาไปเยือนพระวิหารทุกวันเพื่ออธิษฐานและนมัสการ ตามธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขาที่เคยเป็น และจากลูกา 24:53 เราได้เรียนรู้ว่าพวกเขาอยู่ในพระวิหารอย่างต่อเนื่องโดยสรรเสริญพระเจ้า นี่เป็นเรื่องที่เข้าใจได้เพราะว่าพระวิหารคือสถานที่ที่เป็นเวลาหลายร้อยปี เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้มาพบปะกันเพื่อนมัสการพระเจ้า และเนื่องจากที่เป็นช่วงเวลาเปลี่ยนผ่าน คนเหล่านี้จึงยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงยุคใหม่แห่งพระคุณที่พวกเขาได้เคลื่อนเข้าสู่ยุคนั้นแล้ว แท้จริงแล้ว พวกเขาได้ดำเนินกับพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนโลก แต่พวกเขาไม่ได้ตระหนักอย่างถ่องแท้ว่าพระวิหารเป็นของยุคเก่าและต้องถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

ในยุคแห่งพระคุณนี้ เราไม่นมัสการใน “วิหารต่างๆที่ถูกสร้างด้วยมือ” เพราะเราเป็นวิหารของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายในใจของเราและ “ที่ใดที่สองหรือสามคนรวมตัวกัน” ในพระนามของพระเยซู พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อเป็นเจ้าของและอวยพร ผู้เชื่อทุกคนเป็นมหาบุโรหิตคนหนึ่งและสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ในกรณีการนมัสการทุกแห่งหน ทุกเวลา ในพระนามของมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระเยซูคริสต์เจ้า

“ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน” เราพบเปโตรกับยอห์นอยู่ด้วยกันในหลายวาระ-เราอาจเรียกพวกเขาว่า “คู่อธิษฐาน” แต่ ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจงนี้สาวกสองคนนี้ไปยังพระวิหารในช่วงเวลาแห่งการอธิษฐาน นี่ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขาเข้าไปข้างในอาคารนั้น แต่หมายถึงเข้าไปในลานนั้นที่คนเหล่านั้นที่มานมัสการมาเพื่อจะอธิษฐาน (ดู มัทธิว 21:12 เช่นกัน)

กรุณาสังเกตว่าชายเหล่านี้มีช่วงเวลาที่แน่นอนสำหรับการอธิษฐาน และพวกเขาอธิษฐานมากกว่าวันละหนึ่งครั้ง เราควร “อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส. 5:17) แต่เราควรมีเวลาและสถานที่ที่เฉพาะเจาะจงที่เราเข้าเฝ้าพระเจ้าในการอธิษฐานเช่นกัน

ดาเนียลอธิษฐานวันละสามครั้งหน้าหน้าต่างของเขาที่เปิดออกโดยหันหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ์ เขาอธิษฐาน ณ เวลาและสถานที่ประจำของเขาแม้ในยามที่มันหมายถึงการเผชิญกับความตายโดยกฤษฎีกาของกษัตริย์: “เมื่อดาเนียลทราบว่าจะลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน” (ดนล. 6:10) พระเจ้าทรงให้เกียรติความสัตย์ซื่อของดาเนียล และถึงแม้ว่าเขาถูกตัดสินให้รับโทษในถ้ำสิงโต ทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็มาและปิดปากสิงโตเหล่านั้นจนพวกมันทำอันตรายศาสนาพยากรณ์ผู้หนึ่งไม่ได้

“*ปายสามโมง*” (“*ชั่วโมงที่เก้า*”) ก็จะเท่ากับประมาณปายสามโมงตรง และนี่เป็นเวลาแห่งการอธิษฐานรอบเย็น คำอธิษฐานรอบเช้าถูกถวายตอนเก้าโมงตรงทุกเช้า ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “*ทั้งเวลาเย็นเวลาเช้า และเวลาเที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทุกข์ และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า*” (เพลงสดุดี 55:17)

ภาพๆหนึ่งของคนไม่เชื่อ

ข้อ 2: “*มีชายคนหนึ่งเป็นน่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูกาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่เข้าไปในพระวิหาร*”

ข้อ 43 ของบทที่ 2 บอกเราว่า “*พวกอัครทูตทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ*” นี่บอกเป็นนัยว่าพวกเขากระทำการอัศจรรย์ที่โดดเด่นมากมาย แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเลือกหนึ่งในมากมายและประทานบันทึกรื่องราวที่มีรายละเอียดมากกว่าเกี่ยวกับการอัศจรรย์ของการรักษาชายน่อยคนหนึ่งให้หายผู้ซึ่งนั่งขอทานอยู่ทุกวันที่ประตูกามของพระวิหาร

ชายผู้นี้นำเสนอภาพๆหนึ่งอันสมบูรณ์แบบของคนบาป ก่อนอื่นเลย เราหมายเหตุว่าเขาเดินไม่ได้ เขาไม่เคยเดินมาก่อนเลย เขาเป็นน่อยมาตั้งแต่เกิด หลายครั้งในพระวาระของพระองค์พระเจ้าทรงเรียกคนทั้งหลายให้เดินในทางทั้งหลายของพระองค์-แต่ที่นี่เป็นไปได้สำหรับคนไม่เชื่อพอๆกับที่มันเป็นไปได้สำหรับชายผู้นี้ที่จะเดินในฝ่ายร่างกาย

ในอพยพ 18:20 โมเสสได้รับบัญชาว่า “*ท่านจงสั่งสอนเขา (ประชาชน) ให้รู้จักและพระราชบัญญัติต่างๆ และแสดงให้เขารู้จักทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ*”

พระราชบัญญัติ 5:33 บัญชาว่า “*ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น*”

ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 6:11,12 “*และพระวาระของพระเยโฮวาห์มาถึงซาโลมอนว่า “**เกี่ยวข้องกับพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม** เรา ก็จะกระทำถ้อยคำของเรากับเจ้าซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของเจ้า นั้นให้สำเร็จ”*”

ในเพลงสดุดี 84:11 พระเจ้าทรงบัญชาคนทั้งหลายให้ดำเนินใน**ความเที่ยงธรรม**: “*เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ พระเยโฮวาห์จะทรงประทานความกรุณาและเกียรติ พระองค์จะมีได้ทรงหวังของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินใน**ความเที่ยงธรรม**”* สุภาพิต 2:7 สัญญาว่า “*พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาไว้ให้คนชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นดั่งให้แก่ผู้ดำเนินใน**ความเที่ยงธรรม**”*

ในอิสยาห์ 2:5 พระเจ้าทรงบัญชาประชากรของพระองค์ให้ “*ดำเนินในสว่างของพระเยโฮวาห์*”

ในโรม 4:12 ผ่านทางปากกาที่ได้รับการดูแลของอัครทูตเปาโล เราได้รับบัญชาให้ดำเนิน “*ในรอยเท้าแห่งความเชื่อ*” นั้นของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย...”

โรม 8:1 บัญชาเราให้ “*ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่าย**พระวิญญาณ**”*-และหนทางเดียวที่ผู้ใดจะสามารถเดินในพระวิญญาณคือ การ**บังเกิด**โดย**พระวิญญาณ**!

มันเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับคนไม่เชื่อ-“มนุษย์ธรรมดา”-ที่จะปฏิบัติตามคำบัญชาเหล่านี้ของพระเจ้า และดำเนินในทางต่างๆของพระองค์ได้ เขา*ไม่สามารถ*เดินตามพระวิญญาณได้ เขาเดินได้แต่ตาม*เนื้อหนัง* “เหตุที่ใจซึ่งปกอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัตินั้น*ไม่ได้*” (รม. 8:7)

สำหรับคนไม่เชื่อ สิ่งต่างๆของพระเจ้าเป็นความโง่เขลาเพราะว่าเขาไม่มีความสามารถที่จะซาบซึ้งหรือเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้: “แต่*มนุษย์ธรรมดา*จะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา *และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ*” (1 คร. 2:14)

ชายง่อยคนนี้ ซึ่งเดินไม่ได้ภายใต้อำนาจของเขาเองหรือตามความประสงค์ของเขาเอง ถูกแบกไปมา โดยความประสงค์และอำนาจของคนอื่น คนบาปก็*ตกอยู่สภาพที่คล้ายกัน*: เขาเองก็ถูกควบคุมและถูกชักนำ โดยอำนาจของผู้อื่น ถูกซาตานจับเป็นเชลยและตกอยู่ใต้ความประสงค์ของซาตาน:

พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร *และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน...*” (ยอห์น 8:44)

ในโคโลสี 1:13 เปาโลพูดถึง*ผู้เชื่อ*ที่ได้รับการช่วยให้พ้นแล้ว “*จากอำนาจของความมืด*” และถูกย้ายเข้ามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรของพระเจ้า

ในกิจการ 26:18 ในคำกล่าวแก่ของเปาโลต่อหน้ากษัตริย์อากริบปา เขาพูดถึงการถูกส่งไปหาพวกคนต่างชาติ “เพื่อเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจาก*ความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า*”

ใน 2 ทิโมธี 2:26 เปาโลพูดถึงคนเหล่านั้นที่ติดบ่วงของพญามาร “*ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน*”

มีคนอยู่สองประเภทเท่านั้นบนแผ่นดินโลก: พวกคนบาปที่*ได้รับความรอด*โดยพระคุณของพระเจ้า และพวกคนบาปที่*ไม่ได้รับความรอด*และดังนั้นจึงเป็นลูกของพญามาร:

“*พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ* คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ใน*บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง* เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ *ตามสันดาน*เราจึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น” (อฟ. 2:1-3)

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ คนๆหนึ่ง (หรือหลายคน) แบกชายง่อยคนนั้นทุกวันไป “*วางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม*” (พวกเขาंनाจะวางเขาไว้บนขั้นบันไดที่ทอดยาวขึ้นไปสู่ประตู) เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าประตูนี้มีความงดงามมากที่สุดอย่างแท้จริง มันทำขึ้นจากทองสัมฤทธิ์เนื้อแข็งที่สุกใส ซึ่งเปล่งประกายในความงดงามยิ่งนักเมื่อแสงของดวงอาทิตย์สาดส่องมาบนมัน แต่จงสังเกต-ชายง่อยผู้นี้*แค่อยู่ “ที่”* (หรือริม) ประตูนั้น *เขาไม่ได้อยู่ข้างใน*

ในแง่มุมฝ่ายวิญญาณ ประตุนี้มีภาพเล็งถึงพระเยซู ประตุนี้พาไปสู่สวรรค์ ในยอห์น 10:9 พระองค์ทรงประกาศว่า **“เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด...”** แต่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ยอมรับพระเยซูที่อยู่ข้างนอกประตุนั้น เหมือนกับที่ชายง่อยคนนี้อยู่ข้างนอกประตูงามนั้น และเช่นเดียวกับเขา พวกเขาไม่มีอำนาจของตัวเองที่จะช่วยพวกเขาให้เข้าไปในอาณาจักรนั้นได้! ตามพระวาทะของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดสามารถมาหาพระเจ้าได้นอกจากเขาจะถูกชักนำโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 6:44) อย่างไรก็ตาม เมื่อคนบาปถูกชักนำโดยพระวิญญาณ ถูกฟ่องใจเรื่องบาปต่างๆของตน และใช้ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า เขาก็ถูก**ให้บังเกิด**โดยพระวิญญาณและรับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า จากนั้นเขาก็เข้าไปทางประตุนั้น โดยการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ที่ถูกระงับโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผมเคยได้ยินผู้คนกล่าวว่า **“ฉันจะรับความรอดเมื่อฉันพร้อมที่จะรอด”**-แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่! คุณจะรับความรอดเมื่อคุณได้ยินข่าวประเสริฐและพระวิญญาณบริสุทธิ์**ทรงเรียก**คุณ และถ้าคุณปฏิเสธที่จะยอมให้พระเยซูเสด็จเข้ามาในใจของคุณเมื่อคุณถูกเรียกโดยทางข่าวประเสริฐและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ **คุณก็จะไม่รับความรอดอย่างแน่นอน**เมื่อคุณตัดสินใจในที่สุดว่าจะรับพระเยซูเพื่อที่จะหนีพ้นจากการปรับโทษของนรก! **ความรอด**ไม่ใช่กรรมธรรม์ประกันวินาศภัยที่จะใช้ป้องกันเปลวเพลิงแห่งนรก ความรอดคือของประทานของพระเจ้าแก่มนุษย์-และมันมีให้สำหรับทุกคนที่**ได้ยินข่าวประเสริฐและเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า** (กิจการ 16:31)

เมื่อคุณอ่านถ้อยคำเหล่านี้ ถ้าคุณยังไม่รับความรอดและคุณได้ยินเสียงของพระเจ้าเรียกคุณผ่านทางข่าวประเสริฐ จง**เชื่อ**ในพระเยซูและรับความรอด**เดี๋ยวนี้เลย** **“ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด”** (2 คร. 6:2 วรรคท้าย) สุภาษิต 27:1 เตือนว่า **“อย่าคุยอวดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะวันหนึ่งจะนำอะไรมาให้บ้าง”** และในยากอบ 4:14 เราอ่านว่า **“แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป”**

ข้อ 3: **“คนนั้นพอเห็นเบโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน”**

ชายผู้นำสงสารคนนี้ไม่เพียงเป็นง่อยเท่านั้น-เขายังเป็น**ขอทาน**ด้วย ทุกวันเขานั่งอยู่ริมประตูพระวิหาร และขอทานจากคนเหล่านั้นที่ผ่านไปมา **คนไม่เชื่อ**ทุกคนเป็นขอทาน เราอาจยอมรับว่าพวกเขาอาจมีค่าหลายล้านในทรัพย์สินของโลกนี้ แต่พวกเขาก็ยังเป็นขอทานอยู่ดี เพราะว่าพระเยซูตรัสว่า **“เพราะว่าผู้ใดใครจะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา”** (มธ. 16:25,26)

การไม่เคยได้เกิดมาเลยก็ยิ่งดีกว่าการได้ทั้งโลกและสูญเสียจิตวิญญาณของตนไป ลูกา 16:19-31 ให้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่เป็นแบบนั้น-ชายคนหนึ่งที่มีทรัพย์สินของโลกนี้จนเขามีทุกสิ่งที่เขาอยากได้ เขาแต่งกายใน **“ผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด”**-เครื่องแต่งกายที่แสดงถึงความเป็นกษัตริย์ อาหารของเขาดีที่สุดในที่ที่เขาซื้อได้-เขา **“รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ”** แต่ในท่ามกลางกินหรืออยู่ดีของเขา เศรษฐีคนนี้ก็ตาย **“แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่**

แต่ไกล และลาซาร์สอยู่ที่อกของท่าน เศรษฐีจึงร้องว่า ‘อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซาร์ส มาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมาณอยู่ในเปลวไฟนี้!’

น่าเศร้าเห็นอกับบรรยาย! มหาเศรษฐีหมั่นล้านเมื่อนาทีก่อน นาทีถัดมา กลับไม่สามารถซื้อน้ำสักหยดเดียวเพื่อบรรเทาความทุกข์ทรมาณของตนได้ คนไม่เชื่อทุกคนคือขอทาน และเพื่อนผู้ยังไม่ได้รับความรอดเอ๋ย ถ้าคุณไม่เรียนรู้ข้อเท็จจริงนี้ก่อนคุณเสียชีวิต คุณก็จะแน่ใจเกี่ยวกับมันในสามสิบวินาทีหลังจากคุณไปถึงอีกฟากนั้น!”

ข้อ 4: “ฝ่ายเปโตรกับยอห์นฟังดูเขาบอกว่า “จงดูพวกเราเถิด”

เราสังเกตเห็นสองสิ่งที่โดดเด่นเป็นพิเศษในพระคำข้อนี้: สิ่งแรกก็คือ เราสังเกตเห็นว่าเปโตรและยอห์นไม่ใช่แค่ขำเลียมองขอทานผู้นี้และจากนั้นก็ผ่านไป พวกเขาฟังดูเขา—นั่นคือ พวกเขาฟังมองเขาอย่างจดจ้อง เมื่อสนใจในตัวเขาเช่นนั้น พวกเขาก็เห็นเขาว่าแท้จริงแล้วเขาเป็นอย่างไร—เป็นนอกรีต ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องการมากกว่าแค่เงินหรือทานทรัพย์จะให้

ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น สาวกเหล่านี้ได้ยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาได้มอบถวายอวัยวะของตน (รวมถึงตาของพวกเขา) “เป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์” (รม. 6:19) ถ้าผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้จะทำตามแบบอย่างนั้นและมอบถวายดวงตาของตนแด่พระเยซูเจ้า พวกเขาก็คงเห็นโอกาสมากกว่าเดิมเยอะที่จะนำคนบาปทั้งหลายเข้ามาสู่ทางแห่งความรอด คริสเตียนควรสอดส่องหาผู้หลงหายอยู่ทุกเวลา โดยมองเห็นคนไม่เชื่อทั้งหลายอย่างที่พวกเขาเป็นจริงๆ-ตาบอดและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เหมือนกับที่ขอทานผู้นั้นช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ในฝ่ายร่างกายที่จะเข้าประตูงามนั้น

คนบาปทุกคนตาบอด: “(เพราะว่า) ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3,4)

เมื่อเห็นสถานะอันน่าเศร้าของคนไม่เชื่อแล้ว-ตาบอด ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เดินอยู่ในเส้นทางแห่งความพินาศและการปรับโทษ คริสเตียนก็จะรู้สึกมีความเมตตากรุณาและเขาจะส่งเสียงเตือนเกี่ยวกับภัยอันตรายและความตายที่รออยู่เบื้องหน้า: “เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย... และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย” (รม. 6:23; ยก. 1:15)

ในยอห์น 4:35 พระเยซูทรงเน้นย้ำพันธกิจแห่งดวงตา: พระองค์ทรงหยุดพักที่บ่อน้ำของยาโคบขณะที่เหล่าสาวกของพระองค์เข้าไปในเมืองเพื่อหาซื้ออาหาร ผู้หญิงคนหนึ่งมาที่บ่อน้ำนั้นเพื่อตักน้ำ พระเยซูทรงขอน้ำดื่มจากนาง และบทสนทนานั้นนำไปสู่ความรอดของนาง เมื่อพวกสาวกกลับมาจากเมือง พระเยซูก็ไม่หิว และเมื่อพวกเขาขึ้นกรานให้พระองค์รับประทาน พระองค์ก็บอกพวกเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้” พวกสาวกจึงประหลาดใจท่ามกลางพวกเขาเองว่ามีใครนำอาหารมาให้พระอาจารย์ของพวกเขารับประทานแล้วหรือระหว่างที่พวกเขาไม่อยู่ แต่พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขาจึงตรัสแก่พวกเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” และจากนั้นพระองค์ก็ประทานบทเรียนนี้แก่พวกเขา:

“ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ คุณเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า **เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด** ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว!”

ที่ไหนสักแห่งบนแผ่นดินโลกวันนี้ ผู้เชื่อที่เงยหน้าขึ้นดูและมองไปรอบตัวเขาก็จะเห็นทุ่งนาที่ขาวพร้อมเกี่ยวแล้ว-โดยมีคนงานจำนวนน้อยเหลือเกิน! เพื่อนคริสเตียนทั้งหลายเอ๋ย ถ้าคุณยังไม่ได้มอบถวายดวงตาของคุณแด่พระเยซู ผมก็ขอวิงวอนคุณให้ทำเช่นนั้นเดี๋ยวนี้ เพราะว่ากิจการที่ทำกำไรมากที่สุดบนแผ่นดินโลกคือการชนะดวงวิญญาณทั้งหลาย

พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่า “ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และ**ผู้ชนะวิญญาณก็มีสติปัญญา**” (สภษ. 11:30) “และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์” (ดนล. 12:3)

ความคิดที่โดดเด่นประการที่สองในพระคำข้อนี้ถูกพบในถ้อยคำของเปโตรที่กล่าวแก่ชายง่อยคนนั้น: “จงดูพวกเราเถิด” ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ถูกท้าทายโดยถ้อยคำเหล่านี้ เราดำเนินชีวิตในแบบที่ชีวิตของเรามีลักษณะเหมือนพระคริสต์อย่างสม่ำเสมอจนเราสามารถเชิญชวนคนไม่เชื่อให้ “ดูพวกเรา” ได้ไหม? คริสเตียนทั้งหลายควรดำเนินชีวิตในแบบที่พวกคนบาปที่เฝ้ามองนิสัยประจำวันของเราและลักษณะการดำเนินชีวิตของเราจะมองเห็นพระเยซูในสิ่งที่เราทำและพูด พวกเขาควรทราบจากการประพฤติประจำวันของเราว่าเราเหมือนกับพวกอัครทูต **อยู่กับพระเยซูมาตลอด** ผู้เชื่อทุกคนควรเป็นจดหมายฝากที่มีชีวิต ถูกอ่านโดยผู้คน (2 คร. 3:2)

ข้อ 5: “คนขอทานนั้นได้เข้มนู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน”

ข้อเท็จจริงที่ว่าชายง่อยคนนี้ “เข้มนู” ก็บอกเป็นนัยว่ามีบางสิ่งในน้ำเสียงและอากัปกิริยาของชายสองคนนี้ที่ทำให้เขาสนใจในแบบที่ไม่ธรรมดา ปกติแล้ว เขาไม่สนใจในการมองดูผู้คน หรือฟังพวกเขา เขาสนใจในสิ่งที่คนเหล่านั้นจะให้เขา แต่เมื่อเปโตรและยอห์นกล่าวว่า “จงดูพวกเราเถิด” เขาก็สนใจและตั้งใจฟังสิ่งที่พวกเขาจะกล่าว ถึงแม้ว่าเขาจะ “คาดว่าได้อะไรจากพวกเขา” อยู่เหมือนเดิมก็ตาม

ผู้เชื่อทั้งหลายควรพูดด้วยสิทธิอำนาจ-แต่ด้วยความกรุณาเช่นกัน และสิ่งที่เรากล่าวควรถูกสนับสนุนโดยชีวิตที่น่านับถือในสายตาของคนไม่เชื่อทั้งหลายจนทำให้พวกเขาฟังสิ่งที่เรากล่าว ชายผู้นี้จะกล่าวแก่เปโตรก็ได้ว่า “ข้าไม่สนใจในการมองดูพวกท่านหรอก ข้าสนใจสิ่งที่พวกท่านจะให้แก่ข้าเพื่อใช้จ่ายในการเลี้ยงชีพต่างหาก” แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวเช่นนั้นเลย ตลอดทั้งหนังสือกิจการ เราจะสังเกตเห็นว่าพวกอัครทูตถูกข่มขู่ ถูกจับกุม ถูกจำคุก ถูกทุบตี แต่ทั้งๆที่พวกเขาสู้ทนการข่มเหง เหล่าศัตรูของพวกเขาก็ตระหนักว่าคนเหล่านี้ไม่ใช่คนธรรมดา-“แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับ**พระเยซู**” (กิจการ 4:13) ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ควรดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเยซูและเดินตามรอยพระบาทของพระองค์อย่างใกล้ชิดจนรูปลักษณะที่ปรากฏ ถ้อยคำ และการกระทำต่างๆ เราสามารถดึงดูดความสนใจของคนเหล่านั้นที่เราเป็นพยานเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าและความรอดโดยพระคุณได้ เรามีบางสิ่งที่จะให้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระคริสต์ เราช่วยพวกเขาให้รอดไม่ได้-แต่เราสามารถให้ข่าวสารแก่พวกเขาที่**จะช่วยพวกเขาให้รอดได้**หากพวกเขาจะเพียงยอมรับมัน **โลกต้องการข่าวสารนี้** ชาวที่ที่จะต้องเกี่ยวมีมากมาย แต่พวกคนงานมีน้อยเหลือเกิน!

ข้อ 6: “เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด”

จงสังเกตฤทธิ์เดชของพระวณะที่ถูกกล่าวออกมา เปโตรจะทำการอัศจรรย์หนึ่งตรงนี้ก็ได้อีก แต่เขาก็ไม่ได้ทำ แทนที่จะทำเช่นนั้น เขาพูดถ้อยคำ เขาทำเหมือนเดิมเมื่อเขานำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติในบ้านของโครเนลิอัส พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งไปซึ่งบอกโครเนลิอัสให้ส่งคนไปยังเมืองยัฟฟาและถามหาซีโมนเปโตร ผู้จะบอกถ้อยคำแก่เขาที่จะช่วยเขาและครอบครัวของเขาให้รอดได้” (กิจการ 11:14)

พระเยซูทรงประกาศว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

เปโตรเขียนในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาว่า “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่เสียดื้อเยื่อเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวณะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ปต. 1:23)

เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวณะของพระเจ้า (รม. 10:17) ชายง่อยคนนั้นตั้งใจฟังเปโตรและยอห์น “คาดว่าเขาจะได้อะไรจากท่าน” -แต่แทนที่จะเป็นเงินหรือทองที่เขาคาดหวังว่าจะได้รับ พวกเขากลับให้ถ้อยคำแก่เขาและถ้อยคำเหล่านั้นได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเขาจริงๆ!

“เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” พระนามของพระเยซู! ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแก่โยเซฟและกล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย” (มธ. 1:20,21)

พระนามเยซูมีความหมายว่าพระผู้ช่วยให้รอด-และในกิจการ 4:12 เราอ่านว่า “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า” มีนัยสำคัญอันยิ่งใหญ่ในการเรียงคำของคำบัญชาของเปโตรที่กล่าวแก่ชายง่อยคนนั้น-“ในพระนามแห่งพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด จงลุกขึ้นเดินไปเถิด”

เปโตรมีโอกาสตรงนี้จะกลายเป็นนักรักษาโรคที่มีชื่อเสียงหากเขาเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง แต่เขาเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐและเขาไม่ละโมภสง่าราศีที่ควรตกเป็นของพระเยซูเลย เขายกความดีความชอบทั้งหมด เกียรติยศและสง่าราศีถวายแด่พระนามของพระเยซู และถวายแด่ฤทธิ์เดชแห่งพระนามนั้น ชายง่อยคนนั้นเชื่อถ้อยคำที่เปโตรพูด-มิฉะนั้นเขาก็คงไม่พยายามที่จะยืนขึ้นเลย เขามีความเชื่อในพระนามของพระเยซู และเขาเชื่อฟังคำบัญชาของเปโตร

หากคนใดมีสิทธิ์ที่จะโต้แย้ง ชายผู้นี้ก็มีสิทธิ์นั้น ตามที่กล่าวไว้ในบทที่ 4 ข้อ 22 เขามีอายุเกินสี่สิบปีแล้ว เขาเป็นง่อยมา “ตั้งแต่ครรภ์มารดา” และเข้าใจได้ว่าเขาจะกล่าวแก่เปโตรก็ได้ว่า “พวกท่านคิดว่าพวก

ท่านเป็นใคร? ข้าจะยืนขึ้นได้อย่างไร? ข้าไม่เคยเดินเลยสักก้าวในชีวิตของข้า” แต่นั่นคือจุดที่ความเชื่อก้าวเข้ามา: หนทางเดียวที่คนบาปจะกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้คือ โดยการใช้ความเชื่อในความสามารถของพระเจ้าที่จะทำสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญา คนบาปไม่สามารถช่วยให้ตัวเองรอดได้ ไม่มีผู้รับใช้แห่งชาวประเสริฐคนใดช่วยเขาให้รอดได้ แต่พระเยซูทรงช่วยได้-และเมื่อเราประกาศพระวาทะของพระเจ้าออกไป โดยประกาศว่าพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้นและผู้ใดก็ตามที่ร้องออกพระนามของพระเยซูก็จะได้รับความรอด คนบาปทั้งหลายที่เชื่อพระวาทะก็บังเกิดใหม่และกลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ **ความเชื่อคือการเชื่อพระเจ้าเพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า** ถ้าพระเจ้าตรัสมัน เราก็เชื่อมั่นได้เพราะว่า **“พระเจ้าตรัสสุสาไม่ได้”** (ทต. 1:2; ฮบ. 6:18)

ข้อ 7: “แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง”

เนื่องจากพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์ในที่นี้ ทำไมเปโตรถึงต้องจับมือชายผู้นี้เล่า? มันไม่ใช่เรื่องจำเป็น พระเจ้าจะทรงทำให้เขาลุกขึ้นโดยที่เปโตรไม่ต้องแตะตัวเขาเลยก็ได้ แต่ผมเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคงอยากให้เราเห็นในที่นี้ว่าโดยการยื่นมือออกช่วยเหลือคนไม่เชื่อทั้งหลาย เราสามารถพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นได้ว่าเรามีความสนใจในตัวพวกเขา แน่نونว่าเราไม่สามารถแยกตัวออกจากผู้คนที่ยังไม่ได้รับความรอดได้หากเราหวังว่าจะชนะพวกเขาเพื่อพระคริสต์ แต่เราสามารถปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วมกับการนิสยบาปทั้งหลายแห่งชีวิตของพวกเขาได้ เราควรช่วยเหลือพวกเขาและแสดงความสนใจในพวกเขาเท่าที่เราจะทำได้โดยที่ไม่อ้อมค้อมกับบาปและความอธรรมต่างๆของพวกเขา

สัมผัสแห่งมือของเปโตรให้ความมั่นใจของท่านพิการผู้ที่ว่าอัครทูตท่านนี้มีความสนใจส่วนตัวในเขาและทำให้เขาใช้ความพยายามที่จะยืนบนเท้าของตน ไม่มีฤทธิ์เดชในสัมผัสของเปโตร ไม่มีฤทธิ์เดชในสัมผัสของมนุษย์เดินดินคนใด แต่โดยการยื่นมือของเราออก เราก็แสดงให้เห็นว่าเราสนใจในตัวเขา ว่าเราอยากยื่นมือออกช่วยเหลือหากเขาต้องการ

พระเยซูทรงจับมือบุตรสาวของไยรัสเมื่อพระองค์ทรงทำให้เธอกลับมีชีวิตอีก (มธ. 9:25) พระองค์ทรงจับมือชายตาบอดคนนั้นและนำเขาออกไปนอกเมืองเบธไซดาก่อนที่พระองค์ทรงรักษาอาการตาบอดของเขา (มก. 8:23) หลังจากที่พระองค์ทรงขับวิญญาณชั่วออกจากเด็กหนุ่มคนหนึ่ง เขาก็เป็น “เหมือนคนตาย” พระเยซูทรงจับมือเขา “และพุงเขาขึ้น” (มก. 9:27)

เปโตร “จับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง”-ไม่ใช่ที่ละเล็กละน้อย ไม่ใช่วันนี้ดน้อยและพรุ่งนี้อีกนิดหน่อย แต่ในทันใดนั้นชายผู้นี้ถูกทำให้หายเป็นปกติ ผมเชื่อในการรักษาให้หายแบบพระเจ้าเช่นนี้ ผมเชื่อว่าเมื่อพระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ที่เป็นการรักษาโรค พระองค์ก็ทรงรักษาให้หายในทันทีและอย่างสมบูรณ์แบบไม่ใช่ทีละขั้น ไม่ใช่แค่บางส่วน แม้กระทั่งในสมัยปัจจุบันนี้พระองค์ก็ทรงรักษาให้หาย ทำไมพระองค์ไม่ทรงรักษาให้หายในทุกกรณี ผมไม่ทราบ: แต่ผมรู้ว่าพระองค์ทรงสามารถเสมอ พระเจ้าทรงสัตย์สัญญาและทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น และเพราะผมเป็นสิ่งทรงสร้างที่มีขีดจำกัด ผมจึงไม่สามารถหยั่งถึงทางทั้งหลายของพระองค์ได้ ตัวผมเองเคยอธิษฐานขอการรักษาโรค และพระเจ้าทรงรักษาให้หาย-หรือพระองค์ไม่ทรงรักษาให้หาย-ตามที่พระองค์ทรงเห็นสมควร แต่ไม่ว่าพระองค์ทรงตอบคำอธิษฐาน

อย่างไรก็ตาม ผมก็รู้ว่าโรม 8:28 เป็นข้อที่ผมอ้างสิทธิ์ได้: “เรารู้ว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”

ตามถ้อยคำของพระเยซู ความเจ็บป่วยของลาซารัสเกิดขึ้น “เพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนั้น” (ยอห์น 11:4) ถ้าลาซารัสเจ็บป่วยได้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผู้เชื่อทุกคนก็เจ็บป่วยได้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า-และหลายครั้งพระเจ้าทรงได้รับเกียรติจากความเจ็บป่วยของเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์มากกว่าที่พระองค์ทรงได้รับเมื่อพวกเขาสุขสบายดี! เราควรระลึกอยู่เสมอที่จะอธิษฐานว่า “ขอให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์เถิด”

เหมือนกับที่พระเจ้าไม่ทรงรักษาให้หายแบบที่ละเล็กละน้อย พระองค์ก็ไม่ช่วยให้รอดแบบที่ละเล็กละน้อยเช่นกัน เราได้รับความรอดในทันที อย่างครบบริบูรณ์ ทันทีที่เราใช้ความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซู-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นของพระองค์ และเมื่อเราบังเกิดใหม่เราก็ได้รับการไถ่แล้ว เราเติบโตในพระคุณหลังจากที่เราได้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า (1 ปต. 2:2) แต่เราไม่กลายเป็นผู้ที่ถูกไถ่อย่างครบถ้วนมากขึ้น หากคุณได้รับความรอดมานานสี่สิบปีแล้วหรือมากกว่านั้น คุณก็ไม่ได้รอดอย่างครบถ้วนตอนนี้มากกว่าชั่วโมงแรกนั้นที่คุณได้เชื่อ เมื่อเราบังเกิดใหม่เข้าในครอบครัวของพระเจ้า เราก็บังเกิดอย่างครบถ้วน เป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์และเป็นผู้ถือครองสภาพของพระเจ้า (2 คร. 5:17; 2 ปต. 1:4) แต่เราเติบโตในพระคุณเมื่อเรารับประทานน้ำนม ขนมปัง และอาหารแข็งแห่งพระวาระของพระเจ้า

พระนามของพระเยซูเป็นตัวแทนของสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช มันเป็นตัวแทนของทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำสำเร็จแล้วบนกางเขนนั่น และของทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเพื่อเราต่อพระพักตร์พระเจ้าวันนี้ ความรอดเป็นมาโดยพระนามของพระเยซู ผ่านทางพระนามของพระเยซู และโดยและผ่านทางพระนามประเสริฐของพระองค์เท่านั้น (กรูมาศศึกษากิจการ 3:16; 4:10; 1 โครินธ์ 6:11 และ 1 ยอห์น 3:23) เมื่อเรามาหาพระเจ้าโดยความเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์ เราก็อ้างสิทธิ์ทุกสิ่งที่พระนามนั้นเป็นตัวแทน-คุณค่าแห่งการไถ่ของพระโลหิตที่พระองค์ทรงหลั่งบนกลโกธา ชีวิตที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ และพระคุณทั้งหมดแห่งความรอด เมื่อเรามาหาพระเจ้าในพระนามของพระเยซู โดยอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราก็ถือว่าพระเจ้าทรงได้รับเกียรติในพันธสัญญาของพระองค์-ความสัตย์ซื่อของพระองค์และความสุจริตแห่งพระวาระที่ทรงสัญญาไว้ของพระองค์ และพระองค์ทรงสัญญาว่าทุกคนที่ต้อนรับพระเยซูจะได้รับความรอด

“แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12,13)

ข้อ 8: “เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเต็มโลดสรรเสริญพระเจ้าไป”

ชายผู้นี้ซึ่งมีอายุเกินสี่สิบปีแล้วและไม่เคยเดินมาก่อนเลย ในความเชื่อฟังต่อคำบัญชาของเปโตรและในการตอบสนองต่อมือที่ยื่นออกของอัครทูตผู้นั้น กระโดดขึ้นยืนและเดิน! มีฤทธิ์อำนาจใหม่ภายในตัวเขา-และ

เมื่อพระเจ้าทรงช่วยคนบาปคนหนึ่งให้รอด พระองค์ก็ใส่ฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ภายในใจของผู้นั้นทันที และตั้งแต่นั้นมาผู้นั้นเป็นต้นมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงสถิตอยู่ภายใน ทรงนำพา ทรงให้ความมั่นใจ และประทับตรารูปคนนั้นของพระเจ้า (รม. 8:9,14,16; อฟ. 4:30) อันบ่งบอกว่าเขาเป็นทรัพย์สินของพระเจ้าและไม่ได้ตกเป็นของพญามารอีกต่อไปแล้ว และฤทธิ์อำนาจใหม่ภายในผู้เชื่อคนนั้นจะนำเขาเข้าสู่วิถีเหล่านั้นแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง เข้าสู่วิถีเหล่านั้นแห่งความใหม่ของชีวิต

จงสังเกตสถานที่แห่งแรกที่ชายคนนี้ไปหลังจากเขาถูกรักษาให้หาย: เขา “เข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น” ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจะเข้าร่วมในพระนิเวศของพระเจ้า เขาไม่จำเป็นต้องถูกโน้มน้าวให้เข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่น (คนเหล่านั้นที่ต้องถูกอ้อนวอนและถูกฝืนใจให้เข้าร่วมกับคริสตจักรก็ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย) ความคิดแรกของเขาจะเป็นการร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับผู้คนของพระเจ้าเพื่อนมัสการและสรรเสริญพระเจ้าเพราะความรอด เหมือนกับที่ชายผู้นี้สรรเสริญพระเจ้า

ชายผู้นี้ในการศึกษาค้นคว้าของเราเป็นคนพิการฝ่ายร่างกาย-เขาเป็นคนง่อย ยืนและเดินไม่ได้ แต่การอัศจรรย์หนึ่งได้เกิดขึ้น โดยปลดปล่อยเขาให้เป็นไทจากความทุกข์เวทนาของเขา ช่วยให้เขาสามารถยืนและวิ่งและกระโดดด้วยความชื่นบานได้ คนไม่เชื่อทั้งหลายเป็นคนพิการฝ่ายวิญญาณ เป็นง่อยและได้รับแผลเป็นจากบาป ถูกซาตานบังตาไว้ และเมื่อพวกเขาได้รับความรอด โดยถูกปลดปล่อยจากอำนาจของพญามาร พวกเขา ก็ประสบกับการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและสามารถยืนขึ้นในการ “เต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์” (อฟ. 4:13) (กรูณาศึกษากาลาเทีย 5:1; พิลิปปี 1:27; 4:1; และ 1 เธสะโลนิกา 3:8 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้)

ชายผู้นี้ที่ไม่เคยเดินเลยบัดนี้กำลังเดิน วิ่งและกระโดด-เป็นข้อพิสูจน์อันแน่ชัดว่าการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ได้ถูกกระทำในชีวิตของเขาแล้ว ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วพิสูจน์การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่โดยการดำเนินกับพระเยซู ขณะที่ก่อนพวกเขาได้รับความรอดพวกเขาเคยเดินในทางของโลก ในบาป และในฐานะเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ เรามีการดำเนินชีวิตแบบใหม่แล้ว:

“เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น” (รม. 6:4)

ผู้เชื่อทั้งหลายเดินตามพระวิญญาณ ไม่ใช่ตามโลก: “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (รม. 8:1)

ผู้เชื่อทั้งหลายเดินด้วยความเชื่อ: “เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมอแล้วว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้เรายู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า (เพราะเราดำเนินด้วยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น)” (2 คร. 5:6,7)

ผู้เชื่อทั้งหลายพิสูจน์การบังเกิดใหม่โดยการทำงานที่ดีทั้งหลาย: “เพราะว่าเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารตซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อฟ. 2:10) “เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้น ตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน” (ยากอบ 2:26)

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าและควรดำเนินอย่างสมควรกับการทรงเรียกนั้น: เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจองจำเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น” (อฟ. 4:1)

ผู้เชื่อทั้งหลายควรดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า: “เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า” (คส. 1:10)

ผู้เชื่อทั้งหลายควรดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรง: “เราจงดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่วิวาทริชยากัน” (รม. 13:13) “เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตตามอย่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย” (1 ธส. 4:12)

ผู้เชื่อทั้งหลายควรดำเนินในความสว่างนั้น เหมือนเป็นลูกของความสว่าง: “เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง” (อฟ. 5:8) “แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่าง**พระองค์ทรงสถิตในความสว่าง** เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7)

ผู้เชื่อทั้งหลายควรดำเนินในความจริง: ยอห์นผู้เป็นพี่รักกล่าวว่า “ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง” (3 ยอห์น 4)

ผู้เชื่อทั้งหลายควรดำเนินในสติปัญญาเพราะว่า “...ทรงตั้ง (พระคริสต์) ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย” (1 คร. 1:30) “จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉวยโอกาส” (คส. 4:5)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า มีสภาพของพระเจ้าสถิตอยู่ภายในและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพา ดังนั้นผู้เชื่อทั้งหลายจึงควรดำเนินเหมือนอย่าง**ที่พระเยซูทรงดำเนิน**: “ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่**พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย**” (1 ยอห์น 2:6)

ชายผู้หนึ่งที่ได้รับการรักษาให้หายจากความเป็นง่อยของเขาแล้ว “เข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น” เขาเดินกับพวกอัครทูตทันที ผู้เชื่อใหม่ทั้งหลายควรเข้าร่วมกับผู้เชื่อคนอื่นๆทันที พวกเขาควรหาความเป็นเพื่อนและการร่วมสามัคคีธรรมกับผู้คนของพระเจ้า คนใดที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง *ไม่สามารถพบการร่วมสามัคคีธรรมกับคนกลุ่มอื่นได้* คริสเตียนทั้งหลายไม่สามารถพบการร่วมสามัคคีธรรมในโลกได้เพราะว่าโลกไม่มีสิ่งใดที่น่าสนใจสำหรับพวกเขาเลย-และพวกเขาไม่สามารถเสียดึงที่จะเดินกับโลกได้ พระวจนะของพระเจ้ากล่าวเรื่องนี้อย่างชัดเจนมากๆ:

“*อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก* ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติดำเนินตามพระทัยของพระเจ้านั้นดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอห์น 2:15-17)

1 โครินธ์ 15:33 ประกาศว่า “อย่าหลงเลย การคบกับคนชั่วย่อมทำให้นิสัยที่ดีเสียไป”-และนี่เป็นความจริงอย่างแน่นอน

คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำบัญชาเพิ่มเติมให้แยกตัวออกจากโลก เท่าที่เกี่ยวข้องกับการร่วมสามัคคีธรรม:

“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย’ (2 คร. 6:17)

ผู้เชื่อจะก้าวเดินไปยังพระนิเวศของพระเจ้าและชื่นชมยินดีกับผู้คนของพระเจ้าในการร่วมสามัคคีธรรมและการนมัสการ เขาจะกล่าวกับดาวิดว่า “ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ให้เราเข้าไปยังพระนิเวศพระเยโฮวาห์เถิด”” (เพลงสดุดี 122:1)

จงสังเกตว่าชายผู้นี้ในข้อพระคำของเราไม่เพียงเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้ากับเปโตรและยอห์นเท่านั้น เขายังสรรเสริญพระเจ้าด้วย ผมไม่เชื่อในความโง่เขลาในพระนิเวศของพระเจ้า-การ “จำอวด” แบบเคร่งศาสนา แต่การสรรเสริญคือหน้าที่อันสูงส่งที่สุดของจิตวิญญาณที่บังเกิดใหม่แล้ว หนังสือเพลงสดุดีเต็มไปด้วยคำสรรเสริญทั้งหลาย

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ ผู้คนเหล่านั้นที่ต้อนรับพระองค์ก็ชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้า โดยโห่ร้องว่าโฮซันนา พวกพาริสีสั่งพระเยซูให้ตำหนิพวกสาวกและหยุดการโห่ร้องสรรเสริญของพวกเขา แต่พระเยซูทรงตอบกลับไปว่า “พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที” (ลูกา 19:40)

พระเจ้าจะทรงรับคำสรรเสริญ-และผู้เชื่อทั้งหลายควรสรรเสริญพระองค์: “เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแต่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์” (ฮบ. 13:15)

“โอ ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ การสรรเสริญนั้นควรแก่คนเที่ยงธรรม” (สดด. 33:1)

“ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป” (สดด. 34:1)

“จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการโมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์ จงถวายสาธุการแต่พระนามของพระองค์” (สดด. 100:4)

“และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า “‘ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา’” แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงดุเสียงผู้คนเป็นอันมาก ดุเสียงน้ำมากหลาย และดุเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า “อาเลลูยา เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่” (วิว. 19:5,6)

ท่านที่รัก เชื่อผมเถิดเมื่อผมกล่าวว่าเราอยู่ในโลกที่เสียบที่สุดเท่าที่เราจะเคยอยู่ บนแผ่นดินโลกนี้! สวรรค์คือสถานที่แห่งการชื่นชมยินดี และนรกคือสถานที่แห่งการร้องไห้ การคร่ำครวญ และการขบเขี้ยวเคี้ยว

ทัน หากคุณยังไม่ได้บังเกิดใหม่ จงมอบถวายใจของคุณแด่พระเยซูเดี๋ยวนี้ จงให้ความเชื่อของคุณอยู่ในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระองค์ และจงเตรียมตัวสำหรับสถานที่ที่เราจะสรรเสริญพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล!

ข้อ 9: “คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า”

ความเปลี่ยนแปลงในตัวชายผู้นี้ปรากฏชัดเจนเหลือเกินจนทุกคนสังเกตมัน-และนี่เป็นจริงเช่นกันในแง่มุมมองวิญญูณ เมื่อคนบาปคนใดกลายเป็นผู้เชื่อ ทุกคนที่ได้รู้จักคนๆนั้นก็ตระหนักทันทีถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงในตัวเขา เขาหันมาหาพระเจ้าจากบาปและซาตาน เขาหันมาสู่ความชอบธรรมจากความไม่ชอบธรรม เขาเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ ดังนั้นสิ่ง**สารพัด**จึงกลายเป็นสิ่ง**ใหม่** สิ่ง**เก่าๆ**ก็ล่องไป คนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงไม่จำเป็นต้องแบกป้ายโฆษณาการกลับใจเชื่อของเขา เพราะว่าภาษาที่เขาใช้ เพลงที่เขาร้อง สถานที่ๆเขาไป และเพื่อนฝูงที่เขาคบหา-การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดของเขาในนิสัยต่างๆของชีวิต-ทั้งหมดนี้จะเป็นโฆษณาที่เขาต้องการ! มันเป็นไปได้ที่จะปิดซ่อนพระคริสต์ไว้ต่อไปเมื่อเรามารู้จักพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวแล้ว

ข้อ 10: “จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดแก่คนนั้น”

“จึงรู้ว่าเป็นคนนั้น” ชายผู้นี้เป็นที่รู้จักดี ผู้คนในชุมชนนั้นคุ้นเคยกับการเห็นเขาอยู่ที่เดิมปีแล้วปีเล่า ขณะที่เขานั่งขอทานอยู่ริมประตูพระวิหาร ไม่มีข้อสงสัยในเรื่องนี้เลย นี่คือนายคนนั้น---แต่มีความเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนเกี่ยวกับเขา ใบหน้าของเขาบัดนี้มีรอยยิ้ม เปล่งปลั่งด้วยความสุขและความชื่นชมยินดี เขาของเขาไม่บิดเบี้ยวและผิดรูปอีกต่อไปแล้ว เขาทั้งสองนั้นเหยียดตรงและมีกำลัง และชายผู้นี้กำลังเดินไปบนขาสองข้างนั้น โดยกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี พวกเขาได้ยินเสียงเดิมนั้น-ที่ไม่ได้ขอทาน แต่เปล่งคำสรรเสริญถวายแด่พระเจ้า!

ใช่แล้วครับ นี่คือนายคนนั้นที่พวกเขารู้จัก (และได้รู้จักมานานหลายปี) แต่เขาเป็นชายคนหนึ่งที่ถูกสร้างใหม่แล้ว และผู้คนเหล่านั้นก็เชื่อว่าการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงได้ถูกกระทำ พวกเขาได้เห็นผลลัพธ์ต่างๆของมัน มีหลักฐานที่ไม่อาจโต้แย้งได้ว่าชายผู้นี้ถูกรักษาให้หายเป็นปกติทิ้งแล้วจากความเป็นอ่วยของเขา แม้แต่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้สนใจในพระเยซูเลย ไม่สนใจในฤทธิ์เดชของพระเจ้าหรือในเรื่องต่างๆทางศาสนาเลย ก็เห็นเขาเดิน กระโดด และสรรเสริญพระเจ้า

ความตื่นเต็นก็จะถูกสร้างขึ้นโดยคริสตจักรเช่นกัน ซึ่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าถูกสำแดงให้ประจักษ์ในคริสตจักรนั้น ซึ่งเป็นที่ๆจิตวิญญาณหลายดวงถูกนำเข้ามาสู่คอกแกะและเข้าสู่ความรู้อันแท้จริงเกี่ยวกับความรอด คริสตจักรที่เป็นแบบนี้ย่อมก่อให้เกิดความตื่นเต็นและความสนใจท่ามกลางคนไม่เชื่อทั้งหลาย มันจะถูกเย็บเยียนโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินรายงานข่าวเกี่ยวกับผู้ที่ได้รับความรอดและการอัศจรรย์ต่างๆที่ถูกกระทำ (โดยคำว่า “การอัศจรรย์ต่างๆ” ผมหมายความว่าเมื่อคน**ซี**มาคนหนึ่งกลายเป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะอย่างสม่ำเสมอ เมื่อ**ช**ัยาคนหนึ่งถูกรักษาให้หายจากนิสัยที่ชอบพ้อยา เมื่อ**น**ักพนันคนหนึ่งเลิกเล่นพนัน เมื่อ**ห**้วยโมยคนหนึ่งกลายเป็นคนที่เชื่อตรงอย่างสมบูรณ์-และการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่า

คนบาปทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว-**นั่นแหละคือการอัศจรรย์!**) และคริสตจักรที่การฟื้นฟูแตกออก ที่จิตวิญญาณหลายดวงได้รับความรอดและหลายชีวิตถูกเปลี่ยนแปลง ก็จะกลายเป็นจุดศูนย์กลางแห่งความสนใจ คริสตจักรที่เป็นแบบนี้ไม่อาจถูกปิดซ่อนไว้ได้ มันเป็นเหมือน “นครหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนเนินเขา”

ข้อ 11: “เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ยิ่งนัก”

ชายคนนั้นที่ได้รับการรักษาให้หายอย่างน่าอัศจรรย์เหลือเกินยึดเปโตรและยอห์นไว้ โดยไม่ยอมถูกแยกจากพวกเขา-และไม่น่าแปลกใจเลย! มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาอย่างที่สุดสำหรับคนๆหนึ่งที่จะรู้สึกอบอุ่นในหัวใจต่อคนๆหนึ่งที่แสดงให้เห็นทางแห่งความรอด ผมรู้ว่าผมจะไม่มีวันหยุดขอบพระคุณพระเจ้าเลยสำหรับชายคนนั้นที่ได้นำผมมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า และผมจะไม่มีวันหยุดขอบคุณพระองค์สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้อธิษฐานเพื่อผมตอนที่ผมไม่ได้มีความปรารถนาใดๆเลยที่จะกลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง เปโตรและยอห์นถูกพระเจ้าใช้การเพื่อให้เกิดการอัศจรรย์นั้นในชีวิตของชายผู้นี้ และมันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ที่ได้เห็นว่าเขาไม่ยอมไปจากการได้อยู่ใกล้ๆพวกเขาเลย

ในไม่ช้าฝูงชนเหล่านั้นก็รวมตัวกันที่เฉลียงของซาโลมอน-ผู้คนที่ตื่นเต้น เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น: “ผู้คนที่วิ่งไปหาท่าน... ด้วยความอัศจรรย์ยิ่งนัก” ผู้คน “อัศจรรย์ใจ” เสมอเมื่อฤทธิ์เดชของพระเจ้าถูกสำแดงในการอัศจรรย์ต่างๆ แต่ถ้าเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงสรรพปัญญา และทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง-(และพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นจริงๆ)-ทำไมเราถึงควรอัศจรรย์ใจเพราะสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำได้แล้ว? พระองค์ “ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสารพัดมากกว่าที่เราจะหูลงหรือคิด”(อฟ. 3:20) แต่คนไม่เชื่อทั้งหลายไม่ตระหนักถึงความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ต่างๆในสมัยพันธสัญญาเดิมและพวกศาสนิกชนก็บันทึกการอัศจรรย์เหล่านั้น แต่ความจริงอันน่าเศร้าก็คือว่าผู้คนเหล่านี้ไม่รู้เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ในแบบเดียวกันกับที่สมาชิกคริสตจักรส่วนใหญ่วันนี้ไม่รู้เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ ถ้าการฟื้นฟูอันทรงฤทธิ์แตกออกในคริสตจักรทั่วไปวันนี้ สมาชิกส่วนใหญ่เหล่านั้นก็คงอัศจรรย์ใจ พวกเขาคงจะไม่เข้าใจว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นอยู่

ผู้คนมามุ่งดูการอัศจรรย์นี้ที่ได้ถูกกระทำเพื่อที่จะเห็นกับตา และฝูงชนหมู่ใหญ่นี้ได้ให้โอกาสแสนวิเศษสำหรับเปโตรและยอห์นที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า

“เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน” คือทางเดินที่มีที่กำบัง-เราอาจเรียกมันว่าโถงทางเดินแบบกว้างก็ได้-ทางฝั่งตะวันออกของพระวิหาร ในเฉลียงนี้ฝูงชนมารวมตัวกันเพื่อฟังนักพูดหลายคน เพื่อจัดการอภิปรายต่างๆและพิธีการทางศาสนาต่างๆ ที่นี่เองที่พวกผู้นำทางศาสนามารวมตัวกันซักถามพระเยซู ดังที่บันทึกไว้ในยอห์น 10:23-29

คำเทศนาที่สองของเปโตร

ข้อ 12: “พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขมันดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง”

“พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้น” เปโตรเป็นคนที่ฉับไว และเมื่อเขาเห็นผู้คนมารวมตัวกันในเฉลียงของซาโลมอน เขาก็ฉวยโอกาสทันทีเพื่อเปิดเผยแก่พวกเขาว่าพันธสัญญาทุกประการที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอับราฮัมและพวกบรรพบุรุษจะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรอย่างครบถ้วน

คำกล่าวที่ว่าเปโตร “ตอบ” (answered) บอกเป็นนัยว่าคำถามหนึ่งถูกถาม แต่ในที่นี้คำว่าตอบถูกใช้ในแบบที่แตกต่างไปจากเดิม ในพระคัมภีร์คำนี้ถูกใช้บ่อย-ไม่ใช่เมื่อคำถามหนึ่งถูกถาม แต่เมื่อมีโอกาสที่จะออกความเห็นมากกว่า หรือเมื่อโอกาสหนึ่งถูกหยิบยื่นให้เพื่อที่จะกล่าวอะไรบางอย่าง เปโตรเห็นโอกาสเช่นนั้นและเขากล่าวว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี่”

ผู้คนเหล่านั้นมองดูเปโตรและยอห์นราวกับว่าอัครทูตเหล่านี้ได้รักษาชายผู้นี้ให้หายโดยทางฤทธิ์เดชของพวกเขาเอง พวกยิวเหล่านั้นน่าจะรู้ดีกว่าใคร พวกเขาน่าจะรู้อยู่แล้วว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์องค์เดียวเท่านั้นสามารถกระทำการอัศจรรย์แบบนั้นได้ ภาคพันธสัญญาเดิมเต็มไปด้วยการอัศจรรย์ต่างๆ และพวกยิว (จากผู้คนทุกชนชาติ) น่าจะเป็นพวกสุดท้ายที่ตกตะลึงเพราะการอัศจรรย์แบบนั้น

“เขมันดูเราทำไมเล่า” นั่นคือ “ทำไมพวกท่านเพ่งมองพวกเราด้วยความอัศจรรย์ใจขนาดนั้น ราวกับว่าพวกเราสามารถทำสิ่งที่พวกท่านได้เห็นแล้วในที่นี้ได้?” ถ้าเปโตรและยอห์นเป็นคนที่หลงตัวเอง โดยกระวนกระวายที่จะสร้างชื่อเสียงให้ตัวเอง นี่คงเป็นโอกาสสำหรับการทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน แต่พวกเขาปรนนิบัติเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและความสำเร็จแห่งการรับใช้ของพวกเขาก็เป็นเพราะพระองค์ ไม่ใช่เพราะฤทธิ์เดชหรือความสามารถของพวกเขาเอง พวกเขาเชื่อว่าโดยความสำเร็จ พรวรรค หรือความบริสุทธิ์ส่วนตัวของพวกเขาเอง พวกเขาไม่อาจทำอะไรสำเร็จได้เลย เปาโลกล่าวเรื่องนี้อย่างชัดเจนมากๆ ในจดหมายฝากฉบับที่สองที่ส่งถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์:

“และเรามีความไว้วางใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต” (2 คร. 3:4-6)

ข้อ 13: “พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป”

“พระเจ้าของอับราฮัม...อิสอัค...และยาโคบ” ในโรม 4:3 เปาโลบอกเราว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” และยากอบ 2:23 พูดถึงอับราฮัมว่าเป็น “สหายของพระเจ้า”

ในปฐมกาล 26:24 พระเจ้าตรัสแก่อิสอัคว่า: “พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า อย่างกล้วเลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา”

ในปฐมกาล 28:13 พระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า: “และดูเถิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า” (กรูณาอ่านอพยพ 3:6-15 ในการเชื่อมโยงกับข้อพระคำตอนเหล่านี้)

ในยอห์น 8:56 พระเยซูตรัสแก่พวกยิวว่า “อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี” เปโตรกำลังพยายามแสดงให้ผู้คนของเขาเห็นว่าชายง่อยคนนี้ได้รับการรักษาให้หายเป็นปกติโดยพระเจ้าองค์เดียวกันที่ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆในสมัยของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระเจ้าองค์เดียวกันที่อับราฮัมได้รับพระสัญญาเหล่านั้นจากพระองค์ซึ่งเป็นพระสัญญาต่างๆที่พวกยิวทุกคนคุ้นเคยดี:

“พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับราฮัมแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า **บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า**” (ปฐมก. 12:1-3)

ในกาลาเทีย 3:16 เราอ่านว่า “แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่ **คนเดียว** ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์”

พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ “ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแต่พระเยซูบุตรของพระองค์” นี้ฟังดูไม่เหมือนกับชายคนเดิมนั้นที่ในคืนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกจับกุมได้นั่งอยู่ข้างกองไฟของพญามาร โดยพูดสวดและประกาศว่าเขาไม่เคยรู้จักพระเยซูเลย ในที่นี้ ในถ้อยคำที่ชัดเจนและเข้าใจได้ เปโตรประกาศด้วยใจกล้าแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “พวกท่านได้ปฏิเสธพระเยซู พวกท่านได้เกลียดชังพระองค์และให้พระองค์ถูกตรึงกางเขน แต่ทั้งๆที่พวกท่านได้กระทำบาปอันเลวร้ายนั้น พระเจ้าแห่งพวกบรรพบุรุษของเราก็ดำรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตายแล้วและทรงตั้งพระองค์ให้อยู่ในตำแหน่งอันสูงยิ่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ และการอัศจรรย์ที่พวกท่านเพิ่งเห็นไปนั้นได้ถูกกระทำในพระนามของพระเยซูและผ่านทางฤทธิ์เดชของพระองค์ ดังนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเห็นชอบกับพันธกิจและพระราชกิจที่สำเร็จไปแล้วนั้น-ใช่แล้ว คือการสิ้นพระชนม์-ของพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า!

ในยอห์น 17:1 พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแต่พระองค์”

เปาโลอธิบายแก่คริสตจักรชาวเมืองฟิลิปปีถึงความจริงเดียวกันนี้ที่เปโตรกำลังหยิบยื่นแก่พวกยิวเหล่านั้นในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ เปาโลอธิบายว่าเพราะความเชื่อฟังอันครบถ้วนของพระเยซู “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์เพื่อ ‘หัวเขาทุกหัวเขา’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการใน

พระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ ‘สิ้นทุกสิ้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

จากนั้นในฮีบรู 2:9 เราอ่านว่า “แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน”

“ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว...” คำถามนี้บางครั้งก็โผล่ขึ้นมา “ใครมีความผิดจริงๆในการตรึงพระเยซูที่กางเขน-พวกยิวหรือพวกโรมัน?” คำตอบนั้นชัดเจนในพระคัมภีร์: พวกยิวเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์และมอบพระองค์ไว้กับพวกโรมัน พวกโรมันตรึงพระองค์ที่กางเขน พวกยิวไม่อาจประหารชีวิตผู้ใดได้ เพราะพวกเขาไม่มีรัฐบาลเป็นของตัวเองในขณะนั้น พวกเขาตกอยู่ใต้อำนาจปกครองของพวกโรมัน แต่พวกเขามีความผิดในเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู พวกเขาตรึงกางเขนพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้จับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนนั้นจริงๆก็ตาม ไม่มีมนุษย์คนใด-ชาวโรมัน ยิว หรือใครหน้าไหน-ฆ่าพระเยซูจริงๆ! พระเจ้าทรงเป็นผู้ฆ่าพระองค์ ตามที่กล่าวไว้ในอิสยาห์ 53:4: “แน่ที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมใจ” พระเยซูตรัสว่า “ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” (ยอห์น 10:17,18) ถึงกระนั้น ความผิดก็ตกอยู่ที่เท้าของพวกยิว

“และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป” แน่นอนว่านี่หมายถึงการไต่สวนพระเยซู และข้อเท็จจริงที่ว่าปีลาตรู้ว่าพระเยซูทรงไม่มีความผิด แต่-อุปนิสัยอ่อนแอและกลัวพวกยิว-เขาจึงยอมจำนนต่อคำขอของพวกเขาและมอบพระเมสสิยาห์ของพวกเขาไว้ในมือของพวกเขาเพื่อนำไปตรึงกางเขน (ศึกษา มัทธิว 27:17-25 และลูกา 23:13-25)

ข้อ 14: “แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย”

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงเป็น “องค์บริสุทธิ์” เพลงสดุดี 16:10 ประกาศว่า “เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์ไปเย้ยเย้าไป” พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไร้ความผิด ผู้ที่ไร้บาป พระองค์ทรงเชิญชวนเหล่าศัตรูของพระองค์ว่า “มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป” (ยอห์น 8:46 วรรคต้น) สามครั้งปีลาตไต่สวนและซักไซ้ไล่เลียงพระองค์ และสามครั้งประกาศว่า “เราไม่พบความผิดในตัวผู้นี้เลย!”

“ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย...ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคณีนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย” ...ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิต

ใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “ตริ้งเขาเสีย ตริ้งเขาเสีย” ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตริ้งเองเถิด **เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย!**” (ยอห์น 18:38; 19:4,6)

พระเยซูทรงเป็น “ผู้ชอบธรรม” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ชอบธรรม” มีความหมายว่า “ผู้ไม่มีความผิด” พวกยิวเหล่านั้นกล่าวหาพระเยซูว่าพุดหมิ่นประมาท (มธ. 26:65) สภาซานเฮดรินนำข้อกล่าวหานี้มาปรับปราพระองค์-แต่พวกเขาไม่มีข้อพิสูจน์สำหรับข้อกล่าวหานี้ และเนื่องจากปีลาตคงไม่ยอมรับข้อกล่าวหาเรื่องพุดหมิ่นประมาท พวกยิวก็เลยเปลี่ยนข้อกล่าวหาของพวกเขาเป็น *การก่อกบฏ*: “และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า “เราได้พบคนนี้อยู่ยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” (ลูกา 23:2) แต่ข้อกล่าวหานี้เองก็ไม่มีข้อพิสูจน์เช่นกัน พระองค์ทรงเป็น “ผู้ชอบธรรม” และพวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าพระองค์ *ไม่ชอบธรรม* ซึ่งข้อเท็จจริงนี้ยิ่งทำให้พวกเขามีความผิดมากกว่าเดิมในการเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์

ข้อ 15: “จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้”

คำกรีกที่แปลเป็น “เจ้า” บ่งบอกถึงผู้นำหรือผู้บัญชาการทางทหาร คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในฮีบรู 2:10 ที่มันถูกแปลเป็น “กัปตัน” (พุดถึงพระเยซูว่าเป็น “กัปตันแห่งความรอดของเรา”) และในฮีบรู 5:9 ที่เปาโลพุดถึงพระองค์ว่าเป็น “ผู้จัดความรอดนิรันดร์”

กัปตันหรือผู้บัญชาการทางทหารที่นำเหล่าทหารของตนไปสู่ชัยชนะก็ได้รับความดีความชอบสำหรับความเป็นผู้นำของเขา ดังนั้นพระวจนะของพระเจ้าจึงชี้ไปยังพระองค์ผู้ที่เป็นกัปตัน (หรือผู้ริเริ่ม) แห่งชัยชนะ (กิจการ 5:31; ฮบ. 12:2)

พระเยซูไม่ได้เป็นเพียง “เจ้าชีวิต” เท่านั้น พระองค์ทรงเป็น *ชีวิต* เองด้วย โธมัสทูลถามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไปทีไรพระองค์จะเสด็จไปอย่างไรได้ในเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายไม่รู้จักทางนั้น?” พระเยซูทรงตอบว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็น *ชีวิต* ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) เราที่มีชีวิตก็มีพระคริสต์ เพราะ *พระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา* (คส. 3:4)

“และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า *พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต* ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” (1 ยอห์น 5:11-13)

ในยอห์น 5:26 พระเยซูทรงประกาศว่า “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น”

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงเป็นเจ้าชีวิต และพระองค์ทรงหยิบยื่นชีวิตให้แก่พวกยิว แต่พวกเขาเลือกบาปรับบัส (ที่ทำลายชีวิต) และเรียกร้องให้ประหารชีวิตผู้เป็นแหล่งกำเนิดของชีวิต (ลูกา 23:18,19)

“ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้” พระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตาย และพวกอัครทูตเป็นพยานถึงข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เปาโล

ประกาศว่า “เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น พระองค์ทรงปรากฏแก่เศปาด (เปโตร) แล้วแก่อัครทูตสิบสองคน ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครทูตทั้งหมด ครั้นหลังที่สุด พระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:3-8)

ข้อ 16: “โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี่ซึ่งท่านทั้งหลายเห็น และรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี่หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย”

“พระนามของพระองค์” หมายถึงพระเยซูเอง ราวกับว่าเปโตรได้กล่าวว่า “โดยทางความเชื่อในพระเยซู ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง ชายผู้นี้ได้รับการรักษาให้หายโดยสมบูรณ์”

พระนาม “พระเยซู” มีความหมายว่า พระผู้ช่วยให้รอด “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12) เปโตรไม่ได้หมายความว่าฤทธิ์เดชอยู่ในพระนามนั้นแต่อยู่ในตัวบุคคลผู้นั้น คือพระเยซู พระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีฤทธิ์อำนาจที่จะรักษาให้หาย และโดยทางความเชื่อในพระองค์ชายง่อยผู้นี้จึงได้รับการรักษาให้หาย การรักษาให้หายเป็นมาโดยสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชของพระเยซู

“โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์”-(หรือโดยความเชื่อในบุคคลผู้นั้น คือพระเยซู) ไม่ได้หมายถึงความเชื่อที่ชายง่อยผู้นั้นมีในพระองค์ เพราะไม่มีหลักฐานเลยว่าเขาเชื่อในพระเยซู หรือว่าเขาทราบสิ่งใดด้วยซ้ำเกี่ยวกับพระองค์ มันเป็นมาโดยความเชื่อที่ถูกใช้โดยเปโตรและยอห์นที่ทำให้การอัศจรรย์นี้เกิดขึ้น นี่คือการสำเร็จจริงของพระสัญญาที่พระเยซูทรงให้ไว้ในมัทธิว 17:20 เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย”

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ได้ถูกกระทำในการรักษาชายง่อยคนนั้นให้หาย เพราะประชาชนเหล่านั้นกล่าวว่า “เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่นก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้” (กิจการ 4:16) แต่เปโตรและยอห์นปฏิเสธที่จะรับความดีความชอบใดๆสำหรับการอัศจรรย์นั้น โดยประกาศว่าโดยฤทธิ์เดชของพระเยซูเจ้าเท่านั้น ชายผู้นี้จึง “หายปกติ”

เมื่อพระเยซูทรงรักษาให้หาย พระองค์ก็ทรงรักษาให้หายอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงเป็นผู้สมบูรณ์แบบ และความสมบูรณ์แบบก็ไม่สามารถก่อให้เกิดความไม่สมบูรณ์แบบได้ พระเยซูทรงกระทำสิ่งใดที่ไม่สมบูรณ์แบบไม่ได้เลย คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี่พูดถึง “ความสมบูรณ์ครบถ้วนของส่วนต่างๆ ปราศจากความบกพร่อง” และคำนี้ไม่ถูกพบที่ไหนอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ มันหมายความว่าชายผู้นี้ถูกรักษาให้หายอย่างสมบูรณ์แบบ ปราศจากความพิกลพิการใดๆทั้งสิ้น ราวกับว่าเขาไม่เคยเป็นง่อยมาก่อนเลย

นี่เป็นจริงเช่นกันเมื่อคนบาปคนใดได้รับความรอด ไม่ว่าคนไม่เชื่อจะเป็นคนชั่วเลวทรามขนาดไหนก็ตาม ไม่ว่าจิตและวิญญาณของเขาถูกทำให้เป็นอัมพาตโดยบาปหรือไม่ เมื่อเขาใช้ความเชื่อในพระเยซูคริสต์

เจ้า เขาก็ได้รับความรอดอย่างสมบูรณ์แบบ การบังเกิดใหม่เป็นสิ่งที่สมบูรณ์แบบและครบถ้วน เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงกระทำให้สิ่งใดที่ไม่สมบูรณ์แบบเลย พระองค์ไม่ช่วยให้รอด “แค่บางส่วน” มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเราเริ่มเข้มแข็งขึ้นในความเชื่อเมื่อเราเติบโตในพระคุณผ่านทางการศึกษาค้นคว้าพระวจนะ แต่เมื่อพระเยซูทรงช่วยเราให้รอด เราก็รอดอย่างสมบูรณ์พอๆกับที่เราจะรอดได้ ผู้เชื่อทั้งหลายทำผิดพลาดหลายอย่างหลังจากที่ตนบังเกิดใหม่ บางครั้งพวกเขาก็สะดุดล้ม แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่าไม่มีข้อบกพร่องใดๆในความรอด! พระคริสต์ทรงเป็นความรอดของเรา และพระคริสต์ทรงสมบูรณ์แบบ และเมื่อเราบังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า เราก็บังเกิดอย่างสมบูรณ์แบบ

ข้อ 17: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่าคุณทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย”

ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพวกยิวเหล่านั้นมีความผิดในการตรึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่กางเขน เปโตรก็แสดงความกรุณาในการพูดกับพวกเขา-เขาเรียกคนเหล่านั้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย” เขายังถือว่าคนเหล่านั้นเป็นพี่น้องของเขาในฝ่ายเนื้อหนังอยู่เหมือนเดิม เป็นชนชาติเดียวกันกับเขาเอง มีสิทธิ์ได้รับพระสัญญาเดียวกันเหล่านั้น สิทธิพิเศษเดียวกันเหล่านั้น ความหวังเดียวกันนั้น เขาไม่พร้อมที่จะยกตัวขึ้นเหนือพี่น้องของเขาจากมุมมองธรรมดา เขาไม่ใช่คนที่เห็นว่า “ตัวเองวิเศษกว่าคนอื่น” เขาตระหนักว่าความแตกต่างระหว่างตัวเขาเองกับชนชาติของเขาก็คือว่าเขาได้ต้อนรับพระเมสสิยาห์แล้ว พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์

เปโตรจะตำหนิพวกยิวอย่างรุนแรงก็ได้ โทษฐานที่พวกเขาตรึงพระเยซูที่กางเขน แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น เขากลับกล่าวถึงความผิดของพวกเขา พิสูจน์ให้เห็นความชั่วของพวกเข และจากนั้นด้วยความใจดีและความรักเขาอ้อนวอนพวกเขาให้กลับใจใหม่และต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

มีเวลาที่จะ “ว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน” (2 ทธ. 4:2) แต่เราจะชนะผู้คนมาถึงพระเจ้าผ่านทางความรักได้มากกว่าที่เราจะชนะได้ผ่านทาง การเตือนสติและการตำหนิ คริสเตียนทั้งหลายควรถูกตักเตือนเพราะการดำเนินชีวิตแบบไม่ระวัง แต่คนบาปทั้งหลายต้องถูกเรียกให้มาหาพระเจ้าผ่านทางข่าวสารแห่งกางเขนนั่น-ข่าวสารแห่งความรัก เพราะว่าพระเยซูบนกางเขนนั่นทรงเป็นความรักของพระเจ้าที่ถูกแสดงออก

“ข้าพเจ้าทราบว่าคุณทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร” เปโตรไม่ได้หมายความว่าพวกยิวเหล่านั้นไม่มี ความผิดในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ แต่หมายความว่าพวกเขาได้ตรึงกางเขนพระเยซูเพราะความไม่รู้ในใจของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาไม่รู้ว่พระองค์ทรงเป็นผู้นั้น เพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์ หากพวกเขาได้เชื่อโมเสส พวกเขา ก็เชื่อพระเยซูไปแล้ว

ในยอห์น 5:45-47 พระเยซูเองตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า “อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายวางใจอยู่ ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา

เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่ไม่เสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

บนกางเขนนั่น พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) ความไม่รู้มีหลายระดับ และมันเกิดขึ้นด้วยสาเหตุหลายประการ ยกตัวอย่างเช่น ผู้ชนชาวยิวเหล่านั้นไม่รู้เพราะขาดการสั่งสอน พวกเขาผู้ปกครองทางศาสนาท่ามกลางพวกเขากำลังมองดูที่เฉพาะส่วนเดียวของคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ นั่นคือ พวกเขา กำลังคาดหวังผู้ปกครองที่ทรงอำนาจคนหนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจกดขี่ของโรมและสถาปนาอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา แต่อิสยาห์ได้ประกาศแล้วว่าพระเมสสิยาห์จะถูกนำไปดูถูกและตัวหนึ่งไปสู่การฆ่า และกล่าวชัดเจนว่ากางเขนนั่นต้องมาก่อนมงกุฎ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเชื่อว่าชาวนาซาเร็ธผู้ต่ำต้อยคนนี้จะกลายเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้ และเพราะการขาดความรู้นี้เองพวกเขาจึงตรึงพระเยซูที่กางเขน

อัครทูตเปาโลประกาศแทบจะเรื่องเดียวกันในคำพยานส่วนตัวของเขาเกี่ยวกับการที่เขาเคยข่มเหงคริสตจักร ตอนเป็นชาโลแห่งทาร์ซัสเขามีการฆาตกรรมในใจของเขาและโลหิตบนมือของเขา เขาเห็นดีด้วยกับการฆ่าสเทเฟน และข่มเหงทุกคนที่เป็นผู้ติดตามของพระเยซู เขาประกาศในคำพยานของตนต่อหน้ากษัตริย์อากริปาว่า “ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชื่อนาซาเร็ธนั้น สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้งเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ” (กิจการ 26:9-11)

จากนั้นใน 1 ทิโมธี 1:13 เขาร้องประกาศว่า “แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ได้กระทำไปโดยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ” นี่คือนิสัยที่เปโตรอยากให้เราทั้งหลายเห็น ทั้งๆที่พวกเขาได้กระทำบาปใหญ่หลวงต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งในการตรึงกางเขนพระบุตรของพระองค์ พวกเขาก็รับพระเมตตาได้หากพวกเขาจะเพียงกลับใจใหม่และยอมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระเมสสิยาห์ของพวกเขา

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าประชาชนชาวยิวส่วนใหญ่เหล่านั้นไม่รู้เกี่ยวกับตัวตนของพระเยซู พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นอาจารย์ที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง-แต่พวกเขาไม่เชื่อพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา เหล่าผู้นำทางศาสนาและผู้ปกครองที่โดดเด่นไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เพราะว่าใน 1 โครินธ์ 2:7,8 เปาโลประกาศว่า “เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมีได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของสง่าราศีที่แท้จริงไว้ที่กางเขน”

พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีมีความเกลียดชังที่แผดเผาต่อพระเยซูและมุ่งมั่นที่จะหาวิธีฆ่าพระองค์ให้ได้ พวกเขามีโอกาสหลายครั้งที่จะรู้จักอุปนิสัยที่แท้จริงของพระองค์และที่จะจำพระองค์ได้ว่าเป็นผู้นั้นที่พวกเขาได้รอคอย พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆแบบที่ไม่มีมนุษย์เดินดินคนใดจะกระทำได้ แต่พวกเขาก็ถูก

บังตา แกล้งโง่ ปฏิเสธที่จะยอมรับหลักฐานที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ในการอัศจรรย์เหล่านั้นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา-และข้อพระคัมภีร์ก็กล่าวชัดเจนว่าพวกเขาไม่เชื่อพระองค์ว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า เพราะว่าในยอห์น 19:7 เมื่อพวกเขานำตัวพระองค์ไปอยู่ต่อหน้าปีลาต พวกเขา กล่าวว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็น**พระบุตรของพระเจ้า!**”

แม้แต่สภานเฮตรินก็ได้รับอิทธิพลจากความเกลียดชังของพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้นำทางศาสนาคนอื่น ๆ (และเหล่าสมาชิกของคนกลุ่มนั้นที่คิดจริงๆว่าพระเยซูกำลังถูกปรับโทษอย่างไม่เป็นธรรมก็ขาดความกล้าหาญที่จะขัดขึ้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี) กรุณาอ่านยอห์น 7:50-53 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้

เปโตรไม่ได้คิดเลยว่าพวกยิวเหล่านั้นปราศจากความผิดในการตรึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่กางเขน เขาแค่กำลังหยิบยื่นความหวังและความเมตตาจากพระเจ้าผู้ทรงอดกลั้นพระทัยให้แก่พวกเขา หากพวกเขายอมกลับใจใหม่จากบาปทั้งหลายของตนและเชื่อในพระเยซู พระเจ้าก็จะยกโทษให้พวกเขาและช่วยพวกเขาให้รอดโดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์

ข้อ 18: “**แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น**”

“**เหตุการณ์เหล่านั้น**” คือทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริงๆซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าบนแผ่นดินโลก-การประสูติของพระองค์ งานรับใช้ของพระองค์ การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ การทนทุกข์ของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

“**ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้า**” มีความหมายเพียงว่าหลายร้อยปีก่อนสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พระเจ้าได้ทรงประกาศผ่านทางพวกศาสตาศาพยากรณ์ ทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระเยซู และถ้าพวกยิวเหล่านั้นได้ทราบและเข้าใจคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พวกเขาก็คงจำพระเยซูได้ไปแล้วเพราะทุกสิ่งทีภาคพันธสัญญาเดิมพยากรณ์เกี่ยวกับพระองค์ได้เกิดขึ้นแล้วตามตัวอักษรที่ได้พยากรณ์ไว้

“**โดยปากของศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์**” เปโตรไม่ได้เอ่ยชื่อศาสตาศาพยากรณ์คนใดแบบเฉพาะเจาะจง แต่พูดถึงศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคนและคำพยากรณ์ทั้งหลายของพวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าตามที่ถูกบอกไว้ล่วงหน้าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่อาดัมถึงลักษณะแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์-ว่าพระองค์จะเป็นเชื้อสายของหญิงนั้น: “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” (ปฐมก. 3:15)

พระเจ้าได้เปิดเผยแก่อับราฮัมว่าพระคริสต์ควรมาจากประชาชนชาตินั้น (อิสราเอล) ซึ่งเขาเป็นประมุขของประชาชนชาตินั้น (ปฐมก. 12:1-3)

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่ยาโคบว่าพระคริสต์จะเสด็จมาทางเผ่าของยูดาห์: “ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น” (ปฐมก. 49:10)

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่ดาวิดว่าพระคริสต์จะประสูติผ่านทางพงศ์พันธุ์ของเขา: “เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา...เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์...ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิรันดร์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์’” (2 ซมอ. 7:8,12,13,16)

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่มีคาห์ว่าพระคริสต์จะประสูติในเบธเลเฮมซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆที่ไม่มีชื่อเสียง: “เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จักปกครองในอิสราเอล ตั้งแต่เดิมของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล” (มีคาห์ 5:2)

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่มาลาคีว่าพระคริสต์จะทรงถูกนำหน้าโดยผู้เบิกทางคนหนึ่งที่จะประกาศการเสด็จมาของพระองค์: “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้หนึ่งจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระชั้นชิด ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา” (มลค. 3:1)

ดาเนียลได้รับการเปิดเผยเกี่ยวกับเวลานั้นที่พระคริสต์จะทรงปรากฏเพื่อที่จะถูกตัดออกเสียในความมรณา-นั่นคือ เมื่อสิ้นสุดสัปดาห์ที่หกสิบเก้าของเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีทั้งหลาย: “หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จักถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย...” (ดนล. 9:26)

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เศคาริยาห์ว่าพระคริสต์จะทรงถูกทรยศเพื่อแลกกับเงินสามสิบบเหรียญ: “แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า “ถ้าท่านเห็นควรก็ขอค่าจ้างแก่เรา ถ้าไม่เห็นควรก็ไม่ต้อง” แล้วเขาก็ชั่งเงินสามสิบบเหรียญออกให้แก่ข้าพเจ้าเป็นค่าจ้าง แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงโยนเงินนั้นให้แก่ช่างปั้นหม้อ” คือเงินก้อนงามที่เขาจ่ายให้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบบเหรียญโยนให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” (ศคย. 11:12, 13)

อิสยาห์ได้รับการเปิดเผยว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์และสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของประชากรนั้น: “ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห่ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความแค้นโศกและคั่นเคยกกับความระทมทุกข์ และดังผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน

“แนที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความแค้นโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมและข่มใจ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านพกซ้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้อง

พวกข้าพเจ้าก็ให้เราหายดี เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน

“ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น ท่านถูกนำไปจากคอกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกตีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทารุณประการใดเลย และไม่มีกรหลอกลวงในปากของท่าน

“แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านพกข้าด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้อาณัติของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเทจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณา และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ้อนวอนเพื่อผู้ละเมิด” (อิสยาห์ 53)

ผู้แต่งเพลงสดุดีได้รับการเปิดเผยถึงลักษณะแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์—ว่ามันจะเป็นโดยการตรึงกางเขน: “พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์” (สดด. 22:16); และว่าพระคริสต์จะทรงเป็นขึ้นจากตาย: “เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้อังคค์บริสุทธิของพระองค์เปื่อยเน่าไป

16:11 พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความขึ้นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลวเพลิงอยู่เป็นนิตย์” (สดด. 16:10,11)

ดังนั้นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้และอีกมากมายหลายข้อพระเจ้าทรงเปิดเผยแผนการและจุดประสงค์ของพระองค์เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า คำพยากรณ์เหล่านี้ทั้งหมดได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตามตัวอักษร ทุกตัวอักษรและทุกขีดของคำพยากรณ์เหล่านี้ทุกเรื่อง

“เหตุการณ์เหล่านั้น” ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสำแดงโดยเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์ “พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น” พระเยซูทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชาบัญญัติและพวกศาสตาศาพยากรณ์สำเร็จแล้ว พระองค์ทรงทำพระราชกิจที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำสำเร็จแล้ว (มธ. 5:17; ยน. 19:30) ทุกสิ่งที่พวกศาสตาศาพยากรณ์ได้บอกไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับพระเยซูได้เกิดขึ้นจริงตามที่ได้พยากรณ์ไว้ และเปโตรเตือนใจพวกยิวเหล่านั้นเกี่ยวกับเรื่องนี้—ไม่ใช่เพื่อแก้ต่างให้พวกเขา แต่เพื่อเตือนสติพวกเขาให้กลับใจจากบาปอันเลวร้ายของพวกเขา ความไม่รู้ไม่ใช่ข้ออ้างสำหรับสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ แต่เปโตรกำลังตีแผ่ให้พวกเขาเห็นแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า—ว่าพระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าคนบาปทั้งหลายควรได้รับความรอดโดยทางพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเมสสิยาห์ “ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก” (วิว. 13:8)

เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ พระเจ้าทรงทราบอยู่แล้วตั้งแต่แรกเริ่ม และเนื่องจากการตรึงกางเขนพระเยซู คือเหตุจำเป็นของพระเจ้าเพื่อที่คนบาปทั้งหลายจะรับความรอดได้ พระเจ้าจึงจะทรงยกโทษบาปของพวกเขา และให้อภัยพวกเขาหากพวกเขาจะยอมกลับใจใหม่อย่างจริงจัง

ข้อ 19: “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาสิ้นใจยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ถ้อยคำที่น่าสนใจ-และมีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่เราจะเข้าใจถ้อยคำเหล่านี้ในทางที่ถูกต้องได้ก็ต่อเมื่อเราระลึกอยู่เสมอถึงข้อเท็จจริงที่ว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอล ไม่ใช่แก่พวกคนต่างชาติ เปโตรกำลังเทศนาแก่ชนชาติของเขาเอง และถ้อยคำเหล่านี้คือหัวใจแห่งข่าวสารของเขา

“เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย” การกลับใจใหม่ที่เปโตรพูดถึงในที่นี้คือการยอมรับว่าพวกเขาได้กระทำผิดในการปฏิเสธพระเยซู องค์บริสุทธิ์และชอบธรรม พวกเขาต้องกลับใจจากบาปของตนและรับสารภาพว่าพระโลหิตของพระองค์ตกอยู่บนมือของพวกเขา เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงลบบาปของพวกเขาออกและยกโทษให้พวกเขา ตามที่ทรงสัญญาไว้ในอิสยาห์ 43:25:

“เรา เราคือพระองค์นั้นผู้ลบล้างความละเมิดของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้”

บาปไม่อาจถูกยกโทษได้ก่อนที่คนบาปคนนั้นกลับใจจากบาปของตน การกลับใจใหม่ต้องมาก่อนการอภัยโทษ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ปรากฏตัว โดยเทศนาว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2) พระเยซูทรงเทศนาการกลับใจใหม่: ในลูกา 13:3,5 พระองค์ทรงประกาศว่า “แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน”

ในอำนาจสิทธิขาดสูงสุดของพระองค์ พระเจ้าทรงทราบว่าวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นจะมาเมื่อชนชาติอิสราเอลจะยอมรับพระเมสสิยาห์ พวกเขาจะมองดูพระองค์ผู้ที่พวกเขาได้แทง (ศคย. 12:10) พวกเขาจะจำพระองค์ได้และอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นของพวกเขาเอง (ศคย. 14:4-9) เมื่อทรงทราบเช่นนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า “เราได้ลบล้างการละเมิดของเจ้าเสียเหมือนเมฆทึบ และลบล้างบาปของเจ้าเหมือนเมฆ จงกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว โอ ฟาสะวรรค์เอ๋ย จงร้องเพลงเพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำการนี้ หวังลึกของแผ่นดินโลกเอ๋ย จงโห่ร้อง ภูเขาเอ๋ย จงร้องเป็นเพลงออกมา โอ ป่าไม้เอ๋ย และต้นไม้ทุกต้นในนั้นด้วย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบ และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล” (อสย. 44:22,23) พระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้าที่นั่นแน่นอนเหลือเกินจนพวกมันถูกบันทึกไว้ในที่นี้ว่าถูกทำให้สำเร็จจริงเรียบร้อยแล้ว!

การเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่ไม่เป็นที่นิยมในคริสตจักรโดยเฉลี่ยวันนี้ นักเทศน์จำนวนมากมองการกลับใจใหม่ว่าเป็นเรื่องล้าสมัยและแค่เชิญชวนผู้คนให้มาเข้าร่วมกับคริสตจักรและรับบัพติศมา พวกเขาไม่เชิญชวนคนเหล่านั้นให้ก้าวออกมาข้างหน้าและกลับใจจากบาปทั้งหลายของตน การกลับใจใหม่คือ “การหันไปยังทิศทางตรงกันข้าม” นั่นคือ การหันมาหาพระเจ้าและหันเสียจากพญามาร มันไม่ใช่ “การหันกลับมา” เพราะ

ว่าถ้าผู้ใดหันกลับมาเขาก็จะยังไปในทิศทางเดิมเหมือนเดิม แต่ถ้าเขาหัน**มาหาพระเจ้า** เขาก็จะหันจากบาปโดยอัตโนมัติ เปาโลแสดงออกถึงความหมายที่แท้จริงของการกลับใจใหม่ใน 1 เธสะโลนิกา 1:9:

“เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่านได้**ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า** เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้”

การ “ลบล้าง” ความผิดบาปเป็นวิธีที่ถูกเอามาจากวิถีปฏิบัติของพวกเจ้าหนี่ในสมัยพันธสัญญาเดิม หนี่สิ้นถูกบันทึกบนซีผึ้ง และเมื่อพวกถูกหนี่ชำระหนี่ของตนแล้ว หนี่สิ้นนั้นก็ไม่ใช่เพียงถูกยกเลิกเท่านั้น มันถูกลบออกไปอย่างสิ้นเชิงจากบันทึกนั้นด้วย โดยการใส่เครื่องมือขึ้นหนี่ที่มีลักษณะแบนเรียบ หนี่สิ้นนั้นถูกเอาออกไปจากแผ่นซีผึ้งนั้น โดยทำให้ซีผึ้งนั้นเรียบราวกับว่าไม่เคยมีสิ่งใดถูกบันทึกที่นั่นเลย นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคนบาปทั้งหลายกลับใจใหม่และเชื่อในพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พระเจ้าทรงเอาบันทึกนั้นออกไป ทรงลบล้างทุกร่องรอยของบาปที่มีอยู่จนถึงขณะนั้นอย่างสิ้นเชิงเมื่อคนบาปผู้หนึ่งบังเกิดใหม่-และนั่นคือชีววิภาที่ที่เขาเริ่มมีชีวิต เท่าที่เกี่ยวข้องกับบันทึกของพระเจ้า ทุกสิ่งที่เคยเป็นอยู่เรื่อยมาจนถึงการบังเกิดใหม่ถูกลบล้างออกไปแล้ว ถูกโยนลงไปสู่ก้นทะเลแล้ว และพระเจ้าไม่ทรงจดจำบาปเหล่านั้นอีกต่อไป ขอคุณพระเจ้าสำหรับพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งที่ไม่เพียงยกโทษบาปทั้งหลายของเราเท่านั้น แต่ทรงลบล้างพวกมันออกไป ราวกับว่าบาปเหล่านั้นไม่เคยมีอยู่เลย!

เราสังเกตเห็นว่าในคำเทศนาที่สองของเขา เปโตรไม่กล่าวถึงของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์- และนี่ก็สอดคล้องกับหัวใจของคำเทศนาของเขา นั่นก็คือ *เกี่ยวกับชนชาตินั้น* พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกประทานให้ในวันเพ็นเทคอสต์ คริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้นและพระกายของพระคริสต์ได้เริ่มต้นขึ้นในตอนนั้น แต่คำเทศนาที่สองของเปโตรเกี่ยวข้องกับ*ชนชาติอิสราเอล*และอนาคตของชนชาตินั้น ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น) จึงไม่ถูกกล่าวถึงในคำเทศนานี้ แต่**พระสัญญา**เรื่องพระวิญญาณในอนาคตที่ทรงถูกเพลงบนชนชาติอิสราเอลในฐานะชนชาติหนึ่งถูกรวมเข้าไว้ด้วยใน “เวลาชื่นใจยินดีนั้น”- เวลาในอนาคตแห่งการอวยพรที่ไม่ธรรมดาซึ่งรอคอยชนชาตินั้นอยู่

พระพรและพระสัญญาเหล่านั้นที่จะถูกทำให้สำเร็จจริงใน “เวลาชื่นใจยินดี” นั้นและ “การตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด” (ข้อ 21) มีมากมายเหลือเกินจนมันเป็นไปไม่ได้จริงๆที่จะกล่าวถึงพวกมันทั้งหมดในการศึกษาค้นคว้านี้ แต่เราจะพิจารณาพวกมันสักสองสามข้อ ซึ่งผมหวังใจว่าจะทำให้ผู้อ่านทั้งหลายของผมค้นดูพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและศึกษาอย่างเต็มที่เกี่ยวกับพระพรเหล่านั้นที่จะถูกเพลงบนชนชาติอิสราเอลในระหว่างยุคอาณาจักรนั้น

หากเราตีความคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ว่าเป็นตามตัวอักษรเหมือนกับที่เราตีความคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ เราก็จะไม่ประสบความยุ่งยากใดๆเลยในการเห็นความหมายอันครบถ้วนเกี่ยวกับ “เวลาชื่นใจยินดีนั้น...เวลาแห่งการตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด” -ซึ่งทั้งสองวลีนี้มีความหมายแทบจะเหมือนกัน

ในการกล่าวถึงชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงกำกับควบคุมสิ่งสารพัดตามแผนการนิรันดร์ของพระองค์ และพิมพ์เขียวของพระองค์จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรใน**รายละเอียด**ที่เกี่ยวข้องกับชนชาตินั้น พระ

คัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเต็มไปด้วยพระสัญญาทั้งหลายอันมีค่าประเสริฐของพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคตอันเปี่ยม
สง่าราศีสำหรับชนชาติอิสราเอล และทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระสัญญาเหล่านั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง (มธ.
5:18)

ในโรม 11:26,27 เปาโลกล่าวว่า “และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตาม
ที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยา
โคบ นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา’”

หนังสือเอเสเคียลมีคำพยากรณ์มากมายเกี่ยวกับอนาคตของชนชาติอิสราเอลและแผนการต่างๆของ
พระเจ้าสำหรับชนชาตินั้น คำพยากรณ์ต่างๆที่โดดเด่นเพราะลักษณะพิเศษประการหนึ่ง: **ความแน่นอนของ**
การสำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านั้น ในเอเสเคียลเราพบ “เราจะ” มากกว่าสามร้อยครั้ง ซึ่งมีไม่กี่เรื่องที่ถูก
ทำให้สำเร็จจริงเรียบร้อยแล้ว แต่คำพยากรณ์ส่วนใหญ่จะถูกทำให้สำเร็จจริงในอนาคต

เอเสเคียล 11:16,17 บันทึกแผนการของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลและแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้
กับอับราฮัมผู้สัตย์ซื่อ:

“เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า ‘**องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า** แม้เราได้ย้ายเขาให้ห่างออกไปอยู่
ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้เราได้กระจ่ายเขาไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง เราก็จะเป็นสถานบริสุทธิ์
อันเล็กสำหรับเขาในประเทศที่เขาจะได้ไปอยู่’ เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า ‘**องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้**
ว่า เราจะรวบรวมเจ้ามาจากชนชาติทั้งหลาย และชุมนุมเจ้าจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจ่ายไปอยู่นั้น และ
เราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้แก่เจ้า’”

มีสามสิ่งที่โดดเด่นเป็นพิเศษในพระคำตอนนี้:

ประการแรกคือ ข้อเท็จจริงเรื่องการกระจัดกระจ่ายไปของชนชาติอิสราเอล เราทราบว่าพวกยิวถูก
กระจัดกระจ่ายไปแล้วยังทุกดินแดนและทุกเกาะบนพื้นพิภพ และก่อนที่ประชาชาตินั้นได้ถือกำเนิดขึ้นในเดือน
พฤษภาคม ปี ค.ศ. 1948 ก็ไม่มีชนชาติอิสราเอลเลย พวกเขาเคยเป็นชนชาติหนึ่งที่ไม่มีรัฐบาลหรือแผ่นดินเป็น
ของพวกเขาเอง บัดนี้เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยแห่งการแตกใบของต้นไม้แต่เป็นเวลาสองพันห้าร้อยปี
แล้วที่พวกยิวอยู่ “ห่างออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ...ถูกกระจ่ายไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง”
จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างหนึ่งไปยังอีกข้างหนึ่ง

ประการที่สอง คือพระเจ้าทรงสัญญาประชากรของพระองค์เรื่อง “สถานบริสุทธิ์ขนาดเล็ก” -นั่นคือ
พระองค์ทรงรับประกันพวกเขาเรื่องความรักของพระองค์ การปกป้องและการดูแลของพระองค์ทั้งๆที่พวกเขา
ทนทุกข์ เจ็บช้ำ และไม่จงรักภักดีต่อพระองค์

ประการที่สามคือ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะรวบรวมประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์กลับมา
แผ่นดินของพวกเขาเอง เหมือนกับแม่ไก่รวบรวมลูกๆของมันไว้ใต้ปีกที่ปกป้องของมัน ไม่มีโอกาสที่มันล้มเหลว
ได้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า “**เราจะ**เป็นสถานบริสุทธิ์อันหนึ่ง...**เราจะ**รวบรวม...**เราจะ**ให้แผ่นดินอิสราเอลแก่
พวกเขา” เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “**เราจะ**” เราก็เชื่อใจได้ว่าพระองค์**จะกระทำ** พระสัญญานั้นแน่นอนเพราะว่า

พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะทรงทำให้มันสำเร็จจริง: “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้!” พระเจ้าผู้ไม่ทรงแปรปรวนจะทรงทำให้ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้เกิดขึ้นจริง

ในเอเสเคียล 20:34,41 พระเจ้าตรัสว่า “เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และจะรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งเจ้าต้องกระจัดกระจายกันไปอยู่นั้น ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เทลงมา... เราจะโปรดเจ้าตั้งเป็นกลืนที่พอใจของเรา และเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้งหลาย”

สิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำแล้วเพื่อชนชาติอิสราเอลในอดีตคือการรับประกันของพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์จะกระทำเพื่อชนชาตินั้นในอนาคต การกล่าวถึง “พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์” ของพระองค์และ “พระกรที่เหยียดออก” ของพระองค์เตือนใจเราเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นจากการตกเป็นทาสคนอียิปต์:

“เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง’” (อพย. 6:6)

“จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวันสะบาโต” (อพย. 5:15)

จงสังเกตในข้อพระคำจากเอเสเคียลว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะนำชนชาติอิสราเอลเข้ามาในแผ่นดินของพวกเขาเอง-“เราจะมอบแผ่นดินของอิสราเอลให้แก่พวกเจ้า” หลายร้อยปีก่อน พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาหนึ่งกับอับราฮัม ตามที่บันทึกไว้ในปฐมกาล 15:18 โดยตรัสว่า “เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส” แต่แผ่นดินที่ถูกถือครองโดยชนชาติอิสราเอลไม่เคยไปถึงขีดจำกัดที่ถูกให้ไว้ในพันธสัญญานั้น จำนวนที่ว่า “ตั้งแต่แดนถึงเบเออร์เซบา” กลายเป็นวลีที่คุ้นเคยสำหรับแผ่นดินที่ชนชาติอิสราเอลถือครอง (1 ซมอ. 3:20) และพื้นที่นั้นตั้งแต่แดนถึงเบเออร์เซบาก็ครอบคลุมเนื้อที่ประมาณ 30,000 ตารางไมล์ ตามที่กล่าวไว้ในเอเสเคียล 48:13-21 แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้จะต้องขยายออกไปไกลเกินกว่าขอบเขตที่ชนชาติอิสราเอลถือครองมาจนถึงตอนนี้ ขอบเขตที่ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมจะครอบคลุมประมาณ 300,000 ตารางไมล์ ดังนั้นแผ่นดินที่ชนชาติอิสราเอลจะครอบครองในระหว่างยุคพันธสัญญาใหม่ เมื่อเทียบกับแผ่นดินที่พวกเขาเคยครอบครองในสมัยพันธสัญญาเดิม จะใหญ่กว่าถึงสิบเท่าเมื่อเทียบกับตอนก่อนที่ชนชาติอิสราเอลถูกกระจัดกระจายไปนั้น เมื่อวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นมาถึงและชนชาติอิสราเอลครอบครองแผ่นดินแห่งพระสัญญา พระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่ทรงให้ไว้แก่พวกเขาจะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรและอย่างเต็มเปี่ยม:

“เมื่อเราได้นำเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากแผ่นดินศัตรูของเขา และเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาทั้งหลายท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก แล้วเขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดา

ประชาชาติ แล้วก็รวบรวมเขาเข้ามาในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่งในพวกเขาเหลือ อยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติอีกเลย และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเขาทั้งหลายอีกเลย เมื่อเราท ะวิญญาณของเราเหนือวงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” (อสค. 39:27-29)

นี่คือหนึ่งในพระสัญญาอันเปี่ยมสง่าราศีที่สุดของพระเจ้า-การรวบรวมประชากรที่ถูกเลือกสรรของ พระองค์เข้ามาในแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม พระองค์ทรงให้คำมั่นว่าจะรวบรวมพวกเขา มาจากประชาชาติเหล่านั้นของพวกคนต่างชาติ ดังนั้นพระองค์จึงตรัสถึงมันว่าเป็น *ข้อเท็จจริงประการหนึ่ง ที่ สำเร็จจริงแล้ว* เพราะว่ามันจะเกิดขึ้นแน่นอนราวกับว่ามันได้เกิดขึ้นแล้ว เรากำลังเห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นในแบบเล็กๆ วันนี้ แต่การรวบรวมครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นไปนั้น ต้นมะเดื่อกำลังแตกใบแล้ววันนี้ แต่มันจะผลิ บานอย่างเต็มที่หลังจากคริสตจักรถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ และการรวบรวมชนชาติ อิสราเอลจะครบบริบูรณ์-จะไม่มีผู้ใดถูกทิ้งไว้ท่ามกลางประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติเลย

“เวลาชื่นใจยินดี” นั้นและ “เวลาแห่งการตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด” (ข้อ 21) จะเป็นการที่พระเจ้า ทรงฟื้นฟูชนชาติอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิมในคราวที่สุด พวกเขาจะถูกรวบรวมกลับเข้ามาในแผ่นดินของพวกเขาเองและจะไม่ถูกกระจัดกระจายอีกเลย:

“เราจะกระทำพันธสัญญาสันติสุขกับเขา และจะกำจัดสัตว์ร้ายเสียจากแผ่นดิน เขาจะอาศัยอยู่ในถิ่น ทุรกันดารอย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าไม้ และเราจะกระทำให้เขากับสถานที่รอบๆเนินเขาของเราเป็น แหล่งพระพร เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นท่าฝนแห่งพระพร

“ต้นไม้ที่ในทุ่งจะบังเกิดผล และพิกพจะบังเกิดผลประโยชน์ และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน ของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราหักคานแอกของเขาเสีย และช่วยเขาให้พ้นจากมือ ของผู้ที่กักเขาให้เป็นทาส

“เขาจะไม่เป็นเหยื่อของประชาชาติอีกต่อไป หรือสัตว์ป่าดิ้นก็จะไม่กินเขา และเขาจะอยู่อย่าง ปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ” (อสค. 34:25-28)

พระสัญญาต่างๆในข้อพระคำเหล่านี้ประกาศถึงพระพรอันไม่รู้สิ้นสุดเหล่านั้น-ทั้งฝ่ายโลกและฝ่าย วิญญาณ-ซึ่งพระเจ้าจะเทลงบนอิสราเอลประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ และในเอเสเคียล 43:7 พระองค์ ตรัสว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัลลังก์ของเราและสถานที่วางเท้าของเราอยู่ที่นี่ เป็นที่ที่เราจะอยู่ท่ามกลาง ชนชาติอิสราเอลเป็นนิตย์ และวงศ์วานอิสราเอลจะไม่กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินอีก โดยตัวของ เขาทั้งหลายเองหรือกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย ด้วยการเล่นชู้ของเขาทั้งหลาย และด้วยศพของกษัตริย์ของเขาทั้ง หลายในปูชนียสถานสูง”

โยเอล 3:20 บอกเราว่า “แต่ยูดาห์จะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิตย์ และเยรูซาเล็มจะมีผู้อาศัยอยู่ทุกชั่วอายุ” และในอาโมส 9:15 เราพบพระสัญญาที่ว่า “เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจาก แผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย” พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

ในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้น พระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม ความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกดูจน่าปกคลุมทะเล ผู้คนจะทูลดาบของตนให้เป็นพลไถและหอกของตนให้เป็นขอลิดและจะไม่ศึกษาการสงครามอีกต่อไป (กรณศึกษา 2 ซามูเอล 7:4-29)

ในเอเสเคียล 37:24,25 เราอ่านว่า “ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย และเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงผู้เดียว เขาทั้งหลายจะดำเนินตามคำตัดสินของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตาม เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ตัวเขาและลูกหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิรันดร์ และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าของเขาเป็นนิรันดร์”

เมื่อคำพยากรณ์นี้ถูกทำให้สำเร็จจริง คำพยากรณ์ที่ให้ไว้แก่มารีย์หญิงพรหมจารีในลูกา 1:32,33 ก็สำเร็จจริง: “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิรันดร์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย”

พวกยิวปฏิเสธกษัตริย์ของตนเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้น ตอนพระองค์ถูกตรึงกางเขน พวกเขา กล่าวแก่ปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้บอกเรา’ เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว” (ยอห์น 19:21) แต่ในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อ “เวลาสิ้นใจยิวคืนนั้น” มาถึง พวกเขาจะไม่ปฏิเสธพระองค์ คนอิสราเอลทั้งหมดจะร้องออกมาว่า:

“โอ ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงตบมือ จงโห่ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงไชโย เพราะพระเยโฮวาห์องค์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าคร่ำครวญ ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์จะทรงปราบปรามชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เรา และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา พระองค์จะทรงเลือกมรดกของเราให้เรา เป็นสิ่งภูมิใจของยาโคบที่พระองค์ทรงรัก เซลาห์

“พระเจ้าเสด็จขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระมหากษัตริย์ของเรา จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยความเข้าใจ พระเจ้าทรงครอบครองเหนือนานาชาติ พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่งแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ บรรดาเจ้านายของชนชาติทั้งหลายประชุมกัน เป็นประชาชนของพระเจ้าแห่งอับราฮัม เพราะบรรดาโล่ของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง” (เพลงสดุดี 47)

ในปฐมกาล 12:3 พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า” ความจริงเดียวกันนี้ถูกประกาศในเอเสเคียล 39:21 และในเศฟันยาห์ 3:20 จากนั้นในโรม 11:15 อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะว่า ถ้าการที่ (ชนชาติอิสราเอล) ถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่”

เปาโลอธิบายในโรม บทที่ 9 ถึง 11 ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงลืมอิสราเอลประชากรของพระองค์ พวกเขาถูกบังตา “ชั่วระยะเวลาหนึ่ง” แต่วันนั้นกำลังมาเมื่อชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด พระเจ้าทรง

ประกาศแก่ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ว่า “เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา” (ยรม. 31:3)

ข้อ 20: “และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว”

เปโตรกำลังพูดกับชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง ในบทที่ 2 ข้อ 37 ถึง 40 คนเหล่านั้นที่ “ถูกทิ่มแทงใจ” และถูกฟ้องใจเรื่องบาปก็ถูกเตือนสติให้ช่วยตัวเองให้รอดพ้นจาก “ยุคที่คดโกง” ที่พวกเขาอาศัยอยู่ท่ามกลางนั้น แต่ในข้อพระคำตอนที่เรากำลังศึกษากันอยู่นี้ เปโตรกำลังวิงวอนประชาชาติหนึ่งให้กลับใจใหม่ ถ้าอิสราเอลยอมกลับใจใหม่ในฐานะประชาชาติหนึ่ง พวกเขาก็จะได้รับการช่วยให้พ้น พระเจ้าก็จะทรง “ส่งพระเยซูคริสต์” มาเพื่อนำเวลาเหล่านั้นที่ถูกบอกล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์เข้ามา เขากล่าวเช่นนี้เพื่อเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่ให้แก่อับราฮัม พระสัญญาต่างๆซึ่งยังไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงและจะถูกทำให้สำเร็จจริงได้ในและผ่านทางพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเท่านั้น พวกเขาพลาดพระองค์ไปแล้วเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจพระสัญญาต่างๆที่เป็นคำพยากรณ์ที่ชัดเจนและถูกทวนซ้ำบ่อยๆในภาคพันธสัญญาเดิม-พระสัญญาต่างๆของชนชาติอิสราเอลที่ถูกรวบรวมกลับเข้ามาอีกครั้งที่มาตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง ภายใต้รัฐบาลของพวกเขาเอง พร้อมกับกษัตริย์ของพวกเขาเองที่ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม (ศึกษาอิสยาห์ บทที่ 11; เยเรมีย์ 23:5-8; เอเสเคียล 37:21-28)

“ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว” ในภาษาเดิมอ่านว่า “ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้ถูกกำหนดหรือถูกแต่งตั้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว” พระเจ้าทรงกำหนด (แต่งตั้ง) พระเมสสิยาห์ไว้แล้ว และพระองค์เสด็จมาแล้วตามที่ได้กำหนดไว้ พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านั้นที่พวกศาสดาพยากรณ์ประกาศแล้วว่าพระองค์จะกระทำ ดังนั้นชนชาติอิสราเอลจึงไม่มีข้อแก้ตัวใดๆสำหรับบาปของพวกเขาในการตรึงกางเขนพระองค์ พวกเขา น่าจะจำพระองค์ได้ว่าเป็นผู้ที่ทรงสัญญาไว้ นั้น ผู้ทรงถูกพยากรณ์และถูกพรรณนาไว้อย่างชัดเจนแล้วในพระคัมภีร์ของพวกเขา

ข้อ 21: “พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก”

พวกเขียเหล่านั้นคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขาจะครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ พวกเขาถนัดใจเรื่องนี้ชัดเจนโดยคำถามของพวกเขาในยอห์น 12:34 เมื่อพระเยซูทรงอธิบายว่าพระองค์จะต้องถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกเพื่อตายบนกางเขนอันหนึ่ง พวกเขาก็อธิบายออกมาว่า “พวกเราไต่ถามจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิรันดร์ เหตุไฉนท่านจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดแล้ว” เพราะความเชื่อเช่นนี้ พวกเขาจึงพลาดที่จะเห็นคำพยากรณ์ที่ชัดเจนในอิสยาห์ 53 ที่พระเยซูจะทรงสวมมงกุฎหนามและทนทุกข์ความมรณก่อนพระองค์ทรงสวมมงกุฎเป็นมงกุฎ พวกเขาพลาดที่จะเข้าใจว่าพระองค์จะเสด็จมาในฐานะลูกแกะตัวหนึ่งไปสู่การฆ่าก่อนพระองค์เสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์ และดังนั้นพวกเขาจึงปฏิเสธพระองค์ โดยประกาศว่าคนเช่นนี้ไม่มีทางเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้

นี่จึงเป็นเหตุจำเป็นที่พวกอัครทูตต้องกล่าวข้อเท็จจริงนั้นให้ชัดเจนที่ว่าพระเยซูทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้วและได้เสด็จขึ้นกลับไปหาพระบิดาแล้ว เมื่อนั้นพวกเขาก็จะสามารถกล่าวข่าวสารที่พวก

เขาจะต้องกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลได้ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้เห็นพระองค์ตอนที่พระองค์เสด็จขึ้นไป (กิจการ 1:9,10) คือหลักฐานที่พวกเขาแนะนำเสนอแก่พวกยิวเหล่านั้นเพื่อเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระเยซูได้เสด็จกลับไปหาพระเจ้าแล้วจริงๆ ซึ่งเป็นที่ๆพระองค์เสด็จจากมา

“**สวรรค์จะต้องรับไว้**” หมายความว่ามัน “ถูกต้องและเหมาะสม” ที่พระเยซูเสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์ แล้ว ไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระบิดา และเหตุผลที่การเสด็จขึ้นไปของพระองค์นั้นถูกต้องและเหมาะสมก็ ถูกให้ไว้ในถ้อยคำของพระองค์เองในยอห์น 16:7 เมื่อพระองค์ทรงอธิบายแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “**อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน**”

กิจการ 20:28 บอกเราว่าพระเจ้าได้ทรงซื้อคริสตจักร “**ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง**” ดังนั้นมันจึง “ถูกต้องและเหมาะสม” ที่พระเยซูเสด็จกลับไปยังเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเพื่อที่จะกำกับกิจการต่างๆ แห่งจักรวาลและทำให้เกิดประโยชน์สุขแก่คริสตจักรของพระองค์ ในเอเฟซัส 1:20-23 เราถูกบอกได้ว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซู “**เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์ เทพ เหนืออิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ๋ยขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย **พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร**** ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน”

มัน “ถูกต้องและเหมาะสม” ที่พระเยซูเสด็จกลับไปยังเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเพื่อที่จะปฏิบัติหน้าที่ของพระองค์ในฐานะมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของเราเพื่อทำการวิงวอนเผื่อเรา:

“**ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้กับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์**” (1 ทธ. 2:5)

“**ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น**” (1 ยอห์น 2:1)

“**ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิത്യที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์ นั้นให้ได้รับความรอด เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิത്യเพื่อเสนอความให้แก่คนเหล่านั้น**” (ฮบ. 7:25)

“**เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานทีบริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย**” (ฮบ. 9:24)

“**ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย**” (รม. 8:34)

“จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่” แน่นนอนว่าบอกเป็นนัยว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ และ**จนกว่าจะถึงเวลานั้น** พระองค์ก็สถิตอยู่ “เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว” (1 ปต. 3:22)

คำกรีกที่แปลเป็น “การตั้งขึ้นใหม่” ปรากฏแก่ตรงนี้และในกิจการ 1:6 (ตรงนั้นแปลเป็น *ตั้งขึ้นใหม่*) ความหมายในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้ถูกจำกัดโดยถ้อยคำที่ว่า “ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธ์ของพระองค์” พวกศาสดาพยากรณ์ได้พูดถึงการกลับคืนสู่สภาพเดิมของชนชาติอิสราเอลยังแผ่นดินนั้น (ปาเลสไตน์) ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้อ่านปฐมกาล 12:2,3; โรม 11:26; และพระราชาบัญญัติ 30:1-9

พวกเขายังกล่าวถึงการตั้งขึ้นใหม่ของอำนาจปกครองภายใต้ราชบุตรของดาวิดเช่นกัน—ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึงพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงอยู่ในพงศ์พันธุ์ของดาวิด (ลูกา 1:31-33)

แต่การสำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านี้ยังไม่ถึง และ**พวกยิว**เหล่านั้นได้คาดหวังการตั้งขึ้นใหม่นั้นในตอนที่พระคริสต์ทรงรับใช้อยู่บนโลก พระองค์จะได้ครอบครองเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย (ศึกษา 2 ซามูเอล 7:8-17 และเศคาริยาห์ 12:8)

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่ารูปคำกริยาซึ่งเป็นรากของคำนาม *การตั้งขึ้นใหม่* (หรือการทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม) นั้นปรากฏแปดครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่และมีความหมายว่า “การทำให้สิ่งหนึ่งกลับคืนสู่สภาพเดิมของมัน” เหมือนกับการทำให้ขาที่พลิกหรือหลุดจากข้อต่อกลับคืนสู่สภาวะปกติก่อนหน้านี้ของมัน เราพบตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ในมัทธิว 12:13 เมื่อพระเยซูทรงรักษามือลีบข้างหนึ่งให้หาย: “แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง”

ความหมายของคำกล่าวของเปโตรก็คือว่าฟ้าสวรรค์ต้องรับพระเยซูคริสต์เจ้าไว้จนกว่าสิ่งสารพัดที่ถูกกล่าวโดยเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วที่เกี่ยวข้องกับเวลาในอนาคตแห่งพระพรอันยิ่งใหญ่สำหรับประชากรฝ่ายโลกของพระองค์—และ**ผ่านทางพวกเขา**สำหรับประชาชาติทั้งหลายของโลก นี้ครอบคลุมช่วงเวลาทั้งหมดระหว่างการเสด็จขึ้นไปนั้นกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู คำกล่าวนี้ยังสื่อถึงความจริงที่ว่าโลกจะได้รับการช่วยให้พ้นจากการสาบแช่งนั้น และสันติสุขและความเป็นระเบียบจะถูกนำกลับคืนมาในที่สุดในการและแผนงานของพระเยซูฮาวาห์พระเจ้า

สิ่งเหล่านั้น “ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้” หมายถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในสมัยพันธสัญญาเดิม สิ่งต่างๆซึ่งถูกบันทึกในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม สิ่งเหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรและเป็นจริงในที่สุดตามที่ถูกพยากรณ์ไว้ บาป ซาดาน และความชั่วร้ายทั้งปวงแห่งจักรวาลจะไม่มีทางทำให้สักคำเดียวแห่งพระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้าล้มเหลวได้!

“โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธ์ของพระองค์” ไม่ได้หมายความว่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นแต่ละคนได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ทุกคน แต่หมายความว่า**พวกเขาทุกคนได้พยากรณ์**ตามที่พวกเขาถูกดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธ์—ใช่แล้วครับ คือทุกสิ่งที่ถูกกล่าวโดยศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” หรือตั้งแต่เริ่มแรกนั้น ใช่แล้วครับ คำพยากรณ์ทุกเรื่อง—ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นไปจนถึงหนังสือมาลาคีและเรื่อยมาจนถึง

การประสูติของพระเยซูจะถูกทำให้สำเร็จจริง เปโตรกำลังพยายามแสดงให้พวกยิวเหล่านั้นเห็นว่าตัวเองก็ยึดมั่นในคำพยากรณ์เหล่านั้นที่ถูกกล่าวล่วงหน้าในภาคพันธสัญญาเดิม และว่าเขาไม่ได้กำลังสอนหลักคำสอนอื่นใดนอกจากสิ่งที่ถูกสอนแล้วโดยพวกศาสดาพยากรณ์ที่มาก่อนเขา เขากำลังเทศนาและสั่งสอนสิ่งซึ่งเป็นมา “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก”

ข้อ 22: “ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลาย จะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน’”

สิทธิอำนาจของโมเสสเป็นสิ่งที่ไม่มียิวคนใดตั้งคำถาม ถ้อยคำของเขาเป็นอันเด็ดขาดและเป็นที่ยอมรับ ดังนั้นจึงต้องแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพวกอัครทูตไม่ได้กำลังพรากไปจากพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาไม่ได้กำลังปิดบังหรือทำลายพระราชบัญญัติ ตรงกันข้าม โมเสสได้พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกิดขึ้นแล้วเกี่ยวกับพระเยซู สิ่งเหล่านั้นที่พวกอัครทูตกำลังเทศนาอยู่ เปโตรกำลังพยายามพิสูจน์ว่าพระองค์ผู้ที่โมเสสกล่าวถึง พระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าตัวเอง จะเป็นใครอื่นไม่ได้นอกจากพระคริสต์ พระองค์ผู้ที่พวกยิวเหล่านั้นได้ตรึงกางเขนทรงเป็นพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง คือผู้ทรงสัญญาไว้

“ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษ” -นั่นคือ โมเสสได้กล่าวแก่พวกบรรพบุรุษของคนเหล่านี้ที่เปโตรกำลังเทศนาให้ฟังอยู่:

“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟังเขา...เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้แก่นักบวชทั้งหลาย ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น” (พบญ. 18:15-19)

ผู้พยากรณ์คือ คนที่บอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่างๆในอนาคต แต่ในความหมายหนึ่งผู้พยากรณ์ก็กล่าวออกไปสิ่งที่ถูกบอกล่วงหน้าแล้วเช่นกัน ในข้อพระคำตอนที่เพิ่งถูกยกมาจากหนังสือพระราชบัญญัติ คำๆ นี้เห็นได้ชัดว่าถูกใช้ในความหมายเกี่ยวกับผู้พยากรณ์คนหนึ่งที่จะบอกล่วงหน้า (หรือพยากรณ์) และที่คำพยากรณ์ต่างๆของเขาจะไม่มีวันผิดพลาด คำพยากรณ์ต่างๆซึ่งจะกำกับชนชาติอิสราเอลในกิจการต่างๆฝ่ายวิญญาณ ผู้พยากรณ์คนนี้จะถูกมอบหมายภารกิจโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งตรงข้ามกับพวกครูสอนเท็จที่ถูกกล่าวถึงในพระราชบัญญัติ 18:14 พระเจ้าจะประทานผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งแก่ชนชาติอิสราเอล

ในพระราชบัญญัติ 18:1-8 โมเสสพูดถึงตำแหน่งและหน้าที่ต่างๆของพวกปุโรหิตและคนเลวี จากนั้นเขาเตือนประชากรให้ระวังการทำตามอย่างประชาชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสั่งสอนและการชี้แนะฝ่ายวิญญาณ ในข้อ 11-14 ของบทเดียวกันนั้นเขาประกาศว่าประชาชาติอื่นๆปรึกษาพวกคนใช้เวทมนตร์ พวกหมอปราชัย พวกพ่อมด และพวกคนทำนาย แต่ชนชาติอิสราเอลไม่ควรทำแบบนั้นเลย ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าจะต้องไม่แสวงหาการชี้แนะที่เป็นเท็จแบบนั้นในยามที่เกิดความสับสนงุนงงและภัยอันตราย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตั้งผู้พยากรณ์คนหนึ่งขึ้น บุรุษผู้หนึ่งที่ได้

รับการเจิมตั้งและมอบหมายภารกิจโดยตรงในแบบที่พิเศษเหนือธรรมดา จากพระเยโฮวาห์ในสวรรค์-ชายผู้หนึ่งเหมือนอย่างโมเสส ผู้จะขึ้นนำและให้คำปรึกษาแก่ชนชาตินั้น

“ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน” บัดนี้เปโตรชี้ให้เห็นว่าพวกยิวเหล่านั้น ในการปฏิเสธที่จะฟังผู้พยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ผู้นี้ (พระเยซูคริสต์เจ้า) และในการประหารชีวิตพระองค์เสีย ได้ฝ่าฝืนคำบัญชาที่ชัดเจนนั้นของโมเสส ผู้ที่ให้พระราชบัญญัติแก่พวกเขาผู้ซึ่งพวกเขาไว้วางใจเหลือเกิน แต่พระเจ้าทรงให้ผู้พยากรณ์ผู้นี้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว พระองค์ได้ทรงยกชูพระองค์และประทานที่นั่งสูงที่สุดในสวรรค์ให้แก่พระองค์ และตามถ้อยคำของโมเสส พวกยิวเหล่านั้นยังมีหน้าที่ต้องฟังและเชื่อฟังพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งพวกเขาได้ตรึงกางเขน

“องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่งเหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน” (ในภาษาเดิม “องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” อ่านว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน”) พวกยิวเหล่านั้นเชื่อว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ในยอห์น 1:21 พวกเขาถามยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า “ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสตาศาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้”

ในยอห์น 6:14 เมื่อพระเยซูทรงเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้นจากเสปียงเพียงน้อยนิดคือขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว พวกยิวเหล่านั้นก็ประกาศว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสตาศาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก”

ในยอห์น 7:40 เมื่อพระเยซูทรงหยิบยื่นน้ำแห่งชีวิตให้ “ประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสตาศาพยากรณ์นั้น”

พวกเขาเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะทรงเป็นศาสตาศาพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ยิ่งใหญ่กว่าโมเสสด้วยซ้ำ แต่เมื่อผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าโมเสสเสด็จมาแล้ว พวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์

มีพยากรณ์ไว้แล้วว่าพระเมสสิยาห์จะทรงเป็นยิวคนหนึ่ง คนหนึ่งในชนชาติของพวกเขาเอง-“จากจำพวกพี่น้องของท่าน” พระวจนะได้ประกาศไว้ พระองค์จะทรงสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม พระองค์จะเป็น “บุตรของดาวิด” ซึ่งทรงถูกตั้งขึ้นจากท่ามกลางชนชาติอิสราเอล:

“เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้อง...เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องของพระองค์ทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้กอบด้วยพระเมตตาและความสัจย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน” (ฮบ. 2:11,17)

พระเยซูทรงทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จจริงในทุกแง่มุมแล้ว จากมุมมองของมนุษย์ พระองค์ทรงเกิดจากพวกยิว ถึงแม้ว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ มารีย์หญิงพรหมจารีเป็นมารดาของพระองค์ และโยเซฟสามีของมารีย์เป็นพ่อบุญธรรมของพระองค์ ความคิดที่ถูกสื่อในพระคำข้อนี้ก็คือน่า พระเจ้าจะทรง “ตั้ง” ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงตั้งโมเสสขึ้นมา พวกยิวเหล่านั้นเชื่อว่า

พระเจ้าได้ประทานโมเสสให้แก่พวกเขา และโมเสสได้ประกาศว่าพระเจ้าจะทรงตั้งผู้พยากรณ์คนหนึ่งขึ้นมาผู้ซึ่งพวกเขาควรฟัง “ในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน” พวกเขาจะต้องฟังพระองค์ และพวกเขาจะต้องเชื่อฟังพระองค์ เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาจะเป็นถ้อยคำจากพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาเหล่านั้นจะต้องเชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซูเหมือนกับที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้เชื่อฟังถ้อยคำของโมเสส

ข้อ 23: “และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสตพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พิเนาศไปจากท่ามกลางประชาชน”

ศาสตพยากรณ์ผู้ที่ไม่เสสเขียนถึงนั้นได้ตรัสแก่พวกเขาและพวกเขาก็ฟังพระองค์ด้วยหูของพวกเขา- แต่พวกเขาไม่ได้ฟังพระองค์ด้วยใจของพวกเขา ในกิจการ 28:25-27 เปาโลกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสตพยากรณ์ถูกต้องดีแล้วว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย!’”

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดฟังคำของเรามาและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) พระเยซูทรงเป็นพระวาทะที่รับสภาพมนุษย์ (ยอห์น 1:14) และถ้อยคำที่พระองค์ตรัสคือถ้อยคำของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ตรัสตามที่พระเจ้าทรงสั่ง

สิ่งที่เปโตรประกาศแก่พวกเขาเหล่านั้นจริงๆ แล้วก็คือ: พระเยซูคือ “ศาสตพยากรณ์ผู้นั้น” ที่โมเสสกล่าวไว้ว่าจะเสด็จมา และทุกคนที่ปฏิเสธที่จะฟังถ้อยคำของศาสตพยากรณ์ผู้นั้น ก็จะถูกทำลาย ใน 1 ยอห์น 5:9-13 เราอ่านว่า:

“ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าย่อมมีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะรู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า”

พระเยซูได้เสด็จมาเหมือนอย่างที่มีพยากรณ์ไว้จริงๆ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” แต่พวกเขาได้ปฏิเสธถ้อยคำของพระองค์และโดยการกระทำเช่นนั้นพวกเขาก็นำการพิพากษาของพระเจ้าลงมาสู่ตัวพวกเขาเอง ในปี ค.ศ. 70 พวกเขาส่วนใหญ่ที่ได้ยิน (และได้ปฏิเสธ) พระเยซูก็ถูกสังหารโดยยิวโรมัน พวกเขาถูกทำลายฝ่ายร่างกายและจิตวิญญาณของพวกเขา

เขาก็ดำดิ่งลงไปใต้นรกเป็นนิตย์! คำพยากรณ์ต่างๆและพระสัญญาต่างๆของพระเจ้ามีความเด็ดขาด โมเสสกล่าวว่าผู้พยากรณ์คนหนึ่งจะมา และพระองค์ได้เสด็จมาแล้วตามที่ได้สัญญาไว้ โมเสสก็พยากรณ์เช่นกันว่าทุกคนที่ปฏิเสธที่จะฟัง “ศาสตพยากรณ์ผู้นั้น” ก็จะ “ถูกตัดขาดให้พินาศไปจากท่ามกลางประชาชน!”

ท่านที่รัก การไม่เคยได้ยินยอห์น 3:16, เอเฟซัส 2:8 หรือโรม 10:9 เลยก็ดีกว่าการได้ยินถ้อยคำแห่งชีวิตอันแสนวิเศษเหล่านั้นและปฏิเสธพระองค์ ความรอดมีให้สำหรับผู้ใดก็ตาม “พระเจ้าทรงรักโลก”-ทุกคนถูกรวมเข้าไว้แล้ว ไม่มีใครสักคนถูกตัดออก และทุกคนก็รับความรอดได้ในลักษณะเดียวกัน: โดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ ของประทานของพระเจ้า ทั้งหมดที่มนุษย์ทำได้ก็คือฟังพระวจนะและรับมันไว้ และการไม่เคยได้ยินพระวจนะเลยก็ดีกว่าการได้ยินมันและปฏิเสธมันเสีย

ข้อ 24: “และบรรดาศาสตพยากรณ์ ตั้งแต่ชาวมูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้”

“บรรดาศาสตพยากรณ์...” ตลอดทั้งยุคพันธสัญญาเดิม เหล่าศาสตพยากรณ์ของพระเจ้าได้บอกล่วงหน้าถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกิดขึ้นซึ่งเกี่ยวเนื่องกับพระเยซูเจ้า-การประสูติของพระองค์ ชีวิตของพระองค์ การรับใช้ของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝังและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ศาสตพยากรณ์เหล่านั้นทุกคนได้พยากรณ์เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้

“ตั้งแต่ชาวมูเอลเป็นลำดับมา” เปโตรกล่าวถึงโมเสสก่อน (ข้อ 22) เขากล่าวถึงชาวมูเอลตรงนี้น่าจะเพราะว่าชาวมูเอลคือศาสตพยากรณ์คนต่อไปถัดจากโมเสสที่พยากรณ์โดยตรงเกี่ยวกับสมัยของพระเมสสิยาห์ เพลงสดุดี 99:6 ก็กล่าวถึงโมเสสและชาวมูเอลว่า “อยู่ในพวกที่ถูกลอกพระนามของพระองค์” (ในการแบ่งพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของพวกเขา พวกยิวพูดถึงหนังสือโยชูวาว่าเป็นหนังสือหมวดศาสตพยากรณ์เล่มแรก แต่ไม่มีคำพยากรณ์ที่เด่นชัดในหนังสือโยชูวาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์)

คำพยากรณ์ซึ่งเปโตรพูดถึงในที่นี้ น่าจะเป็น 2 ชาวมูเอล 7:16: “ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์”

ดูเหมือนว่าในปีเหล่านั้นตั้งแต่โมเสสจนถึงชาวมูเอลไม่มีศาสตพยากรณ์คนใดถูกแต่งตั้งและถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เลย ในช่วงปีเหล่านั้นพระเจ้าทรงถูกปรึกษาโดยอูริมและทุมมิม: “จงใส่อูริมและทุมมิมไว้ในทับทรวงแห่งการพิพากษา และของสองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ อาโรนจะรับภาระการพิพากษาเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์” (อพย. 28:30)

“และเขาจะยืนอยู่ต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิต ผู้ซึ่งจะหูลงถามเพื่อเขาตามหลักตัดสินของอูริมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำของปุโรหิต ทั้งเขากับคนทั้งปวงในอิสราเอลนั้นคือชุมนุมชนทั้งหมด” (กตว. 27:21)

ในระหว่างช่วงเวลานั้น ไม่มีข่าวสารโดยตรงถูกให้โดยผู้สื่อสารที่ถูกส่งมาจากพระเจ้าเพื่อสั่งสอนชนชาติอิสราเอล

ศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคน “ก็กล่าวว่าเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้” ศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นของพระเจ้าไม่เพียงพยากรณ์ถึงสิ่งต่างๆที่เปี่ยมสง่าราศีที่จะเกิดขึ้นกับชนชาติอิสราเอล (ยกตัวอย่างเช่น ยุคพันปี เวลานั้นเมื่อพระเยซูจะทรงครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม) แต่ในข้อพระคำตอนเหล่านั้นอย่างอิสยาห์ 53 พวกเขาพยากรณ์ถึงความทุกข์ทรมานและความมรณาอันน่ากลัวที่พระเมสสิยาห์ของพระเจ้าต้องเผชิญด้วย และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาพยากรณ์ได้เกิดขึ้นจริงตามที่ได้พยากรณ์ไว้

ถ้าพวกยิวเหล่านั้นได้ฟังเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพวกเขาจริงๆ ถ้าพวกเขาได้ฟังสิ่งที่โมเสสและซามูเอลกล่าวจริงๆ พวกเขา ก็คงฟังพระเยซูคริสต์เจ้าไปแล้ว เพราะว่าพระองค์ตรัสความจริงเดียวกันและทรงประกาศหลักคำสอนเดียวกันที่โมเสสและซามูเอลได้ประกาศในคำพยากรณ์ต่างๆของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว (มธ. 5:17) ดังนั้น **“พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม”** (รม. 10:4)

ข้อ 25: “ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสตาศาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร เพราะเชื่อสายของเจ้า’”

ในที่นี้เปโตรเตือนความจำเหล่าผู้ฟังของเขาว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นจริงๆ พวกเขาเป็นลูกหลานของพวกเขาบรรพบุรุษที่ศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นได้พูดด้วย พวกยิวเหล่านั้นกล่าวอ้างว่าเชื่ออับราฮัมและโมเสส พวกเขาอ้างว่าเป็นเหล่าสาวกของพวกเขาศาสดาพยากรณ์ของตน แต่พวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระองค์ ดังนั้นเปโตรจึงเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาไม่เพียงเป็นลูกหลานของพวกเขาศาสดาพยากรณ์เท่านั้น พวกเขาเป็นลูกหลานของเหล่าบรรพบุรุษที่พระเจ้าได้กระทำพันธสัญญาของพระองค์กับบรรพบุรุษเหล่านั้นด้วย

พันธสัญญาระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และมั่นคงแน่นอน มันศักดิ์สิทธิ์เพราะว่าพระเจ้าทรงทำพันธสัญญานั้นๆ-และมนุษย์ไม่มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธมัน หักล้างมัน หรือเปลี่ยนแปลงข้อตกลงต่างๆของมัน มันมั่นคงแน่นอนเพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงกลับพระทัยจากพันธสัญญาใดระหว่างพระองค์เองกับมนุษย์: พระองค์จะทรงทำให้พันธสัญญานั้นสำเร็จจริงตามที่ทรงกระทำไว้ พันธสัญญาที่เปโตรกำลังพูดถึงถูกให้ไว้ในปฐมกาล 12:1-3 และปฐมกาล 22:18 ที่พระเจ้าทรงสัญญาอับราฮัมว่าโดยทางเขาและเชื้อสายของเขา ประชาชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร พระผู้ไถ่เสด็จมาทางพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม (ศึกษาโรม 4:13-16)

“เชื้อสาย” ถูกใช้ในพระวจนะของพระเจ้าหลายครั้งโดยอ้างอิงถึงคนๆหนึ่ง เช่นในปฐมกาล 4:25: “อาดัมได้สมสู่กับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเสท นางพูดว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามี**เชื้อสาย**อีกคนหนึ่งแทนอาแบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย”

ในกาลาเทีย 3:16 เปาโลอธิบายอย่างชัดเจนว่าในพระสัญญาของพระเจ้าแก่อับราฮัม “เชื้อสาย” นั้นหมายถึงพระเมสสิยาห์ผู้เสด็จมา: “แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและ**เชื้อสาย**ของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก**เชื้อสาย**ทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่**คนผู้**

เดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์” และจากมุมมองแบบมนุษย์ พระคริสต์ได้ทรงประสูติผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัม

“บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า” ในพระเยซูทุกคนจะได้รับพระพร พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจัดเตรียมความรอดให้แก่ทุกคน “เราทุกคนได้เจ็นไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน” (อสย. 53:6) ไม่ใช่ทุกคนจะได้รับพระพร ไม่ใช่ทุกคนจะรับความรอด แต่นั่นไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าทุกคนรับความรอดได้หากพวกเขาจะยอมฟังถ้อยคำของพระเยซู เชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ และยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

ข้อ 26: “ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน”

“มายังท่านทั้งหลายก่อน” พระเยซูทรงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิวก่อน โดยเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 24:47) ในกิจการ 1:8 พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชหลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนพวกเขา และว่าพวกเขาจะเป็นพยาน “ทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” แต่พวกยิวได้รับข่าวประเสริฐก่อนแล้ว พวกเขาปฏิเสธมันแล้ว และข่าวสารนั้นจึงถูกมอบให้แก่พวกคนต่างชาติ

อัครทูตเปาโลประกาศว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย” (รม. 1:16) ในกิจการ 28:28 เปาโลเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่าข่าวประเสริฐได้ถูกมอบให้แก่พวกเขาแล้ว พวกเขาได้ปฏิเสธมันเสีย และด้วยเหตุนี้พวกเขาจะต้องเข้าใจว่า “ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย!”

พระเยซูได้เสด็จมายังพวกยิวแล้ว-และพวกเขาปฏิเสธพระองค์เสีย พระองค์ได้ทรงหยิบยื่นข่าวประเสริฐแก่พวกยิว-และพวกเขาปฏิเสธข่าวสารของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงส่งเหล่าสาวกสิบสองคนนั้นไปประกาศข่าวประเสริฐ พระองค์ก็ทรงสั่งพวกเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย แต่ว่าจงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า” (มธ. 10:5,6) แต่คนเหล่านั้นก็ปฏิเสธผู้สื่อสารทั้งหลายของพระองค์

“ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูจากพวกคนตาย คำนี้ถูกใช้เหมือนกับในข้อ 22 ที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะตั้งศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งขึ้นมาเหมือนอย่างโมเสสและส่งพระองค์มาสั่งสอนอิสราเอลประชากรของพระองค์ เปโตรหมายความว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งขึ้นมาแล้ว-พระเยซู พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้ง ทรงเจิมตั้ง และทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อเทศนาแก่ประชาชนเหล่านั้น เพื่อหันพวกเขาไปจากบาปทั้งหลายของพวกเขา แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะฟังพระองค์ พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อข่าวสารของพระองค์ พวกเขาปฏิเสธตัวตนของพระองค์ และพวกเขาเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์!

พระเจ้าทรงตั้งพระเยซูขึ้นมาเพื่ออวยพรประชากรของพระองค์ เพื่อให้พวกเขามีความสุข เพื่อให้พระสัญญาทุกข้อที่พระองค์ได้กระทำไว้กับอับราฮัมและคำพยากรณ์ทุกเรื่องที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกศาสดาพยากรณ์สำเร็จจริง ในมัทธิว 23:37,38 พระเยซูทรงร้องไห้เพราะกรุงเยรูซาเล็มและตรัสว่า “โอเยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่ก่อกองอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’”

ในยอห์น 5:39,40 พระองค์ทรงเป็นพยานรับรองว่า “จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต”

พระเจ้าทรงส่งพระเยซูมาเพื่ออวยพรชนชาติอิสราเอลแล้วในการหันพวกเขาไปเสียจากความชั่วช้าทั้งหลายของพวกเขา พระพรยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์คนใดจะรับได้ก็คือ การรับความรอดจากบาป-และหนทางเดียวที่จะรอดจากบาปคือการยอมรับพระเยซูเจ้าผู้ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อเอาบาปของโลกไปเสีย (ยอห์น 1:29) บาปคือแหล่งที่มาของความโศกเศร้า วิบัติ และความปวดร้าวใจทุกอย่างที่โลกนี้เคยรู้จัก ไม่มีผู้ใดจะมีความสุขในบาปได้ โลกสามารถให้ความเพลิดเพลินได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ความสุขที่แท้จริงถูกพบในพระคริสต์แต่ผู้เดียว พระองค์ไม่ทรงอวยพรมนุษย์ทั้งหลายในบาป พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอดจากบาปต่างๆของพวกเขา พวกเขาวิงวอนเหล่านั้นได้ตรึงกางเขนพระเมสสิยาห์ของตน แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกเขาตายแล้ว พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์และประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาแล้วเพื่อทำการวิงวอนเผื่อทุกคนที่จะมาหาพระเจ้าโดยพระองค์ผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ **ทุกคนมาได้ ทุกคนรับพระพรได้ ทุกคนรับความรอดได้** ทุกคนพบความสุขและการชื่นชมยินดีได้-แต่โดยการมาหาพระเจ้าในพระนามของพระเยซูเท่านั้น

สรุปย่อ

คำเทศนาที่สองของเปโตรไม่ได้ก่อให้เกิดความตื่นเต้นแบบที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์ ผู้คนเหล่านั้นตกตะลึงเพราะการรักษาชายง่อยคนนั้นให้หาย แต่เปโตรเตือนความจำพวกเขาว่าก่อนหน้านี้ไม่นาน พระองค์ผู้หนึ่งได้ดำเนินท่ามกลางพวกเขาผู้ได้กระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นแบบที่ไม่เคยถูกพบเห็นมาก่อนเลยตั้งแต่กาลเวลาได้เริ่มต้น พระองค์ผู้หนึ่งได้ทรงขับพวกผีออก ทรงเปิดตาคนตาบอด ทรงรักษาพวกคนโรคเรื้อนให้หาย และทรงทำให้พวกเขาตายเป็นขึ้นมาอีก และคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้น เหตุฉะนั้นทำไมพวกเขาถึงจ้องมองชายง่อยผู้นี้ด้วยความตกตะลึงขนาดนั้น ผู้ซึ่งได้รับการรักษาให้หายแล้ว และจ้องมองพวกอัครทูตราวกับว่าโดยฤทธิ์อำนาจของพวกเขาเองพวกเขาได้กระทำการอัศจรรย์นี้?

ทุกถ้อยคำที่เปโตรพูดได้รับการคล้อยใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขากล่าวชัดเจนว่าในการรักษาชายง่อยคนนั้นให้หาย พระเจ้าได้ประทานเกียรติแด่พระเยซู-พระเยซูผู้เดียวกับที่พวกเขาเหล่านั้นได้ตรึงกางเขน เขาพูดถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” และดังนั้นเขาจึงวิงวอนชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” ที่โมเสสได้กล่าวถึง-ผู้รับใช้ของพระเจ้า ซึ่งถูกส่งมายังพวกเขาเพื่อเปิดเผยทางแห่งความรอดและการอวยพร

เปโตรไม่เพียงประกาศว่าพวกยิวเหล่านั้นได้ตรึงกางเขนผู้รับใช้ของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ของพวกเขาเท่านั้น เขายังประกาศด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตาย และเป็นพยานรับรองว่าพวกอัครทูตเป็นพยานรับรองข้อเท็จจริงนั้น จากนั้นเขาชี้ให้คนเหล่านั้นเห็นว่า*โดยทางความเชื่อในพระเยซู* ชายง่อยคนนั้นได้รับการรักษาให้หายเป็นปกติแล้ว-และข้อพิสูจน์เรื่องการถูกรักษาให้หายโดยสมบูรณ์ของเขาก็อยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่าเขากำลังเดิน กระโดดและสรรเสริญพระเจ้า!

เปโตรจะตำหนิชนร่วมชาติของเขาอย่างรุนแรงก็ได้สำหรับสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น เขาพูดกับพวกเขาในฐานะ “พี่น้องทั้งหลาย” และรับประกันพวกเขาเรื่องพระเมตตาของพระเจ้าหากพวกเขาจะยอมกลับใจใหม่เท่านั้น ถึงแม้ว่าพวกเขามีความผิดในการตรึงกางเขนพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระเจ้าก็ทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากพวกคนตายแล้ว และ*ในวินาทีนั้นเอง*พระองค์ก็กำลังรอคอยที่จะยกโทษบาปของพวกเขาและช่วยพวกเขาให้รอด พวกเขาร้องออกมาว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่บนเราและบนลูกหลานของเราเถิด!” แต่พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบทรงอดกลั้นพระทัย พระเจ้าแห่งความเมตตา และความเมตตาของพระองค์เป็นของพวกเขาได้หากพวกเขาจะยอมกลับใจใหม่เท่านั้น ความผิดของพวกเขาสามารถถูกลบล้างออกไปได้หากพวกเขาจะยอมรับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาเท่านั้น

บทที่ 4

- 4:1 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ บุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง
- 4:2 ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู
- 4:3 เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว
- 4:4 แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน
- 4:5 ต่อมาครั้นรุ่งขึ้นพวกผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมจารย์
- 4:6 ทั้งอันนาสมหาบุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาบุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม
- 4:7 เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า “ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด”
- 4:8 ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวแก่เขาว่า “ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล
- 4:9 ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว
- 4:10 ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน
- 4:11 พระองค์เป็น ‘ศิลา’ ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น ‘ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’
- 4:12 ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า”
- 4:13 เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้ น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู
- 4:14 เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้
- 4:15 แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน
- 4:16 ว่า “เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้
- 4:17 แต่ให้เราขู่เขาอย่างแข็งแรงห้ามมิให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง”
- 4:18 เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดมิให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย
- 4:19 ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า “การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาเถิด

4:20 ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้”

4:21 เมื่อเขาชูสัปดาห์ท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น

4:22 ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

4:23 เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน

4:24 เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น

4:25 พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์

4:26 บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์’

4:27 ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทิอัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อัครทูตพระเยซูคริสต์ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว

4:28 ให้กระทำการสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น

4:29 บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอพระเนตรการชู้ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า

4:30 เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้รับใช้ของพระองค์”

4:31 เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หัวันไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิได้กล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

4:32 คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง

4:33 อัครทูตจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน

4:34 และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมา

4:35 วางไว้ที่เท้าของอัครทูต อัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ

4:36 ฝ่ายโยเสส ที่อัครทูตเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส

4:37 มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต

การชมhengครั้งแรก

(โดยพวกสะดูสี)

พวกสะดูสีคือคณะหนึ่งท่ามกลางพวกยิวที่ปฏิเสธการมีอยู่จริงของวิญญาณทั้งหลายหรือเหล่าทูตสวรรค์ พวกเขาปฏิเสธการอัศจรรย์ทุกอย่าง และคลั่งสุดขีดในการที่พวกเขาปฏิเสธการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู พวกเขาคือ “พวกนักใช้เหตุผล” แห่งสมัยของพวกเขา (ศึกษามาระโก 12:18-23; กิจการ 5:12-18; 23:8)

พวกสะดูสีมีผู้แทนอยู่จำนวนมากในทั้งสภาซานเฮดรินและคณะปุโรหิต-ฝ่ายหลังคือตำแหน่งที่พวกเขาถือครองโดยประเพณี ที่ว่าพวกเขามีอิทธิพลมากในเรื่องต่างๆทางศาสนาก็ปรากฏชัดเจนในข้อ 1 ของบทนี้และในข้อ 17 ของบทที่ 5 ด้วย พวกเขาไม่เคยยึดถือหลักคำสอนใดจริงจังกเลย พวกเขาปฏิเสธเรื่องเหนือธรรมชาติ พวกเขาเป็นพวกอ้อมขอมด้วย-เป็นผู้ร่วมงานกับรัฐบาลโรม-และอ่อนไหวมากต่อสิ่งใดก็ตามที่อาจรบกวนสถานะอันแสนสบายที่พวกเขาเพลิดเพลินอยู่ในยอห์น 11:47-50 ที่พวกเขาสมคบคิดที่จะประหารชีวิตพระเยซู เราอ่านว่า:

“ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า “เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป”

“แต่คนหนึ่งเ็นพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพิณาการ”

ข้อ 1: “ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง”

เปโตรเพิ่งเทศนาการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูไป (บทที่ 3 ข้อ 15) และพวกสะดูสีก็เห็นภัยอันตรายในความตื่นเต้นที่เกิดขึ้นจากคำสอนเช่นนั้น เราอ่านในยอห์น 12:10,11-หลังจากการฟื้นคืนชีพของลาซารัส-ว่าพวกปุโรหิตใหญ่ “ปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู”

เปโตรและยอห์นเพิ่งกระทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ในการรักษาชายง่อยคนนั้นให้หาย การอัศจรรย์หนึ่งซึ่งพวกสะดูสีไม่อาจปฏิเสธได้ (บทที่ 3 ข้อ 16) เหตุการณ์นี้รบกวนจิตใจพวกเขามาก และข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรกำลังเทศนาการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้าก็เป็นการท้าทายอันชัดเจนต่ออภิสิทธิ์ทางศาสนาของพวกเขา!

“ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่...” ในข้อ 11 ของบทที่ 3 เราถูกบอกว่ขณะที่ชายง่อยคนนั้นชื่นชมยินดีที่ตัวเองได้รับการรักษาให้หายอย่างอัศจรรย์ “ฝูงคนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียวพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียวของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก” การแห่กันมาของฝูงชนและข่าวเรื่องการรักษาให้

หายของขอทานง่อยคนนั้นในไม่ช้าก็ดึงดูดความสนใจของ “ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสี” ผู้ตัดสินใจว่าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อยับยั้งความเป็นที่นิยมแบบฉับพลันของอัครทูตสองคนนั้น (“นายทหารรักษาพระวิหาร” คือบุคคลที่โดดเด่นคนหนึ่งในพระวิหาร เขามีสิทธิอำนาจมหาศาล-หน้าที่ของเขาคือการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย)

คำว่า “มาหา” บ่งบอกว่าคนกลุ่มนี้มาหาเปโตรและยอห์น-หรือริบรูตมาหาพวกเขา-ในลักษณะที่ฉับพลันและรุนแรง

ข้อ 2: “ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู”

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “เป็นทุกข์ร้อนใจ” ปรากฏแค่อีกที่เดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ (กิจการ 16:18) และบอกเป็นนัยมากกว่าความเสียใจแบบธรรมดา มันบอกเป็นนัยถึงอารมณ์ที่ผสมปนเปกันระหว่างความโกรธสุดขีดและความเดือดดาล

พวกสะดูสีเหล่านั้นไม่ได้เป็นทุกข์ร้อนใจเพราะพวกเขาคิดว่าภัยพิบัติสาธารณะได้บังเกิดแก่ชุมชนแล้ว แต่เพราะว่าการอัศจรรย์นั้นและการป่าวประกาศที่ตามมาของมันจะมาแทรกแซงกับสิทธิอำนาจของพวกเขา การอัศจรรย์แบบนั้นขัดแย้งโดยตรงกับหลักคำสอนของพวกเขา พวกเขาไม่เชื่อในการอัศจรรย์ต่างๆ ถึงแม้ว่าพวกเขากลัวยอมรับว่า “การอัศจรรย์อันเด่น” ได้ถูกกระทำแล้ว-และแน่นอนว่าพวกเขาไม่อาจปฏิเสธการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูได้ เพราะว่าหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยพี่น้องมากถึงห้าร้อยคนในคราวเดียว-พวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่ได้ถูกนำเสนอซ้ำแล้วซ้ำอีกต่อหน้าพวกเขา พวกเขาจึงใจแกล้งโง่ ตาบอดฝ่ายวิญญาณ แน่วแน่ในการปฏิเสธความจริงที่ปรากฏชัดแจ้งเหลือเกิน

พวกสะดูสีเหล่านั้นมองว่าตัวเองเป็นผู้ถือรักษาพระวาระของพระเจ้า และพวกเขา “เป็นทุกข์ร้อนใจ” (ไม่พอใจ) เพราะชาวกาลิลีที่โหดเขลาสองคนนี้ “สั่งสอนประชาชน” เปโตรและยอห์นไม่ได้รับมอบสิทธิอำนาจอย่างเหมาะสมจากมหาปุโรหิต และพวกเขาไม่ได้รับความเห็นชอบจากสภาซานเฮดริน ดังนั้นตามความเห็นของพวกสะดูสี พวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะสั่งสอนหรือเทศนาในเฉลียงของซาโลมอน

เราไม่มีพวกสะดูสี พวกฟาริสี และพวกปุโรหิตใหญ่ในปัจจุบัน แต่ผู้นำทางศาสนาบางคนในปัจจุบันก็มีความผิดในความดันทุรังพอๆกับคนเหล่านั้น! พวกเขามองว่าตัวเองมีสิทธิ์แต่ผู้เดียวที่จะแต่งตั้งเหล่าผู้รับใช้และถ้านักเทศน์คนใดไม่ได้รับการแต่งตั้งในนิยามนั้นๆ (หรือจบการศึกษาจากโรงเรียนประจำนิยามนั้นๆ) พวกเขาก็ไม่อนุญาตให้เขาเทศนาในคริสตจักรต่างๆของพวกเขา-หรือในชุมชน ถ้าพวกเขาใช้อิทธิพลมากพอที่จะกีดกันเขาออกไปได้!

พระเจ้าทรงเรียก ทรงเจิมตั้ง และทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนแห่งข่าวประเสริฐ ผมไม่ได้หมายความว่าผมต่อต้านการเจิมตั้งผู้รับใช้ในคริสตจักรท้องถิ่น-ผมเชื่อว่านี่พื้นฐานตามพระคัมภีร์สำหรับการเจิมตั้งแบบนั้น (ดู กิจการ 14:23; 16:4; ทิตัส 1:5) แต่เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าทันทีที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาและให้พวกเขาเข้าสู่งานรับใช้

เปโตรและยอห์น “ประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู” นี้คือสาเหตุสำคัญที่พวกสะดูสีต่อต้าน เนื่องจากพวกเขาเองไม่เชื่อในการเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาจึงเดือดเนื้อร้อนใจเพราะการป่าวประกาศของพวกอัครทูตที่ว่า *การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู* คือข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจหักล้างได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานาน-และโดยข้อกล่าวหาที่ว่าผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ได้ปฏิเสธพระองค์และตรึงกางเขนพระองค์! หากพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว ดังนั้นคนอื่นๆ ก็จะเป็นขึ้นมาอีก และพวกสะดูสีก็กลัวว่าหลักคำสอนนี้จะถูกเชื่อโดยผู้คนมากมายและถูกเชื่อแบบฝังใจโดยประชาชน หลักคำสอนของพวกเขาก็จะตกอยู่ในอันตราย และพวกเขาเข้าร่วมกับพวกฟาริสีและ “นักศาสนา” คนอื่นๆ ในความพยายามของพวกเขาที่จะยับยั้งการเผยแพร่คำสอนหนึ่งซึ่งพวกเขาถือว่าเป็น “คำสอนนอกกรีต”

ข้อ 3: “เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว”

“เขาจึงจับท่าน” หมายความว่าพวกเขาจับกุมเปโตรและยอห์น และ “จำไว้ในคุก” บ่งบอกว่าพวกเขาน่าจะถูกมอบไว้ใน การดูแลของยามคนหนึ่ง ไม่มีคำกล่าวใดๆ ว่าพวกเขาถูกใส่ไว้ในคุก เหมือนกับที่เปาโลและสิลาสโดนในกิจการ 16

บางทีผู้ปกครองทางศาสนาเหล่านี้คิดว่าถ้าตนจับกุมพวกอัครทูตและพิพากษาพวกเขา พวกเขาก็คงไม่ปกป้องหลักคำสอนนั้นที่พวกเขากำลังเทศนาอยู่ไปทั่วแถบชนบท ถึงอย่างไรแล้ว คนเหล่านี้ได้เห็นไปจากที่เกิดเหตุเมื่อพระเยซูถูกจับกุมและถูกนำตัวไปตรึงกางเขน เปโตรถึงขนาดปฏิเสธว่าเขาเคยรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยซ้ำ พวกเขาอาจถูกทำให้ตกใจกลัวจนสงบปากสงบคำได้อีก

แต่ชายสองคนนี้ได้แสดงออกถึงความซื่อสัตย์ก่อนหน้านั้นบัดนี้ก็ยื่นหยัดอย่างกล้าหาญ โดยประกาศตัวอย่างเน้นย้ำว่าเป็นสาวกของ “พระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ” พวกเขาเชื่อในและปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว โดยประกาศข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และการบอก ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ ความเปลี่ยนแปลงที่โดดเด่นในความประพฤติของสาวกเหล่านี้คือหนึ่งในข้อพิสูจน์มากมายที่ไม่อาจผิดพลาดได้ว่าพวกเขาได้รับอภินิหารจากเบื้องบน ไม่ใช่จากสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆ ฝ้ายโลกหรือการติดต่อสัมพันธ์ของมนุษย์

“เพราะว่าเย็นแล้ว” มันไม่สะดวกที่จะเรียกประชุมสภาซานเฮดรินในเวลากลางคืน และนอกจากนี้ นี่ยังเป็นเวลาของการอธิษฐานหรือการถวายเครื่องสัตวบูชาช่วงเย็นด้วย

ข้อ 4: “แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน”

เปโตรและยอห์นไม่ได้ทำงานสูญเปล่า พระเจ้าทรงให้เกียรติพระวาระของพระองค์ ฤทธิ์เดชของพระองค์มาพร้อมกับพระวาระในตอนนั้น-เช่นเดียวกับตอนนี้ ข้าวประเสริฐคือ “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด...” (รม. 1:16) ส่วนหนึ่งของฝูงชนนั้นที่ฟังพระวาระก็เชื่อและรับพระวาระนั้น

“แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน” การนับจำนวนคนที่เชื่อเป็นวิธีปฏิบัติของพวกยิวอย่างชัดเจน-คุณลักษณะอย่างหนึ่งของอาณาจักรนั้น ไม่ใช่คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และนี่เป็นครั้งสุดท้ายในหนังสือกิจการที่ผู้เชื่อทั้งหลายถูกนับจำนวน มีคนประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคนถูก

กล่าวถึงในข้อ 15 ของบทที่ 1 (ก่อนฟื้นเทคอสต์) สามพันคนได้รับความรอดในวันฟื้นเทคอสต์ (บทที่ 2 ข้อ 41) และห้าพันคนถูกกล่าวถึงในที่นี้-แต่ในยุคคริสตจักรการนับจำนวนคนเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม พระเจ้าทรงเก็บบันทึก และไม่มีมนุษย์คนใดรู้ว่าสมาชิกกี่คนรวมกันเป็นคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ พระกายของพระคริสต์เมื่อคนจำนวนหนึ่งเข้าร่วมกับที่ประชุมท้องถิ่น นั้นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าแต่ละคนและทุกคนเหล่านั้นถูกเพิ่มเข้ากับพระกายของพระคริสต์ เรา “เข้าร่วม” กับคริสตจักรท้องถิ่นนั้นๆ-แต่เราถูก**ให้บังเกิด**เข้าในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบว่ามีใครบ้างเป็นสมาชิกแห่งคริสตจักรของพระองค์ และใครบ้างไม่เป็นของกายนั้นถึงแม้ว่าเป็นของที่ประชุมท้องถิ่นแห่งหนึ่งก็ตาม

ดูเหมือนว่าห้าพันคนที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้หมายถึงจำนวนของผู้เชื่อจนถึงขณะนั้น-นั่นคือ มันรวมหนึ่งร้อยยี่สิบคนเดิมนั้นที่อยู่ในห้องชั้นบนนั้นในวันฟื้นเทคอสต์เข้าไว้ด้วย และสามพันคนนั้นที่กลับใจเชื่อวันนั้น และทุกคนที่ได้เชื่อจนถึงตอนนั้นและรวมคนเหล่านั้นที่ “ฟังพระวจนะ” และเชื่อตามที่เปโตรเทศนาในโอกาสนี้เป็นพิเศษ ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่คนทั้งห้าพันคนนั้นได้รับความรอดในการรวมตัวกันในเจสิยองของซาโลมอน

เราไม่ทราบเป็นเวลาผ่านไปนานเท่าใดหลังจากฟื้นเทคอสต์ แต่แน่นอนว่าคงผ่านไปไม่กี่วัน และในเวลาช่วงสั้นๆนั้นผู้เชื่อสองพันคนได้ถูกเพิ่มเข้ากับพระกายของพระคริสต์! ลองพิจารณาหลายร้อยปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่เวลานั้น ถ้าเราขยันขันแข็งในการชนะดวงวิญญาณและลัทธิเชื่อในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐมากพอๆกับคริสเตียนยุคต้นเหล่านั้น โลกนี้ก็คงไม่ตกอยู่ในสภาวะอันน่าเศร้าอย่างที่เป็นอย่างที่เป็นอยู่ในวันนี้

ข้อเท็จจริงที่ว่าข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้พูดถึง “ผู้ชาย” ห้าพันคนไม่ได้หมายความว่าไม่มีผู้หญิงในคนกลุ่มนี้เลย พระคัมภีร์มักใช้คำว่า “men” (คน) เมื่อจริงๆแล้วมันพูดถึงทั้งผู้ชายและผู้หญิง เราเห็นตัวอย่างของการใช้คำแบบนี้ในลูกา 11:31 (“...คนในยุคนี้”); โรม 4:8 (“บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข”) และในโรม 11:4 ที่พระเจ้าตรัสถึง “เจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล” ดังนั้น ผู้เชื่อ “ห้าพันคน” นั้นในข้อ 4 จึงน่าจะรวมทั้งสองเพศเข้าไว้แล้ว-ผู้เชื่อทุกคนเรื่อยมาจนถึงเวลานั้น

คำเทศนาที่สามของเปโตร

(กล่าวแก่สภาซานเฮดริน)

ข้อ 5 และ 6: “ต่อมาครั้งรุ่งขึ้นพวกผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมมาจารย์ ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม”

เปโตรและยอห์นปรากฏตัวต่อหน้าสภาซานเฮดริน-คนกลุ่มเดียวกันที่ได้ไต่สวนและปรับโทษพระเยซูคริสต์เจ้า

เป็นไปได้อย่างยิ่งที่บางคนเหล่านี้อาศัยอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มและถูกเรียกตัวให้เข้ามาในกรุงในวันถัดจากการจับกุมเปโตรและยอห์น

ไม่ใช่สมาชิกทุกคนถูกเอ่ยชื่อตรงนี้ *อันนาสและคายาฟา* อยู่ที่นั่น *ยอห์นและอเล็กซานเดอร์* ถูกเอ่ยชื่อ แต่เราไม่ทราบอะไรเลยที่แน่ชัดเกี่ยวกับชายสองคนนี้ (ที่เป็นไปได้อย่างยิ่งก็คือพวกเขาเป็นญาติของมหาปุโรหิต นักอรรถาธิบายบางท่านเสนอข้อเสนอนี้ว่า “ยอห์น” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ก็เป็นผู้โรหิตคนหนึ่งเช่นกัน)

มันไม่ใช่เรื่องสำคัญที่เราต้องทราบชื่อของชายทั้งหลายที่รวมกันเป็นคณะผู้ปกครองนี้ในศาสนาของพวกเขา เราทราบว่าคนกลุ่มเดียวกันนี้เรียกร้องให้ตั้งกางเขนพระเยซู และบทนี้ก็บันทึกเรื่องราวของการข่มเหงจริงๆ ครั้งแรกที่พวกอัครทูตเผชิญ-การสำเร็จจริงครั้งแรกของคำพยากรณ์มากมายเหล่านั้นที่พระเยซูประทานให้แก่พวกเขาเกี่ยวกับการข่มเหงที่จะมาอย่างแน่นอน

ในยอห์น 15:20 พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า “*‘ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย...*”

ในมัทธิว 10:16,17 พระองค์ตรัสว่า “*‘ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปดุจแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา’*”

ในมาระโก 13:9 พระองค์ทรงเตือนว่า “*‘แต่จงระวังตัวไว้ให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เรา’*”

กิจการ 5:40 บอกเราว่ามีอยู่คราวหนึ่งพวกอัครทูตถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสถานนั้นและถูกเขียนตัวอย่างรุนแรง และถูกห้ามไม่ให้พูดในพระนามของพระเยซู แต่พร้อมกับการข่มเหงแต่ละครั้งคริสตจักรก็เติบโต แข็งแกร่งกว่าเดิม และใน 2 ทิโมธี 3:12 อัครทูตเปาโลกล่าวคำประกาศที่แน่นอนนี้:

“แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง!”

ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายจะทนทุกข์การข่มเหงไปตลอดยุคแห่งพระคุณนี้ แต่การข่มเหงที่น่ากลัวที่สุดจะมาในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง หลังจากที่คริสตจักรถูกรับขึ้นไปแล้วและปฏิเสธต่อพระคริสต์ผู้นั้นนั่งบนบัลลังก์ในกรุงเยรูซาเล็ม โดยประกาศตนว่าเป็นพระเจ้า พวกยิวจะรวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็มและพวกเขาจะมีสันติสุขเป็นเวลาประมาณสามปีครึ่ง ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาจะเผชิญกับการข่มเหงในแบบที่โลกจะไม่เคยรู้จักเลยจนถึงเวลานั้น ในมัทธิว 24:21,22 พระเยซูทรงประกาศว่า:

“*‘ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า’*”

ข้อ 7: “เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า “*‘ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด?’*”

“*‘อยู่ท่ามกลาง’*” หมายความว่าอยู่ต่อหน้าสถานใหญ่ของพวกผู้นำทางศาสนา เปโตรและยอห์นถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าคณะของผู้คนที่ถือว่าตัวเองเป็นผู้อภิบาลบุญดีต่างๆของพระเจ้าและอ้างสิทธิ์ที่จะ

กำกับดูแลกิจการทางศาสนาต่างๆของชนชาติอิสราเอล ผู้ปกครองทางศาสนาเหล่านี้มีอิทธิพลมหาศาลเหนือประชาชน และฝูงชนเหล่านั้นก็เกรงกลัวการทำให้คนพวกนั้นไม่พอใจ เมื่อตระหนักเช่นนี้ สภาซานเฮดรินจึงหวังว่าจะข่มขวัญเปโตรและยอห์นโดยการซักถามพวกเขา

“ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พวกเจ้าใช้อำนาจเหนือธรรมชาติใดเพื่อรักษาชายผู้นี้ให้หาย? เขาเป็นนอกรีตตั้งแต่เกิดแล้ว แต่เขาก็ยืนอยู่ต่อหน้าเราโดยหายเป็นปกติแล้วตอนนี้! พวกเจ้าใช้นามใดเพื่อทำให้เกิดการรักษาให้หายนี้?”

สภาซานเฮดรินไม่อาจปฏิเสธข้อเท็จจริงของการอัศจรรย์นี้ได้ เพราะว่าชายที่ถูกรักษาให้หายคนนั้นยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา ทุกคนรู้จักเขามาตลอดหลายปีแล้ว ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าเขาเป็นคนง่อยที่สิ้นหวังมาเกือบทั้งชีวิตของเขา และแน่นอนว่าไม่มีใครปฏิเสธได้ถึงความสมบูรณ์แบบแห่งการรักษาให้หายของเขา เขายืนอยู่ภายในเขตวงกลมของสถานนั้นพร้อมกับความสว่างแห่งความรอดอยู่บนใบหน้าของเขาและความยินดีอยู่ในใจของเขา แน่ใจที่สุดว่าเขาคงจะไม่ปฏิเสธการอัศจรรย์แห่งการรักษาให้หายของเขา และเปโตรและยอห์นก็คงไม่ปฏิเสธการมีส่วนของพวกเขาในการอัศจรรย์นี้เช่นกัน

การใช้ถ้อยคำในคำถามนี้เองยอมรับว่าการอัศจรรย์หนึ่งได้ถูกกระทำแล้ว สภาซานเฮดรินไม่ได้พยายามที่จะปฏิเสธการอัศจรรย์นี้ แต่คำถามของพวกเขาถือเป็นการปฏิเสธที่จะเชื่อคำอธิบายที่ถูกให้โดยเปโตรและยอห์นในเฉลียงของซาโลมอน เปโตรได้ประกาศว่าพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบได้ส่งพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูเข้ามาในโลก แต่พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์และมอบพระองค์ให้ถูกตรึงกางเขน เขาประกาศเพิ่มเติมอีกว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว และ “โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์” ขอทานง่อยคนนี้จึงได้รับ “การหายโรคเป็นปกติ”

สถานนั้นปฏิเสธคำกล่าวนั้นอย่างสิ้นเชิง พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อคำพยานของเปโตร และเมื่อเพิกเฉยข้อเท็จจริงที่เขาได้บอกพวกเขาแล้วว่าชายผู้นี้ถูกรักษาให้หายโดยวิธีใด พวกเขาจึงเรียกร้องให้เขาบอกพวกเขาว่าการอัศจรรย์นี้ได้ถูกทำให้เกิดขึ้นโดยฤทธิ์เดชใด (หรือในนามใด)

บทที่สิบสามของหนังสือพระราชบัญญัติให้ความสว่างมากมายแก่เหตุการณ์ตอนนี้:

พระเจ้าประทานคำสั่งแก่เหล่าผู้ปกครองของประชาชนอย่างระมัดระวังเกี่ยวกับการสำแดงต่างๆที่เหนือธรรมชาติ:

“ถ้าในหมู่พวกท่านเกิดมีผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์ขึ้น และสำแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง ถ้าเขากล่าวว่า ‘ให้เราติดตามพระอื่นกันเถิด’ ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก ‘และให้เรามาปรนนิบัติพระนั้น’ ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น...แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่าเขาได้สั่งสอนให้ภักดีต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรงไถ่ท่านออกจากเรือนทาส เขากระทำให้ท่านทิ้งหนทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแหละท่านจะต้องล้างความชั่วเช่นนี้จากท่ามกลางท่าน” (พบญ. 13:1-5)

สถานี้กำลังปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านี้ซึ่งได้ถูกมอบให้แก่ชนชาติอิสราเอลภายใต้บัญญัติของโมเสส ในความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของพวกเขา พวกเขาหาว่าเปโตรและยอห์นเป็นผู้พยากรณ์เท็จ “ผู้ฝันเห็น” ที่ถูกกล่าวถึงในพระราชบัญญัติของโมเสส ตามพระราชบัญญัตินั้น พวกเขาจะต้องสืบค้นและไต่สวนอย่างขมิ้มขม้น และถ้าคนเหล่านี้กำลังพยายามนำประชาชนให้ติดตามพระอื่น โทษประหารชีวิตก็จะต้องตกแก่พวกเขาเพราะการพยายามหันผู้คนจากพระเยซูคริสต์พระเจ้าที่แท้จริงไปหาพระเทียมเท็จ ดังนั้นพวกเขาจึงถามอัครทูตสองท่านนั้นว่า “ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด”

ข้อ 8-10: “ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวแก่เขาว่า “ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน”

เห็นได้ชัดว่าเปโตรให้ความเคารพต่อสภาซานเฮดริน เขาไม่ได้ตำหนิพวกเขาที่ถามคำถามหนึ่งที่เขาได้ตอบไปแล้ว เขาได้อธิบายแล้วในคำเทศนาของเขาว่าการอัศจรรย์นั้นได้ถูกกระทำโดยฤทธิ์เดชของผู้ใดและในนามของผู้ใด แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อเขา และบัดนี้เมื่อเขากล่าวซ้ำคำพยานของตน ดูเหมือนว่าเขาถือว่านี้เป็นโอกาสอันดีเลิศที่จะประกาศความจริงและให้หลักฐานเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริง

ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา-บทที่ 3 ข้อ 15-เปโตรเขียนภายใต้การตลใจว่า “จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง” เขาถ่อมใจและอ่อนสุภาพในคำตอบกลับของเขาที่ให้แก่สภาซานเฮดริน-แต่เขาพูดด้วยใจกล้า ผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วควรชื่นชมยินดีกับโอกาสที่จะให้คำพยานเกี่ยวกับความเชื่อของตนและเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในใจของเขา

ท่าทีของเปโตรในที่นี้ต่อหน้าคนเหล่านี้และความเคารพที่เขาแสดงให้เห็นสอนเราว่ามันเหมาะสมสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่จะมีความเคารพต่อสิทธิอำนาจและต่อคนเหล่านั้นที่มีอำนาจ เมื่อพวกเขาเฮอร์โดซึกถามพระเยซูเกี่ยวกับการส่งส่วยให้แก่ซีซาร์ พระองค์ทรงถามพวกเขาว่ารูปของผู้ใดถูกจารึกอยู่บนเหรียญนั้น พวกเขาตอบกลับว่า “ของซีซาร์” จากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” (มธ. 22:17-21)

ในโรม 13:7 อัครทูตเปาโลสอนเราว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้ใด ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้ใด ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้ใด เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้ใด”

ใน 1 เปโตร 2:13-17 เราอ่านว่า “ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้ใดเป็นผู้มีอำนาจยิ่ง หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่ของคนโฉดเขลาให้สงบด้วยการประพฤติดี จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้

เสรีภาพนั้นให้เป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์”

“ขณะนั้นเปโตร**ประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์**กล่าวแก่เขา...” เปโตรได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์แล้วในวันเพ็นเทคอสต์ พร้อมกับหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นที่รอคอยในห้องชั้นบน ในที่นี้พระวจนะประกาศว่าเขา**ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์**-ถูกเติมเต็มเพื่อประกาศข่าวสารหนึ่งที่พิเศษและเฉพาะเจาะจง

ในข้อ 31 ของบทนี้เราอ่านว่า “เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หวั่นไหว และคนเหล่านั้น**ประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์** ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ”

มี**บัพติศมาเดียว**-มีการ**เติมเต็มหลายครั้ง** ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐควรอธิษฐานขอการเติมเต็มแบบสดใหม่ของพระวิญญานบริสุทธิ์ก่อนเขาขึ้นไปบนธรรมาสน์เพื่อกล่าวข่าวสารจากพระวจนะของพระเจ้า

มีบางคนที่สับสน**บัพติศมา**ของพระวิญญานและการ**เติมเต็ม**ของพระวิญญาน ทั้งสองนี้ไม่ใช่อันเดียวกัน และเราต้องแยกแยะระหว่างทั้งสองนี้:

บัพติศมาของพระวิญญาน**เชื่อมเราเข้ากับพระกายของพระคริสต์**: “เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีเชื้อทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญานองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญานองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่” (1 คร. 12:13)

เปาโลสั่งสอนชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นว่า “อย่ามาเหล่าอู่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จง**ประกอบด้วยพระวิญญาน**”-และจากนั้นเขาก็ให้หลักฐานแห่งชีวิตที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาน-“**ปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาน คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า**” (เอเฟซัส 5:18,19)

ผมขอทวนซ้ำ-มี**บัพติศมาเดียว** มีการ**เติมเต็มหลายครั้ง**ของพระวิญญาน ผมเชื่อว่าพระวิญญานบริสุทธิ์จะทรงเติมเต็มเราเมื่อไรก็ได้ ที่ไหนก็ได้ ถ้าเราต้องการการเติมเต็มของพระวิญญานเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า-ไม่ว่าจะเป็นการกล่าวคำเทศนาหนึ่งหรือการเป็นพยานแก่คนๆหนึ่ง เมื่อใดที่พระเจ้าทรงเรียกเราให้รับใช้ พระวิญญานบริสุทธิ์จะทรงเติมเต็มเรา ตรัสแก่เราและผ่านทางเรา และ**กระทำกิจ**ผ่านทางเราหากเราจะเพียงยอมให้พระองค์กระทำเช่นนั้น พระองค์ไม่ตรัสวันนี้ใน**ลักษณะเดียวกัน**กับที่พระองค์ตรัสแก่เหล่าผู้บริสุทธิ์ในสมัยโบราณให้เขียนพระวจนะของพระเจ้า แต่**พระองค์ตรัส**แก่ใจของเรา และพระองค์**ตรัสผ่านทางเรา**เมื่อเรายอมจำนนตัวเราเองต่อพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ

“ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล” ไม่มีข้อสงสัยในหัวของผมเลยว่าขณะที่เปโตรยืนอยู่ต่อหน้าสภานี้อันประกอบด้วยเหล่าผู้ครอบครองและผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล เขาจำได้ถึงคืนนั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาได้ยืนอยู่ต่อหน้าสภาเดียวกันนั้น คืนนั้นที่เปโตรได้ติดตาม “ไปห่างๆ” เขาไม่ได้ถวายเกียรติพระเยซูคืนนั้น-เขาได้**ปฏิเสธ**พระองค์ พุศสบล โดยสาบานว่าเขาไม่เคยรู้จักพระองค์เลย (ลูกา 22:54-62)-แต่บัดนี้ต่อหน้าสภาเดียวกันนี้ ในห้องเดียวกันนี้ เขากำลังได้รับโอกาสที่จะ**ถวายเกียรติและสง่าราศี** แต่พระผู้ช่วยให้รอด เขาได้กลับใจใหม่แล้วอย่างแท้จริงจากบาปของตนในการปฏิเสธ-พระคัมภีร์บอกเราว่าเขา

“ออกไปข้างนอกหรือทำให้เป็นทุกข์นัก” (ลูกา 22:62) และการกลับใจใหม่ที่แท้จริงให้เขามีความกล้าที่จะยืนและเป็นพยานเพื่อพระเยซูโดยปราศจากความกลัว

“ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้...” ทั้งๆที่เขาแสดงความเคารพต่อสภาซานเฮดริน เขาก็บอกเป็นนัยตรงนี้ถึงความเหลวไหลของการที่พวกเขาซักถามเขาเกี่ยวกับ “การดี” ที่เขาและยอห์นได้กระทำเพื่อชายง่อยผู้นำสงสารคนนี้ *สภาซานเฮดริน* ควรเป็นคนกลุ่มสุดท้ายบนแผ่นดินโลกที่วิพากษ์วิจารณ์หรือซักถามพวกเขาเพราะการอัศจรรย์เช่นนั้น!

กรุณาสังเกต: เปโตรให้ข้อมูลที่แน่ชัดที่สภาซานเฮดรินขอ-แต่ในลำดับที่ย้อนกลับ พวกเขาถามว่าการอัศจรรย์นั้นได้ถูกกระทำโดย *ฤทธิ์เดช* ใด และจากนั้นมันได้ถูกกระทำใน *นาม* ใด เปโตรตอบ-ด้วย *นาม* นั้นเป็นอันดับแรก และจากนั้นจึงประกาศ *ฤทธิ์เดช* นั้น:

“โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตั้งไว้ที่กางเขน...” เปโตรจะใช้พระนาม “พระเมสสิยาห์” ก็ได้ เขาจะกล่าวว่า “พระคริสต์องค์นั้น” ก็ได้ หรือเขาจะกล่าวเพียงว่า “พระเยซู” ก็ได้-แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น เขากล่าวว่า “พระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ” โดยเน้นย้ำพระนามนั้นที่คนเหล่านี้เกลียดชังเหลือเกิน พระนามนั้นที่พวกเขาอยากจะลืมเสีย! *นาม* นั้นจึงเป็น “พระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ”-แต่ *ฤทธิ์เดช* ใดเล่า?

“พระเยซู... ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปโตรประกาศว่า “พระเยซูคือนามนั้น-นามหนึ่งซึ่งท่านทั้งหลายห้ามพวกเราไม่ให้พูดถึง และนี่คือ *ฤทธิ์เดช* นั้น-การเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ผู้ที่พวกท่านได้ตั้งกางเขนและผู้ซึ่งพวกท่านประกาศว่าไม่ได้เป็นขึ้น! *พวกท่านกล่าวว่าไม่มี* การเป็นขึ้นจากตาย-แต่พระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเป็นขึ้นแล้ว และโดยพระนามของพระองค์และโดย *ฤทธิ์เดช* ของพระองค์ ชายผู้นี้จึงยืนอยู่ต่อหน้าพวกท่านหายโรคเป็นปกติแล้ว!”

คำเทศนาที่สามนี้ของเปโตรมีความกล้าหาญและความชัดเจนพอๆกับคำเทศนาสองเรื่องนั้นที่เขากล่าวไปก่อนหน้านี้ เขาเป็นโฆษก และพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานถ้อยคำที่เข้าใจได้ง่ายให้แก่เขา คำเทศนานี้มีลักษณะย่อมาก ๆ-มันมีเพียงเก้าสิบสองคำและใช้เวลากล่าวเพียงไม่กี่นาที แต่มันช่าง *ครอบคลุมมาก* จริงๆ

แน่นอนว่าคำประกาศที่เปโตรเพิ่งกล่าวไปต่อหน้าสภานั้นฟังดูไม่เหมือนชาวประมงที่อ่อนแอ สั่นคลอนและตกใจกลัวคนนั้นเลย ซึ่งก่อนหน้านี้ไม่นานยัง *หวาดกลัว* เพราะสาวใช้ตัวเล็กๆอยู่เลย! คำเทศนานี้ฟังดูไม่เหมือนสาวกคนหนึ่งที่หุนหันพลันแล่น มุทะลุและไม่มั่นคงที่ในมัทธิว 14:29,30 ก้าวออกจากเรือเพื่อเดินไปหาพระเยซูบนน้ำ แต่ “เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า “*พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย!*”

อะไรได้เปลี่ยนแปลงเปโตรให้กลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่เป็นลูกผู้ชายและกล้าหาญเช่นนี้ ผู้ซึ่งสามารถเป็นพยานด้วยความมั่นใจขนาดนั้นต่อหน้าคนกลุ่มหนึ่งที่สามารถ-และเท่าที่ *เขา* ทราบ-คงจะเรียกร้องให้ประหารชีวิตเขา? *เห็นเทคอสตี* ได้นำบัญญัติมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาแล้ว โดยทำให้พวกอัครทูตเป็นอวัยวะเหล่านั้นแห่งพระกายของพระคริสต์ เปโตรได้กลับใจใหม่อย่างจริงจังและอย่างจริงใจแล้วจากความ

อ่อนแอและความล้มเหลวต่างๆในอดีตของตน ความเชื่อของเขาได้รับการเสริมกำลังแล้ว และเขาได้มาถึงจุดนั้นในประสบการณ์คริสเตียนของเขาที่เขาสามารถประกาศได้ว่า “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ได้รับความอภัย!’” (1 ปต. 2:6) เขามีความเชื่อมั่นในใจของเขาว่าเขากำลังกล่าวถ้อยคำแห่งความมีสติสัมปชัญญะและความจริงอันบริสุทธิ์-และเขากล่าวถ้อยคำเหล่านั้นด้วยใจกล้า

เปโตรทราบดีว่าการที่เขาอ้างอิงถึง “พระเยซูชวาวาซาเรธ” จะทำให้สภาซานเฮดรินไม่พอใจ คณะผู้ปกครองทางศาสนานั้นได้ปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ และในการใช้การรวมกันเป็นหนึ่งในชื่อเหล่านี้เปโตรก็ประกาศพระเยซูว่าทรงเป็นทุกสิ่งที่คุณเหล่านี้กล่าวว่าพระองค์ไม่ได้เป็น!

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งที่พระเจ้า “ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง” (โยบ 5:13) เพราะว่าชายเหล่านี้ก็ไม่ได้ถึงเลยเถิด เมื่อพวกเขาได้ปรับโทษพระเยซูคริสต์เจ้าจนถึงความมรณาแล้ว สาวกคนหนึ่งของพระองค์จะยืนต่อหน้าพวกเขาในไม่ช้าและกล่าวหาพวกเขาว่าตรึงกางเขน “เจ้าชีวิต” (กิจการ 3:15) เปโตรและยอห์นเป็นนักโทษ พวกเขาคือคนที่กำลังถูกไต่สวน-แต่เมื่อสถานนั้นอยากทราบว่าเขาได้ทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่นี้โดยนามและฤทธิ์เดชใด ทางก็ถูกเปิดให้แก้ครทูตทั้งสองโดยตรงเพื่อที่จะนำข้อกล่าวหาที่จริงจังและร้ายแรงนั้นปรักปรำพวกเขา คือ การตรึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่กางเขน

ข้อ 11: “พระองค์เป็น ‘ศิลา’ ที่ท่านทั้งหลายเป็นผู้เป็น ‘ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’”

ในที่นี้เปโตรกำลังยกข้อความมาจากเพลงสดุดี 118:22: “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว”

ในมัทธิว 21:42 พระเยซูทรงยกข้อความตอนเดียวกันนี้มา และทรงประยุกต์ใช้มันกับพระองค์เอง พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว...?’”

ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม-และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคพันธสัญญาใหม่-“ศิลา” นั้นชี้ไปยังพระเมสสิยาห์:

“ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ได้รับความอภัย’” (รม. 9:33)

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกศาสดาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก” (อฟ. 2:19, 20)

“เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาไว้ในศิโยนเพื่อเป็นรากฐาน คือศิลาที่ทดสอบแล้ว เป็นศิลามุมเอกอย่างประเสริฐ เป็นรากฐานอันมั่นคง เขาผู้นั้นที่เชื่อจะไม่ริบร้อน’” (อสย. 28:16)

จากข้อพระคำที่แสนมหัศจรรย์เหล่านี้เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือกว่าอุบายและแผนการต่างๆของคนชั่วเพื่อที่จะทำให้สำเร็จตามแผนการและจุดประสงค์ของพระองค์เอง ในเริ่มแรกนั้นพระองค์ทรงวางจุดประสงค์และแผนการของพระองค์สำหรับยุคินรีนทร์เหล่านั้น และนรกทั้งสั่นก็ไม่สามารถทำลายแผนการของพระองค์ได้ หลายครั้ง คนๆนั้น (หรือสิ่งนั้น) ซึ่งถูกดูหมิ่นเหยียดหยามและถูกดูแคลนโดยมนุษย์ พระเจ้าก็ทรงยกย่องและทรงใช้เพื่อส่งาราศีของพระองค์และงานแห่งอาณาจักรของพระองค์ เมื่อพวกคนมีอำนาจ ผู้ยิ่งใหญ่และผู้มีกำลังมากของโลกนี้ประณาม พระเจ้าก็อาจใช้สิ่งที่พวกเขาประณามและทำให้มันเป็นรากฐานแท้จริงได้-ใช่แล้วครับ คือศิลาบ่มเอกลั่น-แห่งสิ่งปลูกสร้างของพระองค์

ในมัทธิว 16:15-18 พระเยซูทรงถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” ซีโมนเปโตรตอบกลับทันทีว่า “**พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่!**”

จากนั้นพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และ**บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็ตามมิได้**”

อัครทูตเปาโลนำเสนอความจริงแสนมหัศจรรย์นี้ในการเขียนถึงคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น:

“พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าโง่เขลาเพื่อจะ**ทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย** พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมีได้เกิดเป็น**ตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้**

“โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรมการแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า **‘ให้ผู้อี้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’**” (1 คร. 1:26-31)

จากนั้นใน 1 เปโตร 2:6-8 เราอ่านว่า “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘**ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลาบ่มเอกลที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย**’ เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ‘**ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาบ่มเอกลแล้ว**’ และ ‘**เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขุนเคืองใจ**’ ที่เขาสะดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย”

ข้อ 12: “**ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า**”

ความรอดช่วยจิตวิญญาณที่เชื่อให้รอดพ้นจากบาป:

“เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า **เยซู** เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย” (มธ. 1:21)

“พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา” (กิจการ 5:31)

เปโตรเกริ่นนำหัวข้อเรื่องความรอดในที่นี้เพราะการรักษาขอทานง่อยคนนั้นให้หายแล้ว การรักษาให้หายอันน่าอัศจรรย์แห่งร่างกายของเขานำเสนอภาพอันงดงามของการรักษาให้หายของจิตวิญญาณเมื่อคนบาปผู้หนึ่งรับความรอด ขอทานผู้นั้นได้รับความรอดจากความเจ็บป่วยอันยาวนานและแสนเจ็บปวด-เขาได้รับการช่วยให้พ้นจากหายนะฝ่ายร่างกาย แต่ผมเชื่ออย่างจริงใจว่าเขาได้รับความรอดอย่างแท้จริงเช่นกัน ความรอดที่ยิ่งใหญ่กว่าและสำคัญกว่านี้ ความรอดจากบาป มาโดยทางพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น

ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชที่จะรักษาร่างกายให้หาย นั่นก็ไม่ใช่อุบัติประสงค์หลักของพระองค์ในการเสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยคนทั้งหลายให้รอดจากบาป เพื่อประทานชีวิตของพระองค์และหลังพระโลหิตของพระองค์ เพื่อที่ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร์ บัดนี้เปโตรเน้นย้ำความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้โดยการรับประกันผู้คนเหล่านั้นว่าชายง่อยผู้นี้ได้รับการรักษาให้หายแล้วโดยฤทธิ์เดชของพระเยซู และจากนั้นจึงชี้ให้เห็นว่าโดยฤทธิ์เดชเดียวกันนี้เท่านั้นมนุษย์ทั้งหลายจึงจะสามารถถูกช่วยให้รอดจากความมรณาและนรกนิรันดร์ได้

แน่นอนว่าเป็นโอกาสเหมาะจริงๆ คือโอกาสงามสำหรับเปโตรที่จะเกริ่นนำข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐแก่สมาชิกผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอล เขารู้ว่าพวกผู้นำของอิสราเอลเชื่อว่าความรอดจะมาโดยทางพระเมสสิยาห์-แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์! ดังนั้นเปโตรจึงรับประกันพวกเขาว่าโดยทางฤทธิ์เดชแห่งพระนามของพระเยซู ชายง่อยผู้นี้ได้หายเป็นปกติแล้วฝ่ายร่างกาย-และจากนั้นจึงกล่าวความจริงอันยิ่งใหญ่ต่อไปว่าโดยทางพระนามของพระเยซูเท่านั้น คนทั้งหลายจึงจะหายเป็นปกติฝ่ายวิญญาณได้

พวกอัครทูตปาเวอประกาศและสั่งสอนหลักคำสอนที่โมเสสและพวกศาสนาดพยากรณ์นำมามอบให้ -นั่นคือ ความรอดโดยทางพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา เปาโลประกาศว่าเขาไม่สอนสิ่งใดเลยนอกจากสิ่งที่โมเสสและพวกศาสนาดพยากรณ์มอบให้เกี่ยวกับความรอด ในคำพยานของเขาต่อหน้ากษัตริย์อากริปาเขากล่าวว่า:

“บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น...เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้ใหญ่ผู้น้อย ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาศาสนาดพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น **คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์**” (กิจการ 26:6,22,23)

พวกยิวเหล่านั้นไม่มีข้ออ้างเลยสำหรับการจำพระเมสสิยาห์ของตนไม่ได้ เพราะว่าคำพยากรณ์ทุกเรื่องเกี่ยวกับการประสูติของพระองค์ ชีวิตของพระองค์ และความมรณาของพระองค์ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตามตัวอักษรต่อหน้าต่อตาพวกเขา-แต่พวกเขาก็ยังปฏิเสธอย่างหนักแน่นที่จะเชื่อ เปโตรจึงกล่าวอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าถ้าพวกเขาอยากรับความรอด ความรอดของพวกเขาที่ต้องมาโดยทาง “พระเยซูคริสต์ชานานาซาเรี”

“ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลาง มนุษย์ทั่วได้ฟ้า” “นาม” นั้นในที่นี้บ่งบอกถึงบุคคลผู้นั้น-พระเยซู ไม่มีบุคคลอื่นแล้ว ไม่มีผู้เป็นอื่นแล้ว นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า-พระบุตรของพระเจ้า พระเมษโปดกที่ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยใดๆ-ผู้ทรง สามารถไถ่เราจากบาปได้

เปโตรกำลังชี้ให้เห็นว่าชายง่อยผู้นี้ได้รับการรักษาให้หายอย่างน่าอัศจรรย์ (และอย่างสมบูรณ์แบบ) โดยทางฤทธิ์เดชแห่งพระนามของพระเยซูฉันใด คนเหล่านั้นที่มาหา**พระเจ้า**ในพระนามของพระเยซูก็จะได้รับการรักษาให้หาย**ฝ่ายวิญญาณ**และได้รับความรอดจากบาปฉันนั้น จากนั้นเขาเน้นย้ำความจริงแบบพระเจ้านี้ โดยประกาศว่า**ไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์อื่น ไม่มีบุคคลอื่น ที่สามารถเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ได้**

อัครทูตเปาโลกล่าวคำประกาศเดียวกันนี้ (ในถ้อยคำที่แตกต่างเพียงเล็กน้อย) ใน 1 ทิโมธี 2:5: “ด้วย เหตุว่า มี**พระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียว**ระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ คือ**พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพ เป็นมนุษย์**”

ที่ว่าพระนามแสนวิเศษนี้-พระนามของ**พระเยซู**-ถูก “**ประทาน**” ให้นั้นก็เตือนใจเราว่า**ความรอดคือ ของขวัญ**อย่างหนึ่ง: “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้**ทรงประทานพระบุตรองค์เดียว**ของพระองค์ที่บังเกิด มา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) พระเจ้าได้**ประทานพระเยซู**ให้ เปล่าๆเพื่อมารับโทษแทนคนบาป เพื่อที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์และชอบธรรมองค์หนึ่งจะได้ทรงเป็นผู้**ชอบธรรม**-และ ยังทรงทำให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมด้วย (กรูณาศึกษาโรม 3:21-28)

ความรอดไม่อาจได้มาโดยทางเหล่าอัครบิดร พวกศาสดาพยากรณ์ หรือแม้แต่โดยทางพระแม่มาเรีย ความรอดถูก**ประทาน**ไว้ในพระนามของ**พระเยซู**แต่ผู้เดียว ไม่แปลกเลยที่เปาโลกล่าวว่า “**จงขอบพระคุณ พระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้**” (2 คร. 9:15)

จงสังเกตการใช้คำของวลีสุดท้ายในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่: **พระเยซู**คือพระนามเดียวที่ “**ที่เรา ต้องรับความรอด**” คนชาติอิสราเอลรู้สึกเหนือกว่าชนชาติอื่นๆ พวกเขาเป็นผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า และ พวกเขาถือว่าตัวเองอยู่เหนือกว่า “พวกสุนัข” ที่เป็นคนต่างชาติ แต่พระคำข้อนี้ไม่สามารถถูกตีความได้ว่าใช้ กับพวกยิวเท่านั้น เปโตรประกาศว่า**เรา** ทุกชนชาติ ไม่ว่ายิว ต่างชาติ รวย จน ทาส ไท มีความรู้ หรือไม่มี ความรู้-**ต้องรับความรอด** และทุกคนที่**ได้รับความรอด**ก็จะ**รับความรอด**ในวิธีเดียวกัน: **โดยทางความเชื่อในพระราช กิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ไม่มีทางอื่นเลย**

พระเยซูทรงประกาศว่า “**เราเป็นทางนั้น** เป็นความจริง และเป็นชีวิต **ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ นอกจากมาทางเรา**” (ยอห์น 14:6)

พระองค์ทรงประกาศเช่นกันว่า “**เราเป็นประตู**” (ยอห์น 10:9)-และในข้อ 1 ของบทเดียวกันนั้น พระองค์ตรัสว่า “**ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู** แต่ป็นเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร!”

ในสุภาษิต 16:25 เราอ่านคำเตือนนี้: “**มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันลึกลับสุดลงที่ทางของความ มรณา**”

มนุษย์ธรรมดาที่หลงหาย เขาอยู่โดยปราศจากพระเจ้าและปราศจากความหวัง และเขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง ชาวประเสริฐประกาศว่า “**ทุกคนได้ทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า**” (รม. 3:23) ดังนั้น**ทุกคนจึงเป็นคนบาป** ทุกคนจึงหลงหาย และต้องรับความรอด แต่ทุกคนที่อยากรับความรอดก็สามารถรับความรอดได้ในพระนามของพระเยซู-และคนเหล่านั้นที่**รับความรอดก็จะรับความรอดโดยทางพระองค์ หรือไม่รับความรอดเลย**

การเป็นสมาชิกคริสตจักร การรับบัพติศมาในน้ำ ศีลยืนยัน การอุทิศถวาย พิธีการต่างๆ และพิธีกรรมต่างๆไม่มีส่วนเลยในการทำให้การไถ่สำเร็จ ความรอดมาโดยทาง**เมล็ดพืชที่ไม่รู้เปียกเน่า พระวาระของพระเจ้า-และพระเยซูคือพระวาทที่รับสภาพมนุษย์** พระองค์ได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดาและเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์ เพื่อสำแดงความรักของพระเจ้าและความไม่พินาศแห่งพระคุณของพระเจ้า คำเชิญชวนของ**พระองค์คือ:**

“บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายเหนื่อยเป็นสุข จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขแก่จิตใจของตน ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็เบา” (มธ. 11:28-30)

พระวาระของพระเจ้าไม่เหลือที่ว่างสำหรับความสงสัยหรือความสับสนว่าความรอดจะได้มาจากที่ไหน และโดยวิธีใด ยอห์นผู้เป็นที่รักให้พยานหลักฐานที่ชัดเจนและสั้นกระชับแก่เรา:

“และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้อยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านี้ไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:11,12)

เราพบส่วนหนึ่งที่แสนมหัศจรรย์แห่งพระวาระของพระเจ้าในข้อ 8 ถึง 12 ของบทที่สี่ของหนังสือกิจการ! มันเป็นไปได้ที่เราจะรู้ว่าคำแก้ต่างของเปโตรถูกย่อขนาดไหน-ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขากล่าวถ้อยคำต่างๆที่ไม่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเฉลียวฉลาดให้บันทึกสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้เราทราบ และส่วนนี้ของบันทึกก็คืออัญมณี คือไข่มุกเม็ดหนึ่งอย่างแท้จริง มันบอกเล่าถึงความเคารพที่สุภาพบุรุษคริสเตียนคนหนึ่งมีต่อคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจ ถึงแม้ว่าเปโตรนำข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงนี้มาปรักปรำเหล่าบรรพบุรุษในอิสราเอลก็ตาม

เขาป่าวประกาศข้อเท็จจริงต่างๆที่เป็นคำพยากรณ์อย่าง**ไม่กลัวเกรง**เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ และพูดด้วยความเชื่อมั่นและความกล้าหาญอันจับใจเหลือเกินจนเหล่าสมาชิกสภาถึงกับตั้ง (ดังที่เราจะเห็นในข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามมา)

คำวิงวอนของเขานั้นชัดเจน ไม่อ้อมอ้อม และมีข้อพระคัมภีร์สนับสนุน ในข้อ 11 ซึ่งมีการอ้างอิงถึง “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย” เขายกข้อความจากมัทธิว 21:42, มาระโก 12:10 และลูกา 20:17-ซึ่งทั้งหมดนี้อ้างอิงย้อนกลับไปยังเพลงสดุดี 118:22 ข้อพระคำตอนหนึ่งซึ่งสมาชิกทุกคนของกลุ่มนั้นน่าจะคุ้นเคยดี (ดู อีสยาห์ 28:16, ดาเนียล 2:34 และอพยพ 17:6 เช่นกัน)

“ศิลา” ที่เปโตรพูดถึงคือ สัญลักษณ์อย่างหนึ่งในภาคพันธสัญญาเดิมที่ชี้ไปยังพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งคนทั้งหลายปฏิเสธ-“มีค่าประเสริฐ” แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ “หินสะดุดและศิลาที่ทำให้ขัดเคืองใจ” แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ (1 ปต. 2:7,8)

“ศิลานี้ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธเสีย” ถูกลิขิตให้เป็นศิลามุมเอกแล้ว-ใช่แล้วครับ *รากฐานนั้น*-ของพระวิหารที่ในนั้นทุกประชาชาติกลายเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์ และ “ผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือ**พระเยซูคริสต์**” (1 คร. 3:11)

เรื่องนี้ถูกอธิบายเพิ่มเติมในเอเฟซัส 2:19-22 ที่เปาโลบอกเราว่าผู้เชื่อทั้งหลาย “ไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกศาสตาศาพยากรณ์ **พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก** ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้**เป็นที่สถิตของพระเจ้า**ในฝ่ายพระวิญญาณด้วย”

ภายใต้การตลใจ ลูกาได้บันทึก*แก้วสลิปคำพอดี*ในภาษากรีก แต่ในถ้อยคำเหล่านั้นเราพบว่ามีบันทึกไว้เกี่ยวกับประเด็น ฤทธิเดช และจุดประสงค์แห่งคำแก้ต่างอันดุดันและกล้าหาญของเปโตร!

ข้อ 13: “เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู”

เหล่าผู้ปกครองทางศาสนาต่างทิ้งเนื้อคำบรรยาย-ไม่ใช่เพราะคำเทศนาที่ชาวประมงที่ต่ำต้อยเหล่านี้ได้กล่าวแก่พวกเขา แต่เพราะ*ความกล้า*ของพวกเขาในการกล่าวถึง “พระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ” พวกเขาได้ทำใจของตนให้แข็งกระด้างเสียจน*ข่าวสาร*แห่งถ้อยคำของเปโตรไปไม่ถึงพวกเขา แต่พวกเขาเกลียดชังพระนามของพระเยซู และพวกอัครทูตได้ยืนอย่างใจกล้าต่อหน้าพวกเขาและประกาศว่าพระนามนั้นอยู่นอเหนือทุกนามนามเดียวที่ทำให้มนุษย์ทั้งหลายรอดได้! นี่คือสภาพอันยิ่งใหญ่ของเหล่าผู้นำทางศาสนาที่ชนชาติอิสราเอลให้ความนับถือมากเหลือเกิน ถึงกระนั้น คนเหล่านี้ที่ “ขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อย” ก็กล่าวหาพวกเขาว่าได้ตรึงกางเขนพระเมสสิยาห์ของพวกเขา-พระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “ขาดการศึกษา” มีความหมายตรงตัวว่า *ไม่รู้หนังสือ*-หรือไม่เชี่ยวชาญในการเรียนรู้ของสำนักต่างๆของพวกยิว คนพวกนี้ที่มีกำลังมากและมีการศึกษาสงสัยว่าคนที่ขาดการศึกษาอย่างเปโตรและยอห์นสามารถกล่าวถ้อยคำแสนวิเศษเช่นนั้นและยกชื่อพระคัมภีร์มากมายเหลือเกินจากภาคพันธสัญญาเดิมได้อย่างไร

ในสุภาษิต 28:1 เราอ่านว่า “คนชั่วร้ายก็หนีเมื่อไม่มีใครไล่ตาม แต่คนชอบธรรมก็กล้าหาญอย่างสิงโต” เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าไม่ควรเป็นคนมุทะลุ แต่เช่นเดียวกับพวกอัครทูตในสมัยโบราณ เราควร*กล้าหาญ*ในการประกาศข่าวประเสริฐ หนังสือกิจการให้บันทึกเกี่ยวกับผู้คนจำนวนหนึ่งของพระเจ้าที่เป็นพยานเพื่อพระคริสต์อย่างกล้าหาญในการเผชิญหน้ากับการข่มเหงที่รุนแรง-แม้กระทั่งในการเผชิญหน้ากับความตาย บทที่ 5 ข้อ 40-42 บอกเล่าเกี่ยวกับว่าพวกอัครทูตถูกทุบตีและถูกสั่งไม่ให้กล่าวในพระนามของพระเยซู ถึงกระนั้นพวกเขาก็พูดทุกวันในพระวิหารและในบ้านเรือนทุกหลัง “โดยสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์”

กิจการ 6:8 พรรณนาถึงสเทเฟนว่าเป็นคนหนึ่ง “ประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน” เขากล่าวหาพวกยิวเหล่านั้นด้วยใจกล้าว่าได้ฆ่าพวกศาสนาดายากรณ์ และได้ทรยศและฆ่า “องค์ผู้ชอบธรรมนั้น” พระเมสสิยาห์ของพวกเขา แม้ในยามที่พวกเขาเอาหินขว้างเขาจนตาย เขาก็เป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า!” (อ่าน กิจการ 7:51-60)

แน่นอนว่า*ครุฑทูตเปาโล* “กล้าหาญอย่างสิงโต” ตลอดทั้งหนังสือกิจการ เราพบคำพยานแห่งการประกาศข่าวประเสริฐโดยไม่เกรงกลัวของเขา:

“ท่านไม่ได้รื้อท่านประกาศตามธรรมศาลา *กล่าวเรื่องพระคริสต์*...ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส... ประกาศออกพระนามของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” (กิจการ 9:20, 27, 29)

ในบทที่ 13 ข้อ 46 “แล้วเปาโลกับบาร์นาบัสมีใจกล้า...” ในบทที่ 14 ข้อ 3 พวกเขา “มีใจกล้ากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และในบทที่ 19 ข้อ 8 เปาโล “เข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้า สิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า” ตอนเขียนถึงคริสเตียนชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้น เปาโลให้คำพยานนี้: “แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอภัยศต่างๆมาแล้วที่เมืองฟีลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ *เราก็มียใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย* โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย” (1 ธส. 2:2)

เปาโล*อธิษฐาน*ขอความกล้าหาญอันบริสุทธิ์เพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐ (อฟ. 6:19,20) และตามข้อ 29 ของบทนี้ของเราในหนังสือกิจการ เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าวันนี้*ควรอธิษฐาน*ขอความกล้าที่จะกล่าวพระวจนะ ในข้อ 31 ของบทนี้เราอ่านว่า*หลังจากที่พวกอัครทูตอธิษฐานแล้ว* พวกเขา*ก็กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้า* และในฮีบรู 4:16 *ผู้เชื่อทุกคน*ได้รับเชิญให้ “*มีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ* เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะนี้ที่ต้องการ”

จากนั้นในฮีบรู 10:19,20 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปใน*ที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู* ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลาย...”

วันนี้ ซึ่งอาจไม่เคยมีมาก่อนเลยในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ผู้คนของพระเจ้าต้องการความกล้าที่จะยืนเผชิญหน้ากับการละทิ้งความจริงที่เพิ่มขึ้นและประกาศว่า “*องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า!*”

“แล้ว*สำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู*” นี้ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าสภานั้นจำได้ว่าเปโตรกับยอห์นเป็นสาวกของพระเยซูเพราะความประพฤติน่าไม่ปกติธรรมดาของพวกเขาหรือความอยู่ฝ่ายวิญญาณของพวกเขา แต่เพราะว่าคนเหล่านั้น*เคยเห็น*พวกเขาอยู่กับพระองค์ คนเหล่านั้นจำได้ว่าพวกเขาอยู่กับพระองค์ในระหว่างสัปดาห์สุดท้ายนั้นแห่งการรับใช้ของพระองค์ ก่อนพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน

ข้อ 14: “เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคนั้นอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้”

ในบทที่ 3 ข้อ 2 เราหมายเหตุว่าชายผู้นี้ถูกแบกทุกวันไปยังประตูพระวิหาร “เพื่อให้ขอทานจากคนที่ จะเข้าไปในพระวิหาร” เราทราบจากข้อ 22 ของบทที่สี่นี้ว่าชายผู้นี้มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว และในระหว่างเวลา นั้นใครบางคน-เพื่อนหรือญาติบางคน-อาจเคยแบกเขาทุกวันไปยังสถานที่ประจำของเขาริมประตูพระวิหาร สิ่ง ที่แน่นอนก็คือว่า คนเหล่านั้นที่นั่งอยู่ในสภานี้เคยเห็นเขาที่นั่นปีแล้วปีเล่า ทุกวัน และไม่มีคำถามเลยเกี่ยวกับ ความเป็นอยู่ของเขา ทุกคนรู้จักเขา ทุกคนรู้ว่าเขาไม่เคยเดินมาก่อนเลย บัดนี้ชายคนเดียวที่นั่นยืนอยู่ต่อ หน้าพวกเขา-และไม่กี่นาทีก่อนหน้านั้นเขาได้กระโดด เดิน และสรรเสริญพระเจ้าที่ทรงรักษาเขาให้หาย! แน่แน่นอนว่าเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับสภานี้ที่จะปฏิเสธการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์นั้นที่ได้ถูกกระทำแล้ว พวกเขา “ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้” เพื่อหักล้างการอัศจรรย์นั้นเพราะว่าหลักฐานที่มีชีวิตยืนอยู่ตรงหน้าพวกเขา

ข้อ 15: “แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาก็ปรึกษากัน”

ดูเหมือนว่าเหล่าสมาชิกของสภานี้ (หรือสภาซานเฮดริน) คงจะขอให้พวกอัครทูตบอกพวกเขา มากกว่านี้เกี่ยวกับพระเยซูที่อัศจรรย์ผู้นี้และฤทธิ์เดชของพระองค์ในการรักษาทั้งร่างกายและจิตวิญญาณให้ หาย แต่พวกเขาก็ไม่ได้ขอ แทนที่จะทำแบบนั้น พวกเขากลับขอให้เปโตรกับยอห์นออกไปจากห้องประชุมสภา นั้นขณะที่เหล่าผู้ปกครองหรือท่ามกลางพวกเขาเองว่าจะทำอะไรได้เกี่ยวกับสถานการณ์นี้ พวกเขาไม่ได้กลับ ใจจากส่วนของตนในการส่งพระเยซูไปยังกางเขนนั้น พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมรับความจริงที่ได้ถูกนำเสนอ อย่างมีพลังขนาดนั้นแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาเลือกที่จะอยู่ต่อในความมืดฝ่ายวิญญาณ โดยแกล้งใจในเรื่องความ จริงเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

เปโตรและยอห์นไม่ได้รับอนุญาตให้ไปเป็นอิสระ แต่พวกเขาออกไปจากห้องประชุมสภานั้นพร้อมกับ ชายคนนั้นที่ถูกรักษาให้หายแล้ว-ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามิยามคอยเฝ้า ขณะเดียวกัน พวกผู้ปกครองเหล่านั้นก็ ประชุมกันในห้องที่ปิดมิดชิด-และในที่นี้เรามีข้อพิสูจน์อีกประการหนึ่งเกี่ยวกับการคล้อยตามถ้อยคำของพระ คัมภีร์: ไม่มีใครรายงานแก่ลูกาว่าเรื่องลับๆใดบ้างเกิดขึ้นหลังประตูที่ปิดสนิทนั้นของห้องประชุมสภาขณะที่ พวกสาวกรออยู่ข้างนอก แต่มีผู้หนึ่งที่ทรงเห็นและทรงได้ยิน-และพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยสิ่ง เหล่านี้แก่ลูกาแพทย์ที่รัก ผู้ซึ่งเขียนบันทึกเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในการประชุมแบบปิดนั้น

ข้อ 16: “ว่า “เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้”

สภาซานเฮดรินคือคณะศาสนาที่ทรงอำนาจมากที่สุดในสมัยนั้น แต่เหล่าสมาชิกของสภานี้บัดนี้ เผชิญหน้ากับสถานการณ์หนึ่งซึ่งพวกเขาองไม่เห็นทางออก พวกเขายอมรับแก่กันและกันว่า “การอัศจรรย์ อันเด่น” ได้ถูกกระทำอย่างแท้จริงและไม่มีทางเลยที่พวกเขาจะปฏิเสธหรือหักล้างได้ เพราะว่ามัน “ได้ปรากฏ แก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนทั้งเมืองนั้นทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว ทราบว่ามัน เป็นความจริง และคงจะเปล่าประโยชน์สำหรับสภาซานเฮดรินที่จะพยายามชักจูงฝูงชนเหล่านั้นว่าการอัศจรรย์ นั้นไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องแสวงหาทางออกอื่น

ข้อ 17: “แต่ให้เราชูเขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้อ้าง ลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง”

เรื่องนี้ต้องถูกเก็บไว้ให้เงียบ มันต้องไม่ถูกพูดถึงและลือไปท่ามกลางประชาชนไกลไปกว่ากรุงเยรูซาเล็ม ในตำบลและชุมชนต่างๆที่อยู่ใกล้เคียง

สภานั้นทราบดีเกี่ยวกับอิทธิพลของเรื่องนี้ที่มีต่อประชาชนทั่วไป และแน่นอนว่าหากสภาที่ทรงอำนาจนั้นสั่งอัครทูตที่ต่ำต้อยและรู้น้อยสองคนนี้ไม่ให้เทศนาและกระทำการอัศจรรย์ของพวกเขา พวกเขาก็คงไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่ง! ดังนั้นคนเหล่านี้จึงตัดสินใจว่า “ให้เราสู้เขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย”

พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ได้ถามเปโตรและยอห์นว่าพวกเขาได้กระทำการอัศจรรย์ใหญ่โตโดยฤทธิ์เดชใดและในนามใด และพวกอัครทูตได้บอกพวกเขาว่าชายง่อยคนนี้ได้รับการรักษาให้หายเป็นปกติในพระนามของพระเยซูและผ่านทางฤทธิ์เดชของพระองค์ แต่บัดนี้ เมื่อประชุมกันในที่ลับหลังประตูที่ปิดอยู่ ไม่มีสมาชิกสักคนของสภานั้นบอกเป็นนัยว่าบางทีเปโตรกับยอห์นอาจกำลังเทศนาความจริงอยู่ บางทีพวกยิวเหล่านั้นอาจตรึงพระเมสสิยาห์ของตนที่กางเขนจริงๆก็ได้ ครั้งเดียวที่พวกเขากล่าวถึงพระเยซูก็คือตอนที่พวกเขาสั่งสาวกเหล่านั้นไม่ให้กล่าวในพระนามของพระองค์!

ข้อ 18: “เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย”

นี่คืองานของพญามาร ในข้อ 12 เปโตรประกาศว่า “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทิ้งหลายรอดได้ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟา” บัดนี้คนเหล่านี้สั่งพวกสาวกไม่ให้เทศนาอีกต่อไป *ในนามนั้น* -พระนามประเสริฐของพระเยซู ซาตานไม่สนว่าผู้รับใช้คนหนึ่งเทศนานานขนาดไหน เสียงดังขนาดไหน หรือบ่อยครั้งขนาดไหน *ตราบใดที่เขาไม่ประกาศพระคริสต์* -ผู้ถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นไปและจะเสด็จมาอีกที! พญามารรู้ว่าข่าวสารใดที่ปราศจากพระเยซูใน *ข่าวสารนั้น* จะไม่ทำให้คนบาปทั้งหลายรับความรอดหรือช่วยจิตวิญญาณให้รอดพ้นจากนรก

ข้อ 19 และ 20: “ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า “การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้”

ตรงข้ามกับระเบียบปฏิบัติของสภาซานเฮดริน เปโตรและยอห์นไม่ต้องจัดประชุมเพื่อตัดสินใจว่าพวกเขาควรกล่าวอะไร พวกเขาไม่ได้ขออนุญาตที่จะก้าวออกไปข้างนอกและหารือเรื่องนี้ เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้า พวกเขาให้คำตอบทันทีแก่สภานั้น และพวกเขาเห็นพ้องตรงกันในสิ่งที่พวกเขากล่าว

“การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พวกท่านที่เป็นเหล่าผู้ปกครองทางศาสนาในอิสราเอล พวกท่านที่อ้างว่าเป็นลูกหลานของอับราฮัมและประกาศตัวว่าสวามิภักดิ์ต่อโมเสส น่าจะทราบว่าคุณข้าพเจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้าหรือมนุษย์”

“ซึ่งพวกข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้” เปโตรตระหนักถึงอำนาจของคณะผู้ปกครองนั้นที่เขาให้การอยู่ต่อหน้า-แต่การทราบเช่นนั้นไม่ได้ทำให้ความร้อนรนหรือความกล้าของเขาลดน้อยถอยลงเลย นี่เท่ากับเขากล่าวว่า “พวกท่านตัดสินใจเอาเองเถิดว่าเป็นการถูกต้องสำหรับพวกข้าพเจ้าที่จะฟัง

พระเจ้าหรือพวกข้าพเจ้าควรฟังพวกท่าน แต่ขณะที่พวกท่านกำลังตัดสินใจอยู่นั้น ข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านว่า จะคาดหวังอะไรได้จากพวกข้าพเจ้า: พวกข้าพเจ้าจะทำสิ่งที่พวกข้าพเจ้ากำลังทำอยู่ต่อไปเพราะว่าพวกข้าพเจ้าได้รับมอบหมายภารกิจจากพระเจ้าให้ประกาศสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกข้าพเจ้าได้เห็นและได้ยิน และพวกข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะเชื่อฟังพระเจ้าไม่ว่าพวกท่านสั่งพวกข้าพเจ้าให้ทำอะไรก็ตาม!

วันนี้ผู้รับใช้จำนวนมากรับคำสั่งจากเหล่าผู้นำระดับสูงในนิกายของตน แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ยังมีบางคนอย่างเปโตรและยอห์นที่รับคำสั่งและข้อปฏิบัติต่างๆจากพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว! ผมได้รู้จักศิษยาภิบาลบางท่านที่กลัวคณะกรรมการผู้ช่วยในคริสตจักรของตน คนอื่นๆก็กลัวที่จะเทศนาความจริงทั้งหมดเกรงว่าพวกเขาจะทำให้สมาชิกที่มีอิทธิพลบางคนของที่ประชุมนั้นไม่พอใจ แต่ผมได้รู้จักคนอื่นๆที่หมายเพียงพระเจ้าสำหรับ *ข่าวสารของพระองค์* และเมื่อข่าวสารนั้นถูกประทานให้ ผู้รับใช้เหล่านั้นก็เทศนาตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ *ทรงนำพา*พวกเขาให้เทศนา ไม่ว่าพวกเขาผู้ช่วย เหล่าสมาชิกของที่ประชุมนั้น หรือคณะผู้ปกครองของนิกายนั้นมีความเห็นอย่างไรก็ตาม

ความกล้าหาญของเปโตรและยอห์นเป็นแบบนั้น พวกเขา กำลังพูดอยู่ต่อหน้าคนกลุ่มหนึ่งที่สามารถสั่งจำคุกพวกเขาได้-หรือสามารถสั่งประหารชีวิตพวกเขาได้ ความกล้าหาญของพวกเขาเป็นผลผลิตของพระวิญญาณผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันที่ประทับอยู่ภายในลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว-ใช่แล้วครับ ในยุคแห่งพระคุณนี้-วันนี้

ข้อ 21: “เมื่อเขาขู่ล่าทัพท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้ เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น”

สิ่งเดียวที่สถานการณ์ทำได้ก็คือ การขู่พวกอัครทูตซ้ำสอง ผมคิดว่าพวกเขาคงเสียใจที่พวกเขาไม่สามารถลงโทษพวกอัครทูตได้-แน่นอนว่าพวกเขาอยากลงโทษ แต่พวกเขาไม่อาจเสี่ยงที่จะทำให้ประชาชนเหล่านั้นไม่พอใจได้ ผู้ชนเหล่านั้น *ทราบ*ว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว และพวกเขากำลังชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้าเพราะการถูกรักษาให้หายของชายง่อยคนนั้น เพื่อนบ้านของพวกเขาที่เป็นง่อยมาเกือบตลอดชีวิตของเขา

นี่คือตัวอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นซ้ำๆมาตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา สถานการณ์ไม่รู้ว่า *การข่มเหง*มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความเชื่อนั้นขยายออกและหนักแน่นมั่นคง ทั้งๆที่มันตั้งใจที่จะทำลายความเชื่อนั้น! พวกสาวกมีจำนวนน้อยคน พวกเขามีอิทธิพล *น้อยมาก* และ *ความมั่งคั่ง*น้อยยิ่งกว่า แน่แน่นอนว่าหากพวกเขาถูกจับกุม ถูกข่มขู่ หรือถูกทุบตี พวกเขาก็คงจะตกอยู่ใต้อำนาจของคณะเผด็จการทางศาสนาแห่งสมัยนั้น และ “*ทางพระเยซู*” ซึ่งเป็นทางใหม่นี้ก็คงถูกบดขยี้

แต่แทนที่จะยับยั้งการสั่งสอนของพวกอัครทูตในนามของพระเยซู การข่มเหงกลับ *ขยายผลลัพธ์*แห่งการสั่งสอนนั้นไปไกลกว่าเดิม มันเป็นเช่นนี้มาตลอดทุกยุคสมัย และมันจะเป็นเช่นนี้ไปตลอดชั่วกาล ผู้หนึ่งซึ่งรักพระเจ้าเมื่อหลายร้อยปีก่อนเคยประกาศว่า “*โลหิตของเหล่ามรณะสักขีคือเมล็ดพันธุ์ของคริสตจักร*”-และมันเป็นเช่นนั้นจริงๆ!

ข้อ 22: “ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว”

ไม่ประหลาดเลยที่เหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดรินรู้สึกงุนงงใจ! หากนี่เป็นเด็กคนหนึ่งที่มีอายุไม่กี่ปี พวกเขา ก็คงหาเหตุผลมาอธิบายได้ แต่นี่คือชายคนหนึ่งที่มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว-และในบทที่ 3 ข้อ 2 เราได้เรียนรู้ว่าเขาเป็นนอຍมา “ตั้งแต่ครรรภ์มารดา” เขาไม่เคยเดินเลยสักก้าว ดังนั้นจึงไม่มีทางเลยที่จะหักล้างความน่าเชื่อถือของการอัศจรรย์ที่ได้ถูกกระทำแล้ว สภาซานเฮดรินรู้ว่าถ้าอัครทูตเหล่านี้ไม่ถูกยับยั้ง หลักคำสอนใหม่ก็คงแพร่กระจายไปทั่วประเทศและตำแหน่งของเหล่าผู้ปกครองชาวยิวก็คงตกอยู่ในอันตราย พวกเขาเป็นคนซื่อฉลาด พวกเขากลัวประชาชนธรรมดา ดังนั้นพวกเขาจึงทำสิ่งเดียวที่พวกเขาคิดออกซึ่งอาจช่วยแก้ปัญหาของพวกเขาได้โดยไม่ทำให้ฝูงชนเกิดความงุนงง: พวกเขาขู่เปโตรกับยอห์นและส่งทั้งสองท่านไปเสีย

ซาตานแสวงหาที่จะทำให้ความจริงเจ็บเสียด พระเยซูตรัสแก่ชายเหล่านี้ว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) ในยอห์น 17:17 พระองค์ประกาศว่า “พระวจนะของพระเจ้าคือความจริง” มันคือความจริง-ความจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้าที่ทำให้คนทั้งหลายกลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า และไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพญามารกำลังทำสุดความสามารถของมันวันนี้ที่จะบ่อนทำลายพระวจนะอันเป็นการทำให้ความจริงเจ็บเสียด

ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ

ข้อ 23: “เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกบุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน”

ผมนึกภาพออกได้อย่างง่ายดายถึงความตื่นเต้นที่มีอยู่ท่ามกลางคริสเตียนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพวกเขาทราบว่าเปโตรและยอห์นถูกจับกุมและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน! ชาวโรมันคงแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว และความท่วมท้นและความร้อนรนของวิสุทธิชนยุคต้นเหล่านี้คงจะทำให้พวกเขารวมตัวกันเพื่ออธิษฐานเผื่ออัครทูตสองท่านนี้ เหมือนกับที่พวกเขาอธิษฐานเผื่อเปโตรเมื่อเฮโรดจำคุกเขา (ในกิจการ 12:5 เราอ่านว่า “คริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด”-และพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขา โดยการส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปลดปล่อยเปโตรให้เป็นอิสระ อ่านเรื่องราวในบทที่ 12 ข้อ 1 ถึง 19)

มันมาพร้อมกับความชื่นบานใหญ่ยิ่งที่เปโตรและยอห์นไปยังสถานที่แห่งนั้นที่ “พวกของท่าน” ซึ่งเป็นเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายมารวมตัวกันอยู่-และผมแน่ใจว่าพวกเขาได้รับการต้อนรับด้วยความชื่นบานใหญ่ยิ่ง จากนั้นพวกเขาก็รายงานให้คริสเตียนกลุ่มนั้นทราบ “เรื่องทั้งสิ้นที่พวกบุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน”

ข้อ 24: “เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้า ซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น”

กรุณาสังเกตว่าไม่มีการพูดคุยไร้สาระตามมาหลังจากรายงานของอัครทูตทั้งสองท่าน ไม่มีการวางแผนหรืออุบายต่างๆเพื่อรับมือกับสถานการณ์นี้ ไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการต่างๆเพื่อตัดสินใจว่าจะกระทำการใดเป็นลำดับต่อไป ไม่มีการลงคะแนนเสียงเพื่อตัดสินชี้ขาดว่าพวกเขาควรใช้พระนามของพระเยซูในงานรับใช้ของพวกเขาต่อไปหรือไม่ คริสเตียนกลุ่มเล็กๆนี้ไม่เสียเวลาไปเปล่าๆ แต่ “เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟัง” รายงานของเป

โตรและยอห์น พวกเขา “เปล่งเสียงทูลพระเจ้า” ทันที พวกเขาหันไปฟังพระคริสต์ทันที ผู้ซึ่งพวกเขาถูกสั่งห้ามไม่ให้กล่าวในนามของพระองค์

หากคุณจะศึกษา 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 19 คุณก็จะหมายเหตุบันทึกเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับการตอบสนองของเฮเซคียาห์ต่อคำขู่วางร้ายแรงมากที่กล่าวโดยรับซาเคห์ (ผู้พูดแทนเซนนาเคริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย) ที่กล่าวข่มขู่ประชาชนแห่งอิสราเอล เมื่อเฮเซคียาห์กษัตริย์ที่ดีที่สุดได้รับจดหมายของรับซาเคห์โดยมือของเหล่าผู้ส่งสาร เขาก็อ่านมัน-และจากนั้น “ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลั่งจิตหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์” (2 พงศ์กษัตริย์ 19:14)

ผู้เชื่อกลุ่มนั้นพร้อมกับเปโตรและยอห์นวางปัญหาของพวกเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า-และพวกเขาจะทำสิ่งใดที่ดีที่สุดไปกว่านี้เล่า? ถึงอย่างไรแล้ว เรื่องราวทั้งหมดก็เกี่ยวข้องกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าและพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า คนเหล่านี้เป็นเหล่าผู้รับใช้ที่อุทิศตัวของพระเจ้า และการทรมานของพวกเขาต่อพระองค์ก็มีจนถึงขนาดที่ว่าพวกเขาพร้อมและเต็มใจที่จะถวายเกียรติพระองค์ โดยการรับใช้ ทนทุกข์ หรือตายหากจำเป็น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำไปสู่การอธิษฐาน และเมื่อผู้เชื่ออธิษฐานอย่างร้อนรนและอย่างจริงใจ คำอธิษฐานของเขาก็แสดงออกถึงการพึ่งพาของเขาในพระเยซูคริสต์เจ้า

คริสเตียนเหล่านี้ “พร้อมใจกัน” อธิษฐาน-ไม่ใช่ขอการแก้แค้นที่จะถูกทดลองบนเหล่าศัตรูของพวกเขา ไม่ใช่ขอไฟที่จะลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญศาสนาเฮเดริน แต่ขอพระเจ้าที่จะประทานความกล้าแก่พวกเขาที่จะกล่าวพระวจนะและทำสิ่งใดก็ตามที่พระหัตถ์และพระดำริของพระองค์ “ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น” (ข้อ 28) และพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขา ดังที่เราจะเห็นในข้อ 31 ของบทนี้

ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อเหล่านี้ “พร้อมใจกัน” เปล่งเสียงของตนไม่ได้หมายความว่าพวกเขาทุกคนอธิษฐานออกเสียงดังในเวลาเดียวกัน หากเป็นแบบนั้น ความสับสนก็คงเกิดขึ้นตามมา-และพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสน (1 คร. 14:33) นอกจากนี้ (ในข้อ 40 ของบทเดียวกันนั้น) เราถูกสั่งว่า “แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย” ดังนั้นดูเหมือนสิ่งที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือว่าคนๆหนึ่ง-อาจเป็นเปโตร-อธิษฐานออกเสียงดัง และคนอื่นๆที่เหลือในที่ประชุมนั้น “พร้อมใจกัน” อธิษฐานตามในใจของพวกเขา

การ “ข่มขี้ใจร้อนอธิษฐาน” (รม. 12:12) หรือการ “อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส. 5:17) หมายถึงการอยู่ในท่าที่แห่งการอธิษฐาน แต่มันไม่จำเป็นที่จะกล่าวถ้อยคำต่างๆโดยออกเสียงดังเพื่อที่จะอธิษฐาน มีเวลาสำหรับการอธิษฐานแบบออกเสียง แต่ผมเชื่อว่าการอธิษฐานที่ได้ผลมากที่สุดบางครั้งอาจถูกกระทำแบบไม่ออกเสียง

คำอธิษฐานคือความปรารถนาอันจริงใจของจิตวิญญาณ

จะแบบในใจหรือพูดออกมา

การลุกโหมของไฟที่ซ่อนอยู่ ที่สันไหวอยู่ในอก

จงสังเกตถ้อยคำเปิดของคำอธิษฐานในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้: คริสเตียนเหล่านี้อธิษฐานต่อ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (มีความหมายว่านาย) และต่อ “พระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น” ยอห์น 1:1-3 บอกเราว่า “พระวาตะ (พระคริสต์) ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นก็กับพระเจ้า” และว่า “**พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสิ่งใดเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์**” ในเอเฟซัส 3:9 เปาโลพูดถึงพระเจ้าว่า “ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์” และในฮีบรู 1:2 เราอ่านว่า “แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้ (พระเจ้า) ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก **พระองค์ได้ทรงสร้างกลับจักรวาลโดยพระบุตร**”

มีหลายคนวันนี้ที่คอยสืบค้นอยู่เสมอเพื่อที่จะค้นพบว่าดวงดาวต่างๆและระบบสุริยะเกิดมาได้อย่างไร หากพวกเขายอมอ่านและเชื่อพระวจนะของพระเจ้า พวกเขา ก็คงพบคำตอบแล้ว เพราะว่าพระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรง**เนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงโดยพระวาตะ**-โดยพระเยซูคริสต์เจ้า-และเพื่อพระองค์

หลังจากการเปิดเผยอันสมบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระเจ้าได้ถูกประทานให้ (ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านเหล่าผู้บริสุทธิ์และพวกเขาบันทึกพระวจนะของพระเจ้า) คำอธิษฐานก็ถูกกล่าวแก่**พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา** นี่คือนิยามที่เหมาะสมสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่จะเรียกพระเจ้าวันนี้ ในยุคพระคุณนี้ คำอธิษฐานจะต้องถูกกล่าวในพระนามของพระคริสต์ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระองค์ ไม่มีที่ใดในหนังสือกิจการหรือในจดหมายฝากเหล่านั้นที่คำอธิษฐานถูกกล่าวแก่พระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงแม้ว่าพระวิญญาณทรง**ช่วยเหลือ**เราในการอธิษฐานของเราก็คงตาม

เมื่อเรามีภาระหนักเหลือเกินจนเราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไรดีหรือว่าจะอธิษฐานขอสิ่งใด พระองค์ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ก็ทรงอธิษฐานเผื่อเรา: “พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่**พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้** และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่า**พระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า**” (รม. 8:26,27)

ผมอาจชี้ให้เห็นตรงนี้เช่นกันว่าไม่มีที่ใดเลยในหนังสือกิจการหรือจดหมายฝากเหล่านั้นที่ผู้เชื่อทั้งหลายได้อธิษฐานสิ่งที่เราเรียกว่าเป็น “**คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า**” ซึ่งถูกให้ไว้ในมัดทิว 6:9-13 คำอธิษฐานนี้ถูกประทานให้แก่พวกสาวกสำหรับเวลาหนึ่งที่เฉาะเจาะจง และก่อนพระเยซูเสด็จจากพวกเขาไปเพื่อกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ พระองค์ก็ตรัสแก่พวกเขาว่า “**แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา** จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม” (ยอห์น 16:24) เราจะต้องอธิษฐานในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า เราควรถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์**เวลาที่**เราอธิษฐาน และเมื่อเรารู้สึกหนักใจเกินกว่าจะรู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไร พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะวิงวอนเผื่อเรา

ข้อ 25: “*พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำ
โกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์’*”

คำอธิษฐานที่ถูกบันทึกในบทนี้คือคำอธิษฐานแรกที่ถูกบันทึกในหนังสือกิจการ และมันมีพื้นฐานอยู่บน
พระวาทะของพระเจ้า-นั่นคือ ข้อ 25 และ 26 คือการยกข้อความโดยตรงจากเพลงสดุดี 2 (เพลงสดุดีบทหนึ่งที่เป็น
คำพยากรณ์ แต่ยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์)

เมื่อพวกอัครทูตอธิษฐาน พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงนำพระวาทะมาสู่ความคิด และพร้อมกับพระ
วาทะในใจของพวกเขา พวกเขาก็เสนอคำวิงวอนของตนต่อพระเจ้า นี่คือนิยามที่ถูกต้องสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่จะ
อธิษฐาน การศึกษาค้นคว้าแบบระมัดระวังเกี่ยวกับคำอธิษฐานของดาเนียล เยเรมีย์ อีสายห์ เอเสเคียล และ
พวกศาสดาพยากรณ์คนอื่นๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมจะเปิดเผยว่าพวกเขาอธิษฐานตามอย่างนี้ และพระเจ้าทรง
สดับฟังและตอบคำอธิษฐานของพวกเขา

เพลงสดุดีบทที่สอง ซึ่งข้อความเหล่านี้ถูกยกมา มีความสำคัญในเชิงคำพยากรณ์ตลอดทั้งภาคพันธ
สัญญาใหม่ มีคำอธิษฐานที่ได้รับการดลใจและบทเพลงสรรเสริญมากมายในหนังสือเพลงสดุดี แต่เราต้องไม่ลด
ทอนความสำคัญของหนังสือเพลงสดุดีในเรื่อง*คำพยากรณ์* เพลงสดุดีบทนี้ไม่มีชื่อเรียก และมันไม่บอกเราถึงชื่อ
ของบุคคลผู้หนึ่งที่แต่งบทเพลงนี้ ในคำอธิษฐานของผู้เชื่อกลุ่มนี้ มันถูกยกกว่าเป็นเพลงสดุดีของดาวิด แต่ชื่อของ
ดาวิดไม่ถูกให้ไว้ในเพลงสดุดีบทนี้เอง

“*เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์*” เพลงสดุดี
เชิงคำพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่บทนี้เริ่มต้นโดยการบอกล่วงหน้าว่าพวกคนต่างชาติจะต่อต้านพระเจ้าและผู้รับเจิม
ของพระองค์ (พระเยซูคริสต์เจ้า) และตรงนี้ในหนังสือกิจการ เราพบว่ามันบันทึกเกี่ยวกับ*การสำเร็จจริงบางส่วน*
ของคำพยากรณ์นี้ มันยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริงทั้งหมด และการสำเร็จจริงอันสมบูรณ์จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะถึง
ยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปโตร ยอห์น และผู้เชื่อคนอื่นๆ กำลังอธิษฐาน พวกคนต่างชาติ-เฮโรด ปีลาต และ
คนอื่นๆ ได้รวมตัวกันพร้อมกับเหล่าผู้ปกครองแห่งอิสราเอลเพื่อทำสิ่งที่*พระหัตถ์และพระดำริของพระเจ้า* ได้
ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะต้องเกิดขึ้น (ข้อ 28) ผู้รับเจิมขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกปฏิเสธแล้ว
และพวกคนต่างชาติก็มีส่วนร่วมในการปฏิเสธพระองค์ เหล่าผู้ปกครองของชนชาติอิสราเอลได้สั่งไม่ให้เอ่ย
พระนามของพระองค์อีกต่อไป พระเจ้าในอำนาจสิทธิขาดสูงสุดและความทรงสัมฤทธิ์ของพระองค์ทรงทราบ
อยู่แล้วก่อนการเนรมิตสร้างสรรพสิ่งว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะต้องเกิดขึ้น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาหลุดพ้นจาก
ความรับผิดชอบและความผิด

บาป ได้ทำให้ผู้คนปฏิเสธต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่ว่าพวกเขาได้กระทำ พระคริสต์ของพระเจ้า พระ
บุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ได้เสด็จเข้ามาในโลก ทรงรับร่างกายหนึ่งแห่งความต่ำต้อย และทรง
ถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเพื่อไถ่โทษบาปของมวลมนุษยชน พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกๆหนึ่งซึ่ง*ถูกสร้าง*
ขึ้นโดยพระองค์ แต่โลกก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แม้แต่*ประชากรของพระองค์*เอง เหล่าผู้เลือกสรรของพระเจ้า ก็ยัง
ปฏิเสธพระองค์

ถึงแม้ว่าเพลงสดุดีบทที่สองไม่ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของชนชาติอิสราเอลในการปฏิเสศพระเมสสิยาห์นั้นก็ได้ทำให้คำพยากรณ์ของเพลงสดุดีบทนี้หมดสิ้นไป การปฏิเสศพระคริสต์โดยพวกคนต่างชาติและชนชาติอิสราเอลในตอนต้นของยุคนี้คือ การเกริ่นนำไปสู่การปฏิเสศพระองค์ครั้งใหญ่เมื่อสิ้นยุคนี้ ในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ข้อ 26: “บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองข่มขู่กันต่อสู้อุปการะผู้เป็นเจ้าของเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์”

คำพยากรณ์นี้จะถูกทำให้สำเร็จจริงหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร (ดู 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 และ 1 โครินธ์ 15:51-57) ผู้เชื่อทุกคนจะถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในฟ้าอากาศ ดังนั้นหลายล้านคนจะหายไปจากสถานที่ๆพวกเขาคุ้นเคย จากนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะปรากฏตัวและเสนอทางแก้หนึ่งสำหรับความลึกลับใหญ่นั้น (นี่จะเป็นพระเมสสิยาห์ปลอม “เขาเล็กอันนั้น” ของดาเนียล 7:8 พระคริสต์ตัวปลอมของวิวรณ์ 6:2 และวิวรณ์ บทที่ 13) เขาจะนั่งในวิหารในกรุงเยรูซาเล็มและประกาศตัวว่าเขาคือพระเจ้า และเขาจะหลอกลวงคนมากมาย-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าผู้ครอบครองแห่งแผ่นดินโลก

เมื่อนั้น “บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลก” จะรวมอำนาจของตนเพื่อก่อตั้งสัมพันธใหญ่และจะรวมตัวกัน “ต่อสู้อุปการะผู้เป็นเจ้าของเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์” แต่ในข้อ 4 ของเพลงสดุดี 2 เราอ่านว่า “พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะทรงเหยียดแขนเขาล่าเหยี่ยวเหล่านั้น”

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะครอบครองเป็นเวลาประมาณเจ็ดปี โดยในครึ่งหลังของปีเหล่านั้นเขาจะข่มเหงและทำลายผู้คนที่อยู่ในโลกจนถึงขนาดที่ว่า “ถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า” (มธ. 24:22) เมื่อสิ้นสุดการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พระเยซูจะทรงเปิดเผยพระองค์เองจากสวรรค์ “นัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้ทรงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรำไห้เพราะพระองค์” (วิว. 1:7)

เหตุการณ์ที่เปี่ยมสง่าราศีนี้-การเสด็จมาของพระคริสต์ในสง่าราศี-ถูกพรรณนาโดยยอห์นผู้เป็นที่รักในวิวรณ์ 19:11-16:

“แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงม้านั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วยความชอบธรรม

“พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ “พระวาหะของพระเจ้า”

“เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่ออย่าอ่อนแห่งพระพิโรธอันเฉียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลอง

พระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง!”

ในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซาตานจะมีความพยายามครั้งสุดท้ายและรุนแรงที่สุดที่จะทำลายพระคริสต์ของพระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์-ความมุ่งมั่นหนึ่งซึ่งได้เริ่มต้นในสวนเอเดน เมื่อพระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงให้เชื้อสายของงูนั้นและเชื้อสายของหญิงนั้นเป็นศัตรูกัน (ปฐม. 3:15) ตลอดหลายร้อยปีพญามารได้ก่อสงครามต่อเนื่องในการต่อสู้กับประชากรของพระเจ้าในความพยายามของมันที่จะทำลายแผนงานของพระเจ้าและทำลายอาณาจักรของพระองค์ ตลอดสมัยพันธสัญญาเดิมซาตานได้พยายามที่จะทำลายพงศ์พันธุ์นั้นซึ่งเชื้อสายนั้น พระบุตรของพระเจ้า จะเสด็จมาในที่สุด

แต่ทั้งๆที่มันทำทุกสิ่งที่ทำได้แล้ว “เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร” (กท. 4:4,5)

พระเยซูได้เสด็จมาตามที่ทรงสัญญาไว้ พระองค์ได้เสด็จมาเหมือนอย่างที่มีพยากรณ์ไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมา แต่แม้กระทั่งหลังจากการประสูติของพระองค์ ซาตานได้พยายามหลายครั้งหลายหนที่จะทำลายพระองค์ก่อนพระองค์เสด็จไปถึงกลโกธา-แต่ก็เปล่าประโยชน์ พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จไปยังกางเขนนั้น ตามที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก (1 ปต. 1:18-20)

แต่พญามารก็ยังไม่ยอมแพ้ มันพ่ายแพ้แล้วที่กลโกธา และมันรู้ว่ามันคือศัตรูที่พ่ายแพ้แล้วผู้ซึ่งจุดจบของมันจะเป็นการอยู่ในบึงไฟตลอดชั่วนิรันดร์กาล (วิว. 20:10) มันจะพยายามครั้งสุดท้ายโดยใช้อำนาจมหาศาสตร์ที่จะต่อสู้กับพระคริสต์ของพระเจ้าและอาณาจักรของพระเจ้าในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ แต่เหมือนกับที่ยอห์นประกาศอย่างชัดเจนขนาดนั้น เมื่อพระเยซูเสด็จมาในฤทธิ์เดช โดยขี่ม้าขาวใหญ่ตัวหนึ่งและวิสุทธิชนทั้งปวงขี่ม้ามากับพระองค์ พระองค์จะทรงทำลายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และเหล่ากองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และสัตว์ร้ายนั้นและผู้พยากรณ์เท็จจะถูก “ทิ้งทิ้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน” (กรูณาอ่านวิวรณ์ 19:17-21)

เมื่อนั้นเพลงสดุดี 2 ก็จะถูกทำให้สำเร็จจริงทั้งหมดและพระเยซูจอมกษัตริย์จะทรงครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นผู้คนจะ “ตีดาบของเขาให้เป็นพลไกหนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิต ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป” (อสย. 2:4) เมื่อนั้นสันติสุขบนแผ่นดินโลกและความปรารถนาดีที่ท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายจะมา

ข้อ 27 และ 28: “ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอล ได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว ให้กระทำการสังหารพิบัติตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น”

“ความจริง” (นั่นคือ ในความเป็นจริงแล้ว) “ต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์...” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “child” (พระบุตร) แสดงออกถึงความเป็นบุตรโดยไม่เกี่ยวเรื่องอายุ มันไม่ใช่คำที่ปกติแล้วถูกใช้เมื่อกล่าวถึงพระเยซูตอนเป็นเด็กเล็กๆหรือเป็นเด็กทารก คำแปลที่ดีกว่าในกรณีนี้ก็คือเป็น “Son” ซึ่ง

ทำให้ข้อพระคำอ้างอิงนี้อ่านว่า “*พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์*” (คำกรีกเดียวกันนี้ถูกใช้ในบทที่ 3 ข้อ 13 และ 26 ซึ่งมันถูกแปลเป็น “พระบุตร”)

“*ทั้งเฮโรดและปอนทัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกัน*” การเป็นพันธมิตรกันระหว่างปีลาตกับเฮโรดถูกกล่าวชัดเจนในลูกา 23:1-12 ถ้าคุณจะอ่านข้อพระคำเหล่านั้น คุณก็จะเห็นว่าสายสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างพวกเขา คือ การไต่สวนพระเยซู พวกเขาได้นำพระองค์ไปอยู่ต่อหน้าปีลาต แต่เมื่อปีลาตทราบว่ามีโทษของเขาคือ *ชาวกาลิลีคนหนึ่ง* เขาก็ส่งตัวพระองค์ไปให้เฮโรดซึ่งชาวแคว้นกาลิลีอยู่ในท้องที่ปกครองของเขา เมื่อเฮโรดพบว่าพระเยซูไม่ยอมทำการอัศจรรย์ต่อหน้าตน-หรือแม้แต่ตอบคำถามต่างๆ ที่กษัตริย์องค์นี้ถามพระองค์-เขาและข้าราชการของเขาก็ล้อเลียนพระองค์ เอาเสื้อคลุมกษัตริย์มาสวมให้พระองค์ และส่งตัวพระองค์กลับไปหาปีลาต “*ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดกันว่าในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน*” (ลูกา 23:12)

“*พวกต่างประเทศ*” ในที่นี้หมายถึงพวกชาวโรมันที่พระเยซูทรงถูกมอบไว้แก่พวกเขาเพื่อนำไปตรึงกางเขน “*ชนชาติอิสราเอล*” แน่นนอนว่าเป็นพวกยิวเหล่านั้นที่ภายใต้แรงกดดันและอิทธิพลของเหล่าผู้นำของพวกเขา ได้เรียกร้องให้ปล่อยตัวบาร์บัสและตรึงพระเยซูที่กางเขน (มธ. 27:20)

ดังนั้นปีลาต เฮโรด พวกโรมัน และพวกยิว จึงร่วมเป็นพันธมิตรกัน โดยความตั้งใจแน่วแน่ร่วมกันของพวกเขา คือ การตรึงพระเยซูคริสต์เจ้าที่กางเขน ภาระความผิดสำหรับความมรณาของพระองค์ตกอยู่กับพวกยิวเป็นหลัก เพราะว่าพระองค์ได้เสด็จมาหาพวกเขา และเพราะการยั่วยุของพวกเขาก็ปีลาตจึงปรับโทษพระองค์ให้ถูกตรึงกางเขน (ถึงแม้เขาทราบว่าพระองค์ทรงไม่มีความผิด) พวกโรมันที่ตรึงพระเยซูที่กางเขนนั้นจริงๆ เป็นตัวแทนของบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติ พวกเขาถูกชักจูงอย่างง่ายดายให้ร่วมวงด้วยในการข่มเหงนั้นและกลายเป็นเหล่าเพชรฆาตของพระบุตรของพระเจ้า

ปกติแล้วพวกยิว (ที่อ้างว่าเป็นสาวกของพระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้น) และพวกโรมัน (ซึ่งเป็นพวกไม่นับถือพระเจ้า) เป็นศัตรูต่อกันอย่างขมขื่น เราควรหมายเหตุว่าพวกเขาร่วมแรงร่วมใจกันในที่นี้เพื่อต่อสู้กับพระเยซูคริสต์เจ้าในการตรึงพระองค์เสียที่กางเขน มนุษย์และประชาชาติทั้งหลายใช้กลยุทธ์นี้บ่อยๆ โดยร่วมเป็นพันธมิตรกับคนเหล่านั้นที่เคยเป็นศัตรูคู่อาฆาตของตน เพื่อที่จะทำลายศัตรูเดียวกัน ในกรณีนี้เฉพาะเจาะจงนี้ *ความกลัวกลายเป็นตัวบ่งชี้ร่วมกันระหว่างสองฝ่ายที่ขัดแย้งกัน*

เหล่าผู้นำทางศาสนาในอิสราเอลไม่เพียงกลัวและอิจฉาผู้หนึ่งที่ยากจนเหลือเกิน ต่ำต้อยเหลือเกิน และ (เหนือสิ่งอื่นใด) เป็นชาวนาซาเร็ธคนหนึ่ง กล้าอ้างตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอย พวกเขากลัวอิทธิพลของพระองค์ด้วยซึ่งมีต่อสามัญชนและตระหนักว่าถ้าหลักคำสอนของพระองค์จะมีคนเชื่อและแพร่กระจายไปทั่วประชาชาตินั้น อภิสัทและอิทธิพลของพวกเขาเองก็คงมาถึงจุดจบ พวกเขาได้คาดหวังพระเมสสิยาห์องค์หนึ่งที่มีลักษณะแตกต่างออกไป มีอุปนิสัยที่แตกต่างออกไป และพวกเขามีอคติต่อคำกล่าวอ้างเหล่านั้นของชาวนาซาเร็ธผู้นี้ทันที ปีลาตทราบเรื่องนี้ เหมือนกับที่เราถูกบอกอย่างชัดเจนในมัทธิว 27:18: “*เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบ(พระเยซู)ไว้ด้วยความอิจฉา*”

สามัญชนทุกระดับชั้นต่างประทับใจกับการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซู และยินดีที่จะยอมรับคำกล่าวอ้างเหล่านั้นของพระองค์ แต่พวกเขาก็หวาดกลัวสภาพานเฮดริน และเมื่อเหล่าผู้ปกครองทางศาสนา กดดันพวกเขาให้เรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ผู้อ้างตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาทำตามเหล่าผู้นำของตนแทนที่จะเชื่อฟังใจของพวกเขาเอง “ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ประหารพระเยซูเสีย” (มธ. 27:20)

ในส่วนของบอนทีอัลปีลาต เขาคือคนเดียวผู้หนึ่งที่สามารถเรียกร้อง-และได้รับ-เสรีภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ความกลัวได้กดดันผู้ว่าราชการชาวโรมันผู้นี้จากสองทิศทาง:

ประการแรก พวกยิวร้องออกมาว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มีตรของซีซาร์” (ยอห์น 19:12) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าเขาปล่อยตัวชาวนาซาเร็ธผู้นี้ไป พวกยิวก็จะรายงานต่อซีซาร์ว่าปีลาตได้ปล่อยตัวนักโทษคนหนึ่งทีพิสูจน์ได้ว่าเป็นผู้ก่อการกบฏคนหนึ่ง ซึ่งอ้างตัวเป็นกษัตริย์ที่อาจโค่นล้มซีซาร์ได้

ประการที่สอง ปีลาตตระหนัก (เหมือนกับที่พวกยิวเหล่านั้นตระหนัก) ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนกำลังรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว และหลักคำสอนต่างๆของความเชื่อแบบคริสเตียนก็โจมตีศาสนาอันมงายที่ไม่นับถือพระเจ้าของเขา-ไม่เพียงแคในกรุงโรมเท่านั้น แต่ตลอดทั่วโลกสมัยนั้นด้วย ที่ใดก็ตามที่ข่าวสารแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนถูกประกาศและถูกเชื่อ เหล่าสมาชิกของศาสนาต่างๆที่ไม่นับถือพระเจ้าย่อมกลับใจเชื่อและจะติดตามพระคริสต์ ละทิ้งการนับถือรูปเคารพและความมงาย และเมื่อวิเคราะหฺดูแล้ว นี่คงจะทำให้ผู้คนทั้งหลายอย่างผู้ว่าราชการโรมันคนนี้ต้องสูญเสียอำนาจของตนที่มีต่อฝูงชน ดังนั้นปีลาตจึงยอมจำนนต่อข้อเรียกร้องของนักศาสนายิวเหล่านั้น ปฏิเสธเสียงบอกร้างใจวินิจฉัยผิดและชอบของตัวเอง และสั่งตรึงกางเขนพระเยซู

ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่เหมือนกับศาสนาอื่นใด มันไม่ได้ขอที่จะถูกจัดให้อยู่ท่ามกลางศาสนามากมายที่มีอยู่ก่อนแล้ว ความเชื่อแบบคริสเตียนกล่าวอ้างว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์และยกย่องพระองค์ให้เป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย-พระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวของมวลมนุษย ผู้เดียวที่ยกโทษบาปได้ ข่าวสารที่พระเยซูทรงประกาศ-และข่าวสารที่พวกอัครทูตประกาศ-ประณามระบบทางศาสนาอื่นๆทั้งหมดว่าเป็นการนับถือรูปเคารพ และเมื่อผู้คนได้ยินและเชื่อข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ คนเหล่านั้นก็ละทิ้งศาสนาที่ไม่นับถือพระเจ้าของตนในทันทีและดำเนินตามทีพระวิญญูณบบริสุทธิทรงนำ

ศาสนาต่างๆในสมัยนั้นมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับแผนกต่างๆของรัฐและทำให้ปุโรหิตและเจ้าหน้าที่ทางศาสนาคนอื่นๆจำนวนมากมีงานทำผู้ซึ่งเลี้ยงชีพด้วยค่าจ้างที่พวกเขาได้รับจากศาสนาอันหลากหลายเหล่านั้น มันจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ผู้นำของศาสนาเหล่านั้นจะเริ่มเป็นกังวลเกี่ยวกับการแพร่กระจายอย่างรวดเร็วของความเชื่อแบบคริสเตียน ศาสนาบริสุทธิและแท้จริงหนึ่งเดียวนั้น

นครใหญ่ๆอย่างเอเธนส์ โครินธ์ เอเฟซ และโรม คือสถานที่แห่งความชั่วสุดขีด ซึ่งแปดเปื้อนด้วยความผิดศีลธรรมและอาชญากรรมทุกรูปแบบ ความเชื่อแบบคริสเตียนได้เริ่มต้นขึ้นในสมัยหนึ่งที่มีความอธรรมทุกรูปแบบแพร่กระจายไปทั่ว และเราเชื่อใจได้เลยว่าพวกอัครทูตร้องประกาศต่อผู้บาปที่แพร่หลายเหล่านี้ โดย

ประกาศว่าการพิพากษาของพระเจ้าจะตกลงบนนครเหล่านั้นที่การนับถือรูปเคารพกักขังผู้คนอยู่ในความมมงายและบาปวิ่งพล่านไปทั่ว

ความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นที่เกลียดชังอย่างล้าลึกมากกว่าและถูกต่อต้านอย่างรุนแรงมากกว่าศาสนาอื่นใด พวกอัครทูตถูกจำคุก ถูกทุบตี ถูกฆ่าตาย พวกคริสเตียนยุคต้นถูกข่มเหงและถูกฆ่าเพราะความเชื่อ ถูกทรมาณจนไม่อาจพรรณนาได้และถูกประหารชีวิตในลักษณะที่โหดร้ายทารุณมากที่สุดที่ความชั่วของมนุษย์จะคิดค้นได้ แต่ทั้งๆที่เจอการต่อต้านและการข่มเหง ความเชื่อแบบคริสเตียนก็มีชัยชนะเหนือทุกสิ่ง-ข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดว่ามันมีแหล่งกำเนิดจากพระเจ้า

วันนี้มีคริสเตียนจำนวนมากกว่าในสมัยอื่นใดในประวัติศาสตร์ (ผมไม่ได้หมายความว่าวันนี้มีคนที่รับความรอด (ในเชิงเปอร์เซ็นต์) จำนวนมากกว่าแต่ก่อน เพราะว่ามีคนมากกว่าเดิมหลายพันล้านคนบนแผ่นดินโลกวันนี้ แต่ผมเชื่อจริงๆว่าเรามีคริสเตียนที่แท้จริงมากกว่าแต่ก่อนไม่ว่าจะในสมัยใดในประวัติศาสตร์ของมนุษย์)

ความเชื่อแบบคริสเตียนมีแหล่งกำเนิดของมันในพระเจ้า และเนื่องจากพระเจ้าทรงพ่ายแพ้ไม่ได้ และพระคริสต์ของพระองค์ทรงพ่ายแพ้ไม่ได้ ความเชื่อแบบคริสเตียนก็ต้องพ่ายแพ้ไม่ได้เช่นกัน!

อย่างไรก็ตาม ตามพระวจนะที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ของพระเจ้า สิ่งต่างๆจะไม่เริ่มง่ายกว่าเดิมสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย ทุกคนที่จะ “ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” จะทนทุกข์ทรมานข่มเหง และ “คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย” (2 ทธ. 3:12,13) แต่ “เรารู้ว่า **ทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า** คือแก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์...ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา...เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย” และเรารู้ว่า “แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเจ้าผู้มีอำนาจ หรือสิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (รม. 8:28-39 บางส่วน)

กษัตริย์และประชาชนทั้งหลายได้ต่อสู้กับพระคริสต์และคริสเตียนทั้งหลายมาตั้งแต่การถือกำเนิดของความเชื่อแบบคริสเตียน-และจะต่อสู้เช่นนั้นต่อไปจนกว่ายุคคริสตจักรครบกำหนดบริบูรณ์และเหล่าวิสุทธิชนถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

ข้อ 29: “บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า”

พวกอัครทูตไม่ได้ถอดใจ พวกเขาไม่ได้พร้อมใจที่จะล้มเลิกและหันหลังให้แก่ชาวสสารที่พระเยซูได้ประทานแก่พวกเขาให้ประกาศ พวกเขาไม่เข้าใกล้พระเจ้ามากยิ่งขึ้นเพื่อขอความช่วยเหลือและผลกำไรแห่งการว่าพวกเขาจะเข้าสู่อันตรายของความไม่แยแสหรือเริ่มหวั่นเกรงยามเผชิญหน้ากับการต่อต้านที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่

“โปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์...ใจกล้า” พระเยซูทรงสัญญาเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้” (ลูกา 21:15) ในที่นี้พวกเขากำลังอธิษฐานขอพระเจ้าให้ทรงช่วยพวกเขาที่จะผงาดขึ้นเหนือตัวเอง คำขอของพวกเขา นั้นเรียบง่าย: พวกเขาทูลขอพระองค์ที่จะประทานความกล้าหาญแก่พวกเขาที่จะประกาศพระวาทะของพระองค์ใน “ความกล้าทั้งสิ้น” ความกล้าหาญที่จะเป็นพยานเพื่อพระเยซู

ข้อ 30: “เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัสจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์”

พวกอัครทูตไม่เพียงทูลขอพระเจ้าที่จะประทานความกล้าแก่พวกเขาเพื่อประกาศพระวาทะเท่านั้น พวกเขายังทูลขอพระองค์ให้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆผ่านทางพวกเขาต่อไปด้วย และโดยการอัศจรรย์เหล่านั้น พระองค์จะประทานหลักฐานเกี่ยวกับความจริงของสิ่งที่พวกเขากล่าวในพระนามของพระเยซู

“ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัสจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์” (ฮบ. 2:3,4)

คุณสังเกตเห็นว่าพวกเขาไม่ได้อธิษฐานขอพระเจ้าให้พิทักษ์รักษาชีวิตของพวกเขาหรือปกป้องพวกเขาจากความทุกข์ยากและภัยอันตราย พวกเขาอุทิศตัวหมดทั้งหัวใจให้แก่งานที่พระเยซูได้ทรงเรียกพวกเขาให้กระทำ และพวกเขาก็ฝากตัวไว้กับพระเจ้าอย่างมั่นใจ ความปรารถนาหนึ่งเดียวแห่งหัวใจของพวกเขาคือการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ โดยประกาศความจริงและเปิดเผยทางแห่งความรอด พวกเขาอธิษฐานขอที่พระเจ้าจะทรงให้พระองค์เองได้รับเกียรติโดยทรงประทานการอัศจรรย์ หมายสำคัญและการมหัสจรรย์ต่างๆต่อไป และโดยทรงช่วยคนเหล่านั้นให้รอด คือผู้ที่ได้ยินข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์

ข้อ 31: “เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้สว่างไสว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ”

“การสว่างไสว” อันทรงฤทธิ์ของสถานที่แห่งนั้นที่พวกเขารวมตัวกันอยู่ก็รับประกันผู้เชื่อเหล่านี้ว่าพระเจ้าแห่งธรรมชาติทั้งสิ้นผู้ซึ่งพวกเขาได้ทูลขอในข้อ 24 ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขาแล้วและทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา คำกรีกที่แปลเป็น “สว่างไสว” บ่งบอกถึงความปั่นป่วนอันรุนแรงแบบการลุกโหมของทะเล ความสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ หรือต้นไม้ที่ถูกพัดไหวโดยลมแรง (ดู กิจการ 16:26 และฮีบรู 12:26)

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่า “การสว่างไสว” นี้ถูกจำกัดอยู่แต่สถานที่ๆคริสเตียนเหล่านี้กำลังอธิษฐานอยู่หรือไม่ หรือว่ามันแพร่กระจายไปทั่ว ผมมีใจโน้มเอียงที่จะเชื่อว่ามันอยู่แต่ในสถานที่ๆอิสุทริชนเหล่านี้รวมตัวกันอยู่ และสำหรับพวกเขาแล้วมันคือหลักฐานว่าพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขาแล้ว

สำหรับพวกยิว การสิ้นเสเทือนของแผ่นดินโลก-แผ่นดินไหว-คือข้อพิสูจน์ถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเยโฮวาห์พระเจ้า ในอิสยาห์ 29:6 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเยียมเยียนเจ้าด้วยฟ้าร้องและด้วยแผ่นดินไหว และด้วยเสียงกัมปนาท ด้วยพายุและพายุแรงกล้า ด้วยเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ”

เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระเจ้าทรงส่งแผ่นดินไหวมา และมัทธิว 27:54 บอกเราว่า “บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า!”

ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาอ่านบทที่สามของฮาบาคูก โดยสังเกตในข้อ 6 ถึง 11 เป็นพิเศษ เช่นเดียวกับในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์เดชและการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์แก่ประชากรของพระองค์โดยการทำให้สถานที่ๆพวกเขารวมตัวกันอธิษฐานอยู่หวั่นไหว

“และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” พวกอัครทูตได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธิในวันเพ็นเทคอสต์ นี้ไม่ใช่บัพติศมาอีกอันหนึ่ง แต่เป็นการเติมเต็มเพื่อรับฤทธิ์เดชในการประกาศพระวจนะของพระเจ้า เราสังเกตเห็นในข้อ 8 ว่าเปโตรได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญูณบริสุทธิตอนที่เขากล่าวแก่สภาซานเฮดริน มีบัพติศมาเดียวของพระวิญญูณ แต่มีการเติมเต็มมากมาย ดังนั้นเมื่อได้รับฤทธิ์เดชแล้ว พวกเขาจึง “กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ”

สภาวะของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 32: “คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง”

ข้อ 32 ถึง 35 ให้คำบรรยายแบบโดยรวมเกี่ยวกับสภาวะของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม สภาพต่างๆที่ถูกบันทึกในที่นี้ไม่ใช่สภาพใหม่-สภาพเดิมซึ่งมีอยู่ก่อนแล้วในคริสตจักรในตอนต้นที่สุดเลยของมัน คือไม่นานหลังจากการเสด็จมาของพระวิญญูณบริสุทธิในวันเพ็นเทคอสต์

ในบทที่ 2 ข้อ 42 ถึง 45 เราสังเกตเห็นสี่สิ่งซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของคริสตจักรทารกนี้:

ประการแรก ผู้เชื่อเหล่านั้น “ได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของจำพวกอัครทูต”-ซึ่งไม่ได้หมายความว่าพวกเขาแค่ฟังคำสอนของพวกอัครทูต แต่พวกเขา**รับมันไว้และสนับสนุน**คำสอนนั้นโดยคำพยานแห่งการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขา

ประการที่สอง พวกเขาตั้งมั่นคงอยู่ “ในการสามัคคีธรรม”-นั่นคือ “ไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง”

ประการที่สาม พวกเขาตั้งมั่นอยู่ในการ “หักขนมปังตามบ้านของเขาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจิตใจ ทุกวันเรื่อยไป”

ประการที่สี่ พวกเขาตั้งมั่นอยู่ “ในการอธิษฐาน...สรรเสริญพระเจ้า...ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรที่ขึ้นทุกวัน”

ผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นที่เข้าไปในห้องชั้นบนในวันเพ็นเทคอสต์ได้รับบัพติศมาเข้าในกายเดียวโดยมีพระเยซูเป็นศิระและผู้เชื่อทุกคนเป็นอวัยวะของกายนั้น โดยผลลัพธ์ก็คือว่าพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกันในหัวใจและความคิด และตั้งมั่นคงอยู่ในการสามัคคีธรรม

เหล่าผู้ประกาศว่าไม่มีคำใดในภาคพันธสัญญาใหม่ที่บริบูรณ์มากกว่าคำกรีก *คอยโนเนีย* ซึ่งแปลเป็น “การสามัคคีธรรม” เนื่องจากไม่มีคำเดียวใดที่สามารถสื่อถึงความหมายทั้งหมด ความลึกซึ้ง และความบริบูรณ์ที่ถูกบอกเป็นนัยโดยคำ *ภาษากรีก* นี้ มันจึงถูกแปลเป็นหลายแบบ-“การสามัคคีธรรม...การร่วมสนิท... การแบ่งปัน...การแจกจ่าย...การมีส่วนช่วยเหลือ...เหล่าผู้มีส่วน...หุ้นส่วนทั้งหลาย” รากคำของคำนี้ถูกพบในข้อพระคำที่เรากำลังศึกษาอยู่-“แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง” คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “ของกลาง” คือรากของคำว่า *คอยโนเนีย* ดังนั้นเราจึงเห็นว่าการสามัคคีธรรม มีความหมายว่า “การมีทุกสิ่งร่วมกัน”

คำสอนที่ลึกซึ้งและมีค่าประเสริฐในที่นี้ก็คือว่า ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า-นั่นคือ เรามี “ทุกสิ่งร่วมกัน” กับพระเจ้า เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าตอนนี้ (1 ยอห์น 3:1,2) เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้าตอนนี้ (คส. 3:3) เราเป็นทายาทของพระเจ้าตอนนี้ (รม. 8:17) ทรัพยากรทั้งหมดของเจ้ามีพร้อมให้เราใช้งาน และทรัพยากรเหล่านั้นของลูกของเจ้าก็พร้อมให้พระเจ้าทรงใช้งานทั้งหมด

เพ็นเทคอสต์นำคริสเตียนยุคต้นเหล่านั้นเข้ามาในความสัมพันธ์แบบใหม่กับพระคริสต์ ซึ่งส่งผลเป็นความสัมพันธ์แบบใหม่กับพระเจ้า-และเข้าสู่ความสัมพันธ์แบบใหม่กับกันและกันอย่างเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น (และเป็นเหตุจำเป็น) เราจึง “มีทุกสิ่งร่วมกัน” กับกันและกัน

นี่เป็นจริงวันนี้เช่นกันในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็ได้รับบัพติศมาเข้าในพระกายของพระคริสต์ทันที (1 คร. 12:12,13) เรามีความสัมพันธ์แบบใหม่กับพระคริสต์-เราอยู่ในพระองค์ (รม. 8:1) พระองค์ทรงอยู่ในเรา (คส. 1:27) เนื่องจากเรามีความสัมพันธ์แบบใหม่กับพระคริสต์ เราจึงมีความสัมพันธ์แบบใหม่กับพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์เช่นกัน เพราะว่าในพระคริสต์เราถูก “ซ่อนไว้กับพระองค์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

เราอยู่ในพระคริสต์ พระองค์ทรงอยู่ในเรา ดังนั้นเราจึงควรดำเนินอย่างที่เราได้ทรงดำเนิน เมื่อเขียนไปหาผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัส เปาโลขอร้องพวกเขาให้ดำเนิน *สมกับการทรงเรียก* ที่พวกเขาได้รับแล้ว นั่น “มีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ ออกลิ้นไว้นาน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของพระวิญญาณ” (อฟ. 4:1-3)

ในข้อพระคำถัดไป เขาอธิบายว่าเขาหมายความว่าอะไรในการใช้วลี “ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของพระวิญญาณ” โดยประกาศว่า “มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว” กายเดียวนั้นคือพระคริสต์ และผู้เชื่อทุกคนเป็นอวัยวะต่างๆของกายนั้น โดยได้รับบัพติศมาเข้าในกายนั้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

จากนั้นเปาโลแสดงให้เห็นว่าคริสเตียนทั้งหลายเข้าสู่ความเป็นหนึ่งเดียวกันนี้: มี “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว (พระคริสต์) ความเชื่อเดียว (การวางใจพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ) บัพติศมาเดียว (บัพติศมาของพระวิญญาณ โดยทำให้คนๆนั้นเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์)” และสุดท้ายแล้ว เปาโลแสดงออกถึงผลลัพธ์ต่างๆของ

ความเป็นหนึ่งเดียวกันนี้กับพระคริสต์: “พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง” (อฟ. 4:4-6)

ดังนั้นเราจึงมี คอยโนนีอา-สามัคคีธรรม “ทุกสิ่งร่วมกัน”-ผู้เชื่อทั้งหลายถูกทำให้เป็นผู้รับส่วนในสภาพของพระเจ้า (2 ปต. 1:4) โดยเห็นความสว่างของพระเจ้าในพระวจนะ (1 ยอห์น 1:7) รู้สึกด้วยความรักแบบพระเจ้า (1 ยอห์น 4:19) มีชีวิตอยู่ด้วยชีวิตของพระเจ้าเพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา (คส. 3:4)

สิ่งเหล่านี้รวมกันเป็นพื้นฐานสำหรับการร่วมสนิท (“ทุกสิ่งร่วมกัน”) ของบพนี้ และบัดนี้เราจะเห็นผลลัพธ์ต่างๆของสามัคคีธรรมนี้-ฤทธิ์เดชของมัน หลักการต่างๆของมัน และการปฏิบัติของมัน:

“คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” ฤทธิ์เดชในชีวิตของคริสเตียนยุคต้นเหล่านี้เป็นเพราะว่าพวกเขาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แต่ข้อเท็จจริงเบื้องต้นก็คือว่าพวกเขาเชื่อ การสามัคคีธรรมเช่นนั้นเป็นไปได้เลยนอกจากท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง และการบังเกิดใหม่คือสิ่งที่ทำให้คนเหล่านี้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

วลีสองวลี “เป็นใจเดียวกัน” (of one heart) และ “เป็นจิตใจเดียวกัน” (of one soul) ไม่ได้ถูกเลือกอย่างมั่วๆโดยลูกา สองวลีนี้ถูกใส่ไว้ในที่นี้โดยพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ ใจคือศูนย์กลางด้านอารมณ์และด้านการจิตใจของคนๆนั้น “สิ่งต่างๆในชีวิต” ล้วนออกมาจากใจ (สภษ. 4:23) จิตใจคือที่ตั้งของความรักและความเกลียด-และจิตใจคือส่วนที่ถูกทำให้บังเกิดจากเบื้องบน ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ ดังนั้นผู้เชื่อทุกคนจึงมีชีวิตใหม่

คริสเตียนกลุ่มนี้โดยเฉพาะไม่เพียงเชื่อเพื่อความรอดของจิตวิญญูณเท่านั้น พวกเขาได้บนอบต่อ การทรงนำของพระเยซูด้วย และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเป็นใจเดียวกัน ถูกขับเคลื่อนโดยแรงกระตุ้นยิ่งใหญ่เดียวกัน ความรักเดียวกันเป็นนายของพวกเขา โดยควบคุมเหนือใจทุกดวง พวกเขามีมุมมองเดียวกัน ความมีสติภายในเดียวกัน แรงกระตุ้นที่จิตใจเดียวกัน ในสิ่งสารพัดที่พวกเขาพูดและกระทำ พวกเขาแสวงหาที่จะเอาใจพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ และที่จะยอมให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของพวกเขา

คริสเตียนยุคต้นเหล่านี้ไม่เห็นแก่ตัวเช่นกัน-และหลักการแห่งกิจกรรมของพวกเขาที่ตั้งอยู่ในความไม่เห็นแก่ตัวนั้น: “และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน” สภาพอันน่าเศร้าที่มีอยู่ในโลกวันนี้ก็คือว่าผู้คนส่วนใหญ่เป็นคนเห็นแก่ตัวและสนใจแต่ตัวเองเหลือเกินจนพวกเขาขวนขวายที่จะดักดวงทุกสิ่งทีตนจะหาได้ และพวกเขาเก็บทุกสิ่งทีตนหาได้ไว้! พวกเขาไม่แบ่งปันให้กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเลย เราต้องยอมรับว่ามีบางคนที่ไม่เห็นแก่ตัวอยู่ในโลกวันนี้ แต่พวกเขามีอยู่น้อยคนและเทียบไม่ได้เลยกับคนที่เห็นแก่ตัว

ในผู้เชื่อกลุ่มนี้ ไม่มีคนไหนอ้างว่าทรัพย์สินของของเขาเป็นของตนเพราะว่าไม่มีผู้ใดมีความคิดเช่นนั้นเลย คนเหล่านี้ยอมจำนนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยสิ้นเชิงจนทุกร่องรอยของความเห็นแก่ตัวถูกขจัดออกไป ใจดวงใหม่และชีวิตแบบพระเจ้าที่อยู่ภายในได้ทำให้การคิดถึงตัวเองจบสิ้นไปแล้ว การรับรู้ถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันครอบคลุมใจและความคิดของพวกเขา พวกเขา “มีทุกสิ่งร่วมกัน” อย่างแท้จริง

ใน 1 โครินธ์ 12:26 เราอ่านเกี่ยวกับคริสตจักร “ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย” ในคริสตจักรโดยเฉลี่ยวันนี้ ถ้าสมาชิกคน

หนึ่งทนต์ทุกซ์-ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกายหรือด้านการเงิน ทนต์ทุกซ์กับความเจ็บป่วยเป็นเวลานาน สูญเสียบ้าน หรือธุรกิจ ประสบกับเหตุการณ์น่าเศร้าส่วนตัว-สมาชิกคนอื่นๆที่เหลือก็พูดคุยเกี่ยวกับความเคราะห์ร้ายของ คนๆนั้น พวกเขาแสดงความเห็นอกเห็นใจของตน พวกเขาอาจถึงกับขอความร่วมมือใน “การเรียไร” เพื่อ จัดหาเสื้อผ้า อาหาร และของใช้จำเป็นอื่นๆเพื่อช่วยเหลือพี่น้องคนนั้นที่ขัดสน แต่นี่ไม่ใช่ความคิดที่ถูกนำเสนอ โดยผู้เชื่อยุคต้นเหล่านี้

พวกเขายอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อความเป็นจอมเจ้านายของพระเยซู ดังนั้นพวกเขาจึงเป็น *หนึ่ง เดียวกัน* พวกเขาดำเนินชีวิตพร้อมกับความเชื่อมั่นอันลึกซึ้งที่ว่าเรื่องฝ่ายวิญญาณสำคัญกว่าเรื่องทางวัตถุ พวกเขาเชื่อความจริงแห่งถ้อยคำของพระเยซูในมัทธิว 16:26: “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสีย จิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร”

พวกเขายังเชื่อหลักการของ 1 ยอห์น 3:17 เช่นกัน: “แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้อง ของตนขัดสน และยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา *ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้*” พระเจ้า ได้ประทานพระเยซู ผู้ทรงทนต์ทุกซ์เพื่อที่เราจะได้มีความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีนี้พร้อมกับของประทานอันดีเลิศ ทุกอย่างที่มาพร้อมกับมัน คริสเตียนยุคต้นเหล่านี้ถูกควบคุมอย่างสิ้นเชิงโดยอำนาจฝ่ายวิญญาณที่อยู่ภายใน พวกเขาจนพวกเขาแทบไม่ยึดติดกับสิ่งต่างๆของโลกนี้เลย มีคนกล่าวไว้ว่ายิ่งเรายึดติดกับโลกนี้น้อยเท่าไร เราก็ ยิ่งยึดพระเจ้าและสิ่งต่างๆที่เป็นนิรันดร์ไว้แน่นมากเท่านั้น ทรัพย์สิ่งของที่เป็นวัตถุเป็นเรื่องรองสำหรับผู้เชื่อ เหล่านี้ *การบรรลุฝ่ายวิญญาณคือพลังที่ครอบครองในชีวิตของพวกเขา พวกเขาดำเนินชีวิตราวกับว่าพวกเขาไม่ได้ถือครองสิ่งใดเลย-แต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาถือครองสิ่งสารพัด!*

ข้อ 33: “*อัครทูตจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอัน ใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน*”

การประกาศเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าถูกทำให้มีฤทธิ์เดชโดยความอยู่ฝ่าย วิญญาณของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวสารนั้น การประกาศของพวกเขาเป็นหลักฐานแห่งชีวิตแบบพระเจ้าซึ่ง สอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับชีวิตของพระคริสต์ *ชีวิตของพวกเขาและข่าวสารของพวกเขา* ป่าวประกาศการ ถือครองชีวิตแบบพระเจ้าของพวกเขา-ความรักที่ครอบครองอยู่เหนือกิจกรรมฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงทั้งปวง

“*พระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน*” ความมั่งคั่งและสง่าราศีที่โดดเด่นและมีหนึ่งเดียวได้ถูก ส้าแดงให้ประจักษ์ในอุปนิสัยของผู้เชื่อเหล่านี้ ความมั่งคั่งและสง่าราศีแบบที่ถูกทำให้เป็นไปได้โดยพระคุณ เท่านั้น และสิ่งนี้ได้ให้ฤทธิ์เดชแก่คำพยานของพวกเขา

ข้อ 34 และ 35: “*และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงิน ค่าของที่เขาได้นั้นมา วางไว้ที่เท้าของอัครทูต อัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ*”

เราไม่ถูกบอกว่าคุณเหล่านี้ขายทุกสิ่งที่คุณเขามีอยู่ พวกเขาอาจทำเช่นนั้นก็ได้ แต่ที่น่าเป็นไปได้ มากกว่าก็คือว่าพวกเขาขายบางส่วนของทรัพย์สิ่งของของพวกเขา และเงินที่ได้จากการขายนั้นรวมกันเป็นกองทุน ส่วนกลาง เราไม่อ่านเจอเลยเกี่ยวกับกองทุนที่คล้ายคลึงกันในที่อื่นนอกจากในกรุงเยรูซาเล็ม

เงินที่ได้จากการขายบ้านเรือนและที่ดินเหล่านี้ถูกนำมาวาง “ที่เท้าของอัครทูต”-การกระทำหนึ่งที่ยืนยันว่าผู้เชื่อเหล่านี้ให้พวกอัครทูตมีอำนาจควบคุมแบบไม่มีข้อโต้แย้งและเด็ดขาดในการจัดการเงินที่ได้มาเหล่านี้

“อัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ” (ภาษากรีกอ่านว่า “ให้แก่แต่ละคนตามที่อยู่ใดมีความต้องการ”) กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อผู้เชื่อคนใดในคนกลุ่มนั้นมีความต้องการ ความต้องการนั้นก็ได้รับการตอบสนองด้วยกองทุนที่มาจากคลังส่วนกลางนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีหลายคนที่ไม่มีความต้องการ และแน่นอนว่าพวกเขาเลี้ยงชีพด้วยรายได้ของพวกเขาเอง “การแจกจ่าย” นี้มีจุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือผู้ขัดสนเท่านั้น-พวกหญิงม่าย คนอื่นๆที่มีความต้องการแบบเฉพาะเจาะจง และคนเหล่านั้นที่เลี้ยงดูตัวเองไม่ได้ขณะที่พวกเขามีส่วนร่วมในการประกาศข่าวประเสริฐและเผยแผ่ข่าวดีว่าพระเยซูทรงช่วยให้รอด เป็นไปได้เช่นกันว่าวิสุทธิชนบางคนเหล่านี้ได้สูญเสียหนทางหาเลี้ยงชีพของตนเมื่อพวกเขาเปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียน ในยอห์น 9:22 เราถูกบอกว่าพ่อแม่ของชายตาบอดคนหนึ่งที่พระเยซูประทานการมองเห็นให้ไม่ยอมให้การเกี่ยวกับว่าผู้ใดได้รักษาลูกชายของพวกเขาให้หาย “เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้หนึ่งเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้หนึ่งเสียจากธรรมศาลา” มันไม่ใช่เรื่องที่ไร้เหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าบางคนในท่ามกลางผู้เชื่อกลุ่มนี้ได้กลายเป็นเหมือนผู้ถูกอัปเปหิเสียแล้วเมื่อพวกเขายอมรับพระคริสต์และมีการดำเนินชีวิตแบบใหม่ในการติดตามพระองค์

ข้อ 36 และ 37: “ฝ่ายโยเสส ที่อัครทูตเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นนำมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต”

สำเนาหลายฉบับอ่านว่า “โยเซฟ” แทนที่จะเป็น โยเสส ชายคนนี้น่าจะถูกชี้ให้เห็นตรงนี้เพราะว่าเขาเป็นคนต่างชาตินั้นคือ เขาไม่ใช่ชาวกรุงเยรูซาเล็มโดยกำเนิด การที่เขาขายบ้านและที่ดินคือตัวอย่างที่โดดเด่นของความใจกว้างอันเสียสละในส่วนของผู้เชื่อคนหนึ่ง เขาถวายหมดทั้งตัว กระทั่งถึงทรัพย์สินของตน ในการรับใช้พระเยซูคริสต์เจ้า ออกไปประกาศข่าวประเสริฐ และทำให้ตัวเขาเองโดดเด่นในงานแห่งการรับใช้ในแบบที่ไม่ธรรมดาต่างๆ ดังที่เราจะเรียนรู้ในภายหลัง

“ฝ่ายโยเสส ที่อัครทูตเรียกว่า บารนาบัส ...” การตั้งชื่อให้ถูกปฏิบัติอย่างกว้างขวางในสมัยนั้น โดยชื่อที่ถูกตั้งให้นั้นแสดงออกถึงอุปนิสัยของคนๆหนึ่งที่ชื่อนั้นถูกตั้งให้ “บารนาบัส” คือชื่อหนึ่งที่เอามาจากคำภาษาซีเรียสองคำ คำแรกมีความหมายว่า “ลูก” และคำที่สองมีความหมายว่า “คำพยากรณ์” ดังนั้น บารนาบัส จึงสื่อความหมายว่า “ลูกแห่งการพยากรณ์” คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “การหนุนน้ำใจ” มีความหมายตรงตัวว่า “การเตือนสติ คำวิงวอน คำทูลขอ หรือการเป็นผู้ช่วยเหลือ” เราพบว่าคำนี้ใช้กับบารนาบัสในกิจการ 11:22,23 อันเป็นที่ซึ่งคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มส่งเขาไปยังเมืองอันติโอก ซึ่งเป็นที่ๆ “เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า”

“เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส” คนเฝ้าเลวีทั้งหมดถูกแยกตั้งไว้สำหรับการปรนนิบัติของพระวิหารและศาสนาของพวกยิว บุตรชายสามคนของเลวีคือ เกอร์โซน โคฮาต และเมรารี อาโรนมหาปุโรหิตคนแรกเป็นลูกหลานจากครอบครัวของโคฮาต และลูกชายคนโตสุดของเขาก็สืบทอดต่อจากเขา ลูกชายคนอื่นๆที่เหลือ

ของอาโรนก็เป็นปุโรหิตเช่นกัน คนอื่นๆที่เหลือทุกคนของเผ่าที่นั้นถูกเรียกว่า คนเลวี และทุกคนถูกว่าจ้างในงานของพระวิหาร โดยช่วยเหลือปุโรหิตในการบรรเลงเพลงศักดิ์สิทธิ์และประกอบกิจกรรมอื่นๆในพระวิหาร (และก่อนหน้านั้นในพลับพลา) ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษากันดารวิถี บทที่ 3, พระราชบัญญัติ 12:18,19; 18:6-8 และ 1 พงศาวดาร บทที่ 23 และ 24

ไซปรัสคือหนึ่งในเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน มันอุดมสมบูรณ์สุดๆและอุดมไปด้วยผลผลิตต่างๆอย่างน้ำมัน น้ำมัน และเครื่องอุปโภคบริโภคอื่นๆที่มีประโยชน์และความสำคัญ

เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่ามียิวจำนวนมากบนเกาะไซปรัส และเราทราบจากกิจการ 13:4 ว่า เปาโลและบารนาบัสถูกส่งไปที่นั่นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเปาโลออกเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งแรกของเขา จากนั้นในกิจการ 15:39-41 เราอ่านว่าบารนาบัสไปยังเกาะไซปรัสอีกครั้งเพื่อประกาศ โดยพามาระโกไปด้วยขณะที่เปาโลและสิลาส “ไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเซีย”

บารนาบัสถูกกล่าวถึงแบบให้เกียรติในหลายแห่งในพันธสัญญาใหม่ (ศึกษากิจการ 11:22-30) เขาถูกเชื่อมโยงกับอัครทูตเปาโลในฐานะเพื่อนร่วมเดินทางในการเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งแรกของเปาโล คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มส่งเขาไปยังเมืองอันติโอกซึ่งเป็นทีๆ ภายใต้คำเตือนสติของเขา “จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 11:24) ข้อพระคำเดียวกันนี้บอกเราว่า “บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ”

จากเมืองอันติโอกเขาไปยังเมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเปาโล หลังจากพบเขาแล้ว เขาก็พาอัครทูตผู้นั้นกลับไปยังเมืองอันติโอก ซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาทำงานกับคริสตจักรที่นั่นเป็นเวลาหนึ่งปี “ได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก และในเมืองอันติโอกนั่นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก” (กิจการ 11:25,26)

ดังนั้นการเชื่อมโยงกันของเปาโลกับบารนาบัสในพันธกิจแห่งข่าวประเสริฐจึงได้เริ่มต้นขึ้น และพวกเขาเดินทางด้วยกันในการร่วมสามัคคีธรรมและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจนกระทั่งการโต้แย้งเข้ามาคั่นกลางระหว่างพวกเขาในเรื่องยอห์นมาระโก เมื่อนั้นเองบารนาบัสจึงพามาระโกคนหนุ่มไปและแล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส และเปาโลเดินทางกับสิลาสไปในการเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งที่สองของเขา (กิจการ 15:35-41) นอกจากนี้จงศึกษากิจการ 12:25; 13:1,2,50; 14:12; 1 โครินธ์ 9:6; และกาลาเทีย 2:1-9

หมายเหตุเสริมที่น่าสนใจในที่นี้ก็คือว่าเปาโลและบารนาบัสเกิดในประเทศของคนต่างชาติทั้งคู่ พวกเขาเป็นยิว แต่พวกเขาไม่ได้เกิดในปาเลสไตน์ ข้อเท็จจริงที่ว่าบางส่วนของชีวิตและการอบรมสั่งสอนของพวกเขาอยู่ในประเทศอื่นๆช่วยให้พวกเขามีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับพันธกิจของพวกเขาซึ่งมีต่อพวกคนต่างชาติเป็นหลัก

บารนาบัสเป็นเจ้าของที่ดิน-เราไม่ถูกบอกว่าจะถึงขนาดไหน แต่ในข้อ 37 ของบทนี้เราอ่านว่าเขา “มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต” แม้เป็นชายผู้มีทรัพย์สิน บารนาบัสก็เสียสละให้ทั้งหมดเพราะเห็นแก่พันธกิจในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อพระเยซูทรงกลายเป็นพระผู้ช่วยให้รอดแห่งจิตวิญญาณของเขา พระองค์ก็ทรงกลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเขาด้วย เราไม่ถูกบอกว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สิน และสิ่งที่เราทราบเกี่ยวกับวิถีหาเลี้ยงชีพของเขาก็ถูกให้ไว้ในจดหมายฝากฉบับต่างๆของเขาที่

ส่งถึงคริสตจักรต่างๆเหล่านั้น โดยประกาศว่าเขาหาเลี้ยงตัวในพันธกิจของเขาโดยการทำงานเป็นช่างเย็บเต็นท์ (กิจการ 18:3; 2 คร. 11:9; 1 ธส. 2:9)

ผมกลัวว่าผู้รับใช้บางท่านวันนี้ได้ยอมให้ทรัพย์สิน บ้านเรือน และทรัพย์สินสมบัติฝ่ายโลกเข้ามาแทรกกลางระหว่างตัวพวกเขา กับพันธกิจของพวกเขาแล้ว ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามไม่ให้ผมพิพากษาผู้ใดเลย-และสวรรค์เป็นพยานให้ผมว่าผมไม่ได้หมายถึงใครอย่างเฉพาะเจาะจง-แต่ผมเชื่อว่าบางครั้งพันธกิจก็กลายเป็นงานเสริม นักเทศน์ทั้งหลายเข้าสู่โลกธุรกิจ และการเทศนากลายเป็น “งานอดิเรก” สำหรับพวกเขา ถ้าพระเจ้าทรงเรียกชายคนหนึ่ง พระองค์ก็ไม่เคยถอนการทรงเรียกของพระองค์ ดังนั้น ผู้รับใช้คนใดที่ให้ทรัพย์สิน-หรือสิ่งอื่นใดก็ตาม-มาก่อนพันธกิจของตนและการทุ่มเทของตนต่อพระเจ้าก็จะเผชิญการสูญเสียอย่างแน่นอน!

ผมรู้ว่าผู้รับใช้หลายท่านที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดอาจได้ทรัพย์สินของของโลกมากกว่านี้ในอาชีพอื่นที่ไม่ใช่งานรับใช้ เพราะว่าตามกฎแล้ว การประกาศข่าวประเสริฐคืองานของการปฏิเสธตัวเอง *ไม่มีมนุษย์คนใดควรเข้าสู่งานรับใช้ นอกเสียจากว่าเขาแน่ใจว่าเขาได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าและนอกเสียจากว่าเขาเต็มใจที่จะมอบถวายทุกสิ่งที่มีแต่พระเจ้า!*

เราต้องตระหนัก เหมือนกับคริสเตียนยุคต้นเหล่านี้ในกรุงเยรูซาเล็มได้ตระหนัก ว่าทรัพย์สินสมบัติที่แท้จริงอยู่ในสวรรค์ ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงอยู่ในสวรรค์ เราคืออวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระองค์ และเรานั่งในสวรรค์สถานกับพระองค์

มันเป็นความจริงที่ว่า การสำแดงแบบครบถ้วนยังไม่ได้ถูกประทานให้แก่วิสุทธิชนเหล่านี้ในกรุงเยรูซาเล็ม คือพระวาระที่ครบสมบูรณ์ของพระเจ้า แต่สิ่งที่พวกเขาารู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์และการสถิตของพระองค์อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกเขาเลิกมองสิ่งของฝ่ายโลกและมีสายตาดจดอยู่ที่สิ่งต่างๆที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้พระเยซูเป็นจริงสำหรับพวกเขาเหลือเกินจนโดยทางฤทธิ์เดชของพระองค์ พวกเขาถูกทำให้สามารถเป็นพยานถึงความจริงได้-ด้วยใจกล้าและพร้อมกับความเชื่อมั่น ข้อเท็จจริงที่ว่าคริสเตียนเหล่านี้เชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู ทำให้พวกเขาแยกออกจากศาสนาอื่นทั้งหมดในสมัยนั้น และมันเป็นเพราะความเชื่อนี้เองที่ *“พระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน”*

ความเชื่อเดียวกันนั้นควรทำให้เราไม่ยึดติดกับสิ่งต่างๆที่เป็นของโลก และในยุคสมัยนี้เมื่อเรารู้ว่าการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกือบจะถึงแล้ว เราก็ควรตั้งความใฝ่หาของเราไว้กับสิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบนและอธิษฐานกับยอห์นผู้เป็นพี่รักว่า *“ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้า!”*

5:1 แต่มีชายคนหนึ่งซื้ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิราได้ขายที่ดินของตน
5:2 และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขารู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต
5:3 ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย เหตุไฉนซาดานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้
5:4 เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า”
5:5 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง
5:6 พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง
5:7 หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป
5:8 ฝ่ายเปโตรถามนางว่า “เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือ จงบอกเราเถิด” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ได้เท่านี้เจ้าค่ะ”
5:9 เปโตรจึงถามนางว่า “ไฉนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิดเท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย”
5:10 ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง
5:11 ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น
5:12 มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครทูตได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน
5:13 และคนอื่นๆไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก
5:14 มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน)
5:15 จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน
5:16 ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมา และทุกคนก็หาย
5:17 ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง
5:18 จึงได้จับพวกอัครทูตจำไว้ในคุกหลวง
5:19 แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครทูตออกไป บอกว่า
5:20 “จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง”
5:21 เมื่ออัครทูตได้ยินอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พวกอัครทูตออกมา
5:22 แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครทูตในคุก จึงกลับมารายงาน

5:23 ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุณบิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน”

5:24 เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป

5:25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า “ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยื่นส่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร”

5:26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครทูตมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง

5:27 เมื่อเขาได้พาพวกอัครทูตมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม

5:28 ว่า “เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกซื่อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา”

5:29 ฝ่ายเปโตรกับอัครทูตอื่นๆตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์

5:30 พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยขวานไม้ที่ต้นไม้นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่

5:31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอดเพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา

5:32 เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญูณบริสุทธิ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย”

5:33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาดใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครทูตเสีย

5:34 แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง

5:35 ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี

5:36 เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อธูดาสอดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชายติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่ธูดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป

5:37 ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจذبัญชีสามะโนคริว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป

5:38 ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง

5:39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า”

5:40 เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครทูตเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป

5:41 พวกอัครทูตจึงออกไปให้พื้หน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับภาระใหญ่เกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น

5:42 ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

บทที่ 4 ปิดท้ายด้วยคำบรรยายเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งเดียวกันในหัวใจ จิตใจและวิญญาณซึ่งแพร่หลายท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมแรกนั้นของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และข้อ 31 ของบทนั้นก็แสดงออกอย่างชัดเจนว่าพวกเขา “ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์**ทุกคน**”

แต่เหมือนกับที่ในท่ามกลางอัครทูตสิบสองคนนั้นของพระเยซูมีคนแบบยูดาอยู่คนหนึ่ง ดังนั้นในคริสตจักรทารกนี้ก็มีอย่างน้อยสองคนที่คำกล่าวรับเชื่อของพวกเขาไม่ได้จริงจัง และที่พิสูจน์ตัวแล้วว่าไม่คู่ควรกับของประทานเหล่านั้นแห่งพระคุณซึ่งผู้เชื่อแท้เหล่านั้นได้รับแล้วผ่านทางความเชื่อในพระราชากิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

บาปที่ถูกระงับโดยอานาเนียและสัปปิราไม่เพียงแสดงให้เห็นการดูแลของพระเจ้าและความไร้สาระและความมักใหญ่ใฝ่สูงที่มีต่อตัวพวกเขาเองเท่านั้น มันยังสื่อถึงความไม่แยแสแบบสิ้นเชิงที่มีต่อความเสื่อมทรามที่พวกเขากำลังนำเข้ามาในที่ประชุมท้องถิ่นนั้นและการเหยียดหยามที่พวกเขากำลังนำมาสู่พระนามของพระเยซู! สองคนนี้ถือครองความสว่าง-นั่นคือ พวกเขาเคยเห็นการอัศจรรย์และการกระทำกิจเหล่านั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของผู้เชื่อแท้เหล่านั้นแล้ว ดังนั้นบาปที่พวกเขากระทำทั้งๆที่พวกเขาได้รับความสว่างนั้นแล้วจึงเรียกเอาความเดือดดาลแบบพิเศษของพระเจ้าเพื่อที่จะแสดงให้เห็นการพิพากษาอันน่ากลัวของพระเจ้าที่ตกลงบนคนเหล่านั้นที่ทำบาปต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

สำหรับผมแล้ว บันทึกที่ถูกให้ไว้ในที่นี่เป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำเป็นพระวจนะที่แท้จริงและเด็ดขาดของพระเจ้า เพราะว่าหากมันเป็นเพียงบันทึกเหตุการณ์ที่ถูกเขียนโดยเหล่านักประวัติศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขาก็คงเว้นเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกในสิบเอ็ดข้อแรกนั้นของบทนี้ไปแล้ว! ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งให้เขียนบันทึกเกี่ยวกับบาปของอานาเนียและสัปปิราเพื่อเป็นคำเตือนอันจริงจังต่อผู้เชื่อยุคต้นเหล่านั้น-เช่นเดียวกับเป็นคำเตือนสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายในวันนี้

บาปและความตายของอานาเนียและสัปปิรา

ข้อ 1 และ 2: “แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิราได้ขายที่ดินของตน และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายกเก็บไว้ ภรรยาของเขารู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต”

มันไม่ใช่การเปรียบเทียบความตรงกันข้ามที่บันทึกเรื่องราวของอานาเนียและสัปปิราถูกวางเคียงข้างกับเรื่องของบาร์นาบัสในข้อ 36 และ 37 ของบทที่ 4 ดังนั้นเราจึงไม่ควรให้ความสำคัญแบบไม่สมควรกับคำว่า “แต่” ที่เริ่มต้นพระคำข้อนี้ ในภาษากรีกต้นฉบับ ข้อ 36 ของบทที่ 4 ขึ้นต้นด้วยคำสันธานเดียวกัน คือคำซึ่งถูกใช้บ่อยในการเล่าเรื่องที่ตั้งใจเพียงเชื่อมโยงอนุประโยคสองอันเข้าด้วยกัน ในที่นี้ก็เป็นแบบนั้น

“อานาเนีย” เป็นชื่อโหลในสมัยนั้น-จงสังเกตกิจการ 9:10-17 และ 23:2 ชื่อ “สัปปิรา” น่าจะมาจากหินแซฟไฟร์ และคำนี้ถูกพบในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเช่นเดียวกับในภาษากรีกของพันธสัญญาใหม่

อานาเนียและสัปปิรา “ได้ขายทรัพย์สินของของตน” ข้อ 3 บอกเราว่าพวกเขาขายทรัพย์สินของแบบ ไหน เพราะว่าในข้อนั้นเปโตรถามอานาเนียว่า “เหตุใดคนซาดานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระ วิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้” คำกรีกเดียวกันนี้ที่ใช่เรียก “ทรัพย์สินของ” ถูกใช้ใน บ้านที่เรื่องราวของเศเรซฐีหนุ่มคนนั้นที่วิ่งมาหาพระเยซู หมอบลงที่พระบาทของพระองค์ และถามว่าเขาต้อง ทำสิ่งใดอันใดเพื่อที่จะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก และเมื่อพระเยซูทรงบอกเขาสั่งเดียนั้นที่เขาต้องทำ “เขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สินของเป็นอันมาก” (มธ. 19:22; มก. 10:22) ในภาคพันธสัญญาเดิม คำฮีบรูที่ ตรงกันก็ถูกใช้ในบางครั้งเพื่อสื่อถึงสวนองุ่นขนาดใหญ่ทั้งหลาย

ไม่ว่าอานาเนียและสัปปิราขายสิ่งใดก็ตาม มันก็เป็นทรัพย์สินส่วนตัวของพวกเขาเอง แต่เมื่อพวกเขา นำรายได้เหล่านั้นมาวางที่เท้าของพวกอัครทูต พวกเขา “เก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้” พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเลย เกี่ยวกับจำนวนเงินที่คนเหล่านี้ได้มาจากการขายทรัพย์สินของตน-มันอาจเป็นจำนวนเงินเพียงเล็กน้อย มันอาจ เป็นเงินจำนวนมหาศาลก็ได้ ไม่ว่าจะราคาขายของพวกเขาจะเป็นเท่าไรก็ตาม เราก็กสันนิษฐานได้ว่าพวกเขาคงจะ ให้เงินส่วนใหญ่ให้แก่คริสตจักรและยกเก็บเพียงส่วนเล็กน้อยไว้ เพราะว่าพวกเขาคงหวังว่าจะลอยนวลไปไม่ได้ โดยการยกเก็บเงินส่วนที่มากกว่าที่พวกเขาได้ให้แก่คริสตจักร พวกเขาคงจะถูกจับได้ในการหลอกลวงของตน- และพวกเขาหวังว่าจะหลีกเลี่ยงเรื่องนี้อย่างแน่นอน

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ยกเก็บไว้” คือคำเดียวกับที่ถูกใช้ในทิตัส 2:10 ที่มันถูกแปลเป็น “ยกยกออก” และมันถูกแปลเป็น “ปล้น” บ่อยๆ ดังนั้นไม่ว่าอานาเนียและสัปปิรายกเก็บเงินไว้เป็นจำนวนเท่าไรก็ตาม-ไม่ว่า จะเป็นเงินจำนวนมหาศาลหรือแค่ไม่กี่เหรียญ-พวกเขาก็กำลังปล้นพระเจ้าเพราะว่าพวกเขากล่าวอ้างว่าตน กำลังนำเงินทั้งหมดมาไว้ในคลังของคริสตจักร

“ภรรยาของเขารู้ด้วย...” บอกเราว่านี่ไม่ใช่บาปอย่างหนึ่งที่ถูกกระทำเพราะอารมณ์พาไป อานาเนีย และภรรยาของเขาคุยกันเกี่ยวกับธุรกรรมนี้แล้ว พวกเขาได้ตั้งใจวางแผนด้วยกันและเห็นพ้องตรงกันว่าพวกเขา จะกระทำการฉ้อโกงนี้

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าสามีภรรยาคู่นี้หวังว่าจะได้สิ่งใดโดยการหลอกลวงเช่นนี้ เห็นได้ชัด (จากข้อปิด ท้ายของบทที่ 4) ว่าพวกเขาได้เห็นการขายทรัพย์สินของของผู้เชื่อเหล่านั้นและการนำเงินมาให้แก่คริสตจักร และบางทีพวกเขาหวังว่าจะได้รับการยอมรับ คำสรรเสริญ และคำชมเชยท่ามกลางคนอื่นๆที่เหลือโดยการให้ สิ่งที่ควรจะเป็นกรรมสิทธิ์ทั้งหมดของพวกเขา

ไม่มีประโยชน์อันใดในการคาดเดาสิ่งที่อานาเนียและสัปปิราคิดว่าตนจะได้รับโดยการหลอกลวงของ พวกเขา แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่แน่นอน: พวกเขาคิดเกี่ยวกับการนำเงินมาวางที่เท้าของพวกอัครทูตมากกว่าที่พวกเขา คิดเกี่ยวกับการกระทำผิดต่อพระเจ้า พวกเขากำลังคิดเกี่ยวกับการทำให้คนเหล่านั้นประทับใจที่ได้เห็นพวกเขา นำเงินของตนมาให้ แทนที่จะคิดเกี่ยวกับพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่มองลงมายังพวกเขาขณะที่พวกเขาทำบาปนี้

เปโตรเข้าใจว่าคนแบบนี้จะปรากฏตัวในที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลาย ใน 2 เปโตร 2:1-3 เขาเขียนไว้ว่า “แต่เราได้มีผู้พยากรณ์เท็จท่ามกลางประชาชนทั้งหลายด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีอาจารย์เท็จท่ามกลางท่านทั้ง

หลาย ผู้ซึ่งจะแอบเอาลัทธิที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางอันจะนำไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง จะมีหลายคนประพฤติตามทางแห่งการสาปแช่งของเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย และด้วย**ความโลภ**เขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อคำกำไรจากท่านทั้งหลาย การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เนิ่นช้า และความหายนะของเขาก็จะไม่หลบไหลไป”

ยูดาสก็พูดถึงคนแบบนั้นเช่นกัน ในยูดาส 11 เราอ่านว่า “**วิบัติจึงมีแก่เขา เพราะเขาได้ดำเนินในทางของคาอิน และได้วิ่งพล่านไปตามความผิดพลาดของบาโลอัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง และได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคโรห์**”

ดังนั้นในกรณีของอานาเนียและสัปปิราเราจึงเห็นตัวอย่างหนึ่งและเหตุการณ์ที่เป็นแบบฉบับของการกระทำผิดแบบที่คนในสมัยนั้นอาจถูกทดลองให้กระทำ เนื่องจากบางคนในผู้เชื่อแท้เหล่านั้นกำลังขายทรัพย์สิ่งของของตนและนำเงินมาวางที่เท้าของพวกเขา จึ่งมีการทดลองอย่างหนึ่งสำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่จริงใจ ไม่ได้กลับใจเชื่ออย่างแท้จริง ที่จะพยายามทำให้ตนเองได้รับความนิยมนิยมและอภิสิทธิ์โดยการแสวงหาแบบเดียวกัน

ข้อ 3: “**ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย เหตุใดชนชาติานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมูสาต่อพระวิญญานบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้”**

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่ารูปคำถามที่ถูกใช้ในที่นี่ดูเหมือนจะบ่งบอกว่ามีความเป็นไปได้ที่อานาเนียต่อสู้กับอภิปิณฑลของชาติาน-นั่นคือ ถ้าเขาอยากเอาชนะการทดลองนี้ เขาก็คงทำเช่นนั้นได้

“**เหตุใดชนชาติานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมูสาต่อพระวิญญานบริสุทธิ์**” จากคำถามของเปโตรในที่นี้เห็นได้ชัดว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ได้ประทานความรู้แก่เขาเกี่ยวกับการหลอกลวงซึ่งคนเหล่านี้วางแผนและเห็นพ้องที่จะทำให้สำเร็จ และเห็นได้ชัดเช่นกันว่าพระวิญญานได้เปิดเผยแก่เปโตรว่าการลงโทษจะตามมาอย่างแน่นอนและการพิพากษานั้นจะตกลงบนอานาเนียและสัปปิราแน่นอน หากนี่ไม่ใช่ความจริง เราจะอธิบายอากัปกิริยาที่สงบนิ่งและความไม่ประหลาดใจเลยของเปโตรได้อย่างไรเมื่อในข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามมา การพิพากษาอันน่าตกใจขนาดนั้นได้ตกลงบนพวกเขาอย่างฉับพลันเช่นนั้น?

มันคือฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์ที่ถูกสำแดงให้ประจักษ์ในอัครทูตเหล่านั้นและผู้เชื่อคนอื่นๆที่เหลือในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ยุคต้นนั้น เมื่อเราอ่านเกี่ยวกับสมัยแรกของความเชื่อแบบคริสเตียนและงานรับใช้ของพวกเขา เราก็หายเหตุครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพวกเขาไม่อ้างว่ามีฤทธิ์เดชใดๆภายในตัวพวกเขาเองเลย แต่ยกให้การอัศจรรย์ต่างๆและความสำเร็จของพวกเขาเป็นฝีมือของฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์เสมอ การเติบโตของคริสตจักรทารกนี้เป็นเพราะการกระทำกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้เปโตรจึงประกาศว่าอานาเนียได้ถูกชาติานทดลองให้**โกหกต่อพระวิญญานบริสุทธิ์**ในการกล่าวอ้างว่ายกเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายทรัพย์สินของเขาให้เป็นของกำนัลแห่งความรักแบบพี่น้องถวายแก่คริสตจักร ในเมื่อจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของเขาคือ การทำให้ตัวเขาเองและภรรยาของเขาได้รับความดีความชอบจากที่ประชุมแห่งผู้เชื่อทั้งหลายโดยยังยกเก็บบางส่วนของเงินที่เขาอ้างว่าให้

ข้อ 4: “เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มูสาต่อมนุษย์แต่ได้มูสาต่อพระเจ้า”

ภาษากรีกอ่านตรงกันว่า “ขณะที่มันยังอยู่ในตอนนั้น มันไม่ได้ยังอยู่เป็นของตัวเองหรือ?” จึงสังเกตว่าคำกริยาในภาษากรีกถูกกล่าวซ้ำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีการชู้ช้อยุ่ใจอานาเนียเพื่อบังคับเขาให้ขายทรัพย์สินของเขาเลย สิ่งเดียวที่ถูกคาดหวังจากเขาคือ ความซื่อตรงในคำรายงานของเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้กระทำ-และแม้หากว่าเขาารู้สึกว่าตนควรขายทรัพย์สินของตน ก็ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าเขาถูกคาดหวังให้ขายรายได้ทั้งหมดให้แก่คริสตจักร ของถวายเช่นนั้นเป็นเรื่องระหว่างตัวเขาเองกับพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ นี้ถูกบอกเป็นนัยอย่างแน่นอนในถ้อยคำของข้อที่เราศึกษากันอยู่ ซึ่งประกาศว่าเงินที่ได้รับจากการขายทรัพย์สินใดๆเป็นสิทธิ์ของผู้ขายนั้นจนกระทั่งเขา ซึ่งถูกนำโดยพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ ได้ถวายเงินนั้นเข้าในคลังของคริสตจักรอายุน้อยนั้น เขาไม่ได้ถูกบังคับให้บริจาคเงินที่ได้รับมานั้นทั้งหมด-แต่เขาถูกผูกมัดโดยหน้าที่ที่จะเป็นคนซื่อตรงในสิ่งที่เขาได้กระทำ!

“มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า” เราพบสำนวนเดียวกันในที่นี้ซึ่งถูกใช้หลายครั้งในภาษาฮีบรูของภาคพันธสัญญาเดิม-เช่นในฮักกัย 1:5,7: “จงพิจารณาทางทั้งหลายของพวกเจ้า” ความหมายก็คือ “จงวางมันไว้ลึกในใจ จงตัดสติใจหลังจากการตรึกตรองอย่างลึกซึ้งแล้ว” ดังนั้นบาปของอานาเนียและสัปปิราจึงไม่ใช่เรื่องของการยอมแพ้ต่อการทดลองแบบฉับพลัน แต่เป็นการกระทำอย่างหนึ่งที่ออกมาจากใจหลังจากการวางแผนและการตรึกตรองเยอะแล้ว

“เจ้ามิได้มูสาต่อมนุษย์แต่ได้มูสาต่อพระเจ้า” ข้าพระเสริฐอันมีน้ำหนกมากและความจริงด้านหลักคำสอนถูกนำเสนอในที่นี้ คำกล่าวนี้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ ชายเหล่านั้นที่อานาเนียพยายามที่จะหลอกลวงคือ ชายทั้งหลายที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ภายในในพระภาคของพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ ชายทั้งหลายผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้เลี้ยงรองของพระองค์ ดังนั้นอานาเนียและสัปปิราจึงโกหก-ไม่ใช่ต่อมนุษย์-แต่ต่อพระเจ้าและต่อพระวิญญูณบรสิสุทธิ์

ข้อ 5: “เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง”

การตีความแบบซื่อตรงอย่างเดียวของพระคำข้อนี้ก็คือว่า การเสียชีวิตแบบฉับพลันของอานาเนีย (และการเสียชีวิตของสัปปิราต่อมาไม่นาน) เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติอย่างไม่ต้องสงสัย บางคนพยายามที่จะอธิบายว่าการเสียชีวิตนี้เกิดจากสาเหตุธรรมชาติ โดยกล่าวว่าสามภรรยาผู้นี้ตายเพราะความหวาดกลัวที่ถูกจับได้ แต่มันไม่สมเหตุสมผลอย่างแน่นอนที่จะสันนิษฐานว่าชายคนหนึ่งและภรรยาของเขาจะมีอารมณ์แบบเดียวกันและตายในลักษณะเดียวกันเพราะว่าพวกเขาถูกจับได้ว่าทำการหลอกลวงแบบน่ารังเกียจ! ไม่ใช่เลยครับ ไม่มีคำอธิบายแบบปกติธรรมดาสำหรับสาเหตุการเสียชีวิตของอานาเนียและภรรยาของเขา

เราต้องจำให้ขึ้นใจว่านี่เป็นความพยายามครั้งแรกของซาตานที่จะใช้ความหน้าซื่อใจคดเพื่อที่จะได้ฐานที่มั่นท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรทารกนั้น และมันจำเป็นอย่างยิ่งที่ความพยายามเช่นนั้นต้องถูกจัดการในทันทีและอย่างรุนแรง พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นจริงๆในการอนุญาตให้เกิดการเสียชีวิตแบบฉับพลัน

ของอานาเนียและสัปปีรา พวกเขาทั้งคู่ถูกฆ่าตายผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งพวกเขาได้เจตนาที่จะหลอกลวง

เราพบบันทึกเรื่องราวหนึ่งในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวและความรุนแรงของโทษแบบเดียวกันที่บังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของอาโรน คือ นาตับและอาปีสุ ในตอนต้นแห่งตำแหน่งบุโรหิตของยิวในเลวีนิติ 10:1,2 เราอ่านว่า “ฝ่ายนาตับกับอาปีสุบุตรชายของอาโรน ต่างนำกระถางไฟของเขามาและเอาไฟใส่ในนั้นแล้วใส่เครื่องหอมลง เอาไฟที่ผิดรูปแบบมาเผาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์มิได้ทรงบัญชาให้เขากระทำเช่นนั้น ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโฮวาห์ ไหม้เขาทั้งสองและเขาก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์”

การที่อาโรนและครอบครัวของเขาถูกห้ามไม่ให้ไว้ทุกข์เพื่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงลงโทษอย่างรุนแรงขนาดนั้นและทรงพิพากษาอย่างรวดเร็วเช่นนั้นแสดงให้เห็นว่าเราควรตีความอย่างไรเกี่ยวกับการพิพากษาที่พระเจ้าทรงมีต่ออานาเนียและสัปปีรา การเสียชีวิตของพวกเขาเกิดขึ้นเพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อย่างไม่ต้องสงสัย พระองค์ทรงตัดพวกเขาออกในการพิพากษาอันร้ายแรงเพื่อเป็นตัวอย่างหนึ่งแก่คริสตจักรทหารของพระองค์เกรงว่าคนอื่นๆ จะกระทำความบาปเดียวกันนั้น พระเจ้าทรงเพิ่มพูนคริสตจักรของพระองค์ผ่านทางวิธีการต่างๆ-การรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย การทำให้คนตายเป็นขึ้น การเลี้ยงอาหารผู้หิวโหย ในทำนองเดียวกันพระองค์ทรงส่งการพิพากษาแบบฉับพลันมาเพื่อปกป้องคริสตจักรของพระองค์ให้พ้นจากความหน้าซื่อใจคดของเหล่าคนชั่วที่อยากปิดเป็นพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นการกระทำ ความชั่วช้าลามก (ยูดาสา 4) ทั้งๆที่มีการพิพากษาเช่นนั้น ก็ยังมีคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ที่เป็นคนกินเดบที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ต้มกินพอดี้ ทำการล้อเลียนพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้ว (ตายไปแล้ว) ก็มีมาก” (1 คร. 11:17-30)

ข้อ 6: “พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง”

บางคนเสนอแนะว่าคนหนุ่มเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับคริสตจักรและพวกเขามีกิจธุระในการฝังศพ แต่ดูเหมือนว่าไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เมื่อพิจารณาทุกสิ่งแล้ว ในกิจการ 6:1-6 พวกผู้ช่วยได้ถูกเลือกเพื่อแจกอาหารและดูแลเรื่องอื่นๆ เพื่อที่พวกอัครทูตจะได้อุทิศตัวให้แก่การอธิษฐานและการศึกษาค้นคว้าพระวจนะ มันน่าสงสัยจริงๆ ที่ว่ามีผู้คนพิเศษเพื่อดูแลเรื่องงานศพตอนช่วงแรกๆ นั้นในการเติบโตของคริสตจักร ความหมายในที่นี้ดูเหมือนว่าจะเป็นเหล่าสมาชิกอายุน้อยของคริสตจักรเอาศพของอานาเนียห่อใส่เสื่อคลุมที่เขากำลังสวมใส่อยู่ตอนที่เขาเข้ามาในคริสตจักร แบกเขาออกไป และฝังศพเขา

ในสมัยนั้นพวกคนตายปกติแล้วถูกฝังศพในถ้ำ (ยอห์น 11:38 บอกเราว่าอูโมงค์ฝังศพของลาซารัสเป็นแบบนั้น) มันต้องใช้การจัดเตรียมเพียงเล็กน้อยเพื่อให้ถ้ำเหล่านั้นพร้อมที่จะรับคนตาย และถ้ำเหล่านั้นถูกปิดโดยแค่เอาหินก้อนใหญ่มาปิดปากถ้ำ ดังนั้นมันจึงเข้าใจได้ว่าอานาเนียถูกฝังศพอย่างรวดเร็วขนาดนั้นหลังจากที่เขาเสียชีวิต พวกเขาคงใช้เวลาน้อยมากในการฝังศพจนเสร็จสิ้น และในสมัยนั้น-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาพอากาศที่ร้อน-การฝังศพต้องเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมากๆ หลังการเสียชีวิต

น่าสนใจที่ว่าไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าเปโตรอ่านข้อพระคัมภีร์สองสามข้อ อธิษฐานคำอธิษฐานหนึ่งหรือกล่าวอะไรสักเล็กน้อยเพื่อปกป้องว่าอานาเนีย “ไม่ใช่คนเลวเสียทั้งหมด” และว่าเขาได้ “ทำความดีอยู่บ้าง” ในชีวิตของเขา! อานาเนียได้ทำบาปร้ายแรง เขาถูกพิพากษาทันทีโดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เทศนาคำเทศนาที่มีเสียงดังมากกว่าที่เปโตรจะเทศนาได้ และไม่มีสิ่งใดจะต้องกล่าวเพิ่มเติมแล้ว พวกเขาแค่เอาศพของเขาไปฝังเท่านั้น

ข้อ 7: “หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป”

เราไม่ถูกบอกกว่าทำไมอานาเนียและสัปปิราถึงไม่ได้เข้าร่วมการประชุมนั้นด้วยกัน แต่ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอะไรก็ตาม มันก็เป็นเวลาประมาณสามชั่วโมงหลังจากการเสียชีวิตของสามีของนางที่นางสัปปิราเข้ามาข้างในโดย “ยังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” ข่าวเรื่องการเสียชีวิตของอานาเนียยังไม่ถึงนาง

ข้อ 8: “ฝ่ายเปโตรถามนางว่า “เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือ จงบอกเราเถิด” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ได้เท่าที่เจ้าคะ””

การใช้คำกริยาภาษาอังกฤษ “answered” (ในที่นี้แปลเป็น “ถาม”) โดยที่ไม่มีคำถามหรือคำกล่าวใดมาก่อนหน้านั้น ก็ถูกพบหลายแห่งในพระคัมภีร์-เช่นในดาเนียล 2:14,15 และในลูกา 3:16 เปโตรไม่ได้กำลังตอบคำถามหนึ่งจริงๆ แต่กำลังถามคำถามหนึ่งจริงๆ แล้วเขากำลังถามนางสัปปิราว่า “เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านี้หรือ” แต่คำถามนี้ก็มักจะทำให้นางเกิดความระแวงแล้ว นางน่าจะระแวงแล้วว่าอุบายที่นางกับอานาเนียได้กระทำถูกเปิดโปงแล้วและว่าเปโตรรู้แล้วว่าพวกเขาไม่ได้นำเงินทั้งหมดที่ได้รับจากการขายทรัพย์สินของพวกเขา

แต่ถ้านางสัปปิราจะระแวงจริงๆว่าการฉ้อโกงนั้นถูกจับได้แล้ว นางก็ไม่แสดงหลักฐานใดๆให้เห็นเลย นางตอบคำถามของเปโตรอย่างหนักแน่นว่า “ได้เท่าที่เจ้าคะ”

ข้อ 9: “เปโตรจึงถามนางว่า “ไหนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะห้ามศพของเจ้าออกไปด้วย”

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าอานาเนียและสัปปิราได้เห็นการอัศจรรย์บางประการที่ถูกกระทำผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วเมื่อเหล่าอัครทูตประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วชุมชนนั้น และการทดสอบความทรงสัพพัญญูของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในพวกอัครทูตและในคริสตจักรก็เท่ากับเป็นการทดลองพระวิญญาณของพระเจ้า บาปของพวกเขาก็ไม่ใช่บาปของการพูดหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ก็ใกล้เคียงกับการทำเช่นนั้น

คำตอบของนางสัปปิราที่มีต่อคำถามของเปโตรทำให้อัครทูตท่านนี้เชื่อว่าไม่ใช่คำโกหกเดียวของสามีชั่วและเห็นแก่เงินคนหนึ่ง แต่เป็นบาปแบบจงใจที่ถูกกระทำหลังจากการตกลงกันระหว่างสามีกับภรรยา-อุบายที่ถูกวางแผนอย่างหลักแหลมเพื่อหลอกลวงผู้เชื่อเหล่านั้นและปล้นพระเจ้า เปโตรจึงกล่าวแก่นางสัปปิราว่า “จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะห้ามศพของเจ้าออกไปด้วย”

นี่ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเปโตรได้ยินเสียงก้าวเท้าที่ใกล้เข้ามาของคนหนุ่มเหล่านั้นที่ได้ฝังศพอานาเนีย ที่น่าจะเป็นก็คือว่าพวกเขาเดินเท้าเปล่า-หรือสวมรองเท้าสาน ตามธรรมเนียมปกติในสมัยนั้น เปโตรแค่

หมายความว่าชายเหล่านั้นที่เพิ่งฝังศพอานาเนียกำลังเข้ามาในที่ประชุมนั้นและจะแบกศพนางสัปไฟราออกไป เช่นกัน เราไม่แน่ใจว่าเปโตรทราบสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับอานาเนีย แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยแก่เขาว่า สัปไฟราจะตาย-และจะถูกฝังศพโดยชายหนุ่มพวกเดียวกันนั้นผู้ได้ฝังศพสามีของนาง

ข้อ 10: “ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้น ตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง”

พระคำข้อนี้พูดแทนตัวมันเอง เราคงจะสันนิษฐานว่าการประชุมนมัสการยังดำเนินต่อไปและผู้คนยัง ชุมนุมกันอยู่เหมือนเดิมเมื่อคนหนุ่มเหล่านั้นกลับมาจากฝังศพอานาเนียแล้ว เห็นได้ชัดว่าเปโตรกำลังยืนอยู่ที่ด้านหน้าของหอประชุมนั้นเหมือนเดิม และเมื่อคนหนุ่มเหล่านั้นกลับมาเพื่อรวมวงกับผู้นำนมัสการเหล่านั้น พวกเขา ก็พบว่านางสัปไฟราอนตายอยู่ที่เท้าของเปโตรแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงอุ้มนางออกไปเพื่อฝังศพนางข้าง สามีของนาง

ข้อ 11: “ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น”

การเสียชีวิตของอานาเนียและสัปไฟราไม่ใช่การทำงานของมนุษย์ แต่ถูกกระทำโดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ ของพระเจ้าในการพิพากษาอันฉับไว ดังนั้นเหตุการณ์นี้จึงทำหน้าที่เป็นเหมือนคำเตือนอันจริงจังต่อผู้ใดก็ตาม ที่อาจถูกทดลองให้ทำบาปแบบนั้นในอนาคต “ความเกรงกลัวอย่างยิ่ง” ได้มาสู่ทุกคนที่ได้เห็นการพิพากษาใน ทันทีและน่ากลัวนั้นที่บังเกิดแก่สามีภรรยาคู่นี้ และมาสู่ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้

บาปและความตายมีความหมายเหมือนกัน “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” (รม. 6:23) และ “และ เมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย” (ยากอบ 1:15) อานาเนียและสัปไฟราเก็บเกี่ยวค่าจ้างของบาปถึง แม้ว่าพวกเขาเก็บเกี่ยวเร็วกว่าคนส่วนใหญ่เล็กน้อย และคำถามที่ถูกถามบ่อยๆก็คือว่า “ทำไมพระเจ้าถึงทรง จัดการกับสองคนนี้อย่างฉับพลันและอย่างรุนแรงขนาดนั้น” มีผู้เสนอแนะว่าพระองค์จะทรงลงวินัยพวกเขา และจากนั้นก็ให้พวกเขากลับคืนสู่สามัคคีธรรมและการร่วมสนิทอันเต็มเปี่ยมในคริสตจักรก็ได้ ความจริงของ เรื่องนี้ก็คือว่า ชายผู้นี้กับภรรยาของเขาไม่เคยอยู่ในคริสตจักรอย่างแท้จริงเลย พวกเขาอยู่ด้วยแต่ในร่างกายแต่ ไม่ใช่ในจิตวิญญาณ พวกเขาไม่อาจรับการลงวินัยแบบคริสเตียนได้เพราะว่าพวกเขาไม่ใช่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่ แล้ว

ผมตระหนักดีว่าผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อและสอนว่าอานาเนียและสัปไฟราทำบาปที่นำไปสู่ความตาย แต่ผมไม่เห็นด้วย เมื่อพิจารณาข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ผมไม่เชื่อว่าพวกเขาเคยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย ผมไม่ สงสัยว่าพวกเขากำลังพบปะกับที่ประชุมท้องถิ่น-นี้ปรากฏชัดโดยข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาทราบเกี่ยวกับของ ถวายต่างๆที่ถูกนำเข้ามาโดยผู้เชื่อเหล่านั้นและถูกนำเสนอแก่คริสตจักรเพื่อที่จะถูกแจกจ่ายท่ามกลางผู้เชื่อคน อื่นๆที่มีทรัพย์สินของโลกนี้เพียงเล็กน้อย การเป็นหนึ่งในเดียวกันในจิตวิญญาณท่ามกลางคริสเตียนพวกแรก เหล่านี้คือลักษณะเฉพาะตัวที่โดดเด่นที่สุดอย่างหนึ่งของคริสตจักรยุคต้น พวกเขา “มีหัวใจเดียวกันและจิตใจ เดียวกัน...พวกเขามีทุกสิ่งร่วมกัน” (กิจการ 4:32)

พญามารรังเกียจความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มันเกลียดชังความสามัคคี มันเป็นผู้ริเริ่มและผู้ส่งเสริม ความแตกแยกและการทะเลาะวิวาท-และมันสามารถสร้างความเสียหายจากภายในได้มากกว่าจากภายนอก

ดังนั้นมันจึงพูดกับใจของอานาเนียและสัปปิราผู้ซึ่งกำลังพบปะกับที่ประชุมนั้นแต่ไม่เคยบังเกิดจากพระ
วิญญาณอย่างแท้จริงเลย พวกเขาฟังเสียงซาตาน ใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความโลภ และพวกเขาเข้าสู่อุบาย
ของมันเพื่อบ่อนทำลายความสามัคคีธรรมและทำลายความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักรตารกนั้น

บัดนี้จึงสังเกตคำถามแรกที่เปโตรถามอานาเนีย: “เหตุไฉนซาตานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการ
มุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์” เขาไม่ได้ถามว่า “อานาเนีย ทำไมซาตานนำเจ้าให้โกหก?” ตามถ้อยคำของเป
โตร ซาตานเต็มเต็มใจของอานาเนีย-ซึ่งหมายความว่ามันครอบครองและควบคุมใจของเขาโดยสิ้นเชิง เราทราบ
ว่าผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วไม่อาจถูกสิงและถูกควบคุมโดยพญามารได้ และพญามารไม่สามารถเต็มเต็มใจของผู้
เชื่อแท้คนใดด้วย ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวชัดเจนมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:14) เป็นผู้ถือครองสภาพแบบพระเจ้า (2 ปด.
1:4) ผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ (2 คร. 5:17) ดังนั้นถ้าอานาเนียเคยเป็นผู้เชื่อแท้คนหนึ่ง ซาตานก็คงไม่
สามารถเต็มเต็มใจของเขาได้ มันอาจทดลองเขา แต่มันไม่สามารถเต็มเต็มและเข้าสิงใจของเขาได้ด้วยอุบายที่
จะปล้นพระเจ้าและกระทำให้บาปอย่างหนึ่งที่จะนำการเหยียดหยามอันร้ายแรงมาสู่คริสตจักรอายุน้อยและมาสู่
พระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นศิรัษะและรากฐานของคริสตจักร

เปาโลประกาศอย่างชัดเจนว่า “ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านี
นั้นก็เป็นผู้เชื่อของพระเจ้า” (รม. 8:14) แน่แน่นอนว่าถ้าอานาเนียและสัปปิราเป็นลูกของพระเจ้า พวกเขา ก็คงถูก
นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงไม่นำพวกเขาให้โกหกต่อพระองค์เอง ผู้เชื่อทั้งหลาย
ที่บังเกิดใหม่แล้วสามารถทำให้พระวิญญาณเสียดพระทัยหรือดับพระวิญญาณได้ แต่ไม่มีคริสเตียนที่บังเกิดใหม่
แล้วคนใดจะพยายามโกหกต่อพระวิญญาณ ผู้เชื่อแท้ย่อมถือครองสภาพของพระเจ้าผ่านทาง การสถิตอยู่
ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์

มีคนมากมายในคริสตจักรทั้งหลายวันนี้ อย่างที่ศิษยาภิบาลทุกคนทราบดี ซึ่งภายนอกดูเหมือนเป็น
คริสเตียน-พวกเขาเป็นสมาชิกคริสตจักร พวกเขาได้รับบัพติศมาแล้ว พวกเขาถวายเงินของตนและพวกเขาเข้า
ร่วมการประชุมนมัสการต่างๆ แต่ภายในพวกเขาไม่เคยรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการ
บังเกิดใหม่เลย อย่างไรก็ตาม ในช่วงแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน คริสตจักรก็เป็นอย่างที่ว่าพระเจ้าทรงประ
สงค์ให้คริสตจักรของพระองค์เป็น พระวิญญาณผู้ทรงแยกแยะทรงกระทำกิจอย่างแน่อนและอย่างชัดเจน
และบรรยากาศในคริสตจักรนั้นก็เป็นอย่างที่เป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้ใดจะเข้ามาในที่ประชุมพร้อมกับคำมูสาในใจ
ของเขาและคำกล่าวยอมรับแต่ปากของเขา บุคคลเช่นนั้นจะถูกตรวจจับได้อย่างแน่นอนที่สุด

สิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกตื่นตันและตะลึงพรึงเพริดมากเหลือเกินไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ว่าอานาเนียและสัปปิราล้ม
ตายทันทีเพราะบาปของพวกเขา แต่เป็นข้อเท็จจริงที่ว่าคริสตจักรในตอนนั้นบริสุทธิ์เหลือเกิน ถูกควบคุมอย่าง
สิ้นเชิงโดยพระวิญญาณของพระเจ้า จนความบริสุทธิ์ของคริสตจักรทำให้สองคนนั้นต้องตายผู้ซึ่งได้โกหกต่อ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาไม่ได้เสียชีวิตโดยกฎหมาย แต่โดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ไม่ทรงอนุญาตให้ความ
หลอกลวงและความไม่ซื่อตรงเข้ามาในบรรยากาศที่คริสตจักรยุคต้นกำลังอาศัยอยู่และทำงานอยู่ในนั้น เมื่อ
พระเจ้าทรงขับไล่อาดัมและเอวาไปจากสวนเอเดน พระองค์ก็ทรงให้พวกเขามายู่ที่ประตูทางเข้านั้น พร้อม

กับดาบเพลิงเล่มหนึ่งที่หันไปทุกทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าสู่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้น เกรงว่าอาดัมจะกลับไปยังสวนนั้นและกินผลของต้นไม้แห่งชีวิต ตรงทางเข้าสู่คริสตจักรของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงวางพระกายของพระคริสต์ และความทรงสิทธิ์ปัญญาอันแยกแยะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ และมันเป็นไปไม่ได้เลยที่มนุษย์คนใดจะกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรนั้นได้เมื่อเขามีคำโกหกอยู่ในใจของตน

ช่างน่าเศร้าจริงๆที่คริสตจักรท้องถิ่นวันนี้เริ่มอ่อนแออย่างน่าอันตรายเหลือเกินในเรื่องของการลงวินัยจนผู้คนที่ได้รับการต้อนรับเข้าสู่สมาคมศิษย์ธรรมไม่ว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้วหรือไม่! ในที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายวันนี้เราพบฝูงชนที่ปะปนกัน และด้วยเหตุนี้คริสตจักรจึงสูญเสียความเคารพที่มันเคยมีไปแล้ว แน่ใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงกระทำกิจในที่ประชุมทั้งหลายวันนี้เหมือนอย่างที่พระองค์เคยกระทำตอนที่คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เคยบริสุทธิ์เหลือเกินจนคนหน้าซื่อใจคดอย่างอานาเนียไม่สามารถเข้ามาได้โดยที่ไม่ถูกตรวจจับและถูกพิพากษา

ฤทธิ์เดชแสนอัศจรรย์ของพวกเขาอัครทูต

การเติบโตต่อเนื่องของคริสตจักร

ข้อ 12: “มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครทูตได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน)”

“โดยมือของพวกเขาอัครทูต” ไม่จำเป็นต้องหมายความว่า “หมายสำคัญและการมหัศจรรย์” เหล่านี้ถูกกระทำโดยการวางมือ-และแน่นอนว่ามันไม่ได้หมายความว่าพวกมันถูกกระทำผ่านทางฤทธิ์เดชแห่งมือของพวกเขาอัครทูต มันแค่หมายความว่าพระเจ้า ซึ่งกระทำกิจผ่านทางพวกเขาอัครทูต ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆท่ามกลางประชาชนเหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม ในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ เราอ่านเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติของการวางมือ ในเรื่องของการแต่งตั้งโยชูวา เราอ่านว่า “และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงนำโยชูวาบุตรชายหนุ่มผู้มีพระวิญญาณอยู่ในเขา มา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา ตั้งเขาไว้ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และเจ้าจงกำชับเขาท่ามกลางสายตาของชุมนุมชน” (กตว. 27:18,19)

เมื่อคนเลวีถูกแยกตั้งไว้สำหรับตำแหน่งปุโรหิต องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสสั่งโมเสสว่า “เมื่อเจ้านำคนเลวีมากราบพสุตต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้คนอิสราเอลเอามือของเขาวางบนคนเลวี และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายจากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงานปรนนิบัติพระเยโฮวาห์” (กตว. 8:10,11)

ในระหว่างการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระเยซู พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนคนป่วยบ่อยๆ และในมาระโก 16:18 พระองค์ตรัสถึงเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” อย่างไรก็ตาม ข้อ 15 ของบทที่เรากำลังศึกษากันอยู่พิสูจน์ให้เห็นว่าฝูงชนเหล่านั้นเชื่อว่าบรรดาคนที่พวกเขารักซึ่งเจ็บป่วยอยู่สามารถถูกรักษาให้หายได้โดยไม่ต้องถูกสัมผัสโดยมือของพวกเขาอัครทูต เพราะว่าพวกเขา

เขาวางคนเจ็บป่วยบนที่นอนและแคร่ตามท้องถนนเพื่อที่แม้แต่เงาของเปโตรจะได้พาดผ่านเหนือคนเจ็บป่วยเหล่านั้น

“พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเสียงของซาโลมอน” “พวกสาวก” ในที่นี้หมายถึงคนเหล่านั้นที่เป็นเหล่าสมาชิกที่แท้จริงของคริสตจักรทารกนั้นผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ที่ประชุมแบบนั้นถูกจัดขึ้นโดยพวกอัครทูตเพื่อจุดประสงค์ในการประชุมหารือซึ่งกันและกันและเพื่อการสั่งสอน การอธิษฐาน และการร่วมสามัคคีธรรมท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขามายังเสียงของซาโลมอนเพื่อสั่งสอนและรับการสั่งสอน-และมีจุดประสงค์เดียวกัน: เพื่อเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าและสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า แต่เสียงของซาโลมอนไม่ใช่ที่ประชุมแห่งเดียวของคริสเตียนยุคต้นเหล่านั้น และมันไม่ใช่สถานที่พบปะกันประจำของพวกเขาด้วย พวกเขาพบปะกันในบ้านเรือนต่างๆและในสถานที่อื่นๆอันหลากหลาย

ข้อ 13: “และคนอื่นๆไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก”

ในภาษากรีก คำกล่าวนี้ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “แต่” และไม่ได้ตั้งใจที่จะสื่อถึงความขัดแย้งกับสิ่งที่ถูกกล่าวในข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้า คริสเตียนเหล่านั้นทำให้เสียงของซาโลมอนเป็นสถานที่พบปะกันของพวกเขาเมื่อพวกเขาขึ้นไปยังพระวิหาร แต่ “คนอื่นๆไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง มีคนอื่นๆในพระวิหารเช่นกัน แต่คนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้กลายเป็นคริสเตียนก็ไม่กล้ามาเข้าร่วมในการประชุมเหล่านั้นที่ถูกจัดโดยพวกอัครทูตและผู้เชื่อคนอื่นๆ พวกเขาปล่อยผู้มั่งสารเหล่านั้นไว้ตามลำพัง โดยไม่พยายามที่จะมาเข้าร่วมกับคณะของผู้เชื่อเหล่านั้น

“แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก” ความหมายก็คือว่าผู้คนในพระวิหารนั้นที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ก็ไม่ได้แทรกตัวเข้ามาในกลุ่มผู้เชื่อนั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาชื่นชมและยกย่องคนเหล่านั้น เพราะการงานอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่คนเหล่านั้นกำลังทำอยู่ก็ตาม ผู้ชนทั้งหลายชื่นชมคริสเตียนเหล่านั้นเพราะการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ทั้งหลายที่พวกเขาได้เห็นและได้ยิน แต่พวกเขาไม่ได้เข้าร่วมกับคริสเตียนเหล่านั้นในตอนแรก

ข้อ 14: “มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน”

ผู้คนได้ยินและเชื่อพระวจนะที่ถูกเทศนาโดยเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือ และถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวัน ดังที่กล่าวไว้ในกิจการ 2:47 “ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทุกวัน”

นี่ให้ความสว่างแก่สิ่งที่ถูกกล่าวในข้อ 13 “การเข้ามาอยู่ด้วย” ที่ถูกกล่าวถึงในข้อนี้หมายถึงการบุกรุกเข้ามาในที่ประชุมนั้นเมื่อผู้เชื่อเหล่านั้นชุมนุมกันเพื่อการสั่งสอนและการอธิษฐานในที่สาธารณะ คนเหล่านั้นที่อยู่นอกคริสตจักรไม่ได้บุกรุกเข้ามา-แต่ผู้คนจำนวนมหาศาลเชื่อเมื่อพวกเขาได้ยินพระวจนะ และคริสตจักรก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้เชื่อเหล่านั้นในสมัยนั้นได้รับความเคารพนับถือและความยำเกรงโดยผู้คนที่อยู่นอกคริสตจักรมากเสียจนความเชื่อที่พวกเขาประกาศและชีวิตที่พวกเขาดำเนินทำให้ได้มาซึ่งผู้กลับใจเชื่อจำนวนมาก

ข้อ 15: “จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน”

ผู้คนเหล่านั้นที่ได้เห็นการรับใช้และการอัศจรรย์ต่างๆของพวกเขาที่มีความเคารพอย่างสูงต่อ “ศาสนา” ใหม่นี้-และผมใช้คำนั้นโดยที่รู้ตัวดี เพราะว่าในสายตาของพวกเขาส่วนใหญ่ นั่นคือสิ่งที่มันเป็นจริงๆ: “ศาสนา” ใหม่ศาสนาหนึ่ง พวกเขายังไม่ได้เรียนรู้ความหมายอันเต็มเปี่ยมของความเชื่อแบบคริสเตียน แต่พวกเขาก็มีความชื่นชมและความนับถือต่อทางใหม่นี้แห่งชีวิตมากเสียจนพวกเขานำคนเจ็บป่วยของพวกเขามาวางบนแคร่และที่นอนตามท้องถนน “เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน!” ถ้อยคำในพระคำข้อนี้พรรณนาถึงวิธีหนึ่งที่ผู้เชื่อยุคต้นเหล่านั้นให้หลักฐานเกี่ยวกับความเชื่อของตนในพระเยซูคริสต์เจ้า

เราไม่มีคำกล่าวที่ชัดเจนเกี่ยวกับการรักษาโรคที่ถูกกระทำผ่านทางเงาของเปโตรที่พาดผ่านคนเจ็บป่วยเหล่านั้น แต่เราไม่มีเหตุผลที่จะสงสัยว่าพระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อของผู้คนเหล่านั้นที่นำคนเจ็บป่วยมาที่นั่น พระเยซูทรงให้เกียรติความเชื่อของเพื่อนสี่คนนั้นของชายอัมพาตในมาระโก 2:1-5 แล้วทำไมพระองค์จะไม่ทรงให้เกียรติความเชื่อของคนเหล่านี้ที่นำคนที่พวกเขารักมาวางตามท้องถนนบนที่นอนและแคร่ เพื่อที่เงาของเปโตรจะได้พาดผ่านคนเหล่านั้นเมื่อเขาเดินผ่านไป!

เปโตรถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ พวกอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือไม่ถูกเอ่ยชื่อ เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเปโตรเป็นอัครทูตที่โดดเด่นที่สุดในท่ามกลางสิบสองคนนั้น และแน่นอนว่ามีหลายครั้งที่เขาเป็นผู้พูดแทนคนกลุ่มนั้น แต่เราจะต้องไม่สันนิษฐานว่าคนอื่นๆที่เหลือไม่ได้กระทำกิจการอันทรงฤทธิ์ใดๆเลย ผมไม่มีความสงสัยเลยสักนิดว่าพวกเขาก็กระทำการอัศจรรย์ต่างๆเหมือนกับที่เปโตรกระทำ

เปโตรเองไม่ใช่ฤทธิ์เดชที่รักษาโรคให้หาย แต่เป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านทางเขามากกว่า เมื่อชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารกำลังจะตายเพราะถูกงูกัด มันก็ไม่ใช่งูของสัมฤทธิ์นั้นที่รักษาพวกเขาให้หาย แต่เป็นความเชื่อฟังของพวกเขาที่มีต่อพระวาระของพระเจ้าที่ถูกประทานให้แก่พวกเขาผ่านทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ กับเปโตรก็เป็นเช่นนั้น เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ทั้งหลายผ่านทางเขา

ข้อ 16: “ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย”

คำว่า “เมือง” ถูกใช้บ่อยในพระคัมภีร์แม้ในยามที่หมายถึงแค่ชุมชนหนึ่งที่มีขนาดเล็กมากๆเช่น เมืองนาซาเร็ธ (มธ. 2:23) เมืองนาอิน (ลูกา 7:11) และเมืองอาริมาเธีย (ลูกา 23:51) มี “เมือง” แบบนั้นอยู่มากมายรอบกรุงเยรูซาเล็ม และผู้คนก็มาจากชุมชนใกล้เคียงเหล่านี้เพื่อที่จะฟังพวกอัครทูตและเพื่อที่จะนำบรรดาคนเจ็บป่วยของพวกเขามารับการรักษาให้หาย

พวกเขายังนำ “คนที่มีผีโสโครกเบียดเบียน” มาด้วย ผู้คนเหล่านั้นตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าฤทธิ์เดชของพวกอัครทูตและผู้เชื่อคนอื่นๆมีมากกว่าการรักษาโรคฝ่ายร่างกายให้หาย การอัศจรรย์ต่างๆที่พวกเขาได้กระทำมีลักษณะเฉพาะตัวอันเหนือธรรมชาติ และลักษณะเฉพาะตัวแห่งหมายสำคัญและการมหัศจรรย์

เหล่านั้นซึ่งมาพร้อมกับการอัศจรรย์เหล่านั้นก็ประกาศว่าพวกมันถูกกระทำโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า-ฤทธิ์เดชเดียวกันที่พวกเขาเคยเห็นในชีวิตของพระคริสต์เองและถูกกล่าวยอมรับว่าเป็นฤทธิ์เดชแห่งพระบุตรของพระเจ้า (ลูกา 4:41) ดังนั้นประชาชนเหล่านั้นจึงนำพวกคนที่ถูกผีสิงมายังพวกสาวกเช่นกันเพื่อที่คนเหล่านั้นจะได้รับการรักษาให้หายโดยฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าด้วย

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “*เปียดเปียน*” ก็ถูกพบในลูกา 6:18 เช่นกัน และถูกใช้บ่อยๆในงานเหล่านั้นของเหล่านักเขียนทางการแพทย์ของกรีกของสมัยนั้น ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจที่ลูกาแพทย์ผู้นั้นใช้คำนี้ในการบรรยายถึงความเจ็บป่วยของการถูกผีสิงซึ่งรบกวนผู้คนมากมาย

“*ผีโสโครก*” เหล่านี้ถูกเรียกว่าพวกผี “*ร้าย*” เช่นกัน (มธ. 12:45) และถูกเรียกว่าวิญญาณ “*ชั่ว*” (ลูกา 8:2) พวกมันน่าจะถูกรู้จักว่า “*พวกผีโสโครก*” เพราะว่าคนที่ถูกผีสิงมักจะเตร็ดเตร่เข้าไปในสถานที่ต่างๆที่เขาจะกลายเป็นผู้มึนลึนในทางพิธีการ เช่นในกรณีของคนถูกผีสิงคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพต่างๆ (อ่านเรื่องราวในในมาระโก 5:1-20) การถูกผีสิงทำให้ชายผู้นั้นอาศัยอยู่ท่ามกลางหลุมศพต่างๆ และเขาจึงถูกทำให้เป็นมึนลึนไปโดยการเข้ามาติดต่อกับพวกศพคนตาย

มันจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดที่พวกมันถูกเรียกว่าเป็นวิญญาณ “*ชั่ว*” เมื่อพิจารณาผลกระทบอันเลวร้ายเหล่านั้นที่พวกมันมีต่อคนๆหนึ่งที่พวกมันเข้าสิง! หลายครั้งคนๆหนึ่งที่ถูกพวกผีเข้าสิงก็ถูกทำให้พูดไม่ได้ หูหนวก ตาบอด และในกรณีของชายผู้นั้นที่ถูกบรรยายถึงในข้อพระคำที่เพิ่งถูกกล่าวถึงในมาระโก 5-เสียสติอย่างรุนแรง พวกผีโสโครกที่ชั่วร้ายเหล่านั้นนำความทุกข์ทรมานสุดขีดมาสู่มวลมนุษย์

บัดนี้จึงสังเกต: **“ทุกคนก็หาย!”** มันคือความเชื่อแบบสิ้นเชิงที่กระตุ้นผู้คนเหล่านี้ให้นำคนที่พวกเขารักเพื่อนบ้าน มิตรสหายมายังพวกอัครทูต และพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสัญญา*สิ่งสรวพัด*แก่ความเชื่อเช่นนั้น: ในมาระโก 9:23 พระองค์ตรัสว่า “**...ใครเชื่อ ก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง**” นี่คือช่วงเวลาเปลี่ยนผ่าน ช่วงเวลาที่พระเจ้าประทานการเจิมและฤทธิ์เดชแบบพิเศษให้แก่พวกอัครทูตและพวกคริสเตียนยุคต้น ในฮีบรู 2:3,4 อัครทูตเปาโลบอกเราว่า “**ความรอดอันยิ่งใหญ่**” ของเรา “**ได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดง**หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์****”

ใครบางคนอาจถามว่า “ทำไมเราไม่มีผู้คนในคริสตจักรต่างๆวันนี้ที่มีฤทธิ์เดชและของประทานแบบที่คนเหล่านั้นมี?” ผมเชื่อว่าคำตอบสำหรับคำถามนั้นถูกพบใน 1 โครินธ์ 13:10: “**แต่เมื่อ**ความสมบูรณ์**มาถึงแล้ว **ความบกพร่องนั้นก็จะสูญไป****” ในระหว่างช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านนั้นผู้คนไม่ได้มีพระวาระของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างที่เราในวันนี้ ความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวาระ (รม. 10:17) คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ (รม. 1:17) ในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นพระเจ้าได้ประทาน**หมายสำคัญ**ที่พิเศษต่างๆ การมหัศจรรย์ และการอัศจรรย์ต่างๆเพื่อรับประกันผู้คนเหล่านั้นว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง “**ศาสตพยากรณ์ผู้นั้น**” ที่โมเสสพูดถึง แต่เนื่องจากพระวาระที่เป็น**ลายลักษณ์อักษร**ได้ถูกประทานให้แล้วและ “**พระราชบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแห่งเสรีภาพ**” ได้มาถึงแล้ว เราจึงไม่ต้อง**การหมายสำคัญและการ**

มหัศจรรย์ต่างๆอีกต่อไปเพราะว่าพระคัมภีร์**ทุกตอน**เป็นของเราแล้ว เรามีพระวาระของพระเจ้า เราเชื่อมั่นเพียงเพราะว่ามันคือพระวาระของพระเจ้า และมันให้ทุกสิ่งที่เราต้องการแก่เรา:

“พระคัมภีร์**ทุกตอน**ได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดีขึ้น และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม **เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง**” (2 ทธ. 3:16,17)

สิบสองคนนั้นถูกจับกุม

การช่วยพวกเขาให้รอดพ้นแบบน่าอัศจรรย์

คำให้การของพวกเขาต่อหน้าสภาซานเฮดริน

ข้อ 17 และ 18: “ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง จึงได้จับพวกอัครทูตจำไว้ในคุกหลวง”

ฝูงชนเหล่านั้นมาเพื่อฟังพวกอัครทูตเทศนาและให้ญาติสนิทมิตรสหายที่เจ็บป่วยของพวกเขาได้รับการรักษาโรคให้หาย การรักษาโรคและการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ถูกกระทำโดยพวกอัครทูตก็ช่วยพวกผู้นำทางศาสนาและทำให้พวกเขาเดือดดาลเหลือเกินจนพวกเขา “ลุกขึ้น” เพื่อต่อต้านคนเหล่านี้ของพระเจ้า

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “ลุกขึ้น” ถูกใช้อีกครั้งในบทเดียวกันนี้ (ข้อ 36,37) ที่กามาลิเอลอ้างอิงถึงการก่อกบฏของธูดาสและยูดาสแห่งกาลิลี มันถูกใช้เช่นกันในข้อ 9 ของบทที่ 6 โดยมีการอ้างอิงถึงคนเหล่านั้นที่ได้แย้งกับสเทเฟนก่อนที่เขาถูกหินขว้างตาย อย่างไรก็ตาม คำกรีกเดียวกันนี้ก็ถูกพบบ่อยๆโดยปราศจากความหมายที่เป็นการต่อต้านที่ปรากฏในที่นี้

“ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่าน” หมายรวมไม่เพียงมหาปุโรหิตและญาติพี่น้องของเขาเท่านั้น แต่รวมถึงเหล่าประมุขพรรคและเหล่าผู้นำของพวกสะดูสีด้วย-กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เหล่าผู้มีอำนาจและผู้ปกครองทางศาสนาทั้งหมด

“คือพวกสะดูสี” พวกสะดูสีเป็นกลุ่มที่มีอำนาจมาก-ดังที่เราจะเห็นในข้อ 21 ของบทนี้ พวกเขามีอำนาจที่จะนำตัวพวกอัครทูตมาไต่สวนและลงโทษคนเหล่านั้นอย่างไรก็ได้ตามที่พวกเขาตัดสิน เรื่องราวเก่าแก่สมัยพระคัมภีร์รับประกันเราว่าพวกสะดูสีก็มีพวกคนรวบอยู่ฝ่ายพวกเขาเช่นเดียวกัน มันไม่ปรากฏชัดเจนในพระคัมภีร์ว่าอันนาส (มหาปุโรหิตในขณะนั้น) เป็นสะดูสีคนหนึ่งหรือไม่ แต่โจเซฟในหนังสือหลายเล่มของเขาเกี่ยวกับเรื่องราวเก่าแก่สมัยพระคัมภีร์ประกาศว่าบุตรชายของอันนาสอยู่ในคณะนั้น และมีความเป็นไปได้ที่อันนาสก็เป็นสะดูสีคนหนึ่งเช่นกัน

แน่นอนว่าพวกอัครทูตประกาศว่าการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และเนื่องจากพวกสะดูสีไม่เชื่อในการเป็นขึ้นจากตายและชีวิตหลังความตาย พวกเขาจึงเกลียดชังข่าวสารดังกล่าวและ “มีความโกรธอย่างยิ่ง” ต่อพวกอัครทูต

คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี้เพื่อแสดงออกถึงความรู้สึกที่เดือดดาลขนาดนั้นอาจแปลได้เช่นกันว่า “ความอิจฉา” พวกสะดูสีเต็มไปด้วยความอิจฉาและความริษยาอย่างแท้จริงเพราะการเติบโตของคริสตจักรพันธ

สัญญาใหม่ผ่านทางประกาศข่าวสารของพระเยซูคริสต์เจ้า-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายกำลังถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรเป็นจำนวนหลายพันคน (กิจการ 2:41; 4:4) และการเติบโตแบบรวดเร็วของคนกลุ่มเล็กๆนั้นที่ลงมาจากห้องชั้นบนนั้นในวันเพ็นเทคอสต์ก็ทำให้พวกสะดูสีโมโห

ดังนั้นพวกเขาจึง “จับพวกอัครทูตจำไว้ในคุกหลวง” ข้อเท็จจริงนี้เป็นข้อพิสูจน์ว่าอัครทูตทุกคนเหล่านั้นเป็นนักเทศน์และอาจารย์ เราอ่านเกี่ยวกับคำเทศนาต่างๆที่ถูกเทศนาโดยเปโตรเป็นหลัก บางครั้งยอห์นก็ถูกกล่าวถึง แต่คำกล่าวนี้ในข้อ 18 ทำให้เราเชื่อว่าพวกเขาทุกคนยังอยู่กับการเทศนาและการสั่งสอนอย่างร้อนรนพอๆกับที่เปโตรและยอห์นเทศนาและสั่งสอน

คำที่ถูกใช้ที่นี่เพื่อพูดถึง “คุกหลวง” คือคำเดียวกับที่ถูกใช้ในกิจการ 4:3 เมื่อเปโตรและยอห์นถูกจับกุมและถูก “จำไว้ในคุก” จนถึงวันถัดไป จริงๆแล้วคำๆนี้มีความหมายว่า “ที่กักตัว” สถานที่แห่งการกักกันชั่วคราวจนกว่านักโทษเหล่านั้นควรจะถูกเรียกตัวอย่างเป็นทางการให้ไปอยู่ต่อหน้าสภาเพื่อรับการไต่สวน

ข้อ 19 และ 20: “แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครทูตออกไป บอกว่า “จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง”

นี่คือคำคัดค้านโดยตรงจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่มีต่อการกระทำของพวกสะดูสีในการจำคุกพวกอัครทูต พวกสะดูสีเหล่านั้นสอนว่าไม่มีทั้งวิญญาณและทูตสวรรค์-ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาตอนกลางคืนเพื่อเปิดประตูคุกนั้นและปล่อยเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นอิสระ! พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์ ในกิจการ 16:25-28 พระองค์ทรงปลดปล่อยเปาโลและสิลาสโดยการส่งแผ่นดินไหวมาเปิดประตูคุกและปลดเครื่องจำจองเหล่านั้นของพวกนักโทษ ในกิจการ 12:5-11 พระองค์ทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาช่วยเปโตรให้พ้นจากระหว่างยามสองคนที่เขาถูกจองจำอยู่หลังจากที่เฮโรดจำคุกเขาแล้ว และในการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเรา “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก” และนำตัวพวกอัครทูตออกมา-แต่ทูตองค์นั้นทำมากกว่าแค่ช่วยพวกเขาให้พ้นจากคุก: เขาสั่งพวกเขาให้กลับไปยังพระวิหาร ไปยังสถานที่แห่งนั้นที่พวกเขาได้ถูกจับกุม และ “ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง”

อาจมีคำถามว่า “ทำไมพวกอัครทูตไม่กล่าวถึงการที่พวกเขาได้รับการช่วยให้พ้นแบบน่าอัศจรรย์ตอนที่พวกเขาถูกเรียกตัวไปให้การต่อหน้าสภาซานเฮดริน?” คนเหล่านี้ของพระเจ้าไม่ได้ใช้เวลาพูดถึงการอัศจรรย์ต่างๆที่ถูกกระทำผ่านทางพวกเขาหรือเพื่อพวกเขาเลยนอกจากตอนที่การอัศจรรย์เหล่านั้นได้ถูกกระทำต่อหน้าผู้คน หรือที่ถูกใช้เป็นหมายสำคัญต่างๆที่แสดงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่กระทำกิจในและเพื่อคริสตจักรผ่านทางเหล่าสมาชิกของคริสตจักร ดังนั้นมันจึงน่าจะผิดวิสัยของพวกอัครทูตหากพวกเขาแม้แต่พรรณนาถึงการอัศจรรย์นี้ซึ่งไม่ได้ถูกพบเห็นโดยคนเหล่านั้นที่พวกเขากำลังให้การต่อหน้าเลย ไม่มีสมาชิกคนใดของสภานั้นได้เห็นทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในคืนนั้น และการที่พวกอัครทูตจะให้การที่พวกเขาได้รับการช่วยให้พ้นเป็นมูลเหตุสำหรับคำกล่าวอ้างของพวกเขาว่พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าก็คงมี แต่จะทำให้พวกเขาได้รับคำเหยียดหยามจากสภาซานเฮดรินเพราะว่าพวกสะดูสีคงจะไม่เชื่อพวกเขา!

เราอาจหมายเหตุนั้นว่าเมื่อพวกอาชญากรหนีไปจากคุก พวกเขาจะไปซ่อนตัวทันทีและไปอยู่แบบสันโดษ- แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นกับอัครทูตเหล่านี้ พวกเขาไม่ได้จัดแจงการหลบหนีของพวกเขาเอง พระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้นและจากนั้นก็บอกพวกเขาว่าจะต้องทำอะไร พวกเขาจะต้องไม่พยายามหลบซ่อนตัว พวกเขาจะต้องกลับไปยังสถานที่แห่งเดิมนั้นที่พวกเขาได้สั่งสอนและกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ และพวกเขาจะต้องสั่งสอนเรื่องเดิมนั้นต่อไป พันธกิจของพวกเขาจะต้องดำเนินต่อไป

กรุณาสังเกตเช่นกันว่าพวกเขาไม่ได้ถูกสั่งให้ขอความเห็นใจจากฝูงชนเหล่านั้น หรือพยายามปลุกปั่นฝูงชนให้ลุกฮือต่อต้านสภาซานเฮดริน พวกเขาเพียงแค่จะต้องกลับไปยังสถานที่แห่งเดิมของพวกเขาในพระวิหารและสั่งสอนประชาชนต่อไปให้ทราบถ้อยคำแสนวิเศษแห่งชีวิต-“ชีวิตนี้”-ชีวิตหลังความตาย ชีวิตนิรันดร์ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 21: “เมื่ออัครทูตได้ยืนอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้หาอัครทูตออกมา”

“เวลารุ่งเช้า”-เราไม่ถูกบอกวาก็โมง มันอาจจะเป็นตอนรุ่งสาง มันอาจเป็นตอนที่ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว- แต่ในเวลารุ่งเช้านี้พวกอัครทูตกลับไปพระวิหารเพื่อสานต่อพันธกิจของพวกเขาที่พวกเขาค้างค้างอยู่ตอนที่พวกเขาถูกจับกุมและถูกพาไปที่คุกสำหรับคืนนั้น

“ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่าน” เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้มายังห้องประชุมสภาเพื่อหาหรือว่าควรทำอะไรกับเหล่านักโทษของพวกเขา-ซึ่งไม่ได้เป็นนักโทษอีกต่อไปแล้วแต่ (สภาซานเฮดรินไม่รู้) กลับไปทำงานเทศนาข่าวสารเดิมนั้นที่ทำให้พวกเขาถูกจับกุมและจำคุกเพราะการเทศนา!

ปุโรหิตผู้นั้นและ “พรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล” นี่เป็นเรื่องที่สำคัญมากที่อยู่ตรงหน้าพวกเขาและดังนั้นในการประชุมนี้เหล่าผู้มีอำนาจทางศาสนาจึงมารวมตัวกันเพื่อระดมสติปัญญากัน เราทราบว่ากามาเลียอยู่ที่นั่น (ข้อ 34) และนี่คงจะบ่งบอกว่าไม่เพียงพวกสะดูสีอยู่ที่นั่นเท่านั้น แต่ผู้นำและผู้ปกครองทุกคนในแวดวงศาสนาสภานั้นก็อยู่ที่นั่นด้วย

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่า “สภา” ในที่นี้หมายถึงสภาซานเฮดรินที่มีขนาดเล็กกว่าและ “บรรดาผู้เฒ่า” หมายถึงพวกผู้ชายที่อาวุโสกว่า สภาซานเฮดรินใหญ่อันประกอบด้วยผู้อาวุโสเจ็ดสิบเอ็ดคนชายทั้งหลายที่ถูกเพิ่มเข้ากับสภานั้นเพราะอายุ อุบิสัย และความเข้าใจเกี่ยวกับกิจการต่างๆของศาสนา ประวัติศาสตร์และเรื่องราวเก่าแก่เกี่ยวกับพระคัมภีร์-เช่นเดียวกับวรรณกรรมยิว-บอกเราว่าผู้ประเมินเหล่านั้นมักได้รับการแต่งตั้งให้นั่งกับสภาในเรื่องที่สำคัญๆอย่างการจับกุมพวกอัครทูต และเมื่อผู้นำทางศาสนาเหล่านี้มารวมตัวกันแล้ว พวกเขา “ใช้คนไปที่คุก” ให้นำตัวเหล่านักโทษของพวกเขามาข้างใน

ข้อ 22 และ 23: “แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครทูตในคุก จึงกลับมารายงาน ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน”

“เจ้าพนักงาน” ในที่นี้ดูเหมือนจะบอกเป็นนัยถึงทหารกลุ่มหนึ่ง แต่พวกเขาอาจเป็นเหล่าสมาชิกของยามที่เป็นคนเลวก็ได้

หากมีข้อสงสัยใดๆว่าการอัศจรรย์ประการหนึ่งได้เกิดขึ้นในที่นี้แล้ว ข้อ 23 ก็จัดข้อสงสัยนั้นออกไปอย่างแน่นอน แม้กระทั่งยามเหล่านั้น-“คนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู”-ก็ไม่ว่าเหล่านักโทษของพวกเขาหายตัวไปแล้ว! ประตูที่ปิดอยู่นั้นไม่ได้ถูกรบวนและพวกเขาก็สันนิษฐานเป็นธรรมดาว่าเหล่านักโทษของตนยังอยู่ข้างใน พระเจ้าทรงเอาคนของพระองค์ออกไปจากห้องขังอย่างเงียบๆโดยไม่ได้รับวทกมลหรือประตูเลย-และแม้แต่พวกยามที่เฝ้าคุกก็ไม่เอะใจเลยว่าสิ่งใดที่ผิดปกติได้เกิดขึ้นจนกระทั่งพวกเขาเปิดประตูนั้นเข้าวันถัดมา และพบว่านักโทษเหล่านั้นไม่อยู่แล้ว

ข้อ 24: “เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของอัศจรรย์ที่จะเป็นอย่างไรต่อไป”

“นายทหารรักษาพระวิหาร” ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ทหาร แต่มีหน้าที่กำกับดูแลยามของพวกปุโรหิตและคนเลวี-ชายทั้งหลายที่เฝ้าดูแลพระวิหารเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและป้องกันไม่ให้เกิดความปั่นป่วนใดๆ นายทหารรักษาพระวิหารถูกกล่าวถึงในกิจการ 4:1 และภาคพันธสัญญาเดิมก็พูดถึงเจ้าหน้าที่คนหนึ่งชื่อเรียกของเขา คือ “เจ้าหน้าที่ปกครองแห่งพระนิเวศของพระเจ้า” (1 พศด. 9:11; 2 พศด. 31:13; นหม. 11:11)

“คำเหล่านี้” ที่ถูกได้ยินโดยมหาปุโรหิต นายทหารรักษาพระวิหาร และพวกปุโรหิตใหญ่เป็นเพียงรายงานข่าวซึ่งพวกเจ้าหน้าที่นำกลับมารายงานเกี่ยวกับการหายตัวไปแบบอัศจรรย์ของพวกอัศจรรย์ในเมื่อพวกเขาถูกคิดว่าถูกขังอยู่อย่างปลอดภัยในห้องขัง

“ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของอัศจรรย์ที่จะเป็นอย่างไรต่อไป” พวกผู้มีอำนาจและผู้นำทางศาสนาเหล่านี้จึงเป็นไปแต่คาดเดาว่าจะทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ดี พวกเขาควรจะทำอะไรเป็นลำดับต่อไปเพื่อป้องกันไม่ให้เรื่องราวเหล่านี้เลยเถิด หากข่าวเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นนี้แพร่สะพัดไปท่ามกลางเหล่าประชาชน ก็ไม่มีทางที่จะรู้เลยว่าอะไรจะเกิดขึ้น พวกเขาต้องหาทางยับยั้งเรื่องนี้ให้ได้-แต่พวกเขาก็มีดแปดด้านว่าจะทำอย่างไร

เราควรหมายเหตุไว้ว่าเมื่อพวกอัศจรรย์ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าผู้มีอำนาจเหล่านี้ พวกเขาไม่ได้ถูกซักถามว่าพวกเขาหนีออกมาจากคุกได้อย่างไร เห็นได้ชัดว่าเหล่าผู้พิพากษาไม่ยากได้คำพยานเพิ่มเติมเกี่ยวกับอำนาจเหนือธรรมชาติที่ช่วยให้คนเหล่านี้กระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์เหล่านี้-และพวกเขาอยากเป็นพิเศษที่จะหลีกเลี่ยงคำพยานใดๆเกี่ยวกับการที่พวกเขาได้รับการช่วยให้พ้นแบบอัศจรรย์จากหลังประตูที่ถูกใส่กลอนไว้ ซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาเคยถูกจำคุก ผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ไม่ได้ขาดความรู้เกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พวกเขาระมัดระวังมากในการวางพวกยามให้เฝ้าที่อุโมงค์ฝังศพของพระองค์ และเมื่อยามเหล่านั้นมาหาพวกเขาในเช้าวันฟื้นคืนพระชนม์และเล่าให้พวกเขาฟัง “ทุกสิ่งที่ถูกกระทำ” พวกเขาก็ติดสินบนทหารเหล่านั้นและสั่งทหารเหล่านั้นให้กล่าวว่าพวกเขาได้นอนหลับระหว่างเฝ้ายาม และขณะที่พวกเขาหลับอยู่นั้นพวกสาวกได้มาและขโมยพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาไปจากอุโมงค์นั้น (มธ. 28:11-14) ดังนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และเหล่าสมาชิกของคณะผู้ปกครองทางศาสนานี้จึงทราบดีว่าการอัศจรรย์อย่างหนึ่งได้เกิดขึ้นแล้วในการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู และพวกเขาทราบเช่นกันว่าการอัศจรรย์อย่างหนึ่งได้ปลดปล่อยอัศจรรย์เหล่านี้จากคุก แต่พวกเขาไม่ยากได้การประสาสัมพันธ์เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกสะดูสีปฏิเสธเรื่องการเป็น

ขึ้นจากตาย แต่พวกเขาเผชิญกับการอัศจรรย์หนึ่งซึ่งพวกเขาไม่อาจปฏิเสธหรืออธิบายได้ ดังนั้นพวกเขาจึงเลือกที่จะเมินมันเสีย

ข้อ 25: “มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า “ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยื่นสิ่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร”

พระเจ้าทรงจัดการที่จะให้การประชาสัมพันธ์มากมายเกี่ยวกับความพ่ายแพ้ของผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นในชั่วโมงแห่งการที่คนเหล่านั้นดูเหมือนมีชัยชนะเหนือเหล่าผู้ใช้ของพระองค์ ผู้ชนเหล่านั้นรู้ว่าสภาได้ข่มขู่พวกอัครทูตและสั่งพวกเขาไม่ให้พูดในนามของพระเยซู และจากนั้นเมื่อคำสั่งนั้นไม่ถูกเชื่อฟังและการเทศนาและการอัศจรรย์ต่างๆดำเนินต่อไป พวกเขาก็สั่งจับกุมคนเหล่านั้นและขังคุก แต่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ก่อนหน้านานมาแล้วว่า “อย่าแต่ต้องบรรดาผู้ที่เราเจมิไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา” (1 พศต. 16:22) และอัครทูตเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ที่ได้รับการเจมิของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาพาพวกเขาออกมาจากคุก-จากหลังประตูที่ถูกใส่กลอนและไม่ถูกเห็นโดยพวกยามเฝ้าคุก-และบัดนี้พวกเขา กำลังยืนอยู่ในพระวิหารในสถานที่ๆพวกเขาได้ถูกจับกุมเมื่อวันก่อน และพวกเขา กำลังเทศนาข่าวสารเดิมนั้น โดยสั่งสอนในพระนามของพระเยซู

ข้อ 26: “แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครทูตมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง”

เห็นได้ชัดว่าผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นรู้ว่าบางครั้งประชาชนชาวยิวสามารถเอากฎหมายใส่มือของตัวเองได้ ก่อนหน้านั้นไม่นานพวกเขาพร้อมที่จะเอาหินขว้างพระเยซูให้ตายเพราะพระองค์ทรงประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (ยอห์น 10:30-33) พวกอัครทูตได้ประกาศข่าวประเสริฐ รักษาคนเจ็บป่วยให้หาย ขับพวกผีออก และการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์เหล่านั้นที่ได้ถูกกระทำผ่านทางพวกเขาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าก็ทำให้ประชาชนเคารพนับถือพวกเขา เหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดริน พวกเจ้าหน้าที่ และนายทหารรักษาพระวิหารรู้ว่าความรุนแรงของฝูงชนที่โกรธแค้นอาจปะทุขึ้นได้หากพวกเขาไม่ใช้ความระมัดระวังในการนำตัวพวกอัครทูตกลับเข้ามายังห้องโถงพิพากษา

“เพราะพวกเขากลัวประชาชน” พวกเขากลัวมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า พวกเขาไม่ได้กำลังคิดถึงสิ่งที่พระเจ้าอาจทรงกระทำต่อพวกเขา แต่คิดถึงสิ่งที่ฝูงชนเหล่านั้นอาจกระทำ แต่พวกอัครทูตมีสายตาจับจ้องอยู่ที่พระเจ้า-และนั่นคือวิธีเดียวที่จะพบการช่วยให้พ้นจากความกลัวมนุษย์ได้ พวกเขาไม่ได้แสดงการขัดขืนต่อพวกเจ้าหน้าที่และนายทหารรักษาพระวิหารเลย ถึงอย่างไรแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้กระทำผิดอะไร-และแม้ในยามที่พวกเขาถูกจำคุกเพราะการประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เจ้า พวกเขาก็ไม่ได้แหกคุกแต่ได้รับการช่วยให้พ้นโดยการอัศจรรย์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่กลัวสภาซานเฮดริน พวกเขาพร้อมที่จะปรากฏตัวต่อหน้าคณะของเหล่าผู้นำทางศาสนานั้น โดยตระหนักว่าพวกเขาจะมีโอกาสอีกที่จะประกาศข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

ข้อ 27 และ 28: “เมื่อเขาได้พาพวกอัครทูตมาแล้วก็ให้ยื่นหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เราได้นำพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมาให้สอนออกข้อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้ที่นั้นตกอยู่กับเรา”

“เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงแล้วไม่ใช่หรือ...” มันเป็นไปได้ที่จะเพิกเฉยหรือปิดบังข้อเท็จจริงที่ว่าพวกอัครทูตไม่ใส่ใจต่อคำสั่งที่ไม่ให้เทศนาในพระนามของพระเยซู และคุณเชื่อใจได้เลยว่าสภาซานเฮดรินไม่ยอมป่าวประกาศว่าตนไม่มีอำนาจเหนือชาวกาลิลีที่ยากจนและขาดความรู้เหล่านี้!

“พวกเจ้า...ปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้ที่นั้นตกอยู่กับเรา” เพิ่งผ่านไปไม่กี่วันตั้งแต่ปีลาตได้ล้างมือของตนต่อหน้าประชาชนและต่อหน้าผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ ราวกับว่าเขาสามารถขจัดความผิดออกไปให้พ้นตัวได้ในการมอบพระเยซูไว้ในมือของพวกเขาเพื่อที่จะถูกตรึงกางเขน เขาถามคนเหล่านั้นว่า “พวกเจ้าจะให้เราปล่อยผู้ใด” และพวกเขาตอบกลับว่า “บาร์บัส! ตรึงเยซูเลย-และให้โลหิตของเขาตกอยู่เหนือเรา และเหนือลูกหลานของเราเถิด” แม้แต่พวกปุโรหิตใหญ่ก็ส่งเสียงร้องต่อผู้บังคับบัญชาผู้หนึ่งคนหนึ่ง แทนที่จะวิงวอนเพื่อพระองค์ พวกเขากลับเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์: “ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ประหารพระเยซูเสีย”

“บรรดาหมู่ชนเรียนว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด” ท่านจึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อท่านได้โดยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน” (มธ. 27:11-26 บางส่วน) บัดนี้สภานี้รู้สึกว่ถ้อยคำเหล่านี้-“ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เรา”-อาจกำลังถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว

ถ้าผู้นำทางศาสนาที่เห็นว่าตัวเองชอบธรรมเหล่านี้ของอิสราเอลมีใจแตกสลายและชอกช้ำ ถ้าพวกเขาได้รู้จักการฟ้องใจและใจวินิจฉัยผิดชอบชั่วดี เหมือนกับที่พวกอัครทูตเป็นพยานแก่พวกเขา พวกเขาก็คงได้พบกับภาระให้สะอิดในทันทีและเป็นนิตย์ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระโลหิตที่พวกเขาได้ขอให้ตกบนศีรษะของตน-พระโลหิตของพระเยซูคริสต์เจ้า

แน่นอนว่าคนเหล่านี้เห็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ในตัวเปโตร เพราะว่าพวกเขาคงจำได้ว่าอัครทูตท่านนี้เคยปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาและประกาศว่าเขาไม่เคยรู้จักพระองค์เลย แต่บัดนี้เขายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาโดยมีใจกล้าราวกับสิงโต เขาได้รับการอภัยแล้ว ถูกนำกลับคืนสู่สามัคคีธรรมแล้ว และบัดนี้เขาได้ถือครองอำนาจหนึ่งที่ทำให้เขาไม่กลัว เขาเผชิญหน้ากับฝูงชนที่ได้ปรับโทษพระเยซู และกล่าวหาคนเหล่านั้นด้วยใจกล้าว่าพวกเขาได้ปฏิเสธองค์บริสุทธินั้น ได้ตรึงกางเขนองค์สันติราช โดยเลือกฆาตกรคนหนึ่งและโจรคนหนึ่ง แทนที่จะเลือกพระองค์! แต่พวกไม่ยอมฟังคำปรึกษาของเขาเลย พวกเขาไม่ยอมได้ข่าวสารใดจากริมฝีปากของชาวประมงที่โศกเศร้าคนนี้ พวกเขาซึ่งเป็นเหล่าผู้นำและผู้ปกครองในอิสราเอลที่มียศศักดิ์ ที่เห็นว่าตัวเองชอบธรรมอยาก (เหนือสิ่งอื่นใด) ที่จะสงบปากสงบคำชาวกาลิลีเหล่านี้ที่เทศนาพระโลหิตของพระเยซู

ข้อ 29: “ฝ่ายเปโตรกับอัครทูตอื่นๆตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์”

การเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ามนุษย์คือหลักการอันยิ่งใหญ่ในเชิงปฏิบัติของความเชื่อที่ช่วยให้รอด เหมือนกับที่มันคือลักษณะเฉพาะตัวอันคงเส้นคงวาของพระเยซูคริสต์เจ้าในความสมบูรณ์แบบทั้งสิ้นขณะที่

พระองค์ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ เสียงร้องประกาศของพระองค์คือ “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์” (ฮบ. 10:9) มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์เสด็จไปโดยรอบ ในการสั่งสอนและทำความดี พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย ทรงทำให้คนตาบอดเป็นขึ้น ทรงขับพวกผีออก ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนเหล่านั้น แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงงานเสริมของพันธกิจของพระองค์-หมายสำคัญต่างๆที่ปรากฏแก่ตาที่ให้หลักฐานเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ จุดประสงค์สูงสุดของพระองค์ในการเสด็จเข้ามาในโลกคือ เพื่อชำระหนี้บาป และชีวิตบนโลกนี้ของพระองค์ก็มีลักษณะเฉพาะตัวเป็น*ความเชื่อฟังต่อพระบิดาแบบที่หาใดเทียบและไม่ล้มเหลว* ในสิ่งสารพัดที่พระองค์ตรัส ในสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงกระทำ ไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใด *ความเชื่อฟังก็อยู่ตรงนั้นเสมอ-ไม่ล้มเหลว* สม่าเสมอ สมบูรณ์แบบ

ในฐานะผู้เชื่อ เราจะต้องดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ ดังนั้นเมื่อพระองค์ทรงเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างเต็มที่ เราก็ควรทำตามแบบพระองค์ใน*ความเชื่อฟัง*อยู่ตลอดเวลา ในทุกสถานการณ์ อาจมีบางครั้งที่เราถูกบังคับให้ต้องรอคอยความสว่างจากพระเจ้า เราอาจต้องวางใจพระองค์ให้นำเราเวลาที่เรามองไม่เห็นชัดเจนว่าพระองค์ทรงอยากให้เราทำอะไร แต่*ความเชื่อฟังแบบสิ้นสุดใจคือหน้าที่ที่ไม่ผันแปร*ของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน!

มันเป็นความจริงที่ว่าเราถูกสั่งให้ “จงเตือนเขาให้มอบนมต่อผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง” (ทต. 3:1) เปโตรบอกเราว่าเราจะต้องมอบนมต่อ “*การบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า*” ไม่ว่าผู้เป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว...” (1 ปต. 2:13,14) แต่ถ้ามีความขัดแย้งกันระหว่างพระวาระของพระเจ้ายกกับข้อกำหนดต่างๆของเหล่าผู้ปกครองฝ่ายโลก วิธีของผู้เชื่อที่ชัดเจน: เหมือนกับที่พวกอัครทูตประกาศด้วยใจกล้าว่า “*เราควรเชื่อฟังพระเจ้ายกกว่ามนุษย์*” ไม่ว่าจะต้องเสียเท่าไรก็ตาม เราจะต้องทนทุกข์เพราะการทำเช่นนั้น แต่*ความเชื่อฟังต่อพระเจ้าโดยพระคุณก็ให้พลังกำลังและความกล้าหาญแก่คริสเตียน* และขจัดความมั่นใจในตัวเองออกไปเสีย

ความเชื่อฟังต่อพระเจ้าไม่เพียงเป็น*หน้าที่ของผู้เชื่อเท่านั้น* มันยังเป็นวิถีทางแห่งฤทธิ์เดชด้วย เมื่อเราเชื่อฟังต่อพระบิดาในสวรรค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราก็ตรงต้านทานพญามารและเอาชนะมันในทุกการล่อลวง บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายพระเยซูทรงเผชิญหน้ากับการโจมตีของซาตานด้วยพระวาระของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แนบนอนว่าสิ่งใดก็ตามที่พระเยซูตรัสคือพระวาระของพระเจ้า แต่ในการตอบกลับข้อเสนอต่างๆของพญามาร พระองค์ทรงยกข้อความจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมเราควรช้อนพระวาระของพระเจ้าไว้ในใจของเรา เพื่อที่เราจะไม่ทำบาปต่อพระองค์ (เพลงสดุดี 119:11)

“ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้ายกก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอห์น 2:17) แต่การทำตามอำเภอใจ ความไม่เชื่อ และความไม่เชื่อฟังกฎหมายจะลงเอยในการพิพากษาและการปรับโทษเป็นนิรันดร์!

ข้อ 30 และ 31: “*พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขว่นไว้ที่ต้นไม้นั้น* พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่ พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็น

เจ้าชาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ตั้ง” ไม่ใช่คำเดียวกับที่ถูกใช้ในบทที่ 3 ข้อ 22 และ 26 และในบทที่ 7 ข้อ 37 ข้อพระคำเหล่านั้นพูดถึงการที่พระเจ้าทรงตั้งพระเยซูให้เป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ “ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ผู้ซึ่งโมเสสเขียนถึง แต่คำกรีกที่เปโตรใช้ในที่นี่มีความหมายว่าพระเจ้าทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นแล้วหลังจากความตาย ทรงพาพระองค์กลับมาจากพวกคนตาย เพราะว่าเป็นไปไม่ได้ที่ความตายจะรังพระองค์ไว้ (กิจการ 2:24)

เรื่องนี้ถูกพยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนแล้วในหนังสือเพลงสดุดี และพวกยิวก็คุ้นเคยอย่างแน่นนอนกับคำพยากรณ์เหล่านั้นเช่นเดียวกับข้อพระคำอื่นๆในภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งบอกล่วงหน้าถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพระวจนะเป็นพยานถึง

“พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์...” พระเจ้าทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ไม่ใช่เพื่อที่จะตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้ แต่เพื่อที่จะถูกยกชูให้อยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ นี่คือความจริงเดียวกับที่เปโตรได้สอนในกิจการ 2:33 และเป็นการทำให้เพลงสดุดี 110 สำเร็จจริงโดยตรงซึ่งในข้อ 1 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ (พระเจ้า) ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้า (พระเยซู) ของข้าพเจ้าว่า “จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า” (กรุณาอ่านเพลงสดุดีบทนั้นทั้งบท-มันมีเพียงเจ็ดข้อ แต่เราไม่มีเวลาและพื้นที่ที่จะยกทั้งเจ็ดข้อตรงนี้)

“...ให้เจ้าชาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด...” พระเยซูทรงมีความสัมพันธ์อย่างไรต่ออิสราเอลในสวรรค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา? ในฐานะเป็นเจ้าชายและพระผู้ช่วยให้รอด “เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา” ประตู่แห่งพระคุณยังเปิดให้ชนชาติอิสราเอลอยู่ตอนที่เปโตรกล่าวคำเทศานี้ พระเจ้าแห่งเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขากำลังมองลงมาจากสวรรค์ โดยรอคอยและปรารถนาที่จะมีความกรุณาต่อประชากรของพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ฆ่าพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ด้วยมือชั้วก็ตาม

วันนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ทรงเป็นขึ้นแล้ว และทรงถูกยกชูแล้วประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบนในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของมวลมนุษย์ แต่วันหนึ่งพระองค์จะทรงปรากฏในการพิพากษา-และยิว คนต่างชาติ คนรวย คนจน ทาส หรือไท **ทุกคน**จะถูกพิพากษา จนกว่าจะถึงวันพิพากษานั้นพระองค์ทรงเป็นเจ้าชายและพระผู้ช่วยให้รอดเพื่อที่จะประทานการกลับใจใหม่และการยกโทษบาปแก่คนทั้งปวงที่จะมาหาพระเจ้าโดยพระองค์

ข้อ 32: “เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็ก็เป็นพยานด้วย”

พวกอัครทูตเป็น “พยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้”-สิ่งเหล่านั้นที่ถูกกระทำต่อพระเยซู-การจับกุม และการไต่สวนพระองค์ การถูกตรึงกางเขน การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ มีคำพยานมากเกินไปเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาป พระเมสสิยาห์

ผู้ซึ่งชนชาติยิวได้รอคอยและเฝ้าหวัง และพวกสาวกคือ *พยานของพระองค์* พวกเขาได้อยู่กับพระองค์มาตลอดปีเหล่านั้นแห่งการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ และพวกเขาได้เดินและพูดคุยกับพระองค์มาตลอดสี่สิบวันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จากหลุมศพ พวกเขายังได้อยู่กับพระองค์ด้วยตอนที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์เพื่อที่จะถูกยกชูขึ้น ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา ในยอห์น 15:26,27 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว *พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย* เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานถึงสง่าราศีของพระคริสต์จริงๆ ผ่านทางการรับใช้และการอัศจรรย์ต่างๆ ของอัครทูตเหล่านี้และผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรทารกนั้น-และพระองค์ยังทรงเป็นพยานผ่านทางผู้เชื่อทั้งหลายอยู่เหมือนเดิม เพราะว่าพระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ทุกคนที่ “*เชื่อฟังพระองค์*” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “*เชื่อฟัง*” มีความหมายตรงตัวว่า “*ผู้หนึ่งที่มอบเชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างสิ้นสุดใจ*” การยอมจำนนแบบสิ้นสุดใจเช่นนั้นเหมือนกับกลายเป็นทาสรับใช้ของพระองค์

พวกอัครทูตจึงให้การอย่างขัดแย้งเช่นนี้ต่อหน้าสภาซานเฮดรินว่าพวกยิวได้ตรึงกางเขนองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งสง่าราศี “*ศาสตพยากรณ์ผู้นั้น*” ผู้ซึ่งโมเสส ดาวิด และอับราฮัมได้กล่าวถึงและผู้ซึ่งการเสด็จมาของพระองค์นั้นพวกเขาได้บอกล่วงหน้าแล้ว พวกเขาได้ฆ่าเจ้าชายแห่งสง่าราศี พระโลหิตของพระองค์อยู่บนมือของพวกเขา และหนทางเดียวที่พวกเขาจะพ้นผิดได้ก็คือ ยอมรับพระองค์โดยความเชื่อผ่านทางข่าวประเสริฐแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกเขายังรับการยกโทษได้อยู่เหมือนเดิมหากพวกเขาจะเพียงกลับใจใหม่และกล่าวยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

ข้อ 33: “*เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาดใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครทูตเสีย*”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “*รู้สึกบาดใจ*” มีความหมายตรงตัวว่า “*ถูกเลื่อยขาดจากกัน*”-“*ผลกระทบที่ถูกพรณานี้ไม่ใช่ความเสียหายซึ่งนำไปสู่การสำนึกผิด แต่เป็นความรำคาญที่ส่งผลเป็นความโกรธที่เกรี้ยวกราดมากขึ้น*”

การต่อต้านความจริงเป็นเรื่องอันตราย และยิ่งความจริงนั้นที่ถูกต่อต้านมีความสำคัญมากเท่าไร *ผลลัพธ์*ของการต่อต้านนั้นก็อันตรายถึงตายมากเท่านั้น พวกผู้นำทางศาสนาในอิสราเอลต่อต้านความจริงนั้นคือ พวกเขาต่อต้าน *พระเยซู* และ *พระเยซูคือความจริง* (ยอห์น 14:6; 17:17) ดังนั้นพวกเขาจึงได้ปฏิเสธหนทางหนึ่งเดียวแห่งการช่วยให้พ้นจากการพิพากษาปรับโทษ และจากนั้น หลังจากได้ยินคำพยานที่ขัดแย้งว่าพวกเขาได้ตรึงกางเขนองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งสง่าราศี พวกเขาก็รังเกียจชายเหล่านั้นที่เป็นพยานปรักปรำตน และหากไม่เป็นเพราะว่าพวกเขากลัวฝูงชนเหล่านั้นที่เห็นใจ พวกเขาก็คงฆ่าพวกอัครทูตให้ตายไปตรงนั้นเดี๋ยวนั้นเลยแล้ว พวกเขาเต็มไปด้วยอคติ ความเยอหยิ่ง และความเกลียดชังเหลือเกิน!

แต่พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์เองเสมอไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง มันอาจไม่เป็นแบบที่เราคิดว่ามันควรจะเป็น มันอาจไม่เป็นอย่างที่เราคิดวางแผน แต่ “*เรารู้ว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า*” แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม.8:28) ผมเชื่อว่าผู้เชื่อคน

ใดที่อุทิศตัวเป็นคนที่ขาดไม่ได้จนกว่าพระเจ้าทรงเสร็จธุระกับผู้เชื่อคนนั้นแล้ว ผมเชื่อมั่นว่ามีพวกผีไม่พอในแผ่นดินโลกหรือในนรกที่จะทำลายคริสเตียนที่ยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระเจ้า เชื่อฟังต่อพระองค์อย่างเต็มที่จนกว่าเขาเสร็จงานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เขาทำแล้ว

พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาช่วยพวกอัครทูตให้พ้นจากคุก แต่บัดนี้พระองค์ทรงกระทำกิจผ่านทางเครื่องมือชิ้นหนึ่งที่เป็นมนุษย์เพื่อที่จะช่วยพวกเขาให้รอดจากโทษของสภาซานเฮดริน

คำเตือนของกามาลิเอล

ข้อ 34: “แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยื่นขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปเสียภายนอกครุหนึ่ง”

ตามประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ (ซึ่งถูกคัดกรองจากงานเขียนต่างๆของโจเซฟัส) กามาลิเอลเป็นหลานชายของฮิลเลลผู้มีชื่อเสียง ฮิลเลลเป็นประธานของสภาซานเฮดรินในช่วงรัชกาลของทิเบเรียส รัชกาลของกาลิกูล่า และรัชกาลของเคลาดิอุส บุตรชายของเขาสืบทอดต่อจากเขาในตำแหน่งเดียวกันนั้นแต่ถูกฆาตกรรมในระหว่างการล้อมกรุงเยรูซาเล็มภายใต้ที่ตีตชาวโรมันในปี ค.ศ.70

ในกิจการ 22:3 อัครทูตเปาโล หนึ่งในผู้มีการศึกษามากที่สุดในสมัยของเขา ให้การว่าเขาได้ศึกษาเล่าเรียนภายใต้การสั่งสอนของกามาลิเอล และไม่อาจมีข้อสงสัยเลยว่าชายผู้นี้ได้รับความเคารพนับถือสูงที่สุดโดยสภาซานเฮดริน (ซึ่งตัวเขาเองเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภานั้น) ดังนั้นสภานั้นจึงไม่อาจเพิกเฉยคำแนะนำของเขาได้ ถึงแม้ว่าถ้อยคำอันมีสติสัมปชัญญะของเขาขัดแย้งกับความรุนแรงที่พวกเขาสนับสนุนก็ตาม

อย่างไรก็ตามไม่มีเหตุผลที่จะเสนอแนะว่ากามาลิเอลเคยเป็นผู้เชื่อ-ไม่ว่าจะต่อหน้าคนอื่นหรือแบบลับๆ แต่เขาถูกใช้การโดยพระเจ้าในช่วงเวลาวิกฤตินี้ในชีวิตของพวกอัครทูต เพื่อพิทักษ์รักษาชีวิตของพวกเขาและช่วยพวกเขาให้พ้นจากสภาซานเฮดริน พระเจ้าทรงเคลื่อนไหวในแบบที่ลึกลับ! มีอยู่คราวหนึ่งในภาคพันธสัญญาเดิมพระองค์ทรงใช้ลาตัวหนึ่งเพื่อทำให้สำเร็จตามจุดประสงค์ของพระองค์ (กตว. 22:21-33) พระองค์ทรงใช้ไก่ตัวผู้ตัวหนึ่งเพื่อเตือนความจำเปโตรเกี่ยวกับถ้อยคำของพระเยซู (มธ. 26:34, 35, 74, 75) ที่แน่นอนที่สุดก็คือพระองค์สามารถตรัสแก่ใจของคนอย่างกามาลิเอลได้และนำเขาให้พูดถ้อยคำต่างๆที่จะจับใจของคนเหล่านั้นที่อยากฆ่าเหล่าอัครทูตของพระองค์! และเพราะถ้อยคำเหล่านั้นที่ถูกพูดโดยชายที่โดดเด่นผู้นี้ คนอิสราเอลจึงได้รับโอกาสอีกหนหนึ่งที่จะได้ยินความจริง รับพระคุณของพระเจ้า และรับความรอด

ข้อ 35: “ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี”

จงสังเกต: “ท่านชนชาติอิสราเอล” กามาลิเอลไม่ได้กล่าวว่า “พวกท่านคนสะดูสีเอ๋ย” หรือ “พวกท่านคนฟาริสีเอ๋ย” เขาเรียกคนเหล่านั้นว่า “ชนชาติอิสราเอล”-ประชากรที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาพระเมสสิยาห์องค์นั้น และจากนั้นเขาให้เหตุผลต่างๆแก่พวกเขาว่าทำไมพวกเขาควรระวังตัวเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขากระทำแก่อัครทูตเหล่านี้ที่กำลังเทศนาในพระนามของพระองค์ผู้ซึ่ง “ชนชาติอิสราเอล” เหล่านี้ได้ตรึงกางเขน

ข้อ 36 และ 37: “ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญญัติล้ำมะโนคร้ว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟัง

เขาก็กระจัดกระจายไป ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง”

ในที่นี้ กามาลิเอลรับประกันสภาพานเฮตริ่นว่าพวกเขาจะจบบั้นไป และเอ่ยชื่อชายคนหนึ่งซึ่งพวกเขาคุ้นเคยดี-“ธูดาสอดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ” พวกเขาวิ่งไล่รอกคอยพระเมสสิยาห์ของตน และเมื่อธูดาสปรากฏตัวพร้อมกับคำกล่าวอ้างเทียมเท็จทั้งหลายของเขา คนสี่ร้อยคนก็เข้าร่วมกับเขา-ซึ่งเป็นจำนวนผู้ติดตามที่มากพอสมควรในสมัยนั้น ปัจจุบันมีหลายคนในอเมริกาที่อ้างทุกสิ่งซึ่งพระเยซูทรงกล่าวอ้างยกเว้นเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี-และส่วนตัวแล้วผมคาดหวังว่าครูสอนเท็จบางคนจะปรากฏตัวขึ้นในไม่ช้าซึ่งจะถึงขนาดประกาศว่าตนประสูติจากหญิงพรหมจารีด้วยซ้ำ! ในวันปิดท้ายเหล่านี้ของยุคพระคุณเรามี-ไม่ใช่แค่สี่ร้อยคน แต่หลายพันคนจริงๆที่กำลังติดตามผู้คนแทนที่จะติดตามพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้ขึ้น

กามาลิเอลเตือนความจำสภาพานเฮตริ่นว่าธูดาสถูกฆ่าตายไปแล้ว และเหล่าผู้ติดตามของเขา “ก็กระจัดกระจายสาบสูญไป” หลังจากที่ธูดาสและการปลุกกระดมของเขาผ่านพ้นไปแล้ว ก็มี “ยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญชีสามะโนครว” และเขาเองก็มีเหล่าผู้ติดตามเป็นอันมากเช่นกัน-เขา “ได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก”

ชายคนที่สองนี้ที่ปรากฏตัวขึ้นมาจากแคว้นกาลิลี-เช่นเดียวกับพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง เขาเริ่มมีความโดดเด่น “ในคราวจดบัญชีสามะโนครว” พระเยซูพระคริสต์ทรงประสูติในเมืองเบธเลเฮมในระหว่างวันเหล่านั้นแห่งการจดบัญชีสามะโนครว ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพญามารทำเต็มทีเพื่อลอกเลียนแบบทุกสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำมาตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษย์

“ยูดาสแห่งแคว้นกาลิลี” ผู้นี้ยังมีเหล่าผู้ติดตามมากกว่าที่ธูดาสมี และประวัติศาสตร์บอกเราว่าเสียงร้องประกาศของเขาคือ “พวกเรามีพระเจ้าเป็นผู้นำและจอมเจ้านายหนึ่งเดียวของพวกเรา!” เขาเป็นคนคลั่งศาสนา และเหล่าผู้ติดตามของเขาก็คลั่งศาสนาและเป็นพวกนักปฏิวัติ แต่เขาเองก็พินาศไปและ “คนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป” อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์เหล่านั้นทำให้พวกผู้นำยิวเหล่านี้กลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นจากการเทศนาของอัครทูตเหล่านี้เกี่ยวกับพระเยซูชวาวนาซาเรธผู้ซึ่งพวกเขาประกาศว่าได้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้วและในขณะนั้นเองทรงประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน พวกเขา กำลังเทศนาในพระนามของพระองค์ ฟองชนใหญ่โตกำลังติดตามพวกเขา และเหล่าสมาชิกของสภาพานเฮตริ่นกลัวผลลัพธ์ที่ตามมา จากนั้นกามาลิเอลได้พูด โดยใช้เหล่าผู้นำปลอมในอดีตเป็นตัวอย่าง โดยเตือนสถานนั้นให้ดำเนินการอย่างซ้าๆและอย่างระมัดระวังในการต่อต้านอัครทูตเหล่านี้

เหล่าผู้ (ที่คิดว่าตน) รู้พระคัมภีร์บางท่านประกาศว่าบันทึกเรื่องราวของกามาลิเอลไม่สอดคล้องทางประวัติศาสตร์กับบันทึกที่ให้อำนาจโดยโจเซฟัสและนักประวัติศาสตร์คนอื่นๆในสมัยนั้น หากเป็นเช่นนั้นจริง ถ้อยคำในหนังสือกิจการก็ได้รับการดลใจจากพระเจ้า และถ้อยคำของโจเซฟัสและเหล่านักเขียนที่บันทึกประวัติศาสตร์โลกก็ไม่ได้รับการดลใจ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะน่าเชื่อถือมากเพียงไรก็ตาม ส่วนตัวแล้ว ผมไม่เห็นว่าเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับบันทึกต่างๆจากพระคัมภีร์มากกว่าคำกล่าวใดๆในประวัติศาสตร์หรือในวรรณกรรมชาวโลก เพราะว่าตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ผมเชื่อว่าทุกคำเป็นพระวจนะของพระเจ้า 2 ทิโมธี 3:16 ประกาศ

ว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า” และใน 2 เปโตร 1:21 เราอ่านว่า “ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา”

ตามประวัติศาสตร์และวรรณกรรมยิว มีผู้นำเทียมเท็จหลายคนที่ยืนยันโดยประกาศว่าตนเป็นพระเมสสิยาห์ และพระเยซูทรงบอกเราว่าในวันพิพากษาเหล่านั้นของยุคนี้จะมีหลายคนที่จะอ้างตัวเป็นพระคริสต์ และพวกเขาจะหลอกลวงคนเป็นอันมากและนำคนเหล่านั้นให้หลงไป พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่ ‘เราเป็นพระคริสต์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป...ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง” (มธ. 24:4,5,23,24)

อัครทูตเปาโลเตือนว่า “ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวงและฟังคำสอนของพวกผีปีศาจ” (1 ทธ. 4:1)

ยอห์นผู้เป็นที่รักเตือนเช่นกันว่า “เพราะว่ามีผู้ล่อลวงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่อลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์” (2 ยอห์น 7)

ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายรู้ว่าอุปายและความพยายามต่างๆของเหล่าคนชั่วร้ายไม่สามารถทำลายสิ่งที่เป็ของพระเจ้าได้ จักรวรรดิต่างๆที่ถูกสร้างขึ้นโดยการออกแบบของมนุษย์ ไม่ว่าจะอำนาจและสง่าราศีของพวกเขาจะมากมายสักเพียงใด สุดท้ายแล้วก็ล่มสลายและสูญสิ้นไป-ข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่ถูกพิสูจน์แล้วทั้งในพระคัมภีร์และผ่านทางหน้ากระดาษทั้งหลายของบันทึกประวัติศาสตร์โลก มีคนชั่วร้ายทั้งหลายอยู่ในท่ามกลางเราวันนี้ที่เป็นพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์-ไม่ใช่คนแห่งการบาปนั้น พระเมสสิยาห์ตัวปลอมคนนั้น แต่เป็นเหล่าผู้เบิกทางของเขา พวกเขาเป็นพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ (พหูพจน์) ที่ยอห์นได้เขียนถึง-คนทั้งหลายที่ปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ประสูติจากหญิงพรหมจารี พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น คนแห่งการบาปนั้น จะถูกเผยตัวหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร (กรูณาศึกษา 2 เธสะโลนิกา บทที่ 2)

และท่าทีของผู้เชื่อทั้งหลายที่มีต่อครูสอนเท็จเหล่านั้นที่อยู่ท่ามกลางเราวันนี้ควรเป็นอย่างไร? คำตอบถูกพบในพระวจนะของพระเจ้า หน้าที่ของคริสตจักรไม่ใช่การพิพากษามนุษย์ แต่เป็นการยกชูพระคริสต์องค์นั้นและถวายเกียรติพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องประกาศข่าวประเสริฐออกไป และปล่อยให้การพิพากษาของพระเจ้าตกลงบนพวกครูสอนเท็จ พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่าเราจะต้องไม่ร่วมสมาคมกับคนอย่างนั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงบัญชาประชากรของพระองค์ว่า “จงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย” (2 คร. 6:17)

ใน 2 ยอห์น 9-11 เรามีคำเตือนนี้: “ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระ

โอรานนั้นมาด้วย **อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย** เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น”

เราจะต้องประกาศความจริง และเมื่อเราทำเช่นนั้น เราก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องจัดการในเรื่องบุคคลต่างๆ เราแค่ต้องรอคอยการสำแดงให้ประจักษ์ของความจริงในสิ่งที่น่าสงสัย เพราะว่า**ความจริงจะปรากฏ** และจะชี้ให้เห็นพวกครูสอนเท็จ

ข้อ 38 และ 39: “ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง **อย่าทำอะไรแก่เขาเลย** เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า”

ชายเหล่านั้นแห่งสภาซานเฮดรินเชื่อในพระเยซูฮิวาห์ พระเจ้าแห่งเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้น พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาไม่สามารถโค่นล้มพระองค์ได้ และถ้อยคำของกามาลิเอลก็ทำให้พวกเขากลัวจับใจ เกรงว่าพวกเขาจะถูกพบว่า**ต่อสู้กับพระเจ้า** พวกเขาไม่พร้อมใจที่จะเผชิญหน้ากับความจริงที่ว่าพวกเขา**ได้ต่อสู้กับพระองค์แล้ว**เมื่อพวกเขาปฏิเสธพระบุตรของพระองค์ พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อข่าวสารของชาวกาลิลีเหล่านี้ผู้ซึ่งพวกเขาประกาศว่าเป็นคนขาดความรู้และไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน

ข้อ 40: “**เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครทูตเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป**”

สภาซานเฮดรินฟังคำแนะนำของกามาลิเอลที่ไม่ให้ฆ่าพวกอัครทูต แต่พวกเขาไม่พอใจทั้งหมดที่จะปล่อยพวกเขาไป ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกพวกอัครทูตกลับเข้ามาในห้องโถงพิพากษาและสั่งเขียนคนเหล่านั้น จากนั้นสภานั้นจึงสั่งพวกอัครทูตอีกไม่ให้กล่าวในพระนามของพระเยซู ปล่อยพวกเขาไปและอนุญาตให้พวกเขาไปได้

เพราะการจัดเตรียมของพระเจ้า เหล่าผู้ใช้ของพระองค์จึงถูกถอนออกมาจากขากรไกรของความตายโดยถ้อยคำของกามาลิเอล แต่พวกเขาทนทุกข์ความอับอายและการหลู่เกียรติของการเขียนตี อย่างไรก็ตาม พวกเขาระลึกว่าพระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย ทรงถูกนำตัวไปยังแท่นสำหรับเขียนและทรงถูกเขียนอย่างทารุณโดยพวกทหารโรมัน ผู้รับใช้เหล่านั้นไม่ได้ดีไปกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา และพระเยซูทรงเตือนคนเหล่านี้แล้วว่าเนื่องจากโลกได้เกลียดชัง**พระองค์** มันก็จะเกลียดชัง**พวกเขา**เช่นกัน พวกเขาได้เรียนรู้ความจริงของคำพยากรณ์นี้แต่เนิ่นๆในการรับใช้ของพวกเขาหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

พระราชบัญญัติบัญญัติว่าพวก “คนชั่ว” ควรถูกโบย: “ถ้าผู้ผิดสมควรถูกโบยก็ให้ผู้พิพากษาให้เขานอนลง แล้วกำหนดให้โบยต่อหน้ามากน้อยตามความผิดของผู้นั้น **ให้โบยเขาสีสิบทีก็ได้** แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าโบยเขาเกินนั้น ฟันของของท่านก็เป็นที่ดูถูกของท่าน” (พบญ. 25:2,3) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสภาซานเฮดรินใช้บทลงโทษนี้กับพวกอัครทูตเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขาต่อคำบัญชาที่ไม่ให้กล่าวในพระนามของพระเยซู

การโบยตีเช่นนั้นไม่ใช่รูปแบบที่ผิดปกติธรรมดาของการลงโทษ ตามคำพยานของอัครทูตเปาโล เขาประสบกับการปฏิบัติเช่นนั้นห้าครั้งในระหว่างการรับใช้ของเขา โดยถูกเขียนแต่ละครั้งครบตามจำนวนที่กำหนดโดยพระราชบัญญัติ ใน 2 โครินธ์ 11:24 เขาเป็นพยานรับรองว่า “พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้งๆ ละสามสิบเก้าที”

และอัครทูตเหล่านี้ทำอะไรหลังจากการถูกเขียนของพวกเขา? พวกเขาออกไปจากห้องโถงพิพากษา และต่างคนต่างแยกย้ายไปตามทางของตนใหม่ โดยหุบปากเกี่ยวกับข่าวสารที่พวกเขาได้ถูกเรียกโดยพระเจ้าให้ประกาศ? พวกเขากลับไปยังเฉลี่ยงของซาโลมอนเพื่อคร่ำครวญเกี่ยวกับการข่มเหงอันโหดร้ายและไม่เป็นธรรม ที่ถูกระงับแก่พวกเขาใหม่? ไม่เลยครับ พวกเขาไม่ได้ทำทั้งสองอย่างนี้ จงสังเกตว่า:

ข้อ 41 และ 42: “พวกอัครทูตจึงออกไปให้พินาศด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับ การหลั่งเกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าว ประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด”

นี่คือคนกลุ่มเดิมกับที่ได้ทอดทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าในเวลาที่พระองค์ต้องการเมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุม และถูกนำตัวไปได้สวน พวกเขาวิ่งหนีไปซ่อนตัวเพราะกลัวสภาพเดียวกันนี้ซึ่งพวกเขาเพิ่งให้การต่อหน้าใน พระนามของพระเยซู และบัดนี้พวกเขาก็ออกไปจากต่อหน้าคนเหล่านั้น-“ด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้ รับการหลั่งเกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น”

ในมัทธิว 5:11,12 พระเยซูตรัสว่า “เมื่อเขาจะตีเศียนข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความ เท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะ เขาได้ข่มเหงสาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน”

การปฏิบัติอันน่าอดสูและน่าอับอายที่พวกอัครทูตได้รับจากน้ำมือของพวกเขาผู้นำทางศาสนาไม่ได้ทำให้ พวกเขาท้อใจ-กลับตรงกันข้ามเลย! พวกเขาชื่นชมยินดีที่ตนถูก “นับว่าสมควร” ที่จะทนทุกข์กับการถูกเหยียด หยามเช่นนั้นเพราะเห็นแก่พระเยซู พวกเขาไปทุกหนทุกแห่ง-ในพระวิหาร ในบ้านเรือน ตามท้องถนน-และ พวกเขาข่าวสารหนึ่งเดียวเท่านั้นไปประกาศ: **พระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ทรงพระชนม์อยู่**-พระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวงที่ยอมมาหาพระเจ้าในพระนาม ของพระองค์และผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

พวกอัครทูตรู้ว่าชนชาติอิสราเอล เพราะความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ ได้ตรึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ที่กางเขน เหมือนอย่างที่เราสาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้แล้วว่าพวกเขาจะกระทำ ชายเหล่านั้นของสภาซานเฮ ดรินมีคำพยากรณ์เหล่านั้นของอิสยาห์ ดาเนียล เศคาริยาห์ เยเรมีย์ เอเสเคียล และคนอื่นๆอีกหลายคน แต่ ทั้ๆที่มีพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่พวกเขาอ้างว่าคุ้นเคย ในความมืดบอดแห่งใจของพวกเขา พวกเขาก็ ตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีที่กางเขน! พวกอัครทูตได้รับพระองค์ไว้แล้ว ได้เชื่อในพระองค์ในฐานะพระ เมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอด และตั้งนั้นความรับผิดชอบยิ่งใหญ่จึงตกอยู่บนพวกเขา เหล่าผู้ข่มเหงของพวกเขาต้องการความสว่างแห่งข่าวประเสริฐและมันเป็นความรับผิดชอบของชายเหล่านี้ที่จะประกาศข่าวดีแห่งการ สิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า และพวกเขาประกาศข่าวสารนั้นด้วย

ความร้อนนซึ่งจะไม่ถูกหยุดยั้งโดยคำข่มขู่ คำบัญชา การจำคุก หรือการเขียนของชาวโรมัน แม้กระทั่งความ
ตายเองก็ไม่อาจเทียบย่ำข่าวสารแห่งความจริง ชีวิต และความรักที่นำชีวิตนิรันดร์มาสู่คนทั้งปวงที่ยอมเชื่อ
ข่าวสารนั้นได้

บทที่ 6

6:1 ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูเพราะในการแจกทานทุกๆวันนั้น เขา
เว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่มายชาวกรีก

6:2 ฝ่ายอัครทูตทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า “ซึ่งเราจะละเลยพระวจนะของ
พระเจ้ามัวไปแจกอาหารก็หาควรไม่

6:3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และ
สติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการงานนี้

6:4 ฝ่ายพวกเราจะขะมักเขม้นอธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป”

6:5 คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โปโรโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันท็อก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตฝ่ายศาสนายิว

6:6 คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครทูต และเมื่อพวกอัครทูตได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา

6:7 การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น

6:8 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน

6:9 แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบเรติน มีทั้งชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซิติเซียและเอเชีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน

6:10 คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้

6:11 เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า “เราได้อินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า”

6:12 เขา युยงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา

6:13 ให้พยานเท็จมากล่าวว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย

6:14 เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชื่อนาซาเร็นนี้จะทำลายสถานที่นี่ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา”

6:15 พวกสมาชิกสภาต่างแห่งดุสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

มันคือเกียรติยศมากกว่าจะเป็นความอับยศอดสูสำหรับผู้เชื่อคนใดที่จะถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่พระคริสต์ การข่มเหงแบบนี้ถวายเกียรติพระเจ้า เปาโลเตือนสติคริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีให้ “ตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย” (ฟป. 1:27-29)

การข่มเหงของพญามารที่กระทำต่อผู้เชื่อมักก่อให้เกิดผลลัพธ์ตรงข้ามกับที่มันตั้งใจไว้ เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าทำให้การข่มเหงของคริสเตียนกลายเป็นพระพรต่อคริสตจักรและเป็นคำพยานที่ไม่อาจปฏิเสธได้ต่อโลกที่ไม่เชื่อ! โลกไม่อาจลืมห่างได้อย่างง่ายดาย-และมันไม่สามารถเพิกเฉย-ผู้เชื่อที่ชื่นชมยินดีเมื่อเขาถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ว่าการข่มเหงจะเกิดขึ้นกับพวกเขาอย่างแน่นอน แต่พระองค์ก็ตรัสเช่นกันว่า “บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา” (มธ. 5:10)

ในยอห์น 16:33 พระเยซูตรัสแก่สิบสองคนนั้นว่า “ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

ยี่สิบแปดบทของหนังสือกิจการบันทึกเรื่องราวของการฟื้นฟูแบบต่อเนื่องของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตจักรในขณะนั้นกำลังเติบโต พวกเขา กำลังทวีจำนวนขึ้นทีละหลายพันคน หนังสือกิจการทั้งเล่มถูกกล่าว

ว่าครอบครัวช่วงเวลาประมาณสามสัปดาห์ของการทำงานและการรับใช้ของอัครทูตเหล่านี้ผู้ซึ่งสภาซานเฮดริน เรียกว่า “คนที่ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนและขาดความรู้” เรามาดูผลลัพธ์บางประการของการเทศนาสั่งสอนของ ชายเหล่านี้กัน:

ในบทที่ 2 ข้อ 41 “ประมาณสามพันคน” ได้กลับใจเชื่อและถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักร

ในบทที่ 4 ข้อ 4 *คนเป็นอันมากได้เชื่อ* “ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน” (ถึงแม้ว่าคำว่า “men” ถูกใช้ มันก็น่าจะรวมทุกคนที่ได้รับความรอดในตอนนั้นเข้าไว้ด้วย ทั้งผู้ชายและผู้หญิง)

ในบทที่ 5 ข้อ 14 ผู้เชื่อมากกว่าเดิมอีกถูกเพิ่มเข้าไป “มีชายหญิงเป็นอันมาก”

ในบทที่ 6 ข้อ 7 จำนวนของพวกเขาเพิ่มขึ้นไป และ “พวกปุโรหิตเป็นอันมาก” ได้รับความรอด

ในบทที่ 8 ข้อ 5-8 การฟื้นฟูครั้งใหญ่ได้ปะทุขึ้นในสะมาเรียภายใต้การรับใช้ของฟิลิป “ประชาชนก็พร้อมใจกันฟัง” คำเทศนาของเขา คนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หายและพวกผีโสโครกก็ถูกขับออก “จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น”

ในบทที่ 10 ข้อ 44 เมื่อเปโตรประกาศในบ้านของโคเรเนลิอัส “คนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น” ก็ได้รับความรอด

ในบทที่ 11 ข้อ 21 “คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในบทที่ 11 ข้อ 24 “จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในบทที่ 16 ข้อ 34 นายคุกชาวเมืองฟิลิปปีและ “พร้อมกับทั้งครอบครัว” ได้เชื่อ

ในบทที่ 17 ข้อ 12 “มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ”

ในบทที่ 17 ข้อ 34 “ชายบางคน” ได้เชื่อ “กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆด้วย”

แน่นอนว่าในช่วงปีเหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือกิจการ คงมีหลายพันคนที่กลับใจเชื่อผู้ซึ่งไม่ได้ถูกชี้ให้เห็นอย่างเฉพาะเจาะจงในยี่สิบแปดบทนั้นที่ถูกบันทึกไว้ เมื่อฝูงชนมากมายเหล่านั้นได้ยินและเชื่อข่าวสารของพวกอัครทูตและผู้เชื่อพวกแรกเหล่านั้น

ข้อ 1: “ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบัณฑิตเรียนพวกฮีบรูเพราะในการแจกทานทุกๆ วันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ข่ายชาวกรีก”

ซาตานไม่ได้รู้ทุกเรื่อง และมันไม่ได้มีอำนาจครอบคลุมทั้งสิ้นด้วย แต่มันมีปัญหาและเจ้าเล่ห์ เมื่อรู้ว่ามันไม่สามารถเหยียบย่ำข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐผ่านทางคำข่มขู่และการข่มเหงจากภายนอกได้ มันก็เริ่มทำงานจากภายใน พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นไปแล้วอย่างรวดเร็วและทรงพิพากษาการหลอกลวงของอานาเนียและสัปปิราผู้ซึ่ง แม้มาพบปะกับที่ประชุมของเหล่าผู้เชื่อ ก็ไม่ใช่สมาชิกของที่ประชุมนั้นเลย บัดนี้เราเห็นหลายคนที่ทำตามเนื้อหนังและเห็นแก่ตัวภายในที่ประชุมนั้นเมื่อพวกเขาเริ่มบ่น

“พวกกรีกบัณฑิตเรียนพวกฮีบรู” พวกยิวที่นิยมกรีก (ดร. สโกฟิลด์เรียกคนเหล่านี้ว่า “พวกเฮลเลนิสต์”) บ่นต่อว่าพวกฮีบรู-พวกยิวที่เกิดในกรุงเยรูซาเล็มและแคว้นยูเดียซึ่งเป็นยิวแท้ๆ จงจำให้ขึ้นใจว่าคนเหล่านั้นที่กำลังบ่นคือคนเหล่านั้นที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดจากความรักอันเสียสละที่ถูกแสดงออกโดยผู้เชื่อเหล่านั้นที่ได้ขายบ้านเรือนและที่ดินของตนและแบ่งทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลกของตนเพื่อที่ทุกคนจะได้มีอาหารและ

เสื้อผ้าและสิ่งจำเป็นอื่นๆของชีวิต พวกที่บ่นเหล่านี้เป็นฝ่ายผิด เพราะว่าพวกเขากำลังบ่นคนเหล่านั้นที่ได้เสียสละและให้ทรัพย์สินของของตนเพื่อที่จะดูแลผู้เชื่อที่ด้อยโอกาสกว่าซึ่งได้เข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มจากตำบลและชุมชนอื่นๆ ในตอนนั้นเช่นเดียวกับในตอนนี คนที่ทำผิดคือคนที่บ่นว่าคนเหล่านั้นที่ดีกว่าตัวเขาเอง

คำบ่นของพวกยิวนิยมต่างชาติที่มีต่อพวกฮีบรูก็คือว่า “ในการแจกทานทุกๆวันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ข่ายชาวกรีก” ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่เสนอแนะว่าพวกเขาเป็นฝ่ายถูกในคำกล่าวอ้างของพวกเขา และเนื่องจากคนเหล่านี้กำลังได้รับส่วนที่เยอะกว่าของเงิน อาหาร และเสื้อผ้าที่ถูกแจกจ่ายโดยพวกยิวเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม คนเหล่านั้นที่ได้ขายทรัพย์สินของตนเพื่อที่จะเลี้ยงดูคนอื่นๆ พวกเขาจึงน่าจะภูมิใจสำนึกบุญคุณแทนที่จะบ่นและต่อว่า

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

ข้อ 2 และ 3: “ฝ่ายอัครทูตทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า “ซึ่งเราจะละเลยพระวาระของพระเจ้ามิไปแจกอาหารก็หาควรไม่ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการงานนี้”

จนถึงเวลานี้พวกอัครทูตได้ดูแลทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักร พวกเขาไม่เพียงกำลังเทศนาและสั่งสอนพระวาระเท่านั้น แต่การแจกอาหาร เสื้อผ้า และของจำเป็นต่างๆยังเป็นหน้าที่ของพวกเขาด้วยเมื่อผู้เชื่อเหล่านั้นขายทรัพย์สินของของตนและนำเงินมาให้พวกอัครทูตเพื่อที่พวกเขาจะแจกจ่าย “ให้ทุกคนตามที่ต้องการ” (กิจการ 4:34,35) แต่คริสตจักรได้เติบโตขึ้นแล้วตอนนี้จนถึงขนาดที่สิบสองคนนั้นรู้ว่าพวกเขาต้องทำการจัดแจงบางอย่างถ้าพวกเขาอยากมีเวลาเพื่อสานต่องานรับใช้ในที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้กระทำ ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกสาวกจำนวนมหาศาลนั้นเข้าด้วยกันเพื่อนำเสนอความต้องการของพวกเขาที่ควรถูกรับรองจากหน้าที่ต่างๆฝ่ายโลกเพื่อที่จะมีเวลาสำหรับหน้าที่รับผิดชอบฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

อาหาร เสื้อผ้า เงินทอง-สิ่งใดก็ตามที่จะต้องถูกแจกจ่ายท่ามกลางคนที่ด้อยโอกาสกว่า-มาจากผู้เชื่อเหล่านั้นเอง พวกสาวกไม่มีเงินที่จะให้ พวกเขาอุทิศตัวอย่างเต็มที่ต่อการรับใช้ของคริสตจักร ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกผู้เชื่อเหล่านั้นมาด้วยกันและให้หน้าที่รับผิดชอบแก่พวกเขาในการแต่งตั้งชายทั้งหลายในหมู่พวกเขาเองเพื่อดูแลเรื่องการเงินและกิจการอื่นๆของที่ประชุมนั้น

“ซึ่งเราจะละเลยพระวาระของพระเจ้ามิไปแจกอาหาร (เลิฟฟิตีเซ) ก็หาควรไม่” “โติเซ” ในที่นี้หมายถึงถึงโติเซ ม้านั่ง หรือเคาน์เตอร์ที่เงินถูกแจกจ่ายหลังจากที่มันถูกนำเข้ามาในคลังโดยเหล่าสมาชิกที่มั่งมีมากกว่าของคริสตจักรแล้ว ในภาษาฮีบรูและภาษากรีก พวกนายธนาคารก็ถูกเรียกว่า “พวกนักโติเซ” (tablers) และคุณจำได้ว่าเมื่อพระเยซูทรงชำระพระวิหาร พระองค์ทรง “ขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคำว่าโติเซผู้รับแลกเงิน...” (มธ. 21:12)

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “ละเลย” เป็นคำที่รุนแรงมากๆซึ่งมีความหมายว่า “ทอดทิ้งหรือละทิ้ง” ซึ่งบ่งบอกว่าส่วนใหญ่ของเวลาของพวกอัครทูตถูกใช้ไปกับเรื่องรองต่างๆซึ่งทำให้พวกเขาต้องละทิ้งหน้าที่หลักของตนซึ่งก็คือ การเทศนาพระวาระและการสร้างเหล่าสาวก พระมหาบัญชาของพวกเขาคือ “จงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือ

รักษาสິงสารพัดซึ่งเราได้ส่งพวกท่านไว้” คุณเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก” (มธ. 28:19,20) ดังนั้นหน้าที่รับผิดชอบอย่างแรกของชายเหล่านี้จึงเป็นงานรับใช้นั้นที่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเขาให้กระทำและที่พระเยซูทรงมอบหมายคำบัญชาแก่พวกเขาแล้ว

“จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่าน”-และจงสังเกตคุณสมบัติของชายเหล่านี้: “...ที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา” ชายเจ็ดคนนี้ถูกเลือกโดยที่ประชุมนั้น ผู้เชื่อเหล่านั้นให้เงินของตน ดังนั้นพวกอัครทูตจึงมอบหมายหน้าที่ในการเลือกคนที่จะจัดการเรื่องการเงินต่างๆแก่พวกเขา

เราเห็นหลักการเดียวกันนี้ถูกปฏิบัติในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ใน 1 โครินธ์ 16:1-4 เปาโลสอนว่า “แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถ้าสมควร ข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า”

ใน 2 โครินธ์ 8:16-24 เปาโลชมเชยทิตัสแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์และอธิบายว่า “เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตามคริสตจักรทั้งหลายไปกับทิตัสด้วย และมีใช่แต่เท่านั้น คริสตจักรได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับใช้อยู่ เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นทีที่แสดงน้ำใจรักพร้อมของท่าน เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้ ในเรื่องของถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแจกนั้น เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย

“เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้วางใจในท่านมาก ถ้ามีคนใดถามถึงทิตัส ทิตัสก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการของท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น พวกเขาก็เป็นทูตรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์ เหตุฉะนั้นจึงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น และแสดงให้เห็นแก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง”

จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เราเรียนรู้ว่าพี่น้องคนหนึ่งได้ถูกเลือกโดยผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมเพื่อที่จะเป็นเพื่อนร่วมเดินทางไปกับเปาโลและทิตัส โดยกระทำสิ่งต่างๆที่สัตย์ซื่อต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อหน้ามนุษย์ “ทูตเหล่านี้ของคริสตจักรทั้งหลาย” ได้รับเลือกโดยผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมนั้นและถูกส่งไปช่วยเหลือผู้เชื่อทั้งหลายที่ด้อยโอกาสกว่าในชุมชนอื่นๆ ดังนั้นพวกอัครทูตจึงไม่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการเรื่องเงิน

มันเป็นหน้าที่รับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์และหนักอึ้งในการเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งคนหนึ่งในคริสตจักรของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ตอนเขียนถึงทิโมธี บุตรชายของเขาในการรับใช้นั้น อัครทูตเปาโลให้โครงร่างคุณสมบัติต่างๆ

ที่ชัดเจนสำหรับศิษยาภิบาล และจากนั้นก็กล่าวอย่างชัดเจนมากมายว่าข้อกำหนดเดียวกันเหล่านั้นจะต้องใช้กับคนที่ยากดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศิษยาภิบาล:

“ศิษยาภิบาลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีอัธยาศัยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู ไม่ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลภมากได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักครอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้) อย่าให้ผู้ทีกลับใจใหม่ๆ เป็นศิษยาภิบาล เกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพญามาร นอกนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก เกรงว่าเขาจะเป็นที่ติเตียน และจะติดบ่วงแร้วของพญามาร

“ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองล้น ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลภมากได้ และเป็นคนยึดมั่นในข้อสัจกลับแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์ จงลองดูคนเหล่านั้นเสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย

“ฝ่ายพวกภรรยาของพวกเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตนและปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี เพราะว่าคนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์” (1 ทธ. 3:2-13)

มันเป็นสิทธิพิเศษอันเปี่ยมสง่าราศีในการเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งในคริสตจักรของพระเจ้า-แต่ความรับผิดชอบของตำแหน่งเช่นนั้นก็จริงจังและหนักอึ้งพอๆกับที่สิทธิพิเศษนั้นเปี่ยมสง่าราศี ผู้ช่วยที่ชีวิตของตนไม่ตีพอลตามคุณสมบัติเหล่านี้ก็ควรลาออกเสีย เพราะว่าเขาต้องให้การต่อพระเจ้าอย่างแน่นอนพอๆกับที่ศิษยาภิบาลคนหนึ่งต้องให้การสำหรับการจัดการงานรับใช้ของตน ดังนั้นมันจึงง่ายที่จะเห็นว่าทำไมที่ประชุมนั้นจึงถูกสั่งให้เลือกชายทั้งหลายที่เป็นคนซื่อตรง เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีสติปัญญา เพราะว่าชายทั้งหลายที่เป็นแบบนั้นเท่านั้นมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งผู้ช่วย

อย่างไรก็ตาม ที่ประชุมท้องถิ่นไม่เคยถูกสั่งให้เลือกชายทั้งหลายให้เทศนา มันไม่ใช่แหล่งที่มา (หรือช่องทาง) ของการรับใช้ พระวามะของพระเจ้าถูกประทานให้โดยพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงทรงเลือกและเจิมตั้งชายทั้งหลายให้เทศนาพระวามะของพระองค์ พระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น พระวามะถูกตรัสครั้งแรกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและถูกยืนยันแก่เราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์-ชายทั้งหลายที่พระเจ้าทรงเลือกเพื่อที่จะถวายเวลาของพวกเขาและหมดทั้งชีวิตของพวกเขาแก่งานรับใช้แห่งพระวามะ “ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์” (ฮบ. 2:3,4) นี่เป็นความจริงในงานรับใช้วันนี้-ไม่ว่าชายคนหนึ่งจะเป็นศิษยาภิบาล อาจารย์ หรือนักประกาศข่าวประเสริฐก็ตาม เอเฟซัส 4:11,12 ประกาศว่าพระคริสต์ได้ประทานของประทานอันหลากหลายสำหรับการรับใช้ “พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นศาสตพยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และ

อาจารย์ เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ตีรอบคอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้
จำเริญขึ้น”

หนังสือกิจการไม่บันทึกเวลาใดหรือสถานที่ใดเลยที่ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรหรือพวกอัครทูตในการ
กำกับดูแลคริสตจักร เคยแต่งตั้งผู้ใดให้เทศนาหรือสั่งสอน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแยกตั้งชายทั้งหลาย
จำเพาะพระเจ้าสำหรับงานรับใช้แห่งพระวจนะ อาจารย์ ศิษยาภิบาล มิซซันนารี นักประกาศข่าวประเสริฐ-ทุก
คนถูกประทานให้แก่คริสตจักรโดยผู้ทรงเป็นศิระษของคริสตจักร พระเยซูคริสต์เจ้า และเหตุผลอันโดดเด่น
สำหรับสภาวะฝ่ายวิญญาณอันน่าเศร้าของคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายวันนี้ก็คือว่าเหล่านั้นถูกเลือกตั้งหรือ
ถูกแต่งตั้งโดยมนุษย์แทนที่จะได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าและถูกแยกตั้งไว้สำหรับคริสตจักรโดยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ คนหนุ่มจำนวนมากมองว่าการรับใช้เป็นอาชีพหนึ่งแทนที่จะเป็นการทรงเรียกอันศักดิ์สิทธิ์ แต่
การรับใช้ไม่ใช่อาชีพหนึ่ง มันจะถูกเลือกเฉยๆให้เป็นวิชาชีพหนึ่งไม่ได้ และมีแต่ชายทั้งหลายที่พระเจ้าทรงเรียก
เท่านั้นที่เทศนาพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

มีคนจำนวนมากในธรรมาสน์ทั้งหลายวันนี้ที่มีคุณสมบัติตรงตามคำบรรยายที่เปาโลให้ไว้ใน 2 โครินธ์
11:13-15: “เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์
การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุ
ฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของ
เขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” มี “ผู้ที่รับจ้าง” อยู่มากมายในงานรับใช้วันนี้ แต่ขอบคุณพระเจ้าที่มี
เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐอยู่บ้างเช่นกันผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงเลือกและทรงส่งไป
สานต่องานแห่งคริสตจักรของพระองค์!

ข้อ 4: “ฝ่ายพวกเราจะเข้มแข็งมั่นอธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป”

ในที่นี้ การอธิษฐานมาก่อนงานรับใช้แห่งพระวจนะ-และมันควรเป็นอย่างนั้น ไม่มีผู้รับใช้คนใด
สามารถเทศนาพระวจนะอย่างที่มีมันควรถูกเทศนานอกเสียจากว่าเขาใช้เวลาของตนในการอธิษฐานก่อน เปาโล
สั่งผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาว่า “จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส. 5:17) น่าเศร้าแต่เป็นความจริงที่
ผู้รับใช้ที่แท้จริงจำนวนมากของพระเจ้ามีเวลาเพียงน้อยนิดสำหรับการอธิษฐานและการศึกษาค้นคว้าเพราะว่า
เหล่าสมาชิกของพวกเขาทำให้พวกเขาจมแต่ยุ่งอยู่กับเรื่องรองทั้งหลาย-เรื่องต่างๆที่ควรถูกจัดการโดยพวกเขา
ช่วย พวกเขาคนต้นเรือน พวกเขาผู้อาวุโส หรือแม้แต่สมาชิกธรรมดาของคริสตจักร

โปรดอย่าเข้าใจผิด-มันเป็นเรื่องที่มีเกียรติและน่าชมเชยสำหรับผู้รับใช้คนหนึ่งที่จะไปเยี่ยมเยียน
เหล่าสมาชิกแห่งฝูงแกะของเขา แต่มันเริ่มจะไร้เกียรติเมื่อเขาต้องออกไปเยี่ยมเยียนคนเหล่านั้นในเวลาที่เขา
ควรอยู่ในการศึกษาค้นคว้าของเขาโดยคัมภีร์พระวจนะ หรือคุกเขาในการจัดเตรียมแบบเปี่ยมด้วยการอธิษฐาน
สำหรับคำเทศนาที่เขาจะกล่าวในการประชุมนมัสการครั้งถัดไป! ความรับผิดชอบหลักของผู้รับใช้คนใดก็คือ
การเทศนาพระวจนะของพระเจ้า และผู้เชื่อจำนวนมากจะถูกเรียกตัวเพื่อให้การที่บัลลังก์พิพากษาของพระ
คริสต์สำหรับการทำให้ศิษยาภิบาลของตนต้องใช้เวลาของเขาเพื่อตอบสนองความต้องการต่างๆของพวกเขาใน

เมื่อเขาควรอยู่ในการร่วมสนิทกับพระเจ้า รับอาหารจากพระวาระของพระเจ้า เพื่อที่เขาจะสามารถเลี้ยงฝูงแกะของเขาได้

มันเป็นความจริงเช่นกันที่ว่าศิษยาภิบาลจำนวนมากทำตัวไม่ยุติธรรมในการที่พวกเขาพยายามที่จะทำทุกสิ่งในคริสตจักร อันเป็นการปล้นสมาชิกของพวกเขาจากสิทธิพิเศษอันเปี่ยมสุขของการรับใช้แทนที่จะสั่งสอนพวกเขาถึงความรับผิดชอบของหน้าที่คนต้นเรือน ผู้รับใช้คนใดที่เทศนาคำเทศนามากถึงสามเรื่องต่อสัปดาห์ต้องการเวลาอย่างน้อยสี่สัปดาห์ถึงหกสัปดาห์ของสัปดาห์นั้นๆ เพื่อที่จะใช้ในการจัดเตรียมสำหรับคำเทศนาต่างๆของเขา และหลายชั่วโมงเหล่านั้นควรถูกใช้ในการอธิษฐาน โดยแสวงหาไม่เพียงพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับคำเทศนานั้น แต่การตีความที่ให้ความกระจำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกันเกี่ยวกับข้อพระคำที่พระเจ้าทรงอยากให้เขาใช้ คำเทศนาใดที่ถูกกล่าวโดยปราศจากการอธิษฐานและการศึกษาค้นคว้าที่มาก่อนก็จะไม่สำเร็จตามความประสงค์ที่พระวาระของพระเจ้าถูกประทานให้

เขาโลแห่งทาร์ซัส ตามคำพยานของเขาเอง อุทิศตัวให้แก่การข่มเหงคริสตจักร-ลงโทษพวกวิสุทธิชน บังคับพวกเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท นำพวกเขาไปขังคุกและถึงขนาดให้ความเห็นชอบของเขาเพื่อประหารชีวิตคนเหล่านั้นด้วย (กิจการ 8:1; 26:9-11) แต่พระเจ้าทรงแยกตั้งชายผู้นี้ไว้ต่างหากเพื่อเป็นภาษาคนที่ถูกเลือกสรรสำหรับการใช้งานของพระองค์ (กิจการ 9:15,16) และเขาก็กลายเป็นเปาโลอัครทูตผู้นั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกลับเกี่ยวกับคริสตจักรและผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งและเจิมตั้งให้เป็นผู้รับใช้แก่พวกคนต่างชาติ เปาโลประกาศ ในกาลาเทีย 1:15-18 ว่า “แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรหาข้าพเจ้าไว้แต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาติใน ในทันที่นั้น **ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็อัครทูตก่อนข้าพเจ้า** แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมาถึงเมืองดามัสกัสอีก แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน”

น่าแปลกจริงๆที่นักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งข่าวประเสริฐน่าจะแสวงหาพวกอัครทูตที่ได้เดินและพูดคุยกับพระเยซูมาตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ แต่เขาก็ไม่ได้แสวงหา เขาได้รับการมอบหมายภารกิจและการเจิมตั้งของตนจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และการจําแนกแบบสิ้นเชิงของเขาต่อการทรงเรียกของเขาก็ถูกเปิดเผยในงานเขียนเหล่านั้นของเขา ยกตัวอย่างเช่น ในจดหมายฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เขาประกาศว่า:

“พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลย **เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน** และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

“เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มีใช้เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับคือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เราไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมีได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของสง่าราศีที่จริงไว้ที่กางเขน” (1 คร. 2:1-8)

เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เช่นกันว่า: “พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนในโลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้วเพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้อั้ววด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า’” (1 คร. 1:26-31)

พระเยซูทรงสอนถึงความสำคัญของพระวจนะและการอธิษฐาน ในลูกา 10:38-42 เราอ่านว่า: “และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย

“แต่มารธายิ่งในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด” แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้”

มารธา “ยิ่งในการปรนนิบัติมาก...กระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก”-และแน่นอนว่าการรับใช้ด้วยความรักแบบนั้นเป็นสิ่งจำเป็น แต่มารีย์ได้เลือกส่วนนั้นที่ดีกว่า: การนั่งที่พระบาทของพระเยซูและการฟังพระวจนะของพระองค์!

ในบทถัดไปนั้น-ลูกา 11 ข้อ 1-4-ที่พระเยซูกำลังอธิษฐาน “ในสถานที่แห่งหนึ่ง” และเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานเสร็จแล้ว หนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ก็ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน” และพระองค์ทรงสอนคำอธิษฐานที่ถูกบันทึกแบบเต็มๆในมัทธิว 6:9-13 แก่พวกเขา

พระเยซูเองทรงใช้เวลามากมายในการอธิษฐาน และพระวจนะของพระเจ้ายกสอนอย่างไม่มีผิดเพี้ยนว่าการที่ผู้รับใช้คนใดจะเป็นอย่างไรที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาเป็นนั้น ถ้าเขาใช้พระวจนะอย่างที่เขาควรใช้ คุณสมบัติอันยิ่งใหญ่ที่ต้องมาก่อนก็คือ การอธิษฐาน-การอธิษฐานขอให้เนื้อหนังจะไม่มีโอกาสที่จะอวดได้ การอธิษฐานขอที่จัดเตรียมคนๆนั้นให้เข้าใกล้พระเจ้าหลังจากได้รับจากพระเจ้าผ่านทาง การอธิษฐานเป็นอันดับ

แรกแล้ว เมื่อทำแบบนี้เท่านั้นผู้รับใช้คนนั้นจึงจะเป็นภาชนะที่มีเกียรติ เหมาะสมสำหรับการใช้งานของพระเจ้า เป็นนาย พร้อมสำหรับการงานที่ดีทุกอย่าง

ข้อ 5 และ 6: “คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเตเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟิลิป โปโรโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันติโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตฝ่ายศาสนายิว คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครทูต และเมื่อพวกอัครทูตได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา”

แน่นอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำในการเลือกชายเจ็ดคนนี้ และพระคุณที่ถูกสำแดงในที่นี้ก็เป็นคำพยานที่โดดเด่นและน่าทึ่งต่อฝูงชนเหล่านั้น ทุกคนในชายเจ็ดคนนี้ที่ถูกเลือกมีชื่อเป็นภาษากรีก ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาถูกเลือกสรรจากท่ามกลางพวกผู้เชื่อที่พูดภาษากรีก-คนเหล่านั้นที่บ่นต่อว่าพวกคนฮีบรู (ข้อ 1) แน่นอนว่านี่คือพระคุณล้วนๆในส่วนของฝูงชนเหล่านั้น พระคุณมากพอที่จะทำให้คนเหล่านั้นที่บ่นต้องอับอาย!

ไม่มีองค์ประกอบที่เป็นมนุษย์ในการเลือกผู้ช่วยพวกแรกนี้เลย พวกอัครทูตไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการหนึ่งเพื่อรับประกันว่าบางคนถูกคัดเลือกจากชนชั้นสูงและบางคนจากชนชั้นล่าง คริสตจักรทั้งหลายวันนี้นี้คงจะดีกว่าเดิมเยาะหากการคัดเลือกพวกเจ้าหน้าที่และพวกผู้นำถูกปล่อยให้เป็นที่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แทนที่จะปล่อยให้พวกคณะกรรมการต่างๆมาประชุมกันหลังประตูที่ปิดและให้ข้อเสนอแนะต่างๆว่าใครควรถูกแต่งตั้งให้ดูแลกิจการต่างๆของที่ประชุมนั้นๆ

“และเมื่อพวกอัครทูตได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา” นี่คือการหมายของความรักและการสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนเช่นเดียวกับเป็นเครื่องหมายว่าพวกอัครทูตเห็นชอบกับเจ็ดคนนั้นที่ถูกเลือกโดยฝูงชนนั้นเพื่อเป็นตัวแทนพวกเขาในกิจวัตรต่างๆของคริสตจักร

ในภาคพันธสัญญาเดิม “การวางมือ” เป็นพิธีกรรมโบราณของ*การอวยพร* ในบันทึกเรื่องราวของการอวยพรของยาโคบแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟเราอ่านว่า “ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาออกวางบนศีรษะเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมีมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมนัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี...วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า “พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า ‘ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด’” อิสราเอลจึงให้เอฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์” (ปฐมก. 48:14,20)

ในกัณฑ์การวิดิ 27:22,23 เราเห็นว่าการวางมือเป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่งของ*การยอมรับแบบเป็นทางการ*: “และโมเสสกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่าน ท่านจึงนำโยชูวาให้มายืนต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และท่านเอามือวางบนโยชูวา และกำชับเขา ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส”

ในกิจการ 13:3 เราเห็นว่าการวางมือเป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่งของ*การฝากไว้กับพระคุณของพระเจ้า* เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกบารนาบัสและเปาโลและทรงให้พวกเขาเริ่มการเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งแรกของพวกเขา เราอ่านว่าเหล่าสมาชิกของที่ประชุมนั้น เมื่อพวกเขาอดอาหารและอธิษฐานแล้ว “วางมือบนพวกเขา” และส่งพวกเขาไป (ดู กิจการ 14:26)

ดังนั้นการเลือกผู้ช่วยเจ็ดคนนี้จึงถูกเป็นเจ้าของและถูกอวยพรโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา โดยหลักแล้วไม่ใช้การเทศนา สั่งสอน หรือให้บังพัตติมา แต่เป็นการจัดการด้านการเงินและกิจธุระต่างๆของคริสตจักร โดยรับของถวายเหล่านั้นที่ถูกละทิ้งโดยเหล่าผู้เชื่อที่มั่งมีและแจกจ่ายของถวายเหล่านั้นตามความต้องการในขณะนั้นของผู้เชื่อทั้งหลายที่ยากจนกว่า เงินเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการสานต่อและความเจริญรุดหน้าของงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า แต่การจัดการเรื่องการเงินของคริสตจักรเป็นงานที่ละเอียดอ่อนและยาก-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมันถูกจัดการโดยผู้รับใช้คนหนึ่งของชาวประเสริฐ หน้าที่รับผิดชอบเช่นนั้นไม่ควรถูกวางบนศิษยาภิบาลแต่เดี๋ยวก่อน แต่ควรถูกดูแลโดยเหล่าสมาชิกของที่ประชุมซึ่งผู้ซึ่งถูกเลือกตั้งสำหรับจุดประสงค์นั้น

ท่ามกลางชายเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อว่าเป็นผู้ช่วยในที่นี้เราทราบว่ามีฟิลิปก็เทศนา แต่กิจการ 21:8 บอกเราอย่างชัดเจนว่าฟิลิปเป็น*นักประกาศชาวประเสริฐ* มันจึงเป็นเพราะของประทานแห่งการประกาศชาวประเสริฐที่เขาเทศนา และไม่ใช่เพราะว่าเขาถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยคนหนึ่ง เขาดำเนินชีวิตในความเชื่อฟังแบบสิ้นสุดใจต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์-มิฉะนั้นเขาคงจะไม่ทิ้งการฟื้นฟูครั้งใหญ่ในสะมาเรียตามคำสั่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเดินทางเข้าไปในทะเลทรายและเป็นพยานแก่คนๆเดียว-ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้น(กิจการ 8:26-39)

สเทเฟน ก็เทศนาและสั่งสอนเช่นกัน แน่แน่นอนว่าใครก็ตามที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (และพระคัมภีร์บอกเราอย่างชัดเจนว่าสเทเฟน “ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์”) ควรจะสามารถเป็นพยานถึงพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของชาวประเสริฐได้ สเทเฟนมีของประทานในการเทศนา และเขาใช้ของประทานนี้ในการเป็นพยานให้การต่อหน้าสภานั้น มันทำให้เขาต้องแลกด้วยชีวิตของเขา ดังที่เราจะเห็นในบทถัดไป แต่เขาก็เชื่อฟังพระวิญญาณไม่ว่าจะต้องแลกด้วยสิ่งใด

ข้อ 7: “การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกบรูโรทิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น”

จากมุมมองแบบมนุษย์ หรือที่ถูกมองผ่านสายตาของมนุษย์ สิ่งต่างๆดูเหมือนมีอนาคตสดใสจริงๆ คนเป็นอันมากกำลังยอมรับพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นเป้าหมายของความเชื่อและฤทธิ์เดชท่ามกลางมนุษย์ สาวกใหม่ๆจำนวนมากกำลังถูกเพิ่มเข้ากับกลุ่มผู้เชื่อเหล่านั้นและแม้แต่พวกบรูโรทิตในตอนนั้นก็กำลังมาฟังและรับชาวประเสริฐ โดยเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้ตรึงกางเขน! ดูเหมือนว่าการฟื้นฟูครั้งใหญ่กำลังจะแพร่กระจายไปทั่วชนชาติอิสราเอลและพวกเขาจะกลับใจเชื่อ บาปของพวกเขาจะถูกกลบล้างออกไป “*เวลาขึ้นใจเหล่านั้น*” อาจมา “จากเบื้องพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” (กิจการ 3:19)-แต่ภาพเหตุการณ์นี้จะเปลี่ยนแปลงในไม่ช้า

พระวจนะของพระเจ้าที่เพิ่มพูนขึ้น จำนวนของพวกสาวกที่ถูกวิเศษขึ้นและพวกบรูโรทิตกลับใจเชื่อคือสิ่งที่ถูกพยากรณ์ไว้แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จะต้องเสด็จมาและเรียก “หมู่ชนหนึ่งสำหรับพระนามของพระองค์” ออกไป คือเจ้าสาวที่เป็นชาวต่างชาติคนหนึ่ง และเมื่อถึงเวลานั้นเท่านั้นพระเยซูก็จะทรง “สร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่” ในกิจการ 15:14-17 ยากอบกล่าวว่า “ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของ

พระองค์ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่น ๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้”

พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังเรียก “ชนกลุ่มหนึ่งเพื่อพระนามของพระองค์” *อยู่เหมือนเดิม ผู้ใดที่มีใจปรารถนาก็มาได้*—แต่ผู้ใดที่มานั้นต้องมาทางเดียวเท่านั้น: *โดยการเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า* พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นแล้ว และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเรียกชนหมู่หนึ่งออกมาต่อไปจนกว่าเจ้าสาวของพระคริสต์จะครบบริบูรณ์ เมื่อนั้นคริสตจักรจะถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูเจ้าในฟ้าอากาศ (1 ธส. 4:13-18)

การเทศนา การถูกจับกุม และการถูกกล่าวหา ของสเทเฟนโดยสภานั้น

ข้อ 8: “ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน”

สเทเฟนถูกใช้การและได้รับเกียรติจากพระเจ้าในแบบที่พิเศษและมีเอกลักษณ์มากมายนอกเขตแดนของงานที่ผู้ช่วยเจ็ดคนนั้นถูกเลือกให้กระทำ เขาไม่ใช่ทั้งศิษยาภิบาล อัครทูต หรือผู้อาวุโส แต่เขาถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขามีความเชื่อ พระคุณ และฤทธิ์เดชอันเต็มเปี่ยม และเขา “กระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน”

เราอาจคาดหวังว่าจะพบกับความอิจฉาริษยาตรงนี้ได้—แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ สมาชิกทุกคนของที่ประชุมนั้นถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกคนใช้โอกาสเหล่านั้นและฤทธิ์เดชและพระคุณที่พระเจ้าประทานให้แก่พวกเขาเพื่อนำเกียรติและสง่าราศีถวายแด่พระนามของพระเยซู พวกเขามีเสรีภาพในพระวิญญาณ พวกเขาไม่กลัวว่าผู้เชื่อบางคนจะคิดหรือทำอะไร เห็นได้ชัดว่าสเทเฟนกระทำการอัศจรรย์ต่างๆและทำการงานต่างๆอันทรงฤทธิ์ซึ่งจนถึงขณะนั้นแม้แต่พวกอัครทูตก็ไม่ได้กระทำ แต่ไม่มีความอิจฉาริษยาท่ามกลางพวกเขาเลย

คุณเห็นแล้วว่าในพระวาทะของพระเจ้าเราไม่พบโครงร่างที่วางไว้สำหรับการแต่งตั้งชายคนหนึ่งเพื่อเทศนา สั่งสอน หรือประกาศข่าวประเสริฐ เราไม่พบกฎตายตัวหรือระเบียบข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับชายทั้งหลายที่ถูกแต่งตั้งเพื่อทำพิธีบัพติศมาหรือเป็นผู้นำในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเราต้องสรุปว่า ประเพณี การเชื่อถือโซกลาง และนิกายต่างๆทางศาสนาได้เข้ามาในที่ประชุมปัจจุบันนี้ และแม้แต่คนทั้งหลายที่ดำเนินตามทางพระเจ้าก็มักพลาดที่จะเห็นว่าพระคัมภีร์ขัดแย้งกับวิถีปฏิบัติบางประการในคริสตจักรท้องถิ่นของเราทั้งหลาย มันเป็นเรื่องยากสุดขีดสำหรับผู้รับใช้ อาจารย์ นักประกาศข่าวประเสริฐ—ใช่แล้วครับ แม้แต่เหล่าสมาชิกธรรมดา—ที่จะสลัดทิ้งเนื้อหนังออกไปจากการดำเนินชีวิตแต่ละวันและยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้ามีการควบคุมแบบเต็มที่ โดยให้พระคริสต์ทรงเป็นเอกเหนือทุกสิ่ง

ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว ผู้เชื่อที่มีของประทานฝ่ายวิญญาณสามารถใช้ของประทานนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้อย่างเสรี ที่ได้ก็ตามที่มีโอกาส คริสเตียนทั้งหลายที่ไม่ใช่เงินตะลันต์เหล่านั้นที่พระเจ้าประทานให้แก่พวกเขาเพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ก็เปรียบได้กับผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์คนนั้นในคำอุปมาที่ถูกรับทักไว้ในมัทธิว 25:14-30: ก่อนที่จะยังเมืองไกล นายผู้หนึ่งได้แบ่งทรัพย์สินของเขาท่ามกลางเหล่าผู้รับใช้ของเขา เขาให้ห้าตะลันต์แก่คนหนึ่ง เขาให้สองตะลันต์แก่อีกคนหนึ่ง และเขาให้แค่ตะลันต์เดียวแก่คนที่สาม ผู้รับใช้สองคนแรกได้ลงทุนเงินตะลันต์ของตนจนเกิดผลกำไร ขณะที่คนที่สามเอาเงินตะลันต์เดียวของตนไปซ่อนไว้ในดิน

พอเวลาผ่านไปนายผู้นั้นก็กลับมา และมาคิดบัญชีกับเหล่าผู้รับใช้ของเขา เขาชมคนเหล่านั้นที่ได้เพิ่มพูนทรัพย์สินของพวกเขาโดยการใช้ทรัพย์เหล่านั้นอย่างมีปัญญา และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรินิรมลสุขกับนายของเจ้าเถิด”

จากนั้นผู้รับใช้คนที่ได้รับตะลันต์เดียวก็กล่าวแก่นายของตนว่า “นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี้ยวผลที่ท่านมิได้หวาน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ในดิน” ซึ่งนายของเขาตอบกลับไปว่า “เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้ที่อยู่ที่เรามิได้หวาน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสืบทะลันต์...จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเคี้ยวเคี้ยวฟัน”

นายผู้หนึ่งไม่ได้ยกโทษให้ผู้รับใช้คนนั้นเพียงเพราะว่าเขาคิดผิดและตัดสินใจอย่างผิดๆ นายผู้หนึ่งตัดสินโทษเขาอยู่ดี ดังนั้นเราจึงเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงที่ว่ามันไม่ใช่คำถามเกี่ยวกับว่าผู้เชื่อคนนั้นมีสิทธิ์ที่จะทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น แต่ว่าเขากำลังทำสิ่งที่เขาทำเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าหรือไม่ อัครทูตเปาโลเตือนคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 คร. 10:31) ผู้เชื่อที่ทำน้อยกว่านั้นก็กำลังล้มเหลวในสิทธิพิเศษของตนและในพันธะหน้าที่ของตนในฐานะคริสเตียนคนหนึ่ง

เปโตรกล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายที่ได้รับของประทานต่างๆผ่านทางพระคุณของพระเจ้าแล้ว: “ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจางของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่ยืนที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า” (1 ปต. 4:10)

พระเจ้าได้ประทานการเจิมแบบพิเศษแก่ผู้คนอย่างสเทเฟนสำหรับโอกาสต่างๆที่เฉพาะเจาะจงเพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเยซูคริสต์เจ้า และเพื่อประกาศผ่านทางหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆว่าแท้จริงแล้วพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย-ของ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา”

ข้อ 9: “แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบรตินิ มีทั้งชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเชียและเอเชีย ได้ลุกขึ้นพากันมาไล่เลียงกับสเทเฟน”

เราเห็นสเทพน ซึ่งถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาน พร้อมกับพระคุณและปัญญาใหญ่ยิ่ง ที่กระทำ “การมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน” ในกรุงเยรูซาเล็ม และจากนั้นเราเห็นเขาเป็นพยานให้การต่อหน้าสภาของพวกยิว แต่ไม่ว่าจะในธรรมศาลา บนท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็ม หรือต่อหน้าสภาซานเฮดรินเพื่อที่จะถูกปรับโทษถึงตาย ไม่มีการออมชอมหรือความเห็นแก่ตัวในคำพยานของเขาเลย! เขาพูดเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ทั้งๆที่รู้ว่าคำพยานของเขาอาจทำให้เขาต้องแลกด้วยชีวิตของเขา

เราสังเกตเห็นว่า “*พวกลิเบระติน*” อยู่หัวแถวในรายชื่อของพวกศัตรูของสเทพนในที่นี่ ตามที่เหล่านักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ที่น่าเชื่อถือที่สุดกล่าว พวกลิเบระตินคือพวกยิวที่ได้ถูกจับไปเป็นนักโทษโดยปอมเปย์ซาร์โรมัน ถูกพาไปยังกรุงโรม และต่อมาก็ถูกปล่อยตัวและได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติตามศาสนาของพวกเขาเองได้ พวกลิเบระตินเหล่านี้ น่าจะเป็นลูกหลานของพวกยิวเหล่านั้นที่ถูกจับไปเป็นเชลยโดยปอมเปย์ และบัดนี้เมื่อเป็นไทแล้วพวกเขาก็กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและก่อตั้งประชาคมหนึ่งขึ้นมา โดยใช้ธรรมศาลาแบบเฉพาะเจาะจงของพวกเขาเอง

“*ชาวไซริน*” คือพวกยิวจากเมืองไซริน (เรารู้ว่าชาวไซรินอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเมื่อทุกคนที่อยู่ที่นี่ได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของตัวเอง-กิจการ 2:8,10)

ชาวอเล็กซานเดอร์ และ “*บางคนจากซีลีเซียและเอเชีย*” มาร่วมวงด้วยในการโต้แย้งกับสเทพน นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์บางท่านได้เสนอแนะว่ามีธรรมศาลาอยู่สองแห่งซึ่งคนเหล่านี้มาจากที่นั่น ท่านอื่นๆก็เสนอแนะว่าคนห้ากลุ่มนั้นที่ถูกเอ่ยชื่อมาจากธรรมศาลาห้าแห่งที่แตกต่างกัน ผมไม่พบหลักฐานสนับสนุนใดๆจากพระคัมภีร์สำหรับความเห็นสองฝ่ายนี้ แต่บันทึกตามประวัติศาสตร์ที่เชื่อมโยงกับสมัยนั้นระบุว่า มีธรรมศาลาอยู่ประมาณ 480 แห่งในกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นเราจึงเห็นได้ว่าคนแต่ละกลุ่มเหล่านี้ อาจมาจากธรรมศาลาคนละแห่งก็ได้ ไม่ว่าผู้คนเหล่านี้มาจากธรรมศาลาแห่งเดียวหรือจากธรรมศาลาหลายแห่ง ประเด็นสำคัญก็คือว่าพวกเขาร่วมมือกันในการกล่าวหาสเทพนเป็นความเท็จ เจ้าเล่ห์พอกๆกับศัตรูคู่อาฆาตของคริสเตียน มันแทบไม่ใช่ปัญหาเลยสำหรับเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐที่จะหาเหตุผลบางอย่างเพื่อกกล่าวหาคนเหล่านั้นที่เทศนาความจริงได้ ซาดานเกลียดความจริง มันเกลียดทุกคนที่ประกาศความจริง และมันสามารถหาคนเหล่านั้นที่เพราะสิ่งที่เรียกว่า “เหตุผลหลายประการ” จะข่มเหงเหล่าผู้รับใช้แห่งความจริงได้

ข้อ 10: “*คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้*”

ถึงแม้จะมีความเกลียดชังในใจของพวกเขาและอุบายต่างๆที่พวกเขาได้คิดค้นขึ้นมาเพื่อยับยั้งผู้ช่วยศิษยาภิบาลคนนี้ไม่ให้กระทำการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆที่เขากำลังทำอยู่ท่ามกลางประชาชน ศัตรูเหล่านี้ของสเทพนก็ “*สู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้*”-แต่ในข้อพระคำถัดไปเราเรียนรู้ว่าพวกเขาตัดสินบนหลายคนให้เป็นพยานเท็จกล่าวโทษสเทพนและประกาศว่าเขาได้กล่าวคำหมิ่นประมาท

เราต้องจำให้ขึ้นใจถึงคำพูดเปิดของหนังสือกิจการ ในบทที่ 1 ข้อ 1 เราอ่านว่า:

“โอ ข้าแต่ท่านเธโอฟิลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรง **ตั้งต้นกระทำและสั่งสอน**” พระคำข้อนี้คือกุญแจที่ไขสู่หนังสือกิจการ โดยเชื่อมโยงมันกับข่าวประเสริฐของลูกา ข่าวประเสริฐของลูกามีบันทึกเรื่องราวสิ่งต่างๆที่พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรง **ตั้งต้นกระทำและสั่งสอน** โดยบอก

เป็นนัยว่างานรับใช้และภารกิจของพระเยซูไม่ได้จบสิ้นพร้อมกับสิ่งเหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือข่าวประเสริฐเล่มนั้น ดังนั้นหนังสือกิจการจึงเป็นบันทึกเรื่องราวสิ่งเหล่านั้นที่พระเยซูทรงกระทำและสั่งสอนต่อไปผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยใช้เหล่าสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ในการทนทุกข์และความตายของสเทเฟน เรามีภาพประกอบที่เป็นรูปธรรมของสิ่งที่เปาโลหมายถึงในโคโลสี 1:24 เมื่อเขาเขียนเกี่ยวกับการรับทนายจนสำเร็จ “การทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น” ภาษากรีกเดิมอ่านว่า “สิ่งที่ยังขาดอยู่ในการทนทุกข์ของพระคริสต์” นี้ไม่ได้หมายความว่ามืองค์ประกอบใดที่หายไปจากการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ หรือว่าพระองค์ไม่ได้ทนทุกข์เพียงพอ การทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์เพียงพออย่างแน่นอนที่จะตอบสนองความบริสุทธิ์ ความชอบธรรม และพระราชบัญญัติของพระเยซูฮาวาห์พระเจ้า อย่างไรก็ตาม ภาษากรีกก็บอกเป็นนัยอย่างเข้มข้นมากกว่าการทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูจะถูกสานต่อในชีวิตของเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ คำกรีกที่แปลว่า “ขาดอยู่” มีความหมายว่า “ที่ขาดดุล สิ่งซึ่งมาในภายหลัง” ความคิดพื้นฐานของเปาโลก็คือว่าการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ไม่ได้สิ้นสุดแต่ประการใดแม้ในตอนที่พระองค์ทรงร้องจากกางเขนนั่นว่า “สำเร็จแล้ว!” ตอนเขียนถึงทิโมธีเปาโลประกาศว่า “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) การทนทุกข์ของพระคริสต์ดำเนินอยู่ต่อไปวันนี้ในทุกคนที่อยู่ในพระองค์และที่ทนทุกข์ความอับอายเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ การทนทุกข์ของผู้เชื่อคือการทนทุกข์ของพระคริสต์ และการทนทุกข์ของพระคริสต์ก็เป็นของเรา

ดังนั้นกระบวนการต่อเนื่องของการทนทุกข์ของพระคริสต์ ดังที่ถูกสำแดงให้ประจักษ์ในความตายของสเทเฟนและในส่วนของผู้เชื่อทั้งหลาย จะไม่สิ้นสุดลงจนกว่าจะถึงเวลาอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูทรงเรียกคริสตจักรของพระองค์ไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ ไซแล้วครับ ฮาเลลูยาแด่พระนามพระสิริของพระองค์! ชั่วโมงนั้นกำลังมาเมื่อ “ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ” (อสย. 53:11) จนกว่าจะถึงตอนนั้น ขอพระเจ้าทรงโปรดที่คริสเตียนทั้งหลายจะไม่ละสายตาไปจากข้อเท็จจริงที่ว่าความทุกข์ลำบากนั้นเองจะไม่สิ้นสุดจนกว่าจะถึงวินาทีนั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จลงมาพร้อมกับเสียงกู่ร้องและพร้อมกับเสียงของอัครทูต และเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าจะถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระองค์ เมื่อนั้นเท่านั้นการทนทุกข์ของผู้เชื่อทั้งหลายก็จะสิ้นสุดลง:

“เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเอยในเราทั้งหลาย ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยทำปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย

“เรารู้ยู่่ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช่สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้” (รม. 8:18-23)

นี่ไม่ได้หมายถึงการไถ่วิญญาณ แต่หมายถึงการไถ่ร่างกาย ความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีของเราอยู่ในรูปอดีตกาล ปัจจุบันกาล และอนาคตกาล เมื่อพระเยซูทรงร้องว่า “สำเร็จแล้ว” พระองค์ก็ได้ทรงชำระราคาแห่งความรอดอย่างครบถ้วนแล้วผ่านทางพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ และทันทีที่เราเชื่อในพระองค์ เราก็ได้รับการไถ่จากการสาปแช่งของพระราชบัญญัติและจากความตายที่ถูกเรียกร้องโดยบาปแล้ว แต่เราถูกช่วยให้รอดอย่างต่อเนื่อง-ทุกชั่วขณะ-เพราะว่า**พระองค์ทรงพระชนม์อยู่** พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้วเพื่อไถ่เรา พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อทำการวิงวอนเพื่อเรา:

“ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม...แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น **พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา** เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์**สิ้นพระชนม์** ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว **เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์**แน่ มีเพียงแค่เท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า” (รม. 5:6-11 บางส่วน)

ข้อ 11: “เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า “เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า”

เหล่าสมาชิกชั่วของธรรมศาลานั้น “ลอบปลุก” (ติดสินบน) หลายคนให้ยกคำกล่าวหาเทียมเท็จว่าสเตเฟนได้หมิ่นประมาทโมเสส และว่าเขาได้พูดหมิ่นประมาทพระเจ้าด้วย

ใช่แล้วครับ การทนทุกข์ของพระคริสต์ดำเนินต่อไปในสเตเฟน เพราะว่าพยานเท็จเหล่านี้กำลังทำบาปแบบเดียวกับที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำ ในภาคพันธสัญญาเดิม เราพบวิธีการเดียวกันนี้ถูกใช้เพื่อปรักปรำนาโบทเมื่อกษัตริย์อาหับอยากได้สวนองุ่นของนาโบท อาหับเสนอที่จะซื้อสวนองุ่นนั้น แต่นาโบทปฏิเสธที่จะขายเพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเขาไม่ให้ทำเช่นนั้น ดังนั้นนางเยเซเบลจึงลอบปลุกผู้คนให้กล่าวคำโกหกต่อสุ้มนาโบท กล่าวหาเขาว่าพูดหมิ่นประมาท และสั่งให้เอาหินขว้างเขาจนตายเพื่อที่อาหับจะได้สวนองุ่นนั้นมาครอบครอง (อ่านทั้งเรื่องใน 1 พงศ์กษัตริย์ 21:1-16)

ศัตรูเหล่านี้ของความจริงกำลังใช้อุบายเดิมต่อสุ้สเตเฟนเหมือนกับที่พวกเขาเคยใช้ต่อสุ้พระเยซูเจ้า ในคราวหนึ่งพระเยซูทรงทำหายพวกศัตรูของพระองค์ว่า “มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป” (ยอห์น 8:46) พวกเจ้าหน้าที่ที่ถูกส่งไปจับกุมพระองค์ประกาศว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” (ยอห์น 7:46) โจรบนกางเขนนั้นเป็นพยานถึงพระเยซูว่า “ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่” (ลูกา 23:41)-และแม้แต่ปีลาตก็สารภาพสามครั้งว่า “เรา**ไม่พบความผิดใดในตัวเขาเลย!**” แต่ทั้งๆที่หลักฐานทุกอย่างเข้าข้างพระเยซูคริสต์เจ้า พวกปุโรหิตใหญ่และสภานั้นก็จ้างพวกพยานมาให้การเท็จปรักปรำพระองค์เพื่อที่จะปรับโทษพระองค์ให้ถึงตาย:

“ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่...พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักปรำพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่**หาหลักฐานไม่ได้** เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้

“ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมากล่าวว่า “คนนี้ได้ว่า ‘เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน...’”

“ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า “เขาได้พุดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพุดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงก็ตอบว่า “**เขามีความผิดถึงตาย**” (มธ. 26:57-66 บางส่วน)

พระเยซูทรงยอมรับไปแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ว่าพระองค์ได้เสด็จมาจากสวรรค์ว่า “ก่อนอับราฮัมได้เป็นนั่น **เราเป็น**” คำตรัสเหล่านี้บอกเป็นนัยถึงความเหนือกว่าของพระองค์เมื่อเทียบกับดาวิด โมเสส และอับราฮัม พระองค์ทรงประกาศว่า “ทำลายพระวิหารนี้เสีย และเราจะยกมันขึ้นในสามวัน”- โดยตรัสถึงพระกายของพระองค์ เหล่าศัตรูของพระองค์ประกาศความจริงเหล่านี้ว่าเป็นการพุดหมิ่นประมาท และโดยคำพยานของพวกพยานเท็จ พวกเขาทำให้พระองค์ถูกตรึงกางเขน บัดนี้ในการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเราเราได้ยินพวกเขา กล่าวคำกล่าวหาเดียวกันที่ปรักปรำสเทเฟน และโดยวิธีการเดียวกัน

ข้อ 12: “**เขา**ผู้ยกคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา”

พวกนักศาสนาชาวยิวเหล่านั้นเต็มไปด้วยความโกรธ ความเกลียดชัง และความอิจฉาริษยาต่อสเทเฟน เหลือเกินจน “**เขา**ผู้ยกคนทั้งปวง” และประชาชนยิวเหล่านั้นเกิดความโกรธแค้นจนทำให้สเทเฟนถูกจับและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินเพื่อไต่สวน

ข้อ 13 และ 14: “**ให้พยานเท็จ**มากล่าวว่า “**คน**นี้พุดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา”

ไม่มีสิ่งใดที่จะเทียบเท่ามากไปกว่าคำกล่าวหาชั่วร้ายที่คนเหล่านี้นำมาปรักปรำสเทเฟนแล้ว! เขาถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถูกครอบครองและถูกควบคุมโดยพระวิญญาณ และแน่นอนว่าพระวิญญาณคงไม่นำเขาให้พุดหมิ่นประมาทพระเจ้า-และสเทเฟนคงจะไม่พุดลบหลู่โมเสส หรือพระวิหารและพระราชบัญญัติของพระเจ้าด้วย แต่เหล่าคนชั่วได้ยื่นสิ่งที่พวกเขาอยากได้ยิน พวกเขาตัดออกสิ่งซึ่งพวกเขาปรารถนาที่จะตัดออกและเพิ่มเติมสิ่งใดก็ตามที่อาจเป็นประโยชน์แก่พวกเขาในการทำให้อำนาจสำเร็จตามจุดประสงค์ของพวกเขา

ผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นไม่โทษพวกอัครทูตและต่อต้านคริสตจักรมาตั้งแต่ต้น แต่บัดนี้ “**ประชาชน**เหล่านั้น” (พวกสามัญชน ผู้งชนเหล่านั้น) ถูกยุยงให้เกลียดชังสเทเฟนเพราะคำพยานของพวกพยานเท็จที่ได้ประกาศว่าเขาได้พุดจาให้ร้ายต่อพระวิหาร ท่ามกลางยิวเหล่านั้น พระวิหารคือวัดที่พวกเขาให้ความชื่นชม ความภาคภูมิใจ ความเคารพ และความทุ่มเทมหาศาล

แต่สเทเฟนไม่ได้พุดจาให้ร้ายต่อพระวิหารเลย ในบทที่ 7 ข้อ 48 เขากล่าวว่า “ถึงกระนั้นก็ดี **องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่** ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือเขาได้กล่าวเช่นนี้มากกว่าหนึ่งครั้ง แต่บัดนี้พวกพยานเท็จเหล่านี้ได้บิดเบือนความหมายของเขาให้เป็น

ถ้อยคำที่พวกเขาพูดต่อหน้าสภาซานเฮดริน และในความคิดของพวกเขาก็ การตัดขาดการนมัสการจากกรุงเยรูซาเล็มก็เท่ากับเป็นการทำลายพระวิหาร และในความคิดของพวกเขา การนมัสการที่ปราศจากพระวิหารก็เป็นเรื่องที่ไม่อาจคิดได้เลย ถึงกระนั้นในบทสนทนาของพระองค์กับหญิงชาวสะมาเรียคนนั้น พระเยซูทรงอธิบายแล้วว่า “แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” (ยอห์น 4:23,24)

นี่คือข่าวสารที่สเทเฟนได้พยายามที่จะสื่อถึงพวกยิวเหล่านั้น แต่พวกพยานเท็จเรียกมันว่าเป็น “การพูดหมิ่นประมาท” และยุยงประชาชนให้ต่อสู้เขา

ข้อ 15: “พวกสมาชิกสภาต่างเฟ่งคูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์”

เป็นธรรมดาที่ สเทเฟนคือจุดศูนย์กลางของความสนใจในที่นี่ สายตาทุกคู่จับจ้องมาที่เขา-ฝูงชนเหล่านั้น “เฟ่งคู” สเทเฟน โดยอยากรู้ว่าเขาจะทำ-หรือสามารถทำ-อะไรได้ในการแก้ต่างเพื่อตัวเอง แต่พวกเขาก็ต้องประหลาดใจ แทนที่จะตื่นกลัว หดหู่ หวาดกลัว และตัวสั่นต่อหน้าคนเหล่านั้นที่กล่าวหาเขา สเทเฟนกลับเยือกเย็น มั่นใจ และไม่มีความกลัวและความกระวนกระวายใจแต่อย่างใด เขาถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ และฝูงชนเหล่านั้น “เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์” สันติสุขที่อยู่ภายในของเขาเป็นแบบนี้จริงๆ!

พระเจ้าในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ทรงทราบทุกรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในที่นี่ และสเทเฟนก็ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์มากขนาดนั้น ยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจมากขนาดนั้น จนผมไม่สงสัยเลยว่าใบหน้าของเขาส่องแสงด้วยรัศมีแห่งเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า แล้วซึ่งเป็นสถานที่ที่เขาจะไปอยู่ในไม่ช้า ดังนั้นพวกศัตรูของเขาจึงเห็นในใบหน้าของเขาสิ่งซึ่งจะถูกแสดงออกโดยผู้หนึ่งที่เป็นวิญญาณเท่านั้น-“เหมือนหน้าทูตสวรรค์”

คนเหล่านี้จะตระหนักแล้วว่าสเทเฟนกำลังได้รับหมายสำคัญอย่างหนึ่งจากพระเจ้าแบบที่โมเสสได้รับเมื่อพระเจ้าทรงสนทนากับเขาบนภูเขาซีนาย ในอพยพ 34:29,30 เราอ่านว่า “อยู่ต่อมาโมเสสได้ลงมาจากภูเขาซีนาย ถือแผ่นพระโอวาทสองแผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็ไม่ทราบว่ามีผิวหน้าของตนทอแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเถิด ผิวหน้าของท่านทอแสง และเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน” ดังนั้นโมเสสจึงเอาผ้ามาคลุมหน้าของตนขณะที่เขากล่าวข่าวสารที่พระเจ้าประทานให้แก่เขาแก่ชนชาติอิสราเอล

พระเจ้าองค์เดียวกับที่สนทนากับโมเสสในลักษณะที่น่าอัศจรรย์ที่สุดบัดนี้กำลังเข้ามาแทรกแซงเพื่อสเทเฟน และผู้ปกครองทางศาสนาเหล่านี้ในที่ประชุมของพวกเขาก็น่าจะเห็นและรู้สึกแล้วว่าพระเจ้ากำลังเรียกร้องสิ่งใดจากพวกเขาผ่านทางชายผู้หนึ่งที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคุณ และสติปัญญาขนาดนั้น แต่ความคิดของพวกเขาถูกปิด ถูกบังโดย “พระของโลกนี้” (2 คร. 4:3,4) และไม่มีหลักฐานใดเลย-ถึงแม้มันถูกประทานให้ผ่านทางพระหัตถ์ของพระเจ้าก็ตาม-ซึ่งความไม่เชื่อแบบจงใจจะหลบเลี่ยงไม่ได้!

เมื่อเศเรซีผู้มั่นอ่อนวอนอับราฮัมให้ส่งขอทานลาซารัสไปเตือนพี่น้องของเขา เพื่อที่พวกเขาจะไม่มายัง “สถานที่แห่งความทรमान” นั้น อับราฮัมก็ตอบกลับว่า “ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คน

หนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ” (ลูกา 16:19-31) **พระเยซู**ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว พระองค์ทรงปรากฏบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาสี่สิบวันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และมีอยู่คราวหนึ่งพระองค์ทรงถูกพบเห็นโดย “พี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว” (1 คร. 15:6)

แต่ทั้งๆที่ได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์และหลักฐานอื่นๆจากพระเจ้าเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์แล้วในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ และทั้งๆที่พวกเขาทราบแล้วเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาก็ยังปฏิเสธพระเยซู และบัดนี้ขณะที่สเปเฟนยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา ใบหน้าของเขาส่องแสงเหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่ง พวกเขา ก็เพิกเฉยการสำแดงสง่าราศีอันเหนือธรรมชาตินั้น ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณทำอันตรายถึงตายมากกว่าความมืดบอดฝ่ายร่างกาย คนเหล่านี้ก็บังเกิดความเกลียดชังและการฆาตกรรมไว้ในใจของตน ในขณะที่เดียวกับที่ตั้งตนเป็นผู้อารักขาพระวาระของพระเจ้า

บทที่ 7

7:1 มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เรื่องนี้จริงหรือ”

7:2 ฝ่ายสเปเฟนจึงตอบว่า “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน

7:3 และได้ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น’

7:4 อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้

7:5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน

7:6 พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี

7:7 พระเจ้าตรัสว่า 'และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้'

7:8 พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสู่หน้ตไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หน้ตในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา

7:9 ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ

7:10 ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญา ในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน

7:11 แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร

7:12 ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก

7:13 พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย

7:14 ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา

7:15 ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ

7:16 เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมในอูโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคม

7:17 เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ประชาชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์

7:18 จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์

7:19 กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขา เสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้

7:20 คราวนั้นโมเสสเกิดตามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน

7:21 และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน

7:22 ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเยียบแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ

7:23 แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล

7:24 เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น

7:25 ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่

7:26 วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขากลับตีกันอีก จึงกล่าวว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า’

7:27 ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา

7:28 เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ’

7:29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมิเดียน และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นี่

7:30 ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย

7:31 เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา

7:32 ว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู

7:33 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า ‘จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์

7:34 คุณเกิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์’

7:35 โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’ โดยมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนั้นแหละให้เป็นที่ผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น

7:36 คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี

7:37 โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น’

7:38 โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย

7:39 บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์

7:40 จึงกล่าวแก่อาโรนว่า ‘ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ’

7:41 ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนูม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น

7:42 แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขาหนีการหมิ่นดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสดาพยากรณ์ว่า ‘โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตว์บูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ

7:43 แล้วเจ้าทั้งหลายได้หามลัทธิของพระโมเลค และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบาบิโลนอีก’

7:44 บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีมลัทธิแห่งสักชีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำมลัทธิตามแบบที่ได้เห็น

7:45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับมลัทธิเหล่านั้นจึงขนตามเยชูไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา มลัทธิเหล่านั้นก็มีสี่สิบมาจนถึงสมัยดาวิด

7:46 ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ

7:47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์

7:48 ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีอมมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า

7:49 ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน

7:50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ’

7:51 ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจคือ หูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญูณบริสุทธิอยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย

7:52 มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย

7:53 คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่”

7:54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาตใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน

7:55 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

7:56 แล้วท่านได้กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

7:57 แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน

7:58 แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป้นพยานปรักปรำสเทเฟนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล

7:59 เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย”

7:60 สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้วก็ล้มกลับไป

ยิ่งผมค้นดูพระคัมภีร์มากเท่าไรในการศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้าของผม ผมก็ยิ่งซาบซึ้งในพระคุณพระเจ้าสำหรับพระวจนะของพระเจ้า-ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวัฒนาการ แต่มีบางส่วนของพระวจนะที่ผมรู้สึกซาบซึ้งพระคุณสุดขีด คำพยากรณ์อันโดดเด่นของสเทเฟนที่ถูกให้ไว้ในบทนี้คือหนึ่งในข้อพระคำเหล่านั้น

พระเจ้าไม่ได้ทรงใช้หนึ่งในสิบสองคนนั้นในที่นี้เพื่อแผ้วถางทางใหม่เพื่อความจริงจะแพร่กระจายไปกว้างไกลมากขึ้น สเทเฟนไม่ใช่ศิษยาภิบาล ผู้อาวุโส หรืออัครทูต เขาเป็นเพียงยิวคนหนึ่งที่เกิดในวัฒนธรรมกรีกผู้ซึ่งถูกเลือกตั้งให้ดูแลเรื่องราวต่างๆของคริสตจักร การที่เขาให้คำพยากรณ์ข้างโดดเด่นจริงๆ-และที่โดดเด่นมากยิ่งขึ้นก็คือข้อเท็จจริงที่ว่ามันเกิดขึ้นหลังจากบันทึกเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของ “พวกปุโรหิตเป็นอันมาก” (บทที่ 6 ข้อ 7)

พระเจ้าได้ประทานเกียรติยศแก่สเทเฟนในการเป็นสมาชิกคนแรกของพระกายของพระคริสต์ที่ประทับตราคำพยากรณ์ของตนด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา เขาถูกกล่าวหาว่าประกาศว่าพระเยซูจะทรงทำลายพระวิหารและเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมต่างๆที่ถูกมอบให้แก่พวกเขาโดยโมเสสในพระราชบัญญัติ

คำแก้ต่างของสเทเฟน

ข้อ 1: “มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เรื่องนี้เป็นจริงหรือ””

เมื่อพูดกับสเทเฟน มหาปุโรหิตเรียกตัวเขาให้ตอบข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ถูกนำมาปรักปรำเขา ขณะที่เราศึกษาคำพยากรณ์ของสเทเฟนทีละชั้น เราก็จะเห็นว่าเขาปกป้องความจริงที่เขาได้เทศนาอย่างไรและเขาได้ชี้ให้เห็นการบิดเบือนความหมายของถ้อยคำที่เขาได้กล่าวอย่างไร สเทเฟนเป็น “ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์” และเขาไม่ใช่ศัตรูของพระราชบัญญัติของพระเจ้า พระคุณเป็นสิ่งที่สูงส่งกว่าอย่างเทียบไม่ได้ แต่พระคุณก็สนับสนุนแทนที่จะทำลายพระราชบัญญัติ

พระวจนะของพระเจ้าที่เป็นคำพยากรณ์ได้เปิดเผยเรื่องการทำลายสิ่งปลูกสร้างอันยิ่งใหญ่และงดงามของพระวิหาร ในมาระโก 13:1,2 ขณะที่พระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์กำลังออกไปจากพระวิหาร หนึ่งในสาวกเหล่านั้นเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ดูว่า “ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง” พระเยซูทรงตอบว่า “ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ *ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้*” พระเยซูประทานคำพยากรณ์เกี่ยวกับการทำลายพระวิหารที่ใกล้เข้ามา-แต่นั้นทำให้พระองค์เป็นผู้ที่จะทำลายพระวิหารหรือ? เหตุผลเพียงเล็กน้อยจะแสดงให้เห็นว่ามันช่างไร้เหตุผลจริงๆที่จะกล่าวหาพระเยซูว่าคิดจะทำลายสถานที่ที่มีความศักดิ์สิทธิ์มากที่สุดในการคิดของคนฮีบรู พระองค์แค่พยากรณ์สิ่งซึ่งเกิดขึ้นจริงๆในเวลาต่อมาเท่านั้น-และคนเป็นอันมากที่อยู่ในตอนที่พระองค์ตรัสคำพยากรณ์นี้ก็มีชีวิตอยู่จนได้เห็นการสำเร็จจริงของมัน-และคนเป็นอันมากเสียชีวิตในการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม!

พระองค์ผู้เดียวกับที่พยากรณ์เรื่องการทำลายพระวิหารที่ทรงพยากรณ์เช่นกันว่าภายใต้กษัตริย์ผู้จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด พระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน “และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม” (อสย. 2:3) นอกจากนี้ ในตอนต้นของการรับใช้ของพระองค์ พระเยซูทรงประกาศแก่สาธารณชนว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสนายาพยากรณ์เสีย **เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ**” (มธ. 5:17)

แต่นักศาสนาเหล่านี้ที่ตาบอดฝ่ายวิญญาณและแกล้งโง่ก็ปฏิเสธที่จะเห็นหรือได้ยินความจริง พวกเขาตั้งใจแน่วแน่แล้ว ถึงแม้ว่าสเทเฟนไม่ได้กล่าวสิ่งใดเลยที่ไม่ได้ถูกกล่าวในเชิงพยากรณ์แล้วก่อนหน้านี้ พวกเขาที่ตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำลายเขา

ข้อ 2: “ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่จะไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน”

ประการแรก สเทเฟนชี้ให้เหล่าผู้ฟังของเขาเห็นพระเจ้าผู้ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น-“พระเจ้าแห่งสง่าราศี” ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” (เพลงสดุดี 90:1,2)

ชายเหล่านี้แห่งสภาซานเฮดรินรู้จักพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และสเทเฟนชี้ให้พวกเขาคิดถึงพระเยโฮวาห์องค์นิรันดร์นั้น พระองค์ผู้ตรัสกับเหล่าบรรพบุรุษของชนชาติอิสราเอล และแม้พวกเขาไม่เชื่อพระองค์ก็ทรงเลี้ยงดูพวกเขาในความเมตตาและในพระคุณ บิดาและญาติพี่น้องคนอื่นๆของอับราฮัมเป็นคนนับถือรูปเคารพ-“เขาปรนนิบัติพระอื่น” (ยชว. 24:1-3) แต่พระเจ้าในพระคุณ ความเมตตา และความรักมั่นคงของพระองค์ก็ทรงเรียกอับราฮัมออกมาทั้งๆที่ญาติพี่น้องของเขาเป็นคนนับถือรูปเคารพ

“พระเจ้าแห่งสง่าราศี” ไม่เพียงปรากฏแก่อับราฮัมเท่านั้น-พระองค์ทรงปรากฏแก่เขา “เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่จะไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ขณะที่อับราฮัมยังอยู่ไกลมาจากแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ แล้วยังอาศัยอยู่ในท่ามกลางพวกคนนับถือรูปเคารพ พระเจ้าก็ทรงเรียกเขา

ข้อ 3: “และได้ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น’”

อับราฮัมได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้าและเขาก็เชื่อฟัง-แต่เขาไม่ได้ก้าวจากเมโสโปเตเมียเข้าสู่แผ่นดินคานาอันในทันที: เขาเคลื่อนที่แบบต่อเนื่องตามที่พระเจ้าทรงสั่งอย่างก้าวของเขา สเทเฟนกำลังเตือนความจำสภาซานเฮดรินเกี่ยวกับเรื่องนี้ในความพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าแห่งเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทรงนำอับราฮัมที่ละก้าว และพระองค์ยังทรงนำที่ละก้าวอยู่เหมือนเดิมไปสู่การครอบครองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งพวกเขาได้รอคอยและโหยหามานาน เขากำลังชี้ให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาได้ตรึงกางเขนพระองค์ผู้ที่ไม่เสสเขียนถึง-พระเมสสิยาห์ของพวกเขาผู้ได้เสด็จมาแล้วผ่านทางพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม ตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้

ในปฐมกาล 11:31,32 เราเรียนรู้ว่าเทราห์ บิดาของอับราฮัม เป็นตัวขัดขวางความเชื่อฟังของอับราฮัม: “เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขากับโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซารายบุตรสะไก้ของเขาผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขาไปถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน”

นี่เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล บิดาได้นำในการออกเดินทาง แต่มันก็ชัดเจนเช่นกันที่ว่าเทราห์ได้ลุดั้งอับราฮัมในการให้ความเชื่อฟังแบบสิ้นสุดใจต่อคำสั่งต่างๆของพระเจ้า พวกเขาไปถึงเมืองฮาราน แต่พวกเขาทั้งหมดที่นั่นและอาศัยอยู่ในเมืองฮารานจนกระทั่งบิดาของอับราฮัมเสียชีวิต จากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสแก่อับราฮัม-และเขาก็ออกเดินทางตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสั่งเขา:

“ดังนั้นอับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลกก็ไปกับท่าน อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะเมื่อท่านออกจากเมืองฮาราน อับรามพานางซารายภรรยาของท่าน โลทบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาก็ได้สะสมไว้ และผู้คนที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน อับรามเดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเซเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน

“ท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขาลูกหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั่นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้” (ปฐมก. 12:4-9)

ข้อ 4: “อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้”

บางคนตั้งคำถามว่า “he removed” หมายถึงอับราฮัมหรือพระเจ้า ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงพาอับราฮัมออกไปเพื่อเข้าสู่แผ่นดินนี้ และเชื่อว่า “he” ชี้ไปยังพระเจ้า ไม่ใช่อับราฮัม ผมเชื่อว่าข้อ 5 สนับสนุนความคิดนี้

ข้อ 5: “แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน”

ผู้รู้บางท่านเชื่อว่าในเวลาต่อมาพระเจ้าได้ประทานกรรมสิทธิ์หนึ่งแก่อับราฮัมในแผ่นดินคานาอัน-ที่ดินผืนนั้นซึ่งเขาซื้อจากเอโพรนชาวฮิตไทต์เพื่อเป็นสถานที่ฝังศพ ตามที่ถูกระบุไว้ในปฐมกาล 23:7-20 แต่นี่เป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง ของประทานของพระเจ้าที่ให้แก่อับราฮัมยังไม่ถึง เขาจะถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้นที่พระเจ้าประทานให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขา และข้อเท็จจริงที่ว่าของประทานของพระเจ้ายังไม่ถึงนั้นก็ถูกยืนยัน แทนที่จะถูกทำให้อ่อนแอลง โดยการที่อับราฮัมซื้อสถานที่ฝังศพจากเอโพรน นั่นคือ ถ้าอับราฮัมได้ถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้นแล้วในตอนนั้น ทำไมเขาถึงต้องซื้อสิ่งซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์อยู่แล้ว? เขาได้ฝังศพพวก

คนตายของเขาในแผ่นดินหนึ่งที่ได้เห็นได้ชัดขนาดนั้นว่า *ไม่ใช่* ของเขาเองจนเขาต้องซื้อพื้นที่ๆเขาต้องการนั้นเพื่อฝังศพคนที่เขารัก แต่ *เชื้อสายของอับราฮัม* จะถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้นในอนาคต-นั่นคือ เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้พระเจ้าก็จะประทานแผ่นดินนั้นแก่พวกเขา ในฮีบรู 11:8-10 อัครทูตเปาโลอธิบายว่า: “*โดยความเชื่อ* เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหาว่าไม่รู้ว่าจะไปทางไหน *โดยความเชื่อ* ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญา นั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น เพราะว่าท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น”

เมื่อคริสตจักรถูกสร้างขึ้นไปแล้ว เมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์ดำเนินงานจนครบวาระของเขาแล้ว เมื่อคำสาปแช่งถูกถอนแล้วและความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าครอบคลุมนั้น โลกดูจุน้ำปากคลุมทะเลตอนนี้ อับราฮัม-สหายของพระเจ้าและบิดาของผู้ที่มีความเชื่อเต็มเปี่ยม-ก็จะเข้ามาสู่มรดกที่ทรงสัญญาไว้ของเขา:

“ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรงให้พวกเชลยของยาโคบกลับสู่สภาพดี พระองค์ได้ทรงยกความชั่วช้าของประชาชนของพระองค์เสีย พระองค์ทรงกลบเกลื่อนบาปทั้งสิ้นของเขา เซลาห์ พระองค์ได้ทรงนำพระพิโรธทั้งสิ้นของพระองค์กลับ พระองค์ทรงเคยหันจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์

“โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับคืนอีก ขอทรงระงับความกริ้วจากข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์ดำรงตลอดทุกชั่วอายุหรือ พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายฟื้นอีกหรือ เพื่อประชาชนของพระองค์จะได้เปรมปรีดีในพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสำแดงความเมตตาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และขอประทานความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งปวง

“ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก่วิสุทธิชนของพระองค์ แต่อย่าให้เขาทั้งหลายหันกลับไปสู่ความโง่อีก แม้ทีเดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อสง่าราศีจะอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จับกันและกัน

“ความจริงจะออกขึ้นมาจากแผ่นดิน และความชอบธรรมจะมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ เออ พระเยโฮวาห์จะประทานสิ่งที่ดีๆ และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเกิดผล ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์ และจะตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในมรรคาแห่งรอยพระบาทของพระองค์” (เพลงสดุดี 85)

ในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม ในพลับพลาที่ถูกตั้งขึ้นใหม่ ณ จุดที่พระวิหารของซาโลมอนเคยตั้งอยู่ในสมัยแห่งความรู้รุ่งโรจน์ของซาโลมอน แผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและด้วยสง่าราศีของพระเจ้า แต่ส่วนใหญ่แล้วสง่าราศีนั้นจะอยู่ในศิโยน:

“ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้บอกแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนาม

ของพระองค์ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่น ๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’” (กิจการ 15:13-18)

อิสยาห์ให้บันทึกที่ชัดเจนและเข้าใจง่ายเกี่ยวกับอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ของดาวิดที่จะถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้:

“จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา และพระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญูญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญูญาณแห่งการวินิจฉัย และอานุภาพ วิญญูญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน แต่ท่านจะพิพากษาคนจนด้วยความชอบธรรม และตัดสินเพื่อผู้มีใจถ่อมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะตีโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบั้นเอวของท่าน

“สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะน่านับไป แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะมีอันนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรวงงา และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทาง

“สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายทั่วภูเขอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดั่งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น

“ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์ อยู่มาในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากปัทโรส จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากชินาร์ จากฮามัท และจากเกาะต่างๆแห่งทะเล พระองค์จะทรงยกอาณาจักรอิสราเอลขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก

“ความอิจฉาของเอฟราอิมจะพრაไปด้วย และบรรดาคู่อริของยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอฟราอิมจะไม่อิจฉายูดาห์ และยูดาห์จะไม่รบกวนเอฟราอิม แต่เขาทั้งหลายจะโอบกอดเนื้อไหล่เขาของคนฟีลิสเตียทางตะวันตก และเขาจะร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขาจะยื่นมือออกต่ออัสโดมและโมอับ และคนอัมโมนจะเชื่อฟังเขาทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายลิ้นของทะเลแห่งอียิปต์อย่างสิ้นเชิง และจะทรงโบกพระหัตถ์เหนือแม่น้ำนั้น ด้วยลมอันแรงกล้าของพระองค์ และจะตีมันให้แตกเป็นธารน้ำเจ็ดสาย และให้คนเดิน

ข้ามไปได้โดยที่เท้าไม่เปียกน้ำ และจะมีถนนหลวงจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์ ตั้ง
ที่มีอยู่สำหรับอิสราเอลในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์” (อสย. 11)

เมื่อทูตสวรรค์กาเบรียลประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะเป็นมารดาของพระบุตรของพระเจ้า เขาก็กล่าวคำ
ประกาศนั้นในถ้อยคำเหล่านี้:

“แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปราน
แล้ว ดูกิจ เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า **เยซู** บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรง
เรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิด
บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของ
ท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:30-33)

พระสัญญาที่ประทานให้แก่อับราฮัมในปฐมกาล 12:7 เกี่ยวกับแผ่นดินนั้นถูกให้ในแบบที่ยิ่งใหญ่กว่า
และเต็มเปี่ยมกว่าเดิมเมื่อเขากลับมาจากอียิปต์ ในปฐมกาล 13:15,16 พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เพราะว่าแผ่นดิน
ทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์ เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้า
เหมือนอย่างผงคลีดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน”

สเทเฟนเตือนความจำสาขานเฮเดรินว่าพระเจ้าทรงให้พระสัญญานี้แก่อับราฮัม “*ขณะเมื่อท่านยัง
ไม่มีบุตร*” เราไม่ถูกบอกอย่างแน่ชัดว่ากี่ปีผ่านไปตั้งแต่เวลานั้นที่พระเจ้าทรงให้พระสัญญานี้แก่อับราฮัมจน
กระทั่งอิสอัคเกิด แต่เรารู้ว่ามันเป็นเวลาที่ยาวนาน ตามที่กล่าวในปฐมกาล 12:10-20 เมื่ออับราฮัมลงไปยัง
อียิปต์ ซาราห์ก็ยงสาวและสวย อยู่ในช่วงที่งดงามที่สุดของนาง แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่อับรา
ฮัม “ในที่ราบมัมเร” นานแล้วหลังจากที่เขากลับมาจากอียิปต์ และทรงบอกเขาว่าซาราห์จะคลอดบุตรชายคน
หนึ่ง เราก็ถูกบอกว่า “นางซาราห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า “*ข้าพเจ้าแก่แล้ว* นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะ
มีความยินดีอีกหรือ” ดังนั้นเราจึงทราบว่าเป็นอิสอัคได้ถือกำเนิดหลังจากที่อับราฮัมแก่แล้วและซาราห์ก็มีวัยเลย
การคลอดบุตรแล้ว (ปฐมก. 18:10-14)

ข้อ 6: “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอา
เขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี”

ในส่วนนี้ของคำพยานของเขา สเทเฟนอ้างอิงถึงคำกล่าวเหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในปฐมกาล 15:13,14
ที่พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขา
และจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับ
ใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก”

บัดนี้จึงสังเกตปฐมกาล 47:11,12: “ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์
ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินรามเสส ตามรับสั่งของฟาโรห์ โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและ
พวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว”

พระเจ้าทรงสัตย์ชื่อ *เพราะว่าพระองค์คือพระเจ้า* พระองค์จึงไม่สามารถไม่สัตย์ชื่อ พระองค์ไม่ได้ทรง
ลืมนิยามของพระองค์ขณะที่พวกเขาอยู่ในอียิปต์ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้สัตย์ชื่อต่อพระองค์เสมอไปก็ตาม

พระองค์ไม่ได้ทรงลืมพวกเขาขณะที่พวกเขาเนจรออยู่เป็นเวลาสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์ และพระองค์ก็ไม่ได้ทรงลืมชนชาติอิสราเอลเลยวันนี้ พระเจ้าจะทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์ที่ให้ไว้แก่อับราฮัมจนกว่าทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระสัญญานั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง-พระสัญญาหนึ่งที่ถูกให้ไว้ก่อนที่อับราฮัมมีบุตรคนหนึ่ง แต่พระสัญญานั้นจะถูกรักษาไว้จนถึงลูกคนสุดท้ายที่จะเกิดมาในอิสราเอล!

โดยพระคุณของพระเจ้าและผ่านทางฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ สเทเฟนกำลังพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าในอิสราเอลเห็นว่าพวกเขาคิดผิดแค่ไหนในการโอ้อวดว่าตนชอบธรรม โดยตั้งตัวเป็นผู้อารักขาพระวามะของพระเจ้าในชั่วโมงนั้นเมื่อคริสตจักรพันธสัญญาใหม่กำลังเจริญรุ่งเรือง พระเจ้าได้ปรากฏแก่อับราฮัมเพียงผู้เดียวเมื่อไม่มีสิ่งใดเลยที่จะโอ้อวดได้ เพราะว่าอับราฮัมเป็นสมาชิกของครอบครัวหนึ่งที่เป็นพวกคนนับถือรูปเคารพ เขาอาศัยอยู่ในดินแดนหนึ่งที่นับถือรูปเคารพซึ่งมีแต่ความผิดบาปและความอับอายอันเป็นภุมิหลังของเขา และเมื่อพระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราฮัมผู้เป็นบิดา อิสราเอลก็ยังไม่ได้ออกกำเนิดเลย

แต่ความคิดของพวกเขาที่ถูกบดบังเกินไปโดยพระของยุคนี้จนพวกเขามองไม่เห็นการเปรียบเทียบที่สเทเฟนกำลังกระทำอยู่นี้-นั่นคือ กับอับราฮัมเป็นอย่างไร มันก็เป็นแบบนั้นกับเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้ คือพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้าต่อชนชาติอิสราเอลขณะที่พระองค์ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ เหมือนกับที่ลูกหลานของอับราฮัมเคยเป็นคนแปลกหน้าที่ตกเป็นทาสอยู่ในดินแดนแปลกถิ่นเป็นเวลาประมาณสี่ร้อยปี แต่ทั้งๆที่พวกเขาไม่เชื่อฟัง พระเจ้าก็ยังทรงปฏิบัติกับประชาชนของพระองค์ในความเมตตาและพระคุณ-และเพื่อสง่าราศีของพระองค์ ถ้าพระองค์ทรงปฏิบัติกับพวกเขาเหมือนอย่างที่ได้ปฏิบัติต่อ**พระองค์** พระองค์ก็คงกำจัดพวกเขาไปให้พ้นจากพื้นพิภพแล้ว!

ขณะที่สเทเฟนให้การต่อหน้าผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ เขาก็เล่าย้อนเรื่องราวของพวกบรรพบุรุษผู้ซึ่งพวกเขาภูมิใจหนักหนาและที่พวกเขาถือว่าอ้างมากมายเหลือเกิน เขากำลังพยายามแสดงให้เห็นว่าทั้งๆที่พวกเขาถือว่าอ้างว่าเป็นผู้อารักขาพระราชาบัญญัติของพระเจ้า ทั้งๆที่พวกเขาถือว่าอ้างว่าเป็นผู้มีสิทธิ์ผู้เดียวในเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ พวกเขาก็กำลังทำบาปแบบเดียวกับที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำและที่พวกเขาต้องชดใช้อย่างแสนสาหัสเหลือเกิน พวกเขาได้พำนักอยู่ “ในดินแดนแปลกถิ่น” และตกเป็นทาสเป็นเวลาสี่ร้อยปี-และแม้ในยามที่พระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากการตกเป็นทาสแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้เข้าไปแผ่นดินคานาอันแต่อยู่ในทะเลทรายที่ซึ่งพวกเขาเนจรออยู่เป็นเวลาสี่สิบปี

สี่ร้อยปีที่ถูกกล่าวถึงในคำพยานของสเทเฟนในที่นี้สอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับจำนวนปีที่ถูกให้ไว้ในปฐมกาล 15:13 แต่อพยพ 12:40 และกาลาเทีย 3:17 บอกเราว่าช่วงเวลานี้ครอบคลุมสี่ร้อยสามสิบปี ปีเหล่านั้นถูกนับเพื่อที่จะรวมบางส่วนของชีวิตของเหล่าอัครบิดาในแผ่นดินคานาอันไว้ด้วย และความแตกต่างนี้ก็สามารถอธิบายได้อย่างง่ายดายเพราะว่าถ้าตัวเลขที่มากกว่านั้นชี้ย้อนกลับไปยังการทรงเรียกแรกของอับราฮัม และตัวเลขที่น้อยกว่านั้นอ้างอิงไปยังการออกเดินทางจากเมืองฮารานของอับราฮัม หรือถ้าตัวเลขที่มากกว่านั้นถูกนับตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสัญญาแผ่นดินนั้นแก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขา และตัวเลขที่น้อยกว่านั้นนับตั้งแต่วเวลาของพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่หนัด แต่ไม่ว่า**มนุษย์**จะนับเวลานั้นอย่างไรก็ตาม เราก็ทราบว่ามี

ความขัดแย้งใดๆเลยในพระวาทะของพระเจ้า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาทะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิตย์” (เพลงสดุดี 119:89) พระวาทะของพระเจ้าจะไม่ล้มเหลวไป ดังนั้นเราจึงกล่าวร่วมกับอัครทูตเปาโลได้ว่า “ถึงแม้ทุกคนจะพุดมูสาก์ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเกิด” (รม. 3:4)

ข้อ 7: “พระเจ้าตรัสว่า ‘และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังจากเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้’”

ในปฐมกาล 15:14 เราอ่านว่าพวกลูกหลานของอิสราเอลจะออกมาจากความเป็นทาส “พร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก” และเรารู้ว่านี่เป็นความจริง

ในปฐมกาล 15:14 เราอ่านว่าพวกลูกหลานของอิสราเอลจะออกมาจากความเป็นทาส “พร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก” และเรารู้ว่านี่เป็นความจริง ในอพยพ 12:29-36 เราถูกบอกว่าการเสียชีวิตของลูกหัวปีในทุกครัวเรือนของชาวอียิปต์ ฟาโรห์ที่รับรื้อคนอิสราเอลให้รีบออกไปจากประเทศนั้น “ชนชาติอิสราเอลกระทำตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน เครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์ และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่นั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย” ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมา “พร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก” จากการตกเป็นทาสของพวกเขาในแผ่นดินอียิปต์

ทั้งๆที่ฟาโรห์ได้พยายามที่จะกำจัดลูกหลานของอิสราเอลหลายครั้ง พวกเขาก็ทวีมากขึ้นและได้รับการอวยพรอย่างบริบูรณ์จนไม่มีใครใดปฏิเสธได้เลยว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าอยู่บนประชากรของพระองค์-ใช่แล้วครับ แม้กระทั่งในระหว่างสมัยที่พวกเขาตกเป็นทาสในอียิปต์ พวกเขาออกมา “พร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก” จริงๆตามที่ทรงสัญญาไว้ พระเจ้าทรงไล่พวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งความเป็นทาส และทรงทำลายเหล่าศัตรูของพวกเขา:

“ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห่งกลางท้องทะเล น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย ดังนี้ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไพร่นั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย” (อพย. 14:29-31)

ข้อ 8: “พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสู่หน้ตไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หน้ตในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา”

อาจดูเป็นเรื่องแปลกที่สเทเฟน ซึ่งได้รับความรอดโดย**พระคุณ**จะเริ่มพูดถึงการเข้าสู่หน้ตในคำพยานของเขา แต่เขาก็กำลังให้บันทึกจากพระวาทะของพระเจ้าแก่พวกผู้นำยิวเหล่านั้น คือคำพยานของพวกศาสนาดายากรณ์บริสุทธิผู้ซึ่งพวกเขาอ้างว่ารู้จักและยอมรับ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักศาสนาดายากรณ์เหล่านั้นเลย พวกเขาไม่เชื่อทั้งโมเสสและอับราฮัม และพวกเขาถือว่าทาสเทเฟนว่าพุดหมิ่นประมาทพระราชบัญญัติ

สเทเฟนไม่ได้กำลังพยายามที่จะทำลายพระราชบัญญัติ เพราะว่าเขารู้-ถึงแม้ว่ามันไม่ได้ถูกเขียนในตอนนั้น-ว่า “พระคริสต์คือจุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) แต่พระสัญญานั้นได้ถูกประทานให้นานแล้วก่อนพระราชบัญญัติ และอับราฮัมถูกเรียกโดยพระเจ้าและได้รับเลือกให้เป็น “บิดาของผู้ที่มีความเชื่อเต็มเปี่ยม” ซึ่งโดยทางอับราฮัมนั้นเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้จะมา ความจริงของพระเจ้าคือองค์รวมทั้งหมด และความจริงได้รับผลกระทบก็ต่อเมื่อคนทั้งหลายใช้ส่วนหนึ่งของความจริงแบบผิดๆในความพยายามที่จะทำลายอีกส่วนหนึ่ง พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ตรัสผ่านทางสเทเฟน ทรงใช้พระวจนะส่วนที่เป็นคำพยากรณ์เพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระคริสต์ของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดพระวจนะของพระเจ้า ตั้งแต่ปฐมกาล 1:1 จนถึงข้อสุดท้ายของวิวรณ์ ดังนั้นพระองค์เพียงผู้เดียวจึงสามารถแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้องและวางความจริงทั้งสิ้นให้อยู่ในที่ๆเหมาะสมของมัน

สเทเฟนได้เห็นและนำเสนอความจริงที่เป็นคำพยากรณ์ตามแผนการนิรันดร์ที่ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า แล้วของพระเจ้า พวกยิวเหล่านั้นที่ไม่เชื่อก็ไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของสิ่งต่างๆที่ถูกสถาปนาของพวกเขาเอง-พลับพลา พระวิหาร เทศกาลเลี้ยงต่างๆ ของถวายต่างๆ สิ่งบริสุทธิ์เหล่านั้น พวกเขาใช้สิ่งสถาปนาเหล่านั้นอย่างผิดๆเพื่อเกียรติ ความภาคภูมิใจ และความชอบธรรมของพวกเขาเอง โดยปฏิเสธความสว่างของพระเจ้าอย่างมืดบอดในเวลาเดียวกัน-ปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ซึ่งสิ่งสถาปนาเหล่านั้นทั้งหมดของพวกเขาชี้ให้เห็นเป็นแบบและภาพเล็ง พระคริสต์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของทุกสิ่งๆที่เชื่อมโยงกับพันธสัญญาเดิมนั้นสำเร็จแล้ว แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเห็นสิ่งนี้

ข้อ 9: “ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “อิจฉา” ก็ถูกใช้เช่นกันในกิจการ 17:5 โดยพรรณนาถึงการปฏิบัติแบบเป็นศัตรูของพวกยิวเหล่านั้นต่อเปาโลและซิลลาสที่เมืองเธสะโลนิกา ในปฐมกาล 37:4,5 ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเราอ่านว่าพวกพี่ๆของโยเซฟ “เกลียดชังเขา” และในข้อ 11 ของบทนั้นเราอ่านว่า “พวกพี่ๆของเขาคืออิจฉาเขา”

ความเกลียดชังและความอิจฉาคือบาปที่น่าเกลียดและทำอันตรายถึงตาย เมื่อรวมเข้าด้วยกันพวกมันก็น่าเกลียดเหนือคำบรรยาย และตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว พวกพี่ๆของโยเซฟทั้งเกลียดชังและอิจฉาเขา

“...แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ!” คนที่ยำเกรงพระเจ้าและวางใจในพระองค์ไม่เคยถูกทิ้งให้อยู่ลำพัง เพราะว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขา พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ (ปฐมก. 8:1) เพราะว่าโนอาห์เชื่อพระเจ้า ในฮีบรู 11:7 เปาโลบอกเราว่า “โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อหน้า เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ”

โนอาห์ไม่เคยเห็นน้ำท่วมก่อนหน้านั้น เขาไม่เคยเห็นฝนมาก่อน (ปฐมก. 2:5,6) แต่พระเจ้าตรัสว่าจะมีน้ำท่วม โนอาห์เชื่อพระเจ้า และปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านั้นของพระองค์สำหรับการต่อเรือ “เพื่อช่วยครอบครัวของเขาให้รอด”

ในอัครปีตาสิบสองคนนั้น ไม่มีผู้ใดทนทุกข์เหมือนกับที่โยเซฟได้ทนทุกข์ และไม่มีผู้ใดในอีกสิบเอ็ดคนที่เหลือนั้นถูกทดสอบและถูกวางแผนทำร้ายขนาดนั้นด้วย แต่ “พระเจ้าทรงอยู่กับเขา”-ตลอดเวลา ภายใต้ทุกสถานการณ์ โรม 8:28 ยังไม่ได้ถูกบันทึกไว้ต่อนั้น แต่มันเป็น (ในตอนนั้นและตอนนี้) พระวาทะนิรันดร์ของพระเจ้า และมันใช้กับโยเซฟเหมือนกับที่มันใช้กับ*ผู้เชื่อทุกคน*จนถึงสมัยปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเรา พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้นเพื่อประโยชน์สุขของเราและเพื่อสง่าราศีของพระองค์ มันเป็นความจริงในชีวิตของโยเซฟ แม้ในยามที่เขาถูกจำคุกอย่างไม่เป็นธรรมในอียิปต์

ทำไมพวกพี่ๆของโยเซฟจึงเกลียดชังเขา? ปฐมกาลบทที่ 37 บันทึกเหตุผลหลายประการสำหรับความเกลียดชังและความอิจฉาของพวกเขา:

“ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด้าว นั่นคือ แผ่นดินคานาอัน ต่อไปนี้เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาห์และกับบุตรชายของนางสิลปัทภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง

“ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเสื้อยาวหลากสีให้แก่โยเซฟ เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชังโยเซฟและพูดตักกับเขาไม่ได้ คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยิ่งชังโยเซฟมากขึ้น

“โยเซฟเล่าว่า “ฟังความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นซิ ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้นฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆมาแวดล้อมกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า” พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า “เจ้าจะปกครองเรากระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ” พวกพี่ชายก็ยังชังโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา

“ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า” เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็ว่ากล่าวโยเซฟว่า “ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เรากับมารดาและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาชบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ” พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นิ่งตรงเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

“ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเซเคม อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า “พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเซเคมมิใช่หรือ มาพ่อจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย...

“เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย เขาพูดกันว่า “ดูเถิด เจ้าช่างฝันมาแล้ว ฉะนั้น มาเถิด บัดนี้ให้พวกเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อบ่อหนึ่ง เราจะว่า ‘สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย’ แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร

“ฝ่ายรูเบนพอได้ยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชายจึงพูดว่า “เราอย่าฆ่ามันเลย” รูเบนเตือนเขาว่า “อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อนี้ในถิ่นทุรกันดาร อย่าแตะต้องน้องเลย” ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องให้พ้นมือเขา แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา...

“ขณะนั้นพวกพ่อค้าชาวมีเดียกำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็ฉุดโยเซฟขึ้นจากบ่อ ขายให้แก่คนอิชมาเอล เป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิชมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์

“ฝ่ายรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตน แล้วกลับไปหา พวกน้องบอกว่า “เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า” พวกเขาก็เอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่า ลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด แล้วก็ส่งเสื้อยาวหลากสีนั้นไปยังบิดา บอกว่า “พวกเราได้พบ เสื้อตัวนี้ ขอพ่อจงพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกของพ่อหรือไม่”

“บิดารู้จักแล้วร้องว่า “นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟอย่ายับเสียแล้วเป็นแน่” ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าเอาผ้ากระสอบคาดเอว ไว้ทุกข์ให้บุตรชายหลายวัน ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมา ปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า “เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยัง หลุมฝังศพ” บิดาของเขาร้องไห้คิดถึงเขาดังนี้

“แล้วคนมีเดียก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับโปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษา พระองค์”

นี่เท่ากับสเทเฟนกล่าวแก่สภาซานเฮดรินว่า “หากเหล่าบรรพบุรุษของพวกท่านทำเช่นนี้กับโยเซฟ ผู้ เป็นภาพเสด็จของพระเมสสิยาห์ มันก็ไม่ใช่เรื่องผิดปกติเลยที่พวกท่าน ลูกหลานของคนเหล่านั้น ได้ปฏิบัติอย่าง เขี้ยดยามมากยิ่งกว่ากับชาวนาซาเร็ธ พระเยซูเจ้า ผู้ทรงพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์ เดียวของพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และพญามาร ความตาย นรก และหลุมศพแล้ว”

พวกพี่ๆของโยเซฟเกลียดชังและอิจฉาเขาเพราะพระพรนั้นที่พระเจ้าประทานให้แก่เขา-สติปัญญาและ ความเข้าใจที่ไม่ธรรมดา และพระคุณที่ไม่ธรรมดาที่เขาได้พบในสายตาของบิดาของเขา สิ่งที่พระเจ้าได้ทรง กระทำในและผ่านทางโยเซฟคือสิ่งที่ทำให้พวกอัครบิดรคนอื่นๆนั้นเกลียดชังเขาและอิจฉาเขา สิ่งที่พระเยซูได้ ทรงกระทำและตรัสคือสิ่งที่ทำให้สภาซานเฮดรินเกลียดชังพระองค์และวางแผนจะทำลายพระองค์-และพวก เขายังไม่สะใจจนกระทั่งพวกเขาเห็นพระองค์บนกางเขนอันหนึ่งบนกลโกธา พวกอัครบิดรได้ปฏิเสธโยเซฟ แต่ คนรุ่นนั้นที่สเทเฟนให้การต่อหน้าได้ปฏิเสธพระองค์ผู้ยิ่งใหญ่กว่าโยเซฟ-พระเยซูคริสต์เจ้า กษัตริย์แห่งสง่า ราชี

การสถิตอยู่ของพระคริสต์ในท่ามกลางชนชาติอิสราเอลปรับโทษประชาชาตินั้นเรื่องความเป็นศัตรูของ พวกเขาต่อพระเยซูฮาวาห์ แต่แทนที่จะกลับใจใหม่ พวกเขายิ่งเกลียดชังพระเยซูมากกว่าเดิม พวกเขาเรียกร้อง ให้ประหารชีวิตพระองค์-และจากนั้นก็เยาะเย้ยพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่ พระโลหิตไหล และ สิ้นพระชนม์อย่างทุกข์ทรมานบนกางเขนนั่น เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับการช่วยให้พ้นจากการ พิพากษาและจากการปรับโทษชั่ววันรันดร์ในบึงไฟนั้น แต่พระเจ้าได้ทรงยกชูพระบุตรของพระองค์ขึ้นสู่ที่นั่งสูง ที่สุดแห่งสวรรค์-ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน นี่คือความจริงของพระเจ้าที่ถูกแสดงให้เห็นโดยสเทเฟนขณะที่เขาเตือนความจำผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ของอิสราเอลว่าถึงแม้พวกพี่ๆของโยเซฟได้ขาย เขาให้ไปใช้ชีวิตเยี่ยงทาสและตกต่ำ พระเจ้าก็ทรงอยู่กับเขา

ข้อ 10: “ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปราน และมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน”

กรุณาศึกษาปฐมกาลบทที่ 39 ถึง 41 สำหรับประวัติเรื่องราวชีวิตโยเซฟในอียิปต์-อ่านเกี่ยวกับว่าพระเจ้าทรงปกป้อง ช่วยให้พ้น และยกชูเขาขึ้นสู่ตำแหน่งที่มีอำนาจรองจากกษัตริย์องค์นั้นเองได้อย่างไร ความแข็งแกร่งและอำนาจของพวกศัตรูของเราไม่ใช่เรื่องสำคัญตราบใดที่เราให้พระเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่งในชีวิตของเราและถวายเกียรติพระองค์ในทุกสิ่งที่เรากระทำและพูด ถ้าความปรารถนาและความประสงค์อันดับหนึ่งของเรคือการถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ พระองค์ก็จะทรงเฝ้าดูแลเรา ช่วยเราให้พ้นจากการทดลองและภัยอันตราย และรับประกันว่า “ทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดี”

ข้อ 11: “แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร”

นี่ไม่ใช่การกันดารอาหารธรรมดา มันคือช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ และมันครอบคลุมไปทั่วทั้งอียิปต์และคานาอัน สเทเฟนเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่า “บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ตอนนั้นลูกหลานของอิสราเอลกำลังจะอดตาย

เรารู้ว่าความทุกข์ลำบากนี้มาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า เพราะว่าความทุกข์ของประชาชนอิสราเอลนำไปสู่สง่าราศีและการพบกันอีกของยาโคบกับบุตรชายที่เขาเคยคิดว่าถูกพวกสัตว์ป่ากัดกินไปนานแล้ว โยเซฟเดินในเส้นทางแห่งความทุกข์ แต่ความทุกข์นั้นนำการยกชูมาให้ และสติปัญญาของเขาที่พระเจ้าประทานให้ก็ถูกใช้งานโดยพระเจ้า-ไม่เพียงเพื่อช่วยประชาชนอียิปต์ให้รอดพ้นจากความอดอยากเท่านั้น แต่เพื่อช่วยผู้คนของเขาเองให้รอดเช่นกันและทำให้ครอบครัวของเขาได้พบกันอีก

ข้อ 12: “ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข่าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก”

ภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงครอบครองอยู่เหนือทั้งพิภพ ความอดอยากได้แผ่ไปถึงแผ่นดินคานาอันและเหล่าประมุขของประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าได้ชิมตะกอนรสขมแห่งความทุกข์ยากอันทารุณแบบที่พวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน อาหารหมดไป พวกเขา กำลังจะถูกล้างผลาญจนสิ้นสูญเพราะความอดอยาก-และจากนั้น โดยการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า “ยาโคบได้ยินว่ามีข่าวอยู่ในประเทศอียิปต์”

หลายครั้งในพระคัมภีร์เราอ่านว่า “เขาได้ยิน” หรือ “เมื่อเขา (หรือนาง) ได้ยิน” และเมื่อผมอ่านถ้อยคำเหล่านั้นผมก็ระลึกเสมอว่า “ดังนั้นความเชื่อจึงเกิดโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) หนทางเดียวที่ความเชื่อจะเข้ามาสู่หัวใจของผู้ใดก็คือ โดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ผ่านทางการอัศจรรย์บางอย่างที่เราไม่ทราบ พระเจ้าทรงอนุญาตให้ยาโคบได้ยินว่ามีข่าวในแผ่นดินอียิปต์-แผ่นดินคนต่างชาติซึ่งตกเป็นของและถูกครอบครองโดยเหล่าศัตรูของผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า แต่ทั้งๆที่เป็นเช่นนั้น ยาโคบก็ส่งบุตรชายทั้งหลายของเขาเข้าไปในอียิปต์เพื่อซื้ออาหารสำหรับประชากรของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ยาโคบก็ไม่ว่ามันเป็นเพราะโยเซฟและสติปัญญาของโยเซฟที่มีข้าวอยู่ในอียิปต์ โยเซฟ ถูกตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินนั้นแล้ว และบุตรชายคนอื่นๆของโยเซฟได้มาหาเขาเพื่อที่จะซื้อข้าว ในปฐมกาล 42:8 เราถูกบอกว่า “โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม่”

ข้อ 13: “พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศญาติของตนด้วย”

เมื่อพวกบรรพบุรุษเดินทางครั้งแรกไปที่อียิปต์ พวกเขาซื้อข้าวและกลับไปยังคานาอันพร้อมกับข้าว นั้น แต่พวกเขาไม่รู้ว่าชายคนที่พวกเขาซื้อข้าวด้วยนั้นคือโยเซฟน้องชายของพวกเขา เขาไม่ได้เปิดเผยตัวแก่ พวกเขาจนกระทั่งพวกเขามาครั้งที่สองเพื่อซื้อข้าวจากเขา จากนั้นเขาบอกพวกเขาว่าเขาคือใคร และแนะนำ พวกเขาให้ฟาโรห์รู้จัก:

“โยเซฟอดกลั้นต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า “ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด” จึง ไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พี่น้องรู้จักตัวท่าน แล้วโยเซฟร้องให้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลาย และคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ก็ได้ยิน โยเซฟบอกพวกพี่น้องของตนว่า “เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่ หรือ” ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ว่าที่จะตอบประการใดเพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ

“โยเซฟจึงบอกพี่น้องของตนว่า “เชิญเข้ามาใกล้เราเถิด” เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า “เราคือโยเซฟ น้องที่พี่ชายมายังอียิปต์ ฉะนั้นบัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ขายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้ เราให้มาก่อนหน้าพี่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะทำนาหรือ เกี่ยวข้าวไม่ได้เลย พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่ เพื่อสงวนหมู่คนจากพวกพี่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่ไว้ ด้วยการช่วยให้พี่น้องใหญ่หลวง ฉะนั้นบัดนี้มีชีวิตพี่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรด ให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวงศ์ทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด

“เจ้าจงรีบขึ้นไปหาบิดาเราบอกท่านว่า ‘โยเซฟบุตรชายของท่านพูดดังนี้ว่า “พระเจ้าทรงโปรดให้ลูก เป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่าได้ช้า พ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อกับลูกหลานและฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะ กันดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่พ่อมืออยู่จะยากจนไป”’ ดูเถิด นัยน์ตาพี่และ นัยน์ตาของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่า เป็นปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่ พี่จงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จงรีบพาบิดาเราลงมาที่นี่เถิด”

“โยเซฟกอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องให้ เบนยามินก็กอดคอโยเซฟร้องให้เหมือนกัน ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจูบพี่ชายทั้งปวงและร้องให้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ ชาวว่า “พี่น้องของโยเซฟ มา” ไปถึงราชวังฟาโรห์ ฟาโรห์กับข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี” (ปฐมกาล 45:1-16)

หลังจากที่โยเซฟได้สำแดงตัวแก่พวกพี่น้องของเขาแล้ว เขาก็ส่งพวกเขาไปหาบิดาของเขา มาหาเขา ดังนั้นยาโคบและพี่น้องของโยเซฟจึงมาอาศัยอยู่ในอียิปต์ อันเป็นที่ซึ่งพวกเขาประสบกับความโศกเศร้าและความทุกข์ลำบากเหลือจะกล่าว พวกเขาได้ชดเชยอย่างสาสมกับการปฏิบัติอันไร้หัวใจต่อโยเซฟเมื่อพวกเขาขายเขาให้ มาเป็นทาสคนอียิปต์ตอนที่เขายังเด็ก พระเจ้าทรงยกชูโยเซฟแล้ว แม้กระทั่งในแผ่นดินที่ทั้งยิวและคนต่างชาติ

ได้ทำให้เขาอับอาย และสำหรับความอับอายและความทุกข์ยากต่างๆที่พวกเขานำมาสู่เขา โยเซฟก็ตอบแทน ด้วยพระคุณแก่ทุกคน-โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่บิดาของเขา

แน่นอนว่าใครๆก็เห็นได้ว่าประวัติศาสตร์ยิวนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับพระคริสต์และการปฏิบัติที่พระองค์ ทรงได้รับจากลูกหลานเหล่านั้นของพวกอัครบิดร สเทเฟนไม่ได้ทำการประยุกต์ใช้โดยตรง แต่เขากล่าวข้อเท็จจริงต่างๆที่เป็นคำพยากรณ์ในแบบที่พวกยิวเหล่านั้นไม่มีทางที่จะพลาดความหมายของเขาได้เลย พวกเขารู้จักเกี่ยวกับพระวจนะที่เป็นคำพยากรณ์น้อยจริงๆ! พวกเขาไม่เคยคิดเลยสักครั้งว่าโยเซฟเป็นภาพลี้ลับถึงพระคริสต์ พระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาตั้งใจที่จะมองไม่เห็นพวกเขาได้กระทำต่อ**พระองค์**เหมือนกับที่พวกบรรพบุรุษได้กระทำต่อโยเซฟ-และพวกเขาที่มีความผิดมากกว่าเพราะว่าพวกเขามีความสว่างที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาไม่มี: พวกเขามีคำพยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขารู้เช่นกันว่าพระเยซู-ซึ่งถูกขายโดยสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มสาวก ถูกทรยศโดยจูดคนหนึ่ง ถูกตรึงกางเขนและถูกฝัง-ได้ทรงถูกยกขึ้นมาหลุมที่น่ากลัวว่าหลุมที่โยเซฟได้ถูกช่วยให้รอดชีวิตขึ้นมา และรู้ว่าพระองค์ทรงถูกยกขึ้นสู่ตำแหน่งที่สูงยิ่งกว่าที่โยเซฟได้ในแผ่นดินอียิปต์ สเทเฟนกล่าวชัดเจนว่าพระเยซูทรงเต็มพระทัยเหมือนเดิมและอยากที่จะยกโทษให้พวกเขาและรับพวกเขาไว้หากพวกเขาจะเพียงกลับใจจากบาปของตน แต่พวกเขาเลือกที่จะดำเนินต่อไปในการแกล้งโง่แบบงมงายของตน

ข้อ 14: “ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา”

พวกนักวิจารณ์คอยค้นหาความคลาดเคลื่อนต่างๆในพระวจนะของพระเจ้าอยู่เสมอ และมีการเสนอแนะว่ามีความคลาดเคลื่อนหนึ่งปรากฏในที่นี้ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง โดยเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ เราก็พบว่าไม่มีข้อผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนใดๆเลยในพระคัมภีร์ พระวจนะของพระเจ้ายังยืนทนทานการทดสอบของกาลเวลา มันจะยังยืนอยู่เมื่อโลกนี้ถูกไฟเผา และตามที่ยอห์น 12:46-48 กล่าว มันจะอยู่ด้วยเมื่อถึงการพิพากษา! ผู้คนที่ค้นดูพระคัมภีร์ด้วยเจตนาที่จะชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดต่างๆควรอ่านยอห์น 3:16, ยอห์น 5:24, เอเฟซัส 2:8,9 และโรม 10:9,10 คนเหล่านั้นที่อ่านข้อพระคำเหล่านี้ด้วยใจที่เปิดรับและความคิดที่เปิดออกจะรับการบังเกิดใหม่ และผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วก็ไม่ค้นดูพระคัมภีร์เพื่อที่จะพิสูจน์ข้อผิดพลาดในพระวจนะของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อทั้งหลาย พระองค์ทรงตรวจค้นสิ่งลึกลับต่างๆของพระเจ้า และทรงตีความพระวจนะอย่างถูกต้อง

ในข้อที่เรากำลังศึกษากันอยู่นี้ สเทเฟนกล่าวว่า “เจ็ดสิบห้าคน”-ทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคน-ได้ลงไปยังอียิปต์ ในปฐมกาล 46:26,27 เราอ่านว่า “บรรดาคนของยาโคบซึ่งออกมาจากบ้านเอวของท่านที่เข้ามาในอียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีหกสิบหกคนด้วยกัน บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน”-เจ็ดสิบคน

อย่างไรก็ตาม ไม่มีความขัดแย้งกันเลยตรงนี้ ยาโคบพาคนลงไปกับเขา “หกสิบหกคน” โยเซฟอยู่ในอียิปต์อยู่ก่อนแล้ว และเขามีบุตรชายสองคน โดยรวมทั้งหมดเป็นหกสิบเก้าคน และยาโคบเองก็รวมเป็นเจ็ดสิบคน แต่จงสังเกตว่า “ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ครัวเรือนของยาโคบนับได้

เจ็ดสิบคน แต่สเทเฟนกล่าวว่า “ยาโคบ...กับบรรดาญาติของตน” ซึ่งแน่นอนว่าคงเป็นเหตุผลสำหรับตัวเลขที่เพิ่มขึ้นมาที่สเทเฟนเอ่ยถึง

ข้อ 15 และ 16: “ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมีในอูโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคมี”

พระเจ้าได้ทรงเลือกประชากรที่ถูกเลือกสรรเป็นหมู่ชนพิเศษไว้สำหรับพระองค์เอง และบัดนี้ทั้งประชาชนที่นั่นอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ห่างไกลจากแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น และพวกเขาอยู่ต่อไปในอียิปต์เป็นเวลานานมาก แต่พระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขาแม้กระทั่งในการอยู่ต่างแดนและความทุกข์ยากของพวกเขา และการนมัสการพระเยโฮวาห์ถูกพิทักษ์รักษาไว้ตลอดการพำนักของพวกเขาในดินแดนต่างประเทศนั้น นี่ดูเหมือนจะเป็นประเด็นที่สเทเฟนเน้นย้ำในคำพยานของเขา เขาทวนซ้ำคำว่า “เข้าไปในอียิปต์” บ่อยครั้ง ซึ่งบอกเป็นนัยว่าเขากำลังเน้นย้ำการนมัสการพระเยโฮวาห์แบบต่อเนื่องของคนเหล่านั้นแม้ว่าคนเหล่านั้นอยู่ในเขตแดนศัตรูท่ามกลางพวกคนต่างชาติ

ยาโคบและบุตรชายทั้งหลายของเขาสิ้นชีวิตในอียิปต์ ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์และบันทึกเก่าแก่บอกเราว่า “ชนรุ่นหลังและลูกหลานของคนเหล่านี้ หลังจากเวลาผ่านไป ได้นำศพของพวกเขาไปฝังในเฮโบรน” เราทราบจากอพยพ 13:19 ว่าโมเสสและลูกหลานของอิสราเอลได้นำกระดูกของโยเซฟไปกับพวกเขาด้วยเมื่อพวกเขาออกไปจากอียิปต์ และมีข้อพระคัมภีร์อื่นๆซึ่งดูเหมือนจะบ่งชี้ว่ากระดูกของอัครบิดรทุกคนเหล่านั้นถูกขนย้ายจากอียิปต์ไปยังคานาอันในการอพยพนั้น ถ้าข้อ 15 และ 16 ถูกอ่านแบบต่อเนื่องกัน เราก็คงหมายความว่ายาโคบสิ้นชีพในอียิปต์ “ท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมี” เพื่อที่จะถูกฝังในแผ่นดินที่อับราฮัมได้ซื้อไว้และเป็นที่ยกฝังศพนางซาราห์ ตามที่บันทึกไว้ในปฐมกาล 23:4-20

มีผู้เสนอแนะว่ามีความคลาดเคลื่อนระหว่างคำพยานของสเทเฟนในที่นี้กับคำกล่าวเหล่านั้นในปฐมกาล 33:19, 50:13, และโยชูวา 24:32 แต่ในการเปรียบเทียบข้อพระคำตอนเหล่านี้ ความยุ่งยากก็หายไปเมื่อเราเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นเวลาประมาณแปดสิบปีตั้งแต่เวลาที่อับราฮัมซื้อแปลงที่ดินประจำครอบครัว จนถึงเวลาที่ยาโคบทำการซื้อของเขาในปฐมกาล 33:19 ยาโคบซื้อที่ดินนั้นจากเหล่าลูกหลานของฮาโมร์ (ฮาโมร์คนเดียวกับในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้) ผู้ซึ่งถือกรรมสิทธิ์ต่อไปในที่ดินผืนนั้นที่อับราฮัมได้ซื้อไว้ ยาโคบจะอ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของที่ดินผืนนั้นก็ได้เพราะเป็นสิทธิ์มรดกเก่าแก่ แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น เขาซื้อมัน ผมขอกล่าวซ้ำ: ไม่มีข้อผิดพลาดใดๆในพระวจนะที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ของพระเจ้า-ซึ่งพระเจ้าทรงระบายลมหายใจ พระเจ้าทรงปกป้องรักษาไว้ และปกแน่นอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์

ข้อ 17: “เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์”

“เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญา...” ในฮีบรู 11:13 อัครทูตเปาโลเตือนความจำคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าพวกอัครบิดรได้สิ้นชีพโดยยังไม่ได้รับพระสัญญานั้น: “บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล ก็เชื่อมั่นและต้อนรับพระสัญญาเหล่า

นั้นไว้ และได้ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจรอยู่ในแผ่นดินโลก” อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลานั้นใกล้เข้ามาสำหรับการสำเร็จจริงของพระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัม พวกเขาทั้งหลายของอิสราเอลก็ทวีมากขึ้นในอียิปต์และพระเจ้าทรงอวยพรพวกเขาอย่างล้นเหลือ เราพบบันทึกนั้นในอพยพ 1:7-12:

“และบุตรของอิสราเอลมีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พวกเขาทวีมากขึ้น และมีกำลังมากที่เดียว และแพร่หลายไปจนเต็มแผ่นดินนั้น บัดนี้มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า “ดูเถิด ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเราอีก มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวกนี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น แล้วต่อมาเมื่อเกิดสงครามขึ้น เขาจะสมทบกับพวกข้าศึกของเราสู้รบกับเรา แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร”

“เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนายงานให้เบียดเบียนคนอิสราเอลด้วยงานตรากตรำ และเขาทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟาโรห์ คือเมืองปิธม และเมืองรามเสส แต่ยังไม่เบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น และยิ่งแพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกข์ใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล”

ในอพยพ 12:37 เราถูกบอกว่าเมื่อชนชาติอิสราเอลเริ่มการเดินทางระยะแรกของตนออกไปจากอียิปต์ พวกเขามีจำนวน “นับแต่ผู้ชายได้ประมาณหกแสนคน เด็กต่างหาก”

ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนไว้ว่า: “พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิรันดร์ คือพระวจนะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดหนึ่งพันชั่วอายุ คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ว่า “เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย” เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น

“พเนจรไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงขนานกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขาว่า “อย่าแต่ต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา” เมื่อพระองค์ทรงเรียกการกัณดารอาหารให้เกิดขึ้นที่แผ่นดิน และทรงทำลายอาหารที่บำรุงชีวิตเสียสิ้น

“พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้างหน้าเขา คือโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส หัวของเขาเจ็บช้ำด้วยตรวน ตัวเขาเข้าอยู่ในปลอกเหล็ก จนกว่าสิ่งที่เขาบอกได้บังเกิดขึ้น พระวจนะของพระเยโฮวาห์ทดสอบเขากษัตริย์ก็ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขาเป็นอิสระ กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนือวังของพระองค์ เป็นผู้ปกครองกรรมสิทธิ์ทั้งปวงของพระองค์ ให้ผู้กมัตเจ้านายของพระองค์ตามชอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์

“แล้วอิสราเอลได้มาที่อียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของฮาม และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกตก และทรงกระทำให้เขาแข็งแรงกว่าคู่อริของเขา พระองค์ทรงห็นใจเขาเหล่านั้น ให้เกลียดประชาชนของพระองค์ ให้ใช้กลอุบายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ เขาทั้งสองกระทำหมายสำคัญท่ามกลางเขาทั้งหลาย ทำการ

มหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮาม พระองค์ทรงใช้ความมืดมา กระทำให้แผ่นดินมืด เขาทั้งหลายมิได้กบฏต่อพระ
วามะของพระองค์

“พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย กบแห่งกันมาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดิน
ของเขา แม้ห้องในของกษัตริย์ของเขาก็มี พระองค์ตรัส และฝูงเหือบหลายชนิดก็มาและรึ้นมีไปทั่วในแผ่นดิน
ของเขา พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฝน และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา พระองค์ทรง نابเถาองุ่น และ
ต้นมะเดื่อของเขา และทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก พระองค์ตรัส และตึกแดนวัยบินก็มา และ
ตึกแดนวัยคลานมานับไม่ถ้วน มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาสิ้น พระองค์ทรง
สังหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของเขา

“แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ และไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของ
พระองค์ที่อ่อนแอ เมื่อเขาพราจากไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั้นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา
พระองค์ทรงกางเขมเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน

“ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนาคออกมา และให้เขาอิมใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์ พระองค์
ทรงเปิดหิน และน้ำก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห้งแล้ง **เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระสัญญา
บริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์** พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาด้วย
ความชื่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้ในวันด้วยความเบิกบานใจ และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดา
ประชาชาติให้แก่เขา และเขาได้ผลงานของชาติทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อเขาจะปฏิบัติกฎเกณฑ์ของพระองค์
และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ *จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด*” (เพลงสดุดี 105:8-45)

ข้อ 18: “จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์”

เราเห็นในที่นี้ถึงการสู้รบแบบต่อเนื่องซึ่งได้เริ่มต้นเมื่อพระเจ้าประทานพระสัญญานั้นในปฐมกาล 3:15
ว่าพระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยให้พ้นคนหนึ่งมา เชื้อสายของหญิงนั้น ผู้ซึ่งจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ ในตอนนั้น
พญามารได้ประกาศสงครามกับเชื้อสายของหญิงนั้น สงครามหนึ่งซึ่งดำเนินสืบต่อมาตลอดหลายร้อยปี แต่
ความร้อนแรงของการสู้รบนั้นเพิ่มขึ้นอยู่ตลอดก่อนที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์ในแบบที่พิเศษ
เฉพาะ โดยแสดงฤทธิ์เดชและความเมตตาของพระเจ้าแก่ประชากรของพระองค์ พระพรเหล่านั้นซึ่งกำลังจะลง
มาสู่ชนชาติอิสราเอลทำให้ศัตรูของพระเจ้าประกาศสงครามต่อผู้แผนการนิรันดร์ของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับ
อิสราเอลประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ โดยการ *ใช้กษัตริย์องค์หนึ่งที่ไม่รู้จักโยเซฟ* ชาตานได้นำความ
ทุกข์ทรมานนับไม่ถ้วนมาสู่ประชากรของพระเจ้า-แต่อพยพ 1:12 ประกาศว่ายิ่งชนชาติอิสราเอลถูกทำให้ทุกข์
ยากมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งทวีมากขึ้นและเพิ่มพูนมากขึ้นเท่านั้น!

ข้อ 19: “กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ช่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูก
อ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้”

คำว่า “อุบาย” เป็นคำเดียวกับในอพยพ 1:10 ที่เราอ่านว่า “มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญา (อุบาย) ใน
เรื่องพวกนี้กับเขา” ชาตานยุ่งกษัตริย์องค์ใหม่นี้ “ซึ่งไม่รู้จักโยเซฟ” และเขาได้ช่มเหงและก่อความทุกข์
ทรมานแก่ประชากรของพระเจ้าอย่างมหาศาล นอกเหนือจากบันทึกศักดิ์สิทธิ์ในหนังสืออพยพแล้ว โจเซฟสนัก

ประวัติศาสตร์บอกเราว่าคนอียิปต์ยังบังคับคนอิสราเอลให้ขุดคลองใหญ่ๆหลายสายสำหรับแม่น้ำไนล์ สร้างพีระมิดขนาดใหญ่หลายอัน เรียนรู้ศิลปะเชิงกลไกทุกแขนงและทำงานที่ต้องใช้แรงงานหนักทุกรูปแบบเพื่อที่ย้ายย้ายการเติบโตของคนฮีบรู

นอกเหนือจากการข่มเหงต่างๆเช่นนี้แล้ว กษัตริย์องค์นั้นยังสั่งให้โยนทิ้งเด็กทารกของคนอิสราเอลด้วย “เพื่อพวกเขาจะไม่มีชีวิตอยู่” ในอพยพ 1:22 เราถูกบอกว่าคุณค่าของกษัตริย์ได้บัญชาว่า “ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งแก่บ่าวไพร่ทั้งปวงของพระองค์ว่า **“บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้”** เขาสั่งพวกหญิงผดุงครรภ์ชาวฮีบรูเช่นนี้ผู้ซึ่งทำคลอดให้พวกผู้หญิงชาวฮีบรู

ข้อ 20: “คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน”

กษัตริย์ได้สั่งว่าเด็กทารกเพศชายทุกคนที่เกิดแก่คนอิสราเอลต้องถูกทำลาย “แต่นางผดุงครรภ์ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขานั้น แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต” (อพย. 1:17) ในตอนนั้นเองโมเสสได้ถือกำเนิดขึ้น เป็นเด็กที่ “งดงามยิ่งนัก” คำฮีบรูอ่านว่า “งดงามจำเพาะ (นั่นคือ ในสายพระเนตรของ) พระเจ้า”

บิดามารดาของโมเสสซัดขึ้นคำสั่งของกษัตริย์และกฎหมายต่างๆของอียิปต์และเก็บทารกนั้นไว้เป็นเวลาสามเดือนในบ้านของตน ในฮีบรู 11:23 เปาโลอธิบายว่า**“โดยความเชื่อ**บิดามารดาของโมเสสไม่เกรงกลัวคำบัญชาของกษัตริย์ และด้วยเหตุนี้ “บิดามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม”

ข้อ 21: “และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน”

โมเสสได้รับโทษประหารชีวิต เหมือนกับเด็กทารกเพศชายทุกคนที่เกิดมาแก่คนฮีบรูเหล่านั้น แต่**“โดยความเชื่อ**บิดามารดาของเขาซ่อนเขาไว้ในบ้านของพวกเขาสามเดือน และ**“โดยความเชื่อ**พวกเขาวางเขาในนาวาลำเล็กนั้นในกอปรีอิมแม่น้ำ (อพย. 2:3) พวกเขาไม่ได้กลัวกษัตริย์แห่งอียิปต์ พวกเขายำเกรงพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา-พระเยโฮวาห์พระเจ้า และเนื่องจากพระเจ้าทรงให้เกียรติคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติพระองค์เสมอ พระองค์จึงทรงปกป้องทารกน้อยนั้นและทรงจัดเตรียมผู้หนึ่งซึ่งจะดูแลเขาและรักเขา

“ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน” แน่แน่นอนว่าธิดาของกษัตริย์คงจะเป็นคนสุดท้ายที่เราคาดหวังว่าจะสำแดงความกรุณาในที่นี้ เพราะว่อพยพ 2:6 บอกเราอย่างชัดเจนว่านางรู้ว่าโมเสสทารกน้อยนั้นเป็น “ลูกชาวฮีบรู” แต่ทั้งๆที่เป็นเช่นนี้ นางก็รักเขา รับเขามาเป็นบุตรของนาง และเลี้ยงดูเขาจนเติบโตในวังของกษัตริย์ การทรงจัดเตรียมของพระเจ้า ซึ่งเป็นคำตอบต่อความเชื่อของบิดามารดาของโมเสส ช่วยเขาให้รอดพ้นจากความตาย นำเขาไปอยู่ในวังของฟาโรห์ และเข้าสู่ตำแหน่งอันมีเกียรติ

อย่างไรก็ตาม ในฮีบรู 11:24-29 เราอ่านว่า **“โดยความเชื่อ** ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว **ไม่ยอมให้** เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเรียงสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง ท่านถือว่าความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น **โดยความเชื่อ** ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมิได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา **โดยความเชื่อ** ท่านได้ถือ

เทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อมิให้อองค์เพศฆมาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกตองพวกอิสราเอลได้ **โดย ความเชื่อ** พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามดูบ้าง ก็จมน้ำตายหมด”

ข้อ 22: “ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเฉียบแหลมมากในการพูด และกิจการต่างๆ”

โมเสสรู้ว่าตนเป็นคนฮีบรู และเขารักผู้คนของเขา ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาตกเป็นทาสและเจอกับความทุกข์ลำบากต่างๆ แต่เพราะว่าพวกเขาเป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ถูกพิทักษ์รักษาไว้สำหรับอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครองราชย์ในความชอบธรรม

โมเสส “ได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเฉียบแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ” ชายที่ไม่ธรรมดาจริงๆ บุคคลผู้นี้ซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เพื่อนำประชากรของพระองค์ออกจากความเป็นทาส ทั้งๆที่เขาได้รับการฝึกอบรมในวังของกษัตริย์ แต่ด้วยสติปัญญาอันโดดเด่นโมเสสก็หมายพียงพระเยโฮวาห์ สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่อาณาจักรของพระเจ้าและเขาตั้งตาคอยพระเมสสิยาห์ พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้ว โมเสสรู้ว่าพระองค์จะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ ดังนั้นเขาจึงปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่า “บุตรของธิดาฟาโรห์” เขาหันหลังให้กับพระที่นั่งแห่งอียิปต์และเดินออกจากความมั่งคั่งและชื่อเสียง โดยเลือกที่จะทนทุกข์ ความยากลำบากกับประชากรของพระเจ้ามากกว่า โมเสสมองไปไกลกว่าความทุกข์ยากและความลำบาก โดยรู้ว่าสิ่งต่างๆอันเป็นนิรันดร์ย่อมมีค่ามากกว่าสิ่งต่างๆที่มองเห็นได้ด้วยตามนุษย์

ข้อ 23-25: “แต่ครั้งโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่”

“ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน” เมื่อโมเสสไปเยี่ยมผู้คนของเขา เขาก็พบว่าพวกเขาตกอยู่ในสภาพอันน่าสงสาร พวกเขาไม่เพียงกำลังทำงานที่มีภาระหนักต่อร่างกายเท่านั้น พวกเขาท้อแท้ในจิตใจ-หมดกำลังใจฝ่ายวิญญาณ พวกเขาไม่ก็คนคาดหวังผู้ช่วยให้รอดพ้นผู้นั้น พวกเขาไม่ได้ตั้งตาคอยพระหัตถ์ของพระเจ้าที่เคลื่อนไหวเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดชีวิตจากการตกเป็นทาส ในสถานการณ์แบบนั้น สภาวะจิตใจที่ท้อแท้สิ้นหวังก็มักถูกพบ และโมเสสก็พบสภาวะแบบนี้จริงๆ

โมเสสยังต้องเรียนรู้ เหมือนกับที่โยเซฟได้เรียนรู้ ว่าถึงแม้คนอิสราเอลคนหนึ่งอยู่ในชนชาติที่ถูกเลือกสรรซึ่งเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้ นั้นจะเสด็จมาผ่านทางชนชาตินั้น คนอิสราเอลที่ไม่สัตย์ซื่อก็จมลงต่ำกว่าคนต่างชาติคนหนึ่งเพราะข้อได้เปรียบต่างๆของเขาในพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า โยเซฟได้เรียนรู้บทเรียนนั้นแล้ว และบัดนี้โมเสสก็ต้องเรียนรู้มัน ประชากรอิสราเอลอยู่ในอียิปต์เพราะว่าพวกเขาไม่ได้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และพวกเขากำลังเก็บเกี่ยวผลแห่งความไม่สัตย์ซื่อของตน กาลาเทีย 6:7,8 เป็นความจริงในตอนนั้นเหมือนที่เป็นความจริงในวันนี้ ถึงแม้ว่าในตอนนั้นมันยังไม่ได้ถูกบันทึกไว้ก็ตาม: “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น”

ในระหว่างที่โมเสสไปเยี่ยมผู้คนที่เขาเห็น เขาก็เห็นพี่น้องคนฮีบรูคนหนึ่งถูกรังแกโดยน้ำมือของคนอียิปต์คนหนึ่ง เพื่อปกป้องคนอิสราเอลคนนั้น โมเสสได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้น (อพยพ 2:12 บอกเราว่า “ท่านก็มองดูชายชวาและเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนอียิปต์นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย”) เขาคิดว่าเหล่าพี่น้องชาวฮีบรูของเขารู้ว่าเขาเป็นใครและคิดว่าพวกเขาเข้าใจว่าพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ช่วยให้พ้นของพวกเขา “แต่พวกเขาหาได้เข้าใจไม่”

เหมือนกับชายเหล่านั้นที่สเทเฟนกำลังให้คำพยานของตนต่อหน้า และเหมือนกับชายเหล่านั้นที่พระเยซูทรงถูกไต่สวนต่อหน้า คนฮีบรูเหล่านั้นแสดงออกถึงความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของตนในการปฏิเสธโมเสสขณะที่เขาพยายามที่จะช่วยเหลือพวกเขาในชั่วโมงแห่งการตกเป็นทาสและความทุกข์โศกของพวกเข พวกเขาไม่ยอมรับเขาว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า ผู้ช่วยให้รอดพ้นที่ถูกส่งมายังพวกเขาเพราะความเมตตา ความอดกลั้นพระทัยและความรักของพระเจ้า

ข้อ 26-28: “วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขากลับคืนอีก จึงกล่าวว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า’ ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ’”

ในวันก่อนหน้านั้น การวิวาทได้เกิดขึ้นระหว่างคนอียิปต์คนหนึ่งกับคนฮีบรูคนหนึ่ง แต่ในที่นี้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนฮีบรู และโมเสสเข้าไปถามพวกเขาว่า “พวกท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า” แต่คนเหล่านี้ในความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของตนไม่ได้ยอมรับเขาว่าถูกส่งมาจากพระเจ้าเพื่อนำพวกเขาออกจากความเป็นทาส พวกเขาไม่เข้าใจภารกิจนั้นที่เขาถูกส่งมา ไม่มีทั้งความเข้าใจหรือการอยู่ฝ่ายวิญญาณในคำตอบของพวกเขาเลย: “ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา”

จากนั้นพวกเขาก็เย้ยหยันเขาว่าได้ฆ่าคนอียิปต์นั้นเมื่อวันก่อน ในอพยพ 2:14 เราอ่านว่า “ท่านตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นหรือ” โมเสสจึงกลัว และนึกว่า “เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่”

ข้อ 29: “เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดีย และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นี่”

ในที่นี้เราเห็นอย่างชัดเจนถึงความสอดคล้องกันระหว่างภาพเล็งนั้นและสิ่งซึ่งภาพเล็งนั้นเล็งถึง เพราะว่าชนชาติอิสราเอลเหล่านี้เข้าใจโมเสสผิด เพราะว่าพวกเขาไม่รู้เลยว่าเขาเป็นใครและทำไมเขาถึงอยู่ที่นั่น เขาจึงต้องจำใจหนีเข้าไปอยู่ในทะเลทราย และมันเป็นเวลาสี่สิบปีก่อนที่เขาจะกลับมาในฐานะผู้ช่วยให้พ้นที่พระเจ้าทรงส่งมาของพวกเขานำพวกเขาออกจากการตกเป็นทาสคนอียิปต์ พระเยซู-พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง ประสูติจากหญิงพรหมจารีและไม่มีบาป-ทรงถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขนโดยลูกหลานของคนพวกเดียวกันนั้น แต่วันหนึ่งพระองค์จะเสด็จกลับมา และตามที่กล่าวไว้ในเศคาริยาห์ 13:6 พวกเขาจะจำพระองค์ได้และยอมรับพระองค์: “และผู้หนึ่งจะถามพระองค์ว่า ‘แผลในมือทั้งสองของพระองค์นี่คืออะไร’ แล้วพระองค์จะทรงตอบว่า ‘เราได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของเรา’”

ผลเหล่านั้นที่เราได้รับจากเหล่าศัตรูของเราเทียบความเจ็บปวดไม่ได้เลย และพวกมันไม่ได้ทิ้งรอยแผลเป็นอันน่าเกลียดแบบนั้นไว้ด้วย เมื่อเพื่อนๆของเราทำให้เราเจ็บปวด แต่ “ทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า” (รม. 8:28) ฮีบรู 5:8 ประกาศเกี่ยวกับพระเยซูว่า “ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา” สำหรับโมเสส ซึ่งถูกปฏิเสธและถูกบังคับให้หนีไป นี่คือการฝึกวินัย และพระเจ้าทรงทราบว่า การฝึกวินัยเป็นสิ่งจำเป็นก่อนที่โมเสสจะกลายเป็นผู้นำแบบที่เขาถูกตั้งใจไว้ให้เป็น ดังนั้นเขาจึงหนีเข้าไปในทะเลทราย “และเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินมาเดียน”

เราอาจกล่าวว่าพระเจ้าทรงส่งโมเสสไปเรียนในทะเลทรายนั่น มันจำเป็นที่เขาต้องขัดสิ่งที่เขาเคยเรียนรู้ในราชสำนักของฟาโรห์ออกไป เพราะว่าสติปัญญาของอียิปต์ไม่ใช่สติปัญญาของพระเจ้า และมันไม่สามารถถูกใช้เพื่อถวายเกียรติพระองค์ด้วย พระเจ้าทรงให้เกียรติสติปัญญาที่แท้จริง สติปัญญาที่มาจากเบื้องบน และยากอบ 1:5 บอกเราว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมิได้ทรงตำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น”

ในระหว่างช่วงที่เขาออกไปจากอียิปต์ ออกไปจากท่ามกลางผู้คนของเขาเอง พระเจ้าประทานครอบครัวหนึ่งให้แก่โมเสส-“เขาให้กำเนิดบุตรชายสองคน” ในอพยพ 2:21,22 เราเรียนรู้ว่าโมเสสอาศัยอยู่ในมีเดียกับบุโรหิตชาวมีเดียคนหนึ่งและบุตรสาวทั้งหลายของเขา “โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอเอล แล้วเรอเอลก็ยกศิปโพร่าห์บุตรสาวให้แก่โมเสส นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกอร์โซม เพราะท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ”” จากนั้นในอพยพ 18:2,3 เราอ่านว่าโยโรธ พ่อตาของโมเสส พร้อมกับนางศิปโพร่าห์และบุตรชายสองคนของนาง มาร่วมด้วยกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ถูกหลานของอิสราเอลถูกนำออกมาจากอียิปต์แล้ว

สเตเฟนได้กล่าวแบบย่อๆเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของโยเซฟ แต่เขาพูดเยอะกว่าเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาและชีวิตของโมเสส ช่างน่าเศร้าที่สภาซานเฮดริน เหล่าผู้ปกครองของพวกยิว ไม่ได้เข้าใจว่าในการทำเช่นนั้นเขากำลังนำเสนออีกภาพเลื่องหนึ่งของพระเมสสิยาห์! พวกเขาปฏิเสธที่เห็นว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดพ้น

สเตเฟนได้เน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าโยเซฟ หลังจากถูกทำให้ตกต่ำและทนทุกข์ ถูกยกชูขึ้นสู่ตำแหน่งอันมีเกียรติยิ่งใหญ่ในแผ่นดินนั้นที่เขาได้ถูกขายให้เป็นทาส โมเสส หลังจากต้องจำใจหนีออกนอกประเทศ ได้รับการยกชูขึ้นสู่ตำแหน่งหนึ่งที่มีเกียรติ-และโมเสสคือชายผู้เดียวที่พระเจ้าเสด็จลงมาจากสวรรค์เพื่อจัดงานศพให้เขา พระเยซูเจ้า หลังจากที่พระองค์ทรงถูกเยาะเย้ยเหยียดหยาม ถูกปฏิเสธ และถูกตรึงกางเขน ทรงถูกยกชูขึ้นสู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน แต่สภานั้นอันประกอบด้วยเหล่าผู้นำทางศาสนาของพวกยิว ปฏิเสธที่จะเห็นในโยเซฟและโมเสส คือภาพเลื่องอันชัดเจนและชัดเจนแจ้งของพระเมสสิยาห์ พวกเขาซึ่งจิตใจแก่งโง่งต่อไป ปฏิเสธที่จะยอมรับความจริงที่ว่าพวกเขาได้ตรึงกษัตริย์แห่งสง่าราศีที่กางเขนเมื่อพวกเขาตรึงพระเยซู ชาวนาซาเรธที่กางเขนนั่น!

และเหมือนกับที่พระเจ้าประทานเจ้าสาวคนหนึ่งและบุตรชายสองคนแก่มโสมเสสขณะที่เขารอนแรมอยู่ในดินแดนต่างถิ่น วันหนึ่งเจ้าสาวต่างชาติคนหนึ่งก็กำลังถูกเรียกออกมาเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าเช่นกัน ลูกๆของพระองค์กำลังถูกให้กำเนิด และเข้าวันหนึ่งอันเปี่ยมสง่าราศีพระองค์จะเสด็จกลับมารับคนของพระองค์และเราจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ เพื่อนั่งในงานเลี้ยงสมรสนั้นในห้องฟ้า

ขณะที่สหเทพให้การเป็นพยานต่อหน้าสาธารณชนต่อไปนั้น พวกเขา ก็รู้ว่าเขาไม่ได้ “ปั้นแต่ง” เรื่องราวเหล่านี้ที่เขาใช้เป็นภาพประกอบ การเปรียบเทียบต่างๆที่เขาแสดงให้เห็น เพราะว่าเขาได้ยกข้อความจากพระคัมภีร์ของพวกเขาเองขณะที่เขานำเสนอภาพสิ่งต่างๆอันโดดเด่นของพระเยซูเจ้าซึ่งถูกเห็นในโยเซฟและมโสมเสส เขาให้ถ้อยคำต่างๆของพระเจ้าแก่พวกเขา ซึ่งถูกกล่าวผ่านทางเหล่าศาสตพยากรรมของพวกเขาเองและถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์บริสุทธ์ของพวกเขาเอง

ความสว่างฝ่ายวิญญาณที่ถูกปฏิเสธก็กลายเป็นความมืดฝ่ายวิญญาณ และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับเหล่าบรรพบุรุษชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกยิวในสมัยที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลก-และพวกเขายังถูกบังตาไว้บางส่วนอยู่เหมือนเดิม มีิวส่วนน้อยที่เชื่อ แต่ประชาชาตินั้นโดยรวมถูกบังตาไว้ อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ไม่ได้ทรงลืมประชากรของพระองค์ และพระองค์ไม่ได้ทรงลืมพระสัญญาต่างๆของพระองค์ที่ให้ไว้แก่พวกเขาด้วย และหากคุณจะศึกษาโรม บทที่ 11 คุณก็จะเห็นว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงหันมาหาประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์อีก “และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอดตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา’” (รม. 11:26,27)

โยเซฟถูกปฏิเสธโดยพี่ๆของตนและถูกขายไปอยู่อียิปต์ มโสมเสสถูกปฏิเสธโดยคนฮีบรูเหล่านั้นและถูกบังคับให้ต้องหนีไปอยู่ทะเลทราย พระเมสสิยาห์ทรงถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขนโดยคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด นี่แหละหนอธรรมชาติของมนุษย์! มนุษย์นั้นเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง แต่พระเจ้าทรงชอบธรรมและบริสุทธ์โดยแท้ พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8) พระองค์ทรงรักเราแม้ในยามที่เราเป็นคนบาปที่ชั่วช้า พระองค์ทรงรักประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์แม้ว่าพวกเขาไม่ยอมรับพระองค์ “พระองค์ทรงไว้ซึ่งความสัตย์ชื่อ พระองค์ทรงปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้” (2 ทธ. 2:13)

ฟาโรห์เป็นกษัตริย์ชั่วองค์หนึ่ง พวกอัครบิดรเป็นคนชั่วในความขี้ใจฉานและความเกลียดชังของตนซึ่งกระตุ้นพวกเขาให้ขายโยเซฟน้องชายของพวกเขาให้เป็นทาสคนอียิปต์ ในตอนนั้นมีคนช่วยอยู่มากมายในอิสราเอล-แต่ท่านที่รัก **มนุษย์วันนี้ก็สามารถผลิตความชั่ว บาป และความสามานย์ได้ทุกรูปแบบที่เคยถูกกระทำโดยเหล่าบรรพบุรุษของเขา!** พระวณะของพระเจ้าประกาศมัน: ในมาระโก 7:21-23 พระเยซูตรัสเองว่า “เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่องประเวณี การผิดฝัผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาริอาชน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ผู้หนึ่งผู้ใดต้องพินาศเลย แต่ให้ทุกคนมาถึงการกลับใจใหม่ (2 ปต. 3:9) พระองค์ทรงส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลก มิใช่เพื่อปรับโทษโลก “แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตร

นั้น” (ยอห์น 3:17) ในลูกา 19:10 พระเยซูตรัสถึงจุดประสงค์ของพระองค์ในการเสด็จเข้ามาในโลก: “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด”

ดังนั้น ไม่ว่ามนุษย์จะบาปหนาสักเพียงใด ไม่ว่าพระเยซูทรงได้รับการปฏิบัติอันน่าอัปยศเพียงใด ในระหว่างที่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่บนโลก-หรือโดยคนเหล่านั้นที่ยังปฏิเสธพระองค์อยู่เหมือนเดิมวันนี้- พระองค์ก็ทรงรักมวลมนุษย์ และพระหัตถ์ของพระองค์ในพระคุณที่ช่วยให้รอดก็ยื่นออกแก่ทุกคนที่ประสงค์มาหาพระเจ้าโดยพระองค์ พระสัญญาของพระองค์ยังคงเป็น “สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย” (ยอห์น 6:37) และเมื่อมนุษย์กลับใจอย่างซื่อตรงจากบาปทั้งหลายของตนและมาหาพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พระเจ้าก็ทรงช่วยพวกเขาให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู (อฟ. 4:32)

จิตวิญญาณทุกดวงที่พินาศในรวันนี้ก็อยู่ที่นั่นเพราะความไม่เชื่อ และวิญญาณทุกดวงที่มองดูพระพักตร์ของพระเยซูและฟังเสียงร้องเพลงของเหล่าทูตสวรรค์ในเมืองบรมสุขเกษมก็อยู่ที่นั่นเพราะความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า! ตั้งแต่เอเดนจนถึงกลโกธา มนุษย์ได้ใช้ความเชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมา หลังจากกลโกธาเป็นต้นมา เราใช้ความเชื่อในพระองค์ผู้เสด็จมาแล้ว แต่ไม่ว่าจะก่อนกลโกธาหรือหลังกลโกธา ความเชื่อก็มาแล้วเสมอ-และจะมาตลอดไป-ในทางเดียวเท่านั้น: ทางของพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวชัดเจน:

“ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17)

“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (อฟ. 2:8,9)

หนทางเดียวที่มนุษย์จะซาบซึ่งพระเจ้าได้ก็คือการมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า และหนทางเดียวที่จะมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้านี้ก็คือ โดยทางข่าวประเสริฐเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้พระวจนะนั้น การเข้ามาของพระวจนะนำความสว่างมาให้ (เพลงสดุดี 119:130) พระวจนะคือประทีปแก่เท้าของเรา ความสว่างแก่วิถีทางของเรา (เพลงสดุดี 119:105) พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์ พระองค์ทรงประกาศพระเจ้าแล้ว และด้วยเหตุนี้เมื่อเรามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเยซู เราก็มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า

ในมัทธิว 11:27 พระเยซูทรงประกาศว่า “พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้”

ในยอห์น 6:44 พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

ข้อ 30: “ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแกโมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย”

ในข้อ 23 เราสังเกตเห็นว่าโมเสสอายุสี่สิบปีตอนที่เขาเข้าไปในทะเลทรายและในที่นี่เราถูกบอกว่าเขาอยู่ต่อไปที่นั่นเป็นเวลาสี่สิบปี ดังนั้นเขาจึงอายุแปดสิบปีตอนที่พระเจ้าทรงเรียกเขาผ่านทางพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้น (อพย. 7:7)

จากโรม 8:28 เราทราบว่าไม่มีสิ่งใดมาถึงผู้เชื่อจนก่อให้เกิดความมั่นคงโดยพระเจ้าเพื่อประโยชน์สุขของเราและสง่าราศีของพระองค์ นี่เป็นจริงเกี่ยวกับโมเสส พระเจ้าทรงจัดการสี่สิบปีของเขาในมิเดียน สี่สิบปีแห่งการทดสอบต่างๆ โดยถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิงจากการติดต่อสื่อสารจากผู้คนของเขาเองผู้ซึ่งเขารักด้วยสิ้นสุดใจของตน หากเขายังอยู่ในราชสำนักของฟาโรห์ต่อไป เขาก็คงเป็นกษัตริย์ได้ เพราะเรื่องราวเก่าแก่สมัยพระคัมภีร์บอกเราว่าฟาโรห์ไม่มีบุตรและโมเสสคงจะได้ขึ้นครองราชบัลลังก์ของอียิปต์เป็นลำดับถัดไป แต่เพราะความรักของเขาที่มีต่อชนชาติของเขาเอง โมเสสจึงไม่ยอมถูกเรียกว่าบุตรของธิดาฟาโรห์ เขาหันหลังให้กับความมั่งคั่งและเกียรติยศที่อาจเป็นของเขาได้-และจากนั้นผู้คนที่เขาสนิทเกี่ยวข้องกับเขาเหล่านั้นเพื่อพวกเขาที่เกลียดชังเขาและขับไล่เขาให้ไปอยู่ต่างแดน

ที่นั่นหลังจากสี่สิบปี พระเจ้าก็ตรัสกับเขาในแบบที่พิเศษเฉพาะและน่าตื่นตามากที่สุด: “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแกโมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้...” อพยพ 3:2 บอกเราว่าพุ่มไม้นั้น “มีไฟลุกโชนอยู่” แต่มันก็ไม่ได้ถูกเผาไหม้ไป

ข้อ 31 และ 32: “เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู”

ในข้อ 30 ถึง 34 ของบทนี้ สเทเฟนเล่าสาระสำคัญของประวัติความเป็นมาของชนชาติของตนตามที่บันทึกไว้โดยโมเสสในอพยพ 3:1-10 ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจจริงๆ:

“ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโรฟอตาของเขา ผู้เป็นบุโรหิตของคนมิเดียน และทำนไ้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโฮเรบ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแกโมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป โมเสสจึงกล่าวว่า “ข้าจะแวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้”

“และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า “โมเสส โมเสส” และโมเสสทูลตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้” พระองค์จึงตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์” แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า “เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า

“และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราเห็นความทุกข์ของพลไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวคนายงานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเขา และเราลงมา

เพื่อจะช่วยให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามไรต์ คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ และคนเยบส

“เพราะฉะนั้น ดุเถิด บัดนี้คำร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวอียิปต์กระทำต่อเขาแล้ว เพราะฉะนั้น จงมาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาพลไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์”

พระเจ้าตรัสแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์เสมอในภาษาที่เข้าใจได้หรือผ่านทางการอัศจรรย์ต่างๆ และอะไรจะเหมาะสมในเวลาที่เหมาะสมนี้มากไปกว่าพุ่มไม้ที่ลุกโชนแต่ไม่ถูกเผาไหม้? พระเยโฮวาห์กำลังเรียกโมเสสให้นำประชาชนของพระองค์ผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารอันน่ากลัว ต่อมาเมื่อโยชูวาเริ่มท้อใจและการพิชิตแผ่นดินคานาอัน พระเจ้าก็ทรงสำแดงให้เขาเห็นชายคนหนึ่งพร้อมกับดาบที่ชักออกผู้ซึ่งเรียกตัวเองว่า

“จอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์” และเขาอยู่ที่นั่นเพื่อต่อสู้เพื่อประโยชน์สุขของคนอิสราเอล ดังนั้นโยชูวาจึงถูกรับประกันเรื่องชัยชนะ

เมื่อโมเสสเข้าไปใกล้พุ่มไม้ที่ลุกโชนนั้นซึ่งไม่ได้ถูกเผาไหม้ไปโดยไฟนั้น พระเจ้าก็ตรัสแก่เขา-(และเมื่อเราเข้าไปใกล้พระเจ้า เราก็สามารถได้ยินเสียงของพระองค์เช่นกัน) ก่อนอื่นเลยก็คือ พระเจ้าทรงรับประกันโมเสสเรื่องตัวตนของพระองค์-พระเจ้าแห่งเหล่าบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ “โมเสส จึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู”

โมเสสตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เขาตัวสั่นเพราะพระวามะของพระเจ้าซึ่ง “มีชีวิต และทรงพละนาภาพออยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แหวงทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดจนข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย” (ฮบ. 4:12) พระวามะของพระเจ้าคือกระจกซึ่งมนุษย์สามารถมองเห็นความไม่ชอบธรรม ความไม่บริสุทธิ์ และความโสम्मของตัวเองในนั้น (ยากอบ 1:23) ก่อนที่จะมีการไถ่ได้ ต้องมีการกลับใจใหม่ และก่อนมนุษย์จะกลับใจใหม่ เขาต้องเห็นตัวเองว่าเป็นผู้บาปหนา ไม่คู่ควร และต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ขณะที่โมเสสยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและได้ยินพระองค์ตรัส เขาก็ตระหนักถึงการสำแดงให้ประจักษ์อันเด่นชัดของความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าในการช่วยคนอิสราเอลให้รอดพ้นจากการตกเป็นเชลยและการพิพากษาคนเหล่านั้นที่บีบบังคับพวกเขา

ข้อ 33: “ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า ‘จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์’”

เมื่อจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่โยชูวา ท่านนั้นก็ให้คำบัญชาเดียวกัน: “จงถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์” (ยชว. 5:15) ดังนั้นคนเหล่านี้จึงได้รับคำบัญชาให้ตระหนักถึงความบริสุทธิ์อันเด็ดขาดของพระเจ้า

สำหรับผม ผมกล่าวอย่างจริงใจได้ว่ามีข้อพระคำบางตอนในพระวามะของพระเจ้าซึ่งเมื่อผมอ่านพวกมัน ทำให้ผมรู้สึกที่ผมควรถอดรองเท้าของผมออกเพราะว่าผมกำลังยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า ข้อ

พระคำที่เป็นแบบนั้นคือ 2 โครินธ์ 5:21 ที่ผมอ่านว่าพระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเป็นความบาปเพื่อผม พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปได้ถูกทำให้เป็นบาปเพื่อผม เพื่อผมจะถูกทำให้เป็น “ความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์!”

ข้อ 34: “ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์”

“เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเรา” ชนชาติอิสราเอลได้กบฏต่อพระเจ้า พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์และเลือกที่จะไปตามทางของพวกเขาเอง กระนั้นพระองค์ก็ทรงมองลงมาบนพวกเขาและประกาศว่า “ชนชาติของเรา!” ผู้ใดเล่านอกจากพระเจ้าแห่งพระคุณจะสามารถแสดงความรักแบบนั้นได้? ในความอับอายและการตกเป็นทาสของพวกเขา พระองค์ยังทรงเรียกพวกเขาว่าเป็นประชากรของพระองค์และทรงใส่พระทัยในความทุกข์ยากของพวกเขา

ดาวิดพรรณนาถึงความทุกข์ยากของชนชาติอิสราเอลในการตกเป็นเชลยในบาบิโลน และการที่พวกเขาตกเป็นทาสคนอียิปต์ก็น่าจะเหมือนกัน เพลงสดุดี 137:1-4 บอกเราว่าพวกเขานั่งลงริมแม่น้ำทั้งหลายในบิโลนและร้องไห้เมื่อระลึกถึงศิโยน พวกเขาแหวนพิณเขาคู่ของตนบนต้นหลิวเพราะว่าพวกเขาไม่สามารถร้องเพลงขององค์พระผู้เป็นเจ้าในดินแดนต่างถิ่นได้

“เราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอด” พระเจ้าไม่ได้ช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดหลักๆแล้วเพื่อความสบายใจของพวกเขา และไม่ใช่เพราะพวกเขากำลังประสบกับความยากลำบากและความทุกข์ยากสุดขีด พระองค์ทรงช่วยเหลือพวกเขาให้รอดพ้นเพื่อพระองค์เอง เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ พวกเขาเป็นประชากรของพระองค์

“จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์” สี่สิบปีภายใต้พระหัตถ์ของพระเจ้าในถิ่นทุรกันดารได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงมหาศาลในโมเสส เมื่อเขาหนีมาจากอียิปต์ เขาก็กระทำการในพลังกำลังของตัวเอง และตามสติปัญญาของเขาเอง แต่บัดนี้การฝึกอบรมแบบคนอียิปต์ของเขาได้ถูกสลัดทิ้งไปเยาะแหย่และเขาถูกปลดปล่อยความมั่นใจในตัวเองไปหมด ดังนั้นเขาจึงอยู่ในตำแหน่งที่จะฟังเสียงของพระเจ้า ยอมรับความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้า และกลับไปยังอียิปต์ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายภารกิจให้เขาไปช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้น

ข้อ 35: “โมเสสผู้นี้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’ โดยมีมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น”

คนฮีบรูเหล่านั้นได้ปฏิเสธโมเสสและได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่ต่างแดนเป็นเวลาสี่สิบปี สเทเฟนใช้ภาษาที่แรงตรงนี้เพื่อที่จะสื่อให้พวกเขาเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าโมเสสคนเดียวเท่านั้นคือชายที่พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะส่งกลับไปยังอียิปต์เพื่อช่วยคนฮีบรูเหล่านั้นให้พ้นจากการตกเป็นทาส แน่แน่นอนว่านี่ทำให้เห็นการเปรียบเทียบกันระหว่างสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในสมัยของพวกบรรพบุรุษคนฮีบรูกับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำในการส่งพระเยซู “ศาสดาพยากรณ์” ผู้นั้นที่โมเสสเขียนถึงและที่เขายพยากรณ์ถึงการเสด็จมาของพระองค์ ในพระราชบัญญัติ 18:15 โมเสสกล่าวแก่ประชากรอิสราเอลว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์

อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน **ท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟังเขา**” ในข้อ 19 ของบทเดียวกันนั้นพระเจ้าตรัสว่า “ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวไว้ในนามของเรา **เราจะกำหนดโทษผู้นั้น**”

ในคำพยานของเขาทั้งหมดสเทเฟนแสดงให้เห็นความสอดคล้องกันอันสมบูรณ์แบบระหว่างโยเซฟและโมเสส (ภาพเล็งเหล่านั้น) กับพระเมสสิยาห์ (ผู้ที่ถูกเล็งถึง) พวกเขาได้ปฏิบัติโยเซฟและชายเขาให้ไปอยู่ต่างประเทศ แต่โยเซฟเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้ช่วยพี่น้องของเขาให้รอดชีวิตจากความอดอยาก พวกเขาได้ปฏิบัติโมเสส แต่พระเจ้าทรงส่งเขากลับไปในฐานะผู้ปกครองและผู้ช่วยให้พ้นของพวกเขา ชายเหล่านี้แห่งสภาซานเฮดรินได้ปฏิบัติพระเยซูและพระเจ้าทรงเรียกพระบุตรของพระองค์กลับไปสู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองแล้ว แต่พระองค์จะเสด็จกลับมาเช่นกัน เพราะว่า “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิบัติเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาถมอกแล้ว” (1 ปต. 2:7) หลายร้อยปีก่อนพระเยซูประสูติ ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวคำประกาศเดียวกันนั้น (เพลงสดุดี 118:22) และพระเยซูเองทรงยกข้อพระคัมภีร์ในมัทธิว 21:42

ในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า โดยการทนทุกข์ของพระองค์ การสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระองค์ การถูกฝังและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูจะทรงนำพระพรนับไม่ถ้วนมาสู่ชนชาติอิสราเอล-แต่ในเวลาที่กำหนดไว้ การทนทุกข์ต้องมาก่อน สง่าราศีมาทีหลัง โยเซฟและโมเสสเป็นเพียงภาพเล็งและเงาเท่านั้น แต่พระเจ้าทรงให้เกียรติเขาทั้งสอง พระเยซูทรงทนทุกข์การเหยียดหยามมากยิ่งขึ้นกว่าทั้งโยเซฟและโมเสส ดังนั้นพระองค์จะทรงได้รับเกียรติมากยิ่งขึ้นกว่า ในเวลาที่กำหนดไว้พระองค์จะทรงปรากฏด้วยฤทธิ์อำนาจและสง่าราศียิ่งใหญ่และจะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ออกไปรวบรวมเหล่าผู้ถูกเลือกสรรของพระองค์มาไว้ด้วยกันจากที่สูญหายไปแห่งแผ่นดินโลก

พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสผ่านทางสเทเฟน โดยประทานถ้อยคำแห่งสติสัมปชัญญะ ความจริงและความสว่าง แต่เหล่าผู้นำทางศาสนาในอิสราเอลปฏิบัติสิ่งที่เห็นความสว่างนั้นถึงแม้ว่าสเทเฟนกำลังบอกพวกเขาว่าในผู้คนทุกชนชาติ **พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวในความมืดบอดของตน!**

ข้อ 36: “**คนนี่แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี**”

แน่นอนว่าคงไม่มีใครจะปฏิบัติว่าโมเสสมีชื่อติดอันดับหนึ่งในรายชื่อบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า-แต่หากไม่มีพระเจ้าเขาก็คงช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และไร้ซึ่งความหวัง พระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆมากมายโดยมือของโมเสสตอนที่ชนชาติอิสราเอลพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นตลอดสี่สิบปี พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆเพื่อประโยชน์สุขของพวกเขาและสง่าราศีของพระองค์ แม้กระทั่งก่อนพวกเขาออกมาจากอียิปต์ ในอพยพ 3:20 พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “**เราจะเหยียดมือของเราออกประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเขาไป**”

เมื่อโมเสสสงสัยว่าคนฮีบรูเหล่านั้นจะยอมรับเขาว่ามาหาพวกเขาพร้อมกับสิทธิอำนาจหรือไม่ พระเจ้าทรงสั่งเขาว่า “**เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราเป็น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’**” (อพย. 3:14)

เพราะขาดความมั่นใจในตัวเอง มองไปที่ความอ่อนแอต่างๆและการไม่มีความสามารถต่างๆของตัวเอง โมเสสพึ่งพาการรับประกันของพระเจ้าที่ว่าพระองค์จะทรงอยู่กับเขา และว่าโดยทางหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ ความเป็นผู้นำของเขาก็จะถูกเสริมให้มั่นคง โดยทางหมายสำคัญต่างๆและการมหัศจรรย์ต่างๆ พาโรห์ก็จะได้รับอิทธิพลและปักใจเชื่อว่าเขาควรปล่อยประชากรของพระเจ้าไปเสีย ดังนั้นเมื่อมีการสถิตอยู่ด้วยและพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าแล้ว โมเสสจึงกลับไปยังอียิปต์เพื่อนำชนชาติของตนออกมาจากความ เป็นทาส

โดยทางโมเสส พระเจ้าได้ทรงสำแดง “การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดง” คงต้องใช้เวลาและเนื้อที่มากเกินไปในการบันทึกในที่นี่ถึงการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ถูกกระทำโดย พระหัตถ์ของพระเจ้าในการช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากใต้แอกของคนอียิปต์ แต่หากคุณจะอ่าน ประวัติศาสตร์ที่ถูกให้ไว้ในอพยพ บทที่ 4 ถึง 14 คุณก็จะเห็นว่าพระองค์ทรงรักษาพระสัญญาทุกข้อที่ทรงให้ไว้ แก่โมเสส และประธานหลักฐานหลายอย่างแก่เขาเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งเขา

โดยทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า ทะเลแดงได้ม้วนกลับ “โดยลมตะวันออกพัดโหม” และพวกลูกหลาน ของอิสราเอล “เดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเขา ทั้งทางขวาและทาง ซ้าย” แต่ในตอนเช้า เมื่อคนอียิปต์ลงไล่ตามพวกคนฮีบรู **พระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้พวกเขา** “โมเสสจึงยื่นมือ ออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทะเลก็กลับไหลดังเก่า คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่**พระเยโฮวาห์ทรงสลัด คนอียิปต์ลงกลางทะเล** น้ำก็กลับท่วมพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปใน ทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว” (อพย. 14:21-28 บางส่วน)

“...และในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี” หลายครั้งในการเดินทางในถิ่นทุรกันดารชนชาติอิสราเอลได้กบฏต่อ พระเจ้าและบ่นต่อว่าโมเสส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงส่งมายังพวกเขาเพื่อนำพวกเขาออกมาจากอียิปต์ พระองค์ทรง เลี้ยงดูพวกเขาด้วยมานาจากสวรรค์ (ภาพเล็งหนึ่งของขนมปังแห่งชีวิต-ยอห์น 6:32-35) พระองค์ประทานน้ำ จากศิลาให้พวกเขา (ภาพเล็งหนึ่งของน้ำแห่งชีวิต น้ำที่มีชีวิต และของศิลานั้นคือพระเยซูคริสต์-ยอห์น 7:37-39)

เมื่อสเทพเนเเล่าย้อนให้สภาซานเฮดรินฟังถึงการอัศจรรย์เหล่านั้นและหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ต่างๆซึ่งพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งโมเสสและทรงสำแดงให้เห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าที่กระทำกิจอย่างทรง ฤทธิ์ในการช่วยพวกบรรพบุรุษให้รอดพ้นจากอียิปต์ พวกเขาจะไม่เข้าใจความหมายที่เขาต้องการจะสื่ออย่างไร ได้? เพราะการอัศจรรย์เหล่านั้นโดยมือของโมเสสได้แสดงให้เห็นตราประทับรับรองของพระเจ้าที่มีต่อโมเสส อย่างแน่นอนอันใด การอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูก็พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์และแสดงให้เห็น ว่าพระองค์ทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” ผู้ซึ่งโมเสสได้พยากรณ์ไว้ฉนั้น!

ชายเหล่านี้แห่งสภาซานเฮดรินได้เห็นการรับใช้และการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูแล้ว พวกเขาได้ฟัง ถ้อยคำแสนวิเศษแห่งชีวิตของพระองค์ และพวกเขาทราบเช่นกันว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วอย่าง ที่พระองค์ตรัสไว้ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้น และสเทพเนเตือนความจำพวกเขาในถ้อยคำที่ชัดเจนและเข้าใจได้ว่า พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์ พวกเขาไม่ยอมเชื่อในพระองค์และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ แต่พระเจ้า

พระบิดาทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ทรงยกชูพระองค์ขึ้นสู่ที่นั่งสูงสุดในสวรรค์ และในอนาคต พระเยซูองค์เดียวกันนี้จะเสด็จกลับมา และจะทำให้พระสัญญาทุกประการที่พระเจ้าทรงให้ไว้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบสำเร็จจริง

ข้อ 37: “โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น’”

ในที่นี้สเทเฟนกำลังยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 18:15-19 ที่โมเสสบอกล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์-ศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่งซึ่งพระเจ้าจะทรงตั้งขึ้นจากท่ามกลางพวกยิวและเป็นผู้ที่พวกเขาควรฟัง

ข้อ 38-40: “โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ จึงกล่าวแก่อาโรนว่า ‘ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ’”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “พลไพร่” (church ในภาษาอังกฤษ) จริงๆแล้วมีความหมายว่า ประชาคม-“ประชาชนหมู่หนึ่งที่ถูกเรียกออกมา” และหมายถึงชนชาติอิสราเอลโดยรวม มันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ พระกายของพระคริสต์ ชนชาติอิสราเอลคือ “คริสตจักร” หนึ่งในความหมายที่ว่าพวกเขาคือหมู่ชนที่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่ถูกเรียกออกมา แต่คริสตจักรพันธสัญญาใหม่คือข้อลึกลับที่ถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่ต้นรัตนกาลและถูกเปิดเผยแก่อัครทูตเปาโลหลังจากที่สเทเฟนเสียชีวิตไปแล้ว

ไม่มีสิ่งใดที่เรียกกันว่า “คริสตจักรพันธสัญญาเดิม” และผู้ใดที่สอนว่าคริสตจักรเคยมีตัวตนในภาคพันธสัญญาเดิมก็กำลังแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิดๆ ในมัทธิว 16:18 พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า “เราจะสร้าง

คริสตจักรของเรา” (รูปอนาคตกาล) ในเวลาต่อมาเปาโลประกาศว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เขาถึงข้อลึกลับแห่งคริสตจักร “ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น” (อฟ. 3:5,6) ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาเอเฟซัส 3:1-12

สเทเฟนเตือนความจำสภาซานเฮดรินว่าโมเสสไม่เพียงอยู่กับพวกบรรพบุรุษในถิ่นทุรกันดารเท่านั้น แต่ “พระดำรัสอันทรงชีวิต” ยังถูกประทานให้ผ่านทางเขาเช่นกัน ในอพยพ 19:7,8 เราอ่านว่า “โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร่ แล้วเล่าข้อความเหล่านี้ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ บรรดาพลไพร่ก็ตอบพร้อมกันว่า ‘สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม’” โมเสสจึงนำถ้อยคำของพลไพร่ไปกราบทูลพระเยโฮวาห์”

แต่พวกลูกหลานของอิสราเอลไม่ได้รักษาคำสัญญาของตนว่าจะกระทำทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัส! พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อฟังโมเสส พวกเขา “ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา” แม้รู้ว่าโมเสสคือผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งของพวกเขา และหลังจากได้ตกลงแล้วว่าเชื่อฟังตามที่พระเจ้าทรงบัญชา พวกเขา ก็กบฏและไม่ยอมติดตามความเป็นผู้นำของเขา ชายเหล่านั้นที่สเทเฟนยืนอยู่ต่อหน้าได้ปฏิบัติต่อพระเมสสิยาห์ของพวกเขาอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่งกว่าที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้ปฏิบัติต่อโมเสส เมื่อพระเยซูเสด็จมาแล้ว ซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมาและรับรองในหลายวิธีเหลือเกิน พวกเขา ก็ปฏิเสธที่จะยอมรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ และกษัตริย์ พวกเขาไม่มีการแยกแยะฝ่ายวิญญาณใดๆเลยที่จะมองเห็นว่าขณะที่พวกเขาตั้งตาคอยผู้ครอบครองคนหนึ่ง ที่ทรงฤทธิ์ซึ่งจะปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากแอกของโรม พระบุตรของพระเจ้าก็ทรงพร้อมที่จะปลดปล่อยพวกเขาจากบาปและจากแอกของซาตาน!

“...ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์” ข้อเท็จจริงที่น่าจะเป็นที่ทราบดีแล้วแก่สภานาเฮตริน มันเป็นเรื่องของประวัติศาสตร์ คนอิสราเอลได้รับการปลดปล่อยจากความเป็นทาสคนอียิปต์และพร้อมที่จะเริ่มการเดินทางของตน “พร้อมกับทรัพย์สินสิ่งของมากมาย” ไม่ทันไร พวกเขาก็เริ่มบ่นและโพนทะนาแล้ว เมื่อพวกเขาเข้าใกล้ทะเลแดง โดยที่กองทัพของฟาโรห์ตามพวกเขามาอย่างกระชั้นชิด พวกเขาก็ร้องต่อว่าโมเสสว่า “หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนั้นคือพาเราออกมาจากอียิปต์ พวกเราบอกท่านในอียิปต์แล้วมิใช่หรือว่า ‘ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด’ เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยังดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร” (อพย. 14:11,12)

ตอนนั้นเองที่โมเสสกล่าวแก่ประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย มันคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นในวันนี้ แต่ต่อไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย” (อพย. 14:13) และพระเจ้าได้ประทานการช่วยให้พ้นอันตรายฤทธิ์เมื่อคนฮีบรูเหล่านั้นข้ามทะเลแดงไปบนดินแห้งและคนอียิปต์เหล่านั้นจมน้ำตาย

แน่นอนว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ได้ถูกกระทำเพื่อพวกเขาและต่อหน้าพวกเขาน่าจะเพียงพอแล้วที่จะรักษาใจของคนเหล่านี้ให้จดจ่ออยู่ที่พระเยโฮวาห์พระเจ้า-แต่ทำได้เป็นเช่นนั้นไม่ ในอพยพ 16:3 พวกเขาหิวและแทนที่จะขออาหารจากพระเจ้า พวกเขา กลับโหยหาหม้อใส่เนื้อแห่งอียิปต์ พระเจ้าประทานนกคุ้มและมานาแก่พวกเขา (อพย. 16:13,14)

เมื่อพวกเขากระหายน้ำ พวกเขาก็บ่นต่อว่าโมเสสและกล่าวว่า “ทำไมท่านจึงพาพวกข้า ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อดน้ำตาย” พระเจ้าประทานน้ำจากศิลาให้แก่พวกเขา (อ่านอพยพ 17:3-7)

ในกันดารวิถี 11:5,6 พวกเขาบ่นว่าพวกเขาไม่มีอะไรเลย “นอกจากมานานี้” ที่จะรับประทาน และพวกเขาปรารถนาปลา กระเทียมจืด หอมใหญ่ และหัวกระเทียมแห่งอียิปต์! และมันก็เป็นแบบนี้ต่อไปตลอดการเดินทางในถิ่นทุรกันดารนั้น ฝ่ายร่างกาย ขนชาติอิสราเอลไม่ได้อยู่ในอียิปต์อีกต่อไปแล้ว แต่ใจของพวกเขา คอยหันกลับไปอยู่ตลอด นี้ถูกเน้นย้ำในข้อ 40 เมื่อในระหว่างที่โมเสสไม่อยู่ในค่ายนั้น ประชาชนเหล่านั้น ขอร้องอาโรนว่า:

“ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า” สหเพนยกคำพูดตรงนี้มาจากอพยพ 32:1 คนฮีบรูเหล่านั้นได้รู้จักการนับถือรูปเคารพมาตลอดหลายปีในอียิปต์ พวกเขาได้เห็นวิถีทางเหล่านั้นของโลก และความเห็นของมวลชนก็มีพลังมากเสียจนเพราะว่าโมเสสได้หายหน้าไปพวกเขาจึงเข้าไปหาอาโรนและประกาศว่าพวกเขาต้องมีพระองค์หนึ่ง-ใช่แล้วครับ พระองค์หนึ่งเหมือนอย่างพวกพระของอียิปต์ ถ้าคุณจะอ่านอพยพ 32:1-6 คุณก็จะเห็นว่ารูปปลุกวัวทองคำนั้นถูกหล่อขึ้นมาจากการรวบรวมตุ้มหูทองคำเหล่านั้นซึ่งคนอิสราเอลได้ให้แก่อาโรนเพื่อจุดประสงค์นั้น

ความไม่เชื่อคือแม่ของการนับถือรูปเคารพ-และบรรพบุรุษเหล่านั้นในอิสราเอลไม่ใช่พวกสุดท้ายที่ไปติดตามพวกพระแปลกๆและหลงระเรีงในการนับถือรูปเคารพ! แม้กระทั่งตั้งแต่สวนเอเดนเป็นต้นมา มนุษย์ก็มักจะทอดทิ้งพระเจ้าที่แท้จริงและทรงพระชนม์อยู่และไปติดตามความประสงค์และทางของเขาเอง อาดัมไม่ได้ทำบาปครั้งที่สองที่เขาถูกทดลอง-เขาทำบาปครั้งแรกเลย! มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นให้เป็นผู้ที่สามารถตัดสินใจได้อย่างเสรี พระเจ้าประทานเจตจำนงและสิทธิ์ที่จะเลือกให้แก่เขา

พระเจ้าประทานคำพยานของพระองค์แก่มนุษย์แล้วเช่นกัน-นั่นคือ “ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์กิจของพระองค์” (เพลงสดุดี 19:1) ของประทานอันดีและสมบูรณ์แบบทุกอย่างมาจากพระเจ้า (ยากอบ 1:17) พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องแก่คนชั่วและคนดี พระองค์ทรงส่งฝนลงมาบนคนชอบธรรมและคนอธรรม (มธ. 5:45) แต่ทั้งๆที่ความดีของพระเจ้าถูกสำแดงอยู่รอบตัวเราแล้ว มนุษย์ก็มักจะสร้างพระของตัวเองขึ้นมา-พระองค์หนึ่งที่เรามองเห็นได้และรู้สึกได้ มนุษย์เป็นผู้ที่เคร่งศาสนาแบบรักษาไม่หาย และเมื่อเขาไม่รู้จักพระเจ้าที่แท้จริง-หรือเมื่อเขาไม่มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า-เขาก็สร้างพระต่างๆของตัวเองขึ้นมา ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง

“ด้วยว่าโมเสสคนนี้...เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระเจ้าได้ทรงเรียกโมเสสขึ้นไปบนภูเขา ลูกนั้นและเขาอยู่ที่นั่นสนทนากับพระเยโฮวาห์เป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน (อพย. 24:12-18) แต่ผู้ช่วยให้พ้นที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งก็เริ่มเป็นที่น่ารำคาญต่อประชาชนแล้ว บัดนี้เขาไม่อยู่ท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาก็รีบลืมเขาเสีย โดยประกาศว่าพวกเขาไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา

ประวัติศาสตร์ในถิ่นทุรกันดารที่สหเพนเล่าย้อนให้ฟังต่อหน้าสภาซานเฮดรินมีลักษณะเป็นคำพยากรณ์อย่างเห็นได้ชัด เพราะว่าการนับถือรูปเคารพในถิ่นทุรกันดารเป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งของการนับถือรูปเคารพซึ่งได้ครอบครองใจของผู้คนหลายล้านคนมานับตั้งแต่สมัยนั้น เหมือนกับที่อัครทูตเปาโลได้เขียนไว้ใน 1 โครินธ์ 10:11 “บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก”

พวกบรรพบุรุษชาวฮีบรูได้กบฏขณะที่โมเสสอยู่บนภูเขาอยู่กับพระเจ้า ลูกหลานของพวกเขาได้กบฏกระทั้งหลังจากพระเมสสิยาห์ของพวกเขาทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วและประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา พวกอัครบิดาได้ปฏิเสธโยเซฟและโมเสสอันใด (ผู้ซึ่งเป็นภาพเลื่องถึงพระเมสสิยาห์) ชายเหล่านี้แห่งสภาซานเฮดรินก็ปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้าอันนั้น-และพวกเขาไม่ใช่คนสุดท้าย: แม้กระทั่งในยุคพระคุณนี้ ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังเรียกชนหมู่หนึ่งออกมาเพื่อพระนามของพระเยซู ผู้คนมากมายที่บังเกิดใหม่

แล้วอย่างแท้จริงก็เริ่มกลายเป็นคนเย่อหยิ่งแทนที่จะถ่อมใจ มีเขียนไว้ว่า “*คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ*” (รม. 1:17) ถึงกระนั้นคริสเตียนจำนวนมากก็ปฏิเสธที่จะดำเนินในความเชื่ออันเรียบง่าย โดยยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจต่อพระประสงค์ของพระเจ้าและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนเป็นอันมากมีใจเย่อหยิ่ง แทนที่จะดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ผู้ซึ่งแม้เป็นพระเจ้าที่แท้จริง ได้ทรงรับสภาพเนื้อหนัง และทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา-กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น

ข้อ 41: “*ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหุ้ม และได้นำเครื่องลี้ตัวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น*”

ในอพยพ 32:6 เราอ่านว่าประชาชนเหล่านั้นได้ถวายของต่างๆต่อหน้ารูปปลุกวัวทองคำนั้น พวกเขา “*นั่งลงกินและดื่ม และลุกขึ้นเล่น*” ดังนั้นเมื่อโมเสสลงมาจากภูเขา เขาก็ได้เสียงเอะอะเฮฮาท่ามกลางประชาชน ในอพยพ 32:18 เราอ่านว่า “*ที่เราได้ยินมิใช่เสียงอื้ออึงของคนที่มีชัยชนะ และมีมิใช่เสียงคนที่แพ้ แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน*”

การนับถือรูปเคารพเป็นมาจากพญามาร มันถูกให้กำเนิดในใจของพญามารและได้รับการตลใจจากวิญญาณของมัน พระเจ้าทรงเตือนประชากรของพระองค์แล้วให้ระงับการนับถือรูปเคารพและการบูชาพวกพระแปลกๆ โยชูวา 24:20 ประกาศว่า “*ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่น แล้วพระองค์จะทรงหันกลับและกระทำอันตรายแก่ท่าน และผลาญท่านเสีย หลังจากที่พระองค์ทรงกระทำดีต่อท่านแล้ว*”

ข้อ 42: “*แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขามัสการหมู่ดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสตาศาพยากรณ์ว่า ‘โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าลี้ตัวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ’*”

พวกเขาทำพระองค์หนึ่งขึ้นมา คือรูปปลุกวัวทองคำรูปหนึ่ง แต่รูปเคารพนั้นไม่ได้ทำให้พวกเขาพอใจ พวกเขาปรารถนาพวกพระที่สูงส่งกว่าผลงานเหล่านั้นแห่งมือของพวกเขา ดังนั้น “*พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขามัสการหมู่ดาวในท้องฟ้า*” ในพระราชบัญญัติ 4:19 พระเจ้าทรงเตือนประชากรของพระองค์แล้วว่า “*เกรงว่าพวกท่านจะเหินห่างขึ้นดูท้องฟ้าและเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวคือบริวารของท้องฟ้า พวกท่านจะถูกเหนี่ยวรั้งให้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลายทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น*”

พระเจ้าทรงเตือนให้ระงับการนับถือรูปเคารพเช่นนั้นและคำเตือนนั้นถูก “*เขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสตาศาพยากรณ์*” แล้วแต่คนอิสราเอลไม่ได้ใส่ใจฟังคำเตือนเหล่านั้น ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 17:16,17 เราถูกบอกไว้ว่าพวกเขาได้ละทิ้ง “*พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน และได้หลอรูปเคารพสำหรับตนเป็นลูกวัวสองตัว และเขาได้สร้างเสารูปเคารพ และนมัสการบรรดาบริวารของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระบาอัล และเขาทั้งหลายได้ถวายบุตรชายหญิงของเขาให้ลุยไฟ ใช้การทำนายและใช้เวทมนตร์ และยอมขายตัวเองเพื่อกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ*”

เยเรมีย์ 19:13 บอกเราว่าบนหลังคาของบ้านเรือนเหล่านั้นแห่งกรุงเยรูซาเล็ม “เขาเผาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น”

เศฟันยาห์ 1:5 พูดถึง “คนเหล่านั้นที่กราบลงบนดาดฟ้าหลังคาตึกเพื่อไหว้บบริวารแห่งฟ้าสวรรค์”

สเทเฟนพูดถึง “*คัมภีร์ของพวกศาสนาดาพยากรณ์*” และคงจะดีที่จะอธิบายในที่นี้ว่าคนฮีบรูแบ่งพระคัมภีร์ของตนออกเป็นสามส่วน: (1) พระราชบัญญัติ; (2) คัมภีร์ศาสนาดาพยากรณ์; (3) หนังสือสดุดี พระเยซูคริสต์ถึงการแบ่งพระคัมภีร์ออกเป็นสามส่วนเช่นนี้ในลูกา 24:44: “พระองค์ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเราอยู่กับท่านว่า *บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสนาดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น* จำเป็นจะต้องสำเร็จ”

คนฮีบรูมองไปที่แต่ละส่วนของทั้งสามส่วนนี้ว่าเป็นหนังสือพิเศษที่แยกต่างหาก:

พระราชบัญญัติ ประกอบด้วยหนังสือห้าเล่มแรกในพระคัมภีร์ของเรา คือหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสส *คัมภีร์ศาสนาดาพยากรณ์* ไม่ได้ถูกแบ่งออกเป็น “ผู้พยากรณ์ใหญ่” และ “ผู้พยากรณ์น้อย” เหมือนอย่างที่เรายกพวกเขาออกวันนี้ คัมภีร์ศาสนาดาพยากรณ์ในสมัยแรกๆของพวกเขาคือ หนังสือโยชูวา, ผู้วินิจฉัย, 1 และ 2 ซามูเอล, 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์; และคัมภีร์ศาสนาดาพยากรณ์ในสมัยต่อมาคือหนังสืออิสยาห์, เยเรมีย์, เอสเคียล, และหนังสือสิบสองเล่มนั้นซึ่งเราเรียกว่า “ผู้พยากรณ์น้อย”

*หนังสือสดุดี*รวมถึง เพลงสดุดี, สุภาชิต, โยบ, ดาเนียล, เอสรา, เนหะมีย์, 1 และ 2 พงศาวดาร, เพลงซาโลมอน, นางรูธ, เพลงคร่ำครวญ, ปัญญาจารย์, และเอสเธอร์, ซึ่งห้าเล่มหลังนี้เป็นที่รู้จักในชื่อ “หนังสือม้วนทั้งห้า” เพราะว่าแต่ละเล่มถูกเขียนบนม้วนหนังสือที่แยกต่างหากเพื่อใช้ในการนมัสการประจำเทศกาลพิเศษต่างๆ

“เจ้าได้ฆ่าสัตว์บูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ” คำถามที่สเทเฟนถามในตอนท้ายของข้อ 42 ถูกยกมาจากอาโมส 5:25 และคงจะได้คำถามที่ถูกต้องเป็น “ไม่” เพราะว่าพวกบรพบุรุษได้เห็นหลังของตนให้กับพระเยโฮวาห์ พวกเขาปฏิบัติกรณับถือรูปเคารพของอียิปต์และกำลังถวายเครื่องบูชาต่างๆแก่รูปเคารพทั้งหลายในขณะนั้น ไม่ใช่ถวายแด่พระเจ้าที่แท้จริงและทรงพระชนม์อยู่

ข้อ 43: “แล้วเจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระโมเสส และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบาบิโลนอีก”

ความชั่วร้ายไม่เคยปฏิรูป มันไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ในทางตรงกันข้าม ความชั่วร้ายจะแย่งแย่งๆ ใจที่ชั่วร้ายแห่งความไม่เชื่อยอมออกห่างไปไกลจากพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่การกราบไหว้รูปลุกัววทองคำนั้น จนชาติอิสราเอลก็หันไปหาพระอื่น ๆ ด้วยซ้ำ สเทเฟนกำลังยกข้อความในที่นี้จากอาโมส หนึ่งในศาสนาดาพยากรณ์เหล่านั้นที่สภาซานเฮดรินอ้างว่ายอมรับและที่พวกเขาอ้างว่าเชื่อคำพยากรณ์ต่างๆของเขา

ในอาโมส 5:21-27 เราอ่านว่า: “เราเกลียดชัง เราดูหมิ่นบรรดาวันเทศกาลของเจ้า และจะไม่ตามกลิ้งในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเลย แม้ว่าเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาแก่เรา เราจะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น และสันติบูชาด้วยสัตว์อ้วนพีของเจ้านั้น เราจะไม่มองดู จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เพราะเราจะไม่ฟังเสียงพิณใหญ่ของเจ้า

“แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไถลลงอย่างช้า และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้นำเครื่องบูชาและเครื่องสัตวบูชาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ เจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระโมเสสและพระซ็อน รูปเคารพของเจ้า คือดาวแห่งพระของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำไว้สำหรับตัวเจ้าเอง เพราะฉะนั้น เราจะนำเจ้าให้ไปเป็นเชลย ณ ที่เลยเมืองดามัสกัสไป” พระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ”

ข้อพระคำตอนนี้จากอาโมสให้ความกระจ่างเยอะเลยเกี่ยวกับคำพยานของสเทเฟน ณ จุดนี้

“เจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระโมเสส” พระโมเสส (หรือเรียกเช่นกันว่า พระโมเสส) คือพระต่างดาวองค์หนึ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงห้ามประชากรของพระองค์อย่างแน่นย้าไม่ให้นมัสการ การนมัสการดังกล่าวเกี่ยวข้องกับกรบูชายัญด้วยไฟ และในเลวีนิติ 18:21 พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าอย่าถวายเชื้อสายของเจ้าให้พระโมเสสด้วยให้ลุยไฟ และอย่ากระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราคือพระเยโฮวาห์”

ในเลวีนิติ 20:1-5 เราอ่านว่า: “พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลซ้ำอีกว่า คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างดาวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ที่มอบเชื้อสายของตนให้แก่พระโมเสส ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้ประชาชนแห่งแผ่นดินเออาหินขว้างเขาเสียให้ตาย และเราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้ผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เพราะว่าเขาได้มอบเชื้อสายของเขาแก่พระโมเสส กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน และลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นไม่เอาใจใส่ที่จะฆ่าคนนั้นเมื่อเขาให้เชื้อสายแก่พระโมเสส เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้ผู้นั้น และต่อสู้กับครอบครัวของเขา และจะตัดเขาและผู้ใดที่ทำตามเขาในการเล่นชู้กับพระโมเสสออกเสียจากชนชาติของตน”

จากนั้นใน 2 พงศ์กษัตริย์ 23:10 เราอ่านเกี่ยวกับกษัตริย์โยสิยาห์ว่า “ทรงกระทำให้โทเฟทเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่หุบเขาบุตรแห่งอินโนม เพื่อจะไม่มีผู้ใดถวายบุตรชายหญิงของตนให้ลุยไฟต่อพระโมเสส”

ในเยเรมีย์ 32:35 พระเจ้าตรัสว่า “เขาทั้งหลายได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัลซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเขาลุยไฟถวายแก่พระโมเสส ซึ่งเรามีได้ บัญชาเขาเลยและไม่ได้มีอยู่ในจิตใจของเราว่า เขาควรจะทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้เพื่อเป็นเหตุให้ยูดาห์กระทำผิดบาปไป”

จากข้อพระคัมภีร์หลายตอนเหล่านี้ เราได้เห็นถึงความบาปที่น่าอึ้งนักรของการนับถือพระโมเสสซึ่งเป็นพระต่างดาว ซึ่งพวกบรรพบุรุษของชนอิสราเอลได้เข้าถือปฏิบัติ และซึ่งสเทเฟนเตือนความจำเหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดรินขณะที่เขาเล่าประวัติความเป็นมาของประชาชาตินี้ในความพยายามของเขาที่จะทำให้คนเหล่านั้นเห็นว่าพวกเขาเองกำลังทำแบบเดียวกันกับที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำ ชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (และในสมัยอื่นๆ) ได้หันไปเสียจากพระเจ้าและนมัสการพระต่างๆซึ่งเป็นผลงานแห่งมือของพวกเขาเอง แต่เหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดรินได้หันไปเสียจากพระเจ้าและปฏิเสธพระบุตรของพระองค์ พระเมสสิยาห์ที่พวกเขาเรียกขานมานาน ด้วยมือชั่วพวกเขาได้ตรึงกางเขนกษัตริย์แห่งสง่าราศี และบัดนี้กำลังใช้ทุกวิถีทางเพื่อกำจัดการเอ๋ยถึงพระนามของพระองค์โดยการห้ามพวกอัครทูตไม่ให้เทศนาในพระนามนั้น

“...และได้เอาดาวพระรพานพระของพวกเจ้า”-(หรือพระรพาน) เหล่าผู้รู้บอกเรานี้คือชื่ออียิปต์ของดาวเสาร์ ในที่นี้สเทพเนนัย้าข้อเท็จจริงที่ว่าพวกบรรพบุรุษคนฮีบรูไม่พอใจกับการทำงานหนักแห่งมือของพวกเขาเองถึงแม้ว่าการทำงานหนักนั้นได้ก่อให้เกิดรูปเคารพอันหนึ่งที่ทำด้วยทองคำ ใจของพวกเขากระหายหาพระที่สูงส่งกว่า แต่แทนที่จะนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่แท้จริง พวกเขา กลับนมัสการดาวเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้าง

“เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พ้นเมืองบาบิโลนอีก” ในที่นี้สเทพเนนัย้าข้อความจากศาสตาศาพยากรณ์เยเรมีย์:

“เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา’ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ดูเถิด เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิ้นของทิศเหนอและเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำเขาทั้งหลายมาต่อสู้อัแผ่นดินนี้และต่อสู้อันที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อสู้อันที่บรรดาประชาชาติเหล่านั้นซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่เย้ยหยันและเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิรันดร์ ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันเทิงและเสียงร่าเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว เสียงทินโม่และแสงตะเกียงเสียจากเจ้า แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่รกร้างและที่น่าตกตะลึง และประชาชาติเหล่านั้นจะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี’ ” (ยรม. 25:8-11)

บาบิโลนคือสถานที่ที่พวกยิวเชื่อมโยงกับความทุกข์ยากและการตกเป็นเชลยมากที่สุดในการคิดของตน พระเจ้าทรงอดทนและอดกลั้นพระทัย แต่การพิพากษา-ถึงแม้ถูกห็นเหไปชั่วคราว-ก็จะมาอย่างแน่นอน พระเจ้าไม่อาจดโทษคนชั่วได้ (นาฮูม 1:3) “ครั้นต้นเหตุเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้วก็นำไปสู่ความตาย” (ยากอบ 1:15) การพิพากษาที่ถูกกำหนดไว้ซึ่งเป็นผลมาจากการนับถือรูปเคารพและบาปอาจถูกเปิดเผยแก่เหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพระเจ้าหลายปีก่อนที่มันจะถูกกระทำโดยพระเจ้าเอง แต่ “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น” (กท. 6:7)

ณ จุดนี้สเทพเนนัย้าได้ปิดท้ายการออกนอกเรื่องของเขาซึ่งได้เริ่มต้นในข้อ 37 ที่เขาเริ่มกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของเหล่าบรรพบุรุษคนฮีบรูและการปฏิบัติของพวกเขาต่อโยเซฟและโมเสส โดยแสดงให้เห็นความสอดคล้องกันระหว่างประวัติศาสตร์นั้นกับสิ่งที่ลูกหลานของบรรพบุรุษเหล่านั้นได้กระทำต่อพระเยซู-และสิ่งที่พวกเขาในขณะนั้นกำลังกระทำต่อสเทพเนนัย้าเอง จากนั้นเขาเริ่มชี้ให้เห็นว่าการนมัสการพระเจ้าไม่เคยถูกตั้งใจไว้ให้ตายตัวอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง หรือในอาคารหลังหนึ่ง

ข้อ 44: “บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น”

พวกบรรพบุรุษคนฮีบรูมี “พลับพลาแห่งสักขีพยาน” ของพระเจ้าอยู่กับตัวขณะที่พวกเขาพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พลับพลาหลังหนึ่งซึ่งถูกทำขึ้น “ตามแบบ” ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่โมเสส ถ้าคุณจะอ่านหนังสืออพยพ บทที่ 25 ถึง 31 คุณก็จะเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงออกแบบและประทานข้อปฏิบัติต่างๆเกี่ยวกับการสร้างพลับพลา นั้น รายละเอียดทุกอย่างถูกออกแบบโดยพระเยโฮวาห์เอง-วัสดุต่างๆ, เครื่องตกแต่งทั้งหลาย, ลำดับของการนมัสการ-แม้แต่พวกคนงานที่จะกระทำตามข้อปฏิบัติเหล่านั้น เสื้อผ้าและหน้าที่ต่างๆของ

พวกปุโรหิตถูกสั่งการโดยพระเจ้าเช่นกัน แต่ทุกๆที่มีสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พวกลูกหลานของอิสราเอลก็ยังหันไปกราบไหว้รูปเคารพต่างๆและนมัสการ “หมู่ดาวแห่งท้องฟ้า” พระเจ้าได้ตรัสและกระทำกับชนชาตินี้แล้วในวิธีที่แสนมหัศจรรย์ แต่พวกเขาก็ยังกราบไหว้บรรดาพระเทียมเท็จแม้ในขณะที่พลับพลาของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเขา

เหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดรินเข้าใจว่าสเทพนหมายความว่าอะไร พวกเขารู้ว่าเขากำลังเล่าให้พวกเขาฟังว่าพวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวได้เลยในความผิดของพวกเขา พวกเขาเป็นชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า เป็นแก้วตาดวงใจของพระองค์ พระองค์ได้ประทานการอัศจรรย์ต่างๆแก่พวกเขา พระองค์ได้ทรงทำลายเหล่าศัตรูของพวกเขาและช่วยพวกเขาให้พ้นจากความเป็นทาสแล้ว พระองค์ได้ประทานพระราชบัญญัตินั้นแก่โมเสส แบบแผนสำหรับพลับพลานั้น และพวกเขาได้แบกหีบสักขีพยานของพระเจ้าในถิ่นทุรกันดารตั้งแต่วุ่นพ้อถึงรุ่นลูก โดยการรับใช้ของโยชูวา พระเจ้าทรงขับไล่พวกคนต่างชาติออกไปและประทานแผ่นดินนั้นให้แก่อิสราเอล ดังนั้นเพราะความดีงามของพระเจ้าที่มีแก่พวกเขาและการสำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์แบบไม่ธรรมดาแก่พวกเขา การนับถือรูปเคารพของพวกเขาจึงเป็นเรื่องน่าเศร้ามากขึ้นไปอีกในสายพระเนตรของพระองค์ ไม่มีชนชาติใดบนแผ่นดินโลกเคยได้รับความสว่างมากขนาดนั้นและการอัศจรรย์มากมายขนาดนั้น-หลักฐานมากมายขนาดนั้นที่แสดงถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า-เท่ากับพวกยิวเหล่านั้น

จงฟังคำเตือนอันจริงจังของศาสดาพยากรณ์อาโมส: “โอ คนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะนี้ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย คือกล่าวโทษหมดทั้งครอบครัวซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ว่า “ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้าเท่านั้นที่เราจะรู้จัก ดังนั้นเราจึงจะลงโทษเจ้าเพราะความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า” (อาโมส 3:1,2)

ผมได้ขอร้องไปก่อนหน้านี้ให้คุณศึกษาค้นคว้าทั้งเก้าบทของหนังสืออาโมส ในบทที่ 1 ของคำพยากรณ์ของเขา คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำกิจอย่างฉับไวกับพวกคนต่างชาติเหล่านั้น-พระองค์ได้ส่งการพิพากษาอันรวดเร็วและร้อนแรงมายังพวกเขา แต่ชนชาติอิสราเอลในขณะนั้นรู้จักพระเจ้า พวกเขาเป็นชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า พวกเขามีสิทธิพิเศษและความรู้ที่พวกคนต่างชาติในสมัยนั้นไม่มี ดังนั้นความรับผิดชอบของพวกเขาก็มีมากขึ้นไปอีกและพระเจ้าได้ทรงจัดการกับพวกเขาโดยทรงพิจารณาถึงโอกาสเหล่านั้นที่พวกเขาได้ปัดทิ้งและความสว่างนั้นที่พวกเขาไม่ยอมเดินในนั้น

ในมัทธิว 11:21-24 พระเยซูทรงประกาศว่า: “วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดิดา เพราะถ้าการอหิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซี้เก้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า

“และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอหิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

ในลูกา 12:47,48 พระเยซูตรัสว่า “ผู้รับใช้นั้นที่ได้อ่านใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก แต่ผู้ที่มีได้รู้ แล้วได้กระทำการซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้้นั้นมาก”

ข้อ 45: “ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับปล้นพลานนั้นจึงขนตามเยชูไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พื้นหน้าบรรพบุรุษของเรา ปล้นพลานนั้นมีสืบมาจนถึงสมัยดาวิด”

“ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง...” การแปลที่ตีความว่าจะเป็น “หลังจากได้รับมันภายหลัง” เพราะว่าจากคนรุ่นนั้นซึ่งออกมาจากอียิปต์ มีเพียงคาเลบและโยชูวาเท่านั้นที่เหลืออยู่เมื่อพวกเขาเข้าแผ่นดินคานาอัน (ชื่อที่ตรงนี้แปลเป็น “เยชู” คือโยชูวา ผู้ซึ่งเป็นภาพเล็งหนึ่งถึงพระคริสต์)

จนถึงเวลานี้ ปล้นพลาก็ยังมีอยู่ และประวัติศาสตร์พระคัมภีร์-หนังสือเหล่านั้นของโจเซฟัสและคนอื่นๆ-บอกเราว่ามันไม่ได้ตั้งอยู่ในสถานที่แห่งเดียวเสมอไปในแผ่นดินคานาอัน ณ เวลานั้นเมื่อคำขอแรกและข้อเสนอแรกที่จะให้มีพระวิหารหลังหนึ่งที่อยู่ถาวรถูกเสนอโดยดาวิดและได้รับการเห็นชอบโดยนาธาน พระเจ้าก็ไม่ทรงอนุญาตให้ดาวิดสร้างพระวิหารนั้น

ข้อ 46 และ 47: “ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์”

ดาวิด “มีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า” และความชอบนั้นที่พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่เขาก็ขับเคลื่อนใจของเขา เขาจึงทูลขอพระเจ้าให้ทรงอนุญาตให้เขาสร้างพระนิเวศแห่งการนมัสการหลังหนึ่ง แต่พระเจ้าทรงสัญญาดาวิดว่าบุตรชายของเขา ซาโลมอน จะสร้างมัน เราพบบันทึกเรื่องราวใน 2 ซามูเอล 7:1-13:

“อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึกรอบด้าน กษัตริย์ตรัสกับนาธานผู้พยากรณ์ว่า “ดูซิ เรายู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบแห่งพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน” และนาธานทูลกษัตริย์ว่า “ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์”

“แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาธานว่า “จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็ก่อแท่นท่ามกลางเต็นท์และพลับพลา ในที่ต่างๆที่เราได้ดำเนินกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า “ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา” เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่

ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวนใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกดังแต่ก่อนมา ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบกวนด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาลัทธิแห่งราชอาณาจักรของเขาให้ได้อยู่เป็นนิรันดร์”

พระวิหารนั้นได้ถูกสร้างโดยซาโลมอน แต่ความสำเร็จจริงในที่สุดของการสร้างพระวิหารนั้นจะเกิดขึ้นในระหว่างยุคพันปีนั้นเมื่อพระเยซูจอมกษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งและครอบครองเหนือแผ่นดินโลกในยุคพันปีนั้น พระวิหารที่ซาโลมอนสร้างเป็นเพียงภาพเล็งเห็นของพระวิหารที่เปี่ยมสง่าราศีนั้นซึ่งยากอบพูดถึงในกิจการ 15:13-17:

“ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้บอกแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาตครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่น ๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้”

ข้อ 48 และ 49: “ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน”

พวกยิวในตอนนั้นคิดว่าเมื่อพระเจ้าทรงอนุญาตให้พระวิหารที่ยิ่งใหญ่นั้นถูกสร้างขึ้น พระองค์จะประทับอยู่ในพระวิหารนั้น ดังนั้นมันจึงกลายเป็นรูปเคารพแห่งหัวใจของพวกยิวจำนวนมาก ในคำพยานของสเตเฟนในที่นี้ เขาอยากให้พวกเขาตระหนักว่าพระวิหารนั้นไม่ใช่ที่ประทับถาวรของพระเยโฮวาห์พระเจ้า มนุษย์ปรารถนารูปเคารพ วิหาร บางสิ่งที่แตะต้องหรือมองเห็นได้ แต่พระเจ้าของเรา “หาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่” -พระองค์ประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อทั้งหลาย:

“พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา นิเวศซึ่งเจ้าจะสร้างให้เรานั้นจะอยู่ที่ไหนเล่า และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน สิ่งเหล่านี้มีของเราได้กระทำทั้งสิ้น บรรดาสิ่งเหล่านั้นจึงเป็นขึ้นมา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ “แต่คนนี่ต่างหากที่เราจะมอง คือเขาผู้ที่ถ่อมและสำนึกผิดในใจ และตัวสันเพราะคำของเรา” (อสย. 66:1,2)

พระเจ้าทรงทำให้พระวิหารนั้นบริสุทธิ์และมีสง่าราศีแล้ว จนถึงขนาดที่ “บุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” (1 พงศกษัตริย์ 8:11) ถึงกระนั้นตอนที่ทำพิธีมอบถวายพระวิหาร ซาโลมอนเองก็รับสารภาพว่า “ดูเถิด ไฟสวรรค์และสวรรค์แห่งฟ้า

สวรรคย์ยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด” (1 พงศ์กษัตริย์ 8:27)

ความจริงข้อนี้ได้ถูกประกาศนานแล้วก่อนที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้บาบิโลนเผาและทำลายพระนิเวศแห่งความภาคภูมิใจของชนชาติอิสราเอล

การยกชูพระวิหารแบบมงายได้เอาส่งาราศีไปจากพระองค์ผู้ได้ประทานความยิ่งใหญ่สง่างามแก่พระวิหารนั้น-และพวกยิวเหล่านั้นไม่ใช่พวกสุดท้ายที่ยกย่องตึกและอาคาร อาคารคริสตจักรหลายแห่งได้กลายเป็นรูปเคารพไปเสียแล้ววันนี้ ผู้ชนยกย่องชื่นชมความยิ่งใหญ่ของอาคาร-หน้าต่างที่มีกระจกสี เครื่องตกแต่ง ธรรมาสันอันวิจิตร-เงินหลายพันดอลลาร์ที่ถูกใช้จ่ายไปกับการประดับประดาอันงดงามของตัวอาคาร ขณะที่คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าหลายล้านคนต้องตายไปโดยที่ไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นพระวิหารแท้แห่งสวรรคย์! ยอห์นผู้เป็นที่รักได้เขียนเกี่ยวกับนิมิตของตนที่ได้เห็นนครขาวดงมุกดานั้น “ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น” (วิว. 21:22)

ข้อ 50: “สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ”

มันเป็นเรื่องที่มีเกียรติที่สุดสำหรับดาวิดที่อยากสร้างพระนิเวศของพระเจ้า มันเป็นเรื่องที่มีเกียรติที่สุดสำหรับซาโลมอนที่สร้างพระวิหาร มันเป็นเรื่องที่มีเกียรติที่จะตระหนักถึงพระคุณของพระเจ้าในการพาพวกเขาออกมาจากแผ่นดินแห่งความเป็นทาสแล้ว-แต่มันเป็นการบังอาจอย่างแน่นอนที่ชนชาติอิสราเอลจะจำกัดสง่าราศีของพระเจ้าไว้ที่พระวิหารนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างสิ่งสารพัด พระองค์ทรงอยู่เหนือสิ่งสารพัด และจากที่ๆพระองค์ประทับนั่ง อะไรเล่าคือความยิ่งใหญ่ของพระวิหาร-หรือแม้แต่ของกรุงเยรูซาเล็ม?

ด้วยถ้อยคำที่ชัดเจน มีฤทธิ์เดช และถูกอาบด้วยพระวิญญาณของพระคำข้อนี้ สเทเฟนปิดท้ายคำเทศนาส่วนนี้ของตนต่อหน้าสภาซานเฮดริน เขาได้ให้สรุปย่อที่สั่งสอนมากที่สุดเกี่ยวกับบาปประจำชาติของพวกเขา ตั้งแต่ต้นจนถึงสุดท้าย เขาได้ให้โครงร่างที่ชัดเจนของการกระทำที่อันหาได้เทียบของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล ข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่สเทเฟนให้ไว้ได้ถูกบันทึกโดยพวกศาสนาดายากรรมแล้ว-และแม้แต่ถ้อยคำที่บาดลึกที่สุดของเขาก็เป็นถ้อยคำของเหล่าผู้เขียนที่ได้รับการคล้อยใจของประชาชนชาตินั้นเอง ชายทั้งหลายที่สภาซานเฮดรินให้เกียรติและอ้าวงอ้อมรับ ความหมายตรงนี้ไม่มีทางถูกเข้าใจผิดไปได้เลย: นี่เท่ากับสเทเฟนกำลังถามพวกเขาว่า “พวกท่านไม่เห็นด้วยกับคำพยานของซาโลมอนและอิสยาห์หรือ? พวกท่านที่ได้ตั้งตัวเป็นผู้อารักขาพระราชบัญญัติของพระเจ้า พวกท่านปฏิเสธถ้อยคำเหล่านี้แห่งความมีสติสัมปชัญญะและความจริงซึ่งถูกบันทึกไว้โดยเหล่าศาสนาดายากรรมของพวกท่านหรือ?” เหล่าสมาชิกแห่งสภาวันนั้นได้เห็นสิ่งที่สเทเฟนกำลังพยายามแสดงให้เห็นแล้ว-แต่พวกเขาก็ปิดใจและความคิดของตนและปฏิเสธข่าวสารของพวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวเลยอย่างแท้จริง!

ข้อ 51: “ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจคือ หูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย”

“ท่านคนชาติหัวแข็ง” คือคำกล่าวหาที่ถูกนำมาใช้ปรักปรำพวกยิวบ่อยๆในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ในอพยพ 32:9 พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราเห็นพลไพร่นี้แล้ว ดูเถิด เขาเป็นชนชาติคอแข็ง”

ในอพยพ 33:1-3 พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าพระองค์จะส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าอิสราเอลไปเพื่อขับไล่พวกคนต่างชาติออกไปจากแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้แล้ว และทรงอธิบายว่า “เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้าเกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคอแข็ง”

ในอพยพ 34:9 โมเสสอธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์โปรดเสด็จไปท่ามกลางพวกข้าพระองค์เพราะเป็นชนชาติคอแข็งคือดั่ง และขอทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกข้าพระองค์ และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย”

ถ้อยคำที่ถูกยกมาโดยสเทเฟนจากงานเขียนเหล่านั้นของพวกศาสนาดายากรณ์เป็นความจริงมาตั้งแต่การเริ่มต้นของชนชาติอิสราเอล และมันเป็นความจริงในตอนสิ้นสุดของประวัติศาสตร์ของพวกเขาในฐานะผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ก่อนที่พระเจ้าได้ทรงหันไปยัง “ต้นมะกอกเทศป่า” (พวกคนต่างชาติ) จงฟังถ้อยคำของโมเสส ซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ 31:27-29:

“เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกบฏและคอแข็ง ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยกบาปต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด ท่านจงเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้เขาฟัง และอัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานปรักปรำเขา เพราะข้าพเจ้าทราบว่เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพடுத்தว่ล้อมทรมานอย่างที่สุด และหันเหไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านจะกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยการที่มือท่านกระทำ”

ส่วนหนึ่งของคำพยากรณ์นี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในการปฏิบัติที่พวกเขาวิงวอนกระทำต่อพวกศาสนาดายากรณ์ที่พระเจ้าได้ทรงส่งมายังพวกเขา ส่วนหนึ่งของมันได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในการปฏิบัติของพวกเขาก่อนที่กระทำต่อพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ส่วนหนึ่งของมันยังไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จจริง เพราะว่า “วันข้างหน้า” สำหรับชนชาติอิสราเอลยังไม่ถึง ในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น การครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พวกเขาจะต้องสูทนช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากและความปวดร้าวอันน่ากลัว ช่วงเวลาหนึ่งซึ่งเป็นที่ยึดมั่นในภาคพันธสัญญาเดิมว่าเป็น “เวลาทุกขใจของยาโคบ”

“พวกท่าน...ใจคือ หูตึง...” (ใจและหูที่ไม่เข้าสู่หนัด) พิธีเข้าสู่หนัดคือเครื่องหมายที่แสดงถึงการนบถเชื่อฟังต่อศาสนาของพวกยิวในข้อกำหนดที่ครบถ้วนที่สุดของพระราชบัญญัติและระบบของโมเสส ดังนั้น “ที่ไม่เข้าสู่หนัด” จึงกลายเป็นคำเหมือนของการขัดขืนต่อสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแล้ว และคำกล่าวในพระคำข้อนี้ของเราก็บอกเป็นนัยว่าชายเหล่านี้ที่สเทเฟนให้การต่อหน้าได้ปิดใจของตนและอุดหูของตนต่อความจริงของพระเจ้า

ในเลวีนิติ 26:40-42 พระเจ้าตรัสถึงประชากรของพระองค์ว่า “แต่ถ้าเขาทั้งหลายสวาทภาพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ดำเนินการขัดแย้งเราด้วย และเราจึงดำเนินการขัดแย้งเขาทั้งหลายด้วย และได้้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่งศัตรูของเขา ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอันนอกรีต (ที่ไม่เข้าสู่หนัด) ของเขาถ่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น”

ในเยเรมีย์ 6:8-17 พระเจ้าตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลในถ้อยคำเหล่านี้: “โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำสั่งสอนเถิด เกรงว่าจิตใจเราจะพราวจากเจ้าไปเสีย เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย”

“พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “เขาทั้งหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นเสียให้เกลี้ยงอย่างเล็มเถาอ่อน เหมือนคนเก็บผลอ่อนเอามือเก็บผลใส่ในตะกร้าอีกคาร์บหนึ่ง” ข้าพเจ้าควรจะพูดและให้คำตักเตือนแก่ผู้ใดดีนะ เพื่อเขาจะได้ยิน คุณเกิด หูของเขาตัน (ไม่เข้าสู่หนัด) เสียแล้ว เขาฟังไม่ได้ คุณเกิด พระวอนะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น เขาไม่พอใจฟัง

“เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว “เราจะเทออกรดเด็กๆที่ตามถนน และรดพวกหนุ่มๆที่ชุมนุมกันอยู่ด้วย ทั้งสามีและภรรยาที่จะต้องเอาไปทั้งคนแก่และคนชราด้วย บ้านเรือนของเขาจะต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของเขาด้วย เพราะเราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้ชั่วชาวแผ่นดิน” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร และทุกคนก็กระทำการด้วยความเท็จ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปุโรหิต เขาทั้งหลายได้รักษาผลบุตรสาวแห่งประชาชนของเราแต่เล็กน้อยยกกล่าวว่า ‘สันติภาพ สันติภาพ’ เมื่อไม่มีสันติภาพเลย

“เขาละอายหรือเมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เราลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้นว่า ทางคืออยู่ที่ไหน แล้วจงเดินในทางนั้น และท่านจะพบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘เราจะไม่เดินในนั้น’ เราวางยามไว้เหนือเจ้า สั่งว่า ‘จงฟังเสียงแตร’ แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘เราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง’”

ข้อ 52 และ 53: “มีใครบ้างในพวกศาสนพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่”

พวกศาสนพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมของพระเจ้ากล่าวโทษบาปของชนชาติอิสราเอล พวกเขาไม่เพียงเปิดโปงบาปของพวกเขาเท่านั้น พวกเขายังประกาศการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อบาปด้วย-แต่ประชาชนเหล่านั้นก็ไม่ยอมรับข่าวสารของพวกศาสนพยากรณ์ของตน อิสยาห์ได้ร้องประกาศว่า:

“มาเถิด ให้เรารู้สึกความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่าง
ผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธและ
กบฏ เจ้าจะถูกทำลายเสียด้วยคมดาบ เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว” (อสย. 1:18-20)

คำตอบของชนชาติอิสราเอลที่มีต่อคำเชิญของพระเจ้าถูกบันทึกในอิสยาห์ 30:15,16: “...เจ้าก็ไม่ยอม
ทำตาม แต่เจ้าทั้งหลายว่า “อย่าเลย เราจะขี้ม้าหนีไป” เพราะฉะนั้นเจ้าก็จะหนีไป และ “เราจะขี้ม้าเร็วจัด”
เพราะฉะนั้นผู้ไล่ตามเจ้าทั้งหลายจะเร็วจัด”

เมื่อสภาซานเฮดรินได้ฟังถ้อยคำของสเทเฟน พวกเขาก็รู้ว่าเขากำลังให้บันทึกที่เป็นความจริงจากพระ
วจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าแก่พวกเขา-ความจริงที่ไม่อาจถูกหลบเลี่ยงได้ แต่มันอาจถูกปฏิเสธได้ พวกเขากำลัง
เดินตามรอยเท้าของพวกบรรพบุรุษคนฮีบรู ผู้ซึ่งเราอ่านเกี่ยวกับพวกเขาใน 2 พงศาวดาร 36:16 “แต่เขาทั้ง
หลายเยาะเย้ยทุกของพระเจ้า และดูหมิ่นพระวจนะของพระองค์ และด่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ จนพระพิโรธ
ของพระเยโฮวาห์พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์จนแก้ไขไม่ไหว”

พระเยซูทรงแสดงออกความคิดแบบเดียวกันในมัทธิว 23:37-39 เมื่อพระองค์ทรงร้องไห้ให้กรุงซึ่งเป็นที่
ที่รักนั้น: “โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่
จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ที่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ดูเถิด ‘บ้านเมือง
ของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า
‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

อาจมีคนถามว่า “ชนชาติอิสราเอลไม่ได้รอคอยพระเมสสิยาห์ของตนหรือ? พวกเขาไม่ได้เฝ้าคอยการ
เสด็จมาของพระองค์อย่างใจจดใจจ่อหรือ?” แน่แน่นอนว่าพวกเขากำลังเฝ้าคอยกษัตริย์ที่ทรงสัญญาไว้ของพวก
เขา-แต่พวกเขากำลังเฝ้าคอยผู้นำทางทหารที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง พวกเขาถูกบังตาเหลือเกินโดยความไม่เชื่อจนพวก
เขามองไม่เห็นอิสยาห์ 53 ที่ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระเยซู พระคัมภีร์ของพวกเขายกพวกเขาอย่างชัดเจน
ว่าพระเมสสิยาห์จะมาในฐานะลูกแกะตัวหนึ่ง ว่าพระองค์จะทรงบาดเจ็บเพราะการละเมิดทั้งหลายของมนุษย์
และถูกทำให้พกซ้ำเพราะความชั่วช้าทั้งหลายของมนุษย์ ศาสดาพยากรณ์เศคาริยาห์พรรณนาถึงพระองค์ว่า
“ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงถูกลา” (เศคย. 9:9) พระองค์ไม่ได้
เสด็จมาพร้อมกับความโอ้อ่าและความเจิดจรัส แต่ในฐานะลูกแกะตัวหนึ่ง-อ่อนสุภาพ ถ่อมใจ ถูกนำไปสู่การฆ่า
โดยที่ไม่ได้เปิดพระโอษฐ์ของพระองค์เลย พวกเขาไวรอคอยพระเมสสิยาห์ของตน ไขแล้วครับ แต่พวกเขาปฏิเสธ
ที่จะยอมรับพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว-ประสูติในคอกสัตว์ ถูกพันผ้าอ้อมในรางหญ้า ชาวนาซาเร็ธผู้
ต่ำต้อยนั้น

ท่านที่รัก ความเชื่อไม่ตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของเหล่าวิสุทธิชนด้วยเพชรพลอยมีค่าและเครื่องประดับ
ราคาแพง ความเชื่อไม่สร้างอนุสาวรีย์ให้แก่เหล่าวิสุทธิชนผู้ซึ่งเป็นมรณะสักขีเพื่อความเชื่อที่แท้จริง ความเชื่อ
เดินไปกับพระเยซู-เดินตามรอยพระบาทของพระองค์ ทนทุกข์กับพระองค์ และทำยี่สิบแล้ว **ครอบครองกับ
พระองค์** ความไม่เชื่อมองหาความพึงพอใจ ณ ตอนนี้อย่างเดียวและเกียติยศส่วนตัว แต่ความเชื่อหมายถึงพึ่งพระเจ้าในทุก
สิ่ง

พระเจ้าทรงเอาความหน้าซื่อใจคด การหลอกลวง และความเทียมเท็จมาสู่การทดสอบผ่านทางการใช้ของเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์เสมอ พระองค์ทรงส่งเหล่าผู้สื่อสารของพระองค์ (และจะทรงทำเช่นนั้นต่อไป) จนกว่าการสำเร็จจริงของสิ่งสารพัด ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้นพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ซึ่งพระเยซูจะทรงครอบครองเหนือมัน

พระเจ้าทรงส่งเหล่าศาสตาศาพยากรณ์มายังพวกบรพบุรุษและพวกเขาที่ถูกปฏิเสธและถูกฆ่าตาย สุดท้ายแล้วพระองค์ทรงส่งพระบุตรผู้ประเสริฐของพระองค์เองมาแล้ว-และพระบุตรของพระองค์ทรงถูกทรยศและถูกตรึงกางเขน นี่ถูกกล่าวอย่างชัดเจนแล้วต่อหน้าพวกยิวในลูกา 20:9-18 เมื่อพระเยซูประทานคำอุปมาเรื่องสวนองุ่นนั้นแก่พวกเขา:

“ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เขียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เขียนตีและทำการนำอภัยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักใส่ออกไป

“ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ’ แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา’ แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำการอย่างไรกับเขาเหล่านั้น ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า”

“คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า “ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย” ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า “เหตุฉะนั้นพระวจนะซึ่งเขียนไว้นั้นหมายความว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกล้วนแล้ว’ ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จงบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

พวกยิวที่พระเยซูประทานคำอุปมานี้ต่อหน้าพวกเขาเข้าใจดีกว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไร ถ้าคุณอ่านข้อพระคำเหล่านั้นที่เหลือของลูกาบทที่ 20 คุณก็จะพบว่าพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกสะดูสีพยายามหลอกล่อให้พระองค์ติดกับด้วยคำถามต่างๆ โดยคอยมองหาบางสิ่งซึ่งพวกเขาจะใช้เพื่อทำให้พระองค์ถูกจับกุมและถูกนำตัวไปได้สวนเพราะว่า “พวกเขาพูดออกว่าพระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขา” ในทำนองเดียวกัน ชายเหล่านั้นที่สเทเฟนให้การต่อหน้ารู้ว่าเขาพูดถึงอะไร เพราะว่าคำพยานของเขามีแต่สิ่งซึ่งเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพวกเขาได้บอกล่วงหน้าไว้แล้ว

“...ผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติ... แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่” ในที่นี้สเทเฟนเน้นย้ำอีกทีถึงความผิดที่ไม่อาจแก้ตัวได้ของพวกยิวเหล่านั้นเมื่อพิจารณาถึงพระคัมภีร์ พระราชบัญญัติที่พวกเขาอวดอ้างนั้นเป็นความอับอายของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ถือรักษาพระราชบัญญัตินั้น พระราชบัญญัติไม่ได้อ่อนแอ-พระราชบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์และมีฤทธิ์มาก แต่เนื้อหนังอ่อนแอ มนุษย์ไม่บริสุทธิ์และไร้ผลกำลัง:

“ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม” (รม. 5:6) อัครทูตเปาโลสารภาพว่า “เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป” (รม. 7:14)

จากนั้นในโรม 8:2-4 เปาโลประกาศว่า “เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ”

พวกยิวเหล่านั้นโอ้อวดในพระราชบัญญัติและพวกศาสนาดายากรณ์ แต่ทั้งพระราชบัญญัติและพวกศาสนาดายากรณ์ได้เป็นพยานปรักปรำพวกเขาผ่านทางถ้อยคำของสเทเฟน มนุษย์ไม่มีอะไรจะโอ้อวดเลย นอกจากพระเยซู อัครทูตเปาโลปฏิญาณว่า “แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์นั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก” (กท. 6:14)

พระราชบัญญัติและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติได้ชี้ไปยังเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้ (ปฐมก. 3:15) เปาโลถามว่า “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิดจนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง” (กท. 3:19) *เชื้อสายนั้นได้เสด็จมาแล้ว:* “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร” (กท. 4:4,5)

พระราชบัญญัติไม่ใช่บทบัญญัติที่ถูกเขียนขึ้นโดยสติปัญญาและการวางแผนของมนุษย์ มันได้ถูกประทานให้โดยพระเจ้าและถูกตั้งโดยเหล่าทูตสวรรค์ เปาโลแสดงความคิดแบบเดียวกันนี้ในกาลาเทีย 3:19 ที่เขาบอกเราว่า “พวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง” เพลงสดุดี 68:17 ประกาศว่า “รถรบของพระเจ้าอ่อนกอนันต์ คือมีทูตสวรรค์นับเป็นพันๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา เหมือนในซินาย คือในสถานบริสุทธิ์” ดังนั้นมันจึงเป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของชนชาติอิสราเอลที่จะรักษาพระราชบัญญัติเหล่านั้นที่ถูกประทานให้แก่พวกเขาโดยทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ไม่ได้มีความรับผิดชอบน้อยกว่าต่อพระเจ้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์ เราที่มีชีวิตอยู่ในยุคแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าวันนี้ “พระราชบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแห่งเสรีภาพ” (ยากอบ 1:25) “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้นได้มาแล้ว” (1 คร. 13:10) และเราควรเตือนความจำตนเองบ่อยๆ ด้วยคำเตือนสติของอัครทูตเปาโลที่ให้แก่มุสลิมนิกายในยุคนั้นนี้:

“เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมีฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น ด้วยว่าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ นั้นมันคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบแทนตามความยุติธรรมแล้ว ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยัง

ใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ไต่ถือนพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์” (ฮบ. 2:1-4)

เราควรอ่านและอ่านซ้ำถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในยอห์น 12:46-48: “เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด ถ้าผู้ใดไต่ถือนถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย”

สเทเฟนเริ่มต้นคำพยานของตนโดยเตือนความจำสาขานเฮเดรินเกี่ยวกับความเป็นปฏิปักษ์อันต่อเนื่องซึ่งพวกบรรพบุรุษของพวกเขาได้แสดงออกต่อพระเจ้า จากนั้นเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเองไม่เพียงทำตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ต่อพระเยซูคริสต์เจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน คำเทศนาของเขาที่ชัดเจน กระชับ และบาดใจตีแผ่ความเย่อหยิ่งของพวกเขา การกบฏของพวกเขา และความพินาศของพวกเขา “ฉากหน้า” ที่เคร่งศาสนาของพวกเขาไม่มีความหมายอีกต่อไป และพระราชบัญญัติที่พวกเขากล่าวอ้างว่ารักษาก็รอที่จะพิพากษาพวกเขา!

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติกับชนชาติอิสราเอลในความอดกลั้นพระทัยและความเมตตาจนกระทั่งถ้อยของพวกเขาก็ปรี๊ดจนถึงขอบแล้ว จากนั้นพระองค์ทรงอนุญาตให้การพิพากษา การตกเป็นทาส และความทุกข์ระทมมาถึงพวกเขา แต่แม้กระนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงลืมประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงระลึกถึงอับราฮัม พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ และพระองค์ทรงส่งโยเซฟ โมเสส ดาวิด-ผู้นำทั้งหลายที่จะนำพวกเขาออกจากการตกเป็นเชลยเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา แม้กระทั่ง ณ เวลานั้นที่สเทเฟนพูดกับสภานั้น พระเจ้าก็ทรงพร้อมแล้วที่จะรับพวกเขาไว้หากพวกเขาจะยอมกลับใจจากบาปทั้งหลายของตน พระเยซูตรัสแก่คนเหล่านี้แล้วว่า “จงคั่นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:39,40)

พวกยิวเหล่านั้นได้รับความสว่างแล้วและได้รับการอวยพรในแบบที่ไม่มีชนชาติอื่นใดได้รับนับตั้งแต่การทรงสร้างอาดัม สุดท้ายแล้ว หลังจากทรงส่งเหล่าศาสตพยากรณ์ของพระองค์มาให้ความสว่างพวกเขาและพยากรณ์แก่พวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ พระเจ้าได้ส่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ แต่พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์ และด้วยมือชั่วพวกเขาได้ฆ่าพระองค์เสีย

แม้กระทั่งในเวลาต่อมา ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น พระเจ้าก็ทรงทำให้คำพยากรณ์ของโยเอลสำเร็จแล้ว และส่งการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ทั้งหลายมา-แต่พวกเขาก็ไม่อาจมองเห็นมันได้ เพราะสิทธิพิเศษและพระพรต่างๆอันเหนือธรรมดาของพวกเขา พวกยิวจึงมีความผิดมากกว่าคนอื่นๆทั้งหมดเพราะการที่พวกเขาปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ดังนั้นจึงไม่มีผู้อื่นที่จะทนทุกข์การพิพากษาอันยิ่งใหญ่ขนาดนั้น-และการพิพากษานั้นก็มาได้ทุกเมื่อ นี่คือข่าวสารของสเทเฟนและคำเตือนของเขา

มรณะสักขีผู้แรก

การกล่าวถึงเปาโลครั้งแรก

ข้อ 54: “เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน”

คำกริยากรีกที่ถูกใช้ในที่นี่ (และในกิจการ 5:33) แสดงออกถึงการตัดที่เทียบได้กับการตัดที่ถูกกระทำโดยเลื่อยอันหนึ่ง คำเหมือนของมันคือ “การขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยโทสะ” และผลลัพธ์ก็เป็นความขัดเคืองใจเสมอ

พระวามะของพระเจ้าไม่นำเสนอภาพของผู้เชื่อคนใดที่น่าประทับใจมากเท่ากับที่ถูกนำเสนอโดยสเทเฟน ถูกเติมเต็มด้วยความเชื่อและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขากล่าวข่าวสารของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ โดยปราศจากความกลัวหรือการเอาใจคน และในตอบแทนสำหรับความรักของเขามีต่อชนชาติของเขาและความสัตย์ซื่อของเขาในการกล่าวข่าวสารที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา เขากลับถูกปฏิเสธและถูกเกลียดชัง

ข้อ 55 และ 56: “ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า แล้วท่านได้กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

สเทเฟนรู้จักสันติสุขของพระเจ้า! แทนที่จะว่าวุ่นใจและตกใจกลัวเพราะเหล่าศัตรูของเขา เขาจัดจ้อยสหายตาของตนไปที่สวรรค์-และแท้จริงแล้วเขาได้เห็นสิ่งที่ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้เห็นโดยความเชื่อ: เขา “ได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูยืนอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

เราอาจถามว่า “ทำไมเราถึงไม่ได้รับอนุญาตให้มองเห็นพระเยซูยืนอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเวลาที่เราทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระองค์? หรือเมื่อพวกมิชชันนารีถูกทำให้เป็นมรณะสักขีเพราะคำพยานของพวกเขา ทำไมพระเจ้าถึงไม่แหวกท้องฟ้าออกเป็นช่องและอนุญาตให้พวกเขาได้เห็นสวรรค์สักเล็กน้อย?” ผมได้ชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้วว่าข้อพระคำตอนที่เราศึกษาอยู่นี้เล่าย้อนถึงเหตุการณ์ต่างๆของช่วงเปลี่ยนผ่าน เมื่อพระเจ้าได้ประทานหมายสำคัญและการอัศจรรย์และของประทานต่างๆของพระวิญญาณบริสุทธิ์ วันนี้ เรามีพระวามะของพระเจ้าที่ครบสมบูรณ์แล้ว-“สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้น” ได้มาถึงแล้ว เรามีพระวามะที่เป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับการเตือนสติ การปลอบประโลมใจ และความมั่นใจของเรา ดังนั้นเราจึงดำเนินโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการมองเห็น เราเห็นพระเยซูโดยความเชื่อ-ด้วยสายตาแห่งมนุษย์ภายใน เรารู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และเราทราบเช่นกันว่าพระองค์จะไม่มีการทอดทิ้งเราหรือละทิ้งเราเลย-พระวามะของพระเจ้าประกาศมันแล้ว! เราต้องการสิ่งใดมากไปกว่านี้อีกเล่า?

ฮีบรู 1:3 บอกเราว่าเมื่อพระเยซูทรงสำเร็จกิจของพระองค์บนโลกนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงลอยกลับขึ้นไปหาพระบิดาและ “นั่งลง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” ถึงกระนั้นในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้สเทเฟนเห็นพระองค์ยืนอยู่-และในข้อ 56 เขาเป็นพยานรับรองถึงข้อเท็จจริงนั้น ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเหตุผลหลักที่พระเยซูกำลังยืนอยู่ในขณะนั้นก็คือ เพื่อปกป้องกว่าประตูนั้นยังเปิดรับชนชาติอิสราเอลอยู่เหมือนเดิม พระองค์กำลังยืนอยู่ กำลังมอง กำลังเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก-เพราะว่าพระกรแห่งความกรุณาของพระองค์ไม่ได้หดสั้นลงจนมันช่วยให้รอดไม่ได้ พระองค์กำลังฟังอยู่ในขณะนั้น-เพราะว่าพระกรรมของพระองค์ไม่ได้ตั้งจนพระองค์ไม่อาจได้ยิน (อสย. 59:1) ความชั่วช้าทั้งหลายของพวกบรรพบุรุษ (และของ

ลูกหลานเหล่านั้น) ได้ตัดขาดพวกเขาจากพระเจ้า แต่พระเยซูกำลังยืนอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในตอนนั้น โดยยังหยิบยื่นพระคุณให้แก่ชนชาติอิสราเอลอยู่เหมือนเดิมหากพวกเขาจะเพียงยอมฟังและยอมรับข่าวสารของสเทเฟน แต่พวกเขาก็ไม่ได้ฟังและไม่ยอมรับ

ผมเชื่อเช่นกันว่าพระเยซูทรงยืนในตอนนั้นเพื่อยอมรับมรณะสักขีผู้แรกของคริสตจักรของพระองค์ พระองค์ทรงยืนเพื่อต้อนรับสเทเฟนกลับบ้าน

มีบทเรียนอันยิ่งใหญ่ในที่นี้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้: *เราจะต้องทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม* ในคำเทศนาของพระองค์บนภูเขาเขานั่นพระเยซูทรงประกาศว่า “บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม *ผู้นั้นเป็นสุข* เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงสาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน” (มธ. 5:10-12)

1 เปโตร 2:19,20 บอกเราว่า “เพราะว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างอยู่ดีธรรม นี่แหละเป็นความชอบ ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเขียนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูกเขียนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่ยอมรับอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลาย *กระทำการดี* และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราเป็นสุขถ้าเราทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระเยซู แต่ถ้าเราทนทุกข์เพราะความรื้อร่นของเราอันปราศจากความรู้หรือเพราะความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าก็ไม่ทรงได้รับเกียรติและเราก็ไม่ได้รับบำเหน็จใดๆ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสเทเฟนรู้ว่าเวลาบนโลกนี้ของเขาเหลือน้อยแล้ว ถึงกระนั้นก็ไม่มีการบ่งชี้ใดๆว่าเขาจ้องมองอย่างหวาดกลัวหรืออย่างวิงวอนไปที่ฝูงชนที่โกรธแค้นที่อยู่รอบตัวเขา แทนที่จะทำแบบนั้น เขา *“เขม่นดูสวรรค์”* นี่เป็นบทเรียนหนึ่งสำหรับคริสเตียนทั้งหลายในปัจจุบันเช่นกัน: *เราควรมองขึ้นไป* นี่ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเป็นพวกจ้องมองดวงดาว แต่ว่าเราควรเชื่อฟังคำเตือนสติของเปาโลที่ถูกรับในโคโลสี 3:1-4:

“ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย”

ถ้าเราทำเหมือนเปโตร คือมองไปที่ “คลื่น” ที่อยู่รอบตัวเรา เราก็จะเริ่มจม (มธ. 14:29-31) ถ้าเรามองไปที่สภาวะและสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆด้วยสายตาแบบมนุษย์ เราก็จะพ่ายแพ้ แต่ถ้าเราจดจ้องสายตาของเราไปที่พระเยซูต่อไป เราก็จะมีชัยชนะจากทุกสภาวะและสภาพการณ์แวดล้อม! ถึงอย่างไรแล้ว “ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา...เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย” (รม. 8:31,37)

ข้อ 57, 58: “แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดังและอุทู่หวิวกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุง และเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรำสเทเฟนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ เซาโล”

ในที่นี้เราเห็น “ศาสนา” เริ่มทำงาน-และกรุณาหมายเหตุว่าผมได้กล่าวว่า “ศาสนา” ไม่ใช่ “ความเชื่อ” คนเหล่านี้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้าเต็มไปด้วยความโกรธแค้นแบบฆาตกร จ้องจะฆ่าชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเพิ่งกล่าวถ้อยคำบริสุทธิ์แก่พวกเขาซึ่งมาจากเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพวกเขาเอง! และตามคำของศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นที่สเทเฟนยกคำพูดมา ข่าวสารของเขาก็ไม่มีตำหนิเลย การกบฏของพวกเขาเองต่อพระเจ้าต่างหากที่ใส่การฆาตกรรมไว้ในใจของพวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้น พวกเขาได้ประสบกับความสว่างแห่งพระวามะของพระเจ้าแล้ว แต่พวกเขาได้ปฏิเสธมันเสีย และความสว่างที่ถูกปฏิเสธก็กลายเป็นความมืด-ความมืดที่ยิ่งนัก! แม้กระทั่งในขณะนั้นพวกเขาก็กำลังมองไปที่ใบหน้าของสเทเฟน ใบหน้าที่ส่องแสงด้วยความสว่างแห่งสง่าราศีของพระเจ้า แต่พวกเขาก็ถูกบังตาเหลือเกินด้วยความเกลียดชัง เต็มเปี่ยมเหลือเกินด้วยความโกรธแค้น จนมองไม่เห็นความสว่างนั้นในใบหน้าของเขาหรือได้ยินถ้อยคำของเขาที่เป็นคำพยานสุดท้าย-ถ้อยคำซึ่งคงจะบอกพวกเขาไปแล้วว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะรอคอยที่จะรับพวกเขาไว้เหมือนเดิม! ดังนั้นพวกเขาจึง “วิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุง” และพอออกไปพ้นประตูเมืองแล้วพวกเขาก็เอาหินขว้างเขาจนตาย

“ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรำสเทเฟนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล” นี่แค่หมายความว่าคนเหล่านั้นถอดเสื้อผ้าชั้นนอกของตนออก ปลดเปลื้องเสื้อคลุมของตนออกจากตัว เพื่อที่จะขว้างก้อนหินเหล่านั้นได้อย่างสมฤทธิ์ผลมากขึ้นและมีแรงมากขึ้น

นี่เป็นการกล่าวถึงเซาโลแห่งเมืองทาร์ซัสครั้งแรก-ซึ่งต่อมาจะกลายเป็นอัครทูตเปาโล แต่มันไม่ใช่การกล่าวถึงเขาเป็นครั้งสุดท้ายอย่างแน่นอน เราจะได้ยินเยาะเย้ยเกี่ยวกับเปาโลในบทต่อไปของการศึกษาค้นคว้าของเรา ในคำพยานของเขาในกิจการ 22:3,4 ซึ่งถูกจำคุกเพราะการประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาพูดถึงตัวเองว่า “ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลีเอล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถ้อยคำทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง”

ในฟีลิปปี 3:5,6 เราพบข้อเท็จจริงมากกว่าเดิมเกี่ยวกับภูมิหลังของเขาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหนัง เขา “เกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสู่หนัด ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้”

เซาโลแห่งเมืองทาร์ซัสคือหนึ่งในนักศาสนาเหล่านั้นที่โดดเด่นแห่งสมัยของเขา โดยกระทำทุกสิ่งในอำนาจของเขาเพื่อกำจัด “ทางนี้” คือข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เจ้า-จนกระทั่งเขาได้พบกับพระคริสต์องค์นั้นขณะที่เขาเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อข่มเหงพวกคริสเตียนที่นั่น ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่

เขากำลังให้ความเห็นชอบต่อการฆ่าสเทเฟน และผมไม่สงสัยเลยว่าเขาไม่เคยลืมสายตาบนใบหน้าของชายหนุ่มผู้นั้นขณะที่เขามองขึ้นไปในสวรรค์และอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่เอาหินขว้างเขา!

ข้อ 59 และ 60: “เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ้อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย” สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ล่องลับไป”

“ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย!” แน่แน่นอนว่าเปาโลจำได้ถึงใบหน้าที่สองแสงนั้นของสเทเฟนเมื่อ ถูกทำให้พรวดาโดยสง่าราศีเซคินาห์จากสวรรค์ เปาโลเองลงไปกองกับพื้นดินนอกประตูเมืองดามัสกัส (กิจการ 9:1-9)

“ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” ถ้อยคำเหล่านี้ น่าจะมีบทบาทสำคัญในการกลับใจเชื่อของเขา โสโลแห่งเมืองทาร์ซัสเช่นกัน ข้อ 59 บอกเราว่าสเทเฟนร้องทูลต่อพระเจ้า แต่ในที่นี้เราสังเกตเห็นว่าเขา “ร้องเสียงดัง”

” สเทเฟนรู้ว่าพระเจ้าคงได้ยินถ้อยคำของเขาแม้หากว่าเขากระซิบคำอธิษฐานของเขา แต่เขาอยากให้เหล่าศัตรูของเขาเห็นว่าเขาไม่ถือโทษโกรธเคืองพวกเขาเลย ชายผู้นี้กล่าวอ้างว่าติดตามพระเยซู และพวกยิวเหล่านั้นจะลืมคำอธิษฐานของพระองค์จากกางเขนนั้นได้หรือ: “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) ดังนั้นสเทเฟนจึงอธิษฐาน “เสียงดัง”-ไม่ใช่เพื่อที่จะจะได้ยินที่พระที่นั่งของพระเจ้า แต่เพื่อประโยชน์ของพวกพี่น้องของเขา เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าเขากำลังจะตายเหมือนกับที่เขาได้มีชีวิตอยู่และเหมือนกับที่เขาได้เป็นพยานต่อหน้าพวกเขา

สเทเฟนวางแบบอย่างไว้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายแล้ว เขาปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านั้นที่ถูกประทานให้โดยพระเยซูคริสต์เจ้าเมื่อพระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน” (มธ. 5:44) พระคุณของพระเจ้าในใจของเราควรช่วยเราที่จะผงาดขึ้นเหนือความอาฆาต ความโกรธ ความเกลียด และความแค้นทั้งปวง และควรทำให้เราสามารถแสดงออกถึงความรักแบบคริสเตียนที่แท้จริงได้ขณะที่เราดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซู โดยพักพิงในพระองค์

“เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ล่องลับไป” งานของสเทเฟนบนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้นแล้ว เขาใช้ชีวิตคริสเตียนที่สิ้นแต่เต็มเปี่ยม และเมื่อรายชื่อของผู้สตัยชื่อถูกอ่านในแผ่นดินนั้นที่ดังมยิ่งกว่ากลางวัน ผมก็มั่นใจว่าชื่อของเขาจะอยู่ใกล้บนสุดของรายชื่อนั้นเลย!

“เขาก็ล่องลับไป” นี้หมายความว่าสเทเฟนเริ่มหมดสติในความตาย ว่า (อย่างที่บางคนสอน) เขาเข้าสู่ “การหลับของดวงวิญญาณ” หรือ? ไม่ใช่อย่างแน่นอน! เมื่อคริสเตียนคนใดสิ้นชีวิต เขาก็ถูกพุดถึงว่า “หลับ” และการนอนหลับคือ การพักผ่อน ไม่ใช่การหมดสติ สเทเฟนไม่ได้เริ่มหมดสติ เขาได้เห็นพระเยซูยืนอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในสง่าราศีและเขาไปร่วมวงกับพระองค์ในเมืองบรมสุขเกษมทันที ซึ่งเป็นที่ๆบรรดาจิตวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนไปเมื่อสิ้นชีวิต การนอนหลับของดวงวิญญาณไม่ถูกสอนในพระวจนะของพระเจ้า มันคือหลักคำสอนหนึ่งของพญามาร

โจรสองคนถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู คนหนึ่งอยู่ขวามือและอีกคนอยู่ซ้ายมือ หนึ่งในสองคนนั้นทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์” พระเยซูทรงตอบกลับว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า *วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม*” (ลูกา 23:43)

เปาโลอธิบายแก่เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ว่าขณะที่เราอยู่ “ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า (เพราะเราคำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามสิ่งที่ตามองเห็น) เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้” (2 คร. 5:6-8)

ยอห์นผู้เป็นที่รัก ผู้ซึ่งพระเจ้าประทานข่าวสารสุดท้ายในพระคัมภีร์ของเรา พรรณนาอย่างชัดเจนเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่เรารักผู้ซึ่งไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่าเป็นผู้ที่ “มีความสุข” และผมไม่เชื่อว่าเราจะกล่าวอย่างสัตย์จริงได้ว่าคนที่ *หมดสติ* เป็นคนที่ “มีความสุข” ในวิวรณ์ 14:13 เราอ่านว่า “ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข” และพระวิญญาณตรัสว่า “จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป”

ไม่ใช่ครับ สเทเฟนไม่ได้หลับในลักษณะที่ถูกสอนโดยหลักคำสอนเท็จเรื่องการหลับใหลของดวงวิญญาณ คนชอบธรรมที่ตายไปแล้วไม่ได้หมดสติ ไม่ใช่อย่างแน่นอน! พวกเขากำลังชื่นชมยินดีในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า พร้อมกับพระเยซูและเหล่าทูตสวรรค์ และพวกเขาจะพักผ่อนอยู่ที่นั่นจนถึงเข้าอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งการรับขึ้นไปเมื่อบรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยไม่รู้เปื่อยเน่า ร่างกายของเราจะถูกเปลี่ยนแปลง และเราจะเป็นเหมือนพระเยซูในพระกายที่เป็นขึ้นจากตายแล้วที่เปี่ยมสง่าราศีของพระองค์!